Quantusum

James Rahu

Příběh starobylého plánu
a moderního člověka, které kolidují
v tajemství nejvyššího účelu života.

Front cover illustrations by Jonas Jodicke
Back cover illustrations by James Mahu
Overall cover design by Mark Hempel
Typography and interior book design by Tony Sakson
Graphic designs by James Mahu and Mark Hempel
Artwork copyright © 2012 by WingMakers LLC

Translated by Ondřej Průzračný
TvurciKridel.cz

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, translated or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the holder WingMakers LLC and Planetwork Press.

This book is a work of fiction. Names, characters, organizations, events and incidents either are the product of the author's imagination or are used factiously. Any resemblance to actual persons, living or dead or actual organizations is entirely coincidental.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, přeložena nebo použita v žádné formě a žádným způsobem, elektronicky či mechanicky, včetně fotokopírování, nahrávání či jakéhokoliv systému pro uskladnění či vyhledávání informací bez písemného souhlasu vlastníka WingMakers LLC a Planetwork Press.

Toto dílo je fikce. Jména, osoby, organizace, události a incidenty jsou buď produktem autorovi představivosti, nebo jsou použity náhodně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami ať žijícími či mrtvými nebo skutečnými organizacemi je naprosto náhodná.

Náboženství a věda jsou proti sobě… ale jen ve stejném smyslu jako je proti sobě můj palec a ukazováček - mezi těmi dvěma může člověk uchopit všechno.”

Sir William Bragg, Nobelova cena za Fyziku 1915

Obsah:

Kapitola 1. Probuzení v samotě ... 1
Kapitola 2. Jitro ... 1
Kapitola 3. Cesta na hřeben ... 2
Kapitola 4. Zářivé jezero ... 3
Kapitola 5. Jeskynní systém ... 5
Kapitola 6. Zenit ... 8
Kapitola 7. První večeře ... 10
Kapitola 8. Jezerní Monstrum ... 12
Kapitola 9. Jediná otázka ... 13
Kapitola 10. Okno ... 15
Kapitola 11. Piedestal ... 16
Kapitola 12. Změna poslání ... 17
Kapitola 13. Nejjednodušší cesta ... 20
Kapitola 14. Rozhraní ... 22
Kapitola 15. Quantusum ... 24
Kapitola 16. Prvorozený ... 28
Kapitola 17. Spánek ... 33
Kapitola 18. Trny ... 33
Kapitola 19. Jeskyně ... 37
Kapitola 20. Bouře ... 41
Kapitola 21. Druhá strana ... 41
Kapitola 22. Dr. Chardinová ... 42
Kapitola 23. Blíženci ... 46
Kapitola 24. Phowa ... 47
Kapitola 25. Algoritmy života ... 49
Kapitola 26. Sliby ... 51
Kapitola 27. Dohoda ... 52
Kapitola 28. Telefonní hovory ... 54
Kapitola 29. Vanessa ... 57
Kapitola 30. Bezvýznamná ukázka ... 60
Kapitola 31. Doktor ... 63
Kapitola 32. Žena Bílý Bizon ... 64
Kapitola 33. Návrat domů ... 70
Kapitola 34. Milióny fotek ... 71
Kapitola 35. Deník ... 72
Kapitola 36. Java Central ... 74
Kapitola 37. BIA Silnice 41 S ... 75
Kapitola 38. Tři poslání ... 77
Kapitola 39. Medvěd ... 82
Kapitola 40. Spirála ... 83
Kapitola 41. Sedmé dveře ... 86

Kapitola 42. Zrcadlo ... 93
Kapitola 43. Pokušení ... 94
Kapitola 44. Zničení ... 97
Kapitola 45. Nebeské těleso ... 99
Kapitola 46. Post-matematika ... 104
Kapitola 47. Jablko pokušení ... 106
Kapitola 48. Burkhan ... 108
Kapitola 49. Hluboká rokle ... 110
Kapitola 50. Kosti ... 114
Kapitola 51. Lebka ... 118
Kapitola 52. Kvantový vizionář ... 122
Kapitola 53. Odpor ... 127
Kapitola 54. Potok ... 127
Kapitola 55. Sto stop ... 129
Kapitola 56. Vize ... 131
Kapitola 57. Doma ... 134
Kapitola 58. Corin ... 136
Kapitola 59. To ... 138
Kapitola 60. Nástěnná malba ... 142
Kapitola 61. Orel ... 145
Kapitola 62. Oblak ... 147
Kapitola 63. Skříň ... 148
Kapitola 64. Adopce ... 150
Kapitola 65. Vize ... 152
Kapitola 66. Schůzka ... 154
Kapitola 67. Vytrvalost ... 154
Kapitola 68. Znovusjednocení ... 160
Kapitola 69. Pandora ... 161
Kapitola 70. Ztracen ... 163
Kapitola 71. Chození po vodě ... 165
Kapitola 72. Šest miliónů ... 166
Kapitola 73. Dvacet šest ... 169
Kapitola 74. Vůle ... 171
Kapitola 75. Jsem svolný ... 174
Kapitola 76. Ten je můj ... 175
Kapitola 77. 911 ... 178
Kapitola 78. Sekaná ... 180
Kapitola 79. Pohřbi to ... 182
Kapitola 80. Láhve ... 184
Kapitola 81. Silná strana ... 186
Kapitola 82. Nekonečné srdce ... 187
Kapitola 83. Bitva buněk ... 187
Kapitola 84. Všechno ostatní ... 190
Kapitola 85. Krk ... 192

Kapitola 86. Pokoj s výhledem 193
Kapitola 87. Odhalení 195
Kapitola 88. Nessie 198
Kapitola 89. Telefon 200
Kapitola 90. Svrchované Sjednocení 202
Kapitola 91. Komplikovaná 204
Kapitola 92. Odejděte 205
Kapitola 93. Protivníci 208
Kapitola 94. Odpusť mi 210
Kapitola 95. Zakřivený 211
Kapitola 96. Kruh 213
Kapitola 97. Aminová 214
Kapitola 98. Posedlý 221
Kapitola 99. Stvoření 223
Kapitola 100. Invalidní vozík 228
Kapitola 101. Láska 230
Kapitola 102. Tuňák 233
Kapitola 103. Návštěvníci 236
Kapitola 104. Dveře 238
Kapitola 105. Jen moje 240
Kapitola 106. Hrozby 241
Kapitola 107. Duše-Srdce-Vše 242
Kapitola 108. Tisíc dolarů 246
Kapitola 109. 48 hodin 248
Kapitola 110. Wyatt 250
Kapitola 111. Značkovač 252
Kapitola 112. Šestá fotka 255
Kapitola 113. Dohoda 256
Kapitola 114. Dokonalý okamžik 259
Kapitola 115. Pro tebe 260
Kapitola 116. U řeky 260
Epilog 263
Doslov 263

Kapitola 1. Probuzení v samotě

První věc, kterou jsem si uvědomil, byl zvuk vody a potom žízeň tak silná, že mé tělo se probudilo jen z jednoho důvodu: napít se. Mé oči se otevřely do potemnělého světa, který byl zahalen do fantaskní mlhy stříbřitého světla. Ležel jsem na zádech a zíral nahoru na nebe žlutě a stříbřitě mihotajících se zářivých bodů, které pulzovaly jemným rytmem neurčitosti.

Zvedl jsem hlavu a rozhlédl se kolem. Vlny omývaly pobřeží, na kterém jsem ležel. Mé šaty byly roztrhané na cáry a visely na mém těle spolu se zrnky zlatého písku. Vzduch byl teplý a slaný. Má mysl se probouzela k mlhavým otázkám. Kdo jsem? Proč jsem zde? Co se přihodilo, že jsem na tomto podivném místě? Jak se nedostavovaly žádné odpovědi, projel mnou zoufalý nářek. Byl jsem sám - zřejmě v nejpravdivějším významu toho slova.

Hledal jsem ve své mysli odpovědi, ale byla prázdná. Nenalézal jsem žádné vzpomínky. Já, moje… nebo jakýkoliv podobný objekt uvnitř tohoto těla naprosto chyběl - alespoň co se týká minulosti či paměti. Hlava mě z toho zjištění rozbolela a poté poslala pulzující bolest do mých paží, útrob a nohou. Bylo to utrpení ve své nejsurovější podobě.

Začalo mi být nevolno a přepadly mě myšlenky na smrt. Uvědomil jsem si, že zemřu, pokud se nenapiju. Hluboko ze svého nitra jsem uslyšel hlas, který říkal, že mám jen pár minut, abych přežil. Přinutil jsem své tělo doplazit se k okraji vody, která byla jen patnáct stop daleko, a ignoroval jsem přitom bodavý pocit bezmocnosti. Když jsem tam dorazil - dokázal jsem to - nabral jsem vodu do svých třesoucích se rukou. Lokty se mi zabořily do potopeného písku a já jsem jako zvíře pil. Zrnka písku se míchala s vodou, ale já jsem ji stejně spolykal.

Melodie šplouchání vody a vzdálených vln lámajících se na neviditelném útesu byly jedinými zvuky tohoto podivného světa. Nepoznával jsem nic známého. Bylo to, jako bych byl jedinou osobou nebo stvořením, které je tu živé. Vypil jsem další slanou, odporně chutnající vodu. Věděl jsem, že to není to, co by si mé tělo přálo, ale neměl jsem na výběr. Cítil jsem přítomnost Dveří Smrti jako chladný závan v jinak teplé místnosti.

Jak se jmenuji? To byla myšlenka, která mi vyvstávala v mysli, když jsem pil. Blouzním, a proto si nemůžu vzpomenout na své vlastní jméno? Chrstnul jsem si vodu na obličej a doufal, že to probudí tu část ve mně, která spala. Mé vlastní ruce se mi v temnotě noci zdály jako cizí objekty. Bylo zřejmé, že jsem muž. Jak starý, to nemůžu říci, ale teď jsem se cítil velmi staře. Velmi staře.

Bylo toho na mne příliš, než abych to pochopil. Byl jsem naprosto sám na nějakém opuštěném pobřeží v podmínkách, které by se nehodily ani pro strašnou bestii, natož pro člověka. Jsem snad člověk, nebo ne? To byla má poslední myšlenka, než jsem ztratil vědomí.

Kapitola 2. Jitro

Něco mě přinutilo se probudit. Nebyla to žízeň. Bylo to světlo. Ta záře transformovala můj svět. Jasnozřivá záře probouzejícího se slunce zaplavila můj nový svět a mé oči se postupně zaostřily na pláž, na které jsem ležel. Skutečně jsem byl sám. Nic se tu nepohnulo až na vodu, která se přede mnou rozprostírala v nekonečné expanzi, předoucí své zářivé indigové a akvamarínové barvy jako nezměrný koberec stále se měnícího světla.

Nedaleko byl malý záchranný člun, z něhož zbyl akorát tak prám. V jeho ruinách byl jakýsi nádech známosti - bezpochyby jsme byli duševně spřízněni. Vypadal asi tak vhodně na moře jako já na zem. Asi mě dopravil na toto místo. Ta myšlenka mi prolétla hlavou, když jsem se pokoušel postavit. Nemotorně jsem se dopotácel k lodi a podíval se dovnitř. Nebylo tam nic cenného. Žádné nástroje. Žádné jídlo. Žádná voda. Mé oči se zatoulaly na rozbité veslo, pak na prázdnou plastovou láhev vybělenou sluncem a na různé kosti, o kterých jsem předpokládal, že kdysi byly rybou, ale jistě to nevím.

Šel jsem dál za loď, neboť jsem v dálce na pobřeží něco zpozoroval. Vypadalo to jako dřevěná bedna, ale zdálo se, že je taky rozbitá. A obsah, ať už to bylo cokoliv, se asi stal vlastnictvím moře. Jak jsem k ní přicházel, bylo vidět písmena. Byla v jazyce, který jsem neznal, ale čestně musím říci, že jsem nevěděl, jestli vůbec nějaký jazyk znám.

Všechno, co jsem byl schopen udělat, byl tlumený kopanec. Ale stačil k tomu, aby převrátil bednu na bok. Mé podezření bylo správné. Byla také prázdná. Přitáhl jsem ji blíže k linii stromů, protože jsem si pomyslel, že její dřevo by mohlo být užitečné. Přinejmenším by to mohlo být něco, na čem bych mohl sedět, až budu uvažovat o svém osudu. Bolestně jsem si uvědomoval, že mé další kroky můžou rozhodnout o tom, zda budu žít či zda zemřu.

Slunce zrovna začínalo vycházet. Sluneční paprsky se rozlévaly po pláži a já si začínal uvědomovat, kde se nacházím.

Proč jsem zde, kdo jsem, co se mi stalo a všechny další možné záležitosti, které ucpávají mou mysl, musejí počkat. Teď potřebuji zjistit, kde jsem a prozkoumat prostředí, abych se ujistil, že jsem schopen najít čerstvou vodu, jídlo, útulek nebo najít další, kteří jsou jako já a kteří mi pomůžou.

Stál jsem na pobřeží a teprve teď jsem si poprvé všiml, že se nalézám v chráněné zátoce, která je obklopená hustou vegetací a vysokými stromy. Za stromy se zvedala vzhůru hora do vysokého hřebene, který

se tyčil asi tři sta stop nad zátoku. Okamžitě jsem věděl, že se tam potřebuji dostat. Jen z tohoto hřebene budu schopen prozkoumat prostředí a učinit uvážlivá rozhodnutí o mých dalších krocích. Jsem na ostrově nebo na neobydlené pevninské pláži? Možná bude na druhé straně toho hřebene město. Musím to zjistit.

Kapitola 3. Cesta na hřeben

Nevědouce nic o své minulosti, nemajíce žádné nástroje, žádnou mapu, žádné cesty ani žádné boty - začal jsem šplhat na ten hřeben. Dobývat ho by možná bylo lepší vyjádření. Potřeboval jsem zjistit, kde jsem. To se stalo mou posedlostí, i kdyby mě to mělo zabít. Skutečnost, že nemám žádné jméno ani vzpomínku, která by předcházela probuzení na pláži, se zdála poměrně nedůležitá. Co mě přimělo podniknout tuto cestu vprostřed všech mých oslabení, to je mi záhadou. Nejsem schopen to vyjádřit logickými pojmy, které by dávaly smysl jakémukoliv čtenáři.

Měl jsem v sobě část, která byla určitě duševně zdravá a která mě žádala, abych zůstal na pláži, postavil si přístřešek, našel čerstvou vodu a jídlo a sebral své síly. Ale já jsem potřeboval získat novou perspektivu. Potřeboval jsem se podívat dolů na svou situaci z vyhlídkového bodu toho vznešeného hřebene.

Namísto toho, co bych si udělal plán své cesty, tak jsem udělal pravý opak. Vešel jsem do bujné vegetace, která obklopovala zátoku ve tvaru srpku, jako člověk posedlý zřídkakdy viděnou jednotností. Neměl jsem žádnou mačetu, takže jsem se musel pohybovat opatrně, pečlivě a uváženě vybírat svou cestu skrz hustou flóru jako pavouk ve vysoké trávě. Znal jsem jen směr, kterým se hřeben nalézá, a na ten jsem se soustředil.

Na tom ohniskovém bodu bylo něco uklidňujícího. Jeden cíl. Jeden účel. Všechno ostatní - hlad, žízeň a tisíce otázek - nevysvětlitelně opustilo mé vědomí. Už mě nerušily. Jejich moc byla oslabena, jak se celé mé bytí soustředilo na hřeben. Řídil jsem svou pozornost a ta má část, která byla pozorná, byla zároveň tou, které jsem důvěřoval. Kdykoliv jsem cítil rozptýlení, strach nebo pochyby, věděl jsem, že to je z nějakého jiného zdroje, který je menší, nejistý a slabý, a tak jsem se vždy od toho zdroje odvrátil.

První z mých mnoha objevů na cestě byl ten, že velké listy ve tvaru trychtýře skrývají ve své hloubi bazénky dešťové vody. Objevil jsem je docela náhodou. Zakopl jsem o nějaký kořen a napůl spadl na zem, a jak jsem se podíval nahoru, viděl jsem skrz jejich průhlednou tkáň, jak se v nich pohybuje tekutina. Během minuty byly všechny listy - a myslím, že jich bylo v mém dosahu přes třicet - od vody vyprázdněny.

Má žízeň byla konečně ukojena a mé zdraví se okamžitě obnovilo. Všiml jsem si, že ta rostlina, kterou jsem později nazval trychtýřovitá rostlina, byla na lesním dně hojná. A co bylo ještě důležitější, jestliže zde byla hojnost deště, pravděpodobně zde také budou potoky čerstvé vody. Mé uši se staly podobné radarům stále zaměřeným na zaslechnutí zurčení potoka či vodopádu.

Asi po deseti minutách chůze hlouběji do lesa jsem si povšiml stromů se zvláštním ovocem, které vypadalo jako zlaté borůvky až na to, že bylo mnohem větší než borůvky - mělo velikost menších jablek. Několik jsem jich utrhl a jedno zkusmo snědl. Nebyl jsem si jistý, jak bude chutnat a jestli je vůbec bezpečné ho jíst. Byl jsem příjemně překvapen. Jejich chuť byla medově šťavnatá. Lačně jsem je snědl, a když jsem dojedl, byl jsem od nich úplně špinavý. Šťáva tekla na mou potrhanou košili jako proudy tekutého cukru a ruce i obličej jsem měl od ní ulepené.

Když jsem dokončil svou hostinu, měl jsem nepříjemný pocit, že mě někdo pozoruje. Olizujíc si prsty jsem nesměle zakřičel, “Je tu někdo?” Nepřišla žádná odpověď. Ale abych byl upřímný, musím říci, že zvuk mého hlasu mě vylekal více než absence odpovědi. Věděl jsem, že to byl můj hlas. Byl mi povědomý, ale také zněl neobvykle, dokonce cize, zvláště na tomto místě.

Pak mě náhle napadlo, jak málo hmyzu jsem tu spatřil. Nebo ptáků. Ve skutečnosti to místo bylo neobvykle pusté, co se týká zvířat. To bylo v příkrém rozporu s jeho hojnou vegetací. Nicméně i přes absenci zvuků zvířat jsem se nemohl zbavit pocitu, že jsem pozorován. Bylo tu všechno příliš tiché.

Našel jsem nějaké další trychtýřovité listy a opláchl jsem si obličej a ruce vodou, kterou mi poskytly. Nemajíce zrcadlo, prozkoumal jsem své tělo a jeho stav. Nebyl jsem tak starý, jak jsem se cítil při probuzení na pláži. Má pokožka byla pružná, odhadl jsem ji na dvacetiletého až třicetiletého člověka. A ta kůže byla tmavá, téměř černá a čerstvě zjizvené řezné rány ve velkém počtu hyzdily mé prsty, ruce a předloktí.

Na prstech jsem neměl žádné prsteny, žádná zvláštní mateřská znaménka ani tetování. Zdálo se, že jsem v dobré kondici. V pase snad trochu vyhublý, ale to bylo asi tím, že jsem dlouho nejedl. Jinak bylo mé tělo štíhlé a svalnaté. Cítil jsem se silný. Úroveň mé energie se zvyšovala a já jsem se cítil dobře díky tomu, že má žízeň i hlad byly ukojeny a také díky tomu, že už znám způsoby, jak na tomto místě přežít.

Pokračoval jsem dál ve své cestě s obnovenou energií, optimismem a mrštností. Má pozornost se vrátila na dobývání hřebene, který byl nevyhnutelně střežen svou vertikálností. Jak jsem se přiblížil k jeho základně - kde se nutnost výstupu stala zřejmou - uviděl jsem stěnu hnědo-šedě zbarvené skály. Byla to zajímavě tvarovaná formace, která se zvedala do vzduchu jako hradní věže dvacet někdy i třicet stop. Ty věže vypadaly jako strážci hlídající strmý svah vedoucí vzhůru na hřeben.

První věž, kterou jsem objevil, hned přitáhla mou pozornost, protože mi připomínala abstraktní sochu klidně stojícího člověka. Nebyly tu žádné stopy po sekáči nebo jakýkoliv důkaz, že by to bylo vytvořeno lidskýma rukama, a přitom jsem měl zřetelný pocit, že to bylo vytvořeno nějakou inteligencí odlišné od přírodní. Její povrch byl zvětralý, ale při dotyku stále pevný. Pomyslel jsem si, že to dílo musí být vulkanického

původu, vytvořené rukama jakéhosi starobylého proudu lávy, ale moc mě to neuspokojilo, neboť ta forma byla velmi lidská.

Poté, co jsem objevil první, ukázal se mi přinejmenším tucet dalších věží. Kdybych šel souběžně se základnou hřebene, možná bych nalezl mnoho dalších, ale neměl jsem chuť to zkoumat. Chtěl jsem šplhat.

Následující dvě hodiny jsem si klestil cestu všemi myslitelnými obtížemi - uvolňující se kameny, kořeny stromů, které jako by se vysmívaly mé nově nalezené obratnosti, vertikální útesy, které měly jen úzké štěrbiny na mé ruce a nohy a obrovské hrubě otesané balvany, které mučily můj smysl pro rovnováhu a chodidla mých nohou.

Jak jsem se blížil k vrcholku, musel jsem si odpočinout. Můj předchozí nával energie se změnil na naprosté vyčerpání. Mé tělo se lesklo potem a opět mě přepadla žízeň. Od doby, kdy jsem začal stoupat na hřeben, jsem neviděl žádné trychtýřovité rostliny. Také tu nebyl žádný zvuk vody nebo jakákoliv známka po její blízkosti, přestože mě obklopovala bohatá tropická zeleň.

Mou pozornost upoutal zvuk padajícího kamení nade mnou a mé útroby se strachy instinktivně sevřely. Rychle jsem se postavil na nohy a podíval se vzhůru. Hledal jsem jakékoliv známky pohybu či života. Můj pohled s tichou lhostejností opětovaly starobylé, větrem ošlehané stromy. Několik minut jsem bedlivě zkoumal vrchol hřebene a očekával, že objevím nějaké zvíře, ale nic na mě nevykouklo. Řekl jsem si, že to musela být eroze.

Ten strach mi dal injekci adrenalinu a já se vrátil ke svému výstupu po horském hřebeni. Sklon se stále zvyšoval a nutil mě uvažovat, kde bez vody a bot vezmu sílu vrátit se zpět na pláž. Nohy jsem měl od té cesty už bolavé a odřené. Mou jedinou nadějí bylo, že na vrcholu hřebene najdu cestu, která mě odsud vyvede a přivede zpět k mým blízkým. Tato naděje byla tím malým zdrojem, ze kterého vyvěralo mé úsilí.

Jak jsem se blížil k vrcholu hřebene, povšiml jsem si, že vítr zesiluje a zvuk přílivu dole je již neslyšitelný. Na chvíli jsem se obrátil, opřel se o strom a podíval se na moře. Bylo to nádherné místo - podmanivě malebné, ale také na něm bylo cosi děsivého, protože jsem tu byl sám, bez jakýchkoliv vzpomínek, které by odhalily příčinu, proč jsem na tomto místě. Zbývalo mi jen dvacet stop k úplnému vrcholu hřebene. Škrábal jsem se nahoru velmi pomalu, takže jsem si mohl prohlížet svou novou vyhlídku na druhou stranu.

Na vrcholu jsem se doslova přeplazil přes závěrečnou bariéru skal a vysoké trávy, která skrývala celkový pohled na můj svět. S očekáváním jsem se rozhlédl přes hřeben. Byl jsem na ostrově. Oceán se rozprostíral všemi směry až k plochému šedavě modrému horizontu. Mé srdce pokleslo. Mé tělo se roztřáslo v nekontrolovatelném návalu hněvu a lítosti. Má osamělost se zvětšovala s každým bolestným dechem, a ačkoliv jsem se cítil unavený, bolely mě nohy a byl jsem žíznivý, byla to právě osamocenost, která byla středem mé pozornosti v těch prvních minutách, kdy jsem pochopil, kde se nalézám.

Z vrcholu hřebene jsem mohl vidět celý ostrov. Byl malý, v obvodu měl možná méně než patnáct mil. Vypadalo to, jako bych mohl jít po pláži kolem celého ostrova a zvládnout to za jediný den. Vnitrozemí ostrova bylo hustě porostlé stromy, ale také jsem poblíž samého středu uviděl místo, které vypadalo jako tiše spočívající malé jezero. Světlo slunce osvěcovalo ostrov v mlžném oparu, který zahaloval vnitrozemí ostrova, takže jezero bylo jaksi skryto před mým zrakem. Ale byl jsem si docela jistý, že se jedná o jezero, protože jsem viděl skrz mlhu odraz světla od vodní hladiny.

Odhadoval jsem, že střed ostrova, kde bylo napůl skryté jezero za mlžným oparem, je asi tak tři až čtyři míle daleko. Hřeben byl kolem toho jezera, ačkoliv ta část, na které jsem se nalézal, byla zřetelně vyšší než všechny ostatní. Pak mi svitlo, že jsem na kraji starobylého vulkánu. To bylo jediné vysvětlení. A jezero bylo bez pochyby vytvořeno deštěm, který stékal po vnitřních stěnách vulkánu. Celý ostrov byl jako ta ohromná trychtýřovitá rostlina.

I když jsem věděl, že musím pokračovat dál ve své cestě, prozkoumat jezero a najít čerstvou vodu, mé tělo bylo náhle ochromeno vyčerpáním a já jsem potřeboval spát. Stočil jsem se do pozice zárodku na samém vrcholu toho hřebene. Má předloktí byla mým polštářem. Cítil jsem, jak kolem mě vane teplý vánek, podobně jako to musely ty skály cítit po tisíce let. Oči jsem měl zalité slzami, a přestože mnou cloumalo zděšení, byl jsem tak unavený, že mě unesl spánek, podobně jako vítr unáší semeno z vrcholu té hory do moře.

Kapitola 4. Zářivé jezero

Byla to znovu voda, co mě probudilo, ale tentokrát to byl déšť, který padal na můj obličej s pichlavou vytrvalostí. Dešťové kapky byly velké a déšť prudký. Rychle jsem sešel dolů vnitřní stěnou hřebenu ke skalní stěně, která se zdála natolik mohutná, že by mohla poskytnout přístřeší před tím lijákem.

Jak jsem se tiskl ke kamenům, ucítil jsem za sebou chladný proud vzduchu a objevil jsem něco, co můžu popsat jen jako štěrbinu ve skalní stěně. Pokoušel jsem se dostat skrz ni - a jako hadí muž - jsem se vsoukal dovnitř. Neviděl jsem do jejích hlubin, ale měl jsem nejistý pocit, že jeskyně je velmi velká. Zůstal jsem u vchodu a sledoval déšť, zklidněný, že jsem v přístřeší.

Když jsem vystrčil ruce ven, dokázal jsem zachytit doušky vody z deště a utišit svou žízeň. Liják trval asi čtyřicet minut a potom náhle ustal. Po poslední kapce rozlilo během několika sekund své teplo slunce, jako by říkalo, že všechno je odpuštěno. Díval jsem se, ale skrz svůj úzký průzor jsem žádnou duhu neviděl.

Vysoukal jsem se z jeskyně a udělal si mentální poznámku, že by stála za další průzkum, ale pro teď bylo mým novým cílem jezero.

Jít vnitřní stěnou dolů bylo mnohem snazší než předchozí šplhání, díky kterému jsem pochopil, že můj nový svět je ostrovem. Byl to mírný svah, to za prvé, a za druhé tu byly stezky, které tu zanechala tekoucí voda. Tak jsem prostě následoval tyto cesty dolů. Nedávný déšť je změnil do bahnité substance, která byla pro mé nohy nepopsatelně příjemnější.

Během hodiny jsem se prodral skrz hustou spleť stromů k mýtině, která obklopovala jezero. Co vytvořilo tuto mýtinu? Cítil jsem, že to je velice pozoruhodné - snad dokonce znepokojující. Proč se džungle najednou zastavila?

Bylo to jako mrtvá či vyhynulá zóna, která obklopovala jezero. Padesát stop od jezera nebylo nic než holá zem. Neměla by voda tvořit život? Několik potoků napájelo čerstvou vodou jezero a já jsem nepopiratelně viděl, že zurčící voda je křišťálově čistá.

Pohybujíc se stále v džungli jsem se přiblížil ke břehu jednoho z potoků a ponořil svou ruku do rychle plynoucí vody. Zkoumal jsem její vzorek, který jsem držel ve své dlani a uvažoval, jestli ji mám vypít. Nebyl jsem obzvláště žíznivý. Cestou k jezeru jsem vypil svůj díl z přetékajících plných trychtýřovitých listů, ale má zvědavost byla silná. Rozhodl jsem se ji nejdřív očuchat.

Voda byla bez zápachu. Necítil jsem žádný zkažený pach, ale mrtvá zóna, která obklopovala jezero, signalizovala jinou zprávu a ta byla varováním: jasným a jednoznačným. Opatrně jsem přenesl trochu vody na malou kapradinu, která se na dně džungle ještě ani nerozvinula. Byla to jemná rostlinka. Její jemně vroubkované okraje lemovaly linie kapek. Vylil jsem vodu přímo na kapradinu a čekal. Ta kapradina byla mým nevinným chemikem - tím, kdo může předpovědět bezpečnost vody.

Seděl jsem vedle té kapradiny, mého nového přívržence mezi obyvateli ostrova, a usoudil, že v samém středu ostrova se koncentrují toxiny. Možná, že když byl vulkán ještě aktivní, uvolnil nějaké chemické prvky, které byly pro rostliny a stromy toxické. Nebo možná že půda, která obklopovala jezero, byla stále mokrá jako bažina a stromy a rostliny se v ní topily, takže nikdy nemohly zakořenit.

Po několika minutách odpočinku jsem se podíval dolů na kapradinu a neviděl jsem na jejím chování žádné změny. Kdyby voda byla toxická, určitě už by to na ni mělo nějaký vliv. Rozhodl jsem se jít k jezeru a otestovat vodu. Mýtina obklopovala jezero jako koróna a jak jsem šel po jejím obvodu - kde se setkávala s džunglí - všiml jsem si, že vegetace je vroubkovaná. Někdo nebo něco žvýkal listy rostlin a stromů. Co jiného by mohlo způsobit tak náhlé znetvoření vegetace?

Jak jsem šel po obvodu, tak v každém bodě, kde se džungle setkávala s mýtinou, byly zřejmé stopy po okusování listů. Podíval jsem se nahoru a dokonce i ve výšce patnácti stop jsem na stromech viděl neklamné známky okousaných listů. Takže tu nejsem sám. A ať už vegetaci pojídalo cokoliv, bylo to buď velmi velké, nebo to umělo šplhat či létat.

Našel jsem velký list velikosti asi tak mého obličeje a zkoumal jsem stopy po kousání. Byly to velké zuby, asi tak velké jako má pěst. Ať už ty listy jedlo cokoliv, určitě to nelezlo po stromech ani nelétalo. Bylo to příliš velké. Jak jsem očima hlouběji zkoumal mýtinu, viděl jsem v půdě jisté zářezy, které poukazovaly na velké tělo plazící se po zemi. Žádné otisky nohou, jen otisky svíjení a občasné škrábance.

V tom okamžiku mi má mysl našeptávala, abych se otočil a vrátil se na pláž, ale mé tělo se šouralo dál směrem do mýtiny, jako někdo posedlý a asi trochu nahluchlý k vyšší argumentaci své mysli.

Jak jsem se vlekl přes mýtinu, tolik jsem otáčel hlavou, že jsem dostal závrať, když jsem přišel blíže ke břehu jezera. Jeden důležitý objev na mé cestě byl, že půda pod mýma nohama byla pevná. Nebyla dost vlhká, aby udržela vegetaci. To mi říkala má intuice, neboť pokud jsem věděl, nebyl jsem botanikem. Také jsem si všiml, že otisky jsou podobné kanálům či brázdám a mají napříč asi dvacet stop. Pomyslel jsem si, že jestli jsou vytvořené zvířetem, tak to zvíře bude dostatečně velké na to, aby mě snědlo na jedno spolknutí. Kolena se mi při té představě podlamovala.

V mé mysli se rozkřičela myšlenka na útěk, ale já jsem cítil podivný pocit jakéhosi účelu. Potřeboval jsem se podívat na jezero. Potřeboval jsem zjistit, čemu čelím. Šel jsem dál, ale mé tělo křičelo “pozor”. Třeba ty rýhy jsou prostě vytvořené stékající dešťovou vodou, říkal jsem si, ale má mysl tu argumentaci odmítala. Stopy po kousancích byly nepopiratelné - a určitě nebyly způsobené deštěm. Zuby velikosti mé pěsti hrozivě tancovaly v mé představě.

Konečně jsem se podíval přes val břehu. Voda byla čirá s nádechem barvy tyrkysového drahokamu. Její nádhera byla v čirém kontrastu s monstrem, které jsem ve svých představách viděl číhat pod jejím povrchem. Sklouznul jsem po valu dolů a přitom stále dával pozor na jezero. Nad jeho povrchem visela jemná mlha a jemný vánek s ní pohyboval v kruhu, jako by skrýval její tajemství. Blíže u vodní hladiny jsem mohl vidět pod její povrch a všiml jsem si, že břeh se strmě svažuje dolů do indigových hlubin. Bylo to spíše jako obrovská díra zaplněná vodou než jako malé jezero.

Na samém kraji břehu byly krystalky černého písku, který se jiskřil v měkkém světle. Klekl jsem si, abych se dotkl vody, aniž bych spustil oči z vody vespod. Voda byla teplá. Trochu jsem ji nabral a přičichl k ní. Stejně jako voda z potoka byla bez zápachu, ale rozhodně byla na omak teplejší. Pak mě to dostalo: jak jsem se postavil na nohy a uviděl svůj odraz v klidné vodě, škubnul jsem sebou. Bylo to poprvé, kdy jsem se spatřil. Tak to jsem já, vysoký člověk s tmavou pokožkou a dlouhými černými vlasy, pevně svinutými do kudrlin, jichž bylo příliš mnoho, než aby šly spočítat. Člověk se širokým nosem a ústy, s roztrhanými šaty žebráka.

Se znechucením jsem ze sebe strhnul košili. Znechucením, že jsem sám, bez jakékoliv vzpomínky. Cítil jsem se jako pěšák v příběhu někoho jiného - v příběhu, do něhož jsem nebyl schopen nahlédnout. Mé znechucení bylo tak instinktivní, že jsem dokonce ztratil strach. Náhle mě zasáhl proud vzteku a já se přestal starat o to, zda mě příroda či nějaké monstrum z hlubin zahubí. Ačkoliv abych byl upřímný, ten pocit trval jen pár sekund, ale jeho pomíjivost měla pádný důvod.

Koutkem oka jsem hluboko dole v průzračné vodě zahlédl pohyb, asi třicet stop dole. Pohyb obrovského stínu. Má první myšlenka mi našeptávala, že je to velryba, ale tady? Temný obrys byl neuvěřitelně obrovský a pohyboval se se systematickou nadřazeností, která je vyhrazená jen zvířatům, jež nemají predátory. Posunoval jsem se dozadu a pozoroval ten tvar. Při tom jsem si uvědomoval, že tlukot mého srdce je tím nejhlasitějším zvukem na ostrově.

Sledoval jsem to svýma očima, které se nemohly odtrhnout. To temné stvoření bylo pro mé smysly mocným magnetem a v okamžiku, kdy jsem si myslel, že ho vidím celé, se objevil další stín, hlouběji než ten první a pohyboval se pod ním. Byly tam dva - možná i více - ale to už jsem se přistihl, jak běžím směrem k lesu, jako bych následoval své nohy.

Když jsem dosáhl bezpečí džungle, má mysl stále zpracovávala obrazy těch obrovských zvířat. Opravdu měly tak dlouhé krky? Opravdu byly ty zářící oči tak jasné? Viděly mě? A jestli ano, co budou dělat?

Skrytý za porostem džungle jsem opatrně nakukoval kolem hladkého kmene stromu, abych viděl, zda se ta stvoření vynořila, nebo ještě hůře, zda mě pronásledují. Nebylo po nich ani stopy. Mé srdce se pomalu vracelo do normálu. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a potom jsem se rozhodl vrátit do jeskyně, která mě ochránila před deštěm, a podívat se, zda bych ji mohl použít jako svůj útulek. Bylo zcela jasnou výhodou být vzdálen od mých nově objevených monstrózních sousedů. Také z hřebene budu schopen sledovat jak vnitrozemí ostrova, tak i případné lodě.

Zdálo se, že vody je tu dost, pokud deště budou pokračovat, a co se týká potravy, uvažoval jsem, zda v potocích žijí ryby. Jestli ne, tak jsem byl přesvědčen, že budu schopen najít dostatek ovoce a zeleniny, která bude jedlá. Na té jeskyni mě něco lákalo a pak někde ve mně vznikla myšlenka na oheň. Jak najdu oheň? Znovu, má mysl uměla položit otázku, ale zdála se naprosto beznadějná při získávání odpovědi.

Pak jsem se rozhodl - ne z nějakého zvláště dobrého důvodu - že si přestanu klást tyto mučivé otázky. Připomínaly mi stále jen jednu věc: že jsem ve světě, jehož záměrem se jeví přistihnout mě nešikovného. Také jsem udělal ještě jedno další rozhodnutí. Už nikdy znovu nepůjdu k jezeru. Nikdy.

Kapitola 5. Jeskynní systém

Vzhledem k poloze slunce jsem usoudil, že je asi poledne, když jsem dorazil k otvoru do jeskyně. Zdál se mi teď menší, než jsem si ho pamatoval a divil jsem se, jak jsem se předtím dokázal protáhnout dovnitř. Uvažoval jsem o možnosti, že jsem snad na své cestě vzhůru vnitřní stěnou snědl příliš mnoho zlatých nektarinek, ale s jistým úsilím se mi podařilo se protáhnout dovnitř a řekl jsem si, že pokud se zde rozhodnu udělat svůj domov, budu potřebovat nějaký nástroj, abych rozšířil vchod - úbytek váhy nepřicházel v úvahu.

Rozhodl jsem se nechat své oči přivyknout temnotě, takže jsem si sedl zády k jedinému zdroji světla, který sem zvenčí pronikal z vnějšího světa. Vnitřek jeskyně byl báječný hned ze dvou důvodů: temnota byla úlevou pro mé oči a pak tu taky bylo přinejmenším o deset stupňů chladněji a to dokonce i pouhých pár stop od vchodu.

Jak se mé oči začínaly přizpůsobovat, objevovaly se objekty. Velká stěna byla prvním objektem, který se objevil v mém zorném poli. Byla asi třicet stop vzdálená a zdálo se, že je tak zakřivená, že mizí v temnotě jeskyně. Ve snaze nikoho nevyrušit, jsem zakřičel: “Je tu někdo?” Už jsem viděl důkaz monster v jezeru, takže nalezení dalšího monstra v temné a zapomenuté jeskyni by bylo klidně možné, říkal jsem si. Také jsem byl zdvořilý, protože toto místo nebylo jako jezero. Bylo uzavřené jako domov a byl tu také ještě jeden další důvod, který byl vědecký: používal jsem svůj hlas, abych zjistil velikost jeskyně.

Soustředil jsem všechnu svou pozornost a naslouchal jsem. Byl jsem přesvědčen, že tu nejsou žádná monstra, protože na mou otázku přišlo jen naprosté ticho. O velikosti jeskyně jsem byl přesvědčen již méně, ale instinktivně jsem cítil, že je rozlehlá. Vypadala, že bude velmi rozlehlá. Ozvěna mého hlasu se ozývala několik sekund a bylo cítit, že má sestupnou dráhu. Zakřičel jsem znovu a poslouchal svůj hlas, jako by to byl signál radaru.

Vnímal jsem, že ta zakřivená stěna má v sobě otvor, protože se zdálo, že když křičím napravo, můj hlas se neodráží zpět ke mně. Nalevo a vprostřed se můj hlas odrážel hned zpět. Rozhodl jsem se jít na pravou stranu.

Bylo to asi jen dvacet stop od vchodu, kdy jsem ucítil, že má noha se dotkla něčeho, co vyčnívalo ze stěny. Trochu jsem sebou trhnul, jak se má holenní kost dotkla hrany nějaké nepoddajné překážky. Rukama jsem okamžitě začal tápat jako slepý člověk, který se pokouší neviditelné učinit viditelným prostřednictvím konečků svých hledajících prstů.

Mé ruce rozpoznaly objekt podobný velkému balvanu, který měl asi tři stopy v průměru, a který blokoval mou cestu. Na vrcholu kamene jsem našel něco zcela neočekávaného: malou krabičku. Při tom objevu mi naskočila husí kůže a mé tělo zaplavila tajemná naděje. Nejsem tu sám. Někdo další - bezpochyby člověk - byl také na tomto místě. Jediná otázka je kdy?

Byla to malá krabička, ale nepochybně byla vytvořená člověkem. Byl to jakýsi kartón, a když jsem s ní zatřepal, něco chrastilo uvnitř. Náhodou jsem zatlačil na jeden konec a ona se otevřela. Byly to zápalky! Cítil jsem slabý zápach síry. Má ruka zašátrala, aby jednu vytáhla a škrtla s ní o stranu krabičky. Ruce se mi vzrušením třásly a několika hlubokými dechy jsem se musel chvíli zklidňovat. Škrtnul jsem první zápalkou a ona se zlomila napůl. S dlouhým vzdechem mě zaplavilo zklamání. Vytáhl jsem další zápalku a uvědomoval jsem si, jak je každá z nich vzácná. Znovu jsem s ní jemně škrtl o stranu krabičky. Příliš jemně, napomenul jsem sám sebe.

Když jsem našel správný úhel, rychlost a tlak, podařilo se mi na druhý pokus ji rozsvítit. Prostor jeskyně náhle ožil zlatavě okrovým a sytě hnědým světlem. První věc, které jsem si všiml, byl rozměr prostoru. Mizel za dosahem světla zápalky. Chodba vedla dolů, ale stáčela se do neproniknutelné temnoty, která unikala mému světlu a vidění. Další věc, které jsem si povšiml, bylo písmo či malby, které byly nakreslené na stěnách. Byly namalované někým, kdo měl nepochybně talent a kdo si dal velkou práci se svým výtvorem. Cítil jsem se, jako bych vstoupil do starobylé galerie.

Zápalka dohořela a popálila mi prsty. Zakřičel jsem bolestí. Potřeboval bych pochodeň nebo svíčku, vydechl jsem k nikomu konkrétnímu. To, co následovalo, mě vyděsilo víc, než jsem si uměl představit. Hlas. Nepochybně to byl hlas, který něco mumlal. Slabá ozvěna ho s trochou chvění nesla k mým uším, ale když mé uši našla, dorazila s ní vlna paniky, která zaplavila celé mé tělo.

Instinktivně jsem si klekl a otáčel hlavou sem a tam, jako by nějaké monstrum mohlo proniknout temným prostorem a sežrat mě. Stvoření schovávající se v jezeře na mě asi mocně zapůsobila. Cítil jsem tak hluboký strach ve zvuku toho hlasu, že jeho obsah byl pro mě nevnímatelný. Bylo to jako by se celý můj svět obrátil naruby a jakákoliv normálnost byla pryč. Pokoušel jsem se ze všech sil potlačit všechny zvuky mého těla a v té chladné temnotě sebrat všechen svůj důvtip.

Někdo tu je, to je dobré, ne? Říkal jsem si, že ta osoba by mi mohla pomoci, ale v tom samém okamžiku mě přepadla ještě mocnější myšlenka, že jakákoliv osoba, která žije v této jeskyni vprostřed ničeho, v naprosté temnotě, není tou osobou, kterou bych chtěl potkat. To prostě nebylo dobré - o tom nebylo pochyb.

Začal jsem se plížit zpět ke vchodu a snažil jsem se dělat co nejméně hluku. Mé ruce šátraly po vlhké kamenné podlaze a hmataly cestu ven. Vší silou jsem naslouchal, ale všechno, co jsem slyšel, byl tlukot mého srdce a panické dýchání. Pak jsem si uvědomil, že jsem ztratil tu krabičku zápalek. Vyšlo mi z úst jediné slovo: “zatraceně!”

Bylo to vyřčeno tiše, ale intenzivně. Pak jsem to znovu uslyšel. Hlas. “Pojď ke mně”, říkal rozkazujícím tónem. Byl ženský, ale velmi mocný. Přicházel z velké vzdálenosti a odrážel se od jeskyně s přetrvávající mocností. Měl jsem dvě možnosti: utéci z této jeskyně tak rychle, jak mě nohy ponesou, nebo promluvit s tím hlasem a zjistit, kde je jeho zdroj. Ta druhá možnost zvítězila a trochu jsem sebou trhnul, když jsem uslyšel zvuk svého vlastního hlasu.

“Kde jsi? Kdo jsi?” Zaskřehotal jsem. Můj neznámý pronikavý hlas plynul tou temnotou jako odtělesněný duch při hledání společníka.

“Pozorně naslouchej zvuku, který ti zanechávám, následuj ho a najdeš mě. Až mě najdeš, poznáš, kdo jsem.” Hlas začal zpívat melodii, kterou můžu popsat jen jako mimozemskou. Nemám žádné vzpomínky na hudbu nebo představu melodie, ale tato píseň mě uklidnila. Mohlo by něco, co by bylo hrozivé, tímto způsobem zpívat? Pomalu jsem se postavil, hypnotizován tou hudbou a nechal se vést k tomu tesklivému hlasu.

Stěny jeskyně měly tvar labyrintu, točily se jedním směrem a pak zase jiným. Posunoval jsem se tou inkoustovou temnotou asi tak dvě minuty a následoval zpívající hlas, jako bych byl v transu. Mé ruce hmataly po stěnách chodby. Cítil jsem se jako krysa v bludišti bez východu a s každým krokem jsem cítil, jak mou paměť otesává nějaká záludná temná mlha. Nebudu schopen jít po svých stopách zpět. Pak jsem cítil, jak chodba začala prudce klesat. Jak jsem scházel dolů, vnímal jsem velmi tlumené světlo, které zářilo zespoda nahoru. Jakmile jsem si všiml světla, píseň okamžitě ustala! Byl jsem tím náhlým tichem poplašen, ale protože jsem dole vnímal světlo, sebral jsem odvahu a pokračoval tou cestou dál dolů.

Cítil jsem, že chodím v kruzích, jako bych sestupoval po spirále, ale po několika otočkách jsem přišel do slepé uličky. Rukama jsem kolem sebe hledal cestu v tom, co můžu popsat jen jako zářivé stěny, které blokovaly mou další cestu. Světlo z nich vyzařovalo podivným způsobem, jako bych byl schopen vidět jednotlivé fotony, jak vyskakují z té stěny jako malinkaté ohňostroje ven do chladného, vlhkého a tmavého prostoru.

Dokonce i vprostřed tohoto světla jsem stěží byl schopen před sebou vidět své ruce. Obával jsem se, že si ten hlas jen představuji - dost možná jsem si vymyslel celý tento zážitek. Ano, určitě to tak bude. Myslím, že mám halucinace. Žádná skutečnost nemůže být taková, a jestli ano, co jsem provedl, že jsem si zasloužil takové šílenství?

Jedno mi bylo jasné: jsem ztracen a nemám kam jít. V té temnotě nebudu schopen najít cestu ven. Bez světla jsem byl jako nějaký předmět, který byl ztracen a zapomenut. A jediné světlo - pokud se to tak vůbec dá nazývat - bylo v tak malé míře, že to bylo opovrženíhodné. Neposkytovalo mi žádnou útěchu ani žádný vhled do mého okolí. Byl jsem na konci svého života, kde na mě pokukovalo pár fotonů a hluboké ticho polykalo všechny zvuky mého těla v naprosté lhostejnosti.

“Říkala jsi, abych tě následoval,” prosil jsem, “tak jsem tě následoval, ale dál už není kam jít. Kde jsi?”

Naslouchal jsem odpovědi. Ticho. Dokonalé ticho mě obalilo jako hustá mlha. Opřel jsem se o stěnu svým ramenem a uvažoval, jestli s ní pohnu, ale byla to pevná skála, ačkoliv jsem si nedokázal vysvětlit, jak z ní může vycházet světlo. Řekl jsem si: halucinace. Šílenství. Chtěl jsem od plic nadávat v nějakém cizím jazyce. Chtěl jsem proklít Boha i člověka a všechno mezi tím a poukázat na absurditu situace, do které mě dostali od prvního dne mého bytí… ať už jsem byl kýmkoliv. Ale neznal jsem žádný cizí jazyk a byl jsem si docela jistý, že snaha proklít Boha a všechno stvoření by byla mrháním mou energií a tou trochou času, který mi zbýval.

Sesunul jsem se na zem a uvažoval, jestli budu schopen najít cestu ven. Naprosté poklesnutí mysli - tak by se dal nazvat můj stav. Nebo hněv. Ačkoliv jsem to nedal do slov, jsem si docela jistý, že výraz zhnusení by v té chvíli trumfnul všechna ostatní synonyma, která byla vhodná pro popis mého zuboženého stavu. Asi bych se v té chvíli měl rozplakat, ale mé vyčerpání bylo tak naprosté, že jsem neměl ani energii ani chuť.

Nebyl to tak docela pocit vzdání se, ačkoliv to k tomu mělo blízko. Více to byl pocit, že bych se měl té situaci odevzdat. Nechat ji jít svou cestou. Nepokoušet se ji vynutit svou vůlí nebo zájmem na výsledku. Tak jsem prostě zavřel oči a poslouchal svůj dech, který byl jediným zvukem v hlubinách té jeskyně.

Když jsem tak činil minutu nebo dvě, kupodivu jsem se začal cítit lépe. Nemělo to zvláštní důvod, ale cítil jsem slabý pocit naděje, cítil jsem, že najdu cestu ven z jeskyně, nebo že to aspoň zkusím. Ať už bylo příčinou mé halucinace cokoliv, neznamená to nutně, že nebudu schopen vrátit se po svých stopách.

Postavil jsem se na nohy a ještě jednou naposled se podíval na stěnu zářící nevysvětlitelným světlem – a pak mě to napadlo: světlo skrze ni procházelo, nevyzařovalo z ní. Byly zde malinké, téměř nevnímatelné dírky v té stěně a ty umožňovaly světlu, aby procházelo skrz. Z mé strany, kde byla naprostá temnota, dokonce i hrstka fotonů vyzařovala nějaké světlo. Potřebuji nějaký nástroj, abych ty dírky zvětšil. Jestli jsou tu dírky, ta stěna možná nebude tak silná a pevná.

Situaci, že nemám žádné nástroje a nalézám se v naprosto temné jeskyni, stačil velmi krátký čas, než na mě začala působit, a to dokonce i v mém poblázněném stavu. Pamatoval jsem si, že při své cestě dolů jsem zakopl o několik velkých kamenů. Snad s jedním z nich budu schopen probourat se dál skrz tu stěnu. Alespoň za pokus to stojí.

Hledání velkého kamene skončilo objevením nového světa. Neměl jsem boty, a když jsem narazil palcem u nohy na velký kámen, vyšlo z mých úst slovo, které bych nazval jedovatou nadávkou. Teď už si ho ani nepamatuji, ale vyšlo z mých úst a tím uvolnilo všechny pocity odcizení, všechny hněvivé myšlenky a všechny zbytky energie. Ale co bylo obzvláště matoucí, ten hněv vyústil ve smích. Vlastně jsem se smál absurditě mého stavu - smál jsem se a poskakoval na jedné noze, zatímco druhá mě pulzovala bolestí.

V naprosté tmě jsem sebral ten kámen a můj smích při tom poskakoval po jeskyni jako opilý býk. Odrážel se od stěn, které mu neposkytovaly žádnou útěchu. Zvláštním způsobem já byl tou ozvěnou smíchu, která hledala jenom jedno místo odpočinku a tím místem byla vzpomínka na to, kým jsem byl a proč jsem na tomto bohem zapomenutém ostrově. Ozbrojen hrubou kamennou sekerou jsem se připravoval na to, že s ní budu bušit do té stěny v prázdnotě temné jeskyně. Při té představě se můj smích náhle zastavil a z nějakého důvodu jsem si najednou uvědomil své hlučné chování.

Když jsem našel tu děravou stěnu, začal jsem hledat místo, ze kterého unikalo nejvíce světla. Nebylo snadné ho najít, protože dírky byly tak malé a světlo procházející skrz ně tak slabé, že jsem stěží dokázal určit, kde mám začít s bušením. Nebyla to úplně náhodná volba, ale po krátké analýze jsem se rozhodl, že bude nejlepší začít bušit a počkat, co se stane. A tak jsem to udělal. Začal jsem bušit.

Když jsem začal, kámen v mé ruce byl velikosti kokosového ořechu a po několika minutách bušení o stěnu se zmenšil na velikost většího pomeranče, ale stěna také vykazovala známky otlučení. Když jsem stěnu očistil rukama, na zem spadaly malé úlomky a dírky byly trochu větší a světlo trochu jasnější. Dírky byly stále příliš malé na to, aby bylo vidět na druhou stranu, ale byl to pokrok a já jsem byl zaujat zvláštním vzrušením, co asi tak najdu na druhé straně této bariéry.

Po několika dalších minutách bušení do stěny jsem cítil pulsující bolest v paži a dlani, která se zvětšovala s každým dalším úderem mého jeskynního kladiva. Když jsem přestal, abych mohl odstranit drť, klekl jsem si na kolena, abych se podíval otvorem, který se zvětšil do velikosti malého oblázku. Položil jsem oko tak blízko na dírku, jak jen to šlo a nakoukl jsem skrz - dychtivý vidět na druhou stranu.

Zdroj světla nebyl hned zřejmý, ale viděl jsem něco, co se hrnulo k díře, skrz kterou jsem se díval, jako by to chtělo zablokovat můj pohled. Odtáhl jsem se v obavách. Nebylo mi dovoleno se dívat. Cítil jsem to. Něco se pokoušelo zablokovat můj pohled. Bylo to inteligentní a se zcela jasným úmyslem - tím jsem si byl jist.

Postavil jsem se na nohy a srdce mi bušilo jak strachem, tak vyčerpáním. Rozhodl jsem se však nedat na můj strach ani únavu. Můj hněv rostl, jak jsem do té díry bušil znovu a znovu svým kladivem. Byl jsem podrážděný čímsi, co se pokoušelo mě zapudit do tmavé jeskyně, kde bylo mé přežití velmi nejisté. Brzy jsem si uvědomil, že jsem jako posedlý šílenec, který je poháněn jakousi energií, jenž není jeho vlastní.

Ustoupil jsem stranou a už jsem se nepokoušel dát si věci dohromady nebo pochopit svou situaci. Už jsem dál nehledal objekty viny, necítil jsem se chycen nebo zavržen Bohem, ale spíše jsem v jakési mojí části cítil naprostý klid, který byl obklopen jakýmsi monstrem s obrovskou silou a mocí. Tento zážitek mě v mém krátkém životě naprosto překvapil.

Nevím, jak dlouho to trvalo, než jsem si všiml, že něco je mokré. Kámen mi klouzal v ruce. Škubnul jsem sebou bolestí, když jsem pochopil, že má ruka krvácí. Díra byla větší, ale mou pozornost teď poutala má

bolavá ruka. Sklouzával jsem dolů se zády opřenými proti stěně chodby a přál jsem si, abych si býval nechal košili, abych teď mohl obvázat svou ruku. Jsem nenávratně ztracen? Ta otázka setrvávala déle, než bych si přál. Bojoval jsem s tímto uvědoměním vší silou, která mi zbyla, ale jediný způsob, jak na to mé tělo reagovalo, byl pláč. Nechal jsem ten pláč probíhat v jakémsi podivném odevzdání, které člověk může zažívat jen tehdy, když ví, že je naprosto sám.

Pocit osamocení byl tak silný, že jsem se cítil jako malý list plující v točících se peřejích rozvodněné řeky. Myslím, že jsem křičel pocitem úzkosti z mé bezvýchodné situace a obviňoval nějakou bezejmennou sílu, kterou jsem uměl pojmenovat jedině jako Nespravedlnost. Byl jsem bláznem bez jakýchkoliv vzpomínek kromě několika posledních hodin, který se nerozumně - věrný svému bláznovství - uvěznil v temné díře s jediným malým flekem světla, které ho oklamalo.

Měl jsem oči tak zalité slzami, že jsem stěží viděl na tu stěnu, ale i tak jsem do ní kopnul nohou. Bylo to mocné kopnutí, které otřáslo celým mým tělem, ale uslyšel jsem padat nějakou suť. Ležel jsem na zádech na studené kamenné podlaze. Posunul jsem se tak, abych mohl kopnout oběma nohama proti stěně. Má ruka ošklivě krvácela, ale nohy byly v pořádku. Znovu jsem mocně kopnul, tentokrát oběma nohama. Další suť spadla a já jsem vnímal, jak skrz proudí světlo.

Kapitola 6. Zenit

Můj zrak byl rozmazaný od slz, ale byl jsem si jistý, že ta stěna už pro mě není překážkou. Mrkal jsem očima a zoufale se snažil přizpůsobit novému světlu. Podíval jsem se dovnitř a uviděl ohromující výjev. Stála tam zády ke mně překrásná žena. Ačkoliv měla tak jako já rozedrané šaty, byla čistá, upravená a naprosto sjednocena s okolním prostředím. Zdálo se, že moje vyrušení ji nezajímá.

Jediné, co jsem dokázal, bylo utrousit zajíkavou omluvu. Hlas se mi třásl od námahy z předchozího úsilí. “Velice se omlouvám, že jsem zboural tu zeď, ale jak vidíte… byl jsem ztracen a neměl jsem jinou možnost najít cestu ven… a tady jsem viděl světlo. Prosím, odpusťte mi.”

Když jsem dokončil své poslední slovo, ta žena se ke mně otočila tváří a s naprostou vyrovnaností se podívala do mých očí. “Nemusíš se omlouvat, byla jsem to já, kdo tě zavolal.”

“Proč… proč jste mě volala?” koktal jsem.

“Samozřejmě abychom se potkali, abychom konverzovali o důležitých tématech.” Jak mluvila, oči se jí zúžily. “Dokážeš mluvit o důležitých věcech, ne?”

Zhypnotizován jsem se postavil. Byl jsem stále venku v chodbě a díval se skrz zbouranou zeď do místnosti, která byla v porovnání s chodbou obrovská. Byla zalitá světlem tuctů svíček, které byly strategicky rozmístěné tak, aby se každá štěrbina velké komnaty koupala alespoň v matném světle.

Vprostřed místnosti byl kruhový kamenný stůl, kolem kterého by v pohodě mohlo sedět dvacet lidí. Byly tam ale jen dvě židle. Do povrchu stolu byly vyryté složité znaky, kterým jsem nerozuměl, ale vypadaly jako stvoření, které člověk může vidět v nějaké surrealistické fantazii či živém snu.

Ten stůl byl v komnatě dominantním prvkem a zdálo se, že je vytvořen z nějakého druhu černého mramoru nebo snad obsidiánu, neboť byl vyleštěn jako zrcadlo, které věrně odráželo stalaktity, které se vypínaly nad ním.

Komnata byla vysoká přinejmenším třicet stop a v obvodu měla přinejmenším sto stop, ačkoliv nebyla kruhová. Řekl bych, že měla spíše oválný obvod, ale to jen odhaduji, protože mnohem více jsem byl okouzlen tou ženou, která stála asi jen třicet stop přede mnou.

“Kdo jsi? Pod jakým jménem jsi známa?” Slyšel jsem sám sebe, jak se ptám.

“Můžeš jít dovnitř, jestli chceš,” řekla. “Co se týká mého jména, tak takové věci považují za důležité jen lidé tvého druhu, ale pro mě nemají žádnou důležitost a proto jsem si žádné nevybrala. Můžeš mi říkat třeba Zenit, pokud mě potřebuješ oslovovat jménem.”

“A co se týká toho, kdo jsem, tak to je součástí toho, o čem budeme diskutovat, protože neexistuje způsob, jak bych se ti mohla odhalit v jedné či dvou větách. Bude to od tebe vyžadovat více než jednu otázku a jedno krátké naslouchání.” Na chvíli se odmlčela a pokynula mi, abych šel dovnitř, svými jemnými pažemi a ladně tvarovanýma rukama, které se pohybovaly jako baleríny.

Překročil jsem zbývající trosky stěny a vešel dovnitř. Rozhlédl jsem se po místnosti a napůl očekával další lidi, ale byla tu sama.

“Jsi zraněný,” konstatovala s klidem. “Necítíš se dobře?”

Reflexivně jsem v transu zakroutil hlavou. “Ne.”

Abych byl upřímný, od té chvíle, co jsem začal kopat do zdi, jsem si na krvácející ruku ani nevzpomněl, ale když se zeptala, začala pulzovat bolestí.

“Podívám se na tebe. Pojď blíž,” poručila mi. Její hlas byl klidný a melodický a nebyl v něm ani náznak stresu z mojí přítomnosti. Byla pozoruhodná ve všech ohledech, jako bohyně a já jsem byl muž, téměř nahý, krvácející, zoufalství prosakovalo ven z každého póru mého těla.

Já jsem byl tím, kdo se proboural do jejího domova a ona přitom byla vstřícná a vybízela mě vstoupit. To bylo divné, ale já jsem si připomněl, že všechno, co jsem viděl od té doby, co jsem se probudil na tomto ostrově, je divné. Usoudil jsem - bez vzpomínky, která by to vyvrátila - že všechny tyto bizarní události jsou asi normální.

“Odkud jsi přišel?” zeptala se.

“Já… já nevím,” odpověděl jsem a ve chvíli, kdy jsem promluvil, jsem věděl, že ta slova zní nezdvořile. “Nemám žádné vzpomínky. Minulou noc jsem se probudil na pláži, pak jsem vyšplhal na tento vysoký hřeben a nakonec skončil v této jeskyni. Opravdu nevím, odkud přicházím nebo jak jsem se sem dostal. Je to všechno velmi, velmi podivné.”

Podíval jsem se dolů na zem a poprvé si všiml, že podlaha komnaty je vytvořena ze stejného materiálu jako stůl. Byla to nádherná černá podlaha, vyleštěná jako zrcadlo, se složitými řezbami zvířat a různých stvoření, na které jsem neměl žádnou vzpomínku. Některá z nich vypadala strašidelně, jiná docela mírumilovně.

“Znáš pavouky?” zeptala se.

Pomyslel jsem si, že je to legrační otázka. “Ano, znám je. Má paměť zmizela jen, co se týká záležitostí ohledně mé osobnosti.”

“Pamatuješ si jiné lidi?”

“Ne.”

“Chápu,” řekla spíše sama pro sebe.

“Dovol, abych se podívala na tvou ruku,” řekla a kynula mi, abych šel blíže.

Poslušně jsem přišel k ní až na vzdálenost několika stop a celou dobu jsem pozoroval její obličej. Její oči nebyly úplně otevřené, řekl bych, že byly spíše tak napůl žerdi, jako by byla v tomto světě a zároveň ve snu.

Její kůže měla barvu slonoviny, nebyla úplně bílá. Její vlasy měly o něco tmavší tón, byly téměř krémově zbarvené. Měla velmi jemný vzhled, ale v její přítomnosti jsem cítil velkou sílu. Její nesmírná krása mě z nějakého důvodu děsila. Možná stejně jako já nepatří na toto místo. Někdo s její majestátností by určitě neměl být schovaný na pustém ostrově v hluboké jeskyni.

Když sáhla pro mou ruku, aby ji prozkoumala, podíval jsem se na její paže. Měly na sobě jemné tetování úplně stejných stvoření, která jaksi plavala na podlaze a na stole. Můj zájem překypěl. “Co jsou ta stvoření, která zdobí vaše paže, podlahu... a... a stůl?”

“Je toho více k vyprávění, než na co mám teď čas,” lehce si povzdechla. “Počkej chvíli.”

Zenit, ačkoliv se zdálo divné nazývat ji tímto jménem, k čemuž se vrátím později, vzala něco, co vypadalo jako část její paže, jako by se trochu uštípla a potom tím zamávala nad mou rukou a pustila to, co sebrala ze svého předloktí, na mou ruku. Má ruka se okamžitě cítila lépe. Odtáhl jsem se v úžasu.

“Jak jsi to udělala?”

Zasmála se a odvrátila své oči od mého nekontrolovatelného zírání. “Tu otázku můžu zodpovědět na mnoha různých úrovních.” Její hlas se svůdně ztišil.

“Vysvětli to asi na nejjednodušší úrovni,” vyzval jsem ji a ze všech sil jsem se pokoušel znít pokorně, což jsem také opravdu byl. Je obtížné mít nějaké ego, když neznáte své jméno.

“Chápu, že máš mnoho, mnoho otázek, ale otázky teď musejí počkat. Toto je můj domov a ty jsi můj host. Jako můj host bys měl nejdříve zodpovědět mé otázky před tím, než já zodpovím tvé.”

Trochu jsem pokrčil rameny a tiše uvažoval, jaké odpovědi bych jí případně mohl poskytnout, které by byly uspokojující či dokonce zajímavé. Byl jsem rád, že můžu být v její přítomnosti. Konec konců vyléčila mou ruku a tak jsem se cítil být dlužníkem, a proto rád vyhovím jejím přáním, ať už budou jakákoliv.

“Co to je, co bys chtěla vědět?” zeptal jsem se.

Podívala se na mě s výrazem odmítnutí a začala odcházet. “Další otázky… radši si sedni a já udělám nějaký čaj. Máš hlad?”

V okamžiku kdy slovo “hlad” dorazilo k mým uším, můj žaludek se ozval mocným sevřením. “Ano, velký.”

“Tak pojď za mnou a já ti dám něco k jídlu.”

Jak kráčela ode mne pryč, chvíli jsem jen tiše stál, hypnotizován její krásou. Musím připustit, že nemajíce žádnou vzpomínku na lidské tělo, kromě svého vlastního obrazu - toho, který jsem viděl jako odraz v jezeru - jsem měl jen málo pro srovnání. Ale krása jako archetyp nepotřebuje srovnání. A ona byla - nejde to popsat jinak - archetypem krásy v lidské formě.

Prošla branou na vzdáleném konci komnaty a zmizela. Uvědomil jsem si její nepřítomnost a probral jsem se z mého hypnotického stavu a rychle jsem ji následoval. Další místnost, pokud to tak můžu nazvat, byla dokonce ještě větší než ta první. A k mému překvapení v ní byla kruhová nádrž vody, která vypadala tak vyzývavě, že jsem do ní téměř bezmyšlenkovitě a bez zábran skočil.

“Je bezpečná. Můžeš do ní vstoupit,” řekla. “Budeš se pak cítit lépe, a zatímco se budeš občerstvovat, připravím ti nějaké jídlo a čaj.” Pokývala na mě, jako by to bylo domluveno a pak se otočila a šla dál do místnosti.

Šel jsem k okraji vody a podíval se dolů. Byla hluboká. Bezedná.

Měla barvu tmavě modré až fialové, takové, kterou lze vidět za soumraku na obloze, když jsou hvězdy přemluveny, aby sdílely své první světlo. Opatrně jsem se dotkl vody, nejistý co můžu očekávat. Byla chladná a občerstvující. Neumím si to vysvětlit tak, aby mě to uspokojilo, ale nehledě na můj strach z těch monster, která jsem viděl předtím v jezeře, jsem se do ní ponořil. Celé mé bytí se v tom okamžiku zaradovalo. Byl to zážitek extáze, ve kterém se všechny vrstvy starého oloupaly, jako by okamžik jejich uvolnění byl řízen nějakou neviditelnou, božskou rukou, kterou nelze vědomě ovládat. Vynořil jsem se, abych se

zhluboka nadechl a cítil jsem, že jsem vrátil do správné polohy všechny své součásti, všechny mechanické a nejen mechanické aspekty sama sebe. Bylo to příjemné. Velmi příjemné.

Když jsem se vynořil k nádechu, zdálo se, že Zenit je zaměstnána přípravou jídla a tak jsem se potopil hlouběji s otevřenýma očima. Sledoval jsem, jestli pod vodou něco bude. Nevím, jak dlouho jsem měl zadržený dech, ani jak dlouho mohlo trvat mým očím, než si přivykly matnému světlu, ale když mé uši začaly cítit tlak, začal jsem se otáčet na všechny strany, abych viděl, co se dá. Voda byla temná. Když jsem vzhlédl vzhůru, viděl jsem nad sebou díru, do které jsem se ponořil, a nahoře blikalo světlo svíček v komnatě. Odhadoval jsem, že jsem čtyřicet stop pod povrchem. Pak jsem si všiml stínových obrysů podvodních chodeb, které se spojovaly do díry, ve které jsem byl ponořen.

Voda byla křišťálově čistá a mírně slaná. Neviděl jsem ani jedinou rybu nebo nějaké stvoření a byl jsem za to rád. Chtěl jsem jen cítit stav beztíže v čistotě té neposkvrněné vody a cítit svobodu, i kdyby to mělo být jen na pár minut. Pak jsem cítil, jak se něco dotklo mé nohy. Byl to jemný dotyk, ale bezpochyby skutečný. Celé mé tělo sebou vší silou škublo nahoru a adrenalin opět pulzoval mým tělem, jako by byl nevyčerpatelný. Podíval jsem se dolů, jestli mě něco pronásleduje, ale všechno co jsem viděl, byla jen tma.

Už jsem se dolů znovu nepodíval. Všechna moje mentální kapacita byla spotřebována na to, jak vyskočím ven z vody jedním plavným pohybem, až budu nahoře. Byl jsem již téměř bez dechu, když jsem vystřelil ven z vody na kamennou římsu, která lemovala otvor. Lapal jsem po dechu a znovu se díval dolů do vody z mého bezpečného bidélka a hledal jsem jakékoliv známky pohybu monster, která jsem viděl v jezeře.

“Našel jsi něco?” Ptala se Zenit se zmateným pohledem.

Stála přímo za mnou. Při mém zaujetí, zda mě něco nepronásleduje, jsem si jí nevšiml. “Neviděl jsem nic, ale něco jsem cítil.” Cítil jsem, jak mi srdce buší v hrudi přesně v místě, kam se dívala. Představoval jsem si, že asi uvažuje, zda mám srdeční infarkt.

“Jsem v pořádku. Jen trochu vylekaný a bez dechu,” vysvětloval jsem.

Zenit kývla na bednu za mnou. “Je v ní ručník, kterým se můžeš usušit. To ti pomůže se zahřát. Jestli potřebuješ nějaké suché šaty, nějaké tam najdeš, ale možná budou ve špatném stavu, nebo se ti nebudou líbit.”

“Děkuji,” odpověděl jsem.

Věděl jsem, že když otevřu bednu a najdu v ní šaty, které se mi nebudou líbit jako ty, které mám na sobě, bylo by to urážkou mého hostitele, takže jsem několik sekund váhal. Také jsem viděl, že to, co nosí ona, alespoň to, co jsem až dosud viděl, bylo docela, no řekněme “potrhané”, to je dobrý výraz.

Ta bedna byla dřevěná a voněla cedrem. Vzal jsem to za dobré znamení. Uvnitř byl bílý ručník, čistý a měkký. Další dobré znamení. Pod ručníkem byly složené kalhoty a košile, která byla značně obnošená, ale stále použitelná. Cítil jsem se jaksi odměněn. “Děkuji za to,” řekl jsem a začal si osušovat horní část svého těla.

Usmála se a znovu pokývla. “Nechám tě o samotě, aby ses mohl převléknout.”

Už se otočila k odchodu a pak se zastavila a zvedla paži. “Připravila jsem něco k pití a k jídlu. Až budeš hotov, vejdi těmito dveřmi dovnitř. Tam jíme.”

“My?”

“Ty a já, samozřejmě.”

“Jsi jediná, kdo tu žije?” zeptal jsem se.

“Myslím, že o tom už jsme se bavili,” řekla. ”To téma o otázkách a kdo je bude zodpovídat…“

Podívala se mi do očí. “Buď trpělivý. S mým poznáváním není potřeba spěchat. Já nejsem ta, která má ztrátu paměti.”

Přes její obličej přeběhl slabý úsměv a já jsem přijal její pokárání s jemností, s jakou ho doručila.

Kapitola 7. První večeře

Vstoupil jsem do místnosti, která v tomto podivném systému podzemních jeskyň vypadala jako jídelna. Světlo dalších svíček blikotalo po zlatavě-hnědých stěnách jídelny a poskytovalo příjemné osvětlení. Nevšiml jsem si žádného průvanu a svíčky tento fakt potvrzovaly, neboť jejich světlo se jen zřídkakdy zachvělo.

Zenit čekala u malého stolu, který dohlížel na největší z jeskyní, kterou jsem až doposud viděl. Stůl stál na římse a shlížel dolů na řady a řady čehosi, o čem můžu jen předpokládat, že to byl nějaký druh rostlin. Téměř jsem položil otázku, co jsou zač, ale když jsem se podíval na svou hostitelku, raději jsem si to rozmyslel.

Na stole byl jednoduchý talíř a podivně vypadající šálky, které byly plné aromatického čaje. Jeho vůně byla nebeská. Protože jsem nebyl bylinář, nemohl jsem říci, z jakého druhu bylin byl čaj udělán, ale stěží jsem se ovládl, abych nepoložil další otázku týkající se původu čaje. Na mém talíři byl nějaký druh rostliny, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Byla hnědavá s průhlednými listy, které byly na vnějším obvodu zbarvené do červena. Vypadaly trochu jako ploutve velké ryby.

“Rostou tady,” řekla a pokývala směrem na rostliny dole. “Nalézají se jen na tomto ostrově.”

Posadil jsem se a hledal vidličku nebo nějaký nástroj, kterým bych jedl. Žádný tam nebyl.

“Zkus ten čaj, myslím, že ti bude chutnat.”

Hned jsem se napil a zaradoval se nad jeho chutí. Byl příjemně teplý, sladký a s příjemnou živou chutí. Ve chvíli, kdy jsem ho polknul, rozlil se po mém těle příjemný pocit klidu. “Je velmi dobrý, děkuji.”

Usmála se s potěšením, že mi chutná. “Vyprávěj mi svůj první zážitek, kdy ses tu objevil.”

“Opravdu toho není příliš co vyprávět,” začal jsem. “Probudil jsem se žíznivý na pláži, předpokládám, že jsem blouznil. Nemám ponětí, jak jsem se tam dostal, ale věděl jsem, že se musím napít, nebo zemřu. Dovlekl jsem se k moři a napil se, co to šlo a pak jsem znovu upadl do bezvědomí.”

“Bylo to ve dne nebo v noci?”

Ta otázka se mi zdála trochu divná. “Bylo to v noci.”

“Měl jsi nějakou vzpomínku na to, jak ses na pobřeží ostrova dostal…“ odmlčela se a potom rychle dodala, “když ses poprvé probudil k vědomí?”

Chvíli jsem přemýšlel a probíral se mozkem, abych viděl, jestli nějaká vzpomínka probublá na povrch, ale žádná nepřišla. Zakroutil jsem hlavou a lokl si čaje.

“Najez se,” oznámila náhle Zenit, jako by se její hostitelské povinnosti na chvíli ztratily v konverzaci a náhle ji dostihl závan viny.

Všiml jsem si, že ona má jen čaj. Protože jsem neměl vidličku, nebyl jsem si jist, jestli můžu prostě chytnout ty listy a nacpat si je do pusy. Chvíli jsem váhal a rozhlížel se kolem, jestli najdu nějaké vidličky.

“Co hledáš?” zeptala se.

“Vidličku, jestli nějakou máš.”

“Ach,” řekla s překvapeným tónem, “nemám žádné kuchyňské náčiní, protože já nejím. Můžeš prosím použít své ruce, půjde to?”

Zase jsem se přistihl, jak začínám formovat otázku. “Ano, to je v pořádku, pokud tě tím neurazím.”

“Mě neurazíš, neboj se.”

Vzal jsem list z talíře, trochu jsem ho pohledem změřil a potom ho sroloval do tvaru, který se mi bez větších problémů vešel do úst. Jeho struktura byla docela gumová a chuť… neměl žádnou. Neměl vůbec žádnou chuť. Nejdřív jsem myslel, že bude chvíli trvat, než se chuť ukáže, jako to bývá s jemným kořením, jehož chuť přichází pomalu, ale toto, to nemělo žádnou chuť před, při ani po.

Nicméně jsem polkl první sousto, které vyžadovalo značné množství žvýkání - to musím dodat - a mému tělu chutnalo. V ústech jsem neměl žádný vjem, ale mému tělu jako celku to chutnalo a zalíbilo se mu, co z úst dostalo. S velkým nadšením jsem spolykal zbytek těch listů. Pod těmi listy byl celý kořen, zřejmě z té samé rostliny, kterou jsem právě snědl. Ležel na talíři, jako by to byly kosti toho, co jsem právě zkonzumoval.

“Ty kořeny jsou zvláště výživné,” vysvětlila. “Povzbudí celé tvé tělo a mysl. Možná ti pomůžou si vzpomenout, kdo jsi.”

Podíval jsem se na ten kořen. Má chuť k jídlu již však byla naprosto uspokojena. Kořen byl světle bílé barvy s jemnými růžovými žilkami, které ho obtáčely, a co se týká jeho vzhledu, nijak zvlášť mě nepřitahoval. Má hostitelka byla ke mně nicméně ve všech ohledech více než uctivá a já jsem byl zaujat jejím prohlášením.

Vzal jsem ho do ruky a obrátil ho. Pečlivě jsem ho studoval. Byla to bez přehánění nádherná umělecká forma. Byl na omak měkký a měl téměř želatinovou strukturu. Povšiml jsem si, že je mnohem jemnější než listy, které vytvořil. Rozdělil jsem ho v rukách napůl a uviděl jsem, jak z něj na talíř vytekla stříbřitá substance.

Krátce jsem se podíval na Zenit, abych viděl, jestli chce k té substanci něco říci, ale ona jen přikývla, jako by mě povzbuzovala, abych ji snědl.

Dal jsem si půlku kořene do úst a okamžitě ucítil vjem, který může být popsán jedině jako požehnání, a přitom to nebylo požehnání, byly to všechny pocity najednou, všechny stavy mysli, bylo to prostě všechno. Milión obrazů se valilo do mé mysli tak rychle, že jsem ani nestíhal je pojmout. Byly jako vlny oceánu, které se pokoušejí vstoupit do malé láhve.

“Věříš ve spasení?” Slyšel jsem svůj vlastní hlas, jak se ptá. Byl to vzdálený hlas, protože jsem se nalézal přinejmenším ve dvou světech. Bylo to, jako by se má duše probudila uvnitř dvou těl, která jsou oddělená starobylým prostorem tak rozlehlým, že čas v jakékoliv významné formě neexistoval. Nebyl jsem víc než ozvěnou něčeho, co je tak velké, tak mocné, že jsem se cítil jako zrnko písku unášené větrem, který tvaruje vesmíry.

“Věřím ve spasení,” řekla. “Proč se ptáš?”

Slyšel jsem její hlas, ale nebyl jsem si jistý, čí hlas to je. Cítil jsem, jak se můj zrak zalil slzami, ať už smutku či radosti, to nevím. Byl jsem v nějakém svatém vytržení, které mě drželo v nejjemnějším uchopení. Vím jen, že jsem byl držen ne jako vězeň, ale jako vytoužená věc. Byl jsem nezbytný, dokonce snad nepostradatelný.

Kolik času uběhlo, to nedokážu říci. Když jsem znovu otevřel oči, Zenit otevřela ty své přesně v tom samém okamžiku a usmála se na mě takovým způsobem, že jsem mohl jen odvrátit svůj zrak a znovu nabýt svou lidskost.

“Proč se zajímáš o spasení?” zeptala se.

“Nevím.” Pomalu jsem zakroutil hlavou - byl jsem zmatený.

“Sníš i tu druhou půlku?”

Podíval jsem se dolů na kořen a uviděl, že zvadl a je teď namočený ve stříbrné šťávě, která z něj vytekla. “Ne,” řekl jsem a energičtěji zakroutil hlavou. “Myslím, že pro dnešek bylo již jídla dost.”

Kapitola 8. Jezerní Monstrum

“Řekni mi, co jsi prožíval,” řekla.

Řekl jsem jí všechno, co jsem dokázal slovy vyjádřit. Klopýtal jsem při tom v řeči a koktal asi jako blázen. Každopádně se zdálo, že ona mi rozumí a staví se k celé věci celkem ležérně, jako by se něco takového v jejím světě nedělo tak výjimečně.

“Chceš zkusit jiný postup při získávání svých vzpomínek?” zeptala se.

“Nevěděl jsem, že se o to pokoušíme,” odpověděl jsem s náznakem pobouření vetknutým do mé reakce. Najednou mi bylo jasné, že jí ani tak nejde o to mě nakrmit jako spíše o úplně něco jiného: roznítit mé vzpomínky. Což není něčím, o co bych se nezajímal, to se rozumí, ale rád bych o této snaze věděl předem.

“Možná že i lidé bez identity mají ego,” poznamenala s úsměvem.

Poprvé jsem se na ni podíval bez smyšlených nadějí či dojmů z toho, že mě zachrání, vyléčí nebo vezme pod svá křídla. Podíval jsem se na ni jako na někoho, kdo je naprostým mystériem. Neměl bych mít jakákoliv očekávání o této osobě, řekl jsem si. Ona umí číst myšlenky. Ví mnohem více, než projevuje ve slovech a bylo zcela jasné, že chce mít kontrolu nad naší interakcí.

“Jakou metodu máš na mysli?” Zeptal jsem se jí a pokoušel znít neutrálně.

“Ukážu ti ji,” řekla a s tím položila své ruce přes mé a stiskla je. “Zavři oči a uvolni se při zvuku mého hlasu.”

V tu chvíli a na tom místě byl někde hluboko ve mně instinkt utéci od ní, vzít svíčku a jít zpátky ven cestou, kterou jsem přišel. Byl jsem si jistý, že se světlem bych dokázal najít cestu ven, ale co pak? Když už jsem znal její krásu, navždy bych si vyčítal, že jsem od ní utekl a nedůvěřoval jí. Kromě toho její dotek byl magnetický. Můj instinkt utéci rychle zmizel, jak jsem naslouchal jejímu hlasu a jako důvěřivé dítě následoval její povely.

Během pár sekund jsem uviděl obraz, který mi přicházel. Bylo to jako lucidní sen, který se manifestoval, jak jsem hlouběji nahlížel do jeho obrysů a pak se náhle objevily všechny detaily. Stál jsem na pobřeží obrovského jezera - zamrzlého jezera. Led byl čirý a vypadal pevně, byl snad dvě stopy silný. Byla noc a obloha byla neprůhledná, zahalená nějakou mlhou, která filtrovala měsíční svit a vrhala nejasnou stříbřitou záři na krajinu.

Nejdřív jsem to neviděl, ale zdálo se, že nějaká zářící jiskra stahuje mou pozornost doprostřed jezera.

“Můžeme tam jít, jestli chceš,” řekla.

Byla to Zenit a já jsem pochopil, že nejsem sám. Její přítomnost zastiňovala jinak pochmurnou krajinu.

“Chyť mě za ruku,” nabídla.

A tak jsme ruku v ruce vyšli na jezero. Myslím, že muselo být chladno, ale mě bylo v těžké róbě s kapucí, kterou jsem měl na sobě, příjemně. Zenit měla také podobnou róbu, ale na rozdíl ode mě měla svou kapuci dole.

To místo bylo naprosto klidné. Vnímal jsem, že tu nejsou žádná další zvířata ani lidé. Byli jsme tu sami.

“Co je to?” Zeptal jsem se vzrušeně a ukazoval na světelný zdroj, který zářil na zamrzlém jezeře.

“To jsou tvé vzpomínky shromážděné do formy světla. To je poznání, které vynalezlo tvé bytí, tvé lidství.”

“Jestli jsou to mé vzpomínky, jak je znovu zregeneruji?”

“Musíš se jich dotknout. Musíš je obejmout. Musíš najít způsob, jak je obejmout svými pažemi a absorbovat je do svého těla.”

S každým dalším krokem, který jsme udělali, jsem šel jistěji, ale když jsme došli tak dvě stě metrů od toho světelného zdroje, viděl jsem, že se vznáší nad jezerem a pod ním je otevřená voda. Začal jsem cítit jemné vlny tepla, které z něj vyzařovaly.

“Jejich teplo roztálo led,” zpozoroval jsem. “Jak se k nim dostanu? Voda bude velmi chladná.”

“Teplota vody není tím, čím by ses měl zabývat,” odpověděla a ukazovala pod led.

Jak jsme šli na ledem pokrytém jezeru, byla až doposud má pozornost na světelné záři, ale teď, jak to Zenit řekla, podíval jsem se blíže na led, nebo přesněji na to, co bylo pod ním.

První věc, která mě polekala, byl zvuk praskajícího ledu. Bylo to sice daleko, ale nebyl to pouhý zvuk. Byla to vibrace. Něco bouchalo do ledu a způsobovalo, že praskal. A protože jsem se rozhlížel kolem, abych viděl, co to způsobuje - a nic neviděl, předpokládal jsem, že je to pod námi. Něco pod ledem způsobovalo, že led praskal.

“Jestli víš, co se děje… co to způsobuje… tak mi to řekni. Neskrývej to přede mnou, prosím.”

“Přihodí se to rychle,” řekla a její hlas se třásl od rytmických ran do ledu pod našima nohama.

Asi dvacet stop od nás se vytvořila v ledu velká trhlina, a když jsem se do ní podíval, uviděl jsem tam, jak nějaký temný tvar pluje pod ledem. Byl přinejmenším šedesát stop dlouhý. Jeho forma byla beztvará, ale díky jeho obrovské velikosti z něj šel strach.

“Co budeme dělat?” křičel jsem.

“Jsme tu z jediného důvodu: tvé vzpomínky. Dostaň se k nim!” křičela a ukazovala na plující maják světla.

Hned potom monstrum vyjelo proti ledu tak blízko místa, kde jsme se choulili, že jsem upadl. Cítil jsem, jak se voda valí přes povrch ledu a jejím chladem se mi zatajil dech. Podíval jsem se přímo dolů a viděl jsem, jak se monstrum potápí do hloubky, aby mohlo poté vystřelit na povrch a domoci se svého jídla: nás.

“Pojď se mnou!” křičel jsem. Chytl jsem Zenit za ruku a běžel tak rychle, jak nám led dovolil. Věděl jsem, že monstrum bude znovu bušit do ledu a když zůstaneme na jednom místě, dozajista zemřeme. Snění nesnění, nenechám se sníst takovým strašným monstrem.

Když jsme se dostali asi na třicet stop od světla, najednou jsem se zastavil. Za prvé, jezerní monstrum se nevynořilo. Asi zmizelo? A za druhé, voda, která obklopovala mé vzpomínky - ten světelný maják - byla pokryta tenčím ledem. Všiml jsem si, že led je polámaný na kousky a neudrží naší váhu, zvláště ne s ďábelským monstrem bušícím kolem.

“Jak se k nim dostanu?” řekl jsem téměř bez dechu.

“Co uděláš, když uvidíš monstrum?” zeptala se.

“Uteču!”

“Ne,” zakroutila hlavou. “Vystavíš ho světlu.”

“Aha, tam je spoustu světla,” ukázal jsem na své vzpomínky. “Říkáš, že monstrum sem kvůli tomu světlu nepřijde?”

Zenit přikývla.

Rozhlédl jsem se kolem a natahoval uši, jestli uslyším nějaké praskající zvuky. Byl jsem v klidu a potichu, jako na začátku, když jsme sem přišli.

“Ale jak se k nim dostanu? Není tu žádná loď. Led se prolomí a já spadnu do vody a buď se utopím nebo zemřu podchlazením...”

“Nezemřeš,” opravila mě. “Jsi ve snovém stavu, který řídíš. Ty jsi jeho autorem. Jeho loutkohercem. Buď vynalézavý a přesvědčivý.”

“A jak přesvědčím to světlo, aby ke mně přišlo… sem… teď?”

Přišla ke mně, sundala mi kapuci a zírala do mých očí tak, jak se jen královna může dívat hluboko dovnitř muže, aby zhodnotila, zda je jeho charakter hoden rytířského stavu. “Použij svou vůli.”

“Mám použít svou vůli?” Pokoušel jsem se neznít příliš nevěřícně, ale má slova vyšla ven tak rychle, že se obávám, že jsem svůj úmysl nedodržel.

Jednoduše přikývla, jako by to byla dostatečná odpověď pro kohokoliv, kdo má dostatek mozkové kapacity. Ach, asi jsem našel zdroj svého bláznovství. Nejsem dost chytrý. Vždyť nemám žádnou vzpomínku na sebe. Asi jsem při své velké hlouposti někde ztratil své vzpomínky. Ať už je příčina mých problémů jakákoliv, nedostatek mozkové kapacity bude určitě její podstatnou částí.

“Přemýšlej,” poručila, “co ti tvé vzpomínky poskytnou, co teď nemáš?”

“Souvislosti,” řekl jsem. “Dozvím se, proč jsem zde - no, vlastně ne zde, ale na ostrově a dozvím se, kdo jsem. Až to budu vědět, pochopím, proč jsem zde. Souvislosti!”

“Toto není ostrov,” řekla. “Na co poukazuješ, můj drahý?”

Podíval jsem se na Zenit, ale její obličej se náhle změnil, její porcelánově bílou tvář lemovaly tmavé vlasy, kolem krku měla náhrdelník a její oči byly tmavě hnědé. Otáčel jsem v nevíře hlavou mezi ní a zářivým světlem. “Ostrov, na kterém jsme se setkali… kde… kde jsem jedl to jídlo… jídlo, které jsi mi dala…“

“Můj drahý Solomone, zbláznil ses?”

Díval jsem se na ni a hledal jakékoliv známky toho, že lže. Ale vnímal jsem jen ryzost. Měl jsem skličující pocit. Kolena se mi začala podlamovat a ucítil jsem bušení - a další praskající led. Upřímně řečeno už jsem se v tom okamžiku nezajímal, zda se vynoří monstrum a celého mě spolkne. Něco už mě stejně převzalo. Něco mě vytrhlo z té reality, ve které jsem si myslel, že žiju. Nebyl jsem loutkohercem. Byl jsem loutkou, a jestli jedna z nitek byla tvořena pamětí, tak byla přetržena. Byl jsem porouchanou loutkou. To byla moje poslední myšlenka, než mě přemohlo zapomnění.

Kapitola 9. Jediná otázka

Když jsem znovu nabyl vědomí, první věc, kterou jsem viděl, byl obličej Zenit. Vznášel se nade mnou a já jsem byl na zemi vedle stolu. Pokoušel jsem se promluvit, ale nešlo to. Nabídla mi čaj a pomohla se posadit, což jsem s určitým úsilím dokázal. Tělo mě bolelo, hlava mě bolela. Všechno bylo bolavé a podrážděné. Byl jsem v takovém chaosu, že jsem nevěděl, zda jsem zpátky ve snu, nebo zda jsem ho právě opustil.

Srknul jsem si čaje a doufal, že mi to trochu uleví, ale jen jsem si polil bradu a košili. Ta trocha čaje, kterou se mi podařilo dostat do úst, mě neuspokojila. Když se místnost stala jen rotující masou atomů, zavřel jsem oči. Byl jsem do té rotace nějak vtažen, jako bych byl ve své realitě jen pomalu se pohybujícím elektronem. Pak si pamatuji, že jsem se vyzvracel na podlahu, jako by mé tělo potřebovalo vyloučit zážitek, kterým zrovna prošlo a toto byl způsob, ať už jakkoliv nepříjemný, jak to udělat.

Cítil jsem se jako dítě - hloupé, churavé dítě. “Odpusť mi,” utrousil jsem.

“Zkus se párkrát hluboce nadechnout,” pobídla mě, ignorujíce mou omluvu. “Pomalu… pomalu.”

“Co se stalo?”

“Měl jsi zážitek nové dimenze.”

“Dobře si uvědomuji, že ti pokládám otázky, na které mi nemusíš odpovědět,” řekl jsem, “ale já je musím položit, tak mi prosím odpověz.”

“Zodpovím ti tvou otázku, když půjdeš se mnou.”

Souhlasně jsem přikývl a pomalu se postavil na nohy. Radši jsem se držel opěradla židle, neboť jsem si nebyl jistý, jestli budu schopen jít. Zdálo se však, že nevolnost ustoupila a já jsem více či méně udržel rovnováhu. Přinejmenším jsem byl schopen stát na obou nohách.

Zenit vzala mou ruku a umístila mou paži pod svou. “Jsi připraven?”

“Jsem připraven položit ti mou otázku.”

“Tak pojďme.”

Její tón v sobě obsahoval výzvu a tak jsem udělal krok a potom další, jako bych se právě učil používat své nohy. Neumím vysvětlit, co jsem zažíval, ale doslova jsem cítil, jak mé tělo není mým tělem.

Vzala mě dolů po schodech k rostlinám dole a východem na vzdálené straně jeskyně do nové místnosti. Tato komnata byla malá s kruhovými stěnami a bez nábytku. Byla to jen čekárna či přechodová komnata pro větší jeskyni za ní, která se utápěla v temnotě. Chabá svíčka poskytovala jen trochu světla.

“Zkus jít sám,” řekla a sňala své paže z mých. Myslím, že už se stavíš na vlastní nohy. Chtěla bych ti něco ukázat a potom se můžeš ptát. Pojď za mnou.”

Zamumlal jsem na souhlas a postavil se. Jednou rukou jsem se opíral o zeď. Prošla do tmavé komnaty. Sledoval jsem, jak téměř zmizela v té temnotě, ale protože mé oči již byly přivyklé na málo světla, dokázal jsem sledovat její nejasnou přítomnost.

Uvažoval jsem, co mi v té tmě chce ukázat, a právě v okamžiku, kdy se objevila tato myšlenka, objevilo se světlo. Zapnula nějaký spínač a po jeskyni se jako blesk rozlilo světlo. Skoro mě to udeřilo, ale necítil jsem žádné teplo a k mému velkému překvapení jsem z jeho náhlého objevení neměl strach.

“Co je to?” zeptal jsem se.

“To je ta jediná otázka, kterou jsem slíbila zodpovědět?”

Zakroutil jsem hlavou a neodpověděl na její otázku.

“Mám velkorysou náladu,” řekla po dlouhé odmlce, “takže ti to stejně řeknu. Je to technologie, která léčí nerovnováhy v lidském elektromagnetickém poli. Tyto nerovnováhy jsou hustotami, které tlačí na energetické pole, které tě na jemné úrovni uspořádává - na tak jemné úrovni, že ji tvé oči nevidí. Ty o těchto hustotách dokonce ani nevíš a proto je stále vláčíš s sebou, jako by byly tvou přirozenou součástí.”

Přišla ke mně a pomocí svých rukou mě postavila na určité místo. “Zůstaň tu chvíli.”

Všiml jsem si, že to je přesně to místo, kudy minutu předtím prošel ten blesk. “Nechystáš se použít mě jako cvičný cíl, nebo snad ano?”

Cítil jsem její úsměv, ačkoliv jsem ho neviděl.

“Ne. Ne způsobem jaký naznačuješ.”

Pozoroval jsem, jak se její tmavá silueta vzdaluje a znovu jsem slyšel cvaknutí spínače a okamžitý záblesk, který mě zaplavil. To světlo bylo tak intenzivní, že přesto, že jsem měl zavřené oči, tak když jsem je otevřel, nic jsem neviděl. Představoval jsem si, že celé mé tělo je jako obrovská rozšiřující se zornička, která byla v jednom okamžiku zaplavena světlem a hned v následujícím vržena do temnoty.

Bez jakéhokoliv důvodu, bez čehokoliv, co bych mohl považovat za racionální příčinu, jsem začal plakat. Možná to bylo díky vyčerpání, nebo snad kvůli směsici událostí mého prvního dne na tomto ostrově, ale ať už byl důvod jakýkoliv, cítil jsem, jak mi slzy tečou dolů po tvářích. A přitom jsem se necítil smutný či osamělý. Cítil jsem úlevu. Cítil jsem se zbavený břemene.

Cítil jsem, že něco, pravděpodobně tento blesk, ze mě smyl tíhu, která mě obklopovala a jistým způsobem stravovala.

“Jak se cítíš?” zeptala se Zenit.

Viděl jsem její obrys jako černou mlhu visící ve vzduchu. Kolem ní tancovalo tisíce světelných částic - to je důsledek toho světla, řekl jsem si. “Cítím se lépe… lehčeji a jasněji.” Zhluboka jsem se nadechl a pomalu vydechoval. “Cítím, že se dokážu lépe ovládat… cítím, že mám více… vědomí, jestli to je možné.”

“Ať už jsi vyryl jakékoliv vzorce do svého těla, srdce a mysli, ony se staly překážkou tvému objevu přítomného okamžiku - přítomnosti. Právě tyto hustoty směřují tvůj zrak k těm věcem, které tě vyrušují od tvého poslání.“

Jak jsem uslyšel slovo “poslání”, mé srdce se okamžitě uvolnilo. Mé srdce bylo sevřeno, pevně se drželo něčeho, co nedokážu přesně určit. Ale při zvuku tohoto jediného slova se mé srdce z nějakého zvláštního důvodu otevřelo, podobně jako pěst uvolňující prsty. Myslím, že to trvalo jen několik minut, ale bylo to nádherné. Cítil jsem, jako by mé srdce pulzovalo ve stejném rytmu jako srdce toho, kdo mě stvořil. Toto spojení s mým stvořitelem vytvářelo ten úžasný pocit a já jsem se chtěl v tomto pocitu koupat a modlil jsem se, aby nikdy neskončil.

Když jsem znovu nabyl svých lidských smyslů, všiml jsem si, že Zenit zapálila svíčku a já jsem mohl lépe vidět do jeskyně. Objekt, který vypadal velmi podobně jako velký teleskop, ukazoval přímo na mě. Za ním byla zeď, která vypadala jako vyrobená z kovu - snad stříbra a za ní byla další místnost, do které jsem však neviděl. Tato jeskyně měla vědeckého ducha, neboť bylo vidět další objekty, které vypadaly jako stroje či nějaké technologie.

“Co je to za místo?” zeptal jsem se.

“To je ta tvá otázka?”

Zakroutil jsem hlavou. “Má otázka se týkala snu, který jsem měl, ale teď se zdá, jako by jiné otázky byly důležitější. Dovolíš mi jen jednu otázku, nebo jich můžu položit více?”

Zenit se smála mému dilematu. “Za každou otázku, kterou ti zodpovím, od tebe budu něco potřebovat.”

“Co?” Řekl jsem a rozpřáhl paže, čímž jsem zdůraznil, že naprosto nic nevlastním.

“Rozhodnu se později,” řekla. “Souhlasíš?”

“Budeš ve svých požadavcích rozumná?” zeptal jsem se.

“Samozřejmě.”

Přikývl jsem. “Pak ano.”

“Dobře, jsme domluveni, ale než položíš své otázky, pojďme do pozorovací místnosti, kde budeme mít větší pohodlí.”

Kapitola 10. Okno

Pozorovatelna byla malá komnata, do které se scházelo dolů dlouhou točitou chodbou po stranách lemovanou stalaktity a kapající vodou. Jak jsme tou chodbou šli, měl jsem zřetelný pocit, že cítím čerstvý vzduch.

“Mají tyto jeskyně východ ven?” zeptal jsem se.

“Jedna z vlastností pozorovatelny je ta, že má malé okno, ze kterého je výhled na ostrov, proto je to pozorovatelna.”

Když jsme přišli do pozorovatelny, malým otvorem ve stěně se dovnitř linula vůně mořské vody. Abych byl přesný, musím dodat, že podle mého odhadu byl otvor tak dvě stopy vysoký a jednu stopu široký. Zřejmě byl vytvořen nějakou erozí, ale při bližší prohlídce jsem uviděl, že vespod byl vysekaný, zřejmě lidskýma rukama a jakýmsi nástrojem.

Bylo příjemné cítit čerstvý vzduch a vidět přirozené světlo, ačkoliv mým očím trvalo několik minut, než se přizpůsobily jasnému světlu. Bylo vidět, že Zenit nemá s přizpůsobením se světlu žádné potíže.

Byly tu dvě dřevěné židle, které byly připraveny na jedné straně místnosti; jedna z nich byla umístěna tak, aby z ní byl výhled ven. Na tu se Zenit posadila. Druhá byla otočena opačným směrem a byl z ní výhled na okrově zbarvenou skalní stěnu s nerozluštitelnými černými znaky.

“Co v pozorovatelně pozoruješ?” zeptal jsem se a sedal si při tom.

“Převážně změny počasí, někdy ptáky, někdy… i návštěvníky.”

“Sledovala jsi mě, jak dnes ráno šplhám na hřeben?”

“Ano.”

“Víš o mě něco?” zeptal jsem se, povzbuzený naší dohodou. “Co se týká mé identity, odkud přicházím, proč jsem zde na tomto…“

“Samozřejmě,” řekla. “Tento ostrov přitahuje lidi, jako jsi ty. Je to pavučina, skrze kterou někdy lidé tvého typu prochází a jindy v ní uvíznou a já, řekněme, já bych mohla být třeba pavoukem, který zkoumá návštěvníky.”

“Za jakým účelem?” zeptal jsem se nedůvěřivě.

“Samozřejmě, abych jim pomohla.”

“Ale pavouk, ke kterému ses právě přirovnala, zabíjí své návštěvníky a pojídá je. Tak proč ses přirovnala k pavoukovi?”

“Je to metafora. Jen metafora.”

Namířil jsem na ni své oči. “Víš o mně něco, co jsi mi ještě neřekla?”

Můžu říci, že to bylo poprvé, kdy Zenit vypadala, že jí není má otázka příjemná. Poposedla si na židli a ta v souladu s ní zavrzala. Cítil jsem, jak se záměrně pokouší posbírat a seřadit své myšlenky, což podle mých kalkulací mohlo znamenat jediné. Že mi zamýšlí říci částečnou pravdu.

“Řeknu ti to tak,” začala, “ty nejsi obyčejný člověk.”

Odmlčela se a zúžila své oči, jako ten, kdo ladí svou paměť a pečlivě volí slova. “Na vaší planetě existují lidské bytosti jako druh, se kterým bylo zamýšleno, aby se vyvinul k nesmrtelnosti.

Musí toho dosáhnout svými vlastními silami - prostřednictvím vhodných voleb, které musí učinit díky svému přirozenému chápání toho, co je dobré a co zlé.”

“V tomto plánu se objevila trhlina, která přišla ve formě špatného řízení emocí. Je to jako by lidé nedokázali kontrolovat své emoce prostřednictvím uvažování a z toho důvodu se stali rozštěpenými, umenšenými. Stali se pěšáky těch, kteří se rozhodli pěstovat tento temný aspekt lidstva.”

“Jak vidíš, lidské bytosti - jako celek - mají v sobě možnost dobra a morální krásy, ale také mají v sobě možnost totéž postrádat. Někdo tomu říká bezduchost. Bezduchost lidstva je tou kvalitou, která poslušně čeká ve stínech těch, kteří řídí osud lidstva a určují, čím lidstvo je a čím se stane. Zatímco celou tu dobu lidstvo již ví, čím je - hluboko uvnitř sebe, přesně tady.” Zenit si podržela ruku na srdci a odmlčela se.

“Když se lidské bytosti rozhodly vzdát se své vlastní moci ve prospěch takzvaných bohů, monarchů, králů, královen, knězů, prezidentů, senátorů a všech dalších jejich variant, které stojí mezi člověkem a základ-

ními pravdami v jeho srdci, lidé se ztratili. V tomto stavu opustili lidé svou pravdu, a čím dále cestovali do budoucnosti, tím více ztráceli cestu, až nakonec zapomněli na to, že se ztratili."

"Když se lidé ztratili tak hluboce, že zapomněli, že jsou ztraceni, bylo nutné je probudit a připomenout jim jejich stav. Tudíž Stvořitel tvého světa poslal avatáry či nesmrtelné, aby lidským bytostem připomněli, že mimovolně vešli do vězení na žádost těch, kteří jim vládnou za účelem své vlastní chamtivosti a osobní popularity."

"Ty jsi byl jedním z těchto avatárů… ale selhal jsi…"

Když se její hlas vytratil do ticha, seděl jsem tam a uvědomoval si, že to, co řekla, je pravda. Zklamání svého stvořitele, to bylo to břímě, které jsem nevědomě cítil od té doby, co jsem se probudil na tomto ostrově.

"Jak? Jak jsem zklamal? Můžeš mi to říci?"

"Můžu ti to ukázat."

Srdce se mi na chvíli zastavilo a vyskočilo do krku. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem připraven vidět, jak jsem ve své misi zklamal. Jestliže existovala věc, kterou jsem cítil jistě, pak to bylo to, že Zenit umí dělat věci, či může způsobit, aby se děly věci, které jsou za dosahem mé reality. Věřil jsem jí, když řekla, že mi to může ukázat, ačkoliv jsem neměl představu jak.

Kapitola 11. Piedestal

Zenit se na své židli nahnula kupředu a položila své ruce na mé, podobně jak to udělala v jídelně. "Poslouchej můj hlas a následuj všechno, co říkám."

Její hlas se trochu změnil. Byl více hudebně ztvárněný a měl čistý, soustředěný tón. Během několika sekund poté, co jsem zavřel oči, jsem začal vidět les, do kterého mě vzala. V mé mysli se začaly materializovat stromy a už jsem dýchal ve svěžím lese s obrovskými stromy, zurčícími potoky a bohatým životem.

Mám určitou představu Ráje, jak to tam vypadá a jak se tam člověk cítí. A les, ve kterém jsem se ocitl, té představě odpovídal. Bylo to nádherné, nedotčené místo, kde přirozená harmonie nebyla narušena po tisíce let. Rozhlížel jsem se kolem a očekával, že uvidím Zenit, ale byl jsem tu sám.

Začínal jsem si myslet, že už tu jsem mnoho dní. Měl jsem pocit únavy, který jsem během hovoru se Zenit neměl. Uvědomoval jsem si, že s každou uplynulou sekundou času se mé spojení s ostrovem zeslabuje. Bylo to jako by má realita změnila podobu na prvotní les a já už jsem neměl žádnou vzpomínku na to, jak jsem se tam dostal.

Během deseti minut, co jsem se objevil v lese, už jsem si nepamatoval nic o ostrovu, Zenit, ani o mé konverzaci s ní týkající se mého selhání coby nesmrtelného. Jediná má myšlenka byla cosi najít, ale ten předmět nebo osoba, kterou jsem hledal, mi nebyla známá. Viděl jsem ptáky, králíky, jeleny, ale nic, z čeho by šel strach. A přece jsem měl strach.

Souvisí můj strach s mým hledáním? To jsem nevěděl

Pokračoval jsem dál v chůzi. Cesta, po které jsem šel, pokud ji můžu nazývat cestou, mě vedla skrz les a kroutila se kolem kmenů stromů, které byly tak velké, že abych je objal, musel bych dvanáctkrát spojit své ruce kolem dokola. Po chvíli jsem slyšel zvuk, který přicházel z velké dálky. Znělo to jako varovný zvuk. Tušil jsem, že pokud by člověk stál blízko u jeho zdroje, byl by velmi hlasitý. Něco mě na něm ale přitahovalo.

Neexistoval způsob, jak pochopit tento můj svět, mé motivy, mé zájmy, nebo cokoliv jiného. Znovu jsem se manifestoval ve světě, ve kterém jsem neznal žádné souvislosti a neměl paměť. Cítil jsem jen jednu jistotu a tou bylo vábení zdrojem tohoto zvláštního zvuku. Musel jsem ho najít. To byl jediný účel, který jsem cítil.

Nakonec jsem přišel na otevřenou louku a na chvíli jsem se zastavil, abych si odpočinul. V dálce jsem viděl hory tyčící se do nebes a kolem mne v nekonečných lukách tancovaly ve větru květiny všemožných barev. Ten zvuk byl čím dál hlasitější a pulzoval v tajuplném kódu. Koutkem oka jsem na louce uviděl strukturu, která vypadala velmi geometricky. Byla kdesi v dálce, snad dvě míle, ale mé oči dokázaly rozeznat její ostré hrany, které mohly vytvořit jen lidské ruce. Rozhodl jsem se, že k ní půjdu, protože to byl nejpravděpodobnější zdroj toho zvuku.

Louka byla přeplněna květinami a po pás vysokými travinami. Asi po deseti minutách chůze přes louku jsem si povšiml vibrace podobné ostrému kvílení větru. Byl to pocit nepravidelné vibrace, který vyplnil celou louku, po které jsem šel. Uvažoval jsem, že uteču, ale kam? Byla to nízká frekvence, stěží slyšitelná a já jsem měl nepříjemný pocit, že jsem pozorován.

Přikrčil jsem se, oči ve výšce travin a květin a pomalu jsem se otáčel dokola. Něco se pohybovalo vzduchem, ale takovou rychlostí, že jsem to nedokázal vidět, asi jako člověk nemůže vidět křídla kolibříka. Zašilhal jsem, jako bych to tím mohl zviditelnit, ale byl to jen přelud. Pak jsem koutkem oka zahlédl něco, co můžu popsat jen jako kouli světla, která se jistě přibližovala ke mně. Její oslnivé jádro měřilo asi tři palce, ale mělo kolem sebe auru, která měřila téměř dvě stopy v průměru a to vše za plného denního světla. Cítil jsem se jako vetřelec a můj instinkt mi velel utéct, ale bylo příliš pozdě. Mou jedinou nadějí bylo utajení. Tak jsem znehybněl.

Dalších několik minut bylo nejdelších v mém životě, alespoň jsem to tak cítil. Vznášející se koule světla visela asi dvě stopy od mé hlavy a prohlížela si mě ze strany, jak jsem tam pózoval jako bronzová napodobenina člověka. Když se koule pomalu přibližovala až na několik palců, ucítil jsem jemné elektrické pole. Zcela jistě mě hodnotila a nějaká moje část chtěla křičet, vylekat ji, podmanit si ji a poslat zpět do temných, mrzkých míst, kde by musela pobývat, a kde by neděsila lidi trpící ztrátou paměti. Ale ani jsem se nehnul.

Když koule světla pomalu kroužila kolem mé hlavy a zírala do mých očí (aspoň se mi to tak zdálo), podíval jsem se hlouběji do jejího světla a viděl, že to není konečný objekt. Její hloubka byla propastná. Nevím, jak je možné, aby něco o průměru pouhých tří palců vypadalo, že má hloubku hvězdného nebe, ale bylo to tak.

Tak rychle, jak se to objevilo, tak to zmizelo. Odsvištělo to do nebe a za méně než sekundu to bylo úplně pryč. V němém úžasu jsem si drbal hlavu. Možná to je v tomto světě běžné, to nevím, ale s dalšími bych se raději nesetkal, protože jsou nepopiratelně dotěrné a znepokojující.

Zvuk v dálce náhle ustal. Mé srdce se zachvělo, když jsem poprvé uslyšel naprosté ticho mého světa. Vzpřímil jsem se dostatečně vysoko na to, abych viděl strukturu, ke které kráčím. Zjistil jsem, že je asi půl míle daleko. Nevím proč, ale začal jsem k ní běžet. Bylo to jedno z takových rozhodnutí, které udělá tělo, aniž by si vyžádalo svolení mysli.

Jak jsem běžel blíže a blíže k té lidmi vytvořené struktuře, pomyslel jsem si, že je to nějaký domov - čeho, to nedokážu říci, ale mělo to dveře a zdálo se, že je to vytvořené z lesklého kovového materiálu. Když jsem přišel ještě blíže, začalo mi to být jasné. Nebyl to domov, ale spíše velký piedestal či pódium vytvořené ze zlatě zbarveného kovu, dost možná zlata, ačkoliv vzhledem k velikosti se zlato zdálo nepravděpodobnou surovinou.

Piedestal byl obrovský, jeho sloup se tyčil do výšky asi třiceti stop. Podpíral kruhové pódium, jehož průměr byl určitě sedmdesát stop.

Piedestal měl čtvercovou základnu a jeho podpůrný sloup měl mnoho stran, snad pět, ale nevím přesně. Kruhový vršek měl na sobě po obvodu ozdobné zábradlí. Blízko u základny jsem viděl dveře, o kterých jsem jen mohl předpokládat, že umožňují vstup na schodiště vedoucí k vrcholu piedestalu. Rozhodl jsem se vejít dovnitř, když už ne z jiného důvodu, tak proto, abych získal krásný výhled na své okolní prostředí a mohl odtamtud určit svůj další postup.

Jak jsem vstoupil do dveří, ucítil jsem chladnou temnotu interiéru. Bylo tam točité schodiště, které bylo ze stejného zlatého materiálu, a které stoupalo jak vzhůru k pódiu, tak klesalo dolů do hrozivých temnot. Začal jsem stoupat vzhůru po schodech, díval se nahoru a nevěděl, co mě čeká. Cítil jsem nějakou přítomnost. Přítomnost, ze které mi naskakovala husí kůže. Byl to svírající pocit, jako by na mě zevnitř něco útočilo. Jak jsem stoupal po schodišti, v jedné chvíli jsem se podíval dolů a mohl bych přísahat, že jsem dole viděl pár zářících očí, jejichž tělo bylo ukryto v temnotě. To mi stačilo k tomu, abych utíkal po schodech nahoru.

Tam byly otevřené dveře a já jsem jimi doslova proletěl, jako bych utíkal z vězení.

“Vidím, že jsi mě našel.” Ozval se hluboký hlas, téměř řev.

Kapitola 12. Změna poslání

Otočil jsem se a uviděl velké stvoření sedící na zlatém trůnu. Toto stvoření bylo nejpodivnější směsicí, jakou může bujná fantazie vytvořit. Mělo to křídla velká jako Hromový Pták, býčí tělo, lidskou hlavu a nohy, které mohly být vytvořeny snad ze směsi člověka a gorily. Vypadal mocně, vychytrale a nepopiratelně byl vládcem své sféry.

Rozhlédl jsem se kolem a zjistil, že jsme sami. Ztratil jsem hlas. Chtěl jsem něco říci, ale byl jsem příliš ohromen vzhledem toho stvoření. Dokázal jsem jen pomalu ustoupit dozadu, tažen něčím podobným posvátné úctě, ale spíše to byl strach, než cokoliv jiného.

“Já jsem tvůj Pán,” řeklo stvoření. “Ty jsi můj host.”

Při jeho projevu jsem se uvolnil do té míry, že se mi vrátil hlas. “Naznačujete, že jste na mě čekal. Nepamatuji si, že bych měl domluvenou nějakou schůzku.”

Stvoření se začalo zhluboka smát a jeho smích zaplnil vzduch. “Ach, ty budeš zajímavý případ, už to vidím. Někteří za mnou přicházejí a myslí si, že jsou nadřazení. Někteří za mnou přicházejí a třesou se strachem, který je v nich tak hluboce zakořeněný, že se přede mě nedokáží postavit, aniž by se jim netřásl hlas. Někteří ani nevystoupí po těch schodech a raději jdou dolů, kde cítí, že je jejich přirozené místo.”

“Ale ty, ty budeš zajímavý případ, protože nepasuješ ani do jedné z těchto kategorií. Jsi tím, čemu v mém světě říkáme Sonverto.”

“A co je Sonverto?” Zeptal jsem se a vyhýbal se přímému očnímu kontaktu.

“To jsou ti, kteří sjednocují, kteří staví stezky jednoty ve fragmentovaném sociálním řádu, nebo v některých vzácných případech dokonce v celém druhu.” Stvoření se na krátký okamžik odmlčelo.

Má mysl stále přeměřovala obludnost a ohromující, nepředstavitelnou skutečnost toho stvoření, které bylo přede mnou.

“Prosím, přijmi mě svýma očima,” řeklo stvoření a postavilo se na nohy. “Až tím budeš naplněn, dej mi vědět, abychom mohli mít konverzaci, která je hodna mého času.”

Jeho poznámka mě bodla. Cítil jsem jeho odmítnutí jako facku na tváři. To nebylo stvoření, které bych si přál rozzlobit. “Prosím, odpusťte mi,” odpověděl jsem s jemnou úklonou hlavy. “Je to tak, že jsem prostě ještě nikdy neviděl takovou bytost, jako vás. Co… co jste zač?”

“Už jsem ti to řekl, jsem tvůj Pán.” V hlase toho stvoření bylo slyšet více než náznak zlosti. “Sama skutečnost, že jsi neviděl někoho takového, jako jsem já, je důkazem toho, že jsem jedinečný. Já jsem Ten, který dohlíží nad vším. Já jsem Jediný, který je vyvolený vládnout obyčejným lidem.”

“Jste člověkem nebo Bohem?” zeptal jsem se.

“Nejsem ani jedním. Jsem novým řádem existence. Já jsem to, co je v představách těch, kteří jsou manifestováni v tělech. Já jsem projekcí biliónů představ, které se nakonec shromáždily na jednom místě, které splynuly do jedné entity a tato entita je složenou mocí všech stvoření - malých i velkých. Ony všechny mě stvořily, abych byl jejich Pánem a já, protože mám takovou obrovskou moc a soucit, jsem vyslyšel jejich přání.”

Znovu jsem se rozhlédl kolem, neboť jsem se domníval, že tu musí být někdo další, ale byli jsme tu sami. “Komu vládnete? Zdá se, že v tomto světě nikdo není.”

To stvoření se znovu zasmálo - téměř nekontrolovatelně. “Připravil jsem toto setkání o samotě, abych nás ušetřil vyrušování. Můžu jen lusknout prsty a milióny takových, jako ty, nás okamžitě obklopí. Přeješ si to?”

Zakroutil jsem hlavou. “Ne, raději to necháme takto.” Pokoušel jsem se znít tak podlézavě, jak jen to šlo a zdálo se, že můj tón ho uspokojil natolik, že se posadil zpět na svůj trůn.

“Můžu ti poskytnout cokoliv si přeješ. Stačí požádat.”

Nikdo nikdy mi nenabídl tak otevřené pozvání k sobeckosti. Nevěděl jsem, jak mám reagovat. Začal jsem pomalu. “Jestli můžete, rád bych si dal sklenici limonády.”

Jsem si jistý, že jsem ani nedokončil svou větu a sklenice limonády se vznášela kousek od mé pravé ruky doplněná červeným brčkem a kostkami ledu.

Stvoření se smálo. “Líbí se mi tvá skromná povaha, to je obvyklý rys Sonvertů.”

“Vy skutečně víte, kdo jsem?” Zeptal jsem se jak se zájmem, tak s úlevou a pil při tom limonádu.

“Jestliže jsem tvůj Pán, nedávalo by smysl, že vím, kdo jsi?”

Poctivě jsem přikývl. “Ano,” připustil jsem. “Tak mi, prosím, řekněte, kdo jsem.”

“Jak již jsem řekl, jsi Sonverto. Tvé poslání je znesvětit mě,” řeklo stvoření s úsměvem. “Nicméně jak ti za chvíli ukážu, nebudeš úspěšný, protože se staneš jedním z mých nejlepších služebníků.”

“Proč by bylo mým posláním vás znesvětit?”

“Je to způsob, jakým jste byli navrženi.”

“Kým?”

“Vaším stvořitelem,” oznámilo stvoření.

“Vy nejste můj stvořitel?”

“Já nejsem tvůj stvořitel, já jsem tvůj Pán,” připomenulo stvoření a něco si pro sebe šeptalo.

Poprvé jsem prozkoumal jeho obličej. Od krku nahoru byl lidský. Jeho obličejové rysy byly zveličené, jako by byly převzaty z obrovské hlavy a umístěny na průměrně velkou hlavu. Jeho čelo bylo velmi malé a zdálo se, že téměř vždy se krabatí širokým úsměvem, který začínal na jeho bradě a lemoval celý jeho obličej v jednolitém svraštění. Jeho oči, přestože byly velké, postrádaly jakoukoliv barvu, ale kdybych ji měl nějak určit, byla by to obyčejná matně olivová. Jeho pokožka měla červený nádech a množství dolíčků, které poutaly pozornost mých očí, nehledě na jeho nepřiměřeně velký nos, ústa a oči. Jeho hlava, ať už se zdála jakkoliv bizarní, byla jeho nejméně půvabnou částí, což je co říct, protože jeho opičí nohy a býčí tělo nebyly samy o sobě příliš krásné.

Bylo snadné cítit úlevu, že ono není mým stvořitelem. “Jaké potvrzení máte, které dokazuje, že jste mým pánem?”

“Ach, devadesát devět slov a již jsi došel k jádru!” Začal tleskat rukama v předstíraném potlesku. “To jsi první, úplně první! Měl jsem pravdu. Méně než sto slov a našel jsi správnou otázku. Věřím, že se mi jako můj služebník budeš zamlouvat. Ano, zcela určitě.”

Trochu si odfrknul, lusknul prsty a v dalším okamžiku již byl elegantním mužem ve středních letech, s lehce prošedivělými vlasy, které byly ostříhány těsně u jeho hlavy. Podle hodnocení jakéhokoliv člověka by byl pohledným, dobře upraveným člověkem. Úplným opakem toho, co jsem viděl jen okamžik předtím.

“Jsem to pořád já… nemám sice stejný vzhled, samozřejmě, ale ve všech ostatních ohledech jsem to pořád já. Líbí se ti více tento vzhled?”

Přikývl jsem v transu a vyloudil slabé, “Ano.”

“To se vám vždy líbí,” odpověděl se smíchem. “Co nemůžu změnit, je můj charakter, ale věřím, že si najdeš způsob, jak ho snést. Mou jedinou slabostí je, že rád měním svůj vzhled - což vyvádí mé návštěvníky z rovnováhy.”

Přistoupil jsem k němu a cítil se příjemněji. “Můžu se posadit?”

“Židle pro tvé pohodlí,” řekl a okamžitě se objevila krásná pozlacená židle s červeně sametovými poduškami. “Což takhle stoleček na tvou limonádu?”

Dříve než jsem stihl odpovědět na jeho rétorickou otázku, přímo vedle mé nové židle se zmaterializoval malý dřevěný stolek.

Přikývl jsem v ohromeném vděku a posadil se. Sklenici jsem si položil na dřevěný stůl vedle mě. Byla to velmi podivná scéna, to si dokážete představit. Byl jsem tady, ve světě, o kterém jsem nic nevěděl, seděl jsem na vrcholu zlatého pódia vprostřed nádherného, avšak osamoceného světa. Mluvil jsem se stvořením, které se mohlo stát čímkoliv, čím chtělo. Zdálo se, že má neomezenou moc a tomu odpovídající ego. Byl jsem přemožen do takové míry, že jsem začal uvažovat, jaký je smysl mé existence. Proč existuje takové stvoření jako toto, které se o mě byť jen vzdáleně zajímá?

"Dovol, abych se vrátil k tvé otázce," řekl a přerušil tak mé zasnění. "Mé pověření je velmi jednoduché. Podívej, co dokážu, a řekni mi, jestli jsi někdy viděl někoho s tak velkou mocí?"

Vstal ze svého trůnu a manifestoval plochou kruhovou desku stolu, která se vznášela asi tři stopy nad podlahou. Byla nablýskaná a majestátná - z leštěného zlata.

Náhle se na jejím povrchu začaly objevovat miniaturní lidské bytosti. Nejdřív pět, pak deset a nakonec asi dvacet. Ve všech ohledech vypadaly naprosto skutečně. "No tak, zvedni jednu a prozkoumej ji."

Zakroutil jsem hlavou. Nechtěl jsem mít nic společného s jeho čarodějstvím.

"Někdy to způsobuje ta velikost. Jsou příliš velcí a nikdo je pak nechce zvednout."

Ti lidé byli asi pět palců vysocí, ale můj hostitel je náhle zmenšil, takže měli ani ne palec. "No tak, zvedni teď jednoho. Uvidíš, že ve všech detailech jsou naprosto dokonalí. Jen… trochu velikostně upravení." Znovu se rozesmál svým charakteristickým řehotem, ačkoliv v jeho novém těle byl jeho zvuk mělčí.

"Nechci mít nic společného s vaším čarodějstvím," řekl jsem. "Prosím, přijímám vaše potvrzení, zastavte to."

Scéna okamžitě zmizela z výhledu a on se znovu posadil na svůj trůn. "Ty se učíš opravdu rychle. Možná bych tě mohl udělat něčím víc, než jen pouhým služebníkem…"

"Proč byste mě potřeboval, se vší svou mocí, jako služebníka? Co bych případně mohl dělat, co nedokážete sám?"

"Když sloužíš mě," odpověděl, a jeho tón se změnil na nemilosrdný, "nemůžeš sloužit svému stvořiteli. Nepotřebuji, abys pro mě něco dělal. Jen se potřebuji ujistit, že neděláš nic pro toho, kdo tě stvořil. To stačí."

"Víte o tom, že si na svého stvořitele vůbec nepamatuji? Co se týká mě, nemám na sebe žádné vzpomínky. Jsem beznadějný případ - ať už pro vás, nebo pro mého stvořitele." Jak ta slova opustila má ústa, cítil jsem, jak žalostně zní, ale byla pravdivá. Nechal jsem ta slova viset ve vzduchu. Už jsem nedokázal uvažovat o mém hostiteli jako o stvůře, ale vidět ho jako svého pána bylo ještě těžší. Upřímnost byla jediná má ochrana proti této entitě, ať už byla kýmkoliv.

Slunce pěkně hřálo a přes pódium zavanul čerstvý vítr, který přinesl nebeskou vůni květin. Na chvíli, na kratičkou chvilku jsem cítil, jak se mé srdce otevřelo s tak hlubokým soucitem, že mně to vzalo dech. Možná, že můj hostitel je jen zmatený. Možná, že ho všechna ta jeho neuvěřitelná moc nudí. Že se jeho ambice porouchaly, protože nemá žádné potíže či překážky k překonávání. Není nic, co by rozněcovalo touhu jeho srdce. Je prázdný.

"Vím o tobě všechno," řekl s jemným zavrčením v hlase. "Ty jsi Sonverto, na kterého jsem čekal. Jsi to ty, kdo ve své ztrátě paměti přinese na vaši planetu do vašeho druhu novou medicínu."

"Jakou medicínu? Já přece nejsem doktor, nebo jsem?"

"Nemluvím o medicíně doktorů," odpověděl. "Je to energie miliónů hvězd, světlo vesmíru, samý střed lásky, zkrásnění k tomu, co se nazývá jednotou. Jak vidíš, to všechno je součástí tvého poslání a krása spočívá v tom, že ty o tom nic nevíš. Nechápeš, co skrze tebe přichází."

"Mé řešení je jednoduché: nedovolit uskutečnění tvého poslání. Namísto toho se připojíš ke mně. Je zde tvůj stvořitel? Zajímá se tvůj stvořitel o tvou ztrátu paměti? Mluvil on, ona či ono s tebou vůbec někdy? Tvůj stvořitel naložil na tvá ramena toto velké břímě, ale vůbec ti nepomáhá, nedá ti ani vzpomenout. Je ti řečeno, abys mu pomohl? Ne. Jsi přesvědčován, abys pomáhal svým bližním, ale proč? Zajímá se o to tvůj stvořitel vůbec?"

Na okamžik či dva se odmlčel. "Jako Sonverto přineseš toto všechno na tvou planetu, aniž bys věděl, že to přinášíš - že to rozšiřuješ. Vůbec si toho nevšimneš. Nebude ani jediná kniha, která by zmínila tvé jméno, coby přispěvatele do této revoluce, která se bude odehrávat. Nebudeš z toho mít žádný prospěch… ve skutečnosti všechno ztratíš, dokonce i svůj život. A kvůli čemu? Kvůli nějakému nepodepsanému poslání? Proč bys to měl podstupovat?"

Ještě jsem svého hostitele neviděl tak vážného, jako při těchto slovech. V jeho slovech byla jakási instinktivní přitažlivost. Cítil jsem, jak mé srdce a mysl při jeho slovech pomalu vadnou, jako květiny rdoušené úmorným vedrem. Mé srdce ve zmatku pokleslo.

"Jestli je to, co říkáte, pravda," řekl jsem, "pak mám důležité poslání, a jestli vím či nevím, co jím je, jak se bude odvíjet, či jak ho poznám, tak na tom nesejde. Jestli jsem skutečně Sonverto, pak musím své poslání uskutečnit. Vedle toho se vaše nabídka služebnictví zdá mnohem méně přitažlivá, než jak ji vykreslujete."

"Skvěle," řekl, "našel jsi další jádro naší konverzace." Znovu radostně zatleskal jako šílenec. "Navrhuji ti, abys přijal své poslání, ale obrátil ho. Namísto toho, co by jsi lidstvu - bez vlastní vzpomínky či paměti - poskytnul svůj výjimečný trénink, staň se největším mesiášem, který kdy na posvátném povrchu planety učil. Ty budeš svému stvořiteli určovat cíle své mise a tvým prvním požadavkem bude znovuzískání tvé

paměti. Pokud budeš odmítnut, najdeš útočiště v mém světě a já splním každé tvé přání, které si jen dokážeš představit."

Náhle jsem uviděl, jak mocný můj hostitel ve skutečnosti je. To, na co si musím dát pozor, není jeho čarodějství, které je vlastně jen skrytými triky v jeho světě, ale spíše si musím dát pozor na jeho schopnost svádět za použití svého ega a emocí jako svých spojenců.

"Jestli je mým posláním pomoci mým bližním a dělat to tak, jak si přeje můj stvořitel, pak to musím dělat. Není na mně rozhodovat se, jak nejlépe sloužit tomu, který mi dal život…"

"Proč? Proč by to bylo úlohou tvého stvořitele o tom rozhodovat? Copak nemáš svobodnou vůli? Já mám svobodnou vůli, můžu tě teď hned zabít pouhou silou myšlenky. Myslíš, že mi v tom tvůj stvořitel zabrání?"

Zakroutil jsem hlavou. "Pravděpodobně ne, ale rozumím vám, tak to prosím nedělejte." Doufal jsem, že jsem se vyhnul jeho hrozbě. "Co mi nabízíte za mou loajalitu?"

Podíval se na mě podezřívavýma očima. "Sonverty není snadné přesvědčit. Tvá otázka je neupřímná a vytváří pouze rozptýlení. Myslíš, že se nechám tak snadno oklamat?"

"Ještě jednou se omlouvám."

Jeho zlostný pohled byl znepokojující. "Můžu skoncovat s tvým životem, nebo můžu tvůj život udělat živým snem o lehkém a radostném životě. Když si vybereš lehkost a radost, budeš v mém světě žít jako nesmrtelný. Když si vybereš sloužit svému stvořiteli jako Sonverto, v mém světě zemřeš. To nabízím za tvou loajalitu. To je jednoduchá nabídka, ne?"

"Říkáte, že ve vašem světě zemřu, ale co jiné světy? V těch také zemřu?"

Můj hostitel se na svém trůnu naklonil kupředu, jeho obočí bylo jako taktovky orchestru, a téměř zašeptal. "Zařídím to."

Kapitola 13. Nejjednodušší cesta

Konečně v tom bylo jasno. Pochopil jsem to stvoření. Byl to asi démon, ačkoliv to nemůžu říci jistě, ale myslím, že to byl démon. Byl jsem sváděn, abych se vzdal svého poslání, přestože kdyby se mě někdo zeptal, nedokázal bych říci, co jím je.

Napil jsem se limonády, narovnal se a zhluboka se nadechl. "Když se vzdám svého poslání, vyhasne můj životní účel. Budu jako svíčka, jejíž plamen dohořel a knot je vyndán - budu bezvýznamný. Prostě budu jen zabírat místo."

"Přesně!" řekl vzrušeně. "Budeš normální. Budeš sem zapadat. A pokud bys raději žil svůj osud v mém světě jako dokonalá bytost, která nemá žádné starosti a trápení, pak ti to také můžu zaručit. Dávám ti svou nabídku k přijetí snadného a pohodlného života jen jednou a to právě teď. Přijímáš mou nabídku?"

Uvědomil jsem si, že má hlava se kroutí ze strany na stranu, jako by byla samostatným přívěskem. "Nemůžu opustit to, pro co mě můj stvořitel stvořil. Řekl jste, že jste můj pán, ale vaším potvrzením jsou jen hrozby a čarodějství. Nemáte žádný skutečný důkaz…"

"Troufáš si stěžovat na můj předpokládaný nedostatek důkazů, zatímco tvůj vážený stvořitel sedí na trůnu v nějakém vzdáleném vesmíru a ani neví o tvé nepříjemné situaci? Jaký je jeho důkaz? Copak nevidíš absurdnost své spekulace?"

"Vidím, že má spekulace je snahou o dosažení dohody s vámi. Musím se rozhodnout důvěřovat buď mému neviditelnému stvořiteli, nebo démonovi přede mnou, který touží mě zotročit nebo učinit nepoužitelným…"

"Nikdy jsem neřekl 'nepoužitelný' - řekl jsem 'normální' ", opravil mě. "Můžeš mít rodinu, milující ženu, krásné děti, skvělou práci, všechna materiální potěšení a známky úspěchu. Můžu zařídit, aby se to všechno stalo. To ti zní jako nepoužitelnost?"

Pokrčil jsem rameny, převážně proto, že jsem nebyl schopen jasně myslet. Neměl jsem žádnou odpověď, kterou bych mu dal. Myslel jsem jen na to, proč mě můj stvořitel nechává sedět samotného zde, před tímto démonem a dovoluje, abych byl takto sváděn bez jakékoliv pomoci. Chce mě můj stvořitel nechat zahynout?

Zavřel jsem oči a začal se modlit. Nezajímalo mě, zda démon uvidí mou zranitelnost. Nezajímalo mě, zda mě zkoumá. Jediné co jsem si přál, bylo vyslat modlitbu tomu, který mě stvořil a požádat ho o pomoc. Jakoukoliv pomoc.

"Mám málo času," oznámil démon. "Máš na výběr tři možnosti. Jednu z nich, tu nejrozumnější, už jsi zavrhnul. Takže už ti zbývají jen dvě možnosti: normální život jako lidská bytost, nebo smrt jako stvořená bytost, která již nebude dále existovat od chvíle, kdy pošlu svůj mentální příkaz. Kterou volbu uděláš?"

Svěrák se utahoval do té míry, že jsem téměř viděl svou modlitbu o pomoc, jak se točí v nějakém neznámém rozlehlém vesmíru, jako malý list chycený ve víru vyvěrajícím z hloubky moře.

Démon si odkašlal. "Než provedeš svou volbu, ještě jednou k tobě budu shovívavý. Jak jsem již říkal, jiní Sonvertové našli ke mně svou cestu. Většina z nich si vybrala moudře, ale občas se našel takový jako ty, který taky odporoval. K těmto odpůrcům jsem se vždy standardně choval shovívavě a nechal je promluvit si s jedním z jejich předchůdců. První Sonverto, který odmítl mou nabídku, je stále naživu. Udělal jsem z něj příklad špatné volby, takže odpůrci, jako ty, můžou vidět, co je čeká."

Najednou se objevila mezi námi nějaká poloprůhledná obrazovka a o chvilku později se z ní na naše pódium prolomil nahý muž. Krvácel z různých ran a jeho tělo bylo úplně potrhané. Padl na podlahu, kde se svíjel a dusil. Obrazovka okamžitě zmizela. Bez rozmyšlení jsem si k němu klekl a pokoušel se ho utišit. Nepoznával jsem ho, ale zároveň se mi zdál nějak povědomý.

Měl světle žlutou kůži, která byla zašpiněná vrstvami krve a hlíny. Intenzivně nepříjemně páchl a jeho vlasy byly chaoticky rozcuchané.

"Řekneš mu, kdo jsi?" přikázal démon a díval se dolů na bezmocného muže, který se dusil něčím, co se zdálo být jeho vlastní krví.

Vzal jsem svou limonádu, ale jak jsem mu ji podával, zmizela ve vzduchu.

Démon se usmál a napomenul mě svým prstem. "Nech ho být, za vteřinu či dvě bude v pořádku."

K mému překvapení se muž usebral, párkrát se zhluboka nadechl a kousek po kousku se dal relativně do pořádku. Díval se kolem ve zmateném úžasu, a potom jsem viděl, jak jeho tvář zalil výraz sklíčenosti, když se otočil a uviděl mě.

"Řekl jsem, abys mu řekl, kdo jsi!" Démon promluvil odměřenými slovy a přísným tónem.

Muž se na mě podíval očima, které příliš dlouho viděly utrpení, a které si přály, aby ho smrt vysvobodila. "Jsem ten, komu říkají Dou Xing." Po vyřčení těch slov vyplivl krev na zlatou podlahu.

Dou Xing byl člověk, který před třemi tisíci lety v Číně odešel do divočiny. Byl legendou. Říká se, že v divočině téměř dva roky rozmlouval s Bohem. Během té doby nejedl ani nepil. Shromáždil největší učení všech dob, ale jednoho dne, jak legenda říká, když nesl své učení do kláštera, byl zastaven na cestě žebrákem, který ho poznal a požádal ho o jídlo. Dou Xing žádné neměl, a tak žebrákovi odpověděl, že když s ním půjde do kláštera, může je tam požádat, aby mu nějaké jídlo dali.

Žebrák ho následoval, ale v noci ukradl Dou Xingovi jeho učení, neboť věřil, že by je za peníze mohl prodat Císaři nebo některému z jeho poskoků. Žebrák na své cestě k Císaři začal být zvědavý a začal si číst to, co ukradl. Transformovalo ho to natolik, že se pokusil vrátit učení Dou Xingovi, ale zvedla se ohromná větrná bouře, která rozházela všechny texty do Taklamakanské pouště.

Když Dou Xing slyšel, co se stalo s jeho celoživotní prací, šel do pouště - odkud se ještě nikdy nikdo nevrátil - a hledal své texty. Říká se, že hledal mnoho měsíců, ale nikdy nenašel více, než pár stran. Ale dokonce i tyto fragmenty jeho práce, které se později staly známé jako Příručka exSpiritmentalisty, přežily test času a ukázaly se jako jeden z nevlivnějších textů lidských škol ezoterického myšlení.

Dou Xing byl u mých nohou a díval se na mě jako zbitý pes. Nedokázal jsem si představit, že to je skutečně on. "Můžeš nějak dokázat, že to jsi skutečně ty?" zašeptal jsem.

"Nemůžu dokázat nic," odpověděl s tichým důrazem.

"Jsou legendy pravdivé?" zeptal jsem se.

"Jaké legendy?" odpověděl.

"Že jsi dva roky komunikoval s Bohem v divočině a vytvořil jeden z největších pramenů duchovního poznání, které později zmizelo v poušti, protože ti ho ukradl žebrák?"

Podíval se na mě tak ztracenýma očima. Nikdy dřív jsem takový pohled neviděl a musel jsem se odvrátit, abych si zachoval duševní zdraví. S naprostým přesvědčením jsem věděl, že smrt bude lepší volbou, než to, co snáší Dou Xing.

Dou Xing se na několik sekund nekontrolovatelně rozkašlal a potom se podíval nahoru na oblohu, jako by si ji předtím nevšiml.

"A co jeho otázka?" řekl démon. "Zodpověz ji!"

Dou Xing zůstal ve své pozici se zakloněnou hlavou a díval se vzhůru. "Modlím se a odpovím ti, až budu hotov." Řekl to jako člověk, který nemá co ztratit, a který se vůbec nestará o svou bezpečnost.

"Ano, modli se," spílal mu démon, "protože jsem si jistý, že tvůj stvořitel se bude zajímat o tvé prosby a předsudky týkající se nedostatku mé péče."

Dou Xing zůstal ve své modlitební pozici. Seděl jako zmuchlaná panenka v naprostém rozpadu, ačkoliv pod povrchní slupkou byl v jeho držení těla jakýsi řád, nebojácný, komunikující s tím, kdo ho stvořil. Chtělo se mi ho obejmout, což jsem také udělal, nehledě na to, že se modlil a démon se díval. Byla to scéna tak neskutečná, jak si stěží lze představit. Ale v tom, co jsem viděl, byla také zářivá krása. Viděl jsem ho zavřít oči a i já jsem se začal tiše modlit k našemu stvořiteli. Cítil jsem, že naše srdce se spojila tak, jak to slovy nelze popsat. Slova jsou příliš slabá, aby zprostředkovala toto neoddělitelné spojení.

Asi po minutě jsem cítil, jak jsem vstoupil do jiné reality. Byla tak jemná, že jsem otevřel oči. Uviděl jsem, jak se Dou Xing na mě dívá svýma očima, ve kterých je nová energie. "Je v tobě Ten, který prodlévá v květinách, a který rozkvete jen tehdy, když se odvrátíš od tohoto démona. Čím jsem teď, nebo čím jsem byl, není důležité. Co je důležité, je to, čím jsi ty, a čím se staneš. Jsme bratři a to je vše, co potřebuješ vědět."

"Jak mu mám odporovat?" zeptal jsem se.

"Neodporuj. Prostě se od něj odvrať."

"Co tím myslíš, odvrať? Jak to mám udělat?" Intenzita mé otázky způsobila, že jsem se dostal ze změněného stavu, ve kterém jsem byl a znovu jsem seděl na tom pódiu a Dou Xing byl mezi mnou a démonem. Jeho hlava byla stále v záklonu v modlitbě, ale za chvíli otevřel oči a pokoušel se postavit.

"Tvá nahota mě znepokojuje," zabručel démon. Okamžitě se před Dou Xingem vznášela róba s kapucí. On se před ní otočil pryč a díval se na mě, jako by říkal, 'je to tak snadné'.

Démon vymazal róbu pohybem své ruky. "Odpověz na jeho otázku."

“Démon chce, abych ti zodpověděl tvou otázku,” začal Dou Xing, “ale neví, na kterou ti budu odpovídat, takže poslouchej dobře. Je pravdou, že jsem komunikoval s Bohem v divočině, ale bylo to tři měsíce, ne dva roky. Legendy mají tendenci prodlužovat čas a rozšiřovat prostor.”

“Texty, o kterých se zmiňuješ, byly úplným souhrnem mé komunikace s Bohem. Neexistovalo nic víc. Nikdy neexistovalo nic víc. Neexistoval žádný žebrák, který by je ukradl. Byly vytvořeny s jednoduchostí. Byly tak jednoduché a počet slov byl tak malý, že lidé té doby si mysleli, že Bůh před nimi buď něco skrývá, nebo že většina práce byla ukradena či ztracena. A tak se časem rozvinula legenda, aby byl zdůvodněn tak malý počet slov.”

“V nejjednodušších vyjádřeních se můžeš odvrátit. Podívej se na mě.” Natáhl své paže dlaněmi vzhůru a zíral do mých očí, zády k démonovi. Dou Xing artikuloval tajně slova: “Nemůže tě zabít. Já jsem toho důkazem.”

Cítil jsem na nás démonovy oči a z jeho směru se valila zřetelná frustrace. Cítil jsem, jak se jeho neochvějná moc vzdouvá jako nesmyslný bouřkový mrak.

Chtěl jsem se přesvědčit, že Dou Xing je skutečný, že není výplodem čarodějství mého hostitele, kterým se mě snaží zmást nebo ovlivnit mé rozhodnutí. “Proč se modlíš?” zeptal jsem se.

“Modlím se, abych našel nejjednodušší cestu ke svému stvořiteli.”

“A co je tou cestou?”

“Je to láska. Vždycky je to láska. Vždycky to byla láska. Vždycky to bude láska. Láska, která je bezpodmínečná, prvotní, ryzí, nefiltrovaná, přirozená, plynoucí, nezatížená, nevinná, svobodná…“

“Ach,” přerušil ho démon, “ale ty nejsi svobodný, takže tvá láska je pošpiněná, tvá cesta nejasná a složitá.”

Dou Xing se na mě stále díval, setřel stopu krve ze svého čela. “Ty jsi Satan, který se modlí za lidskou nedokonalost, jehož uctívání je měřeno násilnými činy manipulace a vyvolávání strachu. Nemáš co nabídnout. Nemáš vůbec nic, čím bys mohl přispět do této konverzace, nebo do jakékoliv konverzace, kde se vyskytuje slovo láska. Takže nech prosím svá ústa být svatyní nemoci, kterou jsou, a nikdy více již znovu nevyslovuj toto nejsvatější slovo.”

Démon se postavil na nohy, jeho róba se třpytila ve slunečním světle, jak kráčel k Dou Xingovi. Jeho hněv přetékal kvůli Dou Xingově odvážnému pokárání. V démonově ruce se objevil nůž, kterým švihl zezadu po Dou Xingově krku. Otevřela se doširoka rozevřená rána, ze které crčela krev v jiskřivých proudech. Těsně před tím, než nůž projel Dou Xingovým krkem, četl jsem z jeho rtů: “Láska je tou cestou.”

Všechno se to odehrálo jako ve zpomaleném filmu. Jeho tělo se zhroutilo dopředu a spadlo přede mě. Nepamatuji se, že bych něco slyšel. Nepamatuji si vůbec žádný zvuk. Byl to pomalý tichý pohyb, když jsem sledoval, jak jeden z největších neznámých vůdců lidstva přede mnou spadl jako loutka, jejíž nitě byly náhle přeříznuty. Věděl jsem, co musím udělat. Bylo to jasné.

Démon byl rozvášněný svým násilným zabitím Dou Xinga. Jeho obličej byl zkřivený křečemi zlomyslného smíchu. Sklonil se nad Dou Xingem a vrazil mu nůž do hrudi. “Dar, který jsem ti chtěl dát.”

Dou Xing vydechl tak, že jsem předpokládal, že je to jeho poslední výdech, ale mýlil jsem se. Podíval se do démonových očí. “Jsi milován. I ty… dokonce i ty.” Pak umlknul a jeho oči se obrátily zpět do jeho hlavy, když naposledy vydechl.

Démonova nálada se náhle změnila. Byl tichý a bez výrazu, jako někdo, kdo hluboce přemýšlí. Postavil se na nohy a podíval se na mě, aby odhadl mou reakci. Ale byl jsem neodhadnutelný. To, co jsem cítil, bylo tak hluboce skryto, že nikdo nemohl pochopit či změřit, co cítím a o čem přemýšlím.

“Bude mi jako příklad scházet,” přiznal démon. “Plnil své povinnosti dobře. Možná bys chtěl hrát jeho roli ty? Jeho pozice je volná, jak jasně vidíš.”

“Přijímám roli normálního člověka,” řekl jsem bez váhání.

Viděl jsem, jak po zlatém pódiu tečou proudy karmínu. Byl jsem bosý a sledoval jsem, jak stékají mým směrem, jako by se ke mně snažily dostat. Asi to tak bylo. Jedno jsem však věděl, že esence Dou Xinga je živá. Dotkl jsem se jí, když jsem se s ním modlil a tento rudý démon, který se ke mně blížil, nebyl skutečný. Můj svět začal mizet, a když se teplá krev dotkla mých nohou, ztratil jsem vědomí.

Kapitola 14. Rozhraní

Když jsem otevřel oči, byla tma. Uklidnil mě známý pach jeskyně, který byl jediným povědomým kořenem do reality. Ležel jsem na posteli v naprosté tmě. V dálce jsem slyšel zvuk kapání a s jistým úsilím jsem dokázal rozeznat vzdálené obrysy místnosti, ve které jsem se nalézal. To asi díky světlu, které odněkud z dálky problikávalo chodbou. Trochu mě bolela hlava a měl jsem sucho v krku.

Jakmile jsem pomyslel na vodu, má mysl si vzpomněla na limonádu a celá záležitost s démonem - ve všech svých detailech a s nadčasovou rychlostí - vtrhla do mé mysli. Posadil jsem se a hned chtěl najít Zenit a říci ji, co jsem zažil.

“Jsem zde,” řekla. “Vítej zpátky.”

Otočil jsem se a viděl černou siluetu Zenit, která seděla vedle mé postele na židli. Když škrtla sirkou, objevilo se světlo. Pak zapálila svíčku poblíž mě. Byla stejná jako předtím a dokonce i v šeru jedné svíčky její krása zaplňovala místnost.

“Chápeš teď, proč jsi při svém poslání zklamal?” zeptala se.

Protřel jsem si oči a doufal, že lépe uvidím. “Ano, ačkoliv je těžké uvěřit, že taková situace může existovat i pro někoho tak jednoduchého, jako jsem já.”

“V jednoduchosti je síla.”

“Nemám žádnou vzpomínku na to, co je normální. Jsem normální lidská bytost?” zeptal jsem se.

“Jsi normální ve všech ohledech, kromě jednoho: tvým posláním je změnit svět a tím, že změníš svět, změníš vesmír…“

“Odpusť, že tě přerušuji,” řekl jsem, “ale každý, koho jsem potkal, se zdál, že zná mé poslání, až na mě samotného. Proč tomu tak je?”

“Poznáváme tě. Víme, že jsi to ty, kdo začne revoluci.”

“Jakou revoluci?”

“Ta revoluce je důsledkem rozhraní, které objevíš,” odpověděla.

Dal jsem nohy na podlahu, posadil se na posteli a podíval se jí do tváře. “Rozhraní?”

“Kdysi velice dávno byla doba, kdy na tomto ostrově žily stovky stvoření, která byla naprosto jedinečná, která se nenacházela nikde jinde v celé této galaxii. Byla to stvoření, která experimentovala. Stvoření s úžasnou vědeckou myslí - skupinovou myslí, jež tato stvoření vynalezla za velmi specifickým účelem.”

“Ten účel nemůžu odhalit, ale můžu ti říci, že bylo vytvořeno rozhraní, které umožňovalo mezi-druhovou komunikaci. Takže my lidé, teď díky němu můžeme hovořit s těmito stvořeními.”

“Se všemi?”

“Ano,” přikývla. “Se všemi. Téměř ve všech ohledech jsou si s námi rovni. A v některých případech jsou dokonalejší - co se týká jejich mentálních schopností. Ten druh měl obrovskou mentální kapacitu, která nás převyšovala podobným způsobem, jako člověk převyšuje svým intelektem polní myš.”

“Odkud tato skupinová mysl přišla?”

Zenit se hravě zasmála. “Přišli samozřejmě ze stejného místa jako já a ty.”

“Co to má do činění s mým objevem nějakého rozhraní?”

“Jen jsem se ti pokoušela pomoci pochopit, co myslím pojmem rozhraní. Jistý vědec výjimečného formátu ve věku svých třiceti sedmi let objeví způsob, jak postavit lidské rozhraní do nové dimenze. Uvažuj o této nové dimenzi jako o frekvenci existence, která má velice jemný vzor, a která je souběžná s tou, ve které jsi teď se mnou.”

Natáhla před sebe ruku. “Existuje právě zde, právě tady, ale můžeš ji vidět?”

Zůstal jsem potichu, věděl jsem, že otázka je rétorická.

“Lidský smyslový systém není schopen vidět tuto frekvenci, takže to vyžaduje rozhraní, které umožní lidským bytostem zažívat tento svět podstaty. Právě tento svět podstaty chyběl v lidské zkušenosti od té doby, co se na této planetě objevil život.”

“Proč chyběl?” zeptal jsem se.

“Lidé se od něj odladili díky systému tělo-mysl. Naše těla jsou tak hyper-naladěna na náš třídimenzionální svět, že nejsou naladěna na jakékoliv jiné frekvence světla, barev, zvuku a energie. Náš smyslový systém znevýhodnil naší mentální schopnost pochopit skutečnou podstatu toho, co existuje ve skutečném světě.”

“Ten vědec, o kterém ses zmínila, to jsem já v nějaké vzdálené budoucnosti?”

Zenit přikývla a s povzdechem se opřela na židli dozadu. “Předpokládalo se, že jsi to ty, ale ve své minulosti jsi udělal rozhodnutí, že se tohoto poslání vzdáš. Pověz mi více o svém zážitku.”

Všechno jsem ji detailně vysvětlil. Ona se příležitostně na něco zeptala, aby projasnila své pochopení. Celých dvacet minut, kdy jsem popisoval svůj zážitek, jsem prožíval intenzivní emoce, zvláště tehdy, když jsem hovořil o Dou Xingovi.

Když jsem skončil, Zenit mi nabídla sklenici vody, kterou jsem vypil do poslední kapky. “Tvůj zážitek je vzpomínka, není to sen,” oznámila. Pro mé uši byla její slova jako hrom.

“Jak je to možné? Byl to zcela jasně sen. Bylo to příliš fantastické, než aby to byla vzpomínka na něco, co se skutečně stalo. Démoni jako tento, kterého jsem si vyčaroval, přeci neexistují, nebo ano?”

Věděl jsem, že můj hlas zní obranně a zmateně, slyšel jsem to v něm, ale hlubší moje část tušila, že má pravdu. Byla to vzpomínka, ale kde a kdy to bylo, to nemám ponětí.

“Jen velmi málo lidí,” odpověděla, “snad jeden ze sta miliónů se setká se Satanem a má s ním interakci podobným způsobem jako ty. Jako nejmocnější ze všech démonů je schopen vidět napříč časovými liniemi a pozorovat druhy, jak si začínají uvědomovat tento svět podstaty, o kterém jsem před chvílí hovořila. Jak vidíš, na nejzákladnější úrovni jsou vlastně jen dvě místa, na kterých existujeme: svět podstaty a svět dojmů. Svět dojmů představuje svět stínů a ozvěn světa podstaty.”

“Satan má jistou moc nad světem dojmů, ale svět podstaty není místem, kam by se mohl odvážit, ani nad ním nemá žádnou moc. Nicméně ví, že jak lidstvo začíná vnímat tento svět podstaty, jeho moc a autorita bude brzy erodovat. Tato eroze jeho autority je věc, které se bojí ze všeho nejvíc a udělá všechno, co je v jeho nemalých silách, aby tomu zabránil, nebo to alespoň oddálil.”

“Když ti, kteří jsou předvojem lidstva, zakoušejí tento svět podstaty, byť to jsou jen pouhé jeho záblesky, začínají o něm psát, mluvit a sdílet své zkušenosti s ostatními, kteří nejsou naladěni na tyto jemné frekvence.”

“Časem lidstvo díky schopnosti vědeckého uvažování začne vytvářet technologie, které budou nápomocné pochopení hlubší struktury, která je pod viditelným světem dojmů. Ale tato pochopení budou chycena v ezoterických teoriích a matematice.”

“Tato doba je známa jako Velká Epocha a je předpovězeno, že to bude doba velkých změn, protože to je čas, kdy staré způsoby fungování světa dojmů budou muset uvolnit své sevření ve prospěch světa podstaty. Je to odhalení, které očekáváme od doby, kdy na této planetě započal čas.”

Zenit se na chvíli odmlčela, jako by hledala určitou myšlenku, kterou chce vyslovit. “Rozhraní, které máš vytvořit, je mostem mezi těmito dvěma světy. Bude umožňovat ostatním, kteří si přejí tento svět podstaty vidět, aby bez jakýchkoliv pochyb poznali, že je skutečným a pravým zdrojem jejich identity a účelu coby živých bytostí. Toto rozhraní je nástrojem rozptylu iluzí - zprostředkuje všem, kteří touží podívat se na svět podstaty nové pochopení toho, co je skutečné a co je iluze.”

“Takže já jsem vzdal své poslání, protože jsem se bál Satanovy moci, že mě zničí?”

“Vybral sis jedinou cestu, která za těch okolností byla možná, ale okolnostmi může být manipulováno. Teď jsi například na tomto ostrově na návštěvě u mě.”

“Proč… proč zrovna tento ostrov?”

“Je chráněný. Satan toto místo nemůže najít. Je za jeho dosahem. Toto bezpečí nám umožňuje vést tento hovor beze strachu, že nás někdo poslouchá.”

Naslouchal jsem pečlivě jejím slovům. Musím připustit, že jsem v její přítomnosti cítil bezpečí a ať už to bylo její krásou, mým zapomněním, nebo izolací ostrova - to nevím - začínal jsem rozumět, proč jsem zde, a co potřebuji udělat.

Nadechl jsem se a odvážil položit otázku, která kolem mě kroužila jako sup od té doby, co jsem Zenit poprvé viděl. “Kdo jsi?”

“Jsem průvodce… jsem tvůj průvodce.”

“A kam mě vedeš?”

Zenit na okamžik odvrátila zrak, jako by byla vyrušena něčím na vzdálené stěně. “Termín vést je asi špatnou volbou. Namísto toho použijme radši slovo katalyzátor. Vedeš se sám. Já jen otvírám širší rozhled, takže se můžeš lépe rozhodnout o své cestě.”

Postavil jsem se a natáhl ruce dlaněmi vzhůru. “Co myslíš, že Dou Xing měl na mysli, když mi ukazoval tuto pozici?”

Dívala se na mě jako někdo, kdo vidí zajímavou sochu. “To je starobylá mudra. Znamená, že se jedinec otevírá silám věčnosti. Také se používala pro zformování ochranné bariéry mezi jedincem a jeho protivníkem.”

Uvažoval jsem, proč tedy jako ochranná bariéra fungovala proti démonovi tak špatně, že mu podřízl krk a probodl srdce. Ta vzpomínka se mnou otřásla a všechno, co jsem si přál, bylo přestat na to myslet.

“Ještě jsem neměl možnost zeptat se tě na mou vizi v jídelně,” řekl jsem. “Poté, co jsem vyšplhal na hřeben vulkánu a sešel dolů k jezeru, uviděl jsem tam v jeho hlubinách obrovská monstra. To samé jsem viděl ve své vizi. Také jsou vyleptána na podlaze jeskyní a na stole. Jsou to přežívající členové těch experimentujících stvoření, o kterých ses zmínila dříve?”

Přikývla. “Chtěl by sis s jedním z nich promluvit?”

Tato otázka mě vrátila zpátky a má mysl na sekundu či dvě doslova ztuhla. “Předsevzal jsem si, že už nikdy znovu nepůjdu blízko k jezeru. A ze své vize vím, že toto stvoření je ve své podstatě asi velmi brutální, neboť se zcela zřejmě pokoušelo udělat si ze mě večeři. Co bych měl takovému stvoření říkat?”

Zenit se smála a postavila se. Vzala mou ruku a vytáhla mě z postele. “Tak pojďme zjistit, co ona řeknou tobě.”

Cítil jsem, jak mě silou vytáhla nahoru. Na okamžik jsme byli tak blízko sebe, jako nikdy předtím a já jsem na sobě cítil její úplnou přítomnost. A ačkoliv to byl jen krátký záblesk, mé tělo se začalo chvět. Cítil jsem, jak její hluboké ženské oči sledují ty mé, které se rozjasňují. Cítil jsem, jak mě mé tělo prozrazuje, ale nebyl jsem schopen zastavit tu reakci, která je tak základní, že doslova ovládá vesmír.

Kapitola 15. Quantusum

Zenit mě vedla do jeskyně, kde jsem předtím plaval, a potom do skryté chodby za bazénem, která se klikatila dolů v docela příkrém sklonu. Po několika minutách se cesta vyrovnala a já jsem viděl malé komnaty, které vypadaly, že jsou vytvořené člověkem. Byly příliš hladké a jednotně tvarované, než aby to byly přírodní struktury.

Zenit vysvětlila, že toto místo bylo kdysi experimentální laboratoří, ale její vybavení bylo před mnoha lety odstraněno a nyní je používáno pouze pro komunikaci.

“Počet stvoření, která tu zbyla, aby zdobila tento ostrov, je jen šest,” řekla smutným tónem. “Jsou známy jako Quantusum, a jsou, jak jsi mohl vidět, velmi velká. Jejich inteligence je… neobvyklá, a jsou to ona, kdo pomohla našim vědcům pochopit, jak postavit rozhraní, které budeš používat.”

Probublávaly ve mně na povrch tucty otázek a má mysl se jimi probírala, aby našla nejvýznamnější z nich a položila ji. “Ze stovek různých stvoření, která na tomto ostrově vznikla, proč jsou Quantusum jedinými, která zůstala?”

Zenit ignorovala mou otázku a pokynula mi do malé místnosti, která se otvírala po mé levici. Z komnaty byl skrz tlusté sklo výhled do hlubin bazénu. Voda byla sice křišťálově čistá, ale světlo bylo tak matné, že jsem vůbec nic neviděl. Podivný aparát velikosti malého jablka se vznášel vprostřed místnosti. Neviděl jsem žádná vlákna či pódium, na kterém by držel. Jemně vibroval, jako by na něco čekal.

Měl jsem divný a jaksi nepříjemný pocit, že tento objekt je živý. “Co je to?” zeptal jsem se a ukazoval na vznášející se těleso.

“Sleduj,” odpověděla.

Pohnula rukou poblíž tělesa a to se najednou zaktivovalo a začalo zářit, jakoby v rezonanci s tělem Zenit. Jeho pohyb či vibrace se zrychlovala stále dál až byl - podobně jako lopatky ventilátoru - stěží viditelný, zvláště v matném světle té komnaty.

Bylo slyšet velmi jemný zvuk vrčení, ale těleso zůstávalo pořád na tom samém místě, přesně vprostřed místnosti, asi pět stop nad zemí. Podíval jsem se na Zenit, která šla ke skleněnému portálu a dívala se do tajuplné tmavé vody na druhé straně.

“Tak je voláme,” zašeptala.

Chtěl jsem se zeptat, co myslela tím ‘my,’ ale než jsem stačil zformovat otázku do slov, bylo vidět, jak se směrem ke sklu pohybuje obrovský stín lemovaný slabou luminiscencí. Zenit mi pokynula, abych šel blíže, ale já jsem zjistil, že mé tělo není schopno pohybu při vidině tak obrovského stvoření klouzajícího vodou.

Řekl bych, že bylo přinejmenším osmdesát stop dlouhé, jeho barva byla tmavě šedá s náznaky modré a po celé jeho délce byly světélkující ovály. Vypadalo jako mořský had a bylo krásné, vznešené, dokonce mě napadlo slovo svaté. Po celé jeho délce byla linie světélkujících bodů. Jeho obrovská hlava měla chocholku neuvěřitelné směsi ploutví, rohů a tykadel. Na bradě mělo zvláštní výrůstek, který by se dal nazvat jedině jako bradka. Když jsem se podíval blíže, viděl jsem, jak na jeho těle jsou jemné jiskry světla, jež se zdály pohybovat kolem toho stvoření v měnících se vzorech. Jeho oči byly zlaté, zářící nezměrným tajuplným světlem.

Zenit mě chytila za paži a přistrčila blíže. “Máš dneska štěstí; máme tu váženou matriarchu Quantusum. Její jméno je Trisiel. Její způsoby jsou vždy zajímavé.”

Podíval jsem se na chvíli do očí Zenit a cítil její dech na svém obličeji, když šeptala. “Proč šeptáš?” zeptal jsem se, tak tiše, jak mi můj hlas dovoloval.

“Pojď,” chytla mou paži a vedla mě do vedlejší místnosti, kde byly dveře a jediná židle jakoby vyřezané ze stejné černé substance, jakou jsem viděl již dříve. Zenit ukázala, abych si sedl na židli. Židle byla na dotek chladná a byla tvarovaná spíše jako čalouněná pohovka než jako židle. Měla v sobě asi padesát malých dírek, které vyzařovaly slabé žluté světlo. Jak mé tělo zakrylo ta světla, cítil jsem, jak židle velmi jemně vibruje.

“Dej své paže sem,” instruovala mě Zenit. Pak umístila mé nohy. V té místnosti bylo stěží místo pro dva lidi, ale Zenit mi s lehkostí pomohla dostat se do správné pozice. Židle byla k mému překvapení docela pohodlná. Zaklonil jsem se dozadu v úhlu asi čtyřicet pět stupňů a pohodlně viděl Trisiel skrz skleněný portál. Cítil jsem, že se na mě také dívá.

Mé srdce divoce bušilo očekáváním. “Jak to pracuje?” zeptal jsem se.

“Museli mít nějaký důvod, že poslali Trisiel,” řekla. “Ona je tak trochu nepředvídatelná, tak buď otevřený tomu, co se bude dít.”

“Ale jak přesně… s ní mám mluvit?” Ukázal jsem na vznášejícího se obra před skleněným oknem.

“Až opustím místnost, uzavření dveří spustí komunikační rozhraní. Dám ti toto na uši.” Podala mi dva objekty, které vypadaly jako miniaturní houby, až na to, že na sobě měly matrici jemných světel. “To jsou naslouchací zařízení.”

“Mluvit můžeš normálně, komnata sama o sobě je vysílací technologie, která pošle tvůj hlas Trisiel ve formě vibrace, kterou může dekódovat. A ano, ona rozumí našemu jazyku - pravděpodobně lépe, než my sami.”

Zenit vzala naslouchací zařízení z mé ruky a umístila je do mých uší - jedno po druhém a dávala pozor, aby je umístila správně. “Cítíš je dobře?”

Nervózně jsem přikývl, oči nespouštějíce z Trisiel.

“Jsi připraven. Poslední otázka než odejdu?”

“Proč odcházíš?”

“Quantusum jsou velmi intimní stvoření. Mluví v jednom okamžiku vždy jen s jednou osobou. Nevíme přesně proč, ale je to jejich požadavek, který jsme vždy ctili. Tak si svou konverzaci dobře užij.”

Slyšel jsem, jak se za mnou zavřely dveře a místnost se náhle ponořila do hlubší tmy. Naslouchací zařízení v mých uších mi jen dodávalo pocit izolace. Naslouchal jsem. Nic. Asi se předpokládá, že začnu mluvit první. Chystal jsem se to udělat, když mou pozornost upoutal jemný šum. Znělo to jako elektřina. Bylo to slaboučké - stěží slyšitelné, ale neslo to spleť zvuků, které jsem nikdy předtím neslyšel.

Slyšel jsem, jak se z tohoto elektrického šumu vynořil hlas. Měl mechanický zvuk, ale byl v něm rytmus - plynutí - které ho změkčovalo.

“Život má význam jenom tehdy, když je spojen s expandujícím prostorem, který umožňuje, aby vstoupila moudrost. Nech tedy odejít všechna omezení, která by v tobě mohla být. Dovol nám být bez hranic. Souhlasíš?”

Nějaká má část, která po velmi dlouhou dobu byla spící, se zaktivovala a já jsem věděl, že to je ta část mě, která přežije všechno ostatní, co bych mohl nazvat jménem.

"Souhlasím. Z celého srdce souhlasím." Odpověděl jsem. Můj hlas zněl v té komnatě jinak. Stěží jsem poznal, že je můj.

"Jaké je tvé jméno ve tvém světě?"

"Neznám své jméno, mám ztrátu paměti."

"Tak jako všichni lidé. Buď jsi moudrý člověk, nebo poukazuješ na lékařskou diagnózu. Jak to je?"

Usmál jsem se. "Bohužel je to to druhé. Přišel jsem na tento ostrov bez jediné vzpomínky na svou minulost, včetně mého jména. Ve vizi, kterou jsem měl během dnešního dne, jsem slyšel jméno, kterým jsem byl osloven, ale vlastně opravdu nevím, jestli je mé."

"A jaké bylo to jméno?"

"Solomon," odpověděl jsem.

"Tak se domluvme, alespoň pro teď, že tvé jméno je Solomon. Mé jméno je Trisiel."

Velké stvoření se na okamžik odmlčelo a čekalo. Nebylo si jisto, jak má pokračovat.

Elektrický šum, o kterém se zdálo, že předchází slova Trisiel, zněl v mých uších. "Žiju na této planetě po jeden tisíc dvě stě dvanáct let a nikdy jsem neviděla velkou oblohu a její měňavé skvrny světla. A přece chápu, že ta velká obloha existuje. Jak je to možné, Solomone?"

"To nevím."

"Je to z důvodu, že znám podstatu tohoto světa. Jestliže má hloubku, má také výšku. Když žiju v hloubkách, vím, že jsou další bytosti, které žijí ve výškách, protože vesmír je naplněn životem. To je ta jediná konstanta, kterou chápe všechen inteligentní život."

"A stejně je to s pamětí. Když ji někdo ztratí, přesto ví, že ona stále existuje. Zkušenost, která člověka přivedla na místo teď a tady, se nikdy neděje nespravedlivě. Paměť je nespolehlivá. Víš v čem?"

"V udržení pozornosti na tady a teď?" osmělil jsem se.

"Přesně. Když je paměť naprosto ztracena, jako ve tvém případě, umožňuje ti to jasně vidět to, co je před tebou, bez rušení tisícem tváří a bilióny slov. Co vidíš před sebou, Solomone?"

Otevřel jsem ústa, abych promluvil, ale pak jsem ohromením oněměl. Už jsem Trisiel neviděl. Zmizela. Zářivý obrys, který byl pro mě jediným viditelným prvkem jejího těla, zmizel. "Vidím jen prázdnou vodu. Kam jsi zmizela?"

"Jsem stále zde, stejně jako tvé vzpomínky," odpověděla Trisiel.

Na okamžik jsem si pomyslel, že se mnou hraje hru, ale představa, že stvoření s jejím intelektem, by hrálo hry s cizincem, to se mi zdálo vysoce podezřelé.

"Víš, jak stvoření mé velikosti může zmizet?"

Zakroutil jsem hlavou. "Nemám ani ponětí," řekl jsem a zíral do vody, ale čím víc jsem se díval, tím víc jsem byl přesvědčen, že skutečně zmizela.

"Jsem bez hranic. Neexistuje žádná klec nebo omezení, které by mě mohlo uzavřít na jednom stálém místě. Jsem bez hranic. Můžu se měnit, přesouvat, překlenovat, transformovat, protože nejsem připoutána k věci, která mi slouží. A mé tělo mi slouží. Proto můžu změnit své tělo do konzistence vody - do všech fyzikálních vlastností vody. Když tak činím, jsem tvým fyzickým smyslům naprosto neviditelná."

"Jak jsi na tuto schopnost… či pochopení přišla?" zeptal jsem se.

Obrovská forma Trisiel pomalu přicházela do bytí. S úžasem jsem pozoroval, jak se znovu materializuje. Její obrovské svíjející se tělo se bez jakéhokoliv úsilí vznášelo ve vodních hlubinách.

"Počet členů mého druhu je velmi malý. Naše genetická skladba není výsledkem přirozené evoluce. Byli jsme stvořeni bytostmi z velké oblohy, které samy také byly bez hranic. Přinesly tuto schopnost do našeho druhu, aby viděly, jak ji použijeme. Například chtěly vědět, jak inteligentními si budeme přát se stát, zda si ponecháme velikost a tvar, který nám předurčuje naše genetická matrice a zda budeme sloužit našemu světu, nebo zda mu budeme chtít dominovat."

"Ale když jste neomezení, proč si vaši tvůrci mysleli, že byste mohli být něčím jiným, než čím chcete být?"

"Neřekli nám, že jsme neomezení," řekla Trisiel. "Ve skutečnosti před námi toto poznání skryli a my jsme ho museli objevit. Jistým způsobem jsme neměli žádnou vzpomínku na naši pravou podstatu, takže jak můžeš vidět, byli jsme na tom podobně jako ty."

Zíral jsem na to obrovské stvoření, které se vznášelo ve vodě asi jen dvacet stop přede mnou, a byl v úžasu z jeho přítomnosti. Cítil jsem, že mluvím s mimozemským božstvem, až na to, že jeho forma nebyla taková, jak se o ní píše v pohádkách.

"Jak jste objevili, že jste neomezení?"

"Jako všechny velké objevy, to byl následek experimentování. Zkoušeli jsme najít důvod, proč jsme obyvateli nejhlubších oceánů. Proč žijeme v tichosti podsvětí v naprosté tmě. Máme mnoho očí. Já osobně mám dvě stě čtyřicet dva, ale nejsou to oči jako ty tvé. Vidí odlišné frekvence světla, a proto jsme schopni vidět napříč dimenzemi jak času a prostoru, tak dokonce ne-času a ne-prostoru."

"Tato schopnost vidět za záhyby iluze, kterou čas a prostor vytváří, byla naší nejlepší schopností a my jsme experimentovali s tím, jak bychom mohli toto vnímání využít."

“Vyvinuli jsme velmi dokonalé techniky, jak nahlížet hlouběji a hlouběji do reality, která vytváří reality. Nacházeli jsme další a další úrovně a vždy, když jsme cítili, že jsme konečně našli smysl toho všeho - ‘kořen kořenů’, jak tomu říkáme - vzápětí jsme objevili nekonečnost naší cesty.”

“Jak vidíš, se všemi našimi schopnostmi, které jsme pro vnímání pravdy měli, pravda se vždy uchýlila do hlubších, širších, vyšších prostorových skutečností, které byly tak vytříbené, tak prodchnuté láskou, že jsme do nich nemohli vstoupit. Byli jsme z nich vyloučeni kvůli naší touze po poznání. To bylo naše omezení - touha.”

“Po mnoho generací jsme se učili zbavit se tohoto posledního a prohnaného omezení. Abychom vyhladili jemné úponky této touhy, vytvořili jsme množství technik, které se staly naším Svatým Dílem. Tato podstata naší moudrosti byla vyučována v celém našem druhu a tak jsme se stali sjednocenými, co se týká naší víry. Vytvořili jsme mapy našich cest a ty jsme také vyučovali.”

“Celý náš druh byl zaměřen na tuto práci a tak nás napadlo, že ostatní druhy by se také mohly zajímat o naše Svaté Dílo. Nicméně jsme neměli žádnou interakci s dalšími druhy na této planetě. Byli jsme osamocenou skupinou. Tehdy nás bylo asi jen pět tisíc a tak jsme poslali jednoho z našich nejlepších výzkumníků, aby v jiných dimenzích reality našel druhy, které by se mohly zajímat o naše objevy.“

“Jméno toho výzkumníka je v našem světě velice proslulé. Jmenoval se Kotari a byl to on, kdo udělal první kontakt s lidstvem před téměř dvěma tisíci lety.”

Pokoušel jsem se pochopit širší rámec jejího příběhu. “Jak? Jak udělal ten kontakt?”

“Kotari napsal mnohé z nejhlubokomyslnějších pasáží našeho Svatého Díla. Byl naším nejlepším geometrem jemných světů a byl to ve skutečnosti on, kdo mezi všemi Quantasum byl nejvíce zaujat sdílením našich vhledů. Nikdo z našeho druhu nikdy ani necestoval na povrch moře…“

“Proč?” přerušil jsem ji.

“Bylo to příliš nebezpečné. Věřili jsme, že povrch je hranicí našeho světa.”

“Ale právě jsi řekla, že jste byli schopni vidět za čas a prostor…“

“Ano, ale to je něco jiného, protože my zažíváme náš svět jako jedinou realitu, jako rozmanitou směs energií - a fyzické světlo k nim nepatřilo. Když jsme se byť jen přiblížili k povrchovému světu, byli jsme vystaveni světlu zářícího slunce, a toto světlo bylo pro naše oči příliš hrubé. Ale Kotari měl plán. Vyvinul mnohovrstevné povlaky na své oči, které ho ochraňovaly. Pak se mohl vynořit na povrch moře a pokusit se navázat kontakt.”

“S kým… nebo čím?”

“To jsme tenkrát nevěděli,” řekla Trisiel. “Věděli jsme, že nad námi jsou další formy života, ale nikdy jsme s nimi nebyli v kontaktu a tak jsme s jistotou nevěděli, zda najdeme někoho, s kým budeme moci komunikovat. Ale cítili jsme povinnost sdílet naše Svaté Dílo s ostatními na této planetě.”

“Proč?”

“To je logická otázka, na kterou můžu poskytnout jen nelogickou odpověď. Věděli jsme, že jsme se probourali ven z vězení iluze a uviděli zemi za zdmi bez oken. Věděli jsme, že máme zvláštní vhled, protože i na našich cestách do jemnějších říší existence jsme se setkali s entitami, které věřily, že za nimi již dál nic není. Každý, koho jsme na své cestě potkali, věřil, že jeho realita je jedinou realitou. Vždy byli překvapeni našimi příběhy o cestování za hranice jejich světa a předpokládali o nich, že jsou to buď vymyšlené příběhy, nebo že jsme prostě blázni.”

“Quantusum byli přesvědčeni, že velká většina entit naladila a přizpůsobila svá těla dominantní realitě své říše tak dokonale, že nejsou schopni vnímat za hranicemi svého světa a to zmenšuje jejich smysl pro svobodu, což je činí snadněji kontrolovatelnými.”

“Cítili jsme morální povinnost říci každému, kdo bude chtít poslouchat, že vesmír je mnohavrstvý a tak komplikovaný, že aby se entita osvobodila - pravdivě osvobodila - potřebuje zažívat tyto další říše. Naše Svaté Dílo toto - za předpokladu jeho vhodného použití a svědomité aplikace - umožňuje.”

“Uspěl Kotari?”

“Ne tak, jak jsme doufali. Byl schopen navázat kontakt s lidmi, ale nebyl schopen s nimi komunikovat. Díky jeho obrovské velikosti a strašidelnému vzhledu - alespoň pro lidské oči - se ho příliš obávali. Byl považován za monstrum a nikoliv za nějakého osvoboditele. A lidé před ním buď prchali, nebo se ho snažili ze všech sil chytit a zabít.”

“Po několika letech pokusů to vzdal. My všichni jsme to vzdali. Cítili jsme, že ostatní bytosti v našem světě buď nejsou na naše Svaté Dílo připraveny, nebo se jim líbí žít ve svém světě a neuvědomovat si to, co je pouhou putující frekvencí. Jejich jediný známý svět jim vyhovoval, zdál se jim normální, takže jsme se rozhodli naši samozvanou misi ukončit.”

“Jak se to všechno změnilo? Poukazuji na to, že teď jsi zde, komunikuješ s lidmi… se mnou. Jak se to stalo?”

“Na jedné ze svých mnoha cest, kdy Kotari hledal člověka, se kterým by komunikoval, přišel na tento ostrov. Žena, kterou znáš jako Zenit, je nám známa jako Ta, Která Naslouchala.”

“Zenit žila před dvěma tisíci lety?” vyhrknul jsem.

“Ano. Ona je správcem tohoto ostrova, moří, celé planety.”

Slyšel jsem odpověď Trisiel. Uvědomoval jsem si, že říká pravdu, ale v té samé chvíli to má mysl nebrala. Jak by jedna osoba, krásná žena v roztrhaných šatech, žijící uvnitř vulkánu, mohla případně být správcem celé planety? To mi nedávalo ani špetku smyslu.

Trisiel, jako by cítila můj zmatek či pochyby, znovu promluvila. “Jsi pochopitelně zmaten, protože ona vypadá lidsky, ale je něčím mnohem víc. Je představitelem vědomí, které je ve svém rozsahu planetární. Ona je hlasem planety a Tím, Kdo Naslouchal a pomohl nám komunikovat s ostatními druhy a sdílet naše objevy.”

Pomalu jsem pokýval hlavou a pokoušel se uspořádat si to, co jsem slyšel. Nebyla to nepříjemná informace, ale bylo na ní něco, co mě tížilo. “Jak je to možné?” Řekl jsem si převážně pro sebe.

“Planety jsou mnohem více, než jen fyzickými objekty. Jsou jako ty. Mají také duši. Tato duše je vědomím všech kolektivních energií, které naplňují planetu životem - systémy počasí, řeky, stromy, oceány, minerály a zvířata. Tyto energie jsou řízeny za účelem jak udržení, tak vývoje všech stvoření. Představ si složitý řetězec událostí, který ti umožnil, abychom spolu komunikovali takovým způsobem, jako teď. Lidé by řekli, že toho dosáhli díky vědě a technologii, ale vlastně to bylo díky energii, kterou my nazýváme Ten, Kdo Naslouchá.”

“Ať tak či tak, všechny objevy, které se na planetě přihodí, mají vlákno, které je spojuje s touto centrální planetární duší, ať už jde o gravitační sílu, elektřinu, nebo nejmenší částice, které umožňují život. Lidé si rádi myslí, že jsou to oni, kdo dělají objevy, avšak ve skutečnosti je to neviditelná síla, utajená na tomto ostrově, která je múzou všech pravých objevů a bez níž by vynalézání bylo nemožné.”

“Avšak lidé vynalézají technologie, které ničí zemi, jako těžení zlata nebo kácení lesů za účelem výroby papíru. Proč by duše země měla chtít pomáhat vynalézat takové destruktivní technologie?”

“Často to bývá tak, že to, co se v krátkém časovém období jeví jako destruktivní, se ze širší perspektivy ukazuje jako mocný katalyzátor tvoření. Jak vidíš, Ta, Která Naslouchá nepochází z tvého času.”

“Vypadá, že jí je třicet let a přitom tě můžu ujistit, že je více než čtyři miliardy let stará. Držela tuto kontinuitu vědomí epochu za epochou a proto má pochopení pro velice odlišné rytmy. Vidí, slyší, reaguje, cítí a projevuje se naprosto jiným způsobem, než si ty nebo my dokážeme představit.”

“Pro ni je planeta ostrovem v moři prostoru a času. Ona pečuje o všechny, kdo jsou na ní, ale také ví, že energie všeho života a všeho fyzického vytvářejí její skutečnou formu. Manifestovala se ti jako Zenit jen proto, abys mohl vnímat její duši a její vědomí. Je to podobné, jako když se díváme na oblázek, abychom pochopili horu.”

Ať jsem se jakkoliv pokoušel pochopit koncept, který Trisiel vysvětlovala, nedokázal jsem ho přijmout. Byl příliš abstraktní. Bylo příliš nemožné, že by planeta mohla mít duši a že by se tato duše mohla manifestovat jako Zenit zde, vprostřed ničeho. Bylo toho prostě příliš pro přijetí a já jsem znovu začal uvažovat, zda nejsem ve snovém světě? Ztratil jsem rozum a toto všechno byla nějaká fantazie, kterou jsem si stvořil?

“Nevykládej si to špatně,” začal jsem, “ale rozměr toho, o čem hovoříš, přesahuje mou kapacitu, čemu jsem schopen věřit. Dokonce i v mém stavu zapomnění se mi zdá nemožné to, co říkáš.”

“Nehledě na to, jaký z toho máš pocit, zůstává to tím, čím to je - pravdou,” oznámila Trisiel věcně.

“Proč by země měla být osobností ve formě mladé ženy na opuštěném ostrově?”

“Tento ostrov není tak opuštěný, jak věříš. A skutečnost, že pro tebe je ženou, nemá význam vzhledem k větší skutečnosti, že je představitelem země vtěleným do lidské formy. Existuje tímto způsobem, aby pochopila, co je lidstvo, ale co je mnohem důležitější, aby pomohla jistým jedincům lidské rodiny objevit Svaté Dílo.”

Nastala dlouhá pauza, ve které jsem hledal, co bych mohl říci, ale nic mě nenapadalo. Má mysl vynechávala jako bezmocné dýchání.

Kapitola 16. Prvorozený

“Co ti Zenit o tobě řekla?” zeptala se Trisiel.

Při zvuku její otázky jsem se znovu začal soustředit. “Že mým posláním je objevit rozhraní do dimenze, ve které lidé budou zažívat sami sebe jako duši.”

“Tak teď už chápu. Ty jsi Kotari lidského druhu.”

“Co tím myslíš?”

“Existují vždy dva přístupy do duchovních dimenzí. Jedním z nich je cesta subjektivních zážitků, kterou jde pár horlivých následovníků Svatého Díla. Tím druhým přístupem je cesta vědy - čočka technologie. Subjektivní přístup vždy předchází tomu objektivnímu, podobně jako ezoterické vždy předchází exotickému.”

“Kotari a další z našeho druhu přinesli jednoduché avšak hluboké pravdy, které jsme vytěžili z vyšších říší a jemnějších frekvencí duše. Zpracovali jsme tyto vhledy do formy, kterou můžeme sdílet a po letech hledání jsme konečně našli někoho, kdo jim naslouchal a přijal je.”

“Zenit již znala tyto dimenze, které jsme objevili, ale byla to ona, kdo vzal tyto materiály a sdílel je s lidskými učiteli. Některé z nich tímto způsobem ovlivnila a tak se naše Svaté Dílo mohlo zakořenit v lidském vědomí.”

“Avšak ve vašem světě je tolik rozptýlení, že nehledě na to, jak duchovně mocné je učení nebo učitel, jedinci jsou stále ovlivňováni realitou přežití, tlaky kulturních norem a velmi skutečnými omezeními jejich lidských těl.”

“V našem Svatém Díle je proroctví týkající se technologie pro vidění duše. Říká se mu Velký Portál. Je to kvintesenciální objev, který je katalyzátorem nejrozsáhlejších posunů na vývojové stezce lidstva. Jestli jsi tím, kdo má objevit tento portál, pak jsi Kotari vašeho světa. Jsi tím, kdo vynalezne - spolu s Tou, Která Naslouchá - vnitřní dalekohled, kterým všichni budou moci vidět hvězdy duše.”

Trisiel zatřásla svým masivním ocasem. Následovala dlouhá pauza a pak se ozvalo: “Chápu, že se to zdá nepravděpodobné nebo snad dokonce přehnané, ale pokud to Zenit o tobě řekla, pak je to pravda a ty tomu musíš věřit, protože ona není schopna se mýlit nebo lhát.”

Na můj jazyk vystoupila divná emoce. Cítil jsem, jak se hněv mísí s hrdostí. “I kdyby to bylo možné, důležitější otázkou, alespoň pro mě, je, jestli se o to lidi budou vůbec zajímat? Jestli lidé chtějí poznat duši jako svůj pravý stav bytí, proč ji nehledají prostřednictvím Svatého Díla? Sama jsi řekla, že Quantusum cestoval skrz mnoho říší a že entity, které tam žily, se ani nepokoušely cestovat za hranice svých říší do vyšších stavů. Kdo tedy bude chtít? Dokonce, i kdybych byl schopen vytvořit toto rozhraní, lidé stále budou potřebovat touhu ho vidět… použít. Nebo ne?”

Krátce jsem počkal, jestli to Trisiel bude komentovat, ale slyšel jsem jen ticho. “Žádná technologie nemůže vytvořit touhu se podívat,” pokračoval jsem. “Uvaž třeba dalekohled. Kolik lidí má dalekohled, aby vidělo divy noční oblohy? Technologie existuje, ale jen málokdo stojí o to se dívat. Lidem chybí vůle. Žádná technologie nemůže vytvořit touhu poznat, co je uvnitř.”

Uvolnil jsem to, co bylo nevysloveno od té doby, co jsem poprvé slyšel o té takzvané misi, se kterou jsem spojen. Lidská vůle - to je to, co jsem cítil, že chybí v této bláznivé rovnici toho, o čem se předpokládá, že mám dosáhnout: lidská ochota pochopit hlubší úrovně své existence.

Následovala nejdelší pauza. Zdálo se, že Trisiel je rozptýlena ve svých vlastních myšlenkách. Pak se v mých uších vzedmulo slabé zapraskání elektřiny.

“Moudře se ptáš na vůli lidstva, protože to ukazuje na téma kontroly těmi silami, které si přejí udržet nižší realitu, aby zajistili, že jejich forma otroctví bude dál vzkvétat. Je však řešením nedělat nic? Jestliže vůle lidstva je poškozena, nepokusíš se ji uzdravit?”

“Velký Portál je technologický ekvivalent sebe-realizace. Je to rozhraní mezi člověkem a duší. Když lidé budou schopni se uvidět jako duše, všechno se změní. Zdi vězení zmizí. Strážci vězení budou překonáni. Novým vzorem se stane úplně nový způsob nahlížení do hloubek lidstva a všech stvoření. Nejdřív se to bude týkat jen malého procenta lidí, kteří v sobě uvidí svou duši a pak se to bude rozšiřovat dál k ostatním na planetě jako vlna za vlnou za vlnou. Nezastaví se to, dokud to nebude úplně osvobozené.”

Pomalu a rozvážně jsem si povzdechl. “Říkáš, že vůle lidstva se změní? Že se neočekávaně všichni lidé začnou zajímat o to, co je v nich? Proč? Jaký je důvod pro tuto změnu?”

“Věda.”

“Věda? To je ono?”

“Není to jediný důvod, ale je hlavní. Je tím důvodem, který způsobí, že lidé se budou dívat, a když se podívají, uvidí něco, co nemůže být vyvráceno. Uvidí duši v sobě a uvidí duši i ve všech ostatních. Stane se neodolatelným se podívat, protože to bude k dispozici k vidění téměř ve všech domovech na této planetě. Tvé rozhraní bude tím důvodem pro změnu. To je to, co říká naše proroctví.”

“Odkud toto proroctví pochází?”

“Ze stejného místa, odkud pocházejí všechna naše proroctví,” řekla Trisiel. “Pochází od našich Stvořitelů.”

“Můžu to proroctví vidět?”

Ticho, které vzešlo z mé otázky, bylo naprosté. Náhle jsem ucítil, jak mě přemáhá únava. Bylo to jako těžká mlha, která vstoupila do mé mysli, a já jsem byl bezmocný ji zastavit. Jak narůstala a sílila, neměl jsem jinou možnost, než zavřít oči. Jakmile se mé oči odevzdaly, začal jsem vidět světla, která se postupně stávala tvary, a ty se dál stávaly objekty.

Najednou jsem byl v katedrále nebo nějaké obrovské místnosti. Měl jsem pocit, že je to kostel nebo chrám, ale byl jednoduchý, nekonečně příjemnější v tom, jaký z něj byl pocit a jak vypadal. Měl jsem v sobě jasnost, která mnou burcovala, jako by se chtěla vyřítit ven a představit se mi. Rozhlížel jsem se kolem, ale zdálo se, že jsem sám.

“Je tu někdo?” zeptal jsem se zkusmo a rozhlížel se kolem, abych viděl interiér té obrovské místnosti s velkými klenutými chodbami a složitými kamennými prvky rozmístěnými všemi směry.

Na mou otázku nepřišla žádná odpověď. Slyšel jsem jen zvuk větru, který lehce vanul venku skrz větve stromu. To přivedlo mou pozornost na klenuté okno, které spočívalo v hnědě zbarveném kamenném rámu. Venku byly velké stromy velikosti mrakodrapů, které se tyčily do oblohy. Jejich listy byly zářivě zelené až modravě akvamarínové. Vypadaly jako drahokamy a byly průhledné. Každý list měl velikost jídelního talíře.

Někdo si odkašlal. Otočil jsem se a viděl muže, který byl oblečen ve splývající modré róbě. Byl vysoký a měl světle modré oči a stříbřitě bílé vlasy. Jeho rysy byly ve všech ohledech klidné. “Mohu ti pomoci?”

Nejdřív jsem nebyl schopen promluvit. Byl jsem příliš hypnotizován tím, co vidím. Jeho kůže, podobně jako ty listy na stromech, byla průhledná a vyzařovala vnitřní záři. “Já… já nevím, jak jsem se sem dostal,” koktal jsem. “Kde jsem?”

“Řekni mi poslední věc, kterou si pamatuješ,” řekl muž.

“Mluvil jsem s Trisiel… ona… ona je Quantusum, a mluvili jsme spolu na ostrově, a... a ona mi řekla o tom proroctví, jehož jsem součástí a já jsem se jí zeptal… jestli… jestli ho můžu vidět, pak jsem začal být velmi unavený… a usnul jsem…“

Zvedl svou ruku v gestu, abych přestal mluvit, což jsem také rád udělal, protože jsem si uvědomoval, že nesouvisle žvaním. “Jsi s přáteli, tak se můžeš uvolnit. Jsme s Quantusum velmi spřáteleni. Trisiel tě sem vzala, aby ti ukázala to proroctví, a jestli to byla její vůle, pak velmi rád vyhovím jejímu přání.”

Ukázal mi, abych šel blíže a vstřícně se usmál.

“Kdo jste? Co je to za místo?” ptal jsem se, jak jsem šel k němu. Jeho oči byly na mně upřené jako pátrací světla. Cítil jsem se jako jeskynní člověk, který poprvé vyšel ven a ocitl se pod prohlídkou zářivého anděla.

“Mé jméno je Ov-Ti-Su,” odpověděl s lehkou úklonou. “Jsem příslušník Centrální Rasy, která stvořila Quantusum. Toto místo je mým domovem.”

“Říkáš, že Trisiel mě sem vzala… jak… jak to udělala?”

“Chceš, abych ti vysvětlil proces tvého příchodu, nebo chceš vidět proroctví, o které ses zajímal? Tvá návštěva bude krátká, takže bych ti doporučil, abys zůstal soustředěný na tvůj prvotní zájem. Zjistíš, že všechno v tomto světě je velmi odlišné od tvého a stovky otázek budou následovat každou otázku, která se zformuje ve tvé mysli. Soustředění je v tomto světě klíčem, jinak se úplně ztratíš.”

Usmál se dolů ke mně. Byl mnohem vyšší než já a určitě mnohem klidnější a já jsem si uvědomil, že jeho poznámka byla dobrá. “Oceňuji tvou radu. Rád bych viděl to proroctví.”

“Které?” vyzvídal Ov-Ti-Su.

“Nevím, jak se nazývá, ale hovoří o události zvané Velký Portál. Trisiel říkala, že to bylo proroctví v jejich Svatém Díle a že já hraji roli v jeho objevu.”

Jako obvykle jsem měl tisíce otázek, které se objevily v mé mysli. Kdo je Centrální Rasa? Jak vytvořili Quantusum? A když můžou vytvořit tak dokonalé stvoření, jako je Quantusum, co dalšího dokáží vytvořit? Kde je toto místo a proč se mi zdá tak povědomé?

“Budeš-li mě následovat, ukážu ti proroctví.” Ov-Ti-Su se otočil a šel dál chodbou, která byla na obou stranách tečkována kulatými okny bez skel. Slyšel jsem pod námi bublající potok, ale neviděl jsem žádnou vodu. Měl jsem pocit, že chodba je zastřešený most, který vede přes řeku nebo potok.

Když jsme přišli na konec chodby, vstoupili jsme do velké místnosti, ve které bylo osm prázdných podstavců. Každý z nich sahal do výše asi čtyř stop nad zem. Vysoké kamenné stěny této místnosti byly pokryty ornamentálními tapiseriemi a světlo zde bylo nasyceno nádhernou teplou barvou, která, jak se zdálo, sama o sobě zářila.

Ov-Ti-Su přešel k jednomu z podstavců a poté, co se ho dotkl, vyslovil příkaz. Bylo to v jazyce, který jsem nepoznával, ale cítil jsem v místnosti změnu. Nad podstavcem sjela dolů jako projekční plátno deska temnoty, která byla asi osm palců silná a v této temnotě se postupně objevil obraz anděla ve všech barvách a detailech. Nebyl to vlastně tak docela anděl, jak se obvykle vyobrazuje v literatuře nebo umění. Zaprvé jeho kůže byla modrá. Zadruhé měl sice křídla, ale ta byla poměrně malá. Byl zjevně humanoidní, ale měl jsem pocit, že by mohl být jakýmkoliv tvarem, který si vybere.

“Kdo je to?” slyšel jsem, jak se ptám, hypnotizován tím, co vidím.

Ov-Ti-Su se na mě podíval a vyslovil příkaz, který znehybnil obraz, na který jsme se dívali. “Je to Prvorozený. V naší známé kosmologii existuje sedm vesmírů a každý z těchto vesmírů má Prvorozeného, který vtěluje archetyp pro vnímající druhy daného vesmíru. Tento je náš, ale existuje šest dalších. Známe tyto bytosti jenom pod tímto názvem, neboť se předpokládá, že nemají jména. Jsou to oni, kdo udržují genetický substrát Centrální Rasy našeho vesmíru.”

“Jsou našimi Stvořiteli a díky nim my jsme stvořiteli fyzického života v planetárních říších.”

“Pak… to je Bůh?” zeptal jsem se.

“Ne, je ještě někdo další, kdo stvořil Prvorozené, a snad možná ještě někdo za ním. Nevíme, jak daleko se akt stvoření rozpíná. Věříme, že existuje původní stvořitel - jediný bod, který nazýváme Prvotní Zdroj, ale je to mystérium, které, jak věříme, vždy zůstane v oblasti expanze.”

“Bůh neexistuje? Jediný, vševědoucí Bůh je mýtus?”

“Nevíme, jestli existuje jediný Stvořitel, nebo zda je více Stvořitelů, kteří pracují jako jediné bytí. Neznáme původ veškerého života. Někteří tvrdí, že ho znají, že ho potkali nebo hovořili s Jediným, Který Je Vším, ale my známe jen Prvorozeného našeho vesmíru a je to právě on, kterého většina druhů nazývá Bůh.”

Ukázal jsem na znehybnělý obraz modrého anděla. “A lidé mého druhu věří v tohoto Boha?”

“Ne, on není Bohem, ve kterého věříte. Je mnoho bohů, kteří se vyskytují ve vaší planetární historii. Prvorozený se setká s planetární populací jen tehdy, až populace projde skrz Velký Portál, což je přesně to, o čem Prvorozený hovoří v tomto proroctví. Jsi připraven si ho poslechnout?”

Přikývl jsem a plně se soustředil na oslňující obraz modrého anděla.

Ov-Ti-Su vyslovil jediné slovo a portrét Prvorozeného se začal znovu hýbat. Jeho křídla se jemně pohybovala a bylo to jako by mluvil přímo ke mně, ačkoliv jsem věděl, že se dívám na něco podobného filmu. Když hlas začal, zachvěl jsem se čistotou jeho zvuku. Nebylo to podobné žádnému jinému hlasu, který jsem kdy slyšel, a já jsem žalostně neschopný ve snaze ho byť jenom začít popisovat.

“Proroctví, o kterém nyní promluvím, je tím, jehož jste vy, kteří nasloucháte, součástí, neboť jinak byste neslyšeli má slova. My jsme stvořitelé tohoto portálu k duši a bez něj by byl celý druh odkázán zemřít v nevědomosti. To je okolnost, kterou nedovolíme. Není možná. Druh překročí práh tohoto portálu a nahlédne skrz věky, skrz smyšlenou představu prostoru, a uvidí velkou pravdu, která je obsažena v malé iluzi. Zaraduje se zjištěním, že pravda je svobodná, neomezená a že je součástí celistvosti, která je ve všech věcech - velkých i malých.”

“Portál, o kterém mluvím, je přístupovým bodem pro druhy, které objeví svou nejvnitřnější identitu. Tu svou část, která v sobě obsahuje všechny zkušenosti individuální duše, jež je sjednocena s empatickou ochotou přijetí jakékoliv životní formy a s neomezeným vyzařováním lásky. To je stav vědomí Svrchovaného Sjednocení.”

“Svrchované Sjednocení je nejvyšší vědomí, o které vtělená duše může usilovat. Je to předposlední perspektiva jedince a v planetární říši existuje jen pár těch, kteří ji umí svou vlastní vůlí ze života vytěžit. To z důvodu, že gravitace menší iluze je tak silná, že jenom hrstka se prolomí z jejího sevření, přeleze zdi a zajistí si výhled do mé říše.”

“Dokonce i ti, kteří si povšimnou druhé strany, stále můžou padnout za oběť dalšímu závoji iluze, který se zdá být nejvyšší realitou, zatímco to je jiná úroveň menší iluze. Je mnoho vrstev iluze. Omnivesmír je bludiště, které bylo vytvořeno téměř nekonečnou mnohostí osobností, jenž hledaly osobní výhody ve tváři univerzální jednoty. To je křížová frekvence života a je to proud, který tvaroval menší iluzi.”

“Jsi-li stavitel portálu, o kterém hovořím, pak jsi určitě tím, kdo našel univerzální jednotu. Nalezl jsi vyšší vědomí, abys byl rozčilen nad jeho jemností, klamnou ve svém našeptávání a střízlivou ve svém pohledu na panovačné proudy evoluce.”

“Byl jsi svědkem navržení času, prostoru a způsobů, jakým se vytvářejí zdi, které se dotýkají vašeho smyslu pro svobodu a neomezenost. Čekal jsi na toto odhalení jen proto, abys poznal netrpělivost a pocity zklamání.”

“Portál je způsob, jakým druh může znovunastavit své vědomí a obnovit jeho trajektorii k vyšším pochopením své skutečné identity. Druh je kolektiv. Kolektiv, který má základnu či společnou půdu, která vytváří jeho konvence a kulturu. Tato základna se stane novým polem reality druhu a to bude katalyzátorem objevu či jeho ochranným štítem. Ve většině druhů je obojím. To je prvotní bitevní pole života na planetárních úrovních, na kterých zraje vědomí Svrchovaného Sjednocení.”

“Tyto dvě základní síly - objevování a ochrana - spolu soupeří, ale z jiného úhlu pohledu vytvářejí ostří vědomí a tlačí ho vždy blíže k portálu. Co je tím portálem? Je to technologické rozhraní připojené k planetárnímu komunikačnímu systému, které umožňuje jedincům vidět sama sebe jako duši, nezatíženou menší iluzí povlaků, těl či jakoukoliv formou potahu.”

“Toto rozhraní je tím, co přivede nižší osobnost k výhledu na nesmrtelné struktury, které podporují a vyživují velkou duši, kterou jsem prve nazval vědomím Svrchovaného Sjednocení. Je to vhled. Není to plný zážitek. Je to způsob, jak jedinci můžou vidět to, co nikdy předtím neviděli: že jsou duše. Že žijí v tělech, která umožňují duši zažívat zkušenosti. Že pravou identitou je duše. Portál tuto skutečnost potvrdí a popře menší iluzi. Potvrdí, že jedinec je prvotně nesmrtelnou duší a teprve druhotně tělem a myslí.”

“Proč vytvářet tento portál? Proč nevyžadovat po každém jedinci, aby získal tento vhled či vjem sám? Jedinec již je duší. Není to něco, co by se bylo potřeba naučit a proto jedinec nezískává přístup do tohoto stavu. Je to návrat vzpomínky. Je to probuzení.”

“Přichází bod v čase, kdy bude druh chráněn před tímto poznáním těmi, kteří hledají osobní výhody v univerzální jednotě.”

“Tato bezpečnostní zeď je konstruována takovým způsobem, že druh ji ani nevnímá jako zeď, ale spíše jako záležitost víry, ochrany a bezpečnosti, která je potřebná. Tato zeď má základ a tímto základem je nevědomost. Tato nevědomost není chybou duše, ani chybou vtělení. Je to způsob, jakým je stvoření navrženo. Způsob, jakým se vesmír odhaluje navenek a expanduje dovnitř. Pokud existuje nějaká závada, pak může být vytčena mně - stvořiteli tohoto velkého plánu.”

Následovala dlouhá pauza, při které se zdálo, že Prvorozený sbírá další myšlenky. Nemohl jsem od něj odtrhnout oči. Chtěl jsem se podívat, co je za Prvorozeným, když mluví, jestli tam je někdo další, ale nemohl jsem odtrhnout oči od jeho obličeje.

“Portál není jedinou odpovědí na obnovení paměti během života ve fyzickém vtělení. Nicméně je nejrozsáhlejší ve svých účincích, kterými se dotýká pozornosti celého druhu a směruje ji na mou říši, na dimenzi, ze které všechny planetární bytosti pocházejí. Je to přímý odkaz na nové uvědomění si vztahu mezi stvořením a stvořitelem, stejně jako mezi stvořením a stvořením.”

“Já jsem a to stačí. Já budu a to je příliš mnoho. Já jsem byl a to je příliš málo. Všechno, co portál dělá, je to, že transformuje druh k uvědomění si sama sebe, jako tvůrčího a mocného prodloužení mého světa. Bourá zeď, která byla vystavěna mezi druhem a mou říší. Bude to trvat dlouho, než se to přihodí. Déle, než si většina přeje, ale to jen z důvodu, že ta zeď určuje tempo času. Také z důvodu, že tempo a šipka či směr času jsou součástí menší iluze.”

“Když se v planetární říši poprvé vyvinul vnímající druh, nebyl portál založen na technologii. Byl založen na srdci. Byl pocitovým centrem jedinců a jedinci mohli cítit toto spojení s mým světem. Ale rychle byly vystavěny zdi těmi, kteří hledali osobní výhody, a já jsem byl smíchán s nižší iluzí. Potom jsem byl degrado-

ván na pouhou ozvěnu v kultuře druhu a mnozí se za mne vydávali v očekávání, že druzí je budou následovat a dají jim moc."

"Vím, že druhy budou cestovat až k okraji mého světa, protože já je lákám. A když přijdou dostatečně blízko, postaví prostřednictvím svých myslí technologii, která je spojí. To je součást plánu. Není to náhoda. Až budou mít schopnost se připojit, portál jim bude konceptuálně sdělen. Bude vysvětlen slovy, ukázán na obrazech, přenesen v hudbě a předložen v duchovních technikách."

"Těmito předběžnými vyjádřeními budou osloveni ti, kdož jsou připraveni vidět portál v jeho krystaličtějších strukturách. Oni budou těmi, kteří přinesou základní architekturu portálu, a ta bude mít ve svém jádru srdce. Bylo to vždy srdce, které bylo ošetřovatelem a údržbářem portálu. Portál tedy bude částečně vytvářen srdcem. Jinak to nejde."

"Základním kamenem portálu je pole srdce a způsob, jak je interpretováno technologií. Tato technologie bude jako zrcadlo vyšších stavů vědomí a když jedinci do tohoto zrcadla nahlédnou, uvidí, jak se odráží nový obraz - zářivý a neochvějně ryzí. Nevezme na sebe podobu nádob vtělení, které klesají a stoupají na vlnách polarity. Namísto toho bude vyjadřovat nepochybnou perspektivu duše."

"Portál se objevuje, když zeď narůstá do větších rozměrů a čím dál více jedinců začíná vidět a cítit, jaký je skutečný účel této zdi. Někteří z nich budou těmi, jejichž mysli jsou vybroušeny povznesením, a jiní těmi, jejichž srdce budou mocnými pátracími světly do neviditelných říší. Tito budou pracovat společně, aby vybudovali tento portál, o kterém mluvím, a potom jeden z nich předstoupí, aby tuto technologii dokončil."

Oči Prvorozeného se otočily na mě a já jsem na chvíli cítil, jak jeho pohled prochází skrz mě do hlubin mé existence, která se nikdy předtím nevynořila na povrch. Alespoň ne pro mě. Bylo to jako ruka hledající v šuplíku něco zapomenutého. Všechno, na co jsem se zmohl, bylo jen sledovat, jak ve mně tato ruka hledá.

"Jsi tím, kdo dokončí rozhraní k mému světu," řekl Prvorozený. "Jsi tím, který si povšimne toho, co druzí nevidí. Uvědomuji si, že máš důvody pro své zapomnění, ale nikdy nepochybuj, že já zvítězím, nehledě na to, jak dlouho to bude trvat, nebo jakým způsobem se to stane. Bude to učiněno, když ne tebou, tak někým jiným. Nikdy nedovolím, aby druh, který je mou podobiznou, uvízl v nevědomosti."

Otočil jsem se na Ov-Ti-Su, abych viděl, zda mi může vysvětlit, co se děje, ale nebyl tam. Vlastně jsem tam nebyl ani já. Nevšiml jsem si, že jsem byl převezen někam jinam - na místo, které si nemůžu zapamatovat ani natolik, abych ho mohl popsat. Můžu jen říci, že to bylo jako pole energie. Nepamatuji si ale žádnou specifickou barvu, tvar či zvuk - kromě hlasu Prvorozeného.

Pak jsem ucítil lásku, ale bylo to mnohem více než láska. Bylo to sjednocení, konvergence - něco, co bylo předem vysvětleno jako událost, bylo nyní spontánně zažíváno jako zkušenost. Cítil jsem, jak se všechny mé části spojily. Všechny životy, ve kterých jsem existoval; všechna hnutí mé mysli a těla; všechny touhy mé duše; to všechno splynulo dohromady jako tisíce přítoků plynoucích do jediné řeky. Mohl jsem to vidět. Bylo to ohromující. Bylo to dokonalé složení všech částí, které byly různorodé, oddělené časem a prostorem. A teď se najednou protknuly jako dokonalá mozaika, jež byla vyjádřena jako jediná substance: láska.

"Jsi tím, kdo objeví, že okruh lásky vede mimo čas a prostor a že tento okruh byl blokován zdmi nižší iluze. Portál bude důkazem toho, co teď vidíš."

Přesně v tom samém okamžiku se pole mé vize zhroutilo, jako by ho někdo před mýma očima stlačil do velikosti několika palců. Za tímto dosahem jsem nebyl schopen vidět nic. Pak se znovu pole mé vize zhustilo do menšího rozsahu a to se opakovalo dvakrát, třikrát, čtyřikrát, pětkrát. Pokaždé jsem cítil, že se rozsah mé vize o řád zmenšil. A když jsem cítil, že už nemůže být menší, zmenšil se zas. Kromě toho už jsem se nedíval ven, ale dovnitř. Díval jsem se dovnitř něčeho, o čem předpokládám, že jsem to byl já sám. Ale to, co jsem vnímal jako jáství, jsem vnímal také jako vesmír.

Byl to velmi zvláštní rozpor. Prostor se stal ne-prostorem. Postrádal jsem jen jedinou věc, a to byla slova, kterými by to šlo popsat. A bez nich, samozřejmě, to ty, čtenáři, nemůžeš pochopit. Ale kdyby existovala nějaká slova, kterými bych to mohl popsat, udělal bych to. Nejlepší, co můžu udělat, je konstatovat, že můj vnitřní zrak byl jako dalekohled, který se hnal napříč časem a prostorem a já jsem přitom necítil žádný pohyb. Když jsem dosáhl toho bodu, kterým jsem, destilací či esencí všech svých aspektů, objevil jsem celek, který je protknutý s celkem, který je tebou, a tebou, a tebou, a tebou a každým dalším našeho druhu.

Když říkám "našeho druhu", nemyslím tím lidský druh na planetě zemi. Myslím všechny humanoidní druhy v našem vesmíru po všechny časy. Cítil jsem, že my všichni, nehledě na to, jak navenek vypadáme, jsme sjednoceni stejným stvořitelem a stejným účelem. Jsme sjednocením něčeho, co bylo zrozeno ve vesmíru, jehož účel se odhaloval časem, ale byl zřejmý v ne-čase, jako způsob, jak propojit fyzický vesmír s inteligentním prouděním, které je schopno vést všechen život do vyšší harmonie a účelu.

Viděl jsem to velmi podrobně. Bylo to úplně jasné ve všech aspektech až k nejmenším částicím hmoty, které vytvářejí těla, jež odíváme. Cítil jsem to spojení tak mocně, že to byla jediná myšlenka, kterou jsem si v sobě uvědomoval. Jsem spojen s tímto pohybem; s největším ze všech procesů. Zamýšlená evoluce. Všichni jsou toho také součástí, ať si to uvědomují či nikoliv.

Mohl jsem se dívat a vidět vrstvy hustot na vrstvách na vrstvách. Vypadaly jako mlha, která usiluje o nadvládu. Každá úroveň se snažila být důležitější než ostatní. Viděl jsem, jak jedinci bojují proti sobě z důvodů, že jsou chyceni ve vzorcích, které jsou iluzorní a naprosto hloupé. Viděl jsem, jak všechny neshody

a nesoulady lidstva jsou součástí falešného příběhu, který lidstvo vrhal ještě hlouběji do polarit a temnot, do větších vzdáleností od jasnosti univerzální jednoty.

Cítil jsem, že uvnitř této stále se prohlubující nory zvětšování polarit, je tunel, který vytváří sám sebe. Vnímal jsem, jak se potácím v jakémsi nerovnovážném zatížení, které na mě bylo naloženo, a já jsem do toho tunelu spadl. Padal jsem a točil se v nejjemnějším uchopení, jako by mě vedla nějaká obrovská ruka na místo, které bylo zamýšleno jen pro mě. Jak jsem padal, viděl jsem kolem sebe galaxie roztroušené jako zrnka písku na černém pobřeží vesmíru. Žádnou z nich jsem nemohl prohlásit za svou. Žádným směrem, kterým jsem se rozhlížel, nebylo nic povědomého.

Pak někde v dálce upoutala mou pozornost tečka světla. Ztratil jsem vědomí a pak najednou otevřel oči, abych shledal, že se nalézám v malé naslouchací komnatě. Podíval jsem se, jestli je Trisiel stále přítomna, ale rozmazaná temnota přede mnou skýtala jen chabou naději. Spustil jsem nohy přes hranu mé židle a vrávoravě se postavil na nohy. Pak jsem se zase posadil - či spíše spadl - zpátky. Protřel jsem si oči a zasténal.

Po několika minutách patřičného sebeodmítání - takového, které přichází po pobytu v nejřidších prostředích vesmíru, následovaném sestupem do tmavé komnaty uvnitř vulkánu, o kterém nikdo ani neví, kde se nalézá, a oděním těla, které ani s jistotou nemůžu pojmenovat. Byl jsem rád, že tam není zrcadlo, protože kdyby mě nějaké uvítalo, asi bych se o něj pokusil roztřískat v naději, že ukončím oba obrazy.

Kapitola 17. Spánek

Nejsem si jist, kdy jsem znovu promluvil. Opustil jsem naslouchací místnost a Zenit pravděpodobně viděla můj výraz a hned věděla, že není vhodný čas na konverzaci. Jednoduše mě vzala zpátky do ložnice a nechala mě tam. Řekla mi, že donese nějaké jídlo a vodu.

Neznal jsem způsob jak o svém zážitku hovořit. Dokonce, i když se den přehoupnul do noci, stále jsem jasně a podrobně cítil své vzpomínky, jak jedna po druhé odeznívají, jako písek, který je unášen vlnami oceánu omývajícími pobřeží. Můj mozek nebyl schopen udržet takové obrazy či zvuky. Neměl jsem žádné úložiště, do kterého by se vešly tak rozměrné zážitky. Cítil jsem se jako horský vrchol, který je ve všech směrech obklopen obrovskými vzdálenostmi. Nikdy jsem se necítil tak osamocen.

Usnul jsem a přál si, abych měl sen, který mi objasní, co mám dělat dál. Jak mám postupovat dál. Chtěl jsem se jen ponořit hlouběji do sebe a probudit se v novém světě, ve kterém nejsou démoni ani skryté ostrovy. Chtěl jsem vidět, které stezky jsou jasně ozářeny, a které jsou potemnělé díky zdi, jež ční tak vysoko, že nechává člověka třást se v jejím stínu. Chtěl jsem to vidět bez zábran, aniž bych cokoliv boural nebo stavěl. Chtěl jsem vidět pole mého srdce.

To bylo mé poslední přání, než přišel spánek a roztáhl nade mnou svá milosrdná křídla.

Kapitola 18. Trny

Když jsem se konečně probudil z bezesného spánku, rozhodl jsem se jít do pozorovatelny a podívat se ven. Potřeboval jsem se vrátit na ostrov a prozkoumat ho. Cítil jsem se přemožen okolnostmi a z nějakého důvodu rozhovor se Zenit nebyl tím, co bych si přál. Rozhodl jsem se vrátit na pláž a podívat se, jestli nebyly vyplaveny nějaké další trosky. Říkal jsem si, že bych mohl najít více záchytných bodů, co se týká mé identity, dole na pláži než v tomto temném vulkánu.

Vím, že se to zdá jako podivná volba, hledat trosky na opuštěné pláži, když matriarcha země je vzdálena pouze na zavolání, ale má touha být venku byla tak mocná, že nebylo možné jí odolat.

Když jsem přišel do pozorovatelny, viděl jsem denní světlo a podle mého odhadu bylo brzy ráno. Zvuk vln někde v dálce byl přívětivým připomenutím mého plánu znovu navštívit pláž. Měřil jsem si pečlivě okno. Bohužel bylo menší, než jsem si pamatoval. Zkoušel jsem zkroutit své tělo, abych viděl, jestli má ramena projdou skrz.

“Existuje lehčí způsob,” oznámila Zenit tiše.

Její hlas mě vylekal hned z několika důvodů, ale hlavní byl ten, že jsem se cítil být přistižen při útěku.

“Dokonce, i kdyby ses protáhl skrz to okno, skála je velmi příkrá a mohl bys spadnout,” vysvětlovala. “Chceš zkusit tu lehčí cestu?”

Přikývl jsem.

Zenit se bez jediného slova otočila a odešla z komnaty. Následoval jsem ji dolů točitou chodbou, která vybíhala zpoza stěny pozorovatelny. Zenit měla pochodeň, ačkoliv jsem nezpozoroval, kde k ní přišla. Ale chodba, kterou vybrala, opravdu naprosto postrádala světlo. Šel jsem několik metrů za ní, a protože cesta byla úzká, pozorně jsem sledoval slabé světlo, které držela ve své ruce. Průchod se kroutil jako had skrz červeno-hnědé stalaktity, jež visely dolů ze stropu jeskyně přímočarým a neohroženým způsobem.

Po několika minutách tiché chůze ustoupila Zenit v úzké chodbě na stranu a ukázala. “Když dojdeš na konec této cesty, uvidíš východ zakrytý hustými liánami - to je jediný východ z tohoto systému jeskyň, který vede na pláž. Až budeš na pláži, dej se doleva a věřím, že najdeš, co hledáš.”

Přikývl jsem. “Děkuji, vrátím se před setměním.”

“Teď znáš cestu,” řekla Zenit. Podívala se krátce do mých očí. “Pokud budeš cokoliv potřebovat, víš, kde mě najdeš.”

S tím mi podala svou pochodeň, otočila se a kráčela zpátky chodbou, kterou jsme právě přišli. Na chvíli jsem zůstal stát a mrkal od jasného světla v mé ruce. Napadlo mě, že by bylo moudré pozvat ji, aby se ke mně přidala, ale nebyl jsem stále schopen promluvit. Chtěl jsem být sám, stejně jako jsem toužil po její společnosti.

Jak jsem šel dolů, cesta byla ještě strmější a průchod se dál zužoval. O deset minut později se objevily neklamné známky vnějšího světa. Nepopiratelně ke mně dolehla charakteristická vůně oceánu. Věděl jsem, že už jsem blízko. O pár minut později jsem našel liány, o kterých Zenit mluvila. Nicméně liány byly plné trnů - ostrých trnů.

Na druhé straně byly úzké štěrbiny světla, které pronikalo hustou spletí lián, jež padaly přes vchod jako vodopád.

Mohl jsem si jen představit, jak jsou na druhé straně strategicky umístěny trnité liány, rostoucí přímo nad vchodem. Jejich stonky, spletené do ohromných trsů, padaly dolů, aby zabraňovaly vetřelcům vstoupit.

“Snadná cesta?” řekl jsem nahlas pro sebe. “To bych neřekl. Myslím, že jsem to měl zkusit skrz to okno.”

Když jsem vyslovil to, co bylo zřejmé, začal jsem uvažovat, jestli se mám otočit a jít zpátky. To by ale bylo přijetí porážky bez boje. Nejdřív bych se měl pokusit skrz ten trnitý příkrov dostat. Když jsem se rozhlížel kolem po nějakém nástroji, který by mohl pomoci, uvažoval jsem, proč se Zenit nezmínila, že ty liány budou v plné zbroji. Opravdu bych potřeboval nějaký tlustý klacek nebo něco podobného, abych ty liány mohl odtlačit na stranu, alespoň natolik, abych se mohl protáhnout skrz.

Napadla mě myšlenka, že bych mohl ty liány podpálit pochodní, ale neměl jsem tušení, co by se stalo se vzniklým kouřem. A taky nechat na ostrově oheň volně, je lepší ponechat až jako poslední východisko. Ne, nějaký klacek nebo tyč, to je to, co potřebuji.

Pak jsem ho uviděl, byl to stalaktit vhodné velikosti a délky pro můj úkol. Chytil jsem ho jednou rukou a silně zatáhl. Ani se nehnul. Položil jsem pochodeň na zem a zatahal oběma rukama. Znovu bez úspěchu. Ustoupil jsem zpět několik stop a vší silou se rozběhl proti stalaktitu. Narazil jsem do něj pravým ramenem a chytil ho do rukou. Když jsem ho zasáhl, uslyšel jsem hlasitý praskavý zvuk a cítil, jak spadl do mých rukou - část dlouhá asi čtyři stopy, která měla asi tři až pět palců v průměru. Byla překvapivě těžká. Téměř mě stáhla k zemi jako kotva.

Hned jsem strčil stalaktit skrz hustou spleť lián a vypáčil v ní otvor o velikosti asi dvaceti palců, který byl dostatečný k tomu, abych jím prolezl. Ač jsem se snažil být opatrný, o několik trnů jsem si poškrábal paže, ale byl jsem tak rozjařený z toho, že jsem se prolomil ven z vulkánu, že jsem si těch ran sotva povšiml.

Přivítala mě svěží vůně tropického lesa spolu se slunečními paprsky, které probleskovaly skrz baldachýn hustých stromů. Když jsem se podíval vzhůru, cítil jsem se jak opilý. Co se děje? Mrtvice? Rozhlížel jsem se kolem a hledal nějaký důvod pro můj náhlý stav dezorientace. Přemohla mě nevolnost a nemohl jsem jinak, než se posadit. Pak jsem cítil, jak padám do tunelu a nemohl jsem se tomu ubránit. Zbylo mi jediné - spadnout obličejem do měkké půdy přede mnou.

Nevím, jak dlouho jsem byl mimo, ale cítil jsem, že někdo třese mou paží. Pak jsem cítil náhlý zájem o to, kdo by to mohl být a tak jsem malátně otevřel jedno oko. Bylo to podivné stvoření. Nevím, jak jinak to říci, ale vypadalo tak trochu jako skřítek - ačkoliv mělo více rybí obličej s očima po stranách své úzké hlavy a nos podobný zobáku.

Jakmile jsem to spatřil, obě mé oči se okamžitě doširoka otevřely a já jsem v sobě našel dostatek energie na to, abych se posadil a protřel si oči. V té chvíli jsem nepochyboval, že když otevřu oči, to stvoření tu už nebude, protože bylo pouhým výplodem mé představivosti. Ale nestalo se tak. Namísto toho jsem otevřel oči a ono bylo dokonce ještě blíž, zíralo na mě doslova oko na oko, jako by něco ztratilo v mém oku.

“Co chceš?” vykřikl jsem. “Kdo jsi?”

To stvoření trochu ustoupilo a vypadalo, že je opravdu znechucené tím, co se mi zdálo jako naprosto rozumná reakce. “Nepotřebuji od tebe nic, ale ty, můj příteli, potřebuješ něco ode mě. A je to víc, než jen mé jméno, ačkoliv to ti také můžu poskytnout.”

“Co?” řekl jsem mátožně.

“Mé jméno,” řeklo stvoření a zaklepalo svou nohou.

“Jaké je?” ptal jsem se a pokoušel udržet zájem ve svém hlase, ale spíše jsem byl naštvaný, že nevím, co se mi to děje… opět.

Stvoření bylo malé, mělo výšku snad jen dvou stop. Vypadalo jako mužské, ale vlasy mělo velmi dlouhé - téměř až do pasu. Byly převážně zlatě-hnědé s nádechem červené poblíž uší. Vzhledem ke své drobné postavě mělo docela velké uši - téměř na délku jeho obličeje. Musím říci, že nebylo nepěkné, bylo prostě jen disproporční - přinejmenším na lidská měřítka.

“Jsem znám jako Canto. Jsem ochráncem tohoto vulkánu - toho, kterým jsi právě prošel, což je zřejmé ze skutečnosti, že mě vidíš.”

Canto se posadil na větev naproti mě. Mně se pořád motala hlava - byla tak vzdálena od soudržnosti, jako opilec od domova. “Jak je možné, že tě vidím… co… co se mi stalo?”

Canto se srdečně zasmál, pohodil hlavou dozadu a plácnul se do břicha. “Ty jsi srandovní. Velký, hnědý, oblečený jako pirát a naprosto dětinský. Ano, ty jsi fakt srandovní. To hodnocení se mi líbí.”

Jeho tón se posunul do vážnější roviny. “Vloupal ses do vulkánu. Prošel jsi jeho tajnými dveřmi a liány na tobě zanechaly znamení.” Canto ukázal na mé paže, na kterých byly malé stružky krve.

“Trny na těch liánách mají svůj účel. Je jím nejen tě poškrábat a způsobit bolest, ačkoliv i to je součástí,” usmál se zlomyslně. “Lepší částí toho účelu je, že uvolňují jisté chemické sloučeniny do tvé krve, které umožňují, abychom se mohli setkat - v mém světě.” Canto předpažil své ruce. Napočítal jsem sedm prstů na každé ruce.

“Tvůj svět vypadá stejně jako můj,” řekl jsem a rozhlížel se kolem a neviděl naprosto nic rozdílného - samozřejmě až na malé stvoření, které vypadalo jako by patřilo někam do temného podsvětí.

“Říkal jsi, že mě chceš hodnotit. Kvůli čemu? Nejsem narušitel. Ztroskotal jsem na tomto ostrově teprve včera a od té doby jsem viděl více věcí, než kolik dokážu vypovědět. Setkal jsem se se zemí-Zenit a bojoval s démony.”

“Viděl jsem stvořitele tady toho všeho a pak mluvil s jejich stvořitelem. Tak mi řekni, proč mě ty - malé lesní stvoření - zastavuješ před cestou na pláž a před hledáním něčeho, co by mi mohlo dát nějaký klíč k tomu, proč jsem zde!?”

Musím připustit, že mé podráždění vzrůstalo ke svému vrcholu. Než jsem dokončil své poslední slovo, můj hlas doslova přeskakoval hněvem. Nemohl jsem si pomoci. Cítil jsem se osamoceně a poslední věc, kterou jsem si přál, bylo to, abych byl hodnocen nějakým zakrslým stvořením, o kterém se zdálo, že mě našlo jen jako legrační aspekt svého jinak nudného dne.

“Musím zhodnotit tvůj záměr,” řekl Canto. “To je přesně to, co budu dělat. Je to má práce, a jestli znáš Zenit, pak znáš i mého šéfa, a když mi můj šéf řekne, abych dělal svou práci, tak tu práci musím dělat. A nemysli si, že ty, prostě jen díky své fyzické postavě, jsi mi nějak nadřazený. Můžu tě ve tvé cestě zastavit jinak, než fyzickou silou. Copak už nejsi v mém světě?”

“Už s tím zase začínáš,” prosil jsem. “Nejsem ve tvém světě. Ty jsi vtrhnul do mého. Podívej, nepotřebuji, abys mě hodnotil. Nezajímá mě, co si myslíš o mně nebo o mém záměru. Prostě chci jít na pláž a hledat tam nějaké záchytné body.”

Začal jsem se zvedat jako signál, že i to málo mé trpělivosti bylo vyčerpáno. Rychle jsem si však povšiml, že můj smysl pro rovnováhu zmizel. Spadl jsem na stranu a pokoušel se znovu dostat do sedu.

“Chemická sloučenina, o které jsem prve mluvil,” řekl Canto, “má vedlejší účinky. Čím více se hýbeš, tím více koluje v tvé krvi. Rovněž tvá hněvivá nálada způsobuje, že se jí uvolňuje ještě více. Měl bys být moudrý a uklidnit se, zhluboka dýchat a být velmi, velmi klidný.”

Canto vyskočil na nohy a ze všech sil se snažil mi znovu pomoci do sedu. Já jsem se ale obával, že bych se na něj mohl převrátit a rozmáčknout ho. Navzdory jeho malé velikosti byl silný a musím říci, že mi skutečně pomohl.

Když jsem se znovu posadil, začalo se mi v hlavě vyjasňovat. “Co chceš vědět?” zeptal jsem se a v mém hlase bylo cítit úctu.

Canto se vrátil na svou větev a přehodil si nohu přes nohu. Pak se na mě dlouze zadíval. Můžu si jen představit, jak jsem asi vypadal. Radši jsem na to ani nemyslel.

“Jsi člověk?”

Zasténal jsem. Toto bude dlouhé hodnocení, řekl jsem si. “Ano, jsem.”

“A jsi ve svém druhu mužem?”

“Ano, jsem.”

“Jaké je tvé jméno…?“

“Solomon,” zalhal jsem, abych zkrátil svůj příběh.

“A přišel jsi na tento ostrov za jakým účelem, Solomone?”

Můj nápad na zkrácení mého příběhu najednou vypadal jako riskantní sázka. “Nevím.”

Canto vzdychl. “Co se přede mnou snažíš skrýt? Jsem tu, abych ti pomohl. Jsem tvůj přítel. Sloužím tomu, který tě sem bez pochyby pozval, tak se mnou, prosím, hovoř otevřeně. Neuškodím ti.”

“Proč věříš, že jsem byl na toto místo pozván?” zeptal jsem se.

“Otázky budu pokládat já, jestli dovolíš. Když nevíš, proč jsi byl pozván na tento ostrov, pak trpíš ztrátou paměti, která není ve tvém druhu vůbec výjimečná, jak vím.”

“Skutečně?”

“Amnestik, který se probudil na ostrově jen proto, aby shledal, že je hostem krásného zemského božstva a který se teď, jak se zdá, snaží opustit ostrov dříve, než se mu vrátí paměť. Kam chceš jít?”

“Už jsem ti to řekl, na pláž.”

“Ano, za účelem hledání záchytných bodů,” řekl Canto, kýval při tom hlavou a díval se dolů do země.

Vypadalo to, že Canto je chytřejší, než jsem si původně myslel. Choval se jako miniaturní Sherlock Holmes. Jeho mysl nebyla instinktivní, jak by se dalo očekávat od tak malého stvoření. Měl na sobě jen tuniku z trávy, která byla pečlivě spletena tak, aby zajistila jeho cudnost. Byla vyzdobena květinami, které vykukovaly z jeho límce, aby nabídly své spektrum barev. Ty barvy byly velmi krásné, až okázalé.

Canto se podíval přímo do mých očí. “Myslím, že něco skrýváš, snad přede mnou, snad sám před sebou. Prve jsi řekl, že jsi potkal na tomto ostrově démony. To ti nevěřím, protože démoni na toto místo nemůžou vstoupit.”

“Technicky vzato to nebylo na tomto ostrově,” začal jsem. “Bylo to v nějaké jiné říši, ale stalo se to během doby, kdy mé tělo bylo na tomto ostrově. Také jsem viděl velkého proroka Dou Xinga, který byl, k mému velkému zděšení, tímto démonem zabit.”

“Pak tedy věříš ve zlo?” zeptal se Canto.

“Nevěří snad všichni?” odpověděl jsem. Nedokázal jsem si představit, kam až se svým hodnocením chce pokračovat, ale pokud se konverzace netýkala mě osobně, nevadilo mi to.

“Neexistuje žádné zlo,” konstatoval Canto. “Existuje jen nedostatek empatie a pochopení.”

“Dobrá, můžeš to nazývat, jak chceš,” řekl jsem, “ale když vidíš, jak je někdo přímo před tebou zabit, uvěříš ve zlo. Takže pro mě zlo existuje, a rozebírat to není něco, čím bych se chtěl zabývat… ať s tebou nebo s kýmkoliv jiným.”

Canto vzdychl a dával tak najevo svou netrpělivost. “Je to důležitá záležitost a je to součástí mého hodnocení, proto se mnou o tom diskutuj, nebo tě nenechám projít.”

“Projít? Co tím myslíš?”

“Jsem v pozici, že ti můžu odepřít přístup na pláž nebo kamkoliv jinam na ostrov. Pokud se budeš k mému hodnocení stavět odmítavě, nebo přede mnou budeš zadržovat pravdu, pak, vážený pane, budete zadržen ve vulkánu a budete zde čekat na povahové prohlášení od Zenit. Je to jasné?”

“Co je mi jasné, je to, že jsem vězeň.”

“Jsi host, ale jako host musíš poslouchat pravidla svého hostitele a v tomto případě byla Zenit velmi přesná, když říkala, že mám udělat to hodnocení…“

“Kdo vlastně jsi?” přerušil jsem ho. “Jaká je tvá role na tomto ostrově?”

“To už jsem ti vysvětlil…“

“Nikoliv tak, abych tím byl uspokojen. Stále nevím, co se chystáš se mnou udělat. V podstatě jsi mě omámil, nedobrovolně mě zadržel na tomto místě a teď mi vyhrožuješ. Rád bych věděl, jaký je tvůj záměr a chci to vědět hned!”

“Už se znovu začínáš hněvat, Solomone, a cena za tvůj útlocit se ti nebude líbit. Uklidni se.” Canto se postavil a se zájmem mě pozoroval. Vypadal jako umělec, který se dívá na obrovskou sochu a uvažuje, jak odhalit formu, kterou touží vidět.

“Proč věříš ve zlo?” zeptal se mě.

Canto začal chodit sem a tam, zatímco já jsem uvažoval o své odpovědi. Nechtěl jsem hrát tuto hru, ale žádnou jinou alternativu jsem neviděl.

“Protože lidé jsou krutí,” ustoupil jsem. “Zabíjejí, mučí, manipulují a ničí božství a nevinnost. Copak to není zlo?”

“Co když byli kulturně vykořisťováni tak, až se jejich emoční chápání zmenšilo nebo naprosto vyhaslo? Co když mozek může být poškozen tak, že schopnost chápat pocity a pozici druhých je oslabená? Co když zlo - nebo jakýkoliv čin, který nazýváš zlem - je prostě jen nedostatkem empatie?”

“Za zlými činy není žádný vůdce. Není žádný démon, o kterém hovoříš, který by vodil lidskou rasu jako loutku. Dobro a zlo nejsou uzavřeny v tanci věčného konfliktu. To není svět, ve kterém žiješ. Zlo neexistuje. To, co existuje, je nedostatek empatie ze specifického souboru důvodů.”

“Proč bych se o to měl zajímat?” zeptal jsem se unaveně. “Jaký to pro mě má význam?”

“To je to, co máš objevit, tak to udělej.”

Canto natáhl ruce. Zdálo se mi, jako by něco přivolával z oblohy. Listy stromů, které nás obklopovaly, začaly pomalu pulzovat různými barvami. Rozsvěcovaly se a zhasínaly v živých barvách modré, červené, žluté, oranžové a zelené. A pak se postupně začaly synchronizovat do zářivě fialové barvy. Asi tak během minuty všechny planuly zářivě sytou fialovou.

Canto stál ve své pozici se zavřenýma očima, jako by byl v hluboké meditaci. Mohl jsem se jen dívat. Listy začaly padat a jeden po druhém se shromažďovaly na zádech Canta. Během několika sekund jsem viděl, že z listů se vytváří křídla.

Canto vypadal se svými fialově zbarvenými křídly, které byly zformovány neviditelnou inteligencí, jak nezranitelně, tak vyšperkovaně. Ta scéna byla velmi poutavá a já jsem si náhle uvědomil, že zadržuji dech.

“Bylo ti dáno dědictví,” řekl Canto, paže stále natažené. “Byl to dar, nikoliv kletba. Lidstvo se naučilo se tak přizpůsobit oddělenosti, že zapomnělo na nepříjemnou situaci nejslabších svého druhu. Tuto oddělenost musí lidstvo odčinit, pokud ne přímo ty. To, co přinášíš, je způsob, jakým se lidstvo může stát lidským v nejvyšším významu toho slova - bohy ze země.”

“Podívej se na mě. Velím svému světu a on reaguje. Já jsem můj svět. To, co vidíš zde - toto malé stvoření, kterému říkáš Canto - je prostě symbolem mého světa, který je zhuštěný do malé tří-dimenzionální animace, která ti umožňuje být v interakci s ostrovem, který je tím, čím opravdu jsem.”

Ihned potom, co domluvil, se Cantovy nohy začaly zvětšovat a brzy celé jeho tělo expandovalo, ale jak se zvětšovalo a zvětšovalo, stávalo se více a více podobné stromu. Jeho nohy se začaly nořit do země jako kořeny a jeho obličej se změnil na bezvýraznou kůru. Canto změnil svůj tvar na strom, a aby to bylo ještě absurdnější, ten strom byl obrovský. Tyčil se nade mnou za zvuku hyper-růstu, valil se skrz baldachýn korun a odstrkoval stranou větve blízkých stromů. Bylo toho dost na to, abych oněměl úžasem.

Ten úžas pro mě znamenal i ztrátu vědomí. Omdlel jsem. Myslím, že jsem našel to místo, kde nic neexistuje: nicotu.

Kapitola 19. Jeskyně

Když neznáme své pravé místo, myslím, že nikdy vlastně ani nevíme, kde právě teď jsme - ať už vědomě či nevědomě. Nevím, jak dlouho jsem se zmítal ve stavu bez vnímání, ale když jsem se probudil, měl jsem pocit, že den je pořád stejně pokročilý, jako když jsem se prodral skrz bariéru liánami zakrytého průchodu. Bylo to, jako by žádný čas neuplynul, ale já jsem si přitom pamatoval všechno, co se stalo.

Hlavu už jsem cítil dobře. Ať už byla v těch trnech jakákoliv droga, její účinek skončil, jako bych se probudil z hlubokého spánku. Žádné vedlejší účinky z té drogy, žádný pocit bolesti a k mému příjemnému překvapení, žádný Canto. Ne že bych ho považoval za otravného. Prostě byl na můj vkus příliš anomální. Ostrovní skřítek, který se změnil na obrovský strom? Těžko jsem si to dokázal představit. Ta myšlenka přinesla na můj obličej úsměv.

Postavil jsem se a protáhl. Cítil jsem, že mám dostatek energie na chůzi. Určil jsem směr a vydal se k pláži. Byl tu jistý náznak cesty, takže jsem si byl docela jistý, že jdu správným směrem. Ale náhle, z důvodu, který jsem nedokázal zjistit, začalo mé srdce úplně šíleně bušit. Rozhlédl jsem se kolem, ale nic jsem neviděl. Naslouchal jsem celou svou pozorností, ale ticho lesa prolamoval jen zvuk lámajících se vln. Nefoukal vítr, ani jsem neviděl žádný pohyb. A přitom mé srdce bušilo jako vrabčí křídla.

Zdálo se, že mé znepokojení je neoprávněné a tak jsem pokračoval dál svou cestou. Měl jsem nepříjemný pocit, že se ke mně natahuje démon. Začal jsem si vybavovat svůj sen s Dou Xingem a přál jsem si ho zachránit. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se pohnula větev. Otočil jsem se, abych se tam podíval, ale ať to bylo cokoliv, nic jsem neviděl. Začal jsem uvažovat, zda můj kontakt s Cantem nebyla prostě drogově vyvolaná halucinace. Možná mě pronásleduje, ale v mém bdělém stavu se ke mně může natahovat pouze jako duch.

Cesta, pokud se to tak dá nazvat, se vinula skrz hustě zalesněnou oblast, kde půda byla měkká a mokrá, což činilo postup obtížným. Pokaždé, když jsem přišel k nějakému velkému stromu, přišlo mi na mysl, že to může být Canto. Ale pak jsem se tomu vždy usmál a ujistil se, že to byla jen absurdní fantazie způsobená… tuto část myšlenky jsem nikdy zcela nedokončil.

Konečně jsem objevil pláž. Zesilující zvuk vln byl jako střelka kompasu, která mi ukazovala směr, kterým se nalézá nekonečná vířící voda. Nicméně když jsem vyšel z lesa ven, byl jsem nad pobřežím ve výšce asi tak devadesáti stop, na vrcholu nějakého vápencového srázu. Budu potřebovat slézt dolů a jak jsem to tak okukoval, bylo jasné, že sestup bude výzvou.

Byl teplý den, pravděpodobně bylo po ránu a slunce si pohrávalo s několika zbloudilými obláčky, které vypadaly, jako by se hádaly, kdo z nich je králem oblohy. Díval jsem se po nějaké stezce, ale žádnou jsem nenašel. Rozhodl jsem se lehnout si a podívat se přes hranu útesu, abych viděl, kde by tak mohla být nejlehčí cesta. Jak jsem se podíval dolů na pobřeží, viděl jsem, jak je do vápencového útesu vyhloubená jeskyně, do které si prořezal cestu mořský přítok. Svou hloubkou vypadala vyzývavě. Byla tak hluboká, že jsem neviděl, jak daleko vede. Byl zrovna odliv a já jsem si mohl i ze své výšky povšimnout, že na pláži dole shání svou krmi krabi. Byli ve svém oceánském živlu, zatímco já jsem nakukoval seshora jako jejich bůh.

Nemohl jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že něco postrádám. Něco důležitého. Cítil jsem nějakou přítomnost, kterou jsem neuměl vysvětlit. Trápila mě a sledovala se všudypřítomností, která mě táhla na místo, kam jsem vlastně nechtěl jít. Na té jeskyni ale bylo něco, co mě vábilo, a já jsem věděl, že nemám jinou možnost, než ji prozkoumat, navzdory radě Zenit, abych se dal doleva poté, co přijdu na pláž.

Stěna útesu byla strmá, ale díkybohu měkkost vápence poskytovala dostatek úchytů a slézt dolů bylo lehčí, než jsem očekával. Jeskyně byla vyhloubená mořem, ale nevěděl jsem, že moře se stalo kanálem, který vedl hluboko do samotného ostrova.

Bylo to, jako by jeskyně poskytovala ochranu podzemní laguně. Tyrkysová voda a červeno-žlutý vápenec byly okázalou kombinací barev. Prolínaly se se světlem a vytvářely nové barvy - zlatě jantarovou a zářivě zelenou. Konejšivý zvuk vody ženoucí se v laguně byl zesílený přírodním amfiteátrem. Posadil jsem se uvnitř jeskyně na římsu jen několik stop od jejího ústí a byl nepopsatelně překonán tím prostředím.

Když jsem se do ústí podíval poprvé, hlubiny vodní jeskyně byly ztraceny v temnotě. Za mnou byla pláž, sluneční paprsky, asi i jídlo a doufal jsem, že i stopy k mé identitě. Ale byla to právě temnota jeskyně, co mě přitáhlo z důvodu, který neumím vysvětlit. Zrovna když jsem sám sebe ujišťoval, že udělám jen krátký průzkum, uslyšel jsem něco hluboko uvnitř jeskyně.

Nemůžu říci, že by to byly lidské hlasy nebo že by ty hlasy mluvily jazykem, který znám, ale něco prostě bylo uvnitř jeskyně a ono nebo oni mluvili. Mohl by to být někdo další jako já? Možná mohl být někdo další vyplaven na pobřeží ze stejné lodi jako já… to se zdál být rozumný závěr. Téměř jsem vykřikl, ale nakonec jsem se rozhodl zůstat potichu a připlížit se blíž ke zdroji hlasů. Už jsem o tomto ostrově věděl jednu věc: že můžu očekávat neočekávané.

Čím dále jsem šel do jeskyně, tím méně byl zřetelný zvuk vln lámajících se na vzdáleném útesu, a tím více zřetelnými byly ty hlasy. V jednom okamžiku, bylo to po několika minutách posunování se po římse, na které jsem stál, jsem tichým tónem uslyšel slovo “konec”. Znělo, jako by stále přicházelo z velké hloubky jeskyně, ale to slovo jsem slyšel zřetelně a neomylně. Jeskyně se tyčila nad křišťálovou vodou, která už se nevlnila od efektů moře. Byla naprosto klidná - jako já.

Opíral jsem se o stěnu jeskyně, díval se po zdroji těch hlasů a pokoušel se vidět to, co se vidět nedalo. Jestli to jsou spolucestující, možná mě budou znát, nebo přinejmenším budou schopni mi říci, co se stalo s naší lodí a proč jsme se stali trosečníky. Rozhodl jsem se k nim přiblížit a zkusit to.

"Haló?" řekl jsem nepříliš nahlas klidným hlasem.

Ticho.

"Jmenuji se Solomon. Ztroskotal jsem včera na tomto ostrově. Rozumíte mi?"

Měl jsem pocit, že slyším vířivý zvuk a malý pohyb. Potom jsem slyšel šplouchání vody o stěny jeskyně. Začal jsem uvažovat, jestli mám zůstat nebo utéct. Kdyby byli přátelští, neodpověděli by už? Uplynula asi minuta a najednou jsem viděl něco pomalu se vynořovat z vody. Ztuhnul jsem.

Ne více než dvacet stop ode mě jsem uviděl lidskou hlavu, vznášející se nad vodní hladinou, zírající na mě. V šeru jsem nedokázal rozeznat její rysy, ale byl jsem si jist, že to byla hlava, houpající se ve vodě a byla nepopiratelně lidská. Pak zmizela. Dřepl jsem si a doufal, že budu mít na toho plavce lepší výhled, ale viděl jsem jen přeludy a stíny.

"Nechci vám ublížit," řekl jsem. "Jen si chci promluvit. Jste tam?"

Někde vprostřed nastalého ticha jsem se rozhodl jít hlouběji do jeskyně, abych se podíval, jestli dokážu najít toho, kdo se přede mnou vynořil. Posouval jsem se po římse dál a povšiml si, že se zužuje až do neexistence. Frustrován jsem se otočil, abych se vrátil, a v tom jsem znovu uviděl hlavu, která se vznášela nad vodní hladinou. Její silueta byla viditelná ve slabém světle vnějšího světa.

"Já jsem Nammu."

Byl to ženský hlas s jasnou, pronikavou kvalitou.

"Proč jsi ve vodě?" zeptal jsem se.

"Proč jsi na úzké římse, která ti stěží umožňuje nějaký pohyb?"

Musel jsem připustit, že to je rozumná otázka. "Viděl jsem na tomto ostrově stvoření velikosti velkých lodí a nejsem si jist, jestli si s nimi chci zaplavat."

Na chvíli jsem se odmlčel a sledoval její hlavu pohupující se ve vodě. "Odkud jsi přišla?"

Ukázala nahoru svou dlouhou štíhlou paží.

"Co tím myslíš?" zeptal jsem se.

"Přicházím odtamtud, kde žijí hvězdy."

"A jak ses potom dostala na tento ostrov?"

"Když ti řeknu, jak jsem se sem dostala, nebudeš mi věřit."

"A proč jsi tedy potom přišla na tento ostrov, dovnitř tmavé jeskyně? Je tu někdo další z tvého druhu?"

"Přišla jsem, abych se s tebou setkala," odpověděla a její tón se změkčil. "Ach, ne, není tu nikdo další z mého druhu na tomto ostrově. Není to dovoleno."

"Jak to, že mě znáš?"

"Věděla jsem o tobě velmi dlouhou dobu. Vyhledala jsem tě, abych s tebou promluvila… potají."

Znovu jsem ztratil řeč. Každý, koho jsem potkal na tomto ostrově věděl, kdo jsem, co se předpokládá, že dosáhnu, a přitom já - ten, kdo toho má dosáhnout - nemá žádnou vzpomínku na to, jak by případně mohl vynaleznout lidské rozhraní k duši.

A teď jsem zde, mluvím s nějakou podivnou ženou, která plave v mořském kanále pod klenbou tmavé jeskyně a tváří se, jako bychom se náhodou potkali na ulici.

Z nějakého důvodu se mé myšlenky galantně začaly zaobírat jejím pohodlím.

"Jsi ve vodě v pohodě?" zeptal jsem se. "Myslím, jestli nechceš raději vylézt a promluvit si na pláži?"

"Takto je mi to příjemné. Mám vodu ráda. Jistým způsobem je to můj druhý domov."

"Řekla jsi, že se mnou chceš mluvit v tajnosti. Proč v tajnosti?"

"Mám jeden návrh, který jsem ti chtěla dát a byla bych raději, aby ho slyšely jen tvé uši. Není snadné se s tebou setkat soukromě, protože jsi, řekněme, velmi střežený majetek."

"Proč o mně hovoříš jako o střeženém majetku?"

"Nejsi snad hostem Zenit?"

"Já… myslím, že ano, ale abych byl upřímný, nepamatuji si, že bych byl pozván…"

"To samé může být řečeno o všech, kteří přišli na tento ostrov. Nepamatují si svá pozvání. Prostě se tu objevili. Je to způsob, jakým Zenit pracuje."

Posadil jsem se na římsu a klátil nohama ve vodě. Nammu mě tiše sledovala.

"Kdo přesně jsi?" zeptal jsem se.

"Jsem Nammu. To je všechno, co potřebuješ vědět. Jsem starobylá entita, která dala vzniknout největším vůdcům tvého světa. A oni mají stále moc, dokonce i teď, ačkoliv jsou neviditelní a neznámí všem, až na hrstku lidí."

"Jako matka moci a stvořitel lidského účelu jsem tím, kdo tě osvobodí od tvé zodpovědnosti a zotročení těmi, kdo tě svedli a unesli od tvého normálního života a nyní po tobě žádají, aby ses stal něčím, čím nejsi."

"A čím?"

"Vědcem."

Nammu mluvila takovým způsobem, který zaujal všechnu mou pozornost. Bylo na ní něco impozantního. Přesto, že šlapala vodu v temné jeskyni, měla královské způsoby. Když mluvila, v jejím hlase byla váha živená dominantní vůlí, která může pocházet jedině od panovačné rasy.

"Říkáš, že moji dobrodinci mě svedli? Na jakém základě činíš tento závěr?"

“Mluvíš jako vědec a přitom žádným nejsi. Nebuď zmatený. Jsi prostý obyčejný člověk. Ti, které nazýváš dobrodinci, jsou ve skutečnosti tvoji nepřátelé. Povýšili tě, naplnili ti hlavu nějakým vznešeným posláním a teď se podívej, co udělali pro tvé blaho? Máš svou paměť? Víš, kdo je tvá žena? Pamatuješ si vůbec jména svých dětí?”

Pronikavá autorita jejich slov mě dostihla jako mocný predátor svými vyceněnými zuby. Byl jsem ztracen v jejím přemlouvání.

“Já mám děti… ženu? Jak to víš?”

“Pečuji o tebe. Chci, aby ses vrátil do svého života, ve kterém jsi předtím žil. Pomůžu ti opustit toto vězení, které pro tebe Zenit vytvořila.”

Šok z toho, že bych mohl mít ženu a děti, se ozýval mou myslí. “Jsem tak zmatený… jak víš, že mám děti… ženu…“

“Už jsem ti řekla, že tě již velmi dlouho sleduji.”

“Ale proč, když jsem obyčejný? Proč bys mě měla ty, nebo kdokoliv jiný, sledovat?”

“Z jediného důvodu: abych tě ušetřila trápení z poslání, které tvoji nepřátelé zosnovali a teď ti ho chtějí vnutit. To poslání, které je údajně tvé, není skutečné. Je to maškaráda.”

“Proč?”

“Co ti až doposud řekli?”

“Předpokládá se, že objevím rozhraní k lidské duši. Nazývají to Velký Portál. Myslím, že jsem tím, kdo má najít chybějící spojnici - technologii, která Velký Portál… zprovozní.”

“Dobrá, tedy víš dost o jejich nekalých plánech, abys viděl, že jsou šílení. Jak by lidé mohli vidět něco, co nemají?”

“Ale já jsem to sám viděl.”

“Během svého pobytu zde, že?”

Přikývl jsem. “Ano.”

“Je to všechno jen uměle vyrobeno. Je to pouze hologram vytvořený uvnitř snu. Není žádná lidská duše. Tato velká lež je zločinem, který je na lidstvu páchán. Lidé jsou neprůhledná vozítka do hlubokých vod, kterým jsou prostřednictvím rukou evoluce dány mozky. Jestli má lidstvo nějakou naději, pak jedině v transhumanismu, který přinese skutečnou technologickou inteligenci do lidského těla. Jestli chceš fušovat do vědy, pak nasměruj své ambice zde, protože to je budoucnost lidstva. Ti, kteří chtějí očumovat imaginární duši, by si měli lépe naleštit vírou své náboženské čočky. Ale stejně nikdy neuvidí to, co neexistuje. Neexistuje nikdo, kdo by je přivedl k vymyšlenému Bohu.”

Mluvila s tak absolutním přesvědčením, že jsem naslouchal každým atomem mého bytí. Nějaká moje část naslouchala ve strachu, že má pravdu. Cítil jsem, jak se zmenšuji a stávám se snadno ovlivnitelným. Možná, že jsem odmítal moudrost příliš dlouho, než abych teď poznal, že jsou přede mnou vyjadřovány lži. Shledal jsem však sám sebe věřícím v některé vlákno, o kterém hovořila.

“Řekni mi něco o mé rodině.”

“Jsi ženatý se ženou, která je - stejně jako ty - obyčejný učitel. Máte spolu dvě děti a žijete v prostém domě ve městě zvaném New Haven. Tvé děti jsou velmi krásné a zbožňují tebe i tvou milovanou ženu. Žiješ dobrý život, Solomone. Měl by ses do něj vrátit a nenechat se držet jako vězeň v tomto fantazijním světě nějakou podvodnicí, která věří, že je ochráncem celé této planety.”

“Viděl jsi ještě něco dalšího zvláštního během tvého zajetí zde?” zeptala se a její hlas byl pouhým šepotem.

Zakroutil jsem v šoku hlavou. “Jak se jmenují?”

“Myslíš tvá rodina?”

Přikývl jsem.

“No, počkej, tvá žena se jmenuje Derya a tvá dcera, nejstarší dítě, se jmenuje Marisa. Tvůj syn, který vypadá úplně jako ty, se jmenuje Jon.”

Pokoušel jsem se vší silou vidět mou ženu a mé děti při vyslovení jejich jmen, ale nic neprošlo skrz silnou zeď temnoty, která obklopovala mé vzpomínky. Představoval jsem si, že mé vzpomínky kolují v malém chumlu uprostřed gigantické bouře jako choulící se služebníci, jež v exilu čekají na své potrestání. Hrozně moc jsem chtěl strhnout tyto zdi a znovu se probudit.

“Můžeš mě vzít z tohoto ostrova a vrátit k mé rodině? Máš tu moc, máš prostředky to udělat?”

Nammu se na chvíli odmlčela a ohlédla se za sebe, jako by něco hledala. Ve chvíli, kdy se otočila, jsem uviděl její profil. Byla vzorem krásy, jemná vyrovnaná silueta, rovné vlasy, které byly vodou přitlačené na strany jejího obličeje. Byla to klasická forma krásy, kterou sochaři hledají v mramoru, ale nikdy ji úplně nemůžou zachytit.

“Ano, můžu.”

“Pak to udělej, chci se vrátit ke své rodině, do svého domova.”

“Jak si přeješ, Solomone, ale je tu ještě jedna záležitost, která musí být vyřešena…“

“Jaká?”

“Moje odměna.”

“Nemám žádné peníze…“

“Peníze mě nezajímají. Chci jednu laskavost, podobně jako já vyjadřuji laskavost tobě. Tyto záležitosti vždy vyžadují symetrii a rovnováhu.”

Přimhouřil jsem oči. “Jakou laskavost máš na mysli?”

“Nemůžu tě vzít pryč z tohoto ostrova obdobným způsobem, jakým já jsem na něj přišla. A nemůžu tě vrátit stejným způsobem, jakým jsi byl odtržen od své rodiny a umístěn na tento ostrov. Můžu tě vrátit ke tvé rodině jedině tehdy, jestliže budeš souhlasit s mou podmínkou.”

“A jaká podmínka to je?” zeptal jsem se.

“Že zůstaneš tím, kým jsi.”

Údivem jsem ztuhnul. “To je všechno? To je všechno, co ode mě žádáš?”

“To je všechno, ale musíš mi slíbit, že budeš pokračovat v té cestě životem, kterou jsi již započal jako milující manžel a otec, jako učitel svých studentů. Povedeš svůj jednoduchý život a dovolíš mu rozvíjet se způsobem, kterým byl původně zamýšlen.”

“Proč? Proč chceš, abych ti toto sliboval?”

“Máš svobodnou vůli, ale jakmile bude naše dohoda platná, vzdáváš se své svobodné vůle výměnou za můj dar svobody. Tím bude dohoda mezi námi dovršena a ty si budeš moci odpočinout a stát se znovu sám sebou. Domluveno?”

“Co když to nedodržím… co když se rozhodnu změnit svou kariéru, nebo se rozvést, nebo něco takového? Co se stane pak?”

Nammu doplavala blíže ke mně až na vzdálenost pouhých několika stop a já jsem vážně uvažoval, že vytáhnu nohy ven z vody ze strachu, že by mě mohla chytit. Ale ona se zastavila a pokračovala bez námahy se šlapáním vody.

“Ta dohoda je smlouvou mezi námi dvěma. Jestli tuto smlouvu nedodržíš, jestli se rozhodneš změnit svůj názor, pak budeš potrestán a tvrdost trestu bude záležet pouze na jediné věci.”

“A to je co?”

“Pokud se byť jen o píď pohneš směrem k té bláznivé misi, kterou ti Zenit vložila do hlavy… pokud vůbec budeš o tomto směru uvažovat, byť jen v rozmaru, dozvím se o tom a budu…“

“Jak se o tom dozvíš?”

“Solomone, už jsem ti několikrát řekla, že tě sleduji. A budu tě dál sledovat takovým způsobem, kterému nikdy neporozumíš. To musíš být ochotný přijmout, jinak tě ke tvé rodině nevrátím.”

Když Nammu dořekla své poslední slovo, dotkla se mého kolene a já jsem při tom doteku uviděl svou rodinu. Svou ženu, děti, domov, všechny ty věci, na kterých jedinci opravdu záleží, na moment ožily. A potom, jako ticho v malbách, opět zmizely, když Nammu sundala svou ruku.

Poznal jsem svou ženu… trochu. Své děti... byly mi cizí. Cítil jsem naprostou prázdnotu a zoufalství. Chtěl jsem zavolat Zenit a zeptat se jí na radu. Můj zmatek mě naprosto pohlcoval a mé srdce bušilo v kleci s chladnými železnými tyčemi. Bylo to strašné místo.

“Potřebuji čas, abych si to mohl rozmyslet,” zašeptal jsem mrzutě.

“Kolik času?”

“Den. Vrátím se sem zítra ve stejný čas a odpovím ti.”

“Souhlasím s jednou podmínkou: nezmíníš se nikomu o našem setkání. Jestli to uděláš, má nabídka neplatí.”

“Nic neřeknu. Máš mé slovo.”

“Má to ještě jeden detail,” řekla Nammu. “Nesmíš použít nic z obsahu našeho rozhovoru ve své konverzaci s nikým jiným kromě mě. Je to jasné?”

Přikývl jsem. “Ano, je.”

Odkašlal jsem si na znamení, že mám otázku. “Mám ještě jednu otázku, než odejdu. Říkala jsi, že jsi sama, ale já jsem tě slyšel mluvit, když jsem sem přicházel. S kým jsi mluvila?”

Nammu se tiše ponořila pod vodu. Její předchozí pozice byla poznat jen díky vlnkám. Se zájmem jsem pozoroval a uvažoval, že má otázka byla asi otravná a ona se rozhodla naše setkání ukončit.

Uplynula minuta a já už jsem byl téměř rozhodnutý odejít, když v tom její hlava prorazila povrch klidné vody. Něco nesla a držela to nahoře jako výhru. Ve slabém světle jsem to příliš dobře neviděl, ale když se více přiblížila, všiml jsem si, že je to malá hlava. Byla to hlava Canta. Byla mokrá, skelné oči obrácené vzhůru, lesklo se v nich jen bělmo.

Když jsem to pochopil, zalapal jsem po dechu a mé srdce pokleslo tak mocně, že jsem se musel odvrátit, abych se nepozvracel.

Nammu hodila hlavu za sebe jako nějaký odpad. Uslyšel jsem šplouchnutí. “Chtěl tě zastavit. Chtěl ti znemožnit odchod. Nemohla jsem jinak, než ho zabít. Omlouvám se, jestli má demonstrace byla příliš… zřejmá, ale chci, abys pochopil tu extrémní míru, s jakou ti pomáhám. Nikdo se nesmí postavit do cesty tvému bezpečnému znovu-sjednocení s tvou rodinou.”

Byl jsem vyděšený. Věděl jsem, že její demonstrace byla zamýšlena tak, aby mě přinutila k poslušnosti. Canto byl magický. Jestli je schopná ho zabít s takovou prudkostí, jak bych jí případně mohl odporovat?

Postavil jsem se na nohy, které se mi trochu třásly, a opřel jsem se o stěnu jeskyně, abych se stabilizoval, než se pokusím vyjít zpět na pláž. Světlo na mě kynulo a já jsem vyšel ven bez dalšího slova. Cítil jsem, že Nammu to ticho umožnila. Také jsem cítil, jak mě její oči sledují, když jsem opouštěl jeskyni. Dokonce jsem slyšel, jak její myšlenka vstoupila do mé mysli - budu tě sledovat.

Kapitola 20. Bouře

Nepamatuji si, jak dlouho jsem šel po pláži, snad deset nebo patnáct minut, ale po čase jsem si začal všímat bouře na horizontu. Cítil jsem, jak se sluneční teplo zmenšuje a světlo potemňuje. I celý ostrov potemněl. Když jsem se otočil čelem k bouřkovým mrakům, uviděl jsem blesky a o několik sekund později našly jejich hluboce hřmějící akordy mé útroby a vyvolaly rezonanci, která mě ještě více znepokojila.

Ta bouře ale nebyla skutečným středem mého zájmu. Tím byla Nammu. Můžu říci, že ve skutečnosti jsem bouři uvítal. Doufal jsem, že mě pročistí. Možná byl pořádný déšť přesně tím, co jsem potřeboval a teď, čím blíže byl, tím hrozivěji bouře vypadala. Její mračna se hromadila do výšin oblohy, jako by je nebe přitahovalo blíže k sobě a dál od země, ale já jsem věděl, že čím výše jsou mračna nahromaděna, tím silnější bouře bude.

Pláž se vyznačovala tím, že na ní nebyl žádný úkryt. Rozhlížel jsem se kolem a hledal něco, co by mi mohlo poskytnout přístřeší před bouří, ale zdálo se, že tu není nic, kromě palmových stromů a roztroušených křovin.

Vítr se rychle zvedl a příboj byl náhle jako rozhněvaný dav řinčící svými meči. Udělal jsem to, co by nikdo za těchto okolností dělat neměl. Posadil jsem se a sledoval, jak bouře sílí. Rozhodl jsem se, že když se nemám kam schovat, budu si to namísto toho užívat. Pak udeřil blesk jen asi dvě stě metrů od pláže a okamžitý třesk hromu mě udeřil do uší, byl ohromně hlasitý.

Nevím přesně, jestli to byl ten překvapivě hlasitý třesk hromu, nebo žhavý záblesk blesku, ale zjistil jsem, že se nemůžu hýbat. Pak další blesk udeřil tak blízko mě, že jsem cítil elektrický náboj.

Z nějakého důvodu jsem necítil, že bych se chtěl hýbat. Byl jsem jaksi paralyzován a neumím vysvětlit proč. Ale co je ještě divnější, uslyšel jsem hlas - mužský hlas. Vyřkl jediné slovo, které mi vůbec nedávalo smysl, “Čistý!” To slovo bylo doprovázeno zvukem paniky a myslím, že potom jsem zemřel. Téměř.

Než jsem zavřel oči, viděl jsem poslední obraz a tím bylo blikající světlo. Měl jsem pro to jedinou hypotézu: udeřil do mě blesk a já jsem mrtvý.

Kapitola 21. Druhá strana

Má první vzpomínka byla na to, že někdo vzlyká. Otevřel jsem na sekundu oči a cítil jsem, jak do mě vjelo vědomí - do mého těla - jako světlo, které se odděluje od hranolu a potom vstupuje do temného předmětu, který ho naprosto pohlcuje. Dělo se to znovu a znovu. Občas plynuly mou myslí nějaké sny nebo vzpomínky, ale ty přicházely příliš rychle a já jsem nebyl schopen je dohnat a přimět, aby mi odhalily své příběhy.

Druhá vzpomínka, která se mi vybavila, byl sterilní pach; ten pach posedlé čistoty, jejímž jediným záměrem je nenechat žádné bakterie naživu. Pamatuji si, že jsem chtěl promluvit, ale mé tělo a mysl byly tak křehké a slabé, že jsem nedokázal vyvolat jediné slovo či pohyb svalem. Uvažoval jsem, jestli stále ležím obličejem nahoru na pláži a naslouchám vnějškům - té mojí části, která se zdála být přítomná - ale slyšel jsem jen svůj dech a potom jsem znovu ztratil vědomí.

Třetí vzpomínka pocházela z živého zdroje jazyka. Slyšel jsem, jak na mě dopadají slova jako lano, na kterém visím, ale neměl jsem sílu ho sevřít. Nerozuměl jsem těm slovům. Všechna byla pomíchána do podobností a možností. Cítil jsem, jak mě něco píchlo do paže, a proniknul do mě tupý pocit bolesti. Byl jsem ale bezmocný a vše, v co jsem doufal, bylo, že mě Nammu nenašla v mém bezbranném stavu.

Čtvrtá vzpomínka, která ke mně přišla, byla ruka. Dotýkala se mé. Držela ji. Cítil jsem její teplo, měkkost a lehký stisk. Přiměl jsem své oči, aby se otevřely a uviděl jsem nejasný obrys obličeje a slyšel zvuk, jak někdo vzlyká. Bylo to v místnosti, bílé místnosti. Byl jsem na posteli, držel se za ruku se ženou, která mi matně připomínala někoho, koho jsem již dříve viděl, ale neznal jsem její jméno.

“On procitl!” řekla žena.

Nebyl jsem si jistý, jestli myslí mě nebo někoho jiného a tak jsem se zkusil rozhlédnout po místnosti, ale má hlava vážila sto liber a já jsem se cítil asi tak jako Gulliver poté, co ho Liliputé svázali. Jen mými provazy byly hadičky připevněné k lékařským přístrojům.

Obličej té ženy se přiblížil k mému a políbil mě na tvář.

“Zenit?” zeptal jsem se.

Jakmile jsem vyřkl to slovo, vzpomněl jsem si podrobně na všechno z ostrova, jako by se přes mě přelily vzpomínky podobné vzkříšeným notám zvonkohry, jež byla hrána horečnatou rukou. Stalo se to všechno během okamžiku. Potom jsem uslyšel jedno slovo, které mě strčilo do mého nového světa.

“Já jsem Derya, tvá žena.”

“Derya?” řekl jsem chraplavým hlasem, který byl mým uším neznámý. Cítil jsem se jako vetřelec v těle někoho jiného.

“Ano, ano, to jsem já. Můj Bože, můj Bože! Budu hned zpátky, jen musím zavolat doktora…“

Chytil jsem ji vší silou za ruku. “Kde jsem?”

“Jsi na intenzivní péči, Sole. Jsi tu už dva dny, a právě ses probral…“

“Jak se jmenuji?”

Obličej Deryi se trochu zkřivil, jak na chvíli utichla a z jejího obličeje zmizela radost. “Solomon. Nepamatuješ si mě, že?”

Zavřel jsem oči a zakroutil hlavou.

“To se ti všechno vrátí, miláčku, teď mě nech dojít pro doktora. Budu hned zpátky.”

O několik okamžiků později jsem uslyšel nový hlas.

“Je dobré vás vidět při vědomí, pane Tonume. Jsem doktor Kendall, pamatujete si mě?”

Podíval jsem se na jeho obličej, ale neviděl jsem nic známého. Má mysl byla stále zaměstnána vzpomínkami na ostrov a tamní události byly přednější než probouzení se na druhé straně.

“Chápu,” poznamenal Dr. Kendall. Otočil se na mou ženu, jako bych tam nebyl. “Někdy pacienti při probouzení z anestezie - zvláště po něčem tak traumatickém, jako je operace srdce - trpí dočasnou ztrátou paměti. Není potřeba se nad tím znepokojovat. Budeme to sledovat. Dobrá zpráva je, že je zpět. Jeho životní funkce už vypadají lépe.”

“Srdeční operace?” zaskřehotal jsem.

“Tady máte,” řekl Dr. Kendall, “trochu ledových kostek, které můžete cucat, abyste si trochu zvlhčil ústa.”

Poté, co mne nakrmil ledovými kostkami, posadil se na židli vedle mě, zkřížil nohy a začal si psát nějaké poznámky do tabulky na svém klíně. “Pane Tonume, prodělal jste transplantaci srdce. Stalo se to před dvěma dny. Bohužel nové srdce bylo odmítnuto rázněji, než jsme čekali a imunosupresiva, která jsme použili, nebyly schopny odrazit tuto masivní reakci. Už jsme mysleli, že vás ztratíme. Potřeboval jste dvě resuscitace. Jinak už bychom teď spolu nemluvili.”

Potřeboval jsem si nějak utřídit všechno to, co se mi stalo ve všech světech, které jsem navštívil, všechna stvoření, se kterými jsem byl v interakci a všechno poznání, které jsem obdržel. Jak můžu existovat ve dvou světech?

Nechal jsem své oči na minutku zavřené, zatímco doktor dokončil své poznámky a má žena si vyřídila v hale nějaké telefonáty. Naladil jsem svou mysl na ostrov a uvažoval, který z těch světů je skutečný. V té chvíli jsem nevěděl, který svět je snem, a který je skutečný. Chápu, že mnozí, kteří toto čtete, mi nebudete věřit, ale je to pravda. Ostrovní svět se zdál mnohem více skutečný, než tento. Ale také jsem si uvědomoval, že farmaceutický koktejl, který byl dodán do mého těla, bez pochyby potlačuje můj normální úsudek. Slíbil jsem si, že budu trpělivý, ale také ostražitý. Potom mě znovu mocná potřeba spánku přivedla do nevědomí.

Někdo do mě šťouchal a tak jsem se probudil. V místnosti byla tma, až na světla přístrojů, která na mě věrně dohlížela jako strážci z křemíkových čipů, kteří ze sebe chrlili svá pípání a čísla.

“Nechtěla jsem vás vzbudit, pane Tonume,” řekl hlas. “Mé jméno je Marsha, jsem vaše noční sestra. Jak se cítíte?”

Podíval jsem se na rozmazaný obraz Marshy a pokusil se usmát. “Zmateně.”

“Chápu. To je normální, tak si z toho nic nedělejte.” Řekla Marsha a poplácala mě po noze.

Byla to mohutná žena, asi tak v pozdní padesátce. Na sobě měla šalvějově zbarvenou uniformu, která už jí určitě byla malá před pěti lety.

“Proč jsem potřeboval transplantaci srdce?” zasténal jsem.

“No, to je spíš otázka pro doktory, ale můžu vám říci, že bez toho nového už byste žil jen několik dní. Vaše staré srdce bylo nemocné - vzácná forma kardiomyopatie - až do té míry, že se mohlo kdykoliv zastavit. Byl to úplný zázrak, že se na našem radaru objevil dárce a že to byla vhodná shoda. Máte velké štěstí, pane Tonume. Velké štěstí.”

“Teď potřebuji zkontrolovat váš krevní tlak, takže vám vyhrnu rukáv.”

Když mi vyhrnovala rukáv, bylo to poprvé, kdy jsem si povšiml své kůže. Byla bílá. Málem jsem zavzdychal, ale postrádal jsem k tomu sílu. Na ostrově jsem byl zcela bezpochyby Afričanem s tmavou pletí.

“Všechno v pořádku, pane Tonume?”

Přikývl jsem a zavřel oči. “Kolik je hodin?”

“Je něco po druhé hodině ráno,” odpověděla Marsha.

“Je tu má žena?”

“Ne, odešla krátce po té, co mi začala služba a to bylo v jedenáct. Pravděpodobně šla domů k dětem. Poslední dva dny tu spala. Vybral jste si dobrou ženu, pane Tonume. Dobrou.”

Uvolnila manžetu měřiče krevního tlaku a srolovala ji. “Máte stále paměť tak trochu zamlženou?”

Byla to má paměť, nebo to bylo úplně něco jiného? Spíše to byla otázka duševního zdraví. Nebyl jsem si jistý, jestli paměť má co do činění s mým stavem mysli.

“Jen se potřebuji vyspat.”

“To můžete hned. Skončila jsem. Váš krevní tlak už vypadá mnohem lépe. Vrátím se za hodinu, abych vás zkontrolovala. Potřebujete ještě něco, než odejdu?”

Přiměl jsem se zakroutit hlavou a pak jsem během několika sekund usnul.

Kapitola 22. Dr. Chardinová

Byla to dlouhá rekonvalescence - dva a půl týdne - ale nakonec jsem byl tak silný, že jsem mohl jít domů. Větším problémem byla - pokud vůbec je možné mít větší problém, než transplantaci srdce na poslední

chvíli - moje paměť. Zůstal jsem amnestický. Znovu jsem se učil, jak žít se svou ženou a dětmi, ale bylo to rozpačité úsilí. Cítil jsem se vinen, že jim nemůžu vyjadřovat lásku a oni se cítili vinni za předstírání, že mi rozumí. Ale ať jsme dělali cokoliv, nemohlo to změnit fakt, že jsem je vlastně vůbec neznal. Bez vzpomínek jsem nebyl schopen vyřknout slova - miluji tě.

Při mém pobytu v nemocnici, zvláště v průběhu posledního týdne, jsem mnoho času, kdy jsem byl vzhůru, strávil fyzioterapií. Více se mi zamlouvalo tělo, které jsem měl na ostrově. Bylo v mnohem lepší kondici, než to mé. Nemocniční pokoj na fyzioterapii měl jednu stěnu zrcadlovou a já jsem se vícekrát než jednou přistihl, jak se dívám na svůj odraz s nechutí, jako bych se díval na někoho jiného: na pětatřicetiletého muže, brýlatého, s dvaceti librami nadváhy, pískově zbarvenými vlasy a bledou až zsinalou pokožkou.

Shrnuto a podtrženo, jsem byl docela průměrně vypadající běloch, který patrně nikdy nechodil na slunce.

Asi před čtyřmi dny jsem pochopil, že můj zážitek na ostrově nepocházel z mého skutečného světa. Byl pouhým imaginativním, i když extatickým zážitkem, vykonstruovaným díky lékům, anestezii a stresu z této rychlé operace, které vtrhnuly proti mé filmové mysli. Ano, zjistil jsem, že vyučuji film a nová média na prestižní univerzitě. Byl jsem učitelem. Několik studentů se zastavilo u mě v nemocnici, aby vidělo, jak se mi daří. Nepřekvapilo mě, že jsem žádného z nich ani vzdáleně nepoznal. Myslím, že se rozkřiklo, že jsem amnestik a to stačilo k tomu, aby to odradilo případné další návštěvníky.

Amnestiky nikdo nechtěl navštěvovat, ani cizinci. Trapné konverzace obvykle končily tichem. Nebylo jim to příjemné. Připomínalo jim to, že vzpomínky jsou jedinými vlákny, která nás spojují, a jestliže nejsou opětovány či sdíleny, vede to k rozpakům a nic víc. A studenti jsou příliš zaneprázdněni a ponořeni do sebe, než aby měli zájem přidávat rozpačitost na seznam svých aktivit. Nedával jsem jim to za vinu.

Zdálo se, že doktoři v nemocnici o mě ztratili zájem hned po prvním týdnu, kdy se zdálo, že mé zotavení je zajištěno. Jejich nezájem byl naprosto zřejmý. Má ztráta paměti byla považována za vedlejší účinek odmítnutí a byla to jediná věc, která pro ně zůstala záhadou. Všechno ostatní šlo podle plánu, který mohli mapovat i ve spánku. Byl jsem předpověditelný.

Mluvil jsem dvakrát se svým chirurgem o té záležitosti odmítnutí, a proč bylo tak kritické - pro mě téměř smrtelné, ale zdálo se, že to rychle odsunul stranou jako jednu z těch “nepoznatelných událostí”, které se dějí při uspěchaných transplantacích srdce. O té mojí se zřejmě rozhodlo v rekordním čase. Bylo samozřejmostí, že nemám žádné vzpomínky na události předcházející transplantaci. Bylo mi řečeno, že můj život visel na vlásku. Že jsem nemohl dělat vůbec nic ze strachu ze zástavy srdce. Před operací jsem byl jakýmsi poustevníkem přebývajícím v nemocničním pokoji a čekajícím, až si ho vezme smrt.

Také se uvažovalo o umělém srdci, ale to byla riskantní věc a já jsem ji odmítl patrně na základě toho, že průměrná délka života příjemců po transplantaci umělého srdce se pohybovala od jednoho do osmnácti měsíců a podle mého doktora jsem si vybral nepodstoupit úskalí transplantace umělého srdce právě z tohoto jediného důvodu.

Pak jen několik mil od mé nemocnice zemřela mladá žena. Nevěděl jsem o ní nic, co se týká její minulosti, jména, věku nebo povahy její smrti. Nemocnice přísně utajovala zveřejňování důvěrných informací o dárci.

Vše, co jsem věděl, bylo, že doktoři museli jednat velice rychle a já jsem byl k dispozici dostatečně blízko. Za méně než tři hodiny od chvíle úmrtí mého dárce tlouklo její srdce ve mně.

Příchod domů bylo něco, na co jsem se velmi těšil. Když jsme dorazili k našemu domu, byl jsem dojat. Bylo to tu hezčí, než jsem z nějakých důvodů očekával. Zaprvé to tu bylo docela velké a prominentně umístěné na rohovém pozemku, který byl velmi prostorný a osázený krásnými borovicemi. Chomáčky malých zahrádek tečkovaly krajinu a každá z nich byla pečlivě lemována vybranými kameny.

Šel jsem pro jistotu s holí, ale neměl jsem v úmyslu se jí držet, až budu uvnitř. Přístupová cesta k našemu domu byla relativně rovná, ale chodník z dlažebních kostek, ačkoliv byl krásný pro oči, nebyl pro mé ušourané nohy snadnou cestou. “Kdo dělal návrh zahrady u našeho domu?” zeptal jsem se své ženy.

“Ty,” řekla. “V létě jsi vždycky vyhledával nějaké projekty.”

Derya přišla z exotického světa, který se hodil k jejímu jménu. Její otec byl obchodníkem v Turecku, který vybudoval velkou obchodní společnost specializovanou na dovoz pšenice. V tamní části světa vlastnil většinu velkých pekáren. Turkové milují svůj chléb a pečivo téměř nade všechno jiné jídlo. Dozvěděl jsem se všechno o její rodině tak, že jsem si prohlížel fotoalba, která mi přinesla do nemocnice. Strávila hodiny tím, že mi vysvětlovala fotky a doufala při tom, že jedna z nich by mohla být spojnicí, která přivede zpět všechny mé vzpomínky a pocity. Bylo pro nás oba těžké znovu prožívat naši svatbu z fotek, které jsem nepoznával.

Deryiny oči byly její největší předností. Ačkoliv jsem si jistý, že když chtěla, uměla se jimi přetvařovat, přesto se mi její oči velmi líbily, protože byly pečující a někdy jsem v nich viděl, jak hluboce se mnou soucítí. Po většinu času byla otevřená a upřímná. Její oči zrcadlily hlas či šepot jejího srdce. To se mi na ní líbilo. Zdálo se, že je schopna naslouchat vzdáleným poselstvím a její oči, nikoliv její ústa, prováděly jejich překlad.

Když jsme vstoupili do domu, rozsvítili jsme světla a já jsem viděl na stěnách rozzářené fotografie jako vylekané děti.

“Byl jsi fotografem, než jsi začal dělat filmy,” řekla s úsměvem.

“Ty jsem vyfotil já?”

“Všechny. Také jsi je sám vyvolal - jako za starých časů.”

Byl to zvláštní pocit přistoupit k něčemu, co jsi vytvořil, obdivovat to a přitom nemít žádnou vzpomínku na cokoliv, co by souviselo s vytvořením té věci.

“Seš si jistá?” zeptal jsem se a mé oči se toulaly po různých fotografiích. Byli na nich lidé. Krásné citlivé portréty obyčejných lidí z celého světa v okamžicích jejich každodenních činností a poctivé práce. Bylo tu mnoho dětí - hrajících si, tančících, tvořících, zkoumajících a téměř vždy to bylo někde venku na místech, která jsem nepoznával. Zdálo se, že jsem procestoval svět.

Cítil jsem, že mě Derya pozoruje, jak studuji svou vlastní práci. “Proč jsi mi neřekla, že jsem byl fotograf?”

“Chtěla jsem ti to ukázat.”

Vnímal jsem její citlivost k něčemu, co jsem potřeboval vidět. Zařídila to tak, že naše děti zůstaly doma u jednoho z našich přátel, takže jsem se mohl bez vyrušování přizpůsobit našemu domovu. Nejdříve jsem proti tomu měl námitky, ale teď chápu, proč byla neústupná.

“Kdy jsem pořídil tuto?” Díval jsem se na fotku Jona a Marisy, jak obědvají na palubě lodi na nějakém místě, které vypadalo, že by mohlo být řekou Amazonkou.

“Asi před třemi roky,” řekla Derya.

“Jak jsou vlastně staré naše děti?”

“Jonovi je sedm, skoro osm, a Marise je dvanáct.”

“Cestovali jsme hodně?”

“Než jsem tě potkala,” řekla. “Byl jsi známým fotografem. Ve věku dvaceti let jsi byl prohlašován za dalšího Eisenstaedta. Byl jsi žádaný, takže vydavatelské společnosti, pro které jsi pracoval, tě dopravovaly kamkoliv. Před dvěma lety jsi přijmul práci profesora, abys mohl trávit více času doma.”

Natáhl jsem ruku, abych se dotkl jedné z fotografií, na které bylo malé dítě, sedící na hromadě odpadků, jako by bylo na kopci a dívalo se na louku. Obličej dítěte vypadal indiánsky, špinavě a dítě drželo mezi koleny igelitovou nákupní tašku, na které bylo logo společnosti, kterou jsem neznal. Taška už byla jednou použitá a byla plná zbytků jídla. To dítě bylo krásné, ale jeho nevinnost zmizela. Právě v tom byla síla té fotografie.

Cítil jsem se ztracen více, než kdykoliv od té doby, co jsem se probudil v nemocničním pokoji. Začal jsem brečet. Derya mě utěšovala a držela, ale já jsem nebyl schopen zastavit tu emoční vlnu, která se na mě v tom okamžiku vylila. Možná to bylo proto, že mé děti tam nebyly, nebo snad proto, že jsem si v nemocnici nedovolil cítit to, co jsem opravdu cítil. V mém obýváku - obklopen fotografiemi z mých cest - se vyplavila na povrch hluboká emoce a já jsem jí byl vystaven jako list v rozvodněné řece.

Vzlykal jsem dlouho a Derya mě držela. Neřekla ani slovo a jen mě hladila po zátylku hlavy. Věděl jsem, že mě čeká dlouhá cesta při překonávání paměťové díry. Také jsem věděl, že Derya mi pomůže. To byl jediný důvod, který jsem našel pro to, abych postupně obnovil svou rovnováhu a usebral se.

“Omlouvám se za to,” řekl jsem, popotahoval při tom a utíral si slzy z očí.

“To je v pořádku, Sole, to je v pořádku.” Vzala mě za ruku a vedla do kuchyně, kde mi nabídla krabici papírových ubrousků. Pak nám oběma nalila sklenici vína, zatímco já jsem smrkal. “Vím, že to nebude lehká adaptace,” poznamenala, “ale s láskou je to tak, že není jednoduchá. Není to jenom jako jízda z kopce.” Odmlčela se a podala mi sklenku červeného vína. Podívala se do mých vodových očí. “Budu tě zase milovat. Vítej zpátky. Zpátky k nám. Nezáleží na tom, jaký jsi. Na zdraví.”

Přiťukli jsme si skleničkami a musím upřímně říci, že to bylo poprvé, kdy jsem cítil zajiskření lásky, která se někde ve mně znovu zažehla.

“Pro tebe jen hlt,” řekla s chápajícím úsměvem. “Stále bereš léky. To je doktorův příkaz.”

Dali jsme si tedy trochu vína a já jsem se začal blížit něčemu, co se přibližovalo normálu.

“Dovol, abych ti teď ukázala zbytek našeho domu.”

S tím mě vzala za ruku a provedla po všech pokojích domu. Ukazovala zajímavé věci, obrázky na stěně u zadního vchodu, naši ložnici s výhledem na dvůr, společenskou místnost s kamenným krbem a nakonec mě vzala do suterénu a ukázala mi mé studio.

Byla tam celá stěna prázdných počítačových obrazovek, které se vznášely na příčce černé jako uhel, jež se zdála vyrobená z černého korku.

“Vytvářel a editoval jsi své filmy právě tady.”

Otevřel jsem šuplíky mého stolu jako detektiv v nějaké kriminální scéně. Derya už mi řekla v nemocnici o mé kariéře filmového tvůrce a dokonce mi nabízela, že mi ukáže některé mé filmy, ale tehdy jsem je nechtěl vidět. Teď už jsem to však cítil jinak.

“Jaký byl můj nejoblíbenější film?” zeptal jsem se.

“Jmenuje se Blíženci. Byl populární. Ale Sole, tvé filmy nikdy nebyly vlastně populární v tom smyslu, že by se promítaly ve významných kinech. Pouštěly se v univerzitních kruzích, ale film Blíženci vyhrál rozhodující cenu a z toho důvodu se mu vedlo dobře i v digitální podobě… vydělal nám na tento dům a všechno v něm.”

“Můžu se na něj podívat?”

“Teď?”

Můj zájem byl z nějakého důvodu velmi silný. “Jestli ti to nevadí.”

“Pojďme si lehnout, Sole. Je pozdě a příští týden budeš mít spoustu času podívat se na všechny své filmy. Můžeš se na to těšit. Děti budou ve škole a já se musím vrátit do práce. Budeš mít všechen čas pro sebe. Dobrá?”

Přikývl jsem souhlasně. “Dobrá. Je pozdě a já jsem asi stejně příliš unavený. Když mé filmy kolovaly jen v univerzitních kruzích, tak jsou asi stejně dost nudné.”

Derya se zasmála a zatahala mě za ruku. “Pojď, ukážu ti cestu do naší ložnice… nebo myslíš, že si ji pamatuješ sám?”

“Budu tam hned, dej mi jen pár minut, abych se tu mohl trochu porozhlédnout. Ano?”

Derya se zasmála a otočila se k odchodu. Pak se ještě na chvíli zastavila. “Sole, jsem ráda, že jsi zpátky. Nebuď tu příliš dlouho.”

“Přijdu brzy, slibuji.”

Jak odešla nahoru po schodech, rozhlédl jsem se po mém studiu a se zájmem zkoumal všechny předměty. Na stole jsem měl několik upravených stohů papíru. Police od země až ke stropu byly úhledně uklizeny a zaplněny knihami a černými šanony.

Příčka v místnosti byla očividně postavena nějakým amatérským stavitelem - předpokládám, že mnou. V příčce byly dveře, přes které byl pečlivě natažený černý závěs. Odhrnul jsem ho stranou a vstoupil. Tápal jsem po vypínači světla, který jsem nakonec našel, a zářivky osvítily místnost, která byla asi tak velká jako mé studio.

Místnost rozdělovaly dva dlouhé stoly, které měly vespod vestavěné skříňky. To dodávalo místnosti vzhled vědecké laboratoře. Vedle stolů byla velká mezera a na protější stěně byla police s nějakými láhvemi chemikálií. Byla to moje temná komora. Místo, kde jsem vytvářel fotografie. Otevřel jsem jednu ze skříněk a uviděl další láhve a role papíru. Závan pachu, který naplnil místnosti, mi byl známý. Vzhledem k přítomnosti lahví z hnědého skla, z nichž většina nesla název - thiosíran sodný, jsem měl pocit, že jsou zdrojem toho pachu ony.

Pod jednou ze skříněk byl sloupec fotografií. Sehnul jsem se dolů a umístil je na jednu ze skříněk. Pomyslel jsem si, že bude zajímavé podívat se na nějaké další fotografie. Poznával jsem obličeje mých dětí. Také tam byla Derya. Měla kratší vlasy a byla asi o dva až tři roky mladší. Dole pod sloupcem fotografií byla žlutá obálka, která se zdála, že tam nepatří.

Když jsem ji otevřel, našel jsem vytištěné emaily. Hned první byl adresovaný mě, a kdyby to nebylo hned na prvním řádku, asi bych je vrátil zpátky do obálky. Jak jsem četl, ruce se mi začaly třást.

Odesláno: Út 25.5.2021 10:29 A. M.

Předmět: Blíženci

Vážený pane Tonume,

mé jméno je Zenit Chardinová. Jsem archeoložka. Pracuji v jižní Francii a spolupracuji s Univerzitou v Bristolu.

Před třemi dny jsem docela náhodou viděla váš film Blíženci. Byla to pro mě velká inspirace. Téměř před dvěma lety jsem s pomocí kolegů objevila jeskynní systém, který je plný obrazů zvířat, která před tím nikdo neviděl. Jeskyně je poblíž Dordogne, ale není součástí systému jeskyň Lascaux. Je mnohem starší. Uvnitř jeskyně jsme objevili malby hvězd, které ukazují souhvězdí, jež byla na naší obloze před 90 000 lety. Tím datováním jsme si jisti.

Jedno z ústředních zvířat, které je vyobrazené na stěnách jeskyně je velice podobné tomu, které jste vytvořil ve filmu Blíženci. V žádné akademické literatuře se nenalézá a vy jste přesto jeho podobu vytvořil téměř dokonale. Pravděpodobnost toho je astronomická.

Díky tlakům z akademického světa, zvláště pak z Univerzity v Bristolu, mi nebylo dovoleno tento objev publikovat, protože se předpokládá, že je to podvrh. Ráda bych vám tajně poslala nějaké fotky. Snad mi prozradíte, jak vás napadlo vytvořit vaše stvoření jménem Blíženci.

Prosím, potvrďte váš zájem a já vám obratem pošlu fotografie. Velice si vážím vaší práce a věřím, že osobně podpoříte můj průzkum a zároveň ho budete držet v tajnosti.

S pozdravem

Zenit O. Chardinová, Ph.D.

Oddělení Archeologie

Univerzita Bristol, 43 Woodland Road,

Bristol BS8 1UK

Byly tam další emaily. Naše korespondence byla dlouhá a trvala téměř čtyři měsíce a pak se asi před třemi týdny přerušila, pravděpodobně kvůli mému zdraví. Napočítal jsem devět emailů tam a zpět mezi námi. Vytiskl jsem si fotografie, které mi poslala, a když jsem se na ně podíval, bylo jasné, že jsou to obrazy Quantusum. Bez pochyb. Stvořil jsem toto stvoření ve své mysli? Jak je to možné?

“Neztratil ses, doufám, že ne?” volala dolů Derya. Její hlas byl tlumený a vrátil mě zpět do reality.

“Ano, budu tam hned,” zakřičel jsem.

Strčil jsem emaily zpátky do obálky, umístil je dospod sloupce fotografií a potom je dal zpátky pod skříňku, kde jsem je našel. Co se mi to děje? Bylo to, jako by ty dva světy byly nějakým způsobem dále v interakci a já jsem byl vprostřed mezi nimi jako rozvaděč. Myslel jsem, že s ostrovem už jsem skončil a teď vidím, že mě následuje i do mého nového života.

Půjdu se dobře prospat, bez nakukujících a pošťuchujících sester, a zítra, až budu sám, se podívám na Blížence a pak asi zavolám Dr. Chardinové.

Kapitola 23. Blíženci

Když jsem se příští ráno probudil, překvapivě jsem se cítil docela dobře. Celou noc jsem spal hlubokým bezesným spánkem, a když slunce zasvítilo skrz okna naší ložnice, bez jediného protestu jsem byl připraven vstát. Vůně kávy mi připomněla, kam Derya odešla. Zahalil jsem se do županu a opatrně sešel dolů po schodech do kuchyně.

Derya mi nechala ručně napsanou poznámku na lince hned vedle kávovaru:

Sole,

nechtěla jsem tě budit. Potřebovala jsem odejít brzy ráno, vyzvednout děti, dát je do školy a pak jít do práce. V mikrovlnce jsem ti nechala trochu kávových koláčků. Ohřej si je (10 sekund) a přidej máslo. Káva je také připravena.

Připomínám ti, abys zavolal tátovi a pamatuj, ŽÁDNÉ ŘÍZENÍ AUTA!

Teď máš čas na sledování svých filmů. Připravila jsem je popořadě ke sledování v televizi ve Společenské Místnosti (ta místnost, ve které jsou přes celou stěnu fotky dětí). Zmáčkni tlačítko “přehrát” na dálkovém ovládání a ony začnou jeden po druhém hrát - film Blíženci je první.

Zavolám ti během své polední přestávky.

S láskou

D

Po snídani jsem odpověděl na nějaké telefonáty a zavolal svému otci, který byl sám také v nemocnici na výměně kyčle. Vysvětlil jsem mu, že už jsem doma a cítím se dobře poté, co jsem se poprvé vyspal ve své vlastní posteli. Můj otec žil v Jižní Africe. Byl leteckým plukovníkem ve výslužbě. Od své transplantace srdce jsem s ním při několika příležitostech již mluvil, ale vždycky jsem konverzaci shledal těžkopádnou a plnou přestávek a koktání. Odsekával mi jako kurážný, uzemněný člověk s jasným pocitem nadřazenosti, který rychle měnil naši konverzaci na to, kdy už se konečně vrátím do práce, jak nám jde manželství, a jestli už jsem konečně obnovil vztah se svými dětmi. Když jsem nakonec telefon zavěsil, byl jsem unavený a uvažoval, jak vůbec stihnu všechny ty úkoly, které mám udělat.

Konečně jsem se posadil, abych se podíval na Blížence. Jedna ze zvláštních věcí na animovaných filmech byla ta, jak je snadné je vytvořit a jak málo přitom existuje dobrých vypravěčů, kteří by využili výhod této technologie. Počítače se vyvinuly za posledních deset let tak mocně, že doslova kdokoliv dokáže se správným softwarem vytvořit svůj vlastní animovaný film.

Před dvaceti lety byly tyto filmy uměleckými díly a jejich produkce stála milióny dolarů. Podle Deryi jsem byl jedním z nejuznávanějších nezávislých animátorů nové generace na planetě. Ale když jsem se posadil a stiskl tlačítko “přehrát” na dálkovém ovládání, neměl jsem tušení, co můžu očekávat. Možná, že se ztrátou paměti se mi mé vlastní výtvory nebudou líbit. Toho jsem se v tom okamžiku nejvíce obával. Téměř jsem zadržel dech, když film začínal.

První věc, která mě zaujala, byla hudba. Byla to asijská melodie s asijskými nástroji. Počáteční titulky byly velmi krátké, jen mé jméno a několik dalších jmen, které jsem samozřejmě nepoznával, ale cítil jsem, že ta hudba je mi povědomá, taková chytlavá. V první scéně po titulkách bylo dítě sedící vprostřed ulice ve vesnici, která vypadala, že je převážně opuštěná. Byl to malý chlapec, asi tak deset let. Kamera ho snímala ze shora a bylo vidět, že píše klacíkem nějaké symboly v prachu cesty.

Ty symboly samy o sobě byly krásné a plynuly z jeho ruky, jako by psal hudební noty. Po cestě šla parta dětí, a když viděly toho malého chlapce, jak vprostřed cesty píše, začaly se mu posmívat a strkat do něj bez zjevných příčin. Bylo zřejmé, že chlapec je samotář a že má nějaký zvláštní dar, za který je zesměšňován.

Pak se scéna změnila a tento malý chlapec byl opět venku, ale tentokrát u klidné řeky. Plaval doprostřed řeky, položil se na záda, zíral do oblohy a nechal se unášet řekou. Nejdřív jsem myslel, že se jde utopit, ale pak jsem ho viděl, jak se vznáší na vodě a nechá se unášet proudem řeky.

Jak plul po řece, znovu ho zpozorovala skupina dětí a začaly na něj házet kameny. Ten malý kluk si toho nevšiml, vůbec ho to nezajímalo, dokud jeden kámen nezasáhl jeho paži a on sebou škubnul bolestí. Viděl děti, jak se schovávají za břízami, ale on se prostě nechal dál unášet řekou a brzy byl z dosahu všech kamenů a všech dětí.

Chlapec byl uvolněný a zdálo se, že jak ho řeka unášela, tak usnul. Stromy a keře na březích řeky se změnily. Stromy byly silnější a vyšší, keře exotičtější. Řeka se stávala divočejší. Pak byl střih kamery, který ukazoval perspektivu ptáka či oblaku a bylo vidět, že ta řeka se rozdvojuje na dvě řeky.

Ta část řeky, která plynula doleva, vedla do vesnice, která se rozkládala podél břehů asi tak míli po proudu. Byly zde vidět mola s malými loděmi, které kořenily břehy jako špičky prstů té vesnice, které se pokoušely sevřít řeku. Část řeky, která směřovala doprava, byla menší, a protože byla hodně zarostlá, byla i hůře viditelná. Vinula se mezi obrovskými stromy obrostlými mechem a liánami, které po nich šplhaly jako pavučiny nějakého obrovského pavouka. Vypadalo to jako řeka, kterou nikdy nikdo nepoužil. Malý chlapec, který blaženě spal na svém vodním lůžku, byl vtažen doprava.

Kamera šla níže do výšky větví stromů a shlížela dolů na chlapce, jak pluje pod nimi. Když konečně otevřel oči, viděl, jak se nad ním sklánějí obrovské větve a najednou si uvědomil, že je v novém světě.

Bylo to jako by přicestoval do prvotní země. Jeho pozornost zbystřila, a když uviděl něco na břehu, začal se třást strachy.

Pak byl střih na skupinu dětí, které na ulici hrály fotbal. Přišel k nim muž a ptal se, jestli viděly Jacoba. Při popisu Jacoba bylo jasné, že jde o toho chlapce, který plul dolů po řece a ztratil se. Děti zakroutily hlavami a pokračovaly ve hře. Předstíraly, že nikdo z nich neví, kde je.

Ten muž vypadal zklamaně, ale šel dál po ulici do malé kavárny. Zeptal se jejího majitele, jestli viděl chlapce odpovídajícího jeho popisu a majitel kavárny mu odpověděl, že toho chlapce viděl předešlého dne na ulici malovat obrazy. Obyvatelé vesnice se prý o tom chlapci domnívali, že je posedlý zlými duchy, a tak se od něj drželi dál. Dokonce i jeho vlastní rodiče ho opustili, tvrdil majitel kavárny a pokyvoval hlavou. Ten chlapec byl vyvržencem a všichni se mu chtěli za každou cenu vyhnout.

Muž se pak zeptal, kde by na ulici mohl najít ty obrazy a majitel kavárny ukázal na prašnou cestu o několik bloků dál. Muž pak šel na to místo a kamera sejmula propracovaný vzor symbolů, který sahal do vzdálenosti stovek stop či více. Symboly byly tak komplikované, že mohly být jen nějakým jazykem - snad matematikou, snad něčím tak mocně prvotním, že jejich zdroj byl časem ztracen.

Potom zazvonil zvonek u dveří a vyrušil mě z mého naprostého ponoření do filmu. Stiskl jsem tlačítko pauzy a šel ke vchodovým dveřím. Pomyslel jsem si, že mi asi soused chce popřát dobrého zdraví. Když jsem však otevřel dveře, na zápraží čekal velmi starý muž s krásnou ženou. Žena měla na sobě džíny a bílý svetr. Muž měl na sobě nemoderní plandavé džíny a kostkovanou košili - obojí viselo na jeho kostnatém těle, jako by to patřilo někomu jinému.

“Pan Tonum?” zeptala se žena.

“Ano.”

Natáhla ruku. “Já jsem Zenit Chardinová, omlouvám se, že takto ruším, ale účastním se zde ve městě konference a chtěla jsem využít možnosti se s vámi setkat, protože jak se zdá, mé emaily zmizely někde v éteru jiných dimenzí. Dostal jste je?”

Kapitola 24. Phowa

Zenit stála zpříma a odvážně. Měla jednoznačně francouzský přízvuk a vlasy až po ramena byly převážně černé s jemnými nádechy červené. Oči byly lemovány brýlemi s velmi tmavými skly, jenž jí dodávaly vzhled učence, ale za nimi byla krásná žena, která byla skryta za fasádou knihomola.

“Rád vás potkávám,” vykoktal jsem ze sebe a přitom jí třásl rukou. “Ne… ne, žádné vaše emaily jsem nedostal, ale poslední asi měsíc jsem byl v nemocnici…“

Zenit jemně vzdychla. “Našli nové srdce?”

“Ano.”

“Je to hotovo?”

“Ano.”

“Všechno proběhlo dobře?”

Pokrčil jsem rameny. “Byly nějaké komplikace.”

“Ale jste doma a to je dobré znamení, ne?”

Podíval jsem se na jejího tichého partnera a přikývnul jsem.

“Odpusťte mi mé způsoby,” řekla Zenit. “Toto je Lama Tilopa, o kterém jsem se zmiňovala ve svých emailech… které jste pravděpodobně vůbec nedostal.”

Potřásl jsem si rukou s tím malým mužem a překvapila mě síla jeho stisku. “Pojďte dál, prosím.”

Pozval jsem je do obýváku a ukázal na pár kožených křesel. “Posaďte se a udělejte si pohodlí. Můžu vám nabídnout něco k pití?”

“Voda bude stačit, děkujeme.”

Zenit rychle pohlédla na Tilopu a on s vřelým úsměvem jemně přikývl.

Moji noví návštěvníci se posadili a vypadali velmi klidně. Zato já jsem si stále lámal hlavu hádankou, proč sedí v mém obýváku. Došel jsem do kuchyně a přinášel dvě sklenice vody.

“Pamatuji si tyto fotografie z webu,” Zenit napůl zakřičela. “V reálu vypadají mnohem lépe. Máte úžasné oči.”

“Děkuji,” zavolal jsem zpátky. “Je něco, co byste o mně měli vědět.”

Vešel jsem do obýváku a v každé ruce držel sklenici vody. “Ta komplikace, o které jsem se zmínil… nastalo silné odmítnutí mého nového srdce a to způsobilo ztrátu paměti. Nepamatuji si vůbec nic. Nepamatuji si, jak jsem dělal tyto fotografie. Vlastně si o sobě nepamatuji nic, co předcházelo operaci.”

Podal jsem sklenice svým hostům a posadil se. Oba se na mě dívali jako na ducha.

“Nic?” zeptala se Zenit a její obličej se zkrabatil zájmem.

Zakroutil jsem hlavou.

“Takže vůbec nemáte tušení, kdo jsem a proč jsme zde?”

“Když jsem včera večer přišel z nemocnice, štěstí tomu chtělo, že jsem narazil na nějaké emaily, které jsem si před několika měsíci vytiskl. Byly od vás. Nečetl jsem je všechny, ale vím, že jste objevila jeskyni s primitivními malbami…“

“Spíše obrazy,” opravila mě. “A hvězdnou atrakcí této 90 000 let staré obrazové galerie je zvíře, které vypadá úplně stejně jako animované zvíře, které jste nazval Blíženci.”

“Ano, viděl jsem vaše fotografie,” řekl jsem.

“Ve svých emailech jste říkal, že nemáte ponětí, jak vás napadlo ve svém filmu vytvořit toto unikátní stvoření.”

Podívala se na Tilopu, který vypadal, že usnul. “To je důvod, proč jsem s sebou vzala Lamu Tilopu. On to zvíře zná, ale než o tom začneme hovořit, dovolte mi říci o mém příteli něco víc.

“Lama Tilopa je vysoce ctěný mistr z kláštera Thikse v Ladakhu. Byl velmi bohatý, ale na rozdíl od svých sourozenců se rozhodl použít své bohatství na zajištění svých duchovních studií. A tak intenzivně cestoval po celé severní Indii a Tibetu, kde se setkával s největšími duchovními učiteli těchto oblastí. Nakonec se usadil v klášteře Thikse a poté, co jeho učitel před dvanácti lety zemřel, se stal tamním hlavním lamou.”

Pokýval jsem hlavou jako uznání tomu podivnému muži, který se zdál být tak nezaujatý. Ačkoliv se jeho oči otevřely, bylo to jen na štěrbinu. Měl dlouhé šedivé vousy a jinak byla jeho hlava úplně holá.

“Lama Tilopa je odborníkem v mnoha oblastech psychologie a vědomí. Byl předmětem studia několika našich psychologických antropologů v Bristolu. Tam jsem ho také potkala. Naše první setkání bylo krátké a já jsem mu při něm ukázala některé fotografie z jeskyně, o které jsem se zmínila ve svých emailech. Okamžitě řekl, že to zvíře zná a nazval ho Quantusum.”

Při vyslovení toho jména mi naskočila husí kůže. Jak může někdo v odloučeném klášteře znát toto zvíře a nazývat ho stejným jménem jako já ve svém snu?

“Možná viděl můj film?” řekl jsem slabě.

“Bohužel váš film v jeho části světa nikdy nebyl promítán a v klášteře nemají internetové připojení. Lama Tilopa vám to řekne sám.”

Tilopa si odkašlal. “Rád vás potkávám,” řekl s lehkou úklonou a sepjal ruce k sobě. “Znám Quantusum, jsou součástí naší tulpy.”

“Co je tulpa?” zeptal jsem se.

Trochu se posunul ve svém křesle a upravil si límec košile. “Věříme, že mysl zprostředkovává všechny interakce ze zrakového světa. Toto křeslo, vy, ty stěny, stromy venku - všechny jsou součástí zrakového světa. Ale existuje také jiný svět, ve kterém mysl není prostředníkem a v tomto světě žije Quantusum jako nositel světla. Prostřednictvím naší tulpy jsme je pozvali, aby byli součástí našeho světa, protože v naší linii je chápeme jako objevitele nejvyššího poznání - poznání, které je skutečné, poznání, které rodí lásku a ničí oddělenost. Jsou našimi duchovními předky, ale nezasvěceným to nesdělujeme, protože není potřeba jim dávat více důvodů, aby nás ignorovali. Říkám to jen vám, protože věřím, že jste se s nimi také setkal.”

Dal jsem si ruce na kolena a v nevíře narovnal záda. Cítil jsem, jak se ve mně vzdouvá energie, ale nebyl jsem schopen zjistit její záměr ani její cíl.

“Jak bych se s nimi měl setkat?”

S neskrývanou nevinností se mi podíval přímo do očí. “Stejně jako my - byli to oni, kdo vstoupil do našeho světa.”

Cítil jsem, že ať už to byl jakýkoliv povlak, který skrýval mé myšlenky a emoce, tak se najednou stal průhledným a Tilopa se mohl s jemným odhodláním nějakým sebe-osvěcujícím způsobem dívat do mého vnitřního světa.

“Chápejte,” řekl Tilopa, “mysl vytváří zrakový svět, to ona vytváří vytoužený objekt ze světa nicoty. Quantusum vědí, jak projektovat své vědomí do našeho světa takovým způsobem, že to vypadá jako sen, zatímco ve skutečnosti to vůbec není sen. Je to něco, co nazýváme phowa - projektování vědomí napříč sub-dimenzemi reality. Je to velmi mocná metoda vyzařování poznání.”

“Protože si vás Quantusum bez pozvání vybrali, musíte je velmi zajímat. Velmi mnoho. Kdy jste se s nimi setkal naposledy?”

Podíval jsem se na Zenit a zmatek v mém obličeji byl bezpochyby zjevný. V mé mysli se odehrávala debata, zda jim mám říci o svém zážitku na ostrově, nějakou jeho část, nebo nic.

Zenit cítila mé dilema. “Nenakreslil jste toto stvoření jen podle vašich představ, nebo ano? Musel jste ho vidět, mluvit s ním? Je to tak?”

“Vy tomu všemu věříte?” zeptal jsem se.

“Teď už ano.”

“Proč?”

“Protože to dává smysl.”

“A důkaz?”

“On je dostatečným důkazem.” Ukázala na svého Tibetského kolegu, který seděl klidně ve své plandavé kostkované košili a džínech. Jeho charisma, jestli se to tak dá nazvat, vyzařovalo klidnou inteligenci, která plodila důvěru.

Trochu jsem si poposedl dopředu a obrátil plnou pozornost na Tilopu. “Jak jsem vysvětlil, mám ztrátu paměti. Nepamatuji si, jestli jsem někdy dříve měl konverzaci s Quantusum, ačkoliv připouštím, že je to možné, protože jsem měl jednu v nedávné době, kterou si pamatuji.”

Odmlčel jsem se a podíval se krátce na Zenit. Její oči se zřetelně rozšířily, jako by očekávaly více informací.

Můj hlas se ztišil a byl jako cestička vinoucí se hustou zelení. “Když jsem byl v nemocnici, tak jsem asi dva dny byl v... paralelní realitě, či… či snovém světě.”

Pokračoval jsem dál a vysvětlil jim v živých detailech svůj zážitek na ostrově a při tom odpovídal na množství jejich otázek. Vysvětlil jsem jim své různé zážitky na ostrově i mimo něj. Řekl jsem jim o roli Zenit, kterou sehrála v mém seznamování s Quantusum a o překlenujícím poselství, ve kterém hraji ústřední úlohu při objevu Velkého Portálu.

Celé to zabralo asi dvě hodiny a byl to Deryin telefonát, který to rychle ukončil. Jak slíbila, zavolala, aby zjistila, jak se mi daří. Vysvětlil jsem jí, že tu mám na návštěvě nějaké kolegy: Dr. Chardinovou s jejím přítelem, kteří jsou ve městě na konferenci a zastavili se tu na návštěvu.

Derya byla potěšena, že se mi daří dobře a že se nenudím doma sám. Vysvětlila, že přijde domů poté, co vyzvedne děti, asi kolem 5 odpoledne. A že si můžeme ugrilovat kuře venku na zahradě. Dokonce pozvala mé hosty, aby povečeřeli s námi.

Po telefonátu jsem se vrátil k Zenit a Tilopovi, kteří mezi sebou mluvili.

“Má někdo z vás hlad?”

Tilopa odpověděl první. “Máte nějaké ovoce?”

“Určitě ano,” odpověděl jsem a potom se otočil na Zenit, “A vy?”

“Jen ještě trochu vody, děkuji.”

Když jsem se vrátil, položil jsem jídlo a pití na stolek. V místnosti bylo ticho - nepříjemné ticho.

“Tak co si o tom všem myslíte?” zeptal jsem se.

Zenit se podívala na Tilopu se zjevnou úctou.

“Quantusum”, začal Tilopa, “vás identifikovali jako toho, kdo zprovozní Portál Duše. Můj lid tento portál příliš dobře nechápe. Věříme, že je to… něco jako postranní pomocná kolečka vzadu na bicyklu pro lidi, kteří se na něm učí jezdit. Ale velice dobře rozumíme pronásledování a vy jste mnoha způsoby pronásledován mocnými vašeho světa. Při tomto pronásledování jste zapomněl, jak jezdit na kole. Tomu rozumíme. Je příliš mnoho závojů na očích.”

“Quantusum pro vás vytvořili tento snový svět, abyste mohl obdržet jejich poselství. Načasovali své poselství na dobu, kdy jste dostával nové srdce. To není náhoda, protože oni chtěli, abyste měl v sobě nové srdce…“

“Co tím myslíte? Že to oni poskytli to srdce?” přerušil jsem ho.

Tilopa lehce zvedl svou pravou ruku. “Nepředstírám, že znám jejich záměr, ale nové srdce to je příliš významná okolnost, než aby to byla pouhá náhoda. Ne, je to velice důležité. Co víte o tom srdci, které teď ve vás bije?”

Znovu jsem se posadil do svého křesla. “Příliš mnoho ne. Pochází od ženy, která žila poblíž nemocnice, ve které jsem pobýval. To je všechno.”

Tilopa přimhouřil oči až do té míry, že jsem nevěděl, jestli vůbec vidí. Postavil se na nohy s pozoruhodnou rychlostí. “Kde tu máte nejtmavší místnost?”

“Dole…“

Tilopa přišel ke mně. “Tak pojďme.”

“Proč?”

“Ve tmě lépe vidím.”

Zíral pryč někam do dálky, jako by jeho mysl cosi vytvářela. Neměl jsem na výběr. Musel jsem respektovat jeho přání, ačkoliv jeho komentář mi nedával smysl. Na jeho projevu bylo něco, co mě přimělo vstát a dovést ho do mé temné místnosti. Slyšel jsem, jak nás Zenit následuje, ale moje mysl byla v mírné formě šoku. Naštěstí jsem si pamatoval cestu.

Kapitola 25. Algoritmy života

Tmavá komora byla mým ateliérem - místem, kde jsem vytvářel fotky. Snímky jsem mohl pořídit třeba tisíce mil daleko, v nějaké poškozené divočině, kde starobylý kmen byl nahrazen mašinérií kácení stromů, ale faktické vytvoření snímku se rodilo právě zde, v nejtmavším místě mého domu.

Když jsme poprvé vstoupili do temné komory, Tilopa se na chvíli zastavil. Zkoumal místnost a potom se podíval na mě. “Můžete si lehnout na tento stůl?”

Ukázal na jeden ze stolů a já jsem přikývl. “Můžete mi prozradit, co se chystáte dělat?”

“Budu se dívat na vaše srdce.”

“Jak?”

Tilopa pokrčil rameny a usmál se. “Prostě se budu dívat.”

Nějaká moje část chtěla dál vyzvídat, protože nebyla uspokojena jeho záhadnou odpovědí, ale jiná má část to ani vědět nechtěla. Vlezl jsem na stůl a lehl si na záda, jako bych byl u doktora na nějakém rutinním vyšetření.

“Bude to v pořádku, když se budu dívat?” zeptala se Zenit.

“Uvolněte se, pane Tonume,” řekl Tilopa a úplně ignoroval otázku Zenit. “Zhasněte prosím světla.”

Zenit vypnula stropní osvětlení a místnost okamžitě přešla z měkkého červeného světla do naprosté tmy. Slyšel jsem Tilopův dech a jeho ruka mě trochu vylekala.

"Dám svou ruku na vaše srdce jen na malou chvíli. Představte si, že jste mé dítě. Představte si, že jsem váš dědeček. Jsem z vaší rodiny. Chápu, co cítíte. Chápu i to, čeho se bojíte. Chápu všechny tyto záležitosti, ale teď, právě teď jen hluboce dýchejte se mnou."

Slyšel jsem ho hluboce se nadechnout a cítil jsem, jak jeho ruka trochu tlačí dolů na mé srdce, jako by signalizovala, abych se také nadechl. Trvalo mi to několik dechů, než jsem svůj dech synchronizoval s jeho, ale dokázal jsem to. Po krátké době znovu promluvil, tentokrát šeptem.

"Když se srdce jedné osoby umístí do těla někoho jiného, je tam jako sirotek. Sedí ve vaší hrudi a vykonává svou funkci, ale je izolované, dokonce osamocené. Vidím to. Není tu žádné spojení mezi vaším novým srdcem a vaší myslí."

"Jak to vidíte?" zeptal jsem se.

Jeho hlas zněl ještě vzdáleněji, když zvedl svou ruku z mé hrudi. "Takové srdce, které máte, jsem ještě nikdy neviděl. Říká mi mnoho věcí. Je od mladé dívky, která sem byla poslána za tímto účelem. Přeje si, abyste našel její rodiče a setkal se s nimi... aby jste je uklidnil."

V místnosti nastalo ticho. Slyšel jsem dýchání, ale nic víc. Za chvíli jsem ucítil v mé hlavě podivné bzučení, jakýsi pocit lehkosti a něco ve mně jako by se vzdouvalo nebo se mocně natahovalo jako nějaká obrovská ruka, která chce uchopit to, co chce držet. Moje část jménem Solomon se cítila bezmocná a bez zábran. Žádná vůle. Žádná touha.

Pak se náhle, aniž bych ho pozval, Tilopovo vědomí objevilo ve mně. Nemám slova, kterými bych popsal ten stav, nebo jak se to stalo, ale byl se mnou v mém těle. Jistým způsobem to bylo jako by byl mnou.

"Proč jste tady ve mně?" zeptal jsem se a slova se odrážela v mé mysli jako tisíce šeptajících hlasů.

"Abych spojil vaše nové srdce se starou myslí."

"Jak?"

"Dotknu se kláves srdce a ten akord zharmonizuje vaše srdce a mysl, které se tak sjednotí. Musíte zastavit toto šílené pochybování, které vás otravuje celý život. Se dvěma myslemi upadáte do spánku. Jste pak něčím jako probuzeným kamenem. Vaše oči se otočí k pohledu do nitra a vy nebudete mít jinou možnost, než důvěřovat svému novému srdci a sledovat, jak se všechno kolem vás znovu-vytváří. A tato důvěra je tím, co se zrodí a utvrdí právě teď."

"Budete jako struna, kterou napnu mezi dvěma horami. Napnu a natáhnu. Můžete se dívat dolů do těch údolí, nebo se můžete dívat na nebe poseté mraky, ale vy budete sám sobě cestou, která se nebojí ani těch údolí ani klenby nebe. Láska se nedá naučit v polaritním boji a ještě méně může být vyučována. Ačkoliv nerozumíte mým slovům, rozumíte mému záměru a to je pro teď dostačující."

Cítil jsem, jak se mé tělo na stole začíná otáčet. Věděl jsem, že ležím na stole, ale měl jsem nepochybný dojem, že se otáčím jako na rožni. Točil jsem se rychleji a rychleji. Nebylo mi sice špatně, ale byl jsem z toho vylekaný, protože jsem nevěděl, jak to zastavit nebo aspoň zpomalit.

Z tohoto otáčení povstal uvnitř mě sloupec světla, který šel od hlavy až k palcům na nohách a tento sloupec světla se dále prodlužoval a já jsem rotoval kolem něj. Sledoval jsem, jak proráží skrz základy domu, do země a cestuje dál v opačných směrech. Byl jsem provazcem světla, které kroužilo kolem celé planety, a v tomto světle byly částice energie, jež jsem mohl vidět. Magicky vytvářely všechny možné typy vzorců, rovnic, symbolů či nějakých kódů, které plynuly do mě, skrze mě a za mě.

"To jsou algoritmy života," řekl Tilopa. "Tajné kódy, které definují, jaké archetypy přejdou z nezrozeného stavu do zrození. Čemu bude dovoleno v čase přežít a co bude zničeno. A co bude vytvořeno úplně nově. Tyto algoritmy byly nyní upraveny a vy odteď ucítíte změnu."

Jak Tilopa domluvil, cítil jsem, jak se otáčení zpomaluje a má vůle se mi vrátila dostatečně silně na to, abych opět mohl otevřít oči. Zvedl jsem hlavu a viděl, jak se v místnosti vznáší světelná tělesa.

"Rozsviťte prosím světla," požádal Tilopa.

Posadil jsem se a šilhal v novém, jasném světle. Zenit omylem zapnula fluorescenční světla.

"Pardón, nechtěla jsem rozsvítit tyto," řekla Zenit.

Vypnula je a zapnula červené světlo, které bylo pro naše oči mnohem příjemnější.

Podíval jsem se na Tilopu. "Co jste mi to dělal?"

"Přivedl jsem vaše srdce a mysl do harmonie. Už jsou propleteny. Spojeny."

"A to je dobré?" zeptal jsem se.

Tilopa se široce usmál. "Ano, dobré, velmi dobré."

"Jak mě to změní?"

"Je příliš brzy, než aby se to dalo určit," odpověděl Tilopa, "ale ta změna bude jedině k dobru."

Zenit ke mně přistoupila a dotkla se mého ramene. "Jste v pořádku?"

"Myslím, že ano. Vlastně se teď necítím jinak, ale byl to divoký prožitek. Cítil jsem, jak Tilopa vstoupil do mého těla, jako by ho se mnou sdílel. Byl to velmi zvláštní pocit."

"Je to hotovo." Tilopa pokyvoval hlavou, jako by potvrzoval nepopiratelnou podstatu toho, co se mnou právě udělal, ať to bylo cokoliv.

Zenit se otočila k Tilopovi. "Myslím, že bychom měli jít. Máme toho odpoledne a večer ještě hodně." Obrátila se na mě a její oči uhýbaly před mými. "Máte toho určitě ještě spoustu na přemýšlení… nebo prostě na odpočinek. Byl jste velmi laskav, že jste nás vzal k sobě domů."

“Máme toho ještě tolik k diskutování,” protestoval jsem. “Můžeme se ještě setkat, než odjedete?”

“Zítra náš program končí ve 4 odpoledne… tak se sejděme u nás v hotelu? Můžeme se potkat třeba v hotelovém baru a dát si drink.”

“Který hotel?”

“Sheraton, mezi Čtvrtou a Main Street.”

“Dobře, setkáme se tam.”

Vyprovodil jsem své hosty ke dveřím a dál na silnici k jejich pronajatému autu. Jak si Tilopa sedal do auta, na chvíli se zastavil a podíval se mi do očí. “Pamatujte, co jsem vám řekl. Najděte ty rodiče. Uklidněte je.”

“Nejsem si jistý, jestli s tím budu moci něco udělat… „ začal jsem si stěžovat, ale Tilopa přimhouřil oči v tiché výzvě. „… ale zkusím to. To vám slibuji.”

Pokýval na souhlas hlavou, lehce se uklonil a nasedl do auta. Zenit zamávala a auto odjelo.

Instinktivně jsem si položil ruku na hruď a přál si, abych mohl více porozumět tomu, co se právě stalo. Zdálo se, že cesta, po níž jsem se dnes ráno vydal, právě zmizela - úplně zmizela - a teď jsem musel najít rodiče ženy, jejíž srdce bylo ve mně.

Tilopa řekl něco, co se mě hluboce dotklo, “se dvěma myslemi upadáte do spánku.” Když jsem uvažoval o těch slovech, vzpomněl jsem si, že Nammu je řekla také. Mám je brát vážně? Její hrozby byly ve snu, ale jak jsem zjišťoval, ne všechno ve snu bylo pouhým snem.

Šel jsem dovnitř, zavolal svému doktorovi a zanechal mu nesouvislý hlasový vzkaz - něco o potřebě setkat se s rodiči dárce. Neudal jsem důvod. Byl jsem si naprosto jistý, že i kdybych ho udal, nevěřil by mi.

Kapitola 26. Sliby

Nevím, jestli člověk může být nazván narcisistou, když se dívá na šest animovaných filmů za sebou, které sám vytvořil. Vzhledem k mé amnézii jsem se jako narcisista necítil, ale uvědomoval jsem si, že kdyby mě někdo sledoval, možná by s tím nesouhlasil. V každém případě jsem se podíval na všechny filmy, které Derya dala do zásobníku přehrávače. Našel jsem v nich věci, které se mi líbily a k mému překvapení také některé, které se mi nelíbily.

Jedním důvodem bylo, že moje filmy postrádaly skutečné lidství, které bylo na mých fotografiích. Líbil se mi realismus fotografií, i když jejich podstata byla v některých případech třeba bolestná či deprimující. Byly uzemněny ve skutečném světě světla a stínů, odvahy a krásy a měly v sobě energii jasného osudu. Mé animované filmy byly rozmarné, ambientní a vizuálně úderné, ale odehrávaly se v paralelní zemi. Byly příjemné a zajímavé, ale byly věcné? Tím jsem si nebyl jist.

Napsal jsem si spoustu poznámek, převážně z Blíženců. Během sledování filmu jsem napsal přes osm stran poznámek a pokoušel se tak posbírat své myšlenky a připravit si nějaké otázky pro Zenit, až se zítra setkáme u ní v hotelu. Také jsem prozkoumal něco z paleolitické kosmologie a duchovnosti, abych měl pro své otázky nějakou základnu. Dr. Chardinová byla světově uznávaným odborníkem v této oblasti, takže když se na mé obrazovce objevily výsledky vyhledávání, bylo velice snadné najít o ní další údaje.

Její akademické vzdělání bylo impozantní. Studovala šest let na Oxfordu, kde obdržela doktorát z kosmologie. Pak udělala další doktorát v úplně jiném směru: archeologie - titul, který získala během dvouletého studia na Univerzitě v Bristolu, kde se poté stala profesorem. Zenit pracovala čtyři až pět měsíců ročně v terénu na různých místech v Evropě a Africe a udělala několik důležitých objevů v oblasti paleolitické kosmologie.

Její odbornost se zdála být zaměřena na legendy týkající se mýtů stvoření a na kosmologické vhledy kultury Dogonů a Sumerů. Napsala několik knih na málo známá témata, jako například knihu Průnik duchovních mýtů Dogonské a Sumerské kultury. Z jejích knih jsem ale měl velmi akademický pocit a nebyl jsem připraven nořit se do něčeho tak ezoterického.

Když jsem zpracovával své poznámky a výsledky průzkumu, zazvonil telefon. Podle čísla to byl můj doktor, který mi volal nazpátek.

“Zdravím doktore Kendalle, děkuji, že mi voláte zpět.”

“Rádo se stalo, Solomone. Slyšel jsem tvou hlasovou zprávu, ale nevím, co s tím budu moct dělat. Můžu se asi jedině obrátit na naše právníky a uvidím, jestli by oni mohli napsat dopis těm rodičům.”

“Už jste to někdy dělal?” zeptal jsem se.

“S dárci srdce?”

“Ano.”

“No, vím o několika případech, ale není to moc běžné, zvláště ne tak brzy… po operaci.”

“Opravdu bych ocenil, kdybyste to udělal.”

“Můžeš mi říci, proč tak silně cítíš, že se s nimi chceš setkat? Mohlo by to pomoci, však víš… kdybych v tom dopise mohl udat nějaký konkrétní důvod.”

“Ne, prostě mám pocit, že bych to měl udělat. Snad chci vyjádřit svou vděčnost, nevím přesně. Prostě jsem si myslel, že je to ta správná věc, kterou mám udělat.”

“Chápu. Uvidím, co budu schopen pro to udělat. Pokud budou s tvým návrhem na setkání souhlasit, budeš si to muset zařídit dál sám. Nemocnice se do takových věcí neplete. Dobrá?”

“Abych byl upřímný, přesně tak mi to vyhovuje.”

“Dobrá. Tedy uvidím, co zmůžu. Ještě nějaké otázky?”

„… Ne, myslím, že to byla jediná.”

“Jak se cítíš?”

“Cítím se docela normálně… fyzicky. Stále nemám žádné vzpomínky a to je trochu frustrující. Ale stále doufám.”

“Máme terapeuty, kteří ti můžou pomoci, však víš.”

“Možná za několik týdnů, pokud se to s mými vzpomínkami nezlepší. Uvidíme, jak to půjde. Jsem doma teprve jeden den.”

“Nechci tě k tomu nutit, Solomone, jen chci, abys věděl, že máme ve svém repertoáru i jiné možnosti. Ale není potřeba spěchat… pokud to příliš nenarušuje tvou práci či vztahy, tak na několika týdnech nezáleží. Myslím, že teď je lepší se soustředit na tvé fyzické zdraví. Pamatuj, že máš chodit ven na procházky… nejdřív krátké, ale od příštího týdne chci, abys ušel minimálně dvě míle denně. Dobrá?”

“Dobrá.”

“V pořádku.”

“Děkuji ještě jednou, že jste mi zavolal zpět, doktore, a dejte mi vědět, kdybyste dostal nějaké informace od rodičů dárce.”

“Ano, dám.”

“Dobře, tedy nashledanou.”

“Tobě také.”

“Nashle.”

Zavěsil jsem telefon a cítil úlevu, že se ten proces započal. Abych byl upřímný, kdyby na tom Tilopa netrval, jsem si jist, že bych se nesnažil setkat s rodiči mého dárce. Příliš bych se obával, že se na mě budou zlobit, nebo mě obviňovat, že jsem naživu, protože jejich dcera zemřela. Ale slíbil jsem to Tilopovi. Někdy sliby můžou zaslepit naše strachy.

Cítil jsem, že mé tělo je vyčerpané a tak jsem šel na zahradu a našel si pohodlné rozkládací křeslo a posadil se. Slunce příjemně svítilo a kolem se rozléhaly melodie ptačího zpěvu. To stačilo, abych se uvolnil a hluboce usnul.

Kapitola 27. Dohoda

Myslel jsem, že je to má dcera Marisa, kdo mě budí. Byl jsem ve snění a vznášel jsem se nad nějakou rozlehlou zemědělskou krajinou, když v tom jsem ucítil, jak mi někdo klepe na rameno.

“Ach, to jsi ty,” řekl jsem omámeně. Ale jak jsem otevřel oči, bylo zřejmé, že vlastně nevím, kdo to je.

“Znám vás?”

Vedle mě seděla žena asi tak mého věku. Její přítomnost byla tak velitelská, že jsem na několik sekund nebyl schopný promluvit. Otáčel jsem chvíli hlavou dokola, abych se ujistil, že nejsem ve snu. Ale má zahrada vypadala stejně jako předtím.

Položila svou ruku na mou paži. “Znáš mě, Solomone. Potkali jsme se po tvé ztrátě paměti, zmítáni v té podivné alternativní realitě na ostrově. Myslím, že jsi mě viděl jen od krku nahoru. To je možná důvod, proč mě nepoznáváš. Už si vzpomínáš? Nammu?”

Měla na sobě hedvábné šaty zlaté barvy, které byly složitě zdobeny tmavě purpurovými vzory nějakých starobylých symbolů. Byly průsvitné a její ženské tvary byly pod nimi matně, leč svůdně vidět. Seděla s jednou nohou přehozenou přes druhou a paže měla položené na opěrkách proutěné lenošky - jen několik palců od mých.

“Řekni mi prosím, že teď sním,” zamumlal jsem neurčitě k nikomu.

“Nikdy jsi mi neodpověděl,” řekla. “Trpělivě jsem čekala, abych viděla, jak se přizpůsobíš svému novému životu, který jsem ti velkoryse poskytla dokonce dříve, než byla naše dohoda uzavřena.”

Zkoumavě jsem se na ní podíval a v očích jsem měl pochyby. “Podívej, jestli jsi tím, kým tvrdíš, že jsi, pak bys měla znát jméno toho stvoření, jemuž jsi usekla hlavu. Jaké bylo jeho jméno?”

“Tak ty potřebuješ důkaz, tak to je?”

Přikývl jsem a ztuhnul. Mé nové srdce bušilo takovým způsobem, že jsem se obával, že přistane na sousedově zahradě.

“Měl by sis dávat dobrý pozor, aby tě nepotkal stejný osud jako Canta.”

Každé její slovo bylo vyřčeno s takovou silou, že na mě spadlo, jako by bylo nějakým monstrózním gestem opovržení.

“Ve skutečnosti se na tebe nehněvám,” řekla už měkčím tónem. “Snad už jsme se dostali ze špatného tónu, ale byl jsi to ty, kdo chtěl důkaz.”

Nammu se otočila a podívala se na mě. “Abychom přešli k příjemnějším věcem, jak se ti líbím? Je pohled na mě pro tvé oči příjemný?”

Odvrátil jsem se, protože jsem nevěděl, co mám dělat. Byla to Nammu a přesně jak to řekla v mém snu, našla mě. Mohl jsem utéci, ale co by to vyřešilo? Kam bych mohl jít, aby mě nemohla následovat? Rozhodl jsem se hrát tu rozehranou hru dál a počkat, kam mě dovede.

“Jsi velmi krásná žena,” řekl jsem a podíval se opatrně jejím směrem.

“Děkuji za tvou upřímnou lichotku, Solomone. Není toto lepší způsob, jak se mnou mluvit? Tvůj poslední postřeh mě dává naději. Řekni mi tedy, jak ses rozhodl?”

“O čem?”

“Předstíráš ztrátu paměti i se mnou?”

“Ne, jen chci mít jasno ohledně tvé otázky.”

Nammu se usmála tolerantním úsměvem. “Souhlasíš s tím, že bez výchylek povedeš jednoduchý život učitele, milujícího manžela a opatřujícího otce? Žádal jsi nějaký čas na rozmyšlení nad mou nabídkou. Já - jako výraz dobročinnosti - jsem ti dala důkaz a tady ho máš. Přišla jsem, abychom uzavřeli naši dohodu.”

“Nicméně ty sis vzal více než dva týdny času navíc a co je ještě více znepokojující, dnes jsi hostil dva lidi, kteří tě táhnou na nebezpečnou cestu.”

“Co tím myslíš?” zeptal jsem se. “Jakou nebezpečnou cestu?”

“Jak jsem ti řekla, jestli se pohneš byť o jediný atom směrem ke tvé iluzorní roli ve Velkém Portálu, pošlu ti upomínku, že to, co jsem ti dala, můžu zase vzít zpět - takto jednoduše,” a luskla prsty.

“A co jsi mi dala?”

Nechtěl jsem to vlastně vyslovit. Nějak to ze mne instinktivně vystřelilo jako jazyk z hada. Podíval jsem se na Nammu, abych viděl její reakci a na kratičký okamžik, tak krátký, jak jen si lze představit, celý její výraz potemněl do hrozivě temné entity. Zavřel jsem oči a pomalu je otvíral, častokrát mrkal, ale ona se vrátila do svého exotického stavu čisté krásy.

Nammu zvedla svou levou ruku. “Dala jsem ti toto. Tvůj život. Vrátila jsem ti tvůj život, jak jsem slíbila a udělala jsem to bez tvého souhlasu. Teď bych si přála, abych to bývala neudělala, ale já můžu vždycky napravit své chybné úsudky, které byly založené na dobrých předpokladech. Můžu tě vrátit zpět na tvůj nehostinný ostrov. Přeješ si to? Nebo raději zůstaneš zde se svými milovanými? Všechno co potřebuješ udělat, je dát svůj souhlas.”

Zíral jsem přímo kupředu, nedíval jsem se na ni ani na nic jiného. Mé oči se otočily dovnitř. Doufal jsem, že tam najdu nějakou větu či řetězec slov, který by mě zbavil tohoto utahujícího se svěráku, ve kterém jsem se cítil být chycen.

Nammu uvolnila své nohy a položila je na zem. Rozkročila se kolem své lenošky a předloktí položila na svá stehna. Její černé vlasy se leskly a pod pružnou zářivou alabastrovou pokožkou se rýsovaly její svaly. Až na svou jedovatou povahu byla ztělesněním toho, po čem muži touží.

“Ptáš se na můj souhlas, ale vyhrožuješ při tom, co se stane, když ho nedám,” promluvil jsem opatrně a věděl při tom, že musím být jak opatrný, tak podlézavý. “Jak můžu souhlasit s něčím, k čemu jsem nucen? Není to spíš poslušnost?”

“Chceš mě chytat za slovo? Skutečně si myslíš, že svobodná vůle je tvým právem? Svobodná vůle byla lidem odňata tak dávno, že zapomněli, co to je. Já jsem navrhla řešení tvého problému. Požádala jsem tě…“

“A jaký to mám vlastně problém, kromě tvých hrozeb?” zeptal jsem se.

“Tvůj problém je, že patříš mezi ty, kteří můžou být snadno vtaženi do světa fantazie, jež má duchovní nádech. Jsi naivní. Jsi veden svou nevědomostí do takové míry, že pouhý sen tě dokáže inspirovat k tomu, abys sloužil účelu, který dalece přesahuje tvé schopnosti. Kdybys to někomu řekl, smál by se pošetilosti tvého tvrzení.”

“Solomone, jen se tě snažím ušetřit zármutku, rozrušení a ponížení z tvé cesty do světů duchovní nedůležitosti. Za to žádám jen tvůj slib, že zůstaneš, kým jsi. Že budeš dělat nadále to, co již děláš: že budeš odpovědným občanem a učitelem. Skutečnost, že odporuješ, jen dokazuje tvou nevědomost. To je stav, který je politováníhodný a já s ním nemůžu nic udělat, pokud mi k tomu nedáš své svolení.”

“Když budu souhlasit,” řekl jsem, “ale pak z nějakého důvodu budu vtažen zpět do té duchovní fantazie… co pak? Zabiješ mě?”

Nammu otočila nohy směrem ke mně a dívala se mi do tváře. “Kdo tu co říkal o tom, že tě zabiju?”

“Tvé hrozby byly dostatečně jasné…“

“Skutečně? Myslím, že jsem naznačovala, že zabiju tvé milované. Nezačnu s tebou - jaká bolest a trápení by tě potom sužovali?”

Srdeční tep se mi zdvojnásobil. Postavil jsem se na nohy a kolena se mi třásla. “Než se rozhodnu, řekni mi jednu věc.”

“Jednu věc,” odpověděla chladně s jediným přikývnutím.

“Kdo je Quantusum a proč mě kontaktují?”

“To jsou dvě rozdílné otázky, Solomone. A ty jsi mě požádal o jedinou. S tím jsem souhlasila. Měl bys být přesnější ve svém vyjadřování. Zodpovím jednu z tvých otázek jako příklad přesnosti, kterou by bylo dobré, abys napodobil.”

“Quantusum jsou mytologická stvoření, která kontrolují myšlenky nejslabších jedinců lidského druhu - jako jsi ty, Solomone. Rádi tahají za nitě svých loutek a naplňují je touhami důležitého života, života plného smyslu a záhadnosti, života, jehož význam přesahuje pouhé nakupování věcí.”

“Quantusum jsou otravní predátoři, kteří hledají naivní oběti, aby je oblbly a nasměrovaly k dobrému životu. Je potřeba se jim za každou cenu vyhnout, protože jsou to ty nejtmavší entity z nejtmavších, které nevěří ve světlo, náboženství, vědu, či jakýkoliv jiný základ kultury. Věří jen své vlastní představivosti. Jsou

to šílená stvoření, která milují - nade vše ostatní - popírání pravého lidského účelu, popírání vašich božstev či dokonce spasitelů. Quantusum jsou samy sobě bohy a kdokoliv jim věří, je jejich otrokem."

Bylo zřejmé, že lže. Její důrazný sarkastický tón byl jasně slyšet a zaplnil vzduch kolem nás. "Proč mi o nich neřekneš pravdu?" dožadoval jsem se.

"Další otázky?" Nammu se postavila a její svůdná krása se poprvé ukázala ve své celistvosti. "Tady jsem skončila. Buď budeš souhlasit, nebo se vrátíš na ostrov. Dávám ti deset sekund a ani o trochu navíc."

Má mysl náhle poklesla do hluboké dusivé mlhy. Neexistovala žádná uspokojivá odpověď. Všechny se zdály být špatné.

"Pokud s tebou mám souhlasit, potřebuji jednu podmínku," dožadoval jsem se.

"Žádné podmínky."

"Prosím, jen jednu. Alespoň mě vyslechni, než mě odsoudíš."

"Co je to?"

"Potřebuji varování."

"Chceš, abych tě varovala, budeš-li se příliš zajímat duchovními fantaziemi těch mytologických stvoření? Jaký druh varování by ti vyhovoval?"

"Třeba bych mohla nechat uschnout a zemřít jednu z tvých borovic? Nebo snad nějaký vzdálený bratránek by mohl exnout na mozkovou mrtvici? Myslel jsi něco takového?"

Nammu se opovržlivě smála. "Odpověz mi - hned!"

Zoufale jsem hledal nějakou jinou možnost, ale žádnou jsem nenašel. Vyšel ze mě dlouhý vzdech a já jsem zašeptal, "souhlasím."

"Přijímám tvůj souhlas a bude platit tak dlouho, jak dlouho budeš Solomonem Tonumem." Nammu se při těch slovech podívala do mých očí a já jsem nemohl svůj pohled odvrátit. Cítil jsem, jak mě její oči znásilňují prostřednictvím nějaké tiché síly, kterou ovládají jen bohové.

Neexistoval žádný způsob, jak se dozvědět, jak mi bude pomoženo nebo jestli vůbec. Jen jsem věděl, že by mi někdo měl pomoci, protože neexistoval způsob, jak bych se mohl před Nammu ubránit. Měla takovou moc, která řídí podsvětí a hýbe mocnými lidmi jako pěšáky na šachovnici.

Jestliže má svobodná vůle odešla a já jsem důkazem jejího odchodu, pak musí přeci existovat někdo, kdo zasáhne v zájmu takových, jako jsem já. Ale kdo potom tedy ochránil Dou Xinga, či mnohé jiné svaté nebo duchovní posly, kteří padli za oběť sekyrám, nožům, provazům, kamenům a puškám, jež byly vyjádřením též síly, která tak realisticky proudila skrz tělo Nammu? Cítil jsem se jako mravenec plazící se pod lvem.

V té chvíli, kdy se mi hlavou honily tyto myšlenky, jsem se otočil a viděl, že Nammu zmizela. Nezůstala po ní ani stopa. Šel jsem dovnitř a zamknul za sebou dveře verandy. Náhle jsem chtěl sklenici skotské nebo něčeho takového, aby mě přestala bolet hlava. Musím najít způsob, jak ochránit svou rodinu a sebe. Musím být normální. Nemám na výběr.

Je zajímavé, že když nějaká vnější síla - tak mocná jako Nammu - vás přinutí být normální, uvnitř vás se zaktivuje opačná síla. Neumím to vysvětlit, ale cítil jsem, jak tryská v mém nitru z takových hloubek, ze kterých jsem předtím nemohl čerpat.

Cítil jsem pohyb jejích křídel, a modlil jsem se, aby to nebyl konec mé rodiny nebo mého života.

Kapitola 28. Telefonní hovory

Mé následující setkání se Zenit a Tilopou se nikdy neuskutečnilo. Zrušil jsem ho. Zdůvodnil jsem to tím, že jsem příliš unavený a že potřebuji trávit více času s rodinou. To druhé byla pravda. Po návštěvě Nammu jsem stále uvažoval o vině, kterou bych cítil, kdyby se něco stalo mým dětem nebo Deryi. Rozhodl jsem se, že svůj čas zaměřím na ně a pokusím se znovu vybudovat rodinná pouta tím, že si budeme užívat společné zábavy.

Od neočekávané návštěvy Nammu uplynul celý týden a má stálá starost začínala ustupovat. Ráno jsem chodíval na dlouhé procházky, často s Deryou. Stále jsme hledali nějaké vzpomínky, něco dojemného, co by mě dohnalo k slzám, nějaké hluboké pocity, které by mě znovu probudily. Ale nic jsme nenalezli. Změnil jsem se a ona to věděla. Nebyla to pouhá moje ztráta paměti. Bylo v tom něco hlubšího. Zmiňovala se o tom v nejasných pojmech a náznacích. Ale ať už to bylo cokoliv, bylo to tak překroucené, že nikdo z nás to nedokázal poznat.

Nikdy jsem se Derye nezmínil o svých snech nebo o svém setkání s Nammu. A když jsem jí vyprávěl o návštěvě Zenit a Tilopy, zaobalil jsem to do širokého rámce "dávání se dohromady se starými kolegy". Nevěděl jsem, jak mám o těchto věcech hovořit. Obával jsem se, že si Derya bude myslet, že jsem se zbláznil a tato vyhlídka mě znepokojovala.

Někdy nás možnost nového poznání může popadnout jako ohromná vlna z oceánu a odnést nás tak daleko od těch, které milujeme, že ani nevíme, jak se s nimi máme dále důvěrně stýkat. Kdybych řekl Deryi o všech těch věcech, které jsem viděl, cítil, zažíval a nyní o nich věděl - jen za poslední tři týdny, které si pamatuji - nedokázala by mě pochopit. Byl bych pro ni ještě více cizí - jako nějaký provizorní manžel, který je obklopený vzdálenostmi tak obrovskými, že by mě nedokázala najít.

Kdyby mi do ucha zašeptala odvaha a povzbudila mě do takové míry, že bych mohl odhalit své zážitky, pak bych skutečně našel klid mysli. Ale teď jsem neměl na výběr a musel jsem všechno držet v sobě. Možná jsem nebyl zrozen k objevení tohoto portálu duše, jak to Tilopa nazval. Možná, že Nammu měla pravdu, že mám soustředit svou pozornost na rodinu a práci. Mé zdraví se stále zlepšovalo a s každou uplynulou hodinou jsem cítil, jak se pocit normálnosti ve mně usazuje. Rutiny se dál zaváděly a zvyky jsem začínal vnímat jako příjemné.

V úterý ráno, když Derya a děti odešli do práce a do školy, zazvonil telefon. Dal jsem Dr. Kendalla na video displej nad kuchyňskou linkou. "Dobré ráno, Dr. Kendalle."

"Dobré ráno, Solomone. Jak se cítíš?"

"Velmi dobře, děkuji."

"Vím, že tvá kontrola je naplánována na pondělí, takže nevolám kvůli lékařským záležitostem. Máme zprávy od rodičů tvého dárce a zdá se, že jsou opravdu nadšeni, že se s tebou budou moci setkat, jestliže přijedeš k nim domů. Zřejmě vlastní farmu na severu New Yorku a nemůžou přicestovat sem dolů."

"To je prima," řekl jsem. "Můžete mi poslat jejich kontaktní informace? Já už to domluvím."

"Jo, to můžu. A ještě jedna věc."

"Ach."

"Dárce zanechal poslední vůli a něco pro tebe má. Takže její právník by se s tebou v následujících dnech rád samostatně setkal, jestli to tak může být."

"Jistě," řekl jsem váhavě.

"Dobrá. Pošlu ti teď kontaktní informace a zbytek nechám na tobě."

"OK, děkuji, doktore."

"Uvidíme se tedy v pondělí," řekl Dr. Kendall.

"Děkuji, že jste to zařídil."

"V pořádku. Rád jsem pomohl."

"Nashle."

"Nashle."

Když jsem vypnul video displej, ocitl jsem se v konfliktu. Vlastně jsem nechtěl jet do severního New Yorku. Bylo to přinejmenším šest hodin jízdy a co víc, setkání s blízkými mé dárkyně byl Tilopův nápad. Co když si Nammu bude myslet, že jsem se byť o atom přiblížil mému zavádějícímu poslání? Udeří na mě, aby mi dala učební lekci?

To bylo skutečné dilema.

Další věc, která byla hádankou, byla ta závěť. Proč by mi měla dárkyně nechávat něco více, než své srdce? Musela předem dobře vědět, že umírá, aby mohla zanechat závěť a určit příjemce jejího srdce jako příjemce její závěti. Co chce, abych měl?

Jak jsem uvažoval nad těmito podivnostmi, přišly na email kontaktní informace od Dr. Kendalla a já jsem je otevřel. Rodiče a právník mé dárkyně zde byli uvedeni se všemi kontaktními informacemi. Rozhodl jsem se zadat do vyhledávání jejich jména a podívat se, co se objeví. Jméno mé dárkyně bylo Vanessa Longley a její rodiče byli farmáři v Lisbonu ve státě New York. Měli rodinnou farmu s několika rybníky na pozemku. Z mého pohledu na Google Earth nemůžu přesně říci, kolik akrů to bylo, ale na rodinnou farmu se to zdálo být docela velké.

Ze satelitních obrazů jsem viděl nějaká prasata. Moc dobytka tam nebylo, snad jen jako vedlejší příjem, když úroda byla malá. Našel jsem i několik fotografií. Vypadali na nich jako spokojený pár v pozdní šedesátce.

Vanessa, myslím, byla studentem na Univerzitě v New Yorku. Vyhledal jsem "In Memoriam Vanessa Longley," ale nic se neobjevilo, což se mi zdálo divné. Také jsem hledal na Facebooku, ale se stejným výsledkem. To se pro univerzitní studentku zdálo být neobvyklé, že by nebyla na Webu. Žádné Webové stránky, žádné odkazy. Jen jedna nejasná zmínka, že navštěvuje Univerzitu a ani z toho nebylo jasné, jestli se jedná o tu samou Vanessu Longley. Byly tam i nějaké fotky, ale různých žen, a tak jsem vlastně nemohl říci, jestli některá z nich je má dárkyně.

Prohlížení obrázků bylo podivné. S určitou jistotou jsem cítil, že srdce, které buší ve mně, by poznalo obraz Vanessy, ale bylo to jen matné očekávání, které se nikdy nezměnilo na něco, o čem bych mohl říci, že je skutečné nebo hmatatelné. Jak pocity plynuly, zůstával jsem slepý.

Právníka bylo snadné najít: na webových stránkách společností, na webech Facebook, Twitter, LinkedIn a všech dalších představitelných digitálních médiích. Zde všude byl umístěn, aby našel svého dalšího klienta. Jeho jméno bylo Daniel Archer a byl partnerem Manhattanské právnické společnosti, která podle svých webových stránek zajišťovala firemní akvizice a obchodní právo. Zdálo se neobvyklé, že jejich webové stránky neměly nic do činění se závěťmi či pozůstalostmi.

S jistou mírou nervozity jsem vytočil číslo Daniela Archera. Rozhodl jsem se, že nebudu čekat, až mi zavolá. Byl jsem příliš zvědavý. Po téměř pětiminutovém vyzvánění se v telefonu ozval měkký a energický hlas.

"Tady Dan Archer. Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat, pane Tonume, ale zrovna jsem něco dokončoval s klientem."

"V pořádku," odpověděl jsem.

“Zrovna jsem uvažoval o tom, že bych vám měl zavolat, takže jste mi ušetřil spoustu práce s dolováním vašeho čísla ze stohu papírů na mém stole, který začíná vypadat skoro jako mrakodrap,” smál se. “Děkuji za vaši iniciativu.”

“Rádo se stalo. Víte, proč volám?” zeptal jsem se.

“Vanessina závěť. Předpokládám, že nemocnice vám dala mé jméno a číslo.”

“Ano, ale musím vám říci, že mi nedává žádný smysl, abych byl v její závěti. Je to něco, o čem můžete hovořit po telefonu, nebo musím přijít do vaší kanceláře?”

“Dejte mi svou mailovou adresu, pane Tonume, a já vám pošlu materiály, které pro vás zanechala. Myslím, že se kvůli tomu nemusíme setkávat. Jen potřebuji, abyste podepsal vydání a pár dalších věcí - jen obvyklé právnické záležitosti, ale ty mi můžete poslat poštou do mé kanceláře někdy během následujících dní. Postarám se, aby tyto formuláře byly mezi podklady, které vám pošlu. Jaká je tedy vaše adresa?”

Dal jsem mu svou adresu a počkal, až dá na srozuměnou, že si ji zapsal.

“Dobře, mám to.”

“Kdy mi to pošlete?” zeptal jsem se.

Odmlčel se na několik sekund. “Dám vaši adresu teď hned mému asistentovi, takže to budete mít v rukách pravděpodobně během dvou nebo tří hodin.”

Zdálo se, že Dan najednou začal spěchat. Cítil jsem, jak jeho rezervovanost způsobuje, že další konverzace je nevhodná. Poděkoval jsem mu za jeho čas a naše konverzace skončila náhle a jaksi neohrabaně.

Když už jsem byl v té telefonovací energii, vytočil jsem číslo paní a pana Jason Longley. U matky nebylo uvedeno křestní jméno, ale z mého výzkumu už jsem zjistil, že jde o Corin Longley.

Telefon zazvonil asi šestkrát a už jsem ho chtěl zavěsit, když se ozval ženský hlas… trochu bez dechu. Mé srdce bušilo tak rychle, že jsem se musel zhluboka nadechnout, abych ho uklidnil. Nevím, proč jsem byl tak rozechvělý, ale když jsem zaslechl její hlas, naskočila mi husí kůže.

“Haló, tady Corin, omlouvám se, že jsem to tak dlouho nebrala.”

„… Paní Longley, mé jméno je Solomon Tonum…“

“Ach, ano, čekáme váš hovor, pane Tonume.”

Na chvíli jsem se odmlčel a znovu se zhluboka nadechl. Srdce mi stále bušilo. “Doufám, že vás neobtěžuji.”

“Proboha ne, pokaždé když v uplynulých dvou dnech zazvonil telefon, myslela jsem, že jste to vy. Jsem velmi ráda, že voláte. Jen jsem zrovna venku zametala u vchodu.”

“Je u vás pěkný den?” zeptal jsem se.

“Trochu chladno, slunce svítí a je bezvětří,” řekla a odmlčela se.

“Pane Tonume…“

“Prosím, říkejte mi Solomone.”

“Dobře, Solomone, říkej mi Corin. My jsme obyčejní venkované a nemáme mnoho přetvářek.” zasmála se pobaveně.

“Mám tisíce otázek,” řekla Corin, “které mi teď přicházejí na mysl, ale předpokládám, že bych je měla zadržet, protože si potřebujeme popovídat o tom, kdy sem přijedete. Předpokládám, že nemocnice vám sdělila, že teď nejsme schopni někam cestovat. Z naší farmy je velmi těžké odjet pryč a my jsme zrovna dovyřídili všechny záležitosti s jejím pohřbem… a jejími osobními věcmi.”

“Chápu, a prosím, jestli je to příliš komplikované, můžeme odložit naše setkání o několik týdnů…“

“Nesmysl, nejsme tak zaneprázdněni, pokud sem přijedete.”

“Dobrá, to je vlastně důvod, proč volám. Můžu přijet příští týden buď v úterý, nebo ve středu, jestli to vyhovuje?”

“Jistě, jistě, to je v pořádku,” řekla Corin nadšeně. “Tak řekněme v úterý.”

“Dobře,” odpověděl jsem. “Když vyjedu dostatečně brzy, myslím, že bych tam mohl být v poledne. Je to tak v pořádku?”

“Určitě, Solomone, to bude skvělé,” řekla Corin. “Přichystám ti oběd, takže se na něj nikde nemusíš stavovat. Jen nám zavolej, až budeš tak deset minut od nás. Dobře?”

Začal jsem mít divný pocit. V nějaké oblasti mé paměti se mi chtělo plakat. Přál jsem si mluvit se svou matkou. Má matka zemřela asi před deseti lety a hlas Corin měl vzor té mateřské lásky, která je ústy nebe.

“Ano, to bude skvělé,” odpověděl jsem.

“Tak se uvidíme v úterý na oběd,” řekla Corin.

Chtěl jsem se zmínit, jak je mi líto jejich ztráty a jak se cítím být požehnaný, že můžu žít dál díky šlechetnosti jejich dcery, ale nemohl jsem najít vhodná slova.

Řekl jsem si, že bude lepší říci jim to oběma osobně. “Dobře, děkuji vám za vaši ochotu se setkat. Velmi si toho vážím.”

“To nic, tvůj zájem se setkat je hudbou pro naše uši.”

“OK, to je skvělé. Uvidíme se tedy v úterý.”

“Ano. Těšíme se, Solomone. Zatím.”

“Ahoj, Corin.”

Nějak jsem věděl, že je mou povinností setkat se s Longleyovými a strach, který jsem předtím měl z důsledků, vymizel. Byl nahrazen podivnou netrpělivostí, kterou jsem cítil. Netrpělivostí pochopit mé nové srdce. Ať už to bylo cokoliv, co drželo mé nové srdce a mou mysl od sebe vzdálené, také to vytvářelo mocnou

touhu k jejich propletení. Cítil jsem, jak se tato touha posílila telefonátem s Corin. A teď jsem se rozhodl - aniž bych měl důvod věřit v sotva viditelná znamení, která ukazovala další cestu - následovat své srdce.

Kapitola 29. Vanessa

Když zazvonil zvonek u dveří, vylekalo mě to. Mé srdce jednou či dvakrát vynechalo, ale rychle jsem se uklidnil, když jsem očima našel na silnici bílou dodávku zásilkové služby. Byla to zásilka od právnické společnosti. Ta, kterou Vanessa Longley zanechala pro příjemce. Šel jsem rychle ke vstupním dveřím, podepsal příjemku a položil balík na kuchyňský stůl. Pak jsem na něj zíral, jako by to byl vstup do labyrintu.

Byla to velká zapečetěná obálka světle oranžové barvy. Ležela na mém kuchyňském stole s razítkem času přetištěným přes adresní štítek, na kterém se nesmazatelným černým inkoustem skvělo ručně napsané mé jméno. Nervózně jsem ji otevřel. Našel jsem několik právních dokumentů, které jsem rychle prohlédl. Pak jsem tam našel další obálku označenou “deník”, která byla zalepená páskou. Pod ní bylo něco, co zaujalo mou pozornost. Byl to obal DVD s připojenou poznámkou. Poznámka napsaná úhledným krasopisem jednoduše říkala:

Začněte odsud.

Jen pro příjemce.

Vanessa

Disk byl překvapivě zabalen v plastovém pouzdře s neporušenou propracovanou voskovou pečetí. Vanessa zcela jasně chtěla, aby to viděl jen příjemce, ať už to bylo cokoliv. Nožem jsem otevřel obal a zlomil pečeť. Vzal jsem disk a šel do společenské místnosti. Když jsem vkládal disk do přehrávače, ruka se mi začala trochu třást. Posadil jsem se a stiskl tlačítko přehrát. Má zvědavost byla roznícena vším tím zřejmým utajováním.

Začalo hrát podomácku vyrobené video, na kterém se objevila prázdná židle stojící před velkým stolem v napůl potemnělé místnosti. Z pravé strany přišla mladá žena, ale viděl jsem jen její záda. Opatrně prošla kolem trojnožky kamery. V levé ruce držela kabel od mikrofonu ve své klopě. Když se posadila na židli a podívala se přímo do kamery, vypadala všelijak, jen ne normálně. Neodpovídala - s žádnou mírou představivosti - tomu, jak jsem si představoval, že bude vypadat. Byla drobná s křehkým výrazem. Měla krátké bílé vlasy, silné brýle a příjemný avšak vážný obličej. Hned mě napadlo, že je albín, ale ve slabém světle toho videa se to nedalo říct najisto. Nejdřív se chvíli usazovala na své židli a upravovala kabel mikrofonu. Pak se podívala do kamery a byla chvíli potichu.

Bylo to velmi zvláštní dívat se na osobu, která mi dala své srdce. Velmi mě to citově rozrušilo a chtěl jsem najít tlačítko pauzy, abych se mohl usebrat, ale bylo už příliš pozdě. Začaly mi téct slzy po tvářích, když jsem sledoval, jak ta průhledná bytost začala mluvit. Cítil jsem, jak se závoje zdrženlivosti zvedly, když byla připravena.

Vanessin výraz byl působivý. Zdálo se, že její oči se nedobrovolně pohybují - podobně jako oči snící za zavřenými víčky. V jazyku svého těla měla jistou nevinnost a sebe-vědomí, které mě k ní přitahovalo.

Odkašlání bylo posledním signálem, že je připravena a pak se podívala se do čočky kamery. “Jestli toto sleduješ, pak máš mé srdce, jedinou mou část, která neumírá.” Vynutila rychlý úsměv na kameru. “Vlastně to je jediný orgán, který můžu darovat.”

“Chci ti o sobě něco říci, abys rozuměl svému novému srdci. Nechám video běžet, nebudu dělat žádné střihy nebo editaci, takže jestli tě bude můj hlas unavovat, prostě stiskni pauzu.” Lehce se usmála.

“Jak můžeš vidět, jsem albín. Mám genetickou poruchu, které mí přátelé v lékařské společnosti říkají okulokutánní albinismus - nejtěžší forma albinismu.”

“Vedlejší účinky… no, řekněme, že všechny nemají lékařskou podstatu. Vzhledem k tomu, že jsem se narodila na farmě vprostřed ničeho, celý život jsem se vzdělávala doma a nikdy jsem vlastně nebyla v kontaktu s nikým dalším, kromě příležitostných návštěv doktora.”

“Mám něco se zrakem. Říká se tomu nystagmus. To dráždí mé vrstevníky více než jakákoliv jiná má hříčka osudu, takže navazování přátelství není mým oborem. Chirurgové opravili to nejhorší, když mi bylo osm, ale nikdy to nezmizelo úplně, jak asi můžeš vidět. Kdykoliv jsem šla ven, musela jsem být nabalená a s předepsanými slunečními brýlemi… a tak. Chápu, proč se mi děti vyhýbaly.”

“Ale jak se říká, mraky mají vždy zářivý okraj - a tím byla má představivost. Měla jsem zástupy imaginárních přátel. Neudělej si o mně špatný obrázek, nejsem schizofrenik. Prostě jsem byla sama a díky tomu, že jsem neměla žádné přátele, tak jsem si je prostě vytvořila - většinu z nich. Byla jsem v tom velmi dobrá.”

“Ale pojďme začít s tím, proč existuje toto video…“ Zhluboka se nadechla a zdálo se, že si třídí myšlenky. “Věděla jsem asi dvanáct let, že umírám. Teď je mi dvacet osm, a když mi bylo šestnáct, měla jsem tuto… tuto předtuchu. V této vizi mi bylo řečeno, že jediná věc, která je důležitá, abych ji rozvíjela, je mé srdce - že mé srdce, no, řekněme, bude dědictvím, které učiní mou existenci smysluplnou, ba dokonce nepostradatelnou.”

“Pochopila jsem, že nebudu mít děti, že se neprovdám, ani nebudu dělat žádnou kariéru nebo něco takového.” Podívala se za kameru jako někdo, kdo nakukuje na tajné místo zbožného života.

“Když mi bylo řečeno, že mám připravovat své srdce, nejdříve jsem myslela, že se jedná o instrukci k čistému a jednoduchému životu, dostatek cvičení, dobrá strava a tak, ale mýlila jsem se. Znamenalo to kultivování frekvencí lásky v mém srdci, jejich kumulování a uvolňování, kdykoliv to je možné.”

“Vím, co si teď myslíš,” řekla, ťukala si ukazováčkem na svou hlavu a dívala se přímo do kamery. “Jak by mohl někdo jako já, kdo je izolovaný od všeho, vědět něco o lásce nebo o tom, jak ji kultivovat?” Trochu se naklonila dopředu a ztišila svůj hlas. “Pochop, musí existovat nějaká tajná cesta poznání, díky níž duše ví, že je nesmrtelná. Prostě… prostě to přijde, nějak se to připlíží, když si toho všímáš. A protože já jsem neměla žádná obvyklá rozptýlení, tak jsem si toho všimla.”

“Nebyla jsem nijak zvlášť duchovně laděná osoba, a ani teď o sobě tak neuvažuji. Prostě jsem někým, kdo investoval velkou většinu svého času na vývoj svého srdce, protože to je mé dědictví… mé poslání.”

“Chápu tě, jestli si teď myslíš, že to zní poněkud bláznivě. Možná si myslíš, že jsem tak divná, jak vypadám a možná budeš uvažovat, že srdce, které máš v sobě, tě nějak nakazí tím bláznovstvím. Ale tak to není. Omlouvám se, že vypadám tak podivně… prostě jsem taková. Zkus se podívat za tu podivně vypadající osobu, kterou vidíš a jen poslouchej má slova. Mohla jsem to všechno natočit jenom na audio a ušetřit tě všech aspektů mé osobnosti, ale chtěla jsem, abys mě skutečně poznal.”

Vanessa se otočila dozadu za sebe, vzala sklenici vody ze stolu, před kterým seděla, a trochu se napila. Upravila si své brýle s černými obroučkami a pak složila ruce na klín. Osvětlení v místnosti bylo velmi malé, ale vypadalo to, že zavřela oči. Měla rozcuchané vlasy, jako by zrovna vstala a ani se nesnažila se učesat. Na sobě měla volnou modrou blůzu s dlouhými rukávy a šedivé tepláky.

Místnost, ve které se nalézala, byla velmi jednoduchá. Za její stůl jsem moc neviděl, ale na stole měla laptop a tablet vedle sebe. Vzadu na stole taky bylo naskládáno pár knih a úplně napravo v záběru kamery jsem myslím rozpoznal několik fotografií - zřejmě jejích rodičů.

Vanessa vypadala jako umírající, ale očividně nebyla v nemocnici ani v hospicu. Předpokládám, že to byl její vlastní pokoj.

Podívala se do kamery a pokračovala. “Teď mě sice vidíš, ale moc toho o mně nevíš. A já samozřejmě nevím nic o tobě. Neznám tvé jméno, kde žiješ, nic o tvé osobnosti. Jsi pro mě naprostým tajemstvím, až na jednu věc. Mé srdce tě zná. Co tím myslím? Představ si, že jsi uplynulých deset let strávil čtyři až šest hodin denně tříbením svého srdce. Tříbením myslím trénování, aby bylo ryzí, citlivé, soudržné, živoucí, rytmické, vnímavé na krásu, odvážné, chápající, soucitné, vyjadřující se, pokorné, milující a všechny další přívlastky, které činí srdce sídlem duše.”

“Když je tvé srdce tímto způsobem trénováno, duše do něj může plně vstoupit. V takovém srdci může žít a našeptávat své rady. To má duše také udělala. Po letech a letech tříbení svého srdce jsem získala přinejmenším vhled do pravé perspektivy duše, a když jsem se takto podívala, uviděla jsem tebe.”

Ukázala prstem na kameru, ale já jsem cítil, že ukazuje na mě. Mráz mi běhal po zádech nahoru a dolů, jak jsem ji sledoval naprosto okouzlen jejím vyprávěním.

“Nemyslím tebe jako osobu, fyzické tělo se jménem, pohlavím, osobností, hodnostmi a vším ostatním. Myslím tebe jako nesmrtelnou bytost. K tomuto bytí teď mluvím, protože jemu teď sloužím. Jinak bys nesledoval toto video.”

“Jsi tvůrcem něčeho velkého. Vytvoříš něco, co všechno změní. Viděla jsem to. Všechno… každá věc v tomto vesmíru tím bude dotčena. Nevím jak, ale vím, že to uděláš - my... my to uděláme.”

Vanessa se na chvíli odmlčela, podívala se dolů na podlahu a potom si položila pravou ruku přes srdce. “To není dar. To není pouhé prodloužení života. Je to magnet, který přitahuje tvé vyšší jáství.”

“Tu tvou část, která byla osleplá a oblblá marnivostí života. Ta předstoupí v tomto připraveném srdci, které jsem ti dala.”

“Je možné, že to nepřijímáš. Možná, že pochybuješ o každém slovu, které jsem řekla. Nemám žádný důkaz, ale ty najdeš své vlastní důkazy, když si přečteš můj deník a budeš praktikovat to, co jsem já započala. Nic z toho není obtížné. To, co je obtížné, je, že jsi posledním spojením v řetězci, který se natahuje přes nezměrný časoprostor a ty budeš vyrušován, pronásledován, ohrožován a ano, možná i umlčován silami, které chtějí, aby se tato kosmická událost nevydařila - aby ochabla do pochyb a rozčarování. Budou se snažit ze všech sil, aby se to nepovedlo. Ne proto, že jsou zlí; ne proto, že vidí větší smysl toho všeho a ten výsledek se jim nelíbí; ale proto, že jsou to mocné síly, které jsou sobecké a chybí jim odvaha k soucitu. Změna - taková, kterou přinášíš - těmito silami nikdy není vítána.”

Znovu se odmlčela a upravila svou pozici na židli. Vanessa vypadala určitým zvláštním způsobem neodolatelně krásně, a jak mluvila, byla velice živá. Měla před kamerou skromnou pózu, ne takovou, která je vytvářena v populárních časopisech. Její ruce byly velice jemné a ženské. Používala je při své komunikaci jako dirigent taktovku.

Vanessa se letmo podívala za sebe, jako by odkloňovala nějaké vyrušení a potom se otočila na kameru. “Nic ti neuškodí, jestliže budeš důvěřovat našemu srdci. Neexistuje nikdo, kdo by tě mohl zastavit, jestliže budeš naslouchat nejvnitřnější části svého bytí. Viděla jsem to. Vyhrožování… přijde. Rozptylování… také přijde. Ty stále praktikuj techniky, které jsem ti zanechala v mém deníku. Prosím, věř mi. Není to šílenství. Je to duševní zdraví nejvyššího řádu.”

Zastrčila si nohy pod sebe a já jsem si všiml, že je bosá. “Jestli se setkáš s mými rodiči, můžou ti potvrdit, že nejsem ta, která by byla náchylná k mystice. Nikdy jsem nečetla Bibli ani Korán. Nikdy jsem nestudo-

vala žádné světové náboženství… nikdy mě to nezajímalo. Namísto toho jsem se soustředila na své srdce. Studovala jsem ho. Naslouchala jsem mu."

"Našla jsem všechny frekvence, se kterými rezonuje, a naučila jsem se, jak tyto frekvence můžou být vetknuty do praktik, které vytvářejí spojení mezi srdcem a mozkem, myslí a tělem."

"Ti, kdož jsou hluboce pohrouženi ve svých citech - ne v těch sentimentálních, rozbředlých - ale v těch, které jsou lucidní, které jsou smíchány z hluboké a vytrvalé lásky, jež není náladová, ani není založená na bezstarostnosti a pohodlí, ti můžou vyvolat své poslání, dokonce poslání tak velké, jako je to tvé. Srdce je tím motorem, který toto poslání pohání."

Na chvíli odvrátila pohled, jako by si vzpomínala na nějakou událost ze své minulosti, a když znovu promluvila, její hlas byl měkčí a vědomější. "Jedna z věcí, která se přihodí, až obdržíš mé srdce, bude ta, že budeš vynulován. Nevím přesně, co to pro tebe bude znamenat, nebo jak se tě to dotkne, ale vidím to. Mé srdce restartuje tvůj systém a výsledek je nepředpověditelný. Jediné, co ti můžu říci, abys byl trpělivý. Není to odmítnutí na chemické nebo biologické úrovni, ale spíše na kvantové energetické úrovni. Tvoji lékaři tomu nebudou rozumět a pravděpodobně ti předepíší léky na utišení. Prosím tě, neber je."

"Chápu, že to opět zní bláznivě a omlouvám se za to. Ale upřímnost je jediný úhel komunikace, kterému jsem kdy rozuměla. I teď ti tedy musím říci to, v co věřím, dokonce i tehdy, jestliže neumím vysvětlit, proč tomu věřím."

"Vytvořila jsem živý orgán, ve kterém může duše sídlit v celé své majestátnosti. Tvé srdce teď přitahuje tvé vyšší vědomí do těla, a jak toto nesmrtelné jáství předstoupí, ucítíš nové posílení, jako by najednou celý vesmír byl tvým spojencem či partnerem."

"Podívej se na mě. Vypadám jako úspěšný, zdravý a dobře socializovaný člověk?" Mírně zakroutila hlavou a usmála se. "Jak vidíš, ničím z toho nejsem a přitom vesmír je mým spojencem. Jak je to možné? Je to možné, protože mé srdce je teď v osobě, která všechno změní. Já jsem palivem tvé rakety. Chápeš? Beze mě bys nikdy nebyl schopen opustit gravitaci země. Tvé poslání by se nikdy neubíralo po dráze, pro kterou bylo určeno."

Hlas Vanessy se ztišil až k šepotu. "Někdy se ti, kteří mají nejmocnější spojení, zdají být těmi nejslabšími svého druhu."

"Srdeční prostor se scvrkává, jestliže osobnost slouží tužbám po moci a dosahování toho, co je měřítkem lidského úspěchu. Srdce expanduje díky pokornému duchu, který vidí ve všem jediného a který chápe, že jednota není touhou nebo cílem - je právě teď a vždy bude právě teď. Klíčem je si to uvědomit. Věřím, že v tom spočívá tvá mise. Tak jsem to viděla. Když se díváš na toto video, asi už o tom něco víš."

"Chápu, že se budou vkrádat pochybnosti. Také jsem je měla… to mi věř… měla jsem je ve všech podobách. Pochyby můžou být tak přesvědčivé, že tě přesvědčí, abys přestal praktikovat. Pochyby říkají: nic se neděje, proč praktikovat? Kde je příčina a následek - odměna za mou praxi? Jejich svádění je zlověstné. Jejich hlas je všude. Je jako sbor špatných zpěváků, který přehluší jednoho talentovaného pěvce."

Vanessiny prsty byly dlouhé a úzké a když mluvila, vždy byly v pohybu. Měly vynalézavou povahu, jako by měly svůj vlastní jazyk. "Jestliže ses s tímto videem dostal až sem - zvláště, pokud to bylo bez pauzy, pravděpodobně si již uvědomuješ toto poslání, které máš - alespoň na nějaké úrovni. Možná už jsi mě dokonce viděl. Natahovala jsem se k tobě, to tě ujišťuji. Pomůžu ti všemi způsoby, kterými můžu. Když budeš mít pochyby, když přijde vyrušování, když ucítíš, že tvé poslání se ti vzdaluje, můžeš mě zavolat. Příslušný postup jsem zanechala v deníku."

"Věc, na kterou se můžeš vždy spolehnout, nehledě na to, co se děje kolem tebe, je, že já jsem zde," něžně si položila obě ruce na své srdce. "Já tě neopustím."

Vanessa se podívala přímo do kamery, tak jako jsem to viděl už předtím. Její projev - jazyk jejího těla - byl nejneobvyklejším, jaký jsem kdy viděl. V jejích pohybech byla poetická umírněnost a jemnost velké oblohy.

Mé srdce ztěžklo, neboť jsem věděl, že ona odešla a že drahokam koruny, na jehož vytvoření tak těžce pracovala, nyní buší svůj nepoznatelný avšak známý kód ve mně. Uplynulé tři týdny mě připravily na toto video. Ačkoliv v něm byly části, které mě znepokojovaly, jeho velké většině jsem rozuměl.

"Můj deník," pokračovala, "je sbírkou nahodilých myšlenek a představ, kterým jsem se naučila během uplynulého desetiletého kurzu. Můžeš si ho představit jako uživatelský manuál pro srdce, které v tobě buší. Srdce není jen sbírkou tkání a svalů, které pracují pod rozmarem času. Je to portál ke kolektivní inteligenci, která nás spojuje - nás všechny - do většího účelu a k osudu našeho života."

"Někdy je tento větší účel ztracen a pak přijde někdo a znovuobjeví ho. Ale ne tak, že by přišel a řekl: naším osudem je toto nebo tamto. Přijde a umožní jeho objev všem a to prostřednictvím prožitku - přímého prožitku… tím nejmocnějším způsobem. To je způsob, jak druh transformuje sama sebe. To je to, s čím jsi spojen, ačkoliv ti přesně nemůžu říci jak."

Vanessa se podívala pryč od kamery a na chvíli se odmlčela. "Lékaři mi řekli, že mi zbývá několik týdnů. Nechci tě zatěžovat svými zdravotními problémy. Ve skutečnosti mi lékaři řekli, že je zázrak, že jsem tu tak dlouho. Předpovídali můj odchod už mnoho let, ale já teď vím, že konec se přiblížil… cítím to. Myslím, že jsem měla v životě velké štěstí, tak mě prosím vůbec nelituj. Žila jsem úspěšný a smysluplný život, protože jsem byla věrná svému poslání."

"Chápu, proč se lidé honí za štěstím a proč ho hledají v získávání věcí, kterými se pak obklopují ve vnějšcích. Ale pro mě je štěstí tehdy, když cítím spojení se svým posláním. Neumím to vysvětlit jinak. Chá-

pu, že pro někoho to může vypadat jako sobectví, ale je to důvod, proč jsem zde jako lidská bytost. Ačkoliv ostatní můžou cítit, že jsem rezervovaná nebo odtažitá, je mnohem pravdivější říci, že jsem odevzdaná svému poslání a mé poslání rozhodně sobecké není."

"Má závěrečná poznámka pro tebe je, že láska je stavem vědomí. Vím, že to zní abstraktně a také to takové je. Ale je to podstata, protože láska je obvykle chápána jako pocit a čin, ale ona je ponejprve vědomím. Ještě předtím je dokonce inteligencí a tato inteligence se netýká mozku či mysli, ale srdce-mysli, což znamená, že srdce a mysl jsou harmonizovány, aby vyjadřovaly duši."

"Teď, když máš mé srdce, tvá mysl se s ním pomalu bude synchronizovat. Jak dlouho to bude trvat, to se neví, tak buď trpělivý. V průběhu toho možná budeš cítit, že v záležitostech lásky jsi bezvládný. Jestli máš manželku, nebo děti, můžeš k nim cítit jakýsi pocit prázdnoty, než se tvá mysl zesynchronizuje s mým srdcem. Na straně šedesát tři v mém deníku najdeš techniku, která ti v tom může pomoci. Praktikuj ji tak často, jak cítíš, že potřebuješ."

Sepnula své ruce a jemně se uklonila. "Miluji tě a udělám všechno, co je v mých silách, abych ti pomohla. Vědomí, kterým jsem, ti bude vždy tak nablízku jako tvé srdce. Doufám, že jej přivítáš. To je vše, co po tobě žádám."

"Tady Vanessa, končím."

S jistou námahou vstala ze židle a já jsem ji sledoval, jak zmizela ze záběru kamery. O sekundu později už zbyla jen černá obrazovka. Stiskl jsem tlačítko stop a tiše plakal.

Místnost byla náhle tichá. Cítil jsem, jak se mi valí po tvářích dolů slzy, ale nebyl jsem smutný. Byla to nějaká jiná emoce nebo pocit, který nejde vyjádřit. Cítil jsem se velmi šťastný, že jsem dostal Vanessino srdce a zároveň jsem rozvíjel pocit horlivosti týkající se práce, která mě čeká. Svou velikostí byla odstrašující, pokud Vanessa a Tilopa byli ve svém hodnocení přesní.

Začal se objevovat jasnější obraz mé budoucnosti, přestože má minulost byla držena jako vězeň na nějakém izolovaném, nevypočitatelném místě bez oken. Zavřel jsem oči a položil si ruku na srdce. Bušilo měkce a rytmicky.

Cítil jsem jizvu po operaci, ale hlouběji, v nějaké svaté komnatě, zněly svou přítomností tupé údery a já jsem si představil, jak láska plyne z mé ruky do mého nového srdce a tak jsem ho s výronem vděčnosti přivítal.

Kapitola 30. Bezvýznamná ukázka

Další den byla sobota. Derya a děti byly doma a já jsem přemýšlel, jestli mám ukázat Vanessino video Derye. Derya byla vychovávána jako Muslim a byla průměrně oddaná. To, do čeho jsem se dostal, bylo nepopiratelně v rozporu s hlavními poučkami Islámského náboženství, ale jak moc to bylo mimo jeho rámec, to pro mě zůstávalo velkou neznámou.

Další záležitostí byla Nammu - mocná bytost podsvětí, která si vynucovala mou poslušnost strašnými hrozbami. A tak jsem na jedné straně měl zředěný Islám západního ražení a na druhé straně… nevím přesně, co jsem v Nammu měl, ale v tuto chvíli se zdála být opakem mešit, kostelů, chrámů a čehokoliv náboženského. Cítil jsem se být jako mezi mlýnskými kameny a jejich sevření se dále utahovalo.

Zrovna jsme dosnídali a děti vyběhly na zahradu hrát si, když jsem uslyšel Jona křičet, "Tati! Tati!!"

Vyběhl jsem z kuchyně a srdce mi s obavami bušilo až v krku. Jon a Marisa ukazovali na něco na zemi. Když jsem otevřel prosklené dveře, uviděl jsem, že jedna z našich borovic spadla a nějak se scvrkla do té míry, že měla asi jednu třetinu své normální velikosti. Ten náš strom pouze nespadl a nezemřel. Byl poražen nějakou šílenou silou, kterou mohla být jedině Nammu.

Derya vyběhla také a nevěřícně vzdychla. "Co to mohlo způsobit!?"

Zavrtěl jsem hlavou a pokoušel se vypadat klidně a vyrovnaně. "Nevím, ale uklidím to."

"Že to uklidíš?" zeptala se Derya v úžasu. "Měli bychom zavolat hygienického inspektora… nebo… nebo někoho z města, aby se na to podíval. To je něco divného. Stromy se přes noc prostě takto nemůžou scvrknout."

Derya se otočila na naše děti. "Děti, běžte hned domů," přikázala.

Marisa a Jon se jako vyhubovaná štěňata pomalu naštvaně šouraly ke dveřím do domu a pak je za sebou zavřely. Dívaly se skrz skleněnou výplň dveří se smutnými obličeji.

Derya mě chytila za paži a odtáhla pryč od stromu do vzdálenosti asi dvaceti stop. Pak mi prudce šeptala. "Podívej, vím, že máš ztrátu paměti, ale věř mi, tohle není normální. Musíme zavolat někoho z města, aby se na to podíval. Může tam být nějaká chemikálie… nebo… to může být zdraví nebezpečné a město by o tom mělo vědět. Nemůžeme to prostě jen tak uklidit a hodit do odpadků. Chápeš?"

Přikývl jsem. "Dobře, rozumím. Koho zavoláme?"

"Je sobota, nevím, jestli městský úřad bude mít otevřeno. Zkusme policii a uvidíme, co nám doporučí."

"Policii?" protestoval jsem.

"Ano, policii. Toto je vážné, Sole."

Právě v tom okamžiku, v tomto jediném okamžiku jsem věděl, že mám otočit a vysvětlit všechno Derye. Říci jí o všech mých snech, vizích, návštěvách a hrozbách, které jsem zažil od mé transplantace srdce. V té

chvíli jsem otevřel ústa a připravoval si jazyk, abych zformoval správná slova, ale žádná nevyšla. Přikrčila se v mých ústech a já zůstal němý, jako by je jen vesmír dokázal vypustit - a ten nebyl připraven.

"Dobře, hned ji zavolám," řekl jsem a otočil se k domu.

Nevěděl jsem, jak bych jí to všechno vysvětlil. Bylo toho příliš. Děti se dívaly, soused si uklízel zápraží a zdálo se, že nás poslouchá. Také mi bylo jasné, že Nammu nás pozoruje z temného zákoutí svého světa. Cítil jsem její přítomnost a poslední věc, kterou jsem si přál, bylo zatáhnout do toho Deryu. Byl jsem rozhněvaný, ale ne proto, že strom byl zničený, ale proto, že Nammu jasně poslala svůj vzkaz - zatáhla do toho mou rodinu. Chtěla, abych se styděl za své neuvážené kontaktování Vanessy a jejích rodičů.

Proč to napětí musí být tak silné? Pokaždé, když jsem se pohnul směrem, kterým jsem cítil, že bych měl jít, byla mi uštědřena výhrůžka. Cítil jsem se jako malý pejsek na krátkém vodítku.

Vzal jsem telefon a vytočil číslo místní policie. Tápal jsem po nějakých slovech, kterými bych tu záležitost popsal, aniž bych vypadal jako utečenec z místního blázince. Operátorka na tísňovém volání vypadala, že ji má historka nudí, ale vykonala svou práci a řekla mi, že policisté brzy dojedou.

Deset minut po mém telefonátu přijelo policejní auto. Dva policisté následovali Deryu a mě na zahradu, kde jsme jim v souzvuku ukázali na znetvořený strom, který v tom okamžiku vypadal ještě podivněji. Borovicové jehličí z něj opadalo a kůra popraskala v nepředvídatelných vzorech, které se odlupovaly z kmene. Nejpodivnějším aspektem však byl její pach. Páchla odporně, jako smrt sama. Ze základny kmene vytékala v místě, kde se zlomil, hustá zlato-hnědá míza, která byla pravděpodobně příčinou toho nepříjemného pachu.

Policisté vyfotili nějaké fotografie, položili pár otázek a napsali hlášení, které podle všeho předpokládalo, že zničení nastalo buď díky uličnictví dětí ze sousedství, nebo neznámou nemocí stromu. Podpořil jsem jejich teorie, abych minimalizoval jejich vyšetřování, ačkoliv jsem cítil, že Derya je o tom přesvědčena méně.

Souhlasili s Deryou, že posoudit by to měl některý z městských inspektorů na stromy. Policisté položili přes strom plachtu a uzavřeli oblast, kam strom spadl.

Podpořili nás v tom, abychom raději zůstali uvnitř domu a vyhnuli se této oblasti, dokud strom nebude prozkoumán inspektorem. Také slíbili Derye, že požádají některého z požárních expertů na chemikálie, aby prozkoumal strom a podzemní vodu kolem něj.

Z důvodu mé amnézie jim Derya zodpověděla otázky týkající se původní výšky stromu, kdy a kde jsme ho koupili, jestli máme zahradníka a podobné typy otázek, které potřebovali vyplnit do svého hlášení. Já jsem přikyvoval a vypadal zaujatě. Příležitostně jsem mával na Jona a Marisu, kteří vše trpělivě sledovali zpoza dveří.

Při hledání zářivého okraje jsem si připomněl, že Nammu mě varovala přesně tak, jak jsem si přál. To mě ovšem zanechalo v naprosto nepříjemné pozici. Jak bych mohl prostě opustit to, co jsem se právě dozvěděl od Vanessy? Jak bych mohl opustit své poslání? Pokud existuje nějaká vyšší moc, božské bytí, které toto všechno řídí, nemělo by ochránit mě a mou rodinu? Možná, že smrt stromu je ve skutečnosti vše, co Nammu může způsobit.

Zbytek odpoledne jsme strávili v parku a na nákupech, kde jsme hledali alespoň náznak normálnosti. Když jsme se vrátili domů, čekal na nás na záznamníku vzkaz. Byl z požárního oddělení. Ten člověk se jmenoval Jerome Higgs. Přišel prozkoumat strom, když jsme byli venku a pak nechal svůj vzkaz ve hlasové schránce. Derya spustila přehrávání a ukazovala, abych poslouchal.

"Vážení Tonumovi, mé jméno je Jerome Higgs a jsem z požární stanice v New Haven. Udělal jsem zběžnou prohlídku vaší borovice. V blízkém okolí stromu jsem nenašel žádnou chemikálii, takže si nemyslím, že by to bylo způsobeno chemickým přípravkem. Nikdy jsem nic podobného neviděl a ani v naší databázi jsem nic nenašel. Vlastně ani na internetu, kde jsem to vyhledával, abych mohl určit, o co jde. Vzal jsem vzorky mízy, jehličí a kůry. Otestujeme je a sdělíme vám výsledky."

"Také jsem odebral vzorky podzemní vody, kvůli kterým jsem vyvrtal poblíž základny stromu malé díry, které spravíme na náklady města."

"Poté, co stromový inspektor provede své posouzení, postaráme se o likvidaci. Nepřibližujte se k té oblasti, než odklidíme strom a zaděláme díry, které jsme vyvrtali."

"Pokud máte nějaké otázky, mé číslo je 203-787-6734. Děkuji a buďte zdrávi."

Derya vzdychla a otočila se na mě. "Můžeš mu zavolat a zjistit další podrobnosti? Já zatím připravím večeři."

"Další podrobnosti?" zeptal jsem se.

"Kdy přijde stromový inspektor? Kdy budeme moci jít na zahradu? Jak daleko se máme od toho místa držet? Prostě chci mít více informací." Ukázala směrem ke stromu. "To je děsivé. Takové věci se nedějí. To je něco špatného… cítím to. Chci vědět všechny informace o tom stromu, které lze zjistit. Dobrá?"

"Hned mu zavolám," řekl jsem.

Derya se ke mně naklonila a políbila mě na tvář. "Díky, Sole. Nachystám ti sklenku vína, až budeš hotov. Tady je Jeromovo číslo." Podávala mi malý kousek papíru.

Šel jsem dolů do své kanceláře, sedl si ke stolu a vytočil číslo. Ozval se veselý ženský hlas.

"Dobré odpoledne, požární stanice 13. Jak vám můžu pomoci?"

"Můžu, prosím, mluvit s panem Jerome Higgsem?"

"Omlouvám se, pan Higgs je celý den pryč. Chtěl byste mluvit s někým jiným?"

"Ach… ne, nechal nám vzkaz ohledně záležitosti, která se přihodila na naší zahradě…"

“Ach, ano, ti lidé se stromem,” přerušila mě. Slyšel jsem chrastění papíru v pozadí. “Pan Tonum, je to tak?”

“Ano.”

“Můžu vám pomoci osobně,” odpověděla. “Máte nějaké otázky?”

“Skvělé… skvělé, no… víte, kdy k nám přijde ten stromový inspektor?”

“V pondělí v 8:42 dopoledne,” odpověděla bez zadrhnutí.

Ztuhl mi obličej. To bylo nějaké divné… Najednou jsem to cítil. Bylo to jako by nade mnou přeletěl stín a čas přeměnil sám sebe na chamtivé zrcadlo, které mě obklopilo.

“Ještě nějaká otázka?” zeptala se.

“Říkal pan Higgs, kdy budeme moci opět používat naši zahradu?” zeptal jsem se. Má mysl se probírala možnostmi, co se to vlastně děje.

Zasmála se a v té chvíli jsem věděl - ačkoliv nevím přesně jak - že mluvím s Nammu. Naskočila mi husí kůže, jako by mě po celém těle lezla armáda mravenců.

“Pane Tonume,” řekla. “S vaší zahradou bych si nedělala starosti. Byl to jen jeden strom a navíc malý. Myslím, že další stromy už neuhynou.”

“Spolupracujete s panem Higgsem?” zeptal jsem se.

“Nijak zvlášť,” odpověděla. „… Máte nějaké další otázky?”

Téměř už jsem chtěl zavěsit. Pochyboval jsem o své nedůvěře k té ženě. “Vlastně neznám ani vaše jméno,” řekl jsem.

“Ne, to sice neznáte, ale jinak mě znáte dobře.” Zasmála se sice rezervovaně, ale zřetelně to byla Nammu.

Nastalo dlouhé ticho, zatímco já jsem zvažoval své další počínání. Mým přirozeným instinktem bylo ustoupit a hovor přerušit. Ale nakonec jsem se v soukromí mé kanceláře rozhodl jí čelit. Možná, že to po telefonu bude lehčí, řekl jsem si.

“Proč sleduješ každý můj pohyb?” dožadoval jsem se a dával si při tom pozor, abych nezvedal hlas. “Proč se do toho pokoušíš zatáhnout mou rodinu?”

“No tak, Solomone, ty víš, proč tě sleduji… nepředstírej mi tu nevědomost. Co se týká tvé druhé otázky, jen ochraňuji své zájmy v naší dohodě. Chtěl jsi varování… dala jsem ti varování. Měl bys být vděčný.”

“Podívej, nevím, jak mám s tebou souhlasit, když poškozuješ něco, co je pro mě důležité. Jestli to uděláš ještě jednou, zruším svůj souhlas.”

Hrůzou se mi hlas trochu třásl.

“Tak ty mi vyhrožuješ, že nedodržíš naši dohodu?” zeptala se Nammu a každé její slovo bylo naplněno nepřátelstvím.

Nechtělo se mi jí odpovědět, ale nakonec jsem těžce polkl, otevřel ústa a doufal, že slova najdou svou cestu ven. “Jestli do toho budeš jakkoliv zatahovat mou rodinu, tak budu následovat své poslání… nebo co to je, co nechceš, abych dělal. Budu to sledovat každou buňkou svého těla. Vyvolám všechny božské síly vesmíru, aby mi pomohly, a ty…“

“A já co? Ty si skutečně myslíš, že máš moc mě odmítnout prostě proto, že vyvoláš nějakou imaginární sílu?” Nammu se pro sebe zasmála, jako by byla pobavena mou upřímností.

“Představ si na chvíli”, řekla, “že ten strom na tvé zahradě je osobou - nebudeme to příliš dramatizovat, ale řekněme - někým z tvé rodiny… třeba Deryou… nebo Jonem.”

Srdce mi začalo bušit. Zněla tak klidně, jako by byla královnou, která diskutuje o počasí se svým poddaným. Chtěl jsem zavěsit, ale obával jsem se důsledků.

Slyšel jsem smích a pak na několik sekund ticho. Pak se její hlas zkreslil na něco, co znělo jako ryzí, nespoutané, zaslepené zlo, které nebylo ani ženou ani mužem. “Přijdu a zničím to, co miluješ, jestli se odvážíš porušit naši dohodu. Ty jsi teď dole ve své kanceláři, zatímco tvá rodina je nahoře… sama. Chceš, abych ti ukázala svou moc a nenechala tě na pochybách? Chceš další varování?”

“Ne!” vykřikl jsem instinktivně.

“Pak nepředstírej, že nade mnou máš nějakou moc, protože ji nemáš. Já jsem tady mistrem a ty jsi sluhou. Skončila jsem s děláním chůvy muži, který je natolik bláznivý, že ohrožuje svou rodinu. Ten strom byl bezvýznamnou ukázkou. Zapochybuj ještě jednou o mé moci a já ti uštědřím ránu, které budeš litovat po zbytek života.”

Začal jsem mluvit, ale uslyšel jsem oznamovací tón. Nammu zavěsila. Hrůzou jsem se potil a třásl. Vstal jsem ze židle a chodil po kanceláři sem a tam. Snažil jsem se najít cestu ven z mých nesnází, ale skončil jsem zase stejně: vzdát se. Měla pravdu. Ohrožuji svou rodinu. Potřebuji to všechno zastavit.

Potřebuji se vrátit do práce a pokračovat ve svém rodinném životě. Odložit všechny své myšlenky na mé poslání, které je určeno někomu jinému.

Všechno, čemu jsem s velkým přesvědčením uvěřil po shlédnutí Vanessina videa, jsem nyní systematicky mazal. Cítil jsem, jak to odeznívá do prázdnoty, když jsem se rozhodl být normální. Zbavil jsem se otěží, které mě ovládaly poslední měsíc. Už nebudu poslouchat nic jiného než svou racionální mysl. Budu dělat jen to, co je potřebné pro ochranu mé rodiny. To je mé poslání - mé jediné poslání.

Šel jsem do mé tmavé komory, otevřel skříňku a našel obálku od Vanessy. Na chvíli jsem ji držel a potom ji v jakémsi symbolickém, strachem zastřeném impulzu zahodil do koše, jako božský rozsudek, že mé nasměrování se změnilo. Už jsem dále nebyl předmětem nějakého velkého experimentu lidské rasy. Někdo

jiný bude muset převzít tuto roli, protože mně nikdo nepomáhá, nikdo neochraňuje a já sám určitě nemám schopnost překonat moc Nammu, která vypadá jako božská.

Můj svět se najednou zastavil jako spící střelka kompasu v klidném oceánu. Šel jsem nahoru a cítil nový pocit přesvědčení znovu-vstoupit do svého života, dřívějšího života, abych znovu byl sám sebou.

Kapitola 31. Doktor

Následující pondělí jsem měl schůzku s doktorem. Derya s dětmi byli zpět ve svých režimech práce a školy. Vzal jsem si do doktorovy ordinace taxík, protože jsem stále nesměl řídit. Cesta byla docela krátká, ale přesto stála 28 dolarů.

Poté, co jsem se ohlásil, mě zavedli do jedné z vyšetřoven Dr. Kendalla, která byla určená pro rutinní pooperační vyšetření. Na pondělní odpoledne byly sestry dobře naladěny. Soudě podle toho, co jsem zaslechl z vedlejší místnosti, jedna z nich se vdávala. (Stěny byly tenké.)

Provedly mi detailně všechny standardní procedury, včetně měření krevního tlaku a odebrání vzorků krve. Po mém poslušném přijímání jejich popichování a zkoumání, při kterém jsem si připadal jako jehelníček, mě vzali do velké a mnohem příjemnější kanceláře, kterou Dr. Kendall používal pro své konzultace. Čekal jsem a zíral z okna. V okamžicích jako byl tento, se stávalo, že se má mysl zatoulala k zapomenutému poslání, které na mě volalo z nějakých hlubokých prostor ve mně. Avšak od mé telefonické konverzace s Nammu jsem k tomu byl ostražitý. Už jsem se takovými myšlenkami nebavil, odváděl jsem od nich pozornost jinam.

Jednu věc jsem věděl jistě - že nejsem žádný hrdina. Jsem slabý příjemce transplantovaného srdce, který své nové srdce odmítl a teď se zotavuje. Jsem bezstarostný profesor nových médií a filmu. Jsem manžel a otec. Jestli mám nějakou jedinečnou kvalitu, pak je to má tvořivost, ale ta skončila s mou pamětí. A teď ani nevím, jak se filmy dělají, natož abych to učil privilegované univerzitní studenty.

Chvíli jsem přecházel sem a tam v kanceláři Dr. Kendalla a zkoušel rozptýlit své myšlenky. Ozvalo se krátké svižné zaklepání na dveře a Dr. Kendall vstoupil. “Dobré odpoledne, Solomone. Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat. Jak se ti dnes vede?”

“Dobře, děkuji, a vám?” odpověděl jsem.

“Zaneprázdněn jako vždy,” řekl a posadil se na svou židli za kancelářským stolem. Otevřel svůj tablet a podíval se dovnitř. Pak se znovu podíval na mě.

“Myslím, že budu muset udělat Allomap XG profil, abych určil příčinu té záležitosti s odmítáním.”

“Stále mám reakci odmítání?”

“ACR je mnohem lepší, ale není v takovém stavu, ve kterém bych ho v této fázi zotavování rád viděl. Myslím, že budeme muset lépe pochopit, co je za tímto odmítáním a Allomap XG je nejlepším způsobem, jak se to dozvědět.”

“Co to pro mě znamená?”

“Nic, už máme z dneška vzorky krve. Tak na nich uděláme ty testy a dáme ti vědět, co jsme našli. V pořádku?”

/Trochu jsem pokrčil rameny. “Jistě.”

“Nějaké zlepšení s návratem paměti?” zeptal se.

“V této záležitosti je to beznadějné,” řekl jsem sklíčeně.

“Má nabídka stále platí. Můžu domluvit poradu s Doktorem Chaytonem. Je to vynikající psycholog, pomohl mnohým s různými nemocemi mozku, včetně ztráty paměti. Chceš to zkusit?”

Přikývl jsem. “Jistě, myslím, že už jsem čekal dostatečně dlouho, abych zjistil, jestli s tím sám pohnu… a moc dobře to nešlo.”

“Zavolám do jeho kanceláře teď hned, dokud jsi tu a naplánujeme úvodní schůzku.”

“Dobře.”

Dr. Kendall uchopil svůj tablet. “Prosím kancelář Doktora Chaytona.” Dal si sluchátko k uchu a broukal si melodii, kterou jsem nepoznával. “Ahoj, Tylere, tady Doktor Kendall. Chtěl bych domluvit schůzku pro svého pacienta, který je zrovna teď u mě v kanceláři. Bude Kohana k dispozici koncem týdne?”

“Hm, v kolik hodin?”

“Počkej, zjistím to.”

Dr. Kendall vypnul u telefonu zvuk. “Má tam něco zrušeno a mohl by se na tebe podívat hned, jestli chceš.”

Trochu jsem se zavrtěl na židli a hledal nějaký důvod, proč to odložit, ale nic mě nenapadlo. “Dobře, je ve stejné budově?”

“Jen tři podlaží nad námi. Můžeš jít po schodech a trochu si zatrénovat,” řekl a oči mu zajiskřily.

“Dobře, udělám to.”

Dr. Kendall dal telefon zase nahlas a přiložil si ho k uchu. “Bude tam za chvíli a já pošlu jeho spisy. On půjde po schodech, takže spisy tam budou dřív.”

“Dobře, jsem si jistý, že bude.” Dr. Kendall zavěsil telefon, stiskl několik tlačítek na svém laptopu a postavil se. “Myslím, že ses rozhodl dobře. Doktor Chayton se ti bude líbit.”

“Ještě jednou, jaké je jeho křestní jméno?” požádal jsem.

“Kohana je Americký Indián… Sioux, myslím. Kdysi mi říkal, co to znamená… nějaký pták… snad sokol, nepamatuji si to přesně, ale on není typický psychiatr, jak brzy uvidíš.”

Dr. Kendall mě doprovodil ke dveřím na schodiště, potřásl mi rukou a nasměroval mě ke kanceláři Dr. Chaytona. Šel jsem pomalu po schodech a uvažoval, do čeho jsem se to navezl. Přál jsem si, abych býval řekl “ne”.

Kapitola 32. Žena Bílý Bizon

O minutu později jsem otevřel neoznačené dveře kanceláře a vešel do čekárny s hnědě zbarvenými stěnami a s devíti maskami, které s očekáváním zíraly do prázdna. Bodové osvětlení vyzdvihovalo ty barevné masky jako vznášející se drahokamy v čokoládové řece. Dobře oblečený čtyřicátník Afroamerického vzhledu seděl za recepčním stolem a široce se usmíval. “Buďte vítán, vy musíte být Solomon Tonum. Já jsem Tyler, asistent doktora Chaytona.” Ukázal na skupinu židlí. “Tam se můžete posadit a udělat si pohodlí. Můžu vám nabídnout šálek kávy nebo raději balenou vodu?”

“Voda bude stačit, děkuji,” řekl jsem a posadil se na velkou židli potaženou červenou kůží.

Tyler měl za svým stolem chladničku, ze které vytáhl balenou vodu v láhvi. “Chcete sklenici?”

“Ne, ne, nedělejte si starosti, můžu pít přímo z láhve.”

Nalil vodu do sklenice, která vypadala, že je vhodná spíš pro šampaňské a pak mi ji přinesl. “Ve sklenici chutná lépe. To není problém.”

“Díky,” řekl jsem. “Jste asistentem doktora Chaytona už dlouho?”

“Asi čtyři roky,” odpověděl Tyler, “ale můžu vám klidně říct, že jsem jeho životní partner a ta práce, ta je jen výmluvou pro to, abych s ním mohl trávit co nejvíce času.”

Usmál jsem se a nevěděl, co na to říci. Rozhodl jsem se změnit téma. “Znáte doktora Kendalla?”

“Ach, ano, doktor Kendall je jedním z našich nejoblíbenějších lékařů v této budově. Jestli se můžu zeptat, vy jste měl operaci srdce?”

“Ano, vlastně jsem měl transplantaci srdce…“

“Skutečně? Jak je to dlouho? Vypadáte tak… normálně.”

“Hm, je to už skoro měsíc.”

“Ach, to musí být úžasný zážitek. Jsem rád, že se to tak dobře vydařilo.”

Otevřely se dveře a do místnosti vešel velký muž v hnědé kožené vestě, pomačkané bílé košili a džínových kalhotách. “Ahoj, Solomone, já jsem doktor Chayton, ale říkej mi, prosím, Kohana.”

Postavil jsem se a chtěl mu potřást rukou. Byl určitě nejméně šest a půl stopy vysoký. Měl dlouhé rovné vlasy až po ramena, které byly černé jako havran s praménky šedivin po stranách. Kromě výšky byl také velmi mohutný, asi kolem 280 liber. Vypadal jako něžný obr. Měl brýle na čtení, které měl napůl spuštěné dolů na nos. Jeho chůze byla pomalá a uvědomělá.

“Doktor Kendall se o vás vyjadřoval velice chvályhodně, děkuji, že jste mě vzal tak rychle,” řekl jsem.

“Jsem rád, že se to podařilo domluvit,” řekl Kohana. “Zrovna jsem si pročítal váš spis. Pojďme do kanceláře a začněme.”

Kohana se otočil na Tylera a příjemně se usmál. “Můžeš mi, prosím, udělat malé kafe? Myslím, že minulá noc mě nakonec dostihla.”

Tyler s chápajícím úsměvem přikývl a odběhl do vedlejší místnosti, kde byl zřejmě kávovar.

Následoval jsem Kohanu do jeho kanceláře, kde mi nabídl pohodlné, značně opotřebované křeslo potažené červeně mahagonovou kůží, jehož opěrky a nohy byly zdobené složitou řezbou. Šel k oknu a chvíli se díval ven.

“Řeknu to jen jednou, Solomone: když jsi v mé kanceláři, jsi v posvátném prostoru. V tomto prostoru se dá komunikovat jen jediným způsobem: otevřeně. Můžeš mi říci všechno a já ti vždycky řeknu pravdu, podle svých nejlepších schopností. Nezajímá mě, jestli se ti bude líbit, co řeknu a nezajímá mě, jestli se mi líbí to, co řekneš ty… pokud je to pravda… to je vše, na čem záleží. Souhlasíš?”

“Ano… Ano,” řekl jsem s krátkým přikývnutím.

Stále stál a přitom se otočil. Jeho mocná silueta se tyčila proti velkému panoramatickému oknu. “To jemné zaváhání ve tvé odpovědi znamená, že si nejsi jistý. Proč?”

Můj psychiatr se ještě ani neposadil a já už jsem měl pocit, že jsem pod jasným světlem prohlídky. Čekal jsem s odpovědí a zvažoval výběr svých slov. Během toho jsem si rychle prohlédl jeho kancelář. Byla velká, ale útulná. Jedna stěna byla zaplněna knihami a na druhé byla překrásná umělecká díla, jež vyobrazovala portréty indiánských náčelníků a scenérie vysokohorských plání. Kolem koženého kávového stolku měl čtyři křesla, pod nimiž byl obrovský koberec se složitými geometrickými vzory v barvách hnědé, světle modré a zemitě červené a okrové.

Klidně jsem seděl ve svém křesle a podíval jsem se mu do očí. “Můžeme začít někde jinde?”

“Kde by to mělo být?” zeptal se.

“Třeba mi řekni o tvém přístupu k terapii… nebo o tvém zázemí… nevím… něco takového.”

Ozvalo se krátké stakatové zaklepání na dveře a dovnitř vešel Tyler se stříbrným tácem, dvěma šálky kávy, konvicí, nějakými koláčky a další lahví vody. “Nevěděl jsem, jestli si taky dáte kávu, tak jsem vám taky

vzal šálek, kdybyste chtěl. Ty koláčky z ovesných vloček jsou domácí - rodinný recept, takže vám doporučuji, abyste si vzal nějaké dřív, než tamto koláčkové monstrum všechny sní."

"Díky, Tyle, vděčnost. Můžeš, prosím, vyřizovat následující hodinu mé telefonáty?"

"Jistě," řekl a pak se při nalévání kávy obrátil na mě. "Mám vám také nalít?"

"Ne, zůstanu u vody. I tak děkuji."

Tyler vzal prázdný kávový šálek. "Užijte si to," řekl tichým tónem a odešel.

Kohana se posadil do křesla, které bylo kolmo k mému, a napil se kávy. Já jsem se cítil nepříjemně. Celá ta situace byla zvláštní. Cítil jsem se jako někdo, kdo jde po poušti a nad hlavou mu krouží veliký pták. Dostával jsem z toho závrať a neměl ponětí, kam jít.

"Četl jsem tvou složku," řekl Kohana a natahoval se pro koláček, "ne celou, ale tu část, která se týká ztráty paměti. Tak začněme třeba zde? Mé zázemí a můj přístup k terapii není důvodem, pro který jsi zde. Chceš získat zpět svou paměť. Je to tak?"

Souhlasně jsem přikývl. "Dobře, jak tedy víš, asi před čtyřmi týdny jsem měl transplantaci srdce. Od chvíle, kdy jsem se probudil, nemám žádné vzpomínky na svůj život před operací."

"Vůbec žádné?" zeptal se mě.

"Žádné."

"Pamatoval sis jméno své ženy?"

Zakroutil jsem hlavou.

"Svých dětí?"

"Stále jsem si myslel, že bych si je měl pamatovat, ale nic se mi o nich nevybavovalo… myslím ohledně mé rodiny. Bylo to tak divné." Dlouze jsem vzdychl. "A stále je."

Kohana se opět napil kávy a položil svůj šálek na stůl tak pečlivě, že nevydal žádný zvuk. "Cítím, že něco skrýváš…"

Začal jsem říkat něco na svou obranu, ale on jednoduše zvedl paži, aby mě umlčel.

Pamatuj na má pravidla," řekl a roztáhl do široka ruce. "Posvátný prostor. Musíš hovořit otevřeně, to je jediný požadavek terapie. Někdy se lidé potřebují nejdřív osmělit, tak uvidíme, co ti pomůže."

Odmlčel se. "Měl jsi někdy po své operaci nějaké sny?"

Cítil jsem, jak mi cukají oči. Sakra! Podíval jsem se na něj, abych viděl, jestli sleduje můj obličej, ale zdálo se, že se mnohem více zajímá o to, co je na kávovém stolku před námi.

"Tyl měl pravdu o těch koláčcích," řekl, když se naše oči setkaly. "Pokud si nedáš, já si dám určitě a jsem si jist, že sis všiml, že mám zdravou chuť k jídlu. Tady neberu ohledy."

Vypadaly opravdu dobře. "Dám si jen jeden, nemám moc hlad," řekl jsem.

"Jeden pro tebe, tři pro mě, to jsou počty, které mi vyhovují," řekl se srdečným smíchem.

"Takže měl jsi?" zeptal se a natahoval se při tom pro svůj druhý koláček.

"Ach, sny, hm, nějaké ano."

"Tak jeden vyber a povyprávěj mi ho."

Hledal jsem nějakou odpověď. "Sny asi pro mě nebudou ekvivalentem osmělení."

"Jak to?"

Podíval jsem se nervózně kolem. "Mé sny mě zatraceně děsí."

Kohana přimhouřil oči, jako by našel vstup do Shangri-la. "Špatné sny jsou jako slabé zbraně - třeba jako prak. Na blízkou vzdálenost tě můžou zranit, ale když mezi sebou a snem necháš dostatek prostoru, jsou neškodné."

"Toto nejsou neškodné sny," řekl jsem. "Tyto sny… nevím, jestli je lze vlastně považovat za sny."

"O čem to mluvíš?" zeptal se tiše Kohana a posadil se hlouběji do křesla.

Kohana byl mohutné postavy, ale jeho hlas a chování bylo mírné a klidné. Nepopiratelně měl v sobě jiskru bojovníka. Cítil jsem, jak mě obkličuje a nutí se otevřít a hovořit o sobě.

"Nevím, jak to mám vysvětlit," mumlal jsem a kroutil hlavou.

"Vedeš si dobře, jen pokračuj, slova přijdou."

Zhluboka jsem se nadechl. "Kde začít… během mé operace jsem měl sen, že jsem se probudil na opuštěném ostrově - jenže on nebyl opuštěný. I na tom ostrově jsem měl ztrátu paměti…"

"To je zajímavé," komentoval Kohana.

"Vyšplhal jsem na vnější okraj vulkánu, který se jevil jako hlavní struktura na ostrově, a povšiml jsem si sladkovodního jezera, které se zformovalo vprostřed ostrova. Šel jsem tam a uviděl v jeho hlubinách plavat ta velká stvoření. Obával jsem se…"

"Proč?"

"Myslím, že to bylo proto… že byla obrovská a z většiny skrytá v hlubinách vody. Neviděl jsem je zblízka. Jen jsem věděl, že můžou vylézt z vody, protože všechno kolem toho jezera bylo zničené, jak se chodila nažrat okolních stromů a keřů."

"Ale to by znamenalo, že jsou býložravci. Proč sis myslel, že by tě mohla sežrat?"

Znovu jsem se nadechl a cítil jsem se dobře, že jsem našel způsob, jak vyprávět svůj příběh. "Neměl jsem žádný zvláštní důvod, ale když se na tebe dívá z hlubin jezera něco tak obrovského, není to příjemný pocit - ať je to býložravec nebo není."

"Chápu," řekl Kohana. "Řekni mi něco o pocitu, který jsi na tom místě měl."

“Nevím… byl jsem zmatený, frustrovaný, ztracený a nevěděl co dál. Hledal jsem cestu domů, ale neměl jsem žádnou vzpomínku na domov, tak jak jsem ho měl najít? Cítil jsem se velmi izolovaný.”

“Pokračuj, řekni mi, co se dělo dál,” povzbuzoval mě Kohana.

“Zdálo se jako dobrý nápad zajistit si nějakou ochranu před přírodními živly a těmi stvořeními. A tak jsem našel vchod do jeskyně a vešel dovnitř. Podivné na té jeskyni bylo to, že jsem v ní našel zápalky, důkaz, že na tom ostrově byl někdo přede mnou. Nevím, jak se to stalo, ale zase jsem ty zápalky ztratil. Než jsem je ztratil, jednu z nich jsem zapálil a uviděl na stěnách jeskyně malby - myslím, že tam byla namalována i ta mořská stvoření.”

“Pak jsem v temnotě té jeskyně uslyšel hlas. Bylo to jako mýtický hlas, o kterém hovořili starobylí mořeplavci. Hlas sirény, který je vedl…“

“Píseň sirény,” řekl Kohana, “vedla lidi k jejich záhubě.”

Podíval jsem se na něj a uvažoval, proč to řekl.

“Použil jsem to jen jako příklad,” odpověděl jsem. “Byl to krásný hlas, který mě volal do hlubin jeskyně.”

“Zval tě ten hlas do jeskyně, nebo to byla jen píseň, kterou jsi slyšel?”

“Ne, zval mě do jeskyně… nejdřív ke mně promluvil a potom zpíval, takže jsem podle něj mohl navigovat v té temnotě. Každopádně jsem pak přišel do slepé uličky. Ale uviděl jsem malé jiskřičky světla probleskovat skrz kamennou stěnu a tak jsem do té stěny začal bušit velkými kameny, které jsem našel. Nakonec jsem tu stěnu s velkým úsilím zboural a tam… tam byla žena andělského vzezření, která na mě čekala.”

“Popiš mi ji.”

“Měla světlou kůži, vlastně úplně bledou, stříbrné vlasy, ale byla mladá, velmi… velmi dokonalého vzhledu, ale byla oblečená jako bezdomovec. Měla na sobě doslova hadry. Pozvala mě dovnitř. Žila v tomto komplexu podzemních jeskyň a já jsem se nějak stal jejím hostem - aspoň jsem to tak cítil.”

“V první komnatě jsem se ponořil hluboko do vodní nádrže, která tam byla… ach, mimochodem, na podlaze a na stole tam byly řezby těch samých stvoření, která jsem viděl v jezeře a taky nějaká další podivně vypadající zvířata.”

“Říkáš, že jsi šel plavat do té vodní nádrže. Nebál ses, že tam budou ta stvoření z jezera?”

“Nevím… cítil jsem se nějak ochráněn. Zenit, tak se ta žena jmenovala, mě pozvala, abych si zaplaval a umyl se. Byl jsem celý upocený a špinavý jak jsem se prokopával skrz tu stěnu chodby.”

“Ta žena ti sdělila své jméno, nebo ji prostě jen tak nazýváš?”

“Ne, řekla mi, že se jmenuje Zenit.”

“To je zajímavé,” konstatoval. “Co se dělo pak?”

“Měl jsem hlad a ona mi nabídla k jídlu jediné jídlo, které měla… byly to kořeny nějaké rostliny, kterou pěstovala v jeskyni, a ačkoliv mi chutnaly, účinkovaly na mě jako halucinogenní drogy.”

“Jak to?”

“Měl jsem sen… nebo vizi, že jsem se Zenit na zamrzlém jezeře a vprostřed toho zamrzlého jezera vidím silný zdroj světla, který se vznáší nad ledem. Zenit mi vysvětlila, že toto světlo obsahuje mé vzpomínky. A moc jsem chtěl jít k nim, ale pak jsem uslyšel to bušení z hloubky pod vodou, jako by se mě něco snažilo dostat.”

“Tak jsi interpretoval ten zvuk - že něco přichází, aby tě to dostalo?”

Přikývl jsem. “Cítil jsem, že pod ledem jsou ta stvoření, která se pokoušela led prolomit tím, že se proti němu vrhala. Tím chtěla způsobit, abych spadl do vody, kde by se mě chopila. Snědla - nebo co taková monstra dělají. Každopádně jsem se cítil velmi zranitelný. Běžel jsem k tomu pulsujícímu světlu, jako by mě mohlo zachránit.”

“Ta stvoření se blížila čím dál víc a způsobila, že se led kolem mě lámal. Tak jsem běžel, jak nejrychleji to šlo k tomu vznášejícímu se světlu. Ale když jsem se dostal k němu blíže, viděl jsem, že to světlo vydává teplo a to teplo způsobilo, že led kolem něj roztál. Nedalo se k němu dostat. Kdybych se o to pokusil, spadl bych do jezera a ta stvoření by mě snědla.”

“Pak se něco stalo, nepamatuji si přesně co, ale uviděl jsem nějaké vzpomínky. Nějak jsem se jich dotkl a slyšel jsem, jak nějaká žena vyslovuje mé jméno.”

“Kdo?”

“To si nepamatuji… snad moje žena.”

Krátce jsem se podíval na Kohanu a viděl, že pozorně naslouchá mým slovům. “Potom jsem se probudil v jeskyni vyčerpaný a s nevolností. Zenit se o mě postarala - ach, téměř jsem zapomněl se zmínit, že už před tím mě vyléčila.”

“Jak?”

“Bylo to velmi zvláštní… vzala špetku svého vlastního předloktí a posypala jím mou ruku - tu, která na sobě měla otevřenou ránu od toho, jak bušila do té stěny. O chvíli později už má ruka byla v pořádku.”

“Ta Zenit… byla jako tvá matka?”

“Ne, řekl bych spíš více jako průvodce nebo učitel, ale ještě se k tomu vrátím.”

“Když jsem se sebral z toho zážitku na zamrzlém jezeře, Zenit mi řekla, že mi pomůže posbírat mé vzpomínky. Dostala mě do nějakého druhu transu a já jsem měl další vizi. Tentokrát jsem byl v lese a slyšel jsem podivný zvuk, který mě dovedl k obrovskému podstavci ze zlata, který stál na louce. Vyšel jsem po schodech toho podstavce a setkal se s démonem…“

“Jak jsi věděl, že to je démon?”

“Vypadal příšerně na pohled, ačkoliv měl vytříbenou a srdečnou osobnost… ze začátku, ale jak se konverzace dál rozvíjela, bylo čím dál více zřejmé, že není tím, čím se z počátku zdál být. Pak mi řekl, co chce, abych udělal a vyhrožoval mi, co se stane, když to neudělám.”

“A co to bylo?”

“To zní hodně divně; chtěl, abych byl normální.”

“V jakém smyslu?”

Zavrtěl jsem se v křesle. Jak mu to mám vysvětlit? Bude si myslet, že jsem se zbláznil. A co víc, je tu ta záležitost s Nammu. Nebude si Nammu myslet, že uhýbám z kurzu a nepomstí se mi?

“To se týká tvé paměti,” připomněl mi Kohana, neboť vycítil mé znepokojení, ačkoliv neznal jeho přesnou příčinu. “Je to všechno pro tebe a tvou rodinu. Prosím, hovoř otevřeně.”

“Nemůžu.”

Kohana se naklonil kupředu. “Můžeš.”

“Dobře, ale dodržme nadále kontext, že všechno, co říkám, je sen, kterému nevěřím.”

“Dobře, domluveno.”

Zavřel jsem oči a hledal správná slova. “Bylo mi řečeno, že učiním důležitý objev, který umožní lidem - komukoliv - aby viděli svou duši prostřednictvím čoček nové technologie, kterou já nějak objevím. Nikoliv celou tu technologii, ale nějaký její aspekt, který je klíčový, aby ta technologie mohla správně fungovat. Nicméně ten démon o této budoucí události nějak věděl a chtěl mě odradit, abych tím směrem nešel.”

“A jak se pokoušel tě odradit?”

“Démon přede mnou manifestoval Dou Xinga a použil ho jako příklad. Oba jsme byli tím, co démon nazval Sonverto. Jednalo se zřejmě o rodovou linii Stvořitele, který se inkarnoval na zem za účelem zvláštní mise - probudit lidi. Démon Dou Xinga zabil, aby si vynutil mou poslušnost.”

Jak jsem si vybavil svůj zážitek s Dou Xingem, mé tělo se začalo třást a já jsem se rozplakal. Nemohl jsem to zastavit. Ať jsem se pokoušel jakkoliv, prolamovalo se to ven jako vlna za vlnou. Byl jsem vůči těm emocím, které zaplavovaly mé tělo, úplně bezmocný. Po chvíli jsem je nechal být, protože neexistoval způsob, jak jim zabránit. Nebylo se kam schovat. Byl jsem vděčný za ten posvátný prostor. Čas od času Kohana dodal nějaké povzbuzující slovo nebo frázi, ale jinak mi prostě jen umožnil obnažit mou - do modřin otlučenou - duši.

Když jsem se znovu usebral, Kohana se postavil a podal mi nějaké kapesníčky. K mému překvapení měl také vodnaté oči a viděl jsem, že se ho můj příběh dotkl.

“Je toho ještě více?” zeptal se.

Přikývl jsem. “Mnohem více.”

“Půjdu si na chvíli pohovořit s Tylem. Kolik máš ještě času?”

“Nemám žádné další schůzky.”

“Dobře, budu hned zpátky.”

O několik minut později se Kohana vrátil a tiše za sebou zavřel dveře. Sundal si vestu a pověsil ji na mosazný háček na dveřích. “Na začátku ses mě ptal, právem, na mé zázemí. Myslím, že bys to měl vědět.”

Posadil se, nalil si kávu do svého již téměř prázdného šálku. Pak se napil a podíval se na mě, jako by zjišťoval, jestli jsem připraven na povídání. “Vyrůstal jsem v Indiánské Rezervaci v Jižní Dakotě. Své rodiče jsem nikdy nepoznal - nemám na ně ani jedinou vzpomínku. Zabili se při autonehodě, když mi byly pouhé dva roky. Mě se nějak podařilo tu havárii přežít. Pak jsem byl vychováván stařešinou - přesně řečeno mým strýcem - který byl celou tu dobu hluboko v rez.”

“Co znamená hluboko v rez?” zeptal jsem se.

“Znamená to, že žil hluboko v rezervaci. Byl ze staré školy. Byl to šaman. Ale jako šaman nebyl příliš známý, protože nikdo v rez příliš nevěnoval pozornost jeho schopnostem či vědomostem. Vždyť, proboha, v rez byly televize s plochou obrazovkou, kabelová televize, internet. Byla to turistická atrakce. Nikdo se nechtěl vybavovat s nějakým starým bláznivým šamanem. Moji vrstevníci si mysleli, že šamani jsou něco jako strašidla.”

“A ty jsi byl jedním z nich vychováván?”

“Ano, a většina mých vrstevníků se mě kvůli tomu stranila.”

“Jenom z důvodu kým byl tvůj strýc?”

“Ne, protože mi nebylo dovoleno následovat kulturu bělochů a protože můj strýc byl většinou lidí v rez považován za divocha. Žili jsme v naprosté izolaci. Byl strážcem našeho nejposvátnějšího obřadního místa. Jen několik vyvolených z celého Lakotského národa vědělo o tomto místě, nebo jim bylo umožněno se k němu přiblížit.”

“Kde to je?”

“To ti nemůžu říci. Musel bych ti to ukázat,” řekl s jiskrou v oku.

Když jsem tu historku slyšel, cítil jsem se hned lépe. “Jak ses tedy stal psychiatrem?”

“Nejdřív jsem se stal šamanem svého národa a teprve potom bělochů. Chtěl jsem být obojím. Rezervace je rozdělena na starý a nový svět. Ti, kteří následují oba světy, jsou výjimeční. Většina následuje ten nový. Je snazší. Požaduje méně a zdá se, že dává více - přinejmenším, co se týká materiálního zabezpečení, komfortu a civilizačních vymožeností.”

“Byl jsem vychováván takovým způsobem, kterému moji vrstevníci nerozuměli…“

V tom zazvonil můj mobil. Bez podívání jsem po něm hrábnul a vypnul ho. “Omlouvám se.”

“Pokrevní linie mého otce patřila k šamanům. Každá generace měla jednoho, někdy dva. Můj strýc těžce bojoval, aby mě mohl vychovávat. Měl jsem taky tetu, která žila mimo rez ve Fargo a ta mě také chtěla vychovávat. Můj strýc mě však hned po pohřbu rodičů vzal na to obřadní místo, a když jsem tam byl, zjistil, že jsem šamanem mezi dvěma světy… jinými slovy tím, kdo tyto světy spojí. Že jsem sjednocovač - Sonverto.”

Nechal svá slova několik sekund viset v tichu kanceláře. A já jsem znovu byl beze slov, jako vyschlé říční koryto, které volá k bohům pro déšť.

“Termín, který jsi použil ve svém snu, Sonverto, je starobylé slovo. Můj strýc ho použil jen párkrát, ale vždy s velkou úctou. Řekl mi - bylo mi tenkrát asi jen deset let - že se ve svém životě setkám se Sonvertem a že bude potřebovat mou pomoc. Že bude tím, kdo sjednotí vesmír. Naslouchal jsem tomu tehdy s pochybami, bylo mi jen deset let, ale jak jsem vyrůstal a praktikoval obřady duše, přišlo ke mně to samé poselství.”

“Začal jsem dávat pozor a čekal jsem na toto zkřížení cest… vyhlížel ten den, kdy tuto osobu najdu. Nikdy jsem vlastně nevěděl, jak mě tato osoba najde, kdo to bude, kdy přijde, ani nic jiného. Jen jsem věděl, že se to stane.”

Kohana se na mě podíval očima, které viděly Znamení Osudu a nebyly přitom otřeseny jejich šípy. “Kdo je ten, kdo do tebe zasel strach?”

Byla to divná otázka. Zasáhla mě přímo, jako by čekala několik let, než bude vyslovena. Jen jsem tam seděl a uvažoval, jak mám odpovědět. Mé poslední setkání s Nammu mi sebralo všechnu mou odvahu. Byl jsem jen prázdná skořápka, neprůhledná a zbavená naděje. Věděl jsem, že tento člověk není obyčejný člověk, ale kdo by mohl měřit své síly s Nammu?

“Proč myslíš, že do mě někdo vložil strach?” zeptal jsem se.

“Ten démon, kterého jsi potkal ve svém snu… potkal jsi ho znovu?”

“Ne.”

Naklonil se kupředu a celou svou váhou spočinul na té ruční podpěrce, která byla nejblíž mě. “Vím, jaký vyvolává pocit. Rozumím těm hrozbám, temnotě, která vstoupí do člověka, který nese takové světlo. Ale toto je posvátný prostor. Nikdo do něj nemůže vstoupit, pokud ho nepozvu. Můžeš mluvit upřímně.”

Jeho hlas se změnil. I on se změnil. Kohana sebral svou moudrost staré školy a už ke mně nemluvil jako psychiatr bělochů. Byl šamanem Rudé Stezky (angl. Red Road).

Vycítil mou zdrženlivost a promluvil. “Na místě, kde jsem vyrůstal, to vypadalo jako obrovské moře skal vybělené země. Ale našli jsme kosti stvoření, kterému jsme říkali Unktegila. Většina mého lidu je znala jako mořská monstra, ale my jsme věděli, že to nebyla monstra. Také jsme věděli, že naše domovina byla jejich domovinou - že jsme všichni přišli z moře. To bylo místo prvního zrození všech stvoření.”

“Unktegila byli podle šamanů nositeli svatého vědění.”

“Proč tomu věříš?” zeptal jsem se. “Všechno co máš, jsou fosilie, kosti.”

“Naše mýty někde začaly. Šamani našeho národa před mnoha mnoha lety, dlouho před tím, než bílý člověk přišel do naší země, našli první kosti Unktegila. Studovali je. Používali je pro své léčení. Duch Unktegila je velmi mocný. Mocnější než cokoliv jiného, co jsme kdy předtím pocítili. Myslím, že to mořské monstrum, které jsi měl ve snu, asi bylo tímto stvořením.”

Když skončil, naše oči se setkaly.

“V mém snu se jmenovali Quantusum.” zašeptal jsem.

“Ty znáš jejich jméno?” zeptal se vzrušeně.

“Ve svém snu jsem s jedním mluvil.”

“To není možné,” vydechl.

Přikývl jsem a pokračoval ve vyprávění. Do detailu jsem mu popsal svůj zážitek s Trisiel v komnatě naslouchání. V očích Kohany bylo vidět úžas, když slyšel mou historku. V jednom okamžiku se posadil hlouběji do křesla, opřel si hlavu o opěrku a zavřel oči. Já jsem dál vyprávěl a věděl při tom, že si představuje v tom příběhu sám sebe.

Popsal jsem, jak nejlépe jsem dovedl, jejich vzhled, pocit z nich, jejich myšlení a to, co mi Trisiel řekla. Když jsem skončil, Kohana otevřel oči, posadil se v křesle zpříma a podíval se na mě způsobem, jak se dívá někdo, kdo si chrání oči před jasným světlem.

“Můj strýc měl jednou vizi s Unktegila. Řekl mi, že jsou stále zde, ale že nejsou vidět. Připravují sjednocení lidí. Můžou zavolat lidi ve snu a probudit je. Aktivovat je tak, jako se rozsvěcuje žárovka. Vypadá to, že tebe už rozsvítili.”

Kohana si ukousl ze svého posledního koláčku a spláchnul ho hltem kávy. “V našich takzvaných mýtech vždycky existují vnitřní prostory, které nikdy nejsou prezentovány na internetu nebo v knihách. Šamani nikdy neuvolnili tyto posvátné informace ve formě, která by mohla být publikována nebo někým vlastněna. Žije to v našich žilách a v našich srdcích. Předáváme to z jedněch úst k jednomu uchu. Vždy je to šeptáno. Čas od času se vyskytne někdo další, komu je umožněn přístup k obřadům. Někdo, kdo přirozeně chápe udržování záznamů duše a nebe.”

“Setkal jsem se se ženou, která mi dala své srdce,” řekl jsem. Vyšlo to ze mě jako reflex, ale co bylo jeho stimulem, to nevím.

“Myslíš před svou operací?”

“Ne, po ní. Poslala mi video o sobě. Říkala, že věděla o mém poslání - o tom, o kterém jsem se prve zmínil.”

„… Jak?”

“Dvanáct let předtím než zemřela, měla předtuchu. Ona byla albín. Strávila svůj čas přípravou svého srdce… pro mě. Říkala, že to je jediný orgán, který může darovat a nějak věděla, že se dostane ke mně. Nemám představu jak, ale takhle mi to řekla.”

“Ona byla albín?”

Přikývl jsem.

“Slyšel jsi někdy příběh o Ženě Bílý Bizon?”

“Ne, myslím, že ne,” odpověděl jsem.

“Lidé - dokonce i v rez - věří v odlišnou verzi tohoto mýtu, ale nehledě na jeho obměny zůstává podstatný pro naši duchovní kulturu. V linii Lakotských šamanů se vypráví jiná verze příběhu než ta, kterou najdeš na internetu nebo v populárních knihách či filmech. Žena Bílý Bizon je albín. Albíni vždycky byli a stále jsou v Lakotském národu velmi velmi vzácní - snad jeden za deset generací - a dodnes je to tak, že kdyby se nějaký narodil, byl by svými rodiči opuštěn. Věz, že mnoho našich šamanů předpovídalo příchod bílých lidí stovky let před tím, než skutečně přišli. Kdokoliv, kdo se narodil s bílou kůží, byl chápán jako naplnění tohoto proroctví.”

“V našem podání je Žena Bílý Bizon jedním z vyvrženců, který dokázal přežít poté, co byl rodiči opuštěn. Někteří věří, že byla vychována stádem bizonů, ale ať už to bylo jakkoliv, to dítě albín vyrostlo do ženy, která toužila vrátit se ke svému lidu.”

“Žena Bílý Bizon nejdříve mluvila s lovci, kteří na ni narazili při hledání potravy. Mysleli si o ní, že je nebeským božstvem. Řekla jim, aby připravili svou vesnici na její návštěvu. Chtěla mít slavnostní uvítání a řekla jim, že mají čtyři dny na přípravu. Když se lovci vrátili do vesnice, jejich kmen začal s horečnatými přípravami na pohoštění nebeského božstva.”

“Čtvrtý den, jak slíbila, vstoupila ta záhadná žena do vesnice a všichni lidé se shromáždili v úžasu nad její podivnou krásou. Mnozí lidé věřili, že je duchem a utekli. Jiní věřili, že je démonem a házeli na ni kameny. Ona zvedla ruce nad hlavu a jenom jimi mávla a tito lidé prostě spadli a usnuli. Ti, kteří zůstali vědomí, ji sledovali v úžasu a shromáždili se kolem ní ve velkém kruhu. Doufali, že pochopí její záměr.”

“Hovořila o odpuštění a o světě ducha s takovou mocí, že i šaman přijal její moudrost. Řekla jim, že její život byl osudem nasměrován jinak, a že to byl jediný způsob, jak mohla pochopit to, s čím se všichni před ní míjeli - dokonce i šamani.”

“Jak mluvila ke shromážděnému lidu, vystoupila vpřed stará žena, jako by byla přitahována magnetem. Měla rozpažené ruce a potichu si mumlala nějaké jméno stále dokola - tak tiše, že ho nikdo nemohl slyšet. Žena Bílý Bizon přestala mluvit a otočila se na tu starou ženu, rozpažila své ruce a objala ji. Stará žena plakala radostí, protože se znovu po dvaceti letech setkala se svou dcerou.”

“Matka byla sama, její manžel zemřel před mnoha lety a oni se nikdy nepokusili mít další dítě. Žena Bílý Bizon odpustila své matce, naslouchala jejím nářkům nad tím, že v lese opustila své jediné dítě. Držela svou matku, jako by sama byla matkou utěšující své dítě. Všichni shromáždění viděli, že její čin vyvěrá z pravdy, kterou všichni vysoce ctili.”

“Po následující čtyři týdny byla Žena Bílý Bizon vesnicí přijata a sdílela svou moudrost s každým, kdo chtěl naslouchat. Byli však ve vesnici tací, kteří jí nedůvěřovali a odůvodňovali to proroctvím o bílých okupantech. Někteří stařešinové cítili, že její poznání není v souladu s tím, co bylo vyučováno předky. Argumentovali tím, že ta žena zasévá semeno pochyb v jejich vírách.”

“Tato malá skupina pověřila dva bojovníky, aby unesli Ženu Bílý Bizon a odvedli ji z vesnice. Vprostřed noci ji vzbudili, svázali, umlčeli a oslepili. Pět dní a nocí jeli k nejvzdálenějším hranicím Lakotského národa do sousedního území našeho nepřítele, nyní známého jako Anishinabe.”

“Celou cestu s ní ti bojovníci vůbec nepromluvili, ani se na ni nepodívali. Byl jim dán přísný příkaz zacházet s ní jako s čarodějem a moc se k ní nepřibližovat, aby je neproklela. Když přijeli na cílové místo, nechali Ženu Bílý Bizon v hustém lese, který ohraničoval jejich domovské planiny s krátkou trávou. Nechali ji tam bez jídla a vody.”

Kohana se odmlčel a znovu se napil kávy a do pusy si nacpal poslední zbytek svého koláčku. Spojil ruce a protáhl si je nad servírovacím tácem. Kradmo se podíval na hodinky na svém zápěstí.

“Ona je tím, kdo vstoupil do našeho světa, aby mu věnovala novou inteligenci, která pomůže lidstvu vzpomenout si na svou duši.” Na chvíli se odmlčel, jako by si na něco vzpomínal. “Kde stíny už nadále nejsou cestou; kde oddělenost nemůže rozežrat světlo duše; sjednocení vesmíru započalo.”

“Navštívila naši zem téměř před dvěma tisíci lety a předpověděla čas, kdy se vrátí, kdy pro lidstvo uzraje čas, aby vidělo samo sebe jako duši a vzpomnělo si na svou inteligenci jako na něco, co je potřeba sdílet ve službě jeden druhému. Celému stvoření… celé rodině.”

Podíval se na mě svýma očima, ve kterých bylo tolik něhy. Zdálo se, že to měkké světlo se šíří směrem ke mně a já jsem poprvé cítil, že jsem našel někoho, kdo mi opravdu může pomoci.

“Pochop,” řekl, “ona po sobě zanechala obřady duše. Ty obřady, které my stále vykonáváme… přinejmenším mezi vážnými studenty naší stezky.”

Podíval se přímo na mě. “Vidíš tu souvztažnost? Tvá Zenit byla albínem. Dárkyně tvého srdce byla albínem. Setkal ses s tím samým vědomím. Můžeš ji nazývat jakkoliv. My ji nazýváme Žena Bílý Bizon…“

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře a dovnitř vstrčil hlavu Tyler. “Omlouvám se, že přerušuji,” řekl a obrátil se na mě. “Vaše žena se vás pokouší sehnat a vypátrala vás z kanceláře dr. Kendalla. Je zrovna na telefonu a říká, že je to naléhavé.”

Má mysl se rozběhla stovkami různých směrů najednou. Začal jsem panikařit. “Kde si můžu vzít telefon?” zeptal jsem se a postavil se na nohy.

Kohana se také postavil a ukázal na telefon na svém pracovním stole. “Prosím, použij můj telefon tak dlouho, jak budeš potřebovat. Já si jdu zakouřit a dám si další kafe. Až budeš hotov, řekni to Tylovi. Dobře?”

Přikývl jsem.

“Jen stiskněte to blikající tlačítko a zvedněte telefon,” instruoval mě Tyler.

“Dobře, děkuji.” Chvátal jsem k telefonu na Kohanově pracovním stole a sledoval, jak Kohana a Tyler vycházejí ven a zavírají za sebou dveře. Zhluboka jsem se nadechl a doufal, že dokážu přeměnit svůj strach v něco, co je bližší odvaze. Blikající světlo pulzovalo v rytmu mého srdce.

Kapitola 33. Návrat domů

Když jsem si dal telefon k uchu, slyšel jsem, jak Derya s někým mluví. Přerušil jsem je. “Miláčku? Co se děje?”

“Ach, Sole, kde jsi byl? Hledala jsem tě… počkej.” Slyšel jsem ji říkat něco někomu, jako že má jiný hovor. Její hlas zněl jako by byla úplně bez energie a popotahovala, jako by před chvílí plakala.

“Kde jsi byl?” opakovala.

“Rozhodl jsem se pro tu terapii… však víš, jak mi ji doporučoval Dr. Kendall. Co se děje?”

“Nalan je mrtvá.” Řekla vážným hlasem. Ta slova tu ležela jako uřezané květiny na stole.

“Cože!?”

“Je mrtvá.” Její hlas byl úplně bez emocí jako u někoho, kdo je v šoku.

“Jak… kdy?”

“Stalo se to zrovna teď… před hodinou. Měla mrtvici… nejsou si jistí... a... a zemřela v práci. Přímo ve své kanceláři. Prostě zkolabovala a byla mrtvá dříve, než se tam lékaři dostali… to snad není možné…“

Nalan byla starší sestra Deryy, která žila v Turecku v Ankaře od té doby, kdy před deseti lety ukončila studium na právech. Vypadala podobně jako Derya, ale byla více nekompromisní a orientovaná na kariéru.

Neměla děti a asi před dvěma lety se rozvedla a vypadalo to, že celý svůj život věnovala své právnické firmě a firemním klientům.

“Upřímnou soustrast, miláčku. Kde jsi teď?”

“Jsem doma. Zrovna jsem přišla. Volali mi z její kanceláře a vysvětlili, co se stalo. Byli velmi laskaví. Můžeš přijít domů?”

“Hned vyrazím, ale musím sehnat taxíka, takže mi to bude trvat dalších pět minut nebo tak nějak. Můžu pro tebe něco udělat?”

“Jen přijeď domů, Sole. Opravdu tě potřebuji.”

“Budu tam tak rychle, jak jen to půjde.”

“Dobře,” řekla prázdným hlasem.

“Budu tam brzy, slibuji.”

“Díky…“ její hlas se vytratil a hovor skončil.

Opřel jsem se o Kohanův pracovní stůl a položil zpátky telefon. Byl jsem zkoprnělý a zoufalý. V hlavě se mi stále dokola točilo jedno jméno: Nammu. Možná, že jsem byl paranoidní, ale měl jsem neochvějný pocit, že za tím stojí Nammu, která mi zrovna uštědřila svůj další varovný signál... tentokrát - metaforicky řečeno - blíže domova.

Tyler svým osobitým způsobem zaklepal na dveře a vstrčil hlavu přes dveře. “Potřebujete něco? Viděl jsem, že světlo hovoru zhaslo.”

“Taxík?”

“Jistě, hned nějaký zavolám.” Otočil se a zavřel za sebou dveře.

Právě tehdy jsem se začal modlit. Natáhl jsem ruce, jak mi Dou Xing ukázal, a modlil jsem se. Posílal jsem lásku Derye, Nalan a jejím rodičům. Pak jsem se modlil, aby to byla pouhá náhoda. Že Nammu s tím nemá co do činění. Modlil jsem se tak hluboce, jak jsem jen dokázal. Prosil jsem Boha, aby to byla jen náhoda a nic jiného.

Pak se ozvalo další zaklepání na dveře a Tyler znovu strčil hlavu dovnitř. “Taxík bude před hlavní budovou asi za deset minut. Je to taxi Modrá a Bílá. Potřebujete ještě něco?”

Zakroutil jsem hlavou. “Ne, to je všechno. Děkuji za vaši pomoc.”

“V pořádku,” řekl Tyler. Otevřel dveře trochu více. “Kohana bude zpátky za minutku. Už je na cestě nahoru a chce se s vámi rozloučit.”

“Myslím, že bych měl jít,” odpověděl jsem.

“Chcete si domluvit další schůzku, než odejdete?”

“Zavolám později.”

“To bude skvělé. Řeknu Kohanovi, že jste měl naspěch.” Vycouval ze dveří a dával mi prostor, abych do nich mohl vejít.

“Jste určitě v pořádku?” zeptal se Tyler a vypadal starostlivě.

“Ano, jen sestra mojí ženy náhle zemřela a já se potřebuji dostat domů.”

Tyler položil svou paži kolem mých ramen. “Upřímnou soustrast, pane. To je tvrdá zpráva. Dejte vědět, kdybyste něco potřeboval. Cokoliv.”

Přikývl jsem a slabě se usmál. “Děkuji.”

Vyšel jsem ven z kanceláře a cítil se být zbaven všeho, co mě chránilo. V hlavě mi zněl poplach, který koktal starobylé jméno ďábla. Jak jsem se ohlédl za Tylerem, abych mu zamával, cítil jsem, jak přítomnost Nammu vstoupila do masek na zdi. Vypadaly vyzývavě, otevřeně a sebe-klamně. Zíraly ven se svými prázdnými výrazy a chtěly jen jednu věc: být pro mě pyšným stínem na výrobní lince světla.

Kapitola 34. Milióny fotek

Následujících 36 hodin bylo pekelně rušných. Derya po telefonu diskutovala pohřební záležitosti se svými rodiči, hovořila s rodinnými přáteli a impulzivně dělala cestovní přípravy pro sebe a naše děti. Protože jsem nemohl řídit, zavolala Derya některé z našich přátel, aby nám pomohli. Přátelé tedy zajišťovali cestovní potřeby a věci, na které jsme si vzpomněli na poslední chvíli, jako sluneční brýle pro děti, knihy na cestu na zabavení dětí a stovky dalších maličkostí.

Já jsem nebyl schopen cestovat do zahraničí, protože doktoři považovali můj fyzický stav za příliš nestabilní, takže jsem musel zůstat v New Havenu a řídit domácnost, což se týkalo převážně mého zdraví, stravy a cvičení. Zdálo se, že naše děti jsou celým tím řetězcem událostí vylekané. Jistým způsobem byly nadšené, že s matkou pojedou do Turecka, ale dané okolnosti tlumily jejich nadšení. Hlavní pro ně bylo, že nepůjdou do školy a kvůli tomu byly ochotné podstoupit určité nepohodlí.

Vprostřed toho stromový inspektor zlikvidoval náš strom, aniž by nám poskytl nějaký náznak vysvětlení příčiny jeho zvláštního úmrtí. To mi ve světle chaosu, který Nalanina smrt přinesla do našich životů, vyhovovalo.

Derya s dětmi měla odjet příští ráno. Na žádost Deryy jsem byl s Jonem v jeho pokoji a balil s ním jeho kufr, zatímco on mě častoval otázkami o letadlech, letištích, Turecku a prarodičích ze strany matky. Zdálo se, že ze své poslední cesty do Turecka si z toho nic nepamatuje. Já jsem mu samozřejmě ve většině případů odpovídal způsobem “myslím, že je to tak, jak říkáš” nebo “nejsem si jist” nebo “to se budeš muset zeptat mámy”. Ale jeho vyzvídání to nezastavilo.

“Tati, pamatuješ si Nalan?” zeptal se mě Jon.

“Abych byl upřímný, tak si ji nepamatuji vůbec.”

“Vůbec, ani trochu?”

“Ani trochu.”

“Ježíši, ale vždyť si pamatuješ věci o letadlech a tak. Proč ne o lidech, obzvlášť o rodině?”

Přestal jsem s balením jeho věcí a posadil jsem se vedle něj na postel. “Vůbec si nepamatuji, o čem jsme si spolu povídali… nebo to, jak jsme si my dva spolu před mou operací hráli. Minulý týden jsi mi říkal, že jsme si kdysi spolu házeli baseballovým míčkem. Nepamatuji si, jak jsme si my dva spolu házeli baseballovým míčkem, ale přitom vím, co to baseballový míček je a jak se s ním hází.” Pak jsem rozpačitě dodal, “ačkoliv… ne moc dobře.”

Jon se usmál. Na svůj věk byl malý, trochu plachý, mluvil tichým hlasem a lidé se s ním cítili dobře. Měl poměrně dlouhé hnědé vlasy, podobně jako já, ale více kudrnaté. Byl bystrý, což jsem ho učil, ale zdálo se, že jeho intelekt se méně zajímá o věci vyučované ve škole a více o své vlastní čtení. Miloval čtení… byla to jeho jediná skutečná vášeň.

“Stejně tomu stále nerozumím,” konstatoval.

“Mozek je podivný orgán,” řekl jsem, “a v mém případě je také zmatený.”

“Proč je zmatený? Máš nové srdce, ne nový mozek.”

Usmál jsem se. “Ano, ale mozek a srdce jsou jako přátelé. Mluví spolu, mají spolu jakýsi vztah, a když je srdce vyměněno, myslím, že mozek nějak postrádá to staré srdce.”

“A to je důvod, proč si na nás nepamatuješ?”

“Nevím, jestli to je ten důvod, ale je to možné.”

“A co láska?” zeptal se tiše Jon. “Pamatuješ si ji, nebo tady je tvůj mozek taky zmatený?”

“To není ani tak vzpomínka, Jone. To je mnohem více… více jako pocit, uvědomění si něčeho v mém srdci. To cítím, jen si to nepamatuji.”

“Máma říká, že nás miluješ, ale protože si nás nepamatuješ, není to stejná láska. Je to pravda?”

Díval se na mě jako osamocená hvězda v obrovském vesmíru. Byli jsme spolu sami v jeho pokoji. Byl to jeden z prvních okamžiků, kdy jsme spolu doopravdy hovořili o pocitech a já jsem cítil jeho srdce, které hledalo znovuspojení, avšak zároveň bylo zakořeněno v jiné minulosti než to mé. Byl to okamžik, kdy jsme oba byli spojeni tisíci pulsujícími vzpomínkami. Chtěl jsem je procítit a tak jsem to na chvíli zkusil, než jsem promluvil. Skutečně jsem je chtěl přivést pod své oko, jako vědec pod svůj mocný mikroskop, ale nemohl jsem najít to správné zaostření.

Prohrábl jsem si rukou vlasy. “Představ si, že jsme v parku a po zemi je rozházeno milióny fotek. Každá z nich představuje náš společný zážitek v nějaké době. Některé z nich si pamatuješ, jiné ne…“

“Proč si je nemůžu pamatovat všechny? Já nemám ztrátu paměti.”

“Nemáš na mě žádné vzpomínky z doby, kdy jsi byl malé dítě, nebo ano?”

“Ne, myslím, že ne.”

“Takže jsi některé z těchto fotek či našich společných vzpomínek taky zapomněl. Ale na rozdíl ode mě si pamatuješ alespoň sedm let, zatímco já si pamatuji čtyři týdny. Jistým způsobem mě znáš více než já tebe.”

“To je zvláštní,” řekl. “To je jako já bych byl táta a ty dítě.”

Přikývl jsem a usmál se. “Pochopil jsi to. Takže se mnou musíš mít trpělivost.”

“Ale co když se ti ty vzpomínky nikdy nevrátí?”

“Vytvoříme nové. Uvidíš.”

Jon na sekundu odvrátil pohled a hluboce se zamyslel. Pak se na mě znovu otočil, zvedl ruce a objal mě s něžností, kterou dokáží jen děti. “Miluji tě tati, nezáleží na tom, kolik z těch obrazů si pamatuješ.”

“Já tě také miluji.” Pamatuji si, že to bylo poprvé, kdy jsem říkal tato slova a skutečně jsem je tak myslel. Mé srdce bušilo láskou - silnou, ryzí a osvobozenou od všeho myšlení, tužeb či vzpomínek. Uslyšel jsem hřmění mého srdce a představil si Vanessu, jak se směje.

Kapitola 35. Deník

Derya a děti odjely ráno v 6 hodin, zrovna když slunce začínalo vycházet. Na letiště je odvezla naše stará přítelkyně Kati Whitmanová. Já jsem se s nimi rozloučil na silnici před domem a potom se vrátil do tmavého prázdného domu. Vzal jsem telefon a poslal Jonovi a Marise textovou zprávu, že už se mi po nich stýská. Abych měl společnost, pustil jsem si televizi a zapnul počítač na kuchyňském stole, abych zkontroloval emailovou poštu.

Mou pozornost zaujal email od Kohany Chaytona. Přišel v 1:34 hodin ráno a v předmětu stálo: Setkání?

Otevřel jsem ho a šeptem četl. Představoval jsem si při tom hluboký rezonující tón Kohany.

Solomone,

chápu, že jsi zaneprázdněn pohřebními záležitostmi a snad i cestou, ale rád bych se s tebou znovu setkal, až se ti to trochu uklidní. Chci ti říct nějaké důležité věci. Také bych rád viděl to video od tvého dárce srdce, které jsi zmiňoval, pokud budeš ochotný ho se mnou sdílet.

Zavolám ti a uvidíme, kdy bychom se mohli znovu setkat.

Doufám, že tvé rodině se daří dobře a prochází tímto smutným obdobím zkoušek s novými pouty a pocity lásky.

Tvůj

Kohana

Uvažoval jsem, že mu odpovím. Dokonce jsem stiskl tlačítko “odpovědět”, ale nenašel jsem žádná slova, nebo vlastně odvahu. Nevím přesně, jestli mi chyběla odvaha. Myslím, že to více byla potřeba ochránit svou rodinu. Už jsem nechtěl svýma rukama způsobit další smrt. Dokonce, i kdyby to byla pouhá náhoda, i tak jsem cítil vinu. V té chvíli jsem se postavil na nohy, začal přecházet po kuchyni sem a tam a hrozil zaťatými pěstmi do oblohy a ze všech sil křičel. “Chceš si se mnou zahrávat? Jsem zde, tak pojď. No tak, pojď! Čekám. Tak pojď!”

Mé vzplanutí bylo přerušeno pípnutím textové zprávy na mém telefonu. Bylo to od Jona. “Stojíme v zácpě. Taky mi scházíš. Budu ti posílat fotky. S láskou Jon.”

Klesl jsem na židli a vypnul televizi. Ranní zprávy byla taková směsice nesmyslů, že mě rozčilovalo ji poslouchat byť jen v malých dávkách.

Má výzva Nammu zřejmě zůstala nevyslyšena, protože mě ani nenavštívila, ani se neobjevily žádné známky její hrozivé přítomnosti. Nalil jsem si šálek kávy a uvažoval, co budu dělat. Jako následek Nalaniny smrti jsem cítil, že teď potřebuji terapii více, než kdykoliv předtím. Ale Kohana nebyl terapeutem. Byl něčím jiným - důvěrníkem, ochráncem, možná jistým způsobem i průvodcem. Ale kam mě chce dovést? A co je ještě důležitější, jaké budou důsledky toho, když ho budu následovat?

Celé mé bytí bylo chyceno v této vážné zkoušce. Začal jsem přemýšlet o Vanesse, jejíž srdce ve mně bilo. Odložil jsem svou cestu k jejím rodičům a stále jsem uvažoval, jestli má smysl tam jet. Ale když jsem tam volal a mluvil s Vanessinou matkou Corin, nemohl jsem návštěvu zrušit. Zněla tak zklamaně, že nemůžu přijet v úterý, takže jsme to přesunuli na čtvrtek - na zítra.

Rozhodl jsem se podívat na Vanessin deník, jestli je v něm něco zajímavého.

Vzpomněl jsem si na její doporučení, abych se podíval na stranu třicet dva, a zkusil techniku, kterou tam popisuje. Třeba tam budou nějaké věci, které bude možno sdílet s jejími rodiči. Uvažoval jsem, do jaké míry Vanessina matka a otec věděli o jejím poslání a pokud ano, jestli si o ní mysleli, že je duševně zdravá.

Předtím jsem deník uložil do jedné ze skříněk v mojí tmavé komoře. Měl obal imitující kůži a na něm bylo na zlatém pozadí napsáno slovo Deník. Pod ním byla rukou napsaná slova Výzkum srdce. Předpokládal jsem, že to byl rukopis Vanessy. Samotný deník byl tlustý, snad přes dvě stě stran, které byly původně prázdné a během let se zaplnily různými pozorováními, rčeními, praktikami, technikami a diagramy. Některé strany měly datum, jiné ne.

V horním vnějším rohu každé stránky bylo malé číslo strany napsané různobarevnými inkousty, někdy i tužkou. Bez velkých problémů jsem našel stranu třicet dva, i když jsem při tom trochu šilhal, protože jsem neměl u sebe své brýle na čtení. Nahoře na stránce bylo napsáno: Vynulování srdce.

S velkým zájmem jsem začal číst.

Každý složitý organismus, nebo i stroj, potřebuje dobu odpočinku. Odpočinek je způsob, jak vynulovat vestavěný systém stresorů. Tyto stresory vznikají jako následek zahlcení přicházejícími informacemi s následnou ztrátou fyzické energie či entropií. Srdce v sobě hromadí tyto stresory, které přicházejí z čoček vnímání prostřednictvím mysli a těla po celou dobu, co je člověk vzhůru. Tyto stresory naplňují oblast srdce jistými hustotami, které - podobně jako mlha - mohou zastřít chápající pohled srdce a z něho vycházející vyjádření soucitu - nejuctívanější ze všech kvalit.

Srdce je výkonným centrem mysli-těla. Absorbuje stresory a hustoty lidských emocí. Avšak časem potřebuje vynulovat samo sebe. Potřebuje obnovit svou jasnost, soudržnost a soucit.

Srdce jednak akumuluje a uchovává energie a pak je taky vyzařuje prostřednictvím elektromagnetického pole, které není spojeno s lineárním časoprostorem.

Nejlepší technika, jak vynulovat srdce, je umožnit, aby neutralita plynula do všech prostorů tvé přítomnosti. Udělej to takto:

Zavři oči. Několikrát se zhluboka soustředěně nadechni a při tom si představ, že prostor, ve kterém je chováno tvé srdce, se aktivuje. Můžeš v té oblasti cítit teplo. Můžeš si položit ruce na své srdce. Cokoliv, k čemu jsi veden. Pociťuj toto teplo jako očišťující energii a podrž si ji tak dlouho, jak dokážeš, i kdyby to měl být jen okamžik v čase. Jestli to dokážeš, dej tomuto teplu jasně zelenou barvu - takovou, kterou lze vidět v hlubokém pralese.

Když takto prociťuješ tu zelenou teplou energii, dovol jí pohybovat se nahoru do tvé hlavy a potom otevři oči a sleduj svět skrze své srdce. Sleduj ho, jako by ses díval srdcem a nejen systémem oko-mozek. To způsobí vynulování. Způsob, jak zjistíš, že jsi byl úspěšný, je ten, že uvidíš vnější svět, jako by byl zrcadlem soucitu.

Rozhodl jsem se to zkusit. Byl jsem schopný cítit něco jako teplo v oblasti srdce. Byl jsem schopný si představit - i když jen částečně - zelenou barvu a dokonce i to, jak se pohybuje nahoru do mé hlavy. Ale když jsem otevřel oči, necítil jsem zrcadlo soucitu.

Možná jsem byl příliš rozrušen. Možná to bude vyžadovat více praxe, než něco uvidím. Pravděpodobně hodně praxe. Přemýšlel jsem o tom, že Vanessa na to měla spoustu času, že byla tomu poslání odevzdaná a že nebyla ničím vyrušovaná, tak jako já. Pochyboval jsem, že měla - tak jako já - vedle sebe Nammu, která by jí vyhrožovala.

Listoval jsem deníkem a prohlížel si různé zápisy a diagramy, které mi padly do oka. Cítil jsem tu něco… čeho jsem se nedokázal přesně dotknout, ale byl to asi takový pocit, jako že nejsem připraven. Že nejdřív musím někam jít, nebo něco udělat. Ale kam a co?

Šel jsem nahoru a cítil se neklidně a znuděně. Chtěl jsem něco dělat. Pár přátel mi nabídlo, že mě dovezou do supermarketu, jestli budu něco potřebovat. Ale ti lidé pro mě byli úplně cizí a já jsem věděl, že jim nikdy nezavolám. Derya a děti budou pryč celý týden a já už jsem ve svém vlastním domě začínal bláznit.

Procházka po okolí se zdála být jedinou logickou věcí, kterou jsem mohl udělat. Možná mě to uklidní, dá mi to nějaký vhled a uspokojí mé doktory, že dělám zadaná cvičení. Asi dvě míle odsud je kavárna a tak jsem se rozhodl jít tam, dát si šálek čaje a třeba croissant a pak si přečíst noviny. Tak jsem si vzal mobil, lehkou bundu a vyrazil na cestu do kavárny, která se jmenovala Java Central.

Když jsem vycházel z domu, bylo asi 8 hodin ráno. Vyšel jsem zrovna na cestu před domem, když zazvonil můj mobil. Telefonní číslo, ze kterého mi bylo voláno, jsem nikdy předtím neviděl.

“Haló?” řekl jsem a pokračoval v chůzi.

“Solomon?”

“Ano, kdo volá?”

“To jsem já, Kohana.”

Nevěděl jsem, co mám říct. Když jsem s ním mluvil naposledy, zemřel člen rodiny. Přítomnost Nammu se najednou nade mnou tyčila jako temný bouřkový mrak a jeho stín byl nepopiratelný.

“Vím, že jsi pravděpodobně v agónii pohřebních příprav, ale musel jsem následovat svůj instinkt a zavolat ti. Můžu se s tebou někde setkat?”

“Dnes?” řekl jsem.

“Čím dříve, tím lépe,” odpověděl Kohana.

“Jdu do kavárny jménem Java Central. Budu tam za patnáct minut. Znáš to místo?”

“Na Druhé Ulici?”

“To je přesně ono,” řekl jsem.

“Budu tam… asi za dvacet minut.”

“Tak na viděnou.”

“Ahoj.”

Takhle jsem to vlastně vůbec nechtěl. Přemýšlel jsem jen o jediném: nerozčílit Nammu a stalo se něco naprosto opačného. Co jsem to udělal? Setkání s Kohanou bylo nebezpečné. Má rodina byla pryč z dosahu mé ochrany. Jediný způsob, jak jsem je mohl chránit, bylo zůstat ve své malé krabici a nedělat žádný rozruch. Dokonce i prohlížení Vanessina deníku bylo nebezpečné. Co se to se mnou děje?

Ta myšlenka se odrážela v mé hlavě jako bič fantoma, který otvírá rány, jež nelze vidět, pouze cítit. Nacvičoval jsem si svůj hovor s Kohanou a říkal jsem mu, ať mě nechá o samotě. Nacvičoval jsem si, jak mu řeknu, že nejsem připraven nořit se do snového světa, který mě přepadl. Že nejsem připraven na cokoliv, co není normální.

Kapitola 36. Java Central

Když jsem přišel do Javy Central, Kohana již k mému překvapení stál ve frontě. Když jsem ho uviděl, srdce mi začalo bušit jako o závod. Pod svou hnědou koženou vestou byl neformálně oblečen, na nohách vysoké lovecké boty, které k jeho již tak zastrašující postavě přidávaly další tři palce.

Jakmile mě uviděl, natáhl ke mně ruku. “Dobré ráno, Solomone. Co si dáš? Zvu tě.”

“Já… jen šálek horkého čaje… a jeden z tamtěch kroasántů,” řekl jsem a ukazoval na výlohu.

“Máš to mít. Najdi nám stůl, já přinesu, co sis objednal.”

Rozhlédl jsem se kolem, napůl v obavách, že uvidím Nammu, jak sedí někde v tmavém koutě a propichuje mě svýma očima. Ale byl tu klid, jen pár osamocených zákazníků, kteří se krčili za svými počítačovými tablety a hltali svou denní dávku internetových zpráv a emailů.

Jedna z věcí, která se mi na Javě Central líbila, byla její zadní terasa. Tepaný kovový nábytek sice nebyl pohodlný, ale měli tam zahradu se sochami, koše s květinami a ptáky. Chladný a řízný ranní vzduch vytvářel skvělý kontrast k horkému čaji. Já jsem byl rozehřátý ze své procházky, takže mi chladný vzduch dělal dobře. A jak jsem očekával, na terase bylo prázdno - pro počítačové obrazovky tu bylo příliš světla.

Kohana mě našel o několik minut později. “Na chvíli jsem myslel, že ses schoval,” řekl se smíchem. “Nevěděl jsem o té terase, ale je to velmi pěkné místo.”

Usmál jsem se. “Chodím sem na procházku a tady načerpám kalorie na zpáteční cestu domů. Několik posledních týdnů je to můj rituál.”

Chápavě přikývnul. Pomohl jsem mu vyložit z tácu kávu, čaj a rozmanité pečivo. On se pak posadil, sundal si vestu a pověsil ji na opěradlo své židle.

“Jsem rád, že jsi vybral terasu,” řekl. “Je příjemné dýchat čerstvý vzduch.” Přimhouřil oči. “Jak se daří tvé ženě?”

“Je v pořádku. Myslím, že když se to seběhlo tak rychle, je to pro ni těžší. Byla si se svou sestrou velmi blízká. Mluvily spolu zrovna den předtím.”

“Tvá švagrová… kde vlastně žila?”

“V Ankaře, v Turecku.”

“Skutečně? Tam se koná pohřeb?”

Přikývl jsem. “Derya a děti odjely dnes ráno.”

“Ty jsi tu musel zůstat?”

“Příkaz doktorů.”

“Myslíme to dobře…“ usmál se a krátce pokrčil rameny.

“Jak dlouho tam budou?”

“Týden,” řekl jsem, “možná o trochu déle.”

Napil jsem se čaje a cítil, jak mě zaplnilo jeho teplo. Naštěstí nebyl žádný vítr, takže nízká teplota byla občerstvující. “Viděl jsem dnes ráno tvůj email. Psal jsi, že je něco důležitého, co mi chceš sdělit?”

Kohana se posadil o něco hlouběji do své židle a zapíchl do mě své oči. “Potřebuji, aby ses setkal s mým strýcem.” Napil se kávy, jako by mě nechával strávit své konstatování.

“Proč?”

“Před mnoha lety mi řekl, že když potkám Sonverta, tak pokud on, můj strýc, bude ještě naživu, mám k němu Sonverta okamžitě přivést.”

“Proč?”

“Můj strýc má informace, které s tebou chce sdílet.”

“Podívej, byl to jen sen. Byl jsem pod těžkými sedativy a různými léky. Myslím, že tomu všemu nejde moc věřit…“

“To nebyl sen,” šeptal mocně Kohana. “Byla to vize. Mluvil jsi s posvátným Unktegilou, setkal ses s Ženou Bílý Bizon - ksakru, máš její srdce. Jaký sen? To je skutečnost, a protože to je skutečnost, zažíváš všechny ty tlaky, které Sonverto musí zpracovat. Můj strýc ti může pomoci způsobem, kterým já nemůžu. On zná starou stezku… já znám novou.”

“A to je ten strýc, který žije vprostřed ničeho v indiánské rezervaci v Jižní Dakotě. Ten?” Pokoušel jsem se neznít příliš sarkasticky, ale asi jsem neuspěl.

Kohana se zašklebil a zároveň usmál a přikývl. “Můj strýc ti pomůže.”

“Víš alespoň, jak mi pomůže?” zeptal jsem se a naklonil kupředu nad stolek.

“Ne, přesně ne, ale pomůže. Vím, že to je o tom, abys mi důvěřoval, ale jestli jsi Sonverto, což věřím, že jsi, pak se potřebuješ setkat s mým strýcem. Je to něco, na co se připravoval celý život.”

Náhle jsem se cítil ochromený. Nevěděl jsem, co mám dělat. Kohana se mi pokoušel pomoci. Chápal jsem to. Myšlenka na to, že budu sedět ve svém domě následující týden nebo deset dní, mě moc nevzrušovala, ale bylo to bezpečné.

“Nejdu do toho,” řekl jsem jemně.
“Proč?”
“Nemůžu podstoupit to riziko…“
“Čeho?”
“Nemůžu o tom mluvit.”
“Vyhrožuje ti někdo?”
Podíval jsem se na něj a oči mi nekontrolovaně začaly slzet. Postavil jsem se. “To není tvůj problém. Děkuji za tvůj zájem… a za čaj a tak. Musím už jít.”
Vyšel jsem ven. Slyšel jsem Kohanu volat mé jméno, ale jen jednou. Šel jsem dál, oči mě trochu pálily, ale někde uvnitř sebe jsem cítil, že dělám dobře. Jak bych mohl jet do Jižní Dakoty? Zítra se mám setkat s rodiči Vanessy. Byl jsem přesvědčen, že se s nimi mám setkat a zavést konverzaci na vděčnost a pak to ukončit. Nebudu zmiňovat nic, co se týká mého poslání, abych nepopudil Nammu. Na druhé straně Kohanův strýc se bude zajímat jen o to. Byla to správná volba.
Když jsem o patnáct minut později přicházel domů, povšiml jsem si cizího auta na cestě. Když jsem k němu přicházel, z auta vystoupil Kohana. “Omlouvám se, nechtěl jsem, aby ses cítil nepříjemně,” řekl.
“Podívej, co po mně chceš? Nemůžu s tebou jet do Jižní Dakoty. To prostě nejde.”
Kohana si povzdychl, podíval se dolů na své boty a opřel se o auto. “Byl jsem tam, kde ty, člověče. Bylo mi vyhrožováno ze všech možných stran. Vím, co se stane, když své poslání nesplníš. Začneš hnít zevnitř.”
“Mimo své poslání prostě nemůžeš fungovat. Roztrhá tě to, pokud se k němu obrátíš zády.”
“Možná se ti nechce tomu čelit, ale toto poslání ti bylo dáno z určitého důvodu… a nemysli si ani na minutu, že k tomu nemáš co říci. Jsi obsažen v každém kroku té cesty - od počátečního návrhu až k poslednímu dechu, který v tomto životě nadechneš. Nikdo ti nepodřízne krk, tak od toho prostě neutíkej jenom proto, že ti někdo vyhrožuje. Můj strýc ti pomůže.”
Zkřížil jsem si ruce a zíral na něj. Jeho slova mi dávala smysl, ačkoliv mě k smrti děsila. “Je opravdu nutné, abych viděl tvého strýce?”
“Je to jediná možnost.”
“Kdy?”
“Zítra. Můžu nechat Tyla, aby všechno zařídil. Postaráme se o všechny přípravy. Vyzvednu tě… jen se sbal na lehko - kraťasy, džíny a pár košil… dobré boty, pohorky, jestli máš.”
Kousnul jsem se do rtu a rukou prohrábnul ve vlasech. “Já nevím…“
“Odjedeme zítra a zpátky budeš dříve než tvá žena a děti…“
“Kdy budeme zpátky?” zeptal jsem se.
“Pravděpodobně v sobotu, nejpozději v neděli.”
Vytáhl jsem svůj telefon. “Dej mi své číslo.”
Poté, co jsme si vyměnili čísla, šel jsem k hlavnímu vchodu a otočil se. “Dej mi vědět, kdy vyrazíme, až to budeš vědět. Zítra budu připraven, ale ponechávám si právo změnit své rozhodnutí. Dobře?”
“Dobře.”
Otevřel jsem vstupní dveře, zavřel je za sebou a opřel se o ně. Uvažoval jsem, proč jsem právě udělal to, co jsem udělal. Bylo to naprosto proti mému racionálnímu úsudku. Mohl bych vyjmenovat stovky důvodů, proč nejet, a přitom jedu. Musím zavolat Corin a sdělit ji špatnou zprávu, že znovu musím odložit svou návštěvu. Pak jsem přemýšlel, jak sdělím Derye, že jedu do Jižní Dakoty se svým novým psychiatrem. Jak to, pro všechno na světě, vysvětlím?
Uvažoval jsem, že to Derye neřeknu, ale věděl jsem, že by to všechno jenom zkomplikovalo. Možná bych jí měl říci úplně všechno, ale pro tentokrát vysvětlím můj výlet jako terapeutický na dvou úrovních: zaprvé - trávím čas se svým psychiatrem; zadruhé - vytvářím film o životě v indiánské rezervaci. Ten výlet je návratem k mému řemeslu. Jak jsem tak o tom začal přemýšlet, začalo mi to dávat dokonalý smysl. Měl bych si donést svojí videokameru.
Téměř jsem běžel dolů, abych si videokameru zabalil. Bývalá vášeň mého života si opět našla cestu na povrch. Pověsil jsem se na ni jako někdo, kdo se věší na záchranný kruh na rozbouřeném moři.

Kapitola 37. BIA Silnice 41 S

Regionální letiště Tweed New Haven bylo na čtvrteční ráno docela rušné. Bylo jen 6:30 hodin ráno a letiště už vřelo. Zdálo se mi, že na malé regionální letiště je tu neobvykle rušno, i když jsem na toto konkrétní letiště neměl žádnou vzpomínku.
Poté, co jsme prošli bezpečnostními kontrolami a našli si u našeho příchodu k letadlům nějaká sedadla, všiml jsem si, že Kohana je oblečený trochu jinak. Na svém prostředníku měl velký stříbrný prsten a jeho košile měla stříbrné knoflíky a manžetové knoflíčky. Prsten, který měl, zdobily nějaké symboly, ale žádnému z nich jsem nerozuměl ani jsem ho nepoznával.
Hodlali jsme letět do Detroitu a potom přestoupit na letadlo do Rapid City v Jižní Dakotě. Tam si půjčit auto a jet na tajuplné místo někde v indiánské rezervaci Pine Ridge. Tolik jsem věděl. Bude to cesta na celý den. Kohana nepředpokládá, že bychom se tam dostali dříve než v 8 hodin večer a to za předpokladu, že stihneme všechny přípoje.

“Ví tvůj strýc, že přijedeme?” zeptal jsem se.

Zakroutil hlavou. “Tam, kde žije, nemá telefon, počítač, ani poštovní schránku. Takže ne, neví, že přijedeme, ale znovu opakuji, že s ním člověk nikdy neví.” Kohana se usmál a potom ukázal na můj batoh.

“Nedělej si příliš velké naděje, že ho nafilmuješ.”

“Nemá rád kamery?”

“Jestli je to něco, co vymysleli běloši, tak toho nebude přítelem. Řeknu ti to tak. Prostě se ho nejdřív zeptej na svolení.”

“Udělám to.”

Po zbytek cesty se nestalo nic mimořádného. Naše spoje byly více méně na čas. Přistáli jsme v Rapid City kolem šesté večer, půjčili si Jeep a pak se rozjeli do Pine Ridge.

“Jak velká je ta rezervace?” zeptal jsem se.

“Siouxský národ má v Jižní Dakotě něco kolem sta tisíc akrů…“

“Myslel jsem, co se týká počtu obyvatel?”

“V Pine Ridge?”

“Hm, hm.”

“Něco přes dvacet tisíc.”

“Jsou tam kasína?”

“Jistě.”

“Byl jsi v nějakém?”

“Ne, nejsem hazardní hráč ani jejich příznivec.”

Jak jsme pokračovali v cestě, krajina se stávala čím dál více tajuplná. Byli jsme někde mezi Rapid City a Pine Ridge. Kromě častých billboardových tabulí, silničních značek a příležitostně nás míjejících aut či náklaďáků, tu bylo pusto.

“Co dělají indiáni v rezervaci?” zeptal jsem se.

“Vlastně nic. Není co dělat. Buď jsi součástí kasín a prodáváš drogy, nebo se pokoušíš dostat pryč z rez. Nic jiného se tu nedá dělat. Máme tu Pizza Hut a pár dalších podniků rychlého občerstvení, ale všechno se točí kolem kasína. Jeho majiteli jsou indiáni, kteří byli tak dlouho mimo rez, že se ztratili ve světě bělochů. Někteří z nich se snaží dávat zpět do komunity, školy a tak, ale je to hra na dvě strany… jako zahradník, který zalévá své rostliny tím, že na ně plive.”

Cítil jsem jeho frustraci. Čím více jsme se blížili k Pine Ridge, tím více jsem cítil, jak se mění. “Kdy jsi naposledy viděl svého strýce?” zeptal jsem se.

“Asi před devíti měsíci. Přivezl jsem mu nějaké věci. Je tam úplně sám.”

“Kolik mu je?”

“Šedesát osm, ale vypadá starší… dokud s ním nepracuješ. Pak vypadá na třicet.” Kohana se široce usmál, jako by si vybavil nějakou konkrétní vzpomínku. “Je ze staré školy. Možná, že si tě hned neoblíbí, tak se tomu nebraň. K bělochům a jejich motivům je prostě podezřívavý.”

“Dobrá, pro teď mám jen jeden motiv. Setkat se s ním a zjistit, jak mi může pomoci vyřešit, jak mám žít tak, abych nezpůsoboval žádné problémy.”

Kohana vybuchl smíchy.

“Co je na tom legračního?” zeptal jsem se rozhořčeně.

“Ty jsi Sonverto. Podle definice jsi tím, kdo bude problémy způsobovat.”

“To se ještě uvidí, jestli jsem Sonverto… ať už to znamená cokoliv.”

“Ach, ty jsi Sonverto,” odpověděl Kohana se smíchem.

Podíval jsem se na tachometr a povšiml si, že se řítíme úzkou silnicí využívajíce oba jízdní pruhy. Posunul jsem si sluneční clonu na stranu, abych zastínil sluneční paprsky, které svítily spíše ze strany než seshora.

“Tvůj strýc je ze strany otce či matky?”

“Ani z jedné.”

“Ale říkal jsi, že je to tvůj strýc?”

“To jen pro označení citu. Šaman jako je můj strýc, nechce být nazýván žádným jiným jménem. Ty mu také budeš říkat strejdo.”

“Jaké je jeho skutečné jméno?”

“Žijící Nad Mraky.”

Chvíli jsem o tom přemýšlel a to jméno se mi líbilo. “Vaše jména vypadají, jako že je za nimi vždy nějaký příběh.”

“Také je.”

“Jaký je příběh za tím jménem?”

“On pochází ze stejné krve jako Black Elk a Crazy Horse. Má mocné předky. A duchové, kteří pracují skrze něj, jsou ještě mocnější. Když byl chlapcem ve věku asi šesti nebo sedmi let, měl vizi, ve které se mu zjevil Wakan Tanka a vzal ho vysoko nad mraky, odkud mohl vidět zem z velké vzdálenosti. Viděl energii země proudit jako velký vítr, který tancuje po celém jejím povrchu, přicházela ze slunce, měsíce a dokonce i z dalších hvězd. V tomto větru viděl velké pohromy, hurikány, záplavy, požáry, zemětřesení - všechno najednou. To byly odpovědi Wakan Tanky sobeckým dobyvatelům, kteří se pokoušeli osedlat zemi svou chamtivostí.”

“Můj strýc mohl rozmlouvat s Wakan Tankou… to byl jeho dar - jeho lék našemu lidu. Řekli mu o Sonvertovi. O tobě.”

“Co je to Wakan Tanka?”

“Nejbližší termín je Velké Mystérium.”

“A co to je?” zeptal jsem se.

Kohana se stále díval na cestu, ale přimhouřil oči. “Předtím, než se nás křesťanští misionáři pokoušeli obrátit na víru, byl náš lid veden skupinou posvátných entit, které byly neviditelné, ale vždy přítomné. Nazývali jsme je Velké Mystérium - mohli se nám zjevit v jakékoliv životní formě, třeba tak malé jako mravenec nebo tak velké jako hora.”

“Tvůj strýc mluvil s těmito… entitami?”

“Jo. Jak jsem řekl, pracují skrze něj mocní duchové.”

Podíval jsem se na digitální hodiny na palubní desce - dotek známé reality. Bylo 6:57 večer - místního času. Vzpomněl jsem si na Deryu a děti a zkontroloval telefon, jestli jsou tam nějaké zprávy. Byla tam jen jedna. Marisa mi poslala krátkou zprávu, že se jí po mně stýská a že šla k moři se svými sestřenicemi. Poslal jsem jí odpověď, nejistý zda v těchto končinách bude spojení, ale má odpověď byla bez problémů odeslána.

“Stále platí, že dorazíme do osmi?” zeptal jsem se.

“Teď máme indiánský čas,” řekl Kohana a otočil se na mě s úsměvem. “Své hodinky můžeš odložit. Nebudeme je tady používat.”

Byl úplně jiný. Začal jsem uvažovat, jestli toho muže skutečně znám. Najednou jsem ho viděl jako indiánského mladíka bez zodpovědnosti, který řídí nějakého starého rozviklaného Forda s puškou vystrčenou z bočního okénka, ze které občas vystřelí, aby přidal další dírku do vratkých silničních značek.

Naposledy jsem mluvil s Deryou před dvaceti čtyřmi hodinami. K mému překvapení mě k výletu do Jižní Dakoty s Kohanou povzbudila. Myslím, že ráda slyšela, že se zase zajímám o natočení filmu - o nějakou tvorbu - nápad s indiánskou rezervací ji pravděpodobně příliš nezaujal, ale můj zájem vzala jako pozitivní znamení.

Pohřeb byl dnes, ale už bylo po něm. Když jsem zkontroloval časové zóny, viděl jsem, že v Ankaře jsou 3 hodiny ráno. Rodina Deryy byla velmi společensky založena. Lidmi byli velmi milováni. Jsem si jist, že to byl velký pohřeb s následnou hostinou, ale myslím, že teď už jsou všichni v posteli. Rozhodl jsem se jí poslat zprávu, že už jsme téměř na místě, a že všechno je v pořádku.

“Nejsem si jist, jestli na místě, kde strýc pobývá, budeš mít signál, takže bys jim měl sdělit, že následujících několik dní asi nebudeš na příjmu… aby neměli starost.”

“Tady, vprostřed ničeho, mám tři čárky, seš si jistý?”

“Jediné, co ti můžu říci, že u něj jsem nikdy nebyl schopen chytit signál, ani dvacet mil od toho místa.”

Vzal jsem ho za slovo, ačkoliv jsem stále pochyboval. Každému jsem poslal poslední textovou zprávu, ve které jsem jim sdělil, že se budu snažit být s nimi v kontaktu kdykoliv to půjde, ale aby si nedělali starost, kdyby mě den či dva nemohli zastihnout.

Oči mi začínaly těžknout, zřejmě od monotónního hučení silnice. Tak jsem je zavřel a opřel hlavu o opěrku. Ale spánek nepřicházel. I tak bylo příjemné nechat oči odpočívat a poslouchat cvrčky, zatímco jsme se řítili silnicí.

Přemýšlel jsem o všem, co jsem slyšel o Kohanově strýci. Představoval jsem si, jak asi žije, jak bude vypadat to místo. Najednou jsem uslyšel absolutní ticho, jako by všechen zvuk světa byl vysán obrovským vysavačem. Otevřel jsem oči, ale už jsem nebyl v autě.

Byl jsem někde jinde, venku, na vrcholu stolové hory, byl soumrak a já jsem byl unavený. Tak unavený, že jsem si lehl na záda. Cítil jsem pohyb svého hrudníku a silný tlukot srdce.

Podíval jsem se vzhůru a uviděl, jak se objevují hvězdy na tmavě modro-fialové obloze. Smysly se mi vrátily a já jsem ucítil štiplavou vůni šalvěje, která se vznášela nade mnou. Měkké, tajuplné hlasy zpívaly kdesi v křišťálové dálce a společně s nimi se ozývalo hluboké dunění bubnu, které vyhledalo vstup do mého chrámu srdce. Usmál jsem se a usnul.

Kapitola 38. Tři poslání

Trhlo se mnou, jak jsme náhle zastavili, a já se probudil.

“Jsme zde,” řekl hlas.

Musel jsem snad stokrát zamrkat očima. Kohana vypnul motor poté, co zaparkoval náš Jeep s výhledem přímo do posledních paprsků zapadajícího slunce.

“Dobré načasování, což?” usmíval se. Vystoupil z Jeepu, vyřkl nějaká podivná slova a potom se sklonil. Rozhlížel jsem se kolem po něčem, co by jen vzdáleně připomínalo obydlí člověka, ale nic jsem neobjevil.

Vystoupil jsem, protáhl si nohy a obdivoval západ slunce. Vzduch byl řízný, ale příjemný s nádechem jasmínu. “Kde je jeho dům?”

“Ach, ještě tam nejsme. Toto je poslední místo, kam se dá dojet Jeepem. Máme před sebou ještě jednu míli pěšího pochodu - a ano, vzal jsem pro tebe svítilnu.”

“Proč bydlí tak daleko? Jak tam vůbec může žít?”

“Můžeš se ho zeptat, jestli chceš. Již brzy tam budeme.”

Ukázal na matný obrys hřebene. “Teď chápeš, proč jsem ti říkal, aby ses sbalil na lehko. Jak je těžký ten batoh s kamerou?”

“Moc ne.”

“Dobře, tak si ho můžeš vzít, jestli myslíš, že ti Strýc dovolí ji použít. Ale vsadím pět dolarů, že nedovolí.”

“Risknu těch pět dolarů,” řekl jsem. “Jedna míle, to není tak hrozné.”

“Je to dlouhá míle. To mi věř.”

Zasmál se a položil ruku na mé rameno. “Hodně pij. Vzduch je tady suchý. Já se jdu vyčůrat.”

Poodešel kousek do temnoty. Krajinou si razily cestu již poslední paprsky slunce, které se dotýkaly posvátného vrcholu vzdálené stolové hory.

“Jak daleko jsme od silnice?” zakřičel jsem.

“Asi patnáct mil.”

“A od Pine Ridge?”

“Asi třicet mil na jihovýchod… spíše na jih.”

Vrátil se z houští a zapínal si zip. “Všiml jsem si, že sis dal trochu šlofíka.”

“Ano… bylo to zvláštní. Nemohl jsem usnout a pak mě najednou spolklo absolutní ticho. Bylo to tak divné… ležel jsem na zádech na vrcholu nějakého kopce a zíral nahoru na hvězdy. Cítil jsem se vyčerpaný. Slyšel jsem zpěvy a buben… nevím… je to jako bych cestoval na toto místo a potom usnul. Byl jsem spokojený. Šťastný… velmi podivné.”

Kohana se na mě podíval a zůstal potichu. Ať už cítil cokoliv - nelibost nebo frustraci - zůstalo to nevysloveno.

O pár minut později jsme sebrali naše batohy a dali se na pochod. Následoval jsem Kohanu a používal při tom svou svítilnu, abych posvítil na strany, zatímco Kohana svítil na cestu dopředu. Cesta byla úzká a v některých úsecích příkrá.

Krajina vypadala tajemně, zvláště v noci. Kužel mého světla příležitostně našel pár červených skelných očí, které na mě zíraly.

“To jsou jen panáčkující zajíci,” řekl Kohana, ale já jsem uvažoval, jestli to nejsou nějaká větší zvířata.

“Jsou tady nějací hadi?”

“Myslíš chřestýše?”

“Jakékoliv co můžou uštknout.”

“Pár ano, ale ty by tě nejdřív varovaly. Zvířata vždy nejdřív varují.”

Po té informaci jsem napnul uši. Poslouchal jsem velmi pozorně, jestli neuslyším chřestýše či nějaké vrčení.

Poté co jsme opustili Jeep, jsme nejdřív stoupali. Teď jsme začali klesat. Určitě jsme scházeli dolů z nějakého hřebene. V kuželu mého světla se ukazovalo více borovic. Na tmavěčervené obloze asi 35 000 stop nad námi svítilo pár bílých čar po letadlech jako připomínka, že nejsme jedinými lidmi na planetě.

“Už jsme skoro tam. Vidíš to světlo?”

Vypnul svou svítilnu a ukázal dopředu. Vypnul jsem i tu svou a zaměřil se směrem, kterým ukazoval. Opravdu jsem několik stovek yardů před námi uviděl slabé světlo.

“To je on. Vypadá to, že je ještě vzhůru.”

Když jsme přišli ještě blíže, myslel jsem, že vidím obrys muže. Když jsme byli na doslech, Kohana se zastavil a zakřičel pozdrav v řeči, o níž předpokládám, že to byla Lakotština. Jeho strýc zakřičel zpět. Bylo to sice slabé, ale slyšel jsem tón radosti.

Kohana se obrátil ke mně. “Říká, že nás očekává již hodinu.”

Uvažoval jsem o tom, jak to ví, ale nezatěžoval jsem se tím, že bych projevil své překvapení. Musel jsem se plně soustředit, abych udržel krok s Kohanou, protože ten zrychlil a zjevně znal tuto cestu i se zavřenýma očima.

Dům jeho strýce byla hrubá srubová chata. Vypadalo to, že jde pouze o jednu místnost s jednoduchým černým plechovým komínem, který vykukoval ze střechy. Před vchodem byla úzká terasa s oloupanými borovicovými sloupy, které podpíraly střechu. Chata vypadala křehce, ale útulně.

Kohana se na mě otočil, když jsme byli asi sto stop od chaty. “Jeho angličtina je trochu hrubá a primitivní, ale to je jen póza, to ti říkám. Záleží na tom, jakou má náladu.”

“... Dobře.”

Posledních padesát stop Kohana téměř utíkal a já jsem sledoval, jak téměř pohltil svého strýce, jako když medvěd objímá dítě. Hovořili spolu jazykem, který můžu popsat jen jako krásný. Jeho tóny byly lehké a řeč měla spád. Jejich intonace byla velmi jemná. Čekal jsem ve vzdálenosti padesát stop, sledoval jejich znovusetkání a usmíval se pro sebe. Podíval jsem se na hvězdy a téměř se zajíkl, jak dramaticky se hvězdná obloha změnila během krátkého času naší chůze.

“Solomone, pojď sem,” řekl Kohana.

Předstoupil jsem k nim a lehce se uklonil Kohanově strýci. Nebyl jsem si jistý, jestli mu můžu potřást rukou, tak jsem se před něj prostě jen postavil. Jeho strýc byl malé vyhublé postavy. Měl na sobě volné džíny a tmavě modré tričko s dlouhým rukávem. Na pravém zápěstí měl tři korálkové náramky a na levém obyčejný náramek z býkovce. Měl dlouhé, rovné, převážně černé vlasy. Na hlavě měl čelenku, která byla také ve složitých vzorech ozdobena korálky.

Podíval se mi do očí, obličej měl bez výrazu, ale ne nepříjemný. Obrátil se na Kohanu a chvíli si spolu povídali Lakotsky. Kohana poslouchal a příležitostně pokyvoval hlavou.

"Říká, že tě zná. Chce ti něco ukázat a prosí tě, jestli bys mohl jít za ním. Chce, abych já zůstal zde a připravil nám stan."

Když jsem myslí zachytil ta slova, srdce mi začalo bušit rychleji. Kam půjdeme? Již se téměř setmělo a měsíc ještě nevyšel. Cvrčci sice cvrkali, ale krajina byla jinak tichá a tajuplná. Přikývl jsem, ačkoliv moje mysl si přála, abychom prostě šli spát.

Strýc si vzal plédový plášť, který byl na různých místech záplatovaný, a pokynul mi, abych udělal totéž. Poslušně jsem vytáhl z batohu svetr a uvázal si ho kolem pasu. Taky jsem si chtěl vzít svítilnu, ale on zamával rukou a řekl, "to není nutné."

Usmál jsem se pod dojmem, že na mě mluví anglicky a pokusil jsem se pro potvrzení zachytit Kohanův pohled, leč neúspěšně, protože on se díval do svého batohu.

Za minutu už jsme šli pryč po kamenité cestě, která opět příkře stoupala. Strýc šel energickou chůzí příjemnou rychlostí. Několikrát jsem se ohlédl a viděl jeho chatu, jak se zmenšuje. Stoupali jsme skrz borovice vzhůru na hřeben.

Asi po patnácti minutách jsme se dostali na vyvýšené místo. On se posadil na velký balvan a odpočíval. Zastavil jsem se vedle něj a díval se stejným směrem jako. Zůstal jsem stát a potichu uvažoval, jestli už jsme na místě.

"Příliš mnoho napětí mezi lidmi a já se stávám starou dřevěnou fajfkou." Postavil se a poplácal mě po zádech. "Ještě budeme pokračovat. Pojď."

Strýc byl silný. Cítil jsem to. Jeho přítomnost byla něčím, čemu jsem teprve začínal přicházet na chuť, ale bylo na ní něco příjemného. Byl směsí věcí, které jsem nikdy předtím nepotkal, nebo pokud ano, tak jsem si to nepamatoval. Pamatoval jsem si fotografie, které jsem dělal v mládí a vím, že jsem se stýkal s lidmi podobného ražení. Lidé, kteří byli opomenuti - umístěni na okraj světa, který byl provozován korporacemi. Lidé, kteří byli oběťmi chamtivých motivů. Ale co bylo na Kohanově strýci jiné, bylo to, že se zdálo, že on je na místě, které si vybral sám.

Šli jsme v tichu několik dalších minut. Bez svítilny se mé oči přizpůsobily slabému světlu a já jsem vlastně neměl problém ho následovat. Také již vycházel měsíc, který byl téměř v úplňku. Přišli jsme na skalní hranu. On přes ni přešel a zmizel. Přistoupil jsem k ní taky a podíval se dolů.

"To je v pořádku. Jen lehce seskoč dolů."

Hrana skalní stěny směřovala příkře dolů, dost hluboko na to, aby se tam člověk zabil, kdyby spadl. To byl můj odhad. Zdálo se, že strýc si myslí, že to je snadné, ale pro mě ta výška nebyla snadnou záležitostí - zvláště ne v noci a v neznámých podmínkách. Váhal jsem.

"Navštěvují mě tady staří lidé, dokonce i ženy. Zvládneš to."

"V noci?" zeptal jsem se.

Zvedl svou paži. "Chyť se mě za ruku."

Chytil jsem se ho a cítil jeho svalstvo. Pomalu jsem spouštěl levou nohu dolů z útesu a hledal něco pevného na oporu, ale noha mi jen sjela dolů. Pravou nohu i ruku jsem měl stále nahoře na římse, zatímco moje druhá část sjela dolů po skále. Cítil jsem, jak mě tahá za paži a spadl jsem, ale naštěstí jen pár stop. Byla tam římsa, která vystupovala asi tak stopu ven. Na ní jsem se celý vyděšený postavil.

"Následuj mě, ale buď opatrný."

Ve stavu v jakém jsem byl, má mysl byla schopná zformovat jen tři slova: "Jděte, prosím, pomalu."

Vydal jakýsi neobvyklý mručivý zvuk a pak jsme se začali posouvat po úzké římse. Celou dobu nás sledoval měsíc. Jediná věc, kterou jsem mohl konstatovat, byla, že už nejsem vůbec unavený. Oči jsem měl jako talíře a všechny šlachy a svaly, každý atom mé bdělosti byl zaměřen na přežití následujících pár sekund. Pak se římsa trochu rozšířila a já jsem viděl ze skalní stěny vyčnívat kořeny stromů. Dalo se za ně dobře držet. Když jsem se podíval nahoru, viděl jsem, jak nad námi do výšky ční stromy. Pod námi byly další stromy, ale jejich koruny vypadaly jako hlavičky hub.

Mou pozornost upoutal vchod do jeskyně a já jsem sledoval, jak Strýc vešel dovnitř do hluboké temnoty. Náhle se objevil záblesk světla a já viděl, jak Strýc rozsvítil malou otýpku klestí, které byly pevně zabaleny v něčem, co vypadalo jako mech nebo snad nějaké malé kořínky. Otýpka se okamžitě rozhořela do plamenů a on ji umístil na podlahu jeskyně do kruhu velkých kamenů. "Můžeš se posadit. Pohovoříme si."

Ze své vesty něco vytáhl a podal mi to. "To je zvěřina - černo-ocasý jelen. Dobré občerstvení."

Vzal si kus z toho, co si nechal a začal ho žvýkat. "Budeš z toho mít žízeň. Přinesu nějakou vodu."

Posadil jsem se vedle ohniště a ukousl si zvěřiny. Byla trochu tuhá, velmi slaná a s kořením, které jsem neznal. Za chvíli se vrátil s čutorou vody, kterou položil na zem mezi nás. Pak se posadil s nohama křížem.

"Já jsem Žijící Nad Mraky, ale ty mi říkej Strýc. Mám vaše vzdělání. Znám váš svět. Dokonce znám vaši vládu i vaši společnost. Znám vaši hudbu. Váš internet. Vaše filmy, knihy, kulturu."

"Jak to že to všechno znáte, když žijete zde?" zeptal jsem se.

"Televize," zašklebil se. "Chytám tu jeden rozmazaný kanál. To mi stačí."

Ukousl si další kus zvěřiny a zbytek dal do kapsy svého kabátu. Pak přidal pár malých větví na oheň.

"Tvůj svět je komplikovaný. Je v něm příliš mnoho rozptýlení ke tvému pobavení a zodpovědností, které musíš řešit. Divoká místa na zemi jsou vypálená, opuštěná a tak ztratila svůj hlas. Dokonce, i když tato

divoká místa navštívíš, jdeš do turistických center, kde si koupíš jídlo, pití a suvenýry. Lekce země ve skutečnosti zůstávají neviděny a neslyšeny."

"Já tyto lekce pozoruji a naslouchám jim celý život. Můj kanál země není rozmazaný, ani není pouhým jediným kanálem."

Strýc zvedl paže nad hlavu a otočil je až za sebe, pak s nimi plynule máchal stále dokola. "Toto je můj oblíbený kanál. Tato jeskyně představuje ústa země. Seděl jsem zde déle, než jsem schopen říci a vždy jsem slyšel nové zprávy. Ve vaší televizi slyším pouze jednu zprávu stále dokola: Jste slabí. Až na pár výjimek to je to, co tam stále říkají."

Slabě zamručel, jako by si vzpomněl na konkrétní událost, která ho pobavila. "Ano, jste zranitelní smrtí, která se týká fyzického těla. Ano, jste zranitelní nemocemi fyzického těla. A co má být? Takový je život. To neznamená, že jste slabí a měli byste kvůli tomu žít ve strachu.

"To, co je zde," řekl a ukázal si na hlavu. "To, co je zde," řekl a ukázal si na srdce. "To není slabé či zranitelné. Dokonce ani časem ne. To učí kanály země. Jejich poselstvím je, že v podstatě nejsme bezmocní - jen stín podstaty je bezmocný. Je to podobné, jako když stín stromu při setmění umírá, ale strom zůstává. Lidé říkají, že příroda nám také ukazuje naše slabosti, ale to se děje jen tehdy, když od ní žijeme vzdáleni. Příroda nás učí nezlomnosti, pružnosti a přizpůsobivosti - způsobům, jak se ohnout a vyrazit zpět s novou inteligencí."

"Když žijeme ve fyzickém těle, dostáváme poselství. Tato poselství nám předávají lidé nebo země. Jsou-li to lidé, pak se to obvykle týká těla. Je-li to země, pak se to týká srdce a duše."

"To je všechno, co vím," řekl a krátce se usmál. "Jsem nazýván šaman, ale má medicína není pro tělo. Ti, kteří za mnou přicházejí, chtějí být léčeni. Podívám se na ně a vidím strach, ve kterém žijí, bolest a bezpráví jejich stavu. Připomenu jim, že nejsou svým tělem, podobně jako stín stromu není stromem. Přikývnou a díky tomu kdo jsem mi dál naslouchají. Potom se vrátí ke svým televizím a znovu poslouchají poselství lidí."

Pár minut si zpíval a klacíkem šťoural v ohni, což způsobovalo, že jiskry létaly nahoru jako hvězdy plné naděje, které byly uvolněny do nebe. "Je vytvářen nový kanál. Navrhnul ho sám Wakan Tanka, ačkoliv jsou to lidské ruce, které ho dokončí. Ty jsi jedním z těch, jehož ruce postaví tento nový kanál."

Pokýval hlavou na nikoho konkrétního a potichu promluvil Lakotsky. "Mluvím jménem nejenom mého srdce. Mluvím jménem Wakan Tanky a oni mi našeptávají tvoji budoucnost. Jsi ten, kdo lidstvu přinese tento nový kanál a zbaví lidi té bezmocnosti, kterou cítí. Takže lidé budou moci žít a pomáhat si navzájem mezi sebou, stejně jako zemi." Podíval se na mě a trochu naklonil hlavu na stranu. "Říkají mi, že ty také cítíš tu zranitelnost. Že jsi v těle, které je tvořeno poselstvím lidí."

Zakroutil hlavou, zavřel oči a znovu začal zpívat jednoduchou melodii. Jeskyně za ním rozeznívala ozvěnu jeho zpěvu, který ji nesl do nočního vzduchu, do hvězdných výšek, jejichž stříbrné hieroglyfy s lehkostí dosahovaly až na zem. Sledoval jsem ho a uvažoval, jak se mi mohl tak rychle otevřít, když jsem nepromluvil ani slovo. Zavřel jsem oči a chtěl jsem zpívat s ním, ale můj hlas neznal ty zvuky ani způsoby jeho světa. Tak jsem poslouchal a sledoval jiskry, jež létaly vysoko do oblohy a pak mizely v čekající temnotě.

Bylo to moc příjemné. Na té římse jsem mohl zůstat velmi dlouho. Byl jsem v přítomnosti něčeho, o čem jsem nevěděl, že to na zemi existuje. Bylo to autentické, jednoduché, přirozené; bylo to jak starobylé, tak budoucí. Byla to esence lidské duše. To bylo ono. Byla to esence lidské duše, která byla osvobozená od těla. Bylo to jako by jeho duše neměla žádnou masku či obal; žádné opevnění, za kterým by žila.

Když dokončil svou píseň, nechal, aby se prostor kolem nás znovu naplnil tichem, jako vznešená přítomnost, která po krátkém přerušení pokračuje. "Neexistuje způsob, jak zdokonalit přírodu," zašeptal Strýc. "Zkoušel jsem to svým zpěvem, ale když jsem ustal, všiml jsem si, že ticho přišlo zpět, hvězdy dál rozlévají svou energii a vytvářejí tuto hudbu, která zaplňuje nebe. Někdy slyším jejich melodii a můžu jen plakat." Jak mluvil, oči se mu třpytily.

Nechal jsem jeho slova minutu či dvě doznívat, ale na povrch mysli mi probublávaly otázky, které jsem nemohl potlačit. "Povězte mi něco o Wakan Tankovi," řekl jsem. "Kohana mi něco řekl, ale jen málo."

"Ach… to jsem právě dělal," odpověděl. "Wakan Tanka je mnoha věcmi a někdo by dokonce řekl, že je vším. Velké Mystérium se těm, kdo jsou v těle, odhaluje každému jinak. To je součást jeho mystéria. Pro mě, možná i pro tebe, je Wakan Tanka starobylý kmen duchovních entit, jejichž kořeny sahají až daleko za tento sluneční systém, který nazýváme naším domovem. Jsou to okřídlené síly."

"Zabývají se duchovní přípravou země a všech jejích obyvatel. Pracují tiše, v ústraní před světlem, avšak samy světlo přinášejí. Ony jsou těmi, kdo přinášejí duchovní léčení komukoliv, kdo se stal průzračným."

"Co myslíte tou průzračností?"

Dál píchal do ohně a při tom přemýšlel o mé otázce. "V tomto světě a v tomto čase někteří skrývají své pravé motivy a cíle. Jsou hustí jako tato hlína." Podržel v dlani trochu hlíny a nechal ji prosít skrz své prsty na podlahu.

"Zakrývají věci svou hustotou, protože věří ve falešnou moc chamtivosti a ctižádosti. To jsou ty hustoty, které jsou za korupcí, nespravedlností, nepřátelstvím a temnými srdci."

"Průzračnost je jako vzduch. Vede světlo. Ti, kdož jsou průzrační, mají jen jeden motiv: vést světlo. Vnášejí světlo - své vlastní světlo - do kolektivního světla svým vlastním způsobem. Jsou to přidavači. Zatímco ti, kteří se chovají jako hlína, chtějí jen brát a skrývat."

“Když se lidé rozhodnou být průzrační, Wakan Tanka to vidí. Najde tyto lidi naprosto tajuplným způsobem. Vyživuje je a způsobuje, že si uvědomují poslání, které sem přišli naplnit. Někdy musí přijít nejdříve tato průzračnost, než přijde poslání a někdy nejdřív přijde poslání a teprve potom průzračnost.”

S trochou námahy se postavil. “Budu hned zpátky.” Pokýval směrem k čutoře. “Mám teplé pivo, jestli chceš.”

“Ne, děkuji, voda mi stačí.”

Šel do jeskyně a pobrukoval si píseň. Nemám vůbec ponětí, jak tam mohl něco vidět, ale asi za dvě minuty se znovu objevil, stále si pobrukujíce. Když se posadil, otevřel jsem pusu k další otázce, ale on zvedl paži.

“Život plyne. Někdy odchází, někdy se vrací. Ty jsi položil svou otázku a dostal jsi odpověď. Teď položím svou otázku já. Dobře?”

Přikývl jsem a cítil se trochu provinile. “Jistě.”

“Proč jsi zde?”

Očekával jsem stovky jiných otázek, ale když k mým uším dorazila tato, zarazilo mě to, protože jsem si nebyl jist, jak odpovědět. “Já… já nevím, jak vám mám odpovědět. Vlastně asi ani nevím, proč jsem zde.”

Strýc zůstal potichu. Cítil jsem, že čeká, až najdu správná slova. Jeho ticho mi nějak dodávalo sebedůvěru.

“Chci vědět, jestli to poslání je opravdu skutečné,” vyhrknul jsem.

“Proč?”

“Požaduje to po mně tolik… a po mé rodině. Nechci udělat chyby a vytvořit problémy těm, které miluji. Myslím, že to je hlavní důvod, proč jsem zde.”

Vydal jakýsi zvuk mezi zamručením a povzdechem a znovu pokýval hlavou.

“Podívej se na oblohu,” řekl Strýc. “Způsobím, aby pro tebe spadla hvězda.”

Podíval jsem se tam, co ukazoval, a během několika minut jsem viděl přesně to, co předpověděl. Podíval jsem se na něj s doširoka otevřenýma očima. “Jak jste to udělal?”

“Před deseti minutami jsem si povšiml, že byla sprška meteoritů. Věděl jsem, že budou padat další a tak jsem řekl, že způsobím, aby spadly pro tebe. A ty jsi na chvíli uvěřil, že jsem to způsobil. Mám velkou moc, ale ta moc je jen zde.” Ukázal na své oči.

“Lidé věří, že jejich poslání má velkou moc. Věří, že někdy kvůli těmto silám velmi riskují. Ale vesmír nám připomíná, abychom byli pokorní. Potřebuješ strávit více času pod hvězdami. Dají ti správnou perspektivu.”

“Říkáte, že mé poslání není tak důležité nebo nezbytné?”

Pomalu zakroutil hlavou a usmál se svým osobitým způsobem.

“Cesta Wakan Tanky je o oddanosti. Ty, kteří jdou touto cestou, nic nezastraší, protože kdyby byli slabí ve své oddanosti, pak by temné síly vtrhly a zatáhly je do pochyb. Jakmile by se vkradly pochyby, sypaly by na tebe dál špínu a doufaly by, že se k nim v temnotě přidáš.”

“Je to oddanost, která je stvrzena základními věcmi, jež žijí ve tvém srdci. Nezáleží na tom, co nebo kdo užírá tvůj pocit bezpečí, tvá oddanost je koněm, na kterém jedeš. Je to právě tato oddanost, skrze kterou tě Wakan Tanka podporuje. To je všechno, co potřebuješ.”

“Velikost tvého poslání není důležitá. Jsi součástí závěrečné fáze projektu, na kterém se pracuje od té doby, co lidstvo poprvé kráčelo po této planetě. Ten projekt spočívá ve vytvoření mostu mezi tělem a duší. Nastane to tehdy, když se síly vědy a síly ducha střetnou. Nikdo to nemůže odvrátit. Nikdo nemůže říci, že to je věc víry nebo nějakého kouzla nebo něčeho nadpřirozeného. Nikdo to nemůže zpochybnit, ani kněží, politici, vědci, intelektuálové, obchodníci… nikdo.”

“Vesmír nespoléhá na jednu osobu nebo jednu věc. Vesmír je mozaikou všeho. Žádné poslání není povyšováno nad jiné. Je to poslání, jehož jsme všichni součástí. Všichni na tomto poslání pracujeme. Někdo vědoměji než druhý, ale dokonce i ti, kteří spí, jsou součástí tohoto poslání, neboť oni motivují ty, kteří jsou probuzení. Chápeš? V tomto jediném poslání je všechno propojeno.”

“Někdo by mohl říci, že v životě každého jedince převládají tři poslání. První je to, o kterém jsem právě hovořil. Na druhém pracují ti, kdo se snaží oddálit či zastavit to první poslání. Třetím je osobní poslání přežít, dosáhnout vzdělání a prosperity. To jsou tři poslání, mezi nimiž se všichni pohybují - někdo s lehkostí, někdo s těžkopádností.”

“Nemůžeš mít tři mysli - tři poslání. Musíš si vybrat. To je to, co ti život říká. Podívej se na mě, někdo by mohl říci, že jsem ubohý indián ve světě bělochů, který žije v drsném a osamělém světě přírody.”

“Ale já jsem oddán žití jako součást matky země, od které se učím a předávám to, co jsem se naučil, těm, kteří to hledají. Pokud si zvolím žít to první poslání, druhá dvě poslání kolem mě krouží jako supi, kteří čekají, až se setkám s utrpením a až zvednu ruce jako výraz své porážky. To se ale nikdy nestane, protože já jsem se učinil průzračným a svou oddanost jsem zocelil.”

“Ty jsi čerstvě najatý. Budou se o tebe hodně zajímat - ti supi, kteří hážou špínu. Nejsou moc šťastní, že se mnou mluvíš.”

Široce se usmál.

“Slyšel jste někdy o osobě jménem Nammu?” zeptal jsem se.

Zakroutil hlavou a zamával rukama ve zvláštním gestu. “Jména nejsou důležitá,” řekl. “Znám vibraci té entity a jsou to podvodníci bez srdce. Nebudeme se o nich dnes bavit, na to budeme mít čas zítra. Vzadu

v jeskyni jsem pro tebe udělal lůžko. Byl bych rád, kdybys dnes v noci spal zde. Přijdeme ráno a vyzvedneme tě."

Strýc se postavil na nohy, podíval se do stran na noční oblohu a něco zašeptal příliš potichu, než abych to slyšel. Chytil větev a zapálil ji na ohni. "Pojď se mnou."

Následoval jsem ho dovnitř jeskyně. Ústí jeskyně měřilo napříč asi dvacet stop, ale ve svém nejvyšším bodě bylo jen asi šest stop vysoké, takže jsem se musel sklonit, abych mohl vejít dovnitř.

"Můžeš se vyspat zde, nebo jestli chceš raději u ohně pod hvězdami, můžeš si vzít spacák ven." Ukázal na tři spacáky, které ležely na podlaze jeskyně. "Tam je další dřevo na oheň, a jestli budeš potřebovat nějaké jídlo, je tam nějaké sušené ovoce a trochu další zvěřiny." Ukázal na dřevěnou bednu u stěny jeskyně.

Přikývl jsem. "Dobře. Děkuji. Kdy se ráno zastavíte?"

Chytil mě a táhl za ruku. Vyšli jsme ven na ret jeskyně. Ukázal na místo na obloze. "Až bude slunce asi tak tam, přijdeme pro tebe. Rád tě znovu vidím," řekl a usmíval se. Pak mi Strýc podal hořící větev, otočil se, zamával mi přes rameno a broukaje si odcházel pryč po úzké římse. Škrábal jsem se vzadu na krku a uvažoval, jak člověk jeho velikosti a věku může po tmě vyšplhat nahoru po té skalní stěně.

Otočil jsem se zpět, abych se podíval na oheň. Uvažoval jsem, do čeho jsem se to zrovna uvrtal. Zůstal jsem sám na římse s výhledem na matnou vzdálenou temnotu dole. Bez mobilu a skoro bez jídla. Měl jsem oheň, spacák, nějaké sušené ovoce a čutoru vody. Znovu jsem se posadil k ohni a učinil jsem své první rozhodnutí. Budu spát vedle ohně pod hvězdami, ale musím dát nějaké velké kameny mezi sebe a kraj římsy, abych se ujistil, že se ve spánku náhodou nepřevalím dolů. Za předpokladu, že nějaké najdu.

Co Strýc myslel tím, že mě rád znovu vidí? Potkal už jsem ho někdy a nepamatuji si to?

Kapitola 39. Medvěd

Kručení v mém žaludku nebylo dobrým znamením. A také noční vzduch byl minutu od minuty chladnější. Celé to rozhodnutí zůstat venku na této opuštěné římse přišlo tak rychle, že jsem ani neměl možnost něco namítat. Stalo se to příliš rychle a já teď musím vydržet tu oddělenost, chlad, hlad a strach z toho, že jsem na úplně neznámém místě. Strýc se mi líbil, bylo snadné ho mít rád, ale stačily dvě minuty od jeho odchodu a už jsem uvažoval o tom, jestli mu můžu důvěřovat.

Proč mě sem dovedl a potom opustil?

Žádné instrukce, jen jednoduché - chtěl bych, abys dnes spal zde.

Proč? To bych rád věděl. Urazil jsem ho? Chce mít pro sebe čas s Kohanou? Zkouší mě? Tyto otázky se mi honily myslí a potom jsem nedaleko někde na římse uslyšel zvuk škrábání. Malá ještěrka přeběhla přes římsu směrem k ohni. Snad se chce zahřát, napadlo mě. V hlubokém tichu, ve kterém jsem se ocitl, bych mohl slyšet květinu, jak se otvírá, pomyslel jsem si. Takové bylo ticho.

Ta ještěrka mě vyrušila. Posadil jsem se před oheň a hleděl přes hlubokou propast temnoty, která se přede mnou rozkládala. Nebylo vidět ani jediné světýlko, vůbec žádný důkaz přítomnosti člověka. Světla jsem viděl jen nahoře na nebeské klenbě. Obklopovala mě v tichém zapomnění a neměla skutečný vliv na můj život. Ohlédl jsem se za ještěrkou, ale ta byla pryč. Starobylý kmen nepocházející ze země. Proč já? Proč jsem zatažen do tohoto duchovního hokusu-pokusu? Jaký užitek bych z toho mohl mít? Postavil jsem se a usebral se. Ať už to všechno znamená cokoliv, dnes v noci to nechci řešit. Jsem unavený, hladový a mám pokleslou náladu z toho, že mám spát venku na nějaké opuštěné římse.

To není dobrý čas na přemýšlení - vyjma toho, jak si udělat pohodlí, jak jen to je možné, a přečkat noc. Vzal jsem spacák zevnitř jeskyně a položil si ho vedle ohně. Pak jsem vzal ještě jeden spacák a sroloval ho místo polštáře. A nakonec jsem vzal i ten poslední a položil ho na ten první, abych to měl měkčí.

Pak jsem vzal tři náruče dřeva a donesl je k ohni, kde jsem je složil. Nebyl jsem si jist, jestli ho budu potřebovat všechno, ale uvažoval jsem, že bude lepší mít více, než málo, zvláště tehdy, jestli se hodně ochladí. Sušené ovoce vypadalo naprosto příšerně a páchlo tak silně, že jsem uvažoval, jestli je fermentované. Nebyl jsem si jistý, jaký druh ovoce to je a se světlem, které jsem měl k dispozici, bylo úplně nemožné říci, jestli to vůbec je ovoce. Napadaly mě i jiné věci, ale žádná z nich nebyla k jídlu.

Po několika dalších minutách sebelítosti jsem se vrátil k ohni - mému dočasnému domovu. Noční vzduch byl chladný a teplo ohně bylo příjemné. Přidal jsem na něj pár malých klacků a odevzdal se své situaci. Když jsem si udělal plán na noc, cítil jsem se lépe. Pak jsem uslyšel něco nad sebou. Spadlo pár kamínků a přistálo kousek ode mne. Něco tam bylo, ale když jsem se tam podíval, záře ohně znemožňovala cokoliv vidět. Vstal jsem a odešel od ohně, tiskl se ke stěně jeskyně, díval se nahoru a pokoušel se najít zdroj toho zvuku.

Asi třicet stop nade mnou krátce zasvítil pár červených očí. Světlo ohně zachytilo ty zářivé kruhy. To nebyly oči zajíce (ledaže by zajíc byl šest stop vysoký), ani oči člověka - na to byly příliš kulaté a velké. Pak jsem uslyšel tlumené odfrknutí a hluboké zavrčení. Cítil jsem, jak nade mnou něco chodí a plánuje sestoupit dolů, pravděpodobně, aby si mě to dalo k večeři.

Na jedné straně jsem se cítil docela v bezpečí, protože jediná cesta, jak by se něco mohlo dostat dolů, bylo spadnout z výšky třicet stop a byl jsem si jistý, že žádný medvěd není tak hloupý, zvláště když ta římsa byla tak úzká. Kdyby se medvěd nezastavil na mé římse, pokračoval by jeho pád na zem dalšími asi sedmdesáti nebo osmdesáti stopami přímo dolů. Tady nebyl prostor na chybu.

Na druhé straně to byl hladový podrážděný medvěd, který pravděpodobně zná toto místo lépe než já. Modlil jsem se, aby do mé jeskyně neexistovala jiná cesta.

Mé logické uvažování se začalo prosazovat: medvěd viděl oheň, což pro dostatečně inteligentního medvěda pravděpodobně znamená, že jídlo pro něj je na dosah. A medvěd, protože je hladový, to bude chtít zkusit. Mručí a vrčí, protože ví, že dolů nevede žádná cesta. Je frustrovaný. Rozhodl jsem se ukončit jeho rozčílení. Instinktivně jsem běžel k ohni, chytil velkou větev a mával jí nad svou hlavou. Přitom jsem divoce vrčel. Po dlouhém, do kostí pronikajícím zakřičení, jsem přestal máchat klackem a naslouchal.

Ticho. Ryzí, nádherné ticho. Vyhrál jsem. Medvěd to vzdal. Pochopil, že nějaký bláznivý člověk hlídá to jídlo, které je případně dole a riziko převážilo nad odměnou. Odešel.

Znovu mě přitáhlo ohniště a tak jsem se k němu posadil, vzrušený z nezvratného vítězství při obraně svého teritoria. Adrenalin mě probral a já jsem byl úplně čilý. Od té doby, co jsem přijel, jsem poprvé cítil, že možná byl dobrý nápad, navštívit Strýce. Zvuk poskakujících nohou opět přitáhl mé oči k malé hnědé ještěrce, která vypadala naprosto neškodně. Vlastně jsem byl rád za její společnost. “Ztratila ses, maličká?”

Věděl jsem, že to bude jednosměrná konverzace, ale v tom hlubokém tichu bylo příjemné slyšet svůj vlastní hlas. Díky ústí jeskyně měl můj hlas jiný zvuk, nový tón, byl hlubší a více vibrující. Začal jsem si trochu zpívat. Tak jak jsem předtím slyšel Strýce. Bylo to příjemné a samozřejmě jsem neměl vůbec ponětí, co říkám. Ale vyvolalo to ve mně posvátnou úctu a všeobjímající pocit, který byl prostorový a jasný. Pak svět kolem mě začal ztrácet svůj tvar. Ztišil se do klidné prázdnoty a já jsem znovu uslyšel ten zvuk absolutního ticha. Náhle jsem zase ležel na nějaké stolové hoře, bez dechu a zírající na hvězdy. V dálce jsem slyšel zpěv a zvuk bubnu.

Pak mě vyděsil zvuk odfrknutí poblíž mého levého ucha. Zkusil jsem se posadit, ale byl jsem příliš vyčerpaný. V jedné chvíli jsem viděl hvězdy a v dalším okamžiku byly pryč. Výhled na ně byl zatarasen obrovským medvědem, který stál na svých zadních nohách a zíral dolů na mě. Jeho obrovské tělo se zdálo být hutné jako olovo. Cítil jsem se naprosto zranitelný a neměl jsem jinou možnost, než promluvit k medvědovi a požádat ho o milost. Když jsem otevřel ústa, abych promluvil, ozval se jazyk, který jsem neznal. Medvěd zůstal stát na zadních a dál se díval na mě dolů. Pak položil svou přední tlapu na mou hruď. Čekal jsem, že mě rozpáře drápy. Jedno rychlé trhnutí a za minutu bude po mně. Bude to dobrá smrt.

Místo toho, aby rozpáral mé tělo, medvěd nechal svou těžkou tlapu na mé hrudi, jako by se něčeho domáhal. Jsem si jistý, že mohl dokonce cítit pod svou tlapou bušení mého srdce, přestože medvědi mají tlapy mozolnaté. Uvažoval jsem, jestli je zvědavý na můj vnitřní buben, který buší tak rychle.

Zůstal jsem tak, jak jsem byl a cítil se jako hadrová panenka v ruce obra. Můj hlas ale dál val medvěd mě prostě sledoval. Nějaká moje část věděla, že jsem zasvěcován do něčeho opravdu výjimečného, neboť jsem byl stále naživu. V jedné chvíli medvěd s velkou jemností zvedl svou tlapu z mé hrudi a olíznul si ji. Jasně jsem vnímal, že medvěd mě ochutnává, ačkoliv to nebylo tak úplně přesné. Spíš to bylo tak, že medvěd se mě pokoušel vnímat; pochopit mou podstatu.

Pak jsem za sebou uslyšel šeptající hlasy. Pokusil jsem se otočit hlavou, ale jakmile jsem se začal hýbat, medvěd na mě znovu položil tlapu a připomněl mi tak, abych byl v klidu, což jsem také udělal. Slyšel jsem, jak někdo volá. “Jsi v pořádku?”

Bál jsem se mluvit příliš nahlas. Tak jsem se zhluboka nadechl a sebral se, jak se jen může sebrat někdo, na kom téměř sedí obrovský medvěd a promluvil jsem klidným tónem, nejistý, zda mě mí přátelé uslyší. “Ano. Ten medvěd je přítel.” Jemně jsem kývnul na medvěda, který, jak se zdálo, mi naslouchal.

Medvěd sklonil svou hlavu a přiblížil ji až na několik palců od mého obličeje. Cítil jsem jeho dech, který voněl prérijní trávou. Očuchal mě. Cítil jsem, jak na mě vyzařuje teplo jeho těla. O chvilku později se setkaly naše oči. Cítil jsem, jak do mě vstoupila jeho inteligence. Nevím, jak jinak to vysvětlit. Cítil jsem, jak ovládla mého maličkého ducha. Pak jsem vstoupil do medvěda tak malý, jak jsem byl. Cítil jsem se jako on. Viděl jsem jako on. Díval jsem se medvědíma očima a viděl vzdálený okraj skály, kde se shlukovali mí přátelé. Někteří na mě mířili luky, někteří se obávali se na mě byť jen podívat.

Pak jsem se vrátil zpátky do svého těla a hlasitě vykřikl. “Nestřílejte! Nestřílejte!”

Medvěd se trochu zakymácel dozadu a napřímil se. Svou tlapu měl stále na mně a potom se pomalu, s překvapující elegancí postavil na všechny čtyři nohy. Ještě jednou se na mě podíval a pak se odloudal tak, jak se může odloudat jen osmi set librový medvěd.

Cítil jsem, jak ke mně běží moji přátelé a jejich vzrušení bylo zřejmé. Nějaká má část byla stále uvnitř medvěda a část medvěda zůstala ve mně. Cítil jsem naše svaté spojení a skrze něj ke mně přišel hluboký mír. Pamatuji si, jak začaly dolů nakukovat opeřené čelenky. Obličeje si nepamatuji, neboť byly příliš nezřetelné. Ale ta pera lesknoucí se v hvězdném svitu na mě mávala jako zvonkohra houpající se ve větru. Poslední věc, kterou si pamatuji, bylo jméno. “Od teď se bude jmenovat Obávající se Mluvit Nahlas.”

Kapitola 40. Spirála

Záblesk slunce se dotkl mého oka a já jsem doslova skočil do svého těla - alespoň jsem to tak cítil. Vylekaně jsem se posadil. Co se stalo? Nemohl jsem uvěřit, že jsem spal celou noc. Oheň vyhasl, vzduch byl chladný a spacáky byly neupravené. Slunce se zrovna probouzelo na vzdáleném horizontu.

Co se mi to stalo? Pamatuji si, že v jednom okamžiku jsem seděl u ohně a v dalším už jsem ztratil vědomí. Jak? Pamatuji si, že se na mě v noci díval dolů medvěd. Podíval jsem se na linii stromů nade mnou. Byla tichá a klidná.

Teď jsem konečně mohl vidět svět, ve kterém se nalézám. Útes byl tvořen převážně jakousi ztuhlou hlínou či jílem, který byl zbarvený krémově s doteky měděně oranžových fleků. Krajinu zdobily malé pokroucené borovice, které vypadaly jako zelené kaňky na jinak krémovém plátně. Bylo tu taky spoustu pelyňku a dole na prérii byla vidět pouze zatravněná plocha bez stromů. Prérijní tráva byla obklopena bílým lemem vysušeného jílu.

Poté co jsem nechal své oči shlédnout prostou krásu mého světa, obrátily se mé myšlenky zpět k medvědovi. Poté co jsem medvěda zastrašil a odehnal, jsem se posadil… pak jsem si začal zpívat… a pak jsem upadl do toho hlubokého ticha… a pak, náhle se mi v jediném záblesku všechno vybavilo. Celý snový zážitek s medvědem - ačkoliv abych byl upřímný, nebyl jsem si jistý, jestli to byl sen, ale co jiného by to mohlo být?

Podivné bylo, že jsem tento sen zažíval již dříve, nebo alespoň jeho část. Když jsem byl v Jeepu s Kohanou a jeli jsme na Pine Ridge, měl jsem podobný zážitek, jak jsem vytažen z těla a ležím někde na vrcholu stolové hory. Ale probral jsem se dříve, než mě nějaký medvěd mohl najít. Proč medvěd? Co to znamená? Transformovala se Nammu do medvěda, aby mě terorizovala?

Potíž s touto teorií s Nammu byl však v tom, že ten medvěd mě vlastně neterorizoval. Byl spíše mým spojencem, troufnu si říci dokonce… učitelem?

Vítr byl chladný a tak jsem si kolem sebe dal jeden ze spacáků a začal se štrachat v ohni, přičemž jsem doufal, že najdu nějakou jiskru. Oheň byl však dočista vyhaslý. Postavil jsem se na nohy a šel ústím dovnitř jeskyně, kde jsem hledal zápalky nebo zapalovač. Začal jsem u hranice dříví.

Světlo už teď bylo lepší a já jsem mohl vidět dovnitř jeskyně s větší jasností, protože sluneční paprsky byly přesně ve správném úhlu, aby osvětlily hlubiny jeskyně. Nejdřív mě vylekal můj vlastní stín, protože se objevil na stěně jeskyně. Ale jak jsem přišel doprostřed, zmizel do většího stínu, jak se jeskyně dál dozadu otvírala.

Na žádné ze dvou hranic dřeva jsem zápalky nenalezl a tak jsem pokračoval v hledání v bedně s proviantem - který Strýc nazval sušeným ovocem a zvěřinou. Zápalky nikde. Pamatoval jsem si svůj sen, když jsem byl poprvé na ostrově. Byl jsem ve stejné situaci a pokoušel se tehdy najít zápalky v tmavé jeskyni. Paralely však nenastaly. Rozhodl jsem se myšlenku s ohněm vzdát. Prostě se schoulím vevnitř u stěny jeskyně s kupou spacáků. To mě uchrání před větrem a já se zahřeji i díky tomu, že slunce začíná vycházet.

Asi o pět minut později jsem zaujal svou pozici. Měl jsem kolem sebe dva spacáky a ze třetího jsem si udělal podušku, na které jsem seděl. Vedle sebe jsem měl téměř prázdnou čutoru s vodou. Ksakru, postrádal jsem hygienu. Chtěl jsem si vyčistit zuby, oholit se, opláchnout si obličej, nebo ještě lépe si dát dlouhou horkou sprchu. To byly moje myšlenky, které mi táhly hlavou, když jsem seděl na tvrdé hliněné podlaze a opíral se o kamennou stěnu, která byla samý hrbol.

Povšiml jsem si stop v ústí jeskyně. Byly všude. Představoval jsem si, že některé jsou od mokasínů, protože byly hladké, ale několik šlápot jsem identifikoval jako od tenisek a několik prostě od bosých nohou.

K mé velké úlevě jsem tu neobjevil žádné medvědí stopy, ani stopy jiných zvířat. Podlaha jeskyně byla tvořena jemným prachem, který zanechával otisky s tajemnou přesností.

Sluneční paprsky začínaly dosahovat k mé pozici, a ačkoliv jejich hřejivý efekt byl nepatrný, bylo příjemné být jim v cestě. Pak jsem uslyšel chřestivý zvuk, který se zdál přicházet zevnitř jeskyně. Pak náhle přestal. O několik sekund později jsem uslyšel jemný zvuk kroků. Trochu jsem zašilhal a doufal, že lépe uvidím. Z hloubek jeskyně jsem uviděl ke mně přicházet postavu. Srdce se mi rozbušilo, jak jsem ihned poznal houpající se boky Nammu.

“Koukám, že jeskyně jsou opravdu tvým šlágrem,” oznámila, když přišla do mého výhledu.

Ze vzdálenosti asi dvaceti stop hodila velkého chřestýše k mým nohám. Trochu jsem se přikrčil a pak se hned postavil na nohy do obranné pozice, ale had byl mrtvý - neměl hlavu. Zdálo se, že to je její zvyk.

Nammu se zastavila a podívala se na mě. “Co tu ke všem čertům děláš, Solomone? Na pár dní tě opustím a ty se vynoříš uvnitř nějaké jeskyně v zemi nikoho, zabalený ve spacích pytlích, které vypadají, jako že je nikdo roky nepral. Co se děje?”

Nammu byla jiná. Měla rozumnější tón, a kdyby nebylo toho bezhlavého chřestýše, kterého na mě hodila, řekl bych snad dokonce, že její tón byl přátelský. Připomněl jsem si, že často je ze začátku na krátký okamžik příjemná a ke konci našeho hovoru se její jedovaté chování znovu vrátí do pilotního křesla jejích úst.

Měla na sobě jelenicovou vestu se složitým korálkovým vzorem a kolem krku náhrdelník z dikobrazích ostnů. Na nohách měla jednoduché, těsně přiléhavé černé kalhoty a byla bosá. Vlasy měla těsně sepnuté dozadu do copu a na hlavě měla čelenku s červených korálků s jedním zlatým korálkem vprostřed.

Prošla kolem mne k římse a podívala se na údolí dole. “Pro toho, kdo má rád pustiny, je to nádherná krajina.” Pak se otočila na mě. “Proč, Solomone? Řekni mi, proč se tak málo zajímáš o své milované?”

Shodil jsem spacák ze svých ramen a běžel tak rychle, jak jen to šlo, přímo k Nammu. Byl jsem zoufalý. Má jediná myšlenka byla shodit ji z římsy a tak ji zabít - pokud vůbec může zemřít.

Jak jsem se k ní blížil, napřáhla svou levou ruku, aby odklonila mou šílenou snahu ji strčit a pak mě shodila na zem na břicho. Patou mě silně kopla do žeber a vyrazila mi dech. Sehnula se dolů, chytla mě za vlasy a zvedla mi hlavu dozadu. “Můžu tě zlomit jako shnilou větev, stáhnout tě z kůže a shodit dolů do té hnusné neúrodné prérie, kde se rychle staneš výkalem červů. To si přeješ, Solomone?”

“Ne.” zaskřehotal jsem, těžce polkl a lapal po dechu.

Pak bouchla mou hlavou o tvrdou zem a postavila se. Cítil jsem, jak vře vzteky, a věděl jsem, že jsem udělal velkou chybu. Znovu mě kopla do žeber, ale tentokrát s menší silou. Pak se stáhla a posadila asi osm stop ode mne. “Jasně jsem ti určila cestu a ty stále znovu a znovu bloudíš. Podala jsem ti důkaz, co se stane, když sejdeš z té cesty a ty jsi tvrdohlavý jako býk, což tě zbavuje zdravých smyslů a ty se pak chováš, jako bys žil v nějaké paralelní realitě.”

Pomalu se nadechla a usebrala se. “Takže ty jsi teď indián? Tak je to? Mám ty lidi skutečně ráda, opravdu, ale prosím tě, tenhle šaman je jen obyčejný člověk, který si neumí vydělat peníze a tak předstírá, že ví něco, co druzí neví a pak za to vyžaduje zaplatit. Kdyby na jejich vychrtlá záda zaklepalo duchovní poznání, vůbec by ho nepoznali. Prosím tě, udělej si laskavost a opusť hned toto místo.”

Hlava mě bolela a z nosu mi tekla krev. Něco z toho, co říkala, jsem slyšel, ale většina mě minula, protože se mi stále motala hlava z té rány. “Kam… kam bych měl jít?”

“Nevím, použij svoje nohy. Nejsem génius. Prostě jdi pryč. Pošlu ti nějakého nic netušícího motoristu a ty si ho prostě stopni a tvař se jako chudák - což je pro tebe naprosto přirozené.”

Naklonila hlavu a podívala se na mě podrobně, jako by zkoumala nějaké umělecké dílo, které se chystá prodat. “Copak nejsi čestný? Copak tě nezajímá tvá žena a děti? Mluv!”

Pomalu jsem se posadil a utrhnul si kus svojí košile, abych si mohl ucpat pravou nosní dírku, ze které mi hodně tekla krev. Cítil jsem ji v ústech. Krátce jsem se podíval na Nammu, kterou, jak se zdálo, můj stav nezajímal.

“Zdá se, že nechápeš jednu věc,” řekl jsem, “a to sice tu, že já ti nevěřím. Ty jsi zlo. Jsi vším, co je na tomto světě špatné. A když ti budu naslouchat, taky můžu klidně zemřít.”

“Skutečně? Ty že můžeš klidně zemřít? Tomu opravdu věříš?”

Přikývl jsem.

“Pak bych ti snad mohla být nápomocná a usnadnit ti to.”

“Možná ano,” řekl jsem. “Kdybys byla schopná mě zabít, udělala bys to právě teď. Něco ti v tom ale brání, že…?“

“Ty jsi zajímavý. Nikdy jsem nepotkala člověka, který by chtěl zemřít. Myslím, že ten starý dobrý Sigmund měl pravdu, že lidé mají touhu zemřít - zvláště tehdy, když žijí v klamu.”

“Vyzývám tě, abys mě zabila. Udělej to!” zakřičel jsem. Postavil jsem se na nohy. “Buď zabiješ ty mě, nebo zabiju já tebe. Skončil jsem s tvými hrozbami!”

Nammu se letmo postavila na nohy a pomalu couvala. “Měl by ses uklidnit, než mě donutíš udělat něco, co bych radši nedělala.”

“A to je co?” zeptal jsem se a pohrdání znělo z mých slov. “Podívej se na to, nemůžeš mě zabít. Nemůžeš zabít nic, kromě snad toho ubohého stromu na mé zahradě.”

“A co potom tvá švagrová?” odpověděla Nammu a couvala nitrem jeskyně se mnou v patách jako s vyšinutým stínem.

Stále jsem si držel nos a cítil, jak teplá krev teče dolů po mé ruce, ale cítil jsem se silný. Nammu se zastavila na rtu jeskyně a natáhla ruku. “Potřebuješ důkaz, chápu. Dám ti důkaz. Neukončím tvůj život…“

“Proč?”

“Není to potřeba k dosažení mého cíle.”

“A jaký je tvůj cíl se mnou a mou rodinou?” zeptal jsem se.

“Solomone, myslela jsem, že to je naprosto jasné: zamezit ti v započetí anarchie na zemi.”

Ustoupil jsem o půl kroku. Hlava se mi najednou začala motat. “Cože?”

“Projekt, kterého se máš zúčastnit, vytváří anarchii. Představ si, že lidé po celém světě budou schopni v sobě vidět duchovní jiskru. Co myslíš, že udělají? Že budou dál platit daně? Že v neděli budou chodit do kostela? Že budou dál volit své oblíbené politiky?”

Zasmála se. “To těžko. Začnou duchovně pronásledovat nebe.”

“Budou hledat duchovní práci dřív, než splní své světské povinnosti. Celý svět se rozpadne. Ekonomiky se rozvrátí. Vlády budou svrženy nově posílenými duchovními učenci, kteří zaplní ulice jako smečky psů a kteří budou hledat svůj vyšší účel v tom, co se dříve nazývalo přežití a společenské povinnosti.”

“To je budoucnost, která se rozvine z tvého objevu a bude…“

“Nevěřím ti,” přerušil jsem ji. “Pamatuj, ty jsi ta, která mi stále vyhrožuje, která zabila Canta, snad i mou švagrovou a potom si vymýšlí příběh, který má ospravedlnit tvé vražedné sklony. Říkám znovu, že pokud jsi mě doteď nezabila, je to jenom proto, že nemůžeš…“

Znovu zvedla ruku. “Důkaz? Chceš důkaz, nebo chceš udělat největší možnou chybu, jakou si jen dokážeš představit?”

Zatímco jsem se díval do jejích očí, prostor kolem nás vyplnilo hluboké ticho. “Jaký důkaz mi můžeš poskytnout, kterému bych věřil?”

“Můžu tě vzít k Bohu. Bude to stačit?”

“Takže… ty znáš Boha.”

“Ano.”

“To ti nevěřím.”

“Proto to nazývám důkazem. Jakmile se s ním setkáš, budeš mít důkaz. Můžeš ho požádat o cokoliv, po čem toužíš. Můžeš ho požádat, aby vykonal nějaký zázrak, který chceš a on… pokud si bude myslet, že v něj věříš…“

“Jestli ten Bůh je někým, kdo může plnit přání, pak to není Bůh. Nesnaž se mě obtěžovat svým sváděním. Bůh, o kterém mluvíš, je pravděpodobně tvůj syn… nebo nějaká vymyšlená bytost. Jestli mi nabízíš možnost setkat se se Satanem, tak tomu bych věřil.”

“Vidím, že jsem se v tobě spletla. Jestli je Satan tím, co chceš, můžu ti s ním také domluvit schůzku. Jak vidíš, když jsou ve hře kosmické síly, nemám žádné favority. To by se pak špatně obchodovalo.”

Hledal jsem kolem sebe nějakou zbraň, ale jediná věc, která by se dala použít, byla velká borovicová větev, která měla asi deset palců v průměru a byla tři stopy dlouhá.

“Nedělej to.”

“Nedělej co?” zeptal jsem se.

“Nesnaž se mě zranit. Budu se bránit, a když se rozzlobím, nebudu se kontrolovat. Vy lidé jste tak jemní a já na to někdy zapomínám.” Usmála se. “Kromě toho mi nemůžeš ublížit. Má moc není z tohoto světa.”

Nammu se ke mně otočila zády a šla ke stěně jeskyně. “Vidíš toto? To je starobylý symbol Lakotů. Šaman ti řekne, že to ochraňuje prostor a že nikdo tento prostor nemůže narušit, pokud je zde tento symbol. Starobylost tohoto symbolu je však velice přehnaná. Pochází z roku 1348 od indiánského umělce, který za úplatu nabídl své umění šamanovi. Šaman vzal ten symbol a propůjčil mu ochranné kvality. Nikdy předtím tento symbol nikdo neviděl.”

“V mém světě má starobylé pravdivý význam. Naše symboly pocházejí z doby před milióny let a nejsou výtvorem umělce, který hledal možnost, jak splatit své dluhy. Jsou záležitostí našich nejvyšších kněží a kněžek, kteří v hluboké pokoře spolupracovali s naším Bohem na vytvoření vizuálních kódů tajných konceptů.”

Podívala se na mě s vyzývavým výrazem. “Jestli ten symbol tak dobře pracuje, jak to že jsem zde?”

“Tito lidé jsou tak prostí, nevzdělaní - proboha, Solomone, vždyť většina jejich duchovních vůdců jsou opilci a vrazi, kteří jsou infikováni vírou v přírodní duchy. Věří ve Wakan Tanku, který se vznáší okolo v nějakém duchovním světě a pozvedá poškozené duchy lidí, kteří nedokážou zvládnout realitu tohoto světa. Je to hrůza.”

“Neexistují žádné zoubkové víly, ani žádné Okřídlené Energie. Lidé potřebují vzdělání.”

Odmlčela se, jako by hodnotila, jak na mě její slova působí. “Nabídla jsem ti důkaz a ty jsi ho odmítl. Nevyhrožovala jsem ti. Jen jsem se bránila a vážně ti vysvětlovala, že to můžu udělat znovu, když se mě pokusíš udeřit tím kusem dřeva.” Pokývala směrem k borovicové větvi. “Měla jsem s tebou trpělivost a ty ses mě snažil zabít. Vysvětlovala jsem ti svůj cíl a ty sis na svou obranu vybral nedůvěru.”

Nammu vzdychla a podívala se pryč do dálky. Mžourala proti slunečním paprskům. “Radím ti dobře, běž odsud pryč. Vrať se do svého života jako učitel. Získej zpět svou paměť. Žij se svou rodinou jako otec a manžel. Vnes stabilitu do svého života a života těch, které miluješ. To jsou má napomenutí, kterým, jak se zdá, se snažíš vyhnout.”

Přišla ke mně a postavila se pouze několik stop od mého obličeje. Vyměnil jsem si ruce, abych si zakryl nosní dírku novou bandáží z mé košile.

“Tvůj pach je odpuzující. Vypadáš jako barbar. Copak nevidíš, jak degeneruješ? Stáváš se divochem, který je chycený ve světle nějaké iluze - iluze, která tě šálí obrazem, že jsi nějaký kosmický člověk. Člověk není kosmický! Je smrtelným strojem, jehož životnost vyprší za méně než sto let. To je kosmický zákon a nic, co uděláš, to nemůže změnit. Jediné, co zmůžeš, je udělat na zemi anarchii, jejímž následkem bude smrt miliónů lidí. Jejich krev - tak jako teď tvá vlastní - bude na tvých rukách.”

Vrhla ještě jeden poslední znechucený pohled, pak se otočila a odešla zpět do břicha jeskyně, odkud přišla. Posadil jsem se a pak si lehl na podlahu jeskyně. Má mysl opakovala její slova, jako bych byl hlasový záznamník. Nenáviděl jsem ji, ale toto setkání s Nammu bylo jiné, než jakékoliv předtím. Její slova se nějak překroutila a našla svou cestu do nějaké části mé mysli, která jim naslouchala a zvažovala jejich význam.

Byl jsem naprosto zmaten.

Teď, když jsem nebyl vyrušován, hlava mi začala tepat bolestí. V té chvíli, když jsem zíral na strop jeskyně, jsem si povšiml symbolu, který jsem předtím neviděl. Byla to spirála, která se vinula do svého středu a potom - jako by umělcovi sklouzla ruka - čára přetnula všechny ostatní, katapultovala ze středu a zamířila do nového světa. Možná, že já jsem byl tím symbolem.

Kapitola 41. Sedmé dveře

Stále ještě se mi motala hlava, když jsem uslyšel hlasy. Byl to Strýc a Kohana, kteří spolu mluvili. Ucítil jsem, jak mě nějaká ruka zvedá pod krkem. Na obličeji mi přistála sprška studené vody a něco mě jemně plácalo po tváři.

Uslyšel jsem hlas, který zněl jako Kohanův. “Napaden medvědem?”

“Kdyby to byl medvěd, byl by mrtvý a taky tu nejsou žádné stopy. Nemá ani žádné škrábance.”

Jak jsem znovu nabyl vědomí, dali mi vodu, kterou jsem lačně vypil.

“Co se stalo?” ptal se Kohana a pomáhal mi posadit se.

Podíval jsem se dozadu do jeskyně, jestli tam stále není Nammu sledující nás zpoza stínů. Kohana se také otočil, asi si myslel, že tam něco vidím.

“Pomoz mi se postavit, dobře?” Hlas se mi třásl jako staříkovi. I své tělo jsem tak cítil. Chtěl jsem se dostat z jeskyně ven a být poblíž ohniště. Na té římse jsem se paradoxně cítil lépe.

Strýc a Kohana mi pomohli k ohništi, kde jsem se posadil. Žebra mi pulsovala bolestí, ale s hlavou už to bylo lepší.

Kohana studoval můj obličej. “Vypadáš jako po nějaké hospodské rvačce… možná máš i zlomený nos. Strejdo, co myslíš?”

Strýc ignoroval tu otázku a podíval se na mě. “Nos se zahojí.” Ukázal na můj levý bok. “Owa sicha. Pomoz mu sundat si košili.”

Kohana se postavil za mě a pomohl mi jemně a pomalu si sundat košili. Na levém boku jsem měl fialově pestrobarevnou pohmožděninu, která byla asi pět palců dlouhá a tři palce široká. Nekrvácel jsem, ale celá oblast byla velice bolestivá.

“Co to způsobilo?” zeptal se Strýc.

“Nammu.”

“Ach…“ odpověděl překvapeně, “ta temná entita, na kterou ses vyptával minulou noc. Přišla do této jeskyně?”

Přikývl jsem a doufal, že Strýc nebude přítomnost Nammu považovat za znesvěcení svého oblíbeného kanálu.

Strýc studoval mou pohmožděninu, položil své prsty těsně nad ní a začal mluvit, jako by chtěl odvést mou pozornost. “Je mnoho typů šamanů. Abych byl upřímný, vlastně se mi ten pojem nelíbí. Byl vytvořen bělochy, což je dostatečný důvod pro to, aby se vůbec nepoužíval, ale myšlenka, že používáme léky, je mylná. Používáme byliny a energii - někdy obojí.”

Velmi jemně se dotkl pohmožděného místa. “Možná máš zlomené žebro, ale nemyslím si to. Budu za chvíli zpátky.”

Kohana chtěl, abych trochu zahýbal rukou a abych se zhluboka nadechl, při tom sledoval mou bolest. “Máš nějaké odřeniny na čele a myslím, že máš zlomený nos, ale to se snadno spraví. Ta pohmožděnina na boku, to je trochu horší. Strýc určitě najde něco, co uleví tvé bolesti.”

Strýc vyšel jako na pokyn ven z jeskyně. “Někdy tak moc pijeme, že někteří z nás dostanou kocovinu. Tak tu máme v ústech země schovaný nějaký Bayer aspirin, aby země taky mohla léčit. Stejně je to jenom syntetická vrbová kůra, akorát se snadněji dávkuje. Na, vezmi si.”

Strýc mi podal tři bílé tablety a čutoru s čerstvou vodou. Voda měla tak vynikající chuť, že jsem nemohl přestat pít, aniž bych nepocítil vinu. “Dal bych ti něco opravdového, kdybych s sebou něco měl,” řekl omluvně.

Strýc se posadil. “Tak ven s tím… co se stalo?”

Třicet minut jsem vysvětloval na události bohatou noc a ráno. Oba mi položili pár otázek, které se k mému překvapení týkaly převážně snu s medvědem. Nammu je příliš nezajímala. Obzvláště strýc se při té části mého vyprávění o ní stále mračil. Když jsem vyprávěl tu část o ochranném symbolu, oba se smáli. Považovali to za legrační.

“To není ochranný symbol,” opravil Strýc. “V tom nemá pravdu. Je to symbol moci, ale ne takové moci, jak ji znáš například při boji člověka s člověkem, nebo člověka se zvířetem. Ne, tato moc se týká přístupu k poselství Stvořitele.” Na chvíli se odmlčel. “Když o tom teď přemýšlím, je to pravděpodobně důvod, že jsi ještě naživu.”

Zíral jsem na něj takovým způsobem, že mohl přesně uhodnout otázku, která ze mě čišela.

“Všichni lidé v sobě skrývají zlo,” řekl Strýc, “někteří lépe, jiní hůře. Ale existují také entity, které se ho nesnaží skrývat. My je nazýváme Kontroloři. Kontroloři vytvořili svět bělochů, ale já nerozlišuji barvu kůže, když to říkám. Svět bělochů je pouze slangový název, který my, šamani, používáme k označení světa Kontrolorů. Kontroloři chtějí kontrolovat - zemi, lidi, zvířata, rostliny, ropu, vodu, zdraví, zlato, vzácné minerály a cokoliv, co je vzácné a proto žádané.”

“Z důvodů, které neznáme, je Kotrolorům, nebo přinejmenším některým z nich, umožněno vstoupit do našeho světa…“

“Myslíš tím, že nejsou z našeho světa… ze země?”

“Ne, oni nejsou ze země, ale co víc, oni nejsou z fyzického vesmíru. Pracují v jiné dimenzi, v takové, kterou my nejsme schopni vidět ani se jí dotknout.”

“Říkáš, že někteří z nich to dokáží. Myslíš, že Nammu je jednou z nich?”

Pokýval. “Podle tvého popisu je jednou z nich, protože se může pohybovat mezi tvými sny a bdělým světem. To dokáží jen Kontroloři a Wakan Tanka. Musí to být mocná entita, když ti čelí takovým způsobem, jakým to dělá.”

“Proč?”

“Protože Sonvertové jsou inkarnacemi Wakan Tanky na zemi. Ano, jsou to lidé, ale mají přirozenou schopnost přístupu k jemné moudrosti Stvořitele. Nammu tě nechce zabít, protože zná trest, který by za to

přišel. Může jen doufat, že tě přesvědčí, což je ovšem jen hezkým způsobem řečeno, že tě podvede tak, aby ses stal její loutkou."

"Můžu ji zabít?" zeptal jsem se.

"Nevím. Možná… ale doufejme, že to nebudeš potřebovat zjistit."

"Co jste prve myslel tím, když jste říkal, že Sonvertové mají přirozený přístup k jemné moudrosti Stvořitele?"

Strýc se na chvíli podíval pryč do vzdálené prérie. "Sonvertové jsou lidé, jak jsem řekl, a všichni lidé mají moc komunikovat se svým Stvořitelem - myslím tím Stvořitelem jejich duchovní podstaty… jejich věčných duší. Sonvertové se inkarnují do tohoto světa z jediného důvodu. Jsou vytvořeni tak, aby sdělovali jednoduché pravdy, které můžou být začleněny do chování, jež je v souladu se Stvořitelem. Nezajímá je intelektuální komplikovanost. Nezajímá je dělat na někoho dojem. Oni prostě vědí, obvykle již od svého raného věku, že jsou v lidském těle z důvodu, aby sdíleli s ostatními jednoduché avšak mocné poselství."

"To poselství může přicházet v různých formách, ale jedním stále stejným prvkem je, že toto poselství nemůže být někým vlastněno. Žádné kluby, spolky, organizace, žádné obvyklé pasti hierarchického systému. Jestli něco takového vidíš, pak to není od Sonverta. Možná od nějakého jeho následovníka, který sešel ze stezky a chce shrábnout nějakou odměnu či moc pro své ego. Ale Sonvertové to nedělají. Tak můžou sdělovat své pravdy nezávisle na Kontrolorech."

"V mém světě víme, že dobrý šaman je ten, který žije v jednoduché chýši, má dobrou rodinu, je štědrý, co se týká svého majetku a obléká se prostě dokonce i tehdy, když vykonává obřady. Nikdy nebere odměnu za své léčení nebo dobrodiní, protože ví, že je pouze kanálem Stvořitele či Wakan Tanky."

"Sonvertové rozjímají o Velkém Mystériu. Ale co více, oni nečtou pouze knihy a nezískávají moudrost od druhých. Oni čtou z přírody, čtou z energie… čtou ze sedmého směru."

"Co je to sedmý směr?"

"Ty máš své obvyklé směry: východ, západ, jih, sever. Pak máš svou oblohu, která je nahoře, a svou zem, která je dole. To je šest směrů. Sedmý směr je dovnitř. Ten je nejdůležitější. Kontroloři se zaměřují na kontrolu šesti směrů, zatímco Sonvertové se zaměřují na otevření lidstva sedmým směrem."

"Proč?"

Strýc se usmál. "Protože to je jediné místo, které Kontroloři nemůžou kontrolovat."

"Proč nemůžou kontrolovat sedmý směr, když kontrolují ostatních šest?"

"Protože sedmý směr je posvátná stezka, kterou se Stvořitel - Velké Mystérium ve fyzickém vesmíru pohybuje. Ten pohyb je vždy individuální. Stvořitel s jedincem."

"Někteří lidé dovolili Kontrolorům, aby nahradili jejich vlastní obraz Boha. Což v důsledku znamená, že nahradili Velké Mystérium menší vírou. Vlastně to není ani tak o kontrole, jako je to spíše jistá forma magie, podobná hře skořápky. Je to všechno o rozptylování."

"Kontroloři jsou velmi dobří ve dvou věcech: zaprvé - ve vytváření rozptýlení, takže lidské chování se stává předpověditelné a snadno manipulovatelné; zadruhé - poskytování náhrad za Skutečné, takže pro většinu lidí se to časem stane opravdu skutečným."

"Tomu nerozumím," řekl jsem, "proč je lidé nezastaví, nebo je nevyhodí z naší planety, nebo nezapečetí vstupy, které používají do našeho světa?"

Kohana se jemně dotkl mé paže. "Jedna věc, kterou ti Nammu říkala, je pravdivá - že jsou velmi starobylou rasou. Pracují v jiném časoprostoru a nejstarší z našich záznamů je vyobrazují jako naše bohy… ví o nás všechno, protože oni stvořili tu hru, ve které my hrajeme, a oni nás pozorují od té doby, kdy jsme na této planetě začali. Nemůžeme prostě vrátit džina zpátky do lahve, zahodit ji do vesmíru a umýt si od nich ruce."

"Kontroloři možná vytvořili hru, kterou lidstvo hraje, ale kromě toho existuje také větší hra, která je hrána na více než jedné planetě s kolektivem ras, které nazýváme lidstvo. V této větší hře existují větší hráči, je v sázce více a tam se soustředíme. Nesnažíme se porazit Kontrolory. Ctíme je a jejich roli, ale vyhýbáme se jejich rozptylování a tím jim nedáváme svou energii."

"Jak je můžete ctít? Jestli jsou jako Nammu, jsou jen hordou rafinovaných kriminálníků a ničím víc."

Strýc si odkašlal, jako by chtěl upoutat mou pozornost. "Ctít je náš termín pro přijmout. Kdybychom s nimi bojovali, snažili bychom se kontrolovat Kontrolory. Byli bychom jako oni. My nechceme nic kontrolovat, ani sedmý směr."

"Ale když jsou to oni, kdo vytvořil hru," zeptal jsem se, "a v té hře jsou i války, ničení přírodních zdrojů, genocidy… je jedinou možností to přejít a nechat je dál vykonávat to jejich zlo?"

"Není to jediná možnost," odpověděl Strýc, "někteří bojují s pěšáky Kontrolorů - s jejich lidskými identitami, ale to nejsou skuteční Kontroloři. S těmi skutečnými manipulátory nelze bojovat. Jsou neviditelní. Žijí za našim dosahem, tak proč bychom měli bojovat s jejich pěšáky? My prostě učíme o sedmém směru. To je důvod, proč jsme zde."

"To zní tak pasivně…" zašeptal jsem.

"Je to pasivní jenom pokud uvažuješ v pojmech boje," řekl Kohana mírně podrážděným tónem. "My aktivně vyučujeme. Aktivně ukazujeme lidem, jak žít v souladu s přírodou. Aktivně ukazujeme, jak se spojit se svým Stvořitelem. Lidé musí mít touhu se probudit. My je nemůžeme k probuzení nutit."

"A kde tu touhu vezmou?" zeptal jsem se. "Všechno, co jste mi o Kontrolorech řekli, je to, že nás potlačují a udržují v rozptýlení. Tak kde lidé najdou touhu vůbec uvažovat o sedmém směru?"

Kohana se podíval na Strýce a ve tváři měl výraz frustrace.

“Stvořitel našeho vesmíru je moudrý, souhlasíš?” zeptal se Strýc.

“Jestli nějaká inteligence stvořila vesmír,” odpověděl jsem, “bude to inteligence úplně jiného měřítka. Takže ano, pokud existuje nějaký Stvořitel našeho vesmíru, bude moudrý.”

“Jestliže je náš Stvořitel moudrý,” řekl Strýc, “neznamená to také, že jeho inteligence vytvořila přitažlivost k sedmému směru?”

“Ano…“ řekl jsem letmo.

“Tato přitažlivost je obsažena v mytologii, náboženství, filosofii, poezii, umění, přírodě a dokonce i ve vědě a technologii. Ta přitažlivost je všude, stejně jako jsou všude rozptýlení Kontrolorů. Jsou to síly, které soupeří o pozornost lidské mysli a těla.”

“A co duše?”

“Duše není rozptylována. Duše čeká.”

“Na co?”

“Co si mysl a srdce vybere.”

“A když si vyberou tu přitažlivost?” zeptal jsem se.

“Pak se duše zasune do mysli a srdce jedince, aby se stala jeho aktivním partnerem.”

“A když si vyberou rozptýlení?”

“Tak duše čeká na možnost, aby se mohla ukázat. Je to jako člověk a zrcadlo v lese. Člověk chodí v lese stovkami cest a jednoho dne si koutkem oka všimne vedle sebe nějakého pohybu. Otočí se tam a uvidí v zrcadle svůj vlastní odraz. Když udělá krok tím či oním směrem, odraz zmizí. Člověk si povšimne svého odrazu v zrcadle jen tehdy, když je přesně na svém místě.”

“To je cesta sedmých dveří.”

“Zaměnil jste směr za dveře,” upozornil jsem.

Strýc přikývnul, ale zůstal potichu.

“Co je tím přesným místem?”

“To je pro každého jiné. Je součástí Velkého Mystéria to, jak Stvořitel přitahuje každého jedince. Může to být sen, noční obloha, něčí osobní příběh…“ Cítil jsem, jak se Strýc dívá hluboko do mých očí. “Může to být medvěd… ale to, jak se to děje, není podle nějakého receptu, ani to není předem připravený postup. Je to organické, vyvíjející se okamžik od okamžiku, je to vedeno lehce a každý krok je přípravou.”

“Člověk v lese jde kolem toho zrcadla tisíckrát, ale nepovšimne si jeho odrazu - možná, že snad vidí nějaké záblesky a uvažuje, co by to mohlo být a pak jde dál. Jeho víra, že je v lese sám, je tak silná, že jakýkoliv pohyb, který případně zahlédne, ignoruje jako stín své přebujelé představivosti.” Strýc se odmlčel a jemně pokýval hlavou. “Mysl může velmi rychle zastřít přitažlivost sedmých dveří.”

“Sonvertové jsou zde jako ti, kdož přitahují?”

“Ano, stejně jako my všichni,” řekl Strýc. “Jak jsem řekl, přitažlivost vypadá pro každého jinak. Přitažlivost k Velkému Mystériu čistí kalný zrak mysli a otvírá oko srdce. Když se to jakýmkoliv způsobem děje, duše je tím zaujata, podobně jako člověk v lese, když se konečně zastaví a povšimne si svého odrazu. Je jím zaujat a jde blíž, už se neotáčí pryč, až se nakonec dívá tváři v tvář svému odrazu. Pak může dokonce zrcadlo vzít a odnést si ho s sebou, takže se může vidět, ať jde kamkoliv a také může ukázat druhým jejich vlastní odraz.”

“Ale kde je v tom všem Sonverto?” zeptal jsem se. “Chápu, že ten člověk v lese představuje jedince, les představuje rozptýlení vytvářená Kontrolory a zrcadlo je přitažlivostí Velkého Mystéria. Ale kde je Sonverto?”

“Sonverto představuje velikost zrcadla. Když je zrcadlo velikosti poštovní známky, člověk v lese by od něj musel být vzdálen jen několik palců, aby si ho povšiml. Když je zrcadlo velikosti domu, úhel, ze kterého je možno si ho povšimnout, je miliónkrát větší. Velikost a složitost lesa roste s každou další generací - jestliže by zrcadlo také nerostlo, sedmé dveře by se vlastně zmenšovaly, až by nakonec zmizely pro všechny, kromě největších hledačů.”

“Jak Sonvertové zvětšují velikost zrcadla?” zeptal jsem se a naklonil se přitom kupředu.

“Přinášejí lidem kanál Stvořitele.”

Pokrčil jsem rameny, podíval se na Kohanu a potom na Strýce. “To nechápu.”

“Budeš hledat slunce se svíčkou?” zeptal se Strýc.

Zakroutil jsem hlavou. “Ne…“

“Budeš hledat Stvořitele logickou myslí?”

Znovu jsem zakroutil hlavou a věřil, že to je snad správná odpověď.

Strýc trochu zamručel nad nedostatkem mé jistoty. “To jsou metody, které nám k hledání našeho Stvořitele poskytují Kontroloři. Používání mysli. Používání logické stránky tvého bytí pro to, co je důvěryhodné, co je skutečné, co je… praktické. Problém je však v tom, že při hledání Stvořitele to nefunguje. A tak Kontroloři dovolili, aby se do hledání zapojila víra. Víra zaplňuje to prázdné místo po logice.”

“Víra a logika nejsou nástroje, kterými by šly sedmé dveře najít… jsou to nástroje na jejich přehlížení.”

Strýc se odmlčel a protřel si společně ruce. “Sonvertové jsou dlouhou linií duchovních architektů, kteří staví kanály od jedince ke Stvořiteli. Zvětšují zrcadlo například prostřednictvím slov, obrazů, příběhů a prostřednictvím tlukotu bubnu zvaného lidské srdce. Odhalují klamnost logiky a víry a namísto nich posilují

jednoduché ctnosti srdce a sjednocenou představivost srdce a mysli. Přinášejí koncept Svrchované Jednoty na povrch, kde ho mysl může vidět a srdce se jej může dotknout."

"Vědomí Svrchované Jednoty je naším osudem - stavem, do kterého se navrátíme, až nás nebudou pokrývat žádné hustoty. Žádné kůže… žádné masky. Není to stav vědomí, kterého by bylo snadné dosáhnout - Kontroloři na to dohlížejí."

"Nicméně Sonvertové ukazují, jak může být realizován, byť jen v záblescích či nejkratších chvilkách."

"Jak? Jak to ukazují?" zeptal jsem se.

"Poskytují nástroje, které pomáhají lidem aktivovat jejich intuitivní představivost. Tím se lidé dotýkají stavu Svrchovaného Sjednocení. Kromě představivosti neexistuje jiný způsob, který by vytvořil potřebnou sílu k realizování tohoto vyššího stavu vědomí. Představivost je klíč. Ale představivost je jako novorozené hříbě, které neví, kterým směrem se má svýma vrtkavýma nohama rozběhnout. Sonvertové poskytují nástroje, které pomáhají nalézt směr k zrcadlu sedmých dveří a potom pracují s jednotlivci na zvětšení zrcadla, aby nezmizelo v rozptýlení lesa vytvářeného Kontrolory."

"Jaké nástroje poskytují a kde je člověk může najít?"

Strýc vytáhl ze své kapsy u košile kus papíru. Byl zmuchlaný a zjevně zašlý věkem a používáním. "Toto je příklad takového nástroje."

Položil ho na zem a narovnával mu rohy. Na papíru byla kresba, která zobrazovala jednoduchou velkou tečku vprostřed, kolem níž bylo dalších šest teček. Kolem každé z nich bylo dalších šest teček a tak stále dál, až teček bylo tolik, že bylo nemožné je spočítat.

"Každá z těchto teček je chování. Nazýváme ho šest ctností srdce. Ctnosti jsou tvořeny kvalitami běžně známými jako vděčnost, soucit, odpuštění, pokora…" Strýc se podíval na Kohanu. "Taku dah-kue?"

„… Pochopení... ."

"Hm, ano, a srdnatost." Strýc se na mě s úsměvem podíval. "Vidíš jaká stará jelení fajfka já to jsem? Ale kdo by se staral o jména nebo paměť? Prostě stačí je praktikovat."

Ukázal na tečku v samém středu. "To je Stvořitel. Jak můžeš vidět, Stvořitel je původním zdrojem těchto frekvencí, které nazýváme šesti ctnostmi srdce. Vycházejí z tohoto nejvnitřnějšího zdroje a potom se propojují jako Přítomnost."

"Přítomnost?"

Strýc přikývnul. "To je způsob, jakým se Stvořitel šíří po celém vesmíru. Přítomnost se manifestuje ve fyzických kvalitách jako je světlo, gravitace, prostor, vibrace a tak dál a ty jsou jako naše lidská přítomnost - jsou fyzické. Existuje také duchovní přítomnost, kterou nejsme schopni vidět, ale která je příčinou té fyzické. Přítomnost má jak duchovní, tak fyzické kvality."

"Jak může člověk vnímat tuto Přítomnost nebo ji využít?" zeptal jsem se.

"Stejným způsobem, jako můžeš vnímat cokoliv ne-fyzického - cítíš ji."

"Jak?"

"Praktikováním uvědomění a jeho zvyšováním až do té míry, kdy cítíš, že ctnost srdce, kterou praktikuješ, například odpuštění, je pociťována jako stále přetrvávající chování."

"Co tím myslíte?"

"Praktikuješ-li odpuštění k druhým, dokonce, i když se nevrací, vrátí se ti zpět od Stvořitele a ty to jemným způsobem ucítíš. Abys tento jemný pocit mohl cítit, musíš ho hledat. Musíš se otevřít jeho vyjadřování ve svém životě. Musíš použít svou představivost."

"Všechna tato představivost vypadá jako nějaký vymyšlený zážitek… jako bych si já ten zážitek vytvářel sám… že se to ve skutečnosti neděje…"

"To, co prožíváš, je tvé," řekl Strýc rozhodně. "Pokud je tvou volbou tvořit skrze svou představivost a tvůj svět to odráží, vytváříš svůj svět odlišně od těch, kteří dovolí Kontrolorům, aby vytvářeli jejich svět. Tvá představivost je anténou k Přítomnosti. Přítomnost je tvým spojením se Stvořitelem. Toto spojení je tím, co umožňuje, aby stav Svrchované Jednoty mohl existovat v lidském stavu."

Strýc si trochu poposedl, aby našel pohodlnější pozici a ukázal na tečku na papíře před sebou. "Toto je jen papír se značkami tužky, ale jak jsem o tom začal s tebou mluvit, vyskočilo to ven z toho papíru a začalo to poletovat ve tvé představivosti. Tam je to prozkoumáváno. Tvá mysl a srdce zpracovávají tento obraz. Uvažují o tom, jak by mohl být užitečný, jakou má praktickou hodnotu. To jsou všechno smysluplné úvahy. A víš, proč se na ten papír tímto způsobem díváš?"

Zakroutil jsem hlavou. „… Ne."

"Protože je snazší dovolit Kontrolorům kontrolovat, než dovolit sobě tvořit."

Strýc nechal ta slova viset v chladném, klidném vzduchu římsy jeskyně.

"Sonvertové učí, jak použít představivost, což je to samé jako zvětšování velikosti zrcadla?" zeptal jsem se.

"Částečně ano, ale je to celé o tvoření a o zdroji, ze kterého tvoření vychází. Jestliže tím zdrojem je Přítomnost, stvoření to zrcadlí a zvětšuje zrcadlo či rozšiřuje otevření sedmých dveří. Jestliže se jedná o světonázor Kontrolorů, který není spojený s Přítomností, pak to zvětšuje les a sedmé dveře je o něco těžší najít."

"Tvorba z Přítomnosti není jen o slovech či malbách, je mnohem více o emotivnosti. Odehrává se skrze naše činy - nejen fyzické činy, ale také činy našich srdcí a myslí. Milióny lidí na planetě to ví a praktikuje to, nehledě na příklady prosazované Kontrolory a jejich nižšími loutkami."

“Co myslíte těmi činy našich srdcí a myslí?” zeptal jsem se.

“Jak jsem ti ukázal, tato kresba se stala strukturou ve tvé mysli, a když se to stalo, přihodilo se to i v srdci, protože jsou jediným systémem vnímání. To je čin a tento čin odchází do vesmíru. Rozjímání, představivost… to jsou činy… mocné činy. To, co můžeš vytvořit ve svém systému srdce-mysl nemá hranice. Vychází to ven, spojuje se to s ostatními, vytváří to nové okruhy a otvírá sedmé dveře, kde všichni lidé můžou cítit svobodu svého duchovního jáství a spojení s Přítomností, které dostatečně získali již tím, že jsou lidskou bytostí.”

Strýcovy oči se zaleskly čirou tekutinou slz, ale on se neotočil pryč, ani když jedna z jeho slz mu skanula dolů po tváři, jako ochotná oběť váhy oblohy. Zdálo se, že tento člověk je tak naplněn láskou k lidstvu, že jsem mohl jen uvažovat o tom, jak to tak může cítit. Také miluji lidstvo, ale je to pro mě pouze abstrakce. Klidně bych také mohl říci, že lidstvo toleruji, nebo ještě hůře, že ho někdy i zatracuji.

“Jak vytváříte tyto ctnosti srdce tak hluboce, jak jste to právě udělal?” zeptal jsem se.

Kohana se trochu zaculil a upoutal mou pozornost. “To ti neřekne. Jedna z těch ctností mu to nedovolí, ale mě nejde tak snadno umlčet.” Zašklebil se Kohana. “Řeknu ti jeden příběh, jestli Strýc dovolí.” Odmlčel se a podíval se na Strýce, který letmo zvedl svou pravou ruku a jemně přikývl.

“Asi před deseti lety do naší rez přišla jedna antropoložka. Zajímaly ji naše posvátná místa a obřady. Chtěla napsat knihu o našich duchovních vírách. Nejdřív se obrátila na mě, z důvodu mé náklonnosti ke světu bělochů. Souhlasil jsem s tím, aby přišla do rez a nabídl jsem jí, že ji představím těm pravým lidem - Strýc byl jedním z nich.”

“Přišel jsem s ní sem jedné chladné noci. Strýc se té noci necítil moc dobře, ale to já jsem nevěděl. Ta antropoložka se docela bála, to jsem cítil. Jet s velkým indiánem někam hluboko do pustiny. Taky věděla, že ji vezu na setkání se skutečným šamanem. To není bělochům moc příjemné, protože očekávají, že uvidí chřestícího a pokuřujícího divocha, který má na sobě jelení kůži a je napůl šílený.” Podíval se na Strýce. “Nemyslím to špatně.”

“Někdy tento popis není příliš daleko od pravdy,” řekl Strýc.

Kohana si začal vyhrnovat rukávy své košile. “Když jsme přišli na místo, kde Strýc pobývá, cítil jsem, že Strýc není ve své kůži, ale on si nikdy nestěžuje a tak nám nabídl teplé místo na sezení vedle svých kamen. Antropoložka začala klást své otázky, které byly hodně vykonstruované, a musím říci, že Strýc měl co dělat, aby je zodpověděl - pravděpodobně tomu přidal i jeho fyzický stav.”

“Každopádně v jednom okamžiku zvedl svou ruku přesně vprostřed její otázky a v místnosti nastalo na několik sekund ticho. Dokonce i oheň utichl. Pak jsme uslyšeli v dálce vytí vlka. Byl to velmi krásný, tklivý nářek, který se v tom okamžiku ozval a našel si cestu k našim uším. Všichni jsme jím byli naprosto hypnotizováni. Strýc měl celou tu dobu stále zvednutou ruku, jako by připomínal, abychom byli potichu.”

“Když svou ruku dal dolů, antropoložka ze sebe vychrlila údiv nad tím, jak mohl Strýc vědět, že vlk bude výt. A Strýc znovu zvedl svou paži a antropoložka opět přestala mluvit a všichni jsme naslouchali. Žádný zvuk se však neozval. V tom úplném a jaksi nepříjemném tichu uplynula celá minuta. Pak dal Strýc svou ruku dolů a promluvil. Řekl antropoložce, že naslouchal jejímu duchu. Že mu její duch řekl stejný příběh, jaký vyprávěl i ten vlk.”

“Příběh, že je opuštěná. Že žije ve strachu. Že je unavená ze svých depresí. Že její duch čeká, až bude spatřen. Znovuobjeven. Až mu bude umožněno znovu milovat. Ale že tam je blok. Že ta antropoložka není schopna něco uvolnit. Týká se to prý nějakého muže, který ji zneužil… vztahu, který započal hlubokými nadějemi a potom pomalu poklesl do nedůvěry a strachu.”

“Strýc se postavil, vzal ruce té ženy a vytáhl ji na nohy. Antropoložka byla v úžasu nad tím, co ji Strýc řekl, a svým výrazem potvrdila, že má pravdu. On vzal její ruce a složil je na jejím srdci. Pak jí řekl, aby zavřela oči a představila si jednu jedinou věc: dotek své matky, která ji odpustila, když byla malé dítě. Antropoložka udělala, jak jí bylo řečeno, a za chvíli jsem viděl, jak se její tělo třese. Strýc jí řekl, aby vzala tento pocit a dala ho tomu muži, který jí ukřivdil. Pak aby pocítila, že ta křivda, nehledě na to, jak krutě ji tenkrát cítila, byla vyřešena.”

“Asi po třech minutách otevřela oči a objala Strýce. Té noci se pořád smála, když jsme dál už jen volně hovořili. Napsala knihu, ale ta kniha nebyla o duchovnosti Lakotů. Byla celá o důležitosti odpuštění ve vztazích. Požádala Strýce o svolení, aby mohla napsat o něm a o tom, co té noci udělal, ale Strýc zdvořile odmítl.”

“Když jsem se naposledy díval, tak ta kniha byla přeložena do dvanácti jazyků a prodaly se jí stovky tisíc výtisků. A ta naše antropoložka pak napsala další knihy na téma ctností srdce.”

“Asi o tři roky později mě zavolala a požádala, jestli by znovu mohla navštívit Strýce… jako přítele. Řekl jsem jí, že sem jedu za několik měsíců a že může jet se mnou, jestli chce. Během této návštěvy vysvětlovala Strýci, co se jí od té doby dělo a zeptala se ho, jestli o tom ví. Strýc přikývl. Pak se ho zeptala, jestli chápe, kolik lidí její kniha oslovila. On znovu přikývl.”

“Pokoušela se vysvětlit, jak velký efekt rozšíření informací měla ta její jediná návštěva, ale Strýc to zlehčoval, že to není nic zvláštního a myslím, že tu antropoložku to docela rozrušilo. Cítil jsem to a vím, že Strýc to také cítil.”

“Když naše setkání končilo a já jsem se připravoval k odchodu, Strýc ji vzal ven a šli na malou procházku. Byli pryč asi jen třicet minut, ale když se vrátili, ona byla úplně jiná. Když jsme nasedli do auta a odjížděli, zeptal jsem se jí, kam ji Strýc vzal. Řekla mi, že šli na posvátné místo poděkovat Stvořiteli za sdílení.”

“Řekla mi, že ji vzal na místo, kde se někdy v noci shlukují vlci k vytí. Řekl jí, že vlci si zaslouží její vděčnost, protože to byli oni, kdo přinesl původní poselství, ze kterého on čerpal, podobně jako to udělala ona při psaní své knihy. Byli to vlci, kteří mu sdělili její příběh.”

“Řekla, že Strýc jí ukázal, jak se s nimi může kontaktovat a poslat jim modlitbu díků. Že ti vlci jsou s ní spojení, a že ona to časem pochopí.”

“Asi o rok později mi zavolala a řekla mi, že nějaký výtěžek z prodeje svých knih věnovala na zřízení dvou zvířecích útulků ve městě, ve kterém žila - bylo to tenkrát ve Philadelphii. A že cítila, že tyto útulky jsou způsobem, jak si vlci přejí, aby vyjádřila své pocity vděčnosti.”

“Jen několik týdnů poté, co byl otevřen její první útulek, někdo do něj odevzdal prašivého pouličního psa, který vypadal napůl jako vlk. Když se o tom dověděla, okamžitě šla do toho zvířecího útulku a adoptovala ho.”

“Milovala toho napůl psa, napůl vlka tak, jak by to nikdo jiný nedokázal a ten vlk se stal jejím stálým společníkem. Poslala mi jeho fotky - krásné zvíře. Ale důvod, proč ti vyprávím tuto historku, je ten, že můžeš vidět, proč je Strýcova péče tak hluboká… protože vesmír pečuje, protože Stvořitel pečuje. Jestliže vesmír a Stvořitel tak hluboce pečují a ty tuto péči vidíš, vidíš tento projev Stvořitelova srdce, jsi šťastný, že můžeš být jeho součástí a vědět, že jsi jen tím - jen součástí.”

“Lidé jsou tak zaneprázdněni, tak rozptýleni světem Kontrolorů, že si nepovšimnou toho, jak Stvořitel prostřednictvím všech kanálů pracuje, aby přinesl ctnosti srdce všem lidem. Aby to lidé viděli, potřebují být zaměřeni na sedmé dveře. To je vše, co Strýc řekl. Je snadné být hluboce pečující, když vidíš, jak Stvořitel je prostřednictvím všech věcí také hluboce pečující. Musíš být schopen interpretovat chování lidí prostřednictvím pochopení a soucitu, abys byl schopen vidět hlubokou péči Stvořitele. Tu pak můžeš rozšiřovat dál skrze svůj lidský dotek.”

Ta historka mě úplně pohltila. Dokonce jsem zapomněl na svou žízeň a bolest.

Strýc se jemně dotkl mého kolena. “Jak vidíš, Sonvertové se musí dívat na svět ne jako na spletitý prales vlastněný a provozovaný Kontrolory, ale jako na svět zrcadel, které probouzejí ty, jež kolem nich procházejí. Okolnosti, které přivádějí lidi do tvého světa, můžou vypadat jako jedna věc, zatímco jsou něčím jiným.”

“Co tím myslíte?”

“Ta antropoložka sem přišla, aby napsala knihu o duchovnosti Lakotů. A to, co ve skutečnosti udělala, je, že pomohla lidem naučit se jak odpouštět a vytvářet lepší vztahy. Tak to chápu, protože její duch mi to řekl. Bylo to, jako by se se mnou setkali dva různí lidé. Jeden akademik, který doufal, že si zajistí svou slávu; a druhý, který byl velice hluboce duchovní osobou, a který chtěl sdílet své srdce s lidstvem a zlepšit stav pochopení a odpuštění ve světě. Tak je to téměř s každým, koho potkáš. Každý má v sobě tyto dvě osobnosti. Jedna, která je dimenzionální, podmíněná světem Kontrolorů, snažící se něčeho dosáhnout.”

“A pak je tu další osobnost, která je svou podstatou duchovní a která hledá způsob, jak žít svůj život jako prodloužení Stvořitelova světa lásky, pochopení, soucitu, odpuštění a vší té štědrosti, která žije v systému srdce-mysl.”

“Abys viděl do povrchního dimenzionála, vyžaduje to…“

“Promiňte…“ přerušil jsem ho, “ale co je to povrchní dimenzionál?”

“Lidi, kteří mají pozornost na les, nazývám… dimenzionálové. Povrchní dimenzionální bytost je první úroveň - maska, kterou lidé odívají. Tato maska jim zabraňuje vidět zrcadlo. Povrchní dimenzionálové věří, že jsou svobodní, vzdělaní a úspěšní a že to je to, co platí. To jim stačí a vše, co chtějí dělat, je dosahovat více těchto hodnot a žít dobrý život. Pro některé je to dostačující, ale většina z nich, když přijdou ke mně, tak jejich duch chce něco víc.”

“Co víc?” zeptal jsem se.

“Víc smysluplnosti. Vřelejší city. Větší pocit spojení. Více lásky. Více důvěrnosti. Větší vhled do toho, co se v jejich životě na hlubší úrovni děje. Chtějí umožnit duši, která žije v nich, aby vyšla na povrch. Nechat duši, aby se v jejich životě prosadila.”

“A jak to udělají?”

Strýc vzal malý klacík a nakreslil v hlíně čtverec. “To je povrchní dimenzionál - Kohana ho nazývá ego-osobnost. Jsem si jistý, že má tisíce dalších jmen. Ať tak či tak, žije jako důsledek toho, jak je svět Kontrolorů navržen. Je odrazem tohoto.” Strýc nakreslil větší čtverec kolem toho prvního.

“To jsou dimenzionální zkreslení. To jsou zakrytí. To blokuje světlo.” Ukázal na ty dva čtverce klacíkem. Potom uvnitř menšího čtverce nakreslil malý kruh. “To je srdce.”

Potom nakreslil další kruh vně těch dvou čtverců. “To je duše.” Potom Strýc nakreslil linku mezi dvěma kruhy. “To je představivost. Srdce si musí duši představit!”

Nevím, jak se to stalo, ale když Strýc vyřkl ta slova, náhle jsem byl jako omámený a cítil jsem, jako bych vyplul ven ze svého těla. Měl jsem zvláštní pocit, že jsem korunou na svém těle. Já jsem byl tou věcí, která způsobovala, že se mé tělo hýbalo, dýchalo, žilo, přemýšlelo, dívalo se, slyšelo, cítilo, hmatalo, doufalo a milovalo. Hranice mého těla nebyly konečné a já jsem cítil, jak expanduji do širšího prostoru. Podíval jsem se dolů a viděl Strýce a Kohanu kolem mého těla. Možná to bylo tak, že jsem snad dokonce zemřel, ale mě to nezajímalo, protože ať už to byly jakékoliv stíny v podobě Nammu, které mě sledovaly, na tomto novém místě nebyly. Vešel jsem výše a šíře, hlouběji a dále dovnitř. Cítil jsem, že jsem stejně velký jako vesmír.

Nebyl jsem obsažen v žádných hranicích. Byl jsem osvobozen od všech věcí, včetně svobody a cítil jsem vůli něčeho tak pronikavě inteligentního, že to žilo ve všech věcech.

Neexistoval způsob, jak to zachytit, ačkoliv to byla jediná věc, kterou jsem si zachytit přál.

Kapitola 42. Zrcadlo

Plně jsem si uvědomoval, že ve všech svých věrohodných výkladech toho, co se stalo od mé transplantace srdce, se to jeví tak, že stále omdlívám nebo ztrácím vědomí. Chápu, že to může vypadat jako nějaká moje slabost a předpokládám, že to tak asi je. Ale opravdu jsem to tak prožíval a většinou, i když ne vždy, jsem takového zapomnění potřeboval využít. Bylo to takové zapomnění, které přichází jako následek smyslového a informačního přeplnění. Abych použil primitivní příklad, byl jsem jako počítač, který tři týdny nebyl resetován a potom je po něm najednou požadováno, aby přehrál celovečerní film ve vysokém rozlišení. Takový počítač by nejspíš spadl do propasti, tak jako já.

Propast je divné místo na trávení času. Jestli někdo z vás omdlel a ztratil vědomí, víte, co tím myslím. Ale když do ní projdete z euforických výšin namísto z fyzického vyčerpání, nedostatku vzduchu nebo vysoké horečky, je to jiné. První věc, které si povšimnete, když se opět proberete, je, že svět - fyzický svět - vnímáte jinak. Je nějak vzdálený, jako byste vstoupili na jeviště a někdo potom zavolal “hrajeme”. Druhá věc, a to je mnohem důležitější rozdíl, je, že jediná věc, na kterou dokážete myslet, je ta, která způsobila váš vstup do propasti, která způsobila smyslové a informační přeplnění.

A tak když jsem za vydatné pomoci Strýce a Kohany, kteří mi chrstli vodu do obličeje, opět nabyl svých pěti smyslů, okamžitě jsem cítil tu ztrátu a potom pocit malosti. Měl jsem takový nepříjemný pocit, že jsem byl potlačen do něčeho, co bylo příliš malé, než abych to mohl být já. Okamžitě jsem začal uvažovat o tom, jak můžu v této maličké, zhuštěné ubytovně lidského těla přežít. Když jsem se podíval na Strýce, cítil jsem, že mi rozumí. Prostě přikývl svýma soucitnýma očima a pomohl mi postavit se na nohy, jako by mě chůze mohla nějak znovuspojit s mým tělem a se zemí.

“Postav se, pomůžeme ti,” řekl Kohana.

Nejdřív jsem odporoval. Vracel jsem se do těla a tyto lidi jsem sice znal, ale v porovnání s tím, co jsem zrovna prožil, pro mě neměli žádnou přitažlivost, nebo jsem ji velice málo cítil. Rozhlížel jsem se kolem a viděl vyprahlé bíle oděné skály, které se mísily se suchým žlutým jílem. Cítil jsem to jako poušť bez života, až na tři lidské bytosti, které byly jako astronauti plahočící se drsným prostředím.

“Kam jdeme?” zeptal jsem se omámeně.

“Zpátky do mé chaty,” odpověděl Strýc. “Soustřeď se na své kroky.” Ukázal před sebe. “Římsa je úzká, musíš se soustředit.”

Slyšel jsem jeho slova, ale slovo “soustředit” se mi zdálo cizí. Proč by se někdo měl soustředit na tento svět? Začal jsem o tom uvažovat a cítil, jak se ve mně znovu probudila expanze a trochu jsem klopýtnul o nějaké uvolněné kameny. Nějaký pár rukou mě mocně zachytil a já jsem cítil, jak jsem se zhoupnul. Nějaká má část věděla, že se klátím nad nebezpečným útesem a jiná má část si stále představovala ten neuvěřitelný rozměr mého druhého jáství.

Někdo, předpokládám že Kohana, mě přitáhl na bezpečnou stranu úzké cesty a opřel mě o stěnu útesu. Pak jsem ucítil ostré plácnutí po tváři a instinktivně jsem vykřikl bolestí.

“Soustřeď se!” zakřičel Kohana. “Málem ses zabil! Soustřeď se! Rozumíš?”

Jeho obličej byl pouhých několik palců od mého. Cítil jsem na tváři jeho dech a jemný pach tabáku. Tvář mě bodala bolestí. Další bolest, pomyslel jsem si. Skvělé. Ale vrátilo mě to do těla a světa, který mě obklopoval.

“Pojďme se na chvíli zastavit,” nabídl Strýc s nenuceným povzdechem. “Nic jiného s tím nemůžeme dělat.”

“Už je to dobré,” řekl jsem. “Můžu jít. Cítím se lépe.”

“Víš to jistě?” zeptal se Kohana.

Přikývl jsem a cítil znovuspojení se svým tělem. Vrátila se mi stará známá bdělost, která měla tu správnou ustrašenost pro tento úkol. Podíval jsem se na cestu po zužující se římse. Strýc byl přede mnou a Kohana za mnou. Těžko jsem mohl uvěřit, že jsem po té římse šel v noci. Možná že mi pomohlo, že jsem nemohl vidět ten nebezpečný spád dolů, ale teď, když jsem ho v plném denním světle viděl, bylo to jako další rána do obličeje.

Ucítil jsem na svém rameni Kohanovu ruku. “Omlouvám se, že jsem tě udeřil, jen jsem chtěl, aby ses vrátil do těla a někdy to je nejlepší způsob, jak to zařídit.”

Vynutil jsem úsměv. “Nevím, co to do mě vjelo. Měl bych se ti omluvit. Děkuji, že jsi mě zachránil.”

“To psychiatři dělají… aspoň když jsou mé velikosti,” řekl s prostým úsměvem.

Strýc už šel dál a pečlivě volil svou cestu. “Následujte mě,” přikazoval.

Šli jsme pomalu, ale bezpečně až na místo, kde jsme se potřebovali dostat stěnou vzhůru na další římsu, která byla deset stop nad námi. Bylo to jen krátké šplhání, ale jakýkoliv pád by byl pohromou, protože římsa byla v tom místě jen jednu stopu široká. Dobrá zpráva byla ta, že úchyty na nohy a ruce byly v denním světle zřejmé.

“Sledujte, co dělám a pak to napodobte,” řekl Strýc. “Půjdu pomalu.”

O chvíli později jsme všichni tři byli nahoře, kde jsme se posadili a obdivovali výhled.

“Je na všechna vaše posvátná místa tak nebezpečný přístup?” zeptal jsem se a podíval se nejdřív na Strýce a potom na Kohanu.

“Ať tak či onak… ano.” Strýc ostře zakýval hlavou, jako by zdůrazňoval své prohlášení. “Pojďme si dát trochu jídla a vody. Taky ti pořádně zavážeme tu ránu. Účinek toho aspirinu pomine asi za třicet minut.”

Pak jsme se všichni postavili a ve stejném pořadí šli dál v jediné řadě po úzké stezce, která se vinula mezi velkými balvany, útlými starými borovicemi a pelyňkem zaprášeným bílou křídou.

Tou dobou jsem se až na bolest v žebrech cítil opět normálně. Můj zážitek, kdy jsem byl vesmírem, ze mě opadal jako kůže, kterou jsem svlékl v ústech země - jak je Strýc nazývá. Cítil jsem, jak se to s každým dalším krokem vytrácí. Někde hluboko v sobě jsem uslyšel hlas, který ke mně promluvil. “Žádný jedinec není vesmírem. Vesmírem jsme všichni.”

Ten hlas mě polekal. Zastavil jsem se a podíval se zpět na Kohanu, který se taky zastavil a se zájmem mě sledoval.

“Říkal jsi něco?” zeptal jsem se.

“Ne,” řekl Kohana. “Slyšel jsi něco?”

“Hm… nic… nic,” řekl jsem a zakroutil hlavou. Znovu jsem se dal do chůze a snažil se udržet krok se Strýcem, který už byl s vitalitou vlka někde o kus dál.

Zbytek cesty ke Strýcově chatě proběhl v tichu. Cítil jsem se jako člověk, který nedávno viděl svůj obraz v zrcadle. Už jsem nebyl tím, kým jsem byl před hodinou. Kráčel jsem někde vprostřed bohem zapomenuté krajiny, zraněný a hladový. Má rodina byla někde téměř na druhém konci světa, ale já jsem se pokoušel vybavit si ten tajný zdroj, který se ke mně natáhl a dotkl se mě. Neměl jsem slov, jimiž bych popsal jeho moc, která se vzdouvala pod mou kůží, ale věděl jsem, že se ve mně chystá změna. Cítil jsem to. Mihnoucí se záblesk její tváře již spatřil tu mou část, která přetrvává čas. Bylo to zrcadlo, na jehož nalezení jsem čekal.

Kapitola 43. Pokušení

Všechna slova, která jsem až do té doby slyšel, nějak ztratila svůj význam. Kam se jejich význam vytratil, to nedokážu říci. Jen vím, že význam slov se změnil - možná, že význam všeho se změnil. Jestli to bylo dobré nebo špatné, to nevím. Vím jen, že jsem z toho měl převážně dobrý pocit. Byly také doby, kdy jsem to cítil tak, že se pohybuji na nějaké osamělé místo. Na místo, které bylo pro ostatní zakázané a mně bylo dovoleno na něj vstoupit. Ne proto, že bych byl lepším člověkem, ale z toho důvodu, že tu potřebuji něco prožít.

Někdy jsme voláni na určité místo hlasem, který neznáme a my ten hlas následujeme s vírou či nadějí, že nám ukáže něco, co nám nikdo jiný není schopen odhalit. Chceme před sebou vidět jasný záblesk světla na čisté obloze, nebo slyšet v sobě znít hudbu, která nás dožene k slzám. Ať už je to cokoliv, ať už nás volá kdokoliv, následujeme to. A tak jsem to následoval. Stále jsem se nechal vést k budoucnosti, která na mě kynula a vábila mě k další cestě. Nějaká síla, která se projevovala skrz Kohanu a Strýce - dokonce i skrz Nammu - mě podněcovala a tvarovala do něčeho pro ni užitečného. Cítil jsem se jako šíp v rukách starobylé inteligence, která se šířila napříč rozsáhlým spektrem světla a temnoty, ořezávající mě do něčeho, co může letět přímo a pravdivě do místa svého určení, které znají jen ty ruce.

Uvažoval jsem o svobodné vůli. Uvažoval jsem o tom, jestli jsem na tento svět skutečně přišel s tímto záměrem v mysli - jako Sonverto, který zvětšuje zrcadla. Vytvořil jsem si tento záměr já sám, nebo ho vytvořil někdo jiný? A jestli někdo jiný, kdo? A co více, proč by někdo z tolika miliard lidí na planetě vybral právě mě? Proč zrovna já?

Jednoho rána, asi před týdnem, jsem slyšel, jak si má dcera zpívá píseň ve sprše. “Vzpomínám si, že si na tebe pamatuji, pamatuji si, co jsi napsal, pamatuji si všechno, co jsi udělal, protože já držím dálkové ovládání. Jestli si myslíš, že jsi byl ode mne vzdálen, jestli sis dovolil se ode mne odvrátit, já můžu věrně stisknout tlačítko a ty přijdeš zpět, abys zůstal.”

Byl jsem překvapený, že jsem si ta slova zapamatoval, ale jaksi vystihovala můj stav. Cítil jsem, že existuje někdo, kdo má dálkové ovládání a mačká na něm tlačítka. S každým dalším stisknutím se přede mnou objevil nový kanál, který mě volal na to místo. To místo nebyla indiánská rezervace jménem Pine Ridge. To místo nebylo na zemi. Nebylo vlastně ani v tomto čase. Dokonce si ani nejsem jistý, jestli to bylo místo v prostoru. Možná není vůbec definované dimenzemi, tak jak je lidé znají - tam, kde je průsečík linií a my to nazýváme místem, protože se liší od všech ostatních míst. Toto možná bylo tak starobylé, že se to ještě do mého těla a mysli nezrodilo.

Seděl jsem na místě s podivnou kvalitou. Byly tu borovice, které byly díky gravitaci zřetelně zakrslé a byly poházené po té oblasti jako bojem unavení a pokroucení vojáci. Byl jsem venku asi padesát stop před Strýcovou chatou a seděl na dřevěném stole. Strýc obvazoval mou ránu a dával mi na ni obklad z jakéhosi bylinného koktejlu, jak to Kohana nazval. Strýc mi začal jmenovat jejich jména, ale Kohana ho zdvořile přerušil a řekl: “Zkrátka… je to koktejl z bylin.” Strýc zamručel a fingoval zklamání, ale já jsem viděl, že ho Kohanův komentář pobavil.

Strýc skončil a odnesl svůj medicínský vak pryč. Pak se vrátil se sušeným ovocem, kávou a něčím, co jsem nazval cihlový chléb. Byl jsem tak hladový, že jeho chuť byla nade vše a byla určitě lepší než to, jak vypadal. Kohana donesl nějaké své vlastní energo-tyčinky a nabídl je jako dezert.

Když jsme dojedli, Strýc se podíval na oblohu. "Je téměř poledne. Cítíš se natolik dobře, že jsi schopen procházky?"

Podíval jsem se na Kohanu a uvažoval, jestli tentokrát půjde taky. "Další skály?"

Strýc zakroutil hlavou a Kohana se zasmál. "Skály ne, ale dlouhá chůze."

"Tak pojďme," řekl jsem. "Jdeme všichni?"

Strýc přikývl. Měl na sobě nové červené tričko, na kterém byl vpředu symbol míru vytvořený z bílých per. Přes rameno měl přehozený ranec, který měl dlouhé třásně z korálků. Na nohách měl staré rozedrané mokasíny z jelení kůže. Nemohl jsem si pomoci, ale uvažoval jsem, jestli se na tvrdých skalách bude cítit dobře.

Kohana vzal batoh a vyrazili jsme. Zaujal jsem svou obvyklou pozici mezi Strýcem a Kohanou. Strýc nás vedl. Šli jsme skoro dvacet minut skrz borovicový lesík. Za celou tu cestu jsem zaslechl jen několik ptáků.

"Kde jsou všechna zvířata?" zeptal jsem se. "Toto je přece divočina… očekával bych tu pobíhat kolem nějaké jeleny nebo aspoň králíky či kojoty."

"Tato oblast je jako amfiteátr," řekl Kohana, "zvuky se snadno nesou. Zvířata nás mohla slyšet již před patnácti minutami a tak utekla. Podívej se tam." Ukázal na borovici, jejíž kůra byla sedřená a odhalila bíložlutou slupku, která byla ještě vlhká. "To udělal jelen svými parohy. Můžeš tu taky vidět stopy. Je tu spoustu zvířat. Jen se prostě před lidmi mají na pozoru."

O deset minut později jsme dorazili k masivní skalní stěně tvořené šedavě zbarvenými balvany, na níž příležitostně rostlo křoví, jež z nějakého záhadného důvodu přišlo na to, jak přežít na tvrdé skále.

"Jdeme tam za to," Strýc ukazoval za mohutné monolitické balvany. "Je snadné se tu ztratit, tak se drž blízko. Kdyby ses chtěl někde zdržet, ujisti se, že o tom někdo z nás ví."

Přikývl jsem. "Dobrá, rozumím."

Plahočili jsme se skrz obrovské balvany a obcházeli je, protože byly na zemi uvízlé v různých úhlech jako obrovské, chaoticky rozházené domino.

"Kam jdeme?" zeptal jsem se.

"Na naše nejposvátnější místo," řekl Kohana. "Toto místo můžou navštívit jen Sonvertové."

"Proč jen Sonvertové?"

"To uvidíš," odpověděl Kohana. "Máš štěstí, že sem můžeš jít. Budeš prvním bělochem."

"Nevím proč, ale ten výraz se mi nelíbí."

"Já vím, proč se ti nelíbí, a proto ho používám." řekl Kohana se smíchem v hlase.

Udělali jsme si přestávku na pití. Začínalo se dělat horko a všichni jsme měli žízeň. Bylo to podivné místo obklopené ze všech stran velkými skalami a úzká klikatá cesta se vinula skrz skály jako jediné bílé vlákno.

Podíval jsem se na Strýce, který seděl na zemi ve stínu balvanu. "Čím je toto místo tak zvláštní?"

"Je tu Unktegila," řekl Strýc tiše. "To stvoření, které jsi viděl ve své vizi."

"Říkal jsi jim Quantusum," nabídl Kohana. "Je to jiné jméno, ale věříme, že duch je tentýž."

"Máte kosti?"

Strýc přikývl.

"Takže celá tato oblast byla kdysi oceánem?"

Strýc opět přikývl.

"Jak je to dlouho?"

Strýc pokrčil rameny. "To nikdo přesně neví."

"Viděl už někdo tyto kosti?"

Kohana se posadil vedle Strýce, jako by došel k závěru, že přestávka na pití se trochu protáhne, protože jsem se začal vyptávat. "Byly tu nalezeny kosti a mušle vodních stvoření, ale ne tyto kosti. Tyto jsou specifické. Žádný archeolog by nám nevěřil, kdybychom mu je ukázali."

"Proč?"

"To brzy uvidíš," odpověděl Kohana.

Zůstal jsem stát, ale opřel jsem se o jeden z kamenů. "Proč vás Unktegila tak zajímá?"

"Protože s nimi máme spojení. Naše linie šamanů, Sonvertů, má komunikaci s Wakan Tankou, která nám umožňuje vidět duchy Unktegily a rozumět jejich účelu."

"Ale oni už jsou dávno pryč… zbyly jen kosti na náhorní planině… jaké spojení s nimi můžete mít?"

"Můžeme," opravil mě Strýc a pomalu se postavil na nohy. "Pojďme, ještě máme před sebou kus cesty."

Dalších čtyřicet minut jsme šli a jen příležitostně se ozval komentář o horku, supu létajícím na obloze nebo Strýc poukázal na nějakou rostlinu. Znovu jsme se zastavili, abychom se napili a nechali ve stínu odpočinout našim nohám. Dali jsme si společně trochu zvěřiny, kterou Strýc vytáhl ze svého malého zavěšeného rance. Vzduch voněl pelyňkem a borovicemi a zem byla pokrytá borovicovým jehličím, které se tu za staletí nakumulovalo a bylo zadrženo skalami, takže ho vítr nemohl rozptýlit. Viděl jsem, že Strýc si dal borovicové jehličí na hromadu a posadil se na ni jako na polštář. Udělal jsem to samé.

Poté, co se napil z naší společné čutory, si Strýc odkašlal. "To stvoření, se kterým jsi mluvil, které nazýváš Quantusum, co ti řeklo?"

Na pár sekund jsem zauvažoval. Má mysl byla prázdná, když jsem se pokoušel vybavit si nějaké vlákno naší konverzace - bylo jich tak mnoho a všechny byly pomíchány dohromady, že jsem nenalézal slov.

“Navštívil jsi Prvorozeného,” řekl Strýc tiše. “Co ti řekl?”

“Jak… jak to víte?” zeptal jsem se v nevíře.

“Medvěd mi to řekl,” řekl Strýc.

Na sekundu jsem na něj zíral a potom jsem se podíval na Kohanu, který pokrčil svými širokými rameny. Nevěděl jsem, co mám dělat. Začínal jsem cítit, jak se mi do vědomí začíná vracet slabost a tentokrát jsem s ní bojoval. Nechtěl jsem nikam odejít. Chtěl jsem zůstat sedět na svém borovicovém jehličí a pít vodu. Bavit se třeba o baseballu nebo politice nebo o počasí. Nechtěl jsem mluvit o medvědech a modrém člověku a podobných věcech. Cítil jsem, že to je absurdní. Neskutečné.

Z nějakého důvodu jsem se rozhodl postavit, ale neměl jsem kam jít. Během padesáti kroků bych se ztratil. Nedokázal jsem si vybrat ani směr. Zaplavily mě podivné emoce, pro které jsem ani neměl jména, protože byly velmi letmé.

Strýc a Kohana se také postavili a šli v nastalém tichu dál. Následoval jsem je jako štěně. Dalších dvacet minut jsme šli v naprostém tichu. Ztratil jsem schopnost mluvit. Cítil jsem, že v mysli mám pocit podivné prázdnoty, jako by někdo přišel a vyprázdnil ji od všech tužeb, dokonce i od touhy promluvit byť jen jediné slovo.

Strýc byl bez pochyby výstřední člověk. Věděl o mně věci, které já jsem nevěděl. Cítil jsem to. Myslím, že se mě pokoušel trochu znervóznit. Dát mi pocítit něco jako že je v mé mysli, že čte novinky, které se v ní objevují. Řekl mi to medvěd! Nesmysl.

To konstatování zkřížilo nějakou linku, kterou jsem před velice dlouhou dobou udělal v písku. Můj smysl pro logické uvažování nebyl úplně pryč. Stále jsem věřil fyzice - racionálním vysvětlením věcí, které na povrchu vypadají sice jako nadpřirozené, ale potom, po vědeckém prozkoumání, je dokázáno, že mají racionální základ, obvykle v mozku.

Možná že tito Sonvertové příliš pohrdají mozkem. Jsou chyceni v pohledu starého světa, že svět tvarují nadpřirozené síly. Z tohoto pohledu vyřezávají obměny lidské zkušenosti, vyjímají je z rozsahu posvátného - z rozsahu Sonvertů.

Snad jsem nechtěl ztratit svůj smysl pro racionalitu. Vždyť mám doktorát! Mám ho sice v oboru kinematografie a médií, ale stále jsem akademik. Mám ve své knihovně stovky knih, které to dokazují. Studoval jsem volné umění, žurnalistiku, vědu, sémantiku, antropologii… procestoval jsem svět a žil se všemi možnými opomíjenými lidmi a pak dokumentoval jejich život. Žil jsem tam, kde oni a vím, že jejich příběhy jsou zapsány někde v mé DNA, přestože si je nepamatuji.

Čím více jsem o tom přemýšlel, tím více jsem cítil hněv ke Strýci a Kohanovi. Předpokládali o mně něco mylného: že chci být Sonvertem. Že chci poznat všechny tyto nadpřirozené věci. Možná že nějaká má část to chtěla, ale co ty ostatní mé části? Mám je snad ignorovat? Musím nezaujatě naslouchat všem svým myšlenkám a názorům a potom z nich vyvodit svůj vlastní závěr. Jestli dovolím těmto domorodým Američanům, aby mě ovlivnili, budu snad muset opustit svou rodinu a žít zde v tomto opuštěném světě bílých skal a slanobýlu. Ne, děkuji!

Nadpřirozený svět jsem cítil jako něco, v čem se nedá žít a než vstoupil do mého života, nechtěl jsem s ním nic mít. Zpomalil jsem svou chůzi zmatený svými myšlenkami a těmi podivnými emocemi hněvu a nelibosti.

Téměř jsem zastavil Kohanu a Strýce a požádal je, aby mě vrátili na letiště Sioux Falls, ale když jsem se podíval dopředu, abych na ně zavolal, byli pryč. Šli přede mnou a nechali mě tu samotného. To mě ještě více rozčílilo.

“Gratuluji,” řekl hlas. “Konečně jsi při smyslech.”

Zpoza balvanu se objevila Nammu a tleskala rukama v předstírané chvále. Měla na sobě stříbrně zlatou tuniku s jemným závojem přes tvář. Vypadala krásně a svůdně. Na každém prstu měla prsten s kamenem odlišné barvy. Dokonce i z jejích palců u nohou vyzařovaly jasné záblesky drahokamů. Šla ke mně a odhrnula si závoj ze své tváře. Políbila mě na tvář a setrvala o něco déle, než mi bylo příjemné.

V tom okamžiku, kdy odhrnula svůj závoj jsem ucítil jistý druh přitažlivosti. Vůbec nechápu, jak jsem ve svém životě mohl k ní cítit přitažlivost, zvláště po našem posledním setkání, kdy jsem ji chtěl zabít. Nicméně teď jsem se k ní cítil být přitahován v ryzím protikladu muže a ženy. Na mou obranu musím říci, že byla krásnou ženou dokonalých tvarů. Ve všech fyzických ohledech byla bezchybná.

Když se dotkla mé paže, zalila mě rozkoš. Bylo to nepopsatelné. Chtěl jsem více. Chtěl jsem ji zkoumat. Položila své ruce na má předloktí a dívala se na mě. “Musím tě odměnit za tvé skvělé úvahy.” Sundala svou levou ruku a uvolnila si poutko tuniky ze svého pravého ramene. Její tunika se otevřela, spadla trochu níže a odhalila ve výstřihu její plná ňadra. Pak zvedla svou pravou ruku a sundala poutko, které drželo její tuniku na levém rameni. Tunika se uvolnila ještě víc. Trochu ustoupila a začala se provokativně houpat. Pak přišla blíže ke mně a jemně se mě na levé straně dotkla. Přišla jsem se ti omluvit za to, že jsem tě zranila na žebrech... .”

Pak se něžně dotkla mého nosu. “A na nose... .”

Potom přejela svými prsty po mém čele. “A na tvém pohledném obličeji.”

Byla neuvěřitelně laskavá a svůdná zároveň. Zhluboka jsem se nadechl, abych si připomněl, že ještě dýchám. “Co to děláš?” zeptal jsem se.

“Ty nevíš? Tak možná pomůže toto,” řekla ostýchavě. Stáhla si tuniku dolů nad boky a potom znovu přišla blíže a přitiskla se ke mně.

Nechtěl jsem to nechat pokračovat a tak jsem ji odstrčil. V mysli jsem se okamžitě začal cítit vinen a byl jsem přinucen podle toho jednat. “To nemůžu… to nemůžu dělat! Za koho mě považuješ?”

Nammu si vytáhla nahoru svou tuniku a držela si ji s rukama zkříženýma na hrudi. “Za muže, ale asi jsem tě přecenila.”

Znovu si začala upevňovat ramínka tuniky a nějaká moje část si přála, aby toho nechala (musím být čestný).

Její oči se setkaly s mými. “Jsi zmatený těmi barbary, protože jsi jim dovolil, aby tě oblbli svými řečmi o Sonvertech a vysokých posláních a nesobeckých motivech k lidstvu. Tyto řeči vždycky vzrušují slabé.”

“Já že jsem slabý? Kolik lidí se ti postavilo?”

Odmlčela se a měřila mou otázku podezřívavýma očima. “Nejsi slabý, souhlasím. Odpusť mi.”

Nechala si jedno ramínko tuniky nezavázané a znovu se dotkla mé paže. “Pomáhá ti ten obklad, nebo bys raději, abych ti to vyléčila?”

“Obklad mi vyhovuje,” řekl jsem. “Co chceš? Proč mě sleduješ? Kamkoliv jdu, ty jsi tam také. Bude to tak po zbytek mého života?”

“Má přítomnost se ti nelíbí, můj pane?” řekla posměšným tónem.

“Tvá přítomnost… je pro mě matoucí,” řekl jsem a díval se na ni.

Otočila se a ukázala mi svá záda. Její tunika samozřejmě postrádala zadní část až dolů k jejímu pasu a krása jejích ramen a zad přitáhla mou pozornost. “Tvá manželka je dobrá žena, ne?”

“Proč se mě na to ptáš?” domáhal jsem se. “Vynech mou rodinu z této naší konverzace, nebo odejdu.”

Otočila se. “A kam půjdeš, Solomone?”

“Najdu Strýce a Kohanu.”

“Podívej se kolem sebe,” řekla.

Srdce mi poskočilo, když jsem následoval její instrukce. Byl jsem tak zaměřen na ní, že jsem si nepovšiml, že jsem na jiném místě. Skály a kameny tu stále byly, ale světlo bylo jiné, obloha byla zatažená a šedivá. “Kde to jsme? Co se stalo?”

Přiblížila se přímo k mé tváři a políbila mě - tentokrát na rty. “Jsme tu sami, to je všechno, co potřebuješ vědět. Kolem není nikdo, kdo by tě mohl kontrolovat. Můžeš dělat cokoliv, po čem toužíš a nikdo se to nedozví. Pojď se mnou.”

Vzala mě za ruku a vedla mě do dolíku za velkou skupinou kamenů. Beze smyslů jsem ji následoval. Věděl jsem, co chce, a věděl jsem, že to je špatné, zvláště s ní. Ona byla nepřítelem nejvyššího řádu. Byla definicí vychytralosti a já jsem ji přesto následoval, protože jsem byl - jak to řekla - slabý. Cítil jsem se slabý, když mi sundala šaty a odložila je stranou. Cítil jsem se slabý, když si sundala tuniku a líbala mě s takovou vášní, jakou jsem si nikdy nedokázal představit. Cítil jsem se slabý, když jsme se začali do sebe proplétat a nedokázal jsem říci ani jednoduché: “přestaň.”

Celou dobu, co jsme se milovali, se mi hluboce dívala do očí. Jak to u milenců bývá, ona byla ve všem naprosto skvělá. Nejsem sice na tyto věci expert, ale nepochybuji o tom, že byla velice zkušená v umění milovat.

Její nezkrotné pohyby, zvuky a všudypřítomná ústa byly jako jediná nádoba, která nenasytně čekala, až se do ní celý vyliju. Bylo to samozřejmě velice příjemné, ale zároveň jsem při tom měl pocit jakési prázdnoty. Její skryté motivy tu stále byly a podobně jako slon v místnosti mě mohly rozmáčknout jediným chybným krokem.

Kapitola 44. Zničení

Když jsem se probral, polekal jsem se. Strýc zpíval a hlava mě bolela jako po kocovině. Byl soumrak. “Co se stalo?” ptal jsem se Strýce.

Nepřestával zpívat a vůbec si mě nevšímal. Rozhlížel jsem se kolem po Kohanovi, ale ten byl pryč. Stále nahý jsem se postavil a hledal svoje šaty, ale ty, stejně jako Kohana, zmizely.

Najednou jsem cítil, jak se moje tělo zvedá do nebe, jako bych byl orel, až na to, že jsem neměl křídla. Podíval jsem se dolů a sledoval Strýce, který, jak se zdálo, byl soustředěn na svůj zpěv. Zakřičel jsem na něj, “Strejdo! Strejdo! Co se děje?” On si mě ale dál nevšímal, jako bych neexistoval. Jak jsem stoupal do nebe, viděl jsem, jak za mnou zůstává jakási pupeční šňůra ze stříbrného světla. Mé tělo letělo vzduchem a zanechávalo za sebou tuto stříbrnou stopu světla. Podíval jsem se směrem, kam jsem letěl a uviděl mihotání žlutého světla, které skákalo pode mnou. Byl to někdo se svítilnou a běžel. Dokonce jsem měl pocit, že někdo volá mé jméno a pak mi najednou došlo, že to je Kohana, který mě hledá.

Pak jsem uslyšel křik a okamžitě jsem byl v těle, ale ne se Strýcem. Vstoupil jsem do těla a zhluboka se nadechl. Když se mé oči doširoka otevřely, zjistil jsem, že je to Nammu, kdo křičí. Pokoušel jsem se pochopit to, co jsem viděl. Nammu byla nahá, stála přede mnou a drželo ji nějaké obrovské… nebyl to člověk, bylo to něco jiného, pro co nemám slov. V potemnělém světle jsem toho příliš mnoho neviděl, ale bylo mi jasné, že by to každý nazval monstrem a tak tomu tak budu říkat.

To monstrum drželo Nammu a v očích mělo hněv. Zíralo dolů na mě jako někdo, kdo zkoumá malou blechu, než ji násilně botou rozdrtí.

“Co se děje?” zeptal jsem se reflexivně.

“Tvoje smrt se děje,” odpovědělo monstrum rozkazovacím tónem. Byla to velice přesvědčivá hrozba, neboť jsem viděl, že jeho moc je dostatečná k tomu, aby držel Nammu jen jednou rukou.

“Nech ho být,” řekla Nammu. “Byla to moje chyba. Jestli chceš někoho potrestat, měla bych to být já.”

“Kdo jsi?” zeptal jsem se.

Monstrum odstrčilo Nammu dolů na zem a smálo se. “Potrestat ho? Nechci ho potrestat, rovnou ho zabiju. Vezmu jeho pokleslou duši a rozdrtím ji do takového zapomnění, že si nikdo nevzpomene ani na jeho jméno. Jeho rod skončí mezi mými prsty.”

Monstrum přistoupilo ke mně. Viděl jsem jeho dlouhé, špičaté, zažloutlé nehty na jeho rukách a drsnou šupinatou kůži, která vypadala jako od nějaké ještěrky, akorát s lidskou inteligencí. Náhle se zastavil a podíval se dolů na mě. “Myslíš si, že postrádám lidskou inteligenci?” Zařval s hlubokým pronikavým smíchem. “Zabil jsem už dřív mnoho jedinců tvého druhu, ale ty, ty si myslím budeš své smrti náležitě užívat.”

“Počkat!” řekl jsem. “Proč? Proč mě chceš zabít? Aspoň mi řekni, co jsem udělal špatně.”

Přišel tak blízko ke mně, že jsem cítil jeho přítomnost. Bylo to tak starobylé zlo, že jeho rozpínající se moc mi doslova zvedla žaludek. A pak se hluboko z mého nitra vzedmula zvláštní reakce. Cítil jsem se rozhněván, že někdo tak odporný jako on může mít nějakou moc nebo že vůbec může existovat. Chtěl jsem ho zničit.

Tyčil se nade mnou jako obrovský dvounohý aligátor, který byl deset stop vysoký. Vím, že ten popis zní neskutečně, ale je to nejbližší, jak můžu jeho nepozemský vzhled popsat.

“Splním tvůj požadavek, protože bude dobré, když i tvoji společníci uslyší mé vysvětlení.”

“To není žádné spiknutí, Anu,” řekla Nammu.

“Ticho! Nech si mysl naplnit mými slovy a poslouchej. Pokud promluvíš znovu jen slovo, tvůj osud se tím jen zhorší, to tě ujišťuji.” Potom mluvil nějakým jazykem, kterému jsem nerozuměl, ale vím, že nebyl lidský. Vibrace jeho jazyka hřměla v mých útrobách a s každým dalším slovem mi z toho bylo více špatně.”

Pak se otočil na mě a k mé lítosti se přiklonil ještě blíže ke mně. “Víš určitě, že to chceš vědět? Budou to poslední slova před tvou záhubou.”

“Potřebuji to vědět,” řekl jsem a hlas se mi třásl strachy.

Otočil se, něco zvedl a hodil to na mě. “Tak si obleč šaty, než můj žaludek ztratí svou vůli uchovávat v sobě potravu.”

Rychle jsem si oblékl kalhoty a košili a jak jsem to dělal, všiml jsem si, že bok už mě nebolí. Dotkl jsem se svého nosu a také jsem ho cítil normálně. Byl jsem v jiném časovém období nebo mě Nammu vyléčila, aniž bych o tom věděl? Všechno se zdálo tak neskutečné… jsem ve snu?

Musím jasně zdůraznit jednu věc, a sice to, že jsem již přijal svou smrt. Ne tak kvůli tomuto monstru, jeho velikosti a moci, které mělo všechny možnosti jak mě zabít, ale protože jsem cítil, že tato forma zla dodržuje své sliby. Nepochyboval jsem o tom. Ani jednou. Zmiňuji to proto, že to vysvětluje, proč jsem s tím monstrem byl tak odvážný. Cítil jsem, že nemám co ztratit.

Zatímco jsem se oblékal, monstrum chytilo šaty Nammu a hodilo je na ni se stejnými instrukcemi. Zdálo se mi, že se trochu uklidnilo, když jsme se oba oblékli a usebrali.

“Nammu je moje konkubína,” ukázal na mě dlouhým nataženým drápem. A ty jsi ji pošpinil… jako člověk.” Zakroutil svou obrovskou hlavou ze strany na stranu a já jsem cítil, jak jeho hněv vře a hledá cestu na jazyk. “Vím, kdo jsi, a vím, že se cítíš být nedotknutelný, ale já jsem zde, abych zrušil tento tvůj pocit autority, se kterým ses tak šikovně spojil. Sonverto nebo ne, zničím tě. Pošpinil jsi Dům Anua a když překročíš tuto mez, nemám jinou možnost, než tě odeslat do bran pekla, kde budeš po celý svůj nesmrtelný život hnít jako kus lejna, který se bude třást před mým hněvem.”

“Tak to je důvod, proč mě chceš zabít? Protože mě tvoje konkubína svedla k...”

“Jestli chceš naznačit, že můj důvod je slabý, tak si šetři dech,” řeklo monstrum. “Můj důvod je dokonalý. Má povinnost poslat tě do pekla je dokonalá. Všechno, co dělám, je kódováno touto dokonalostí. Víš, s kým máš tu čest? Já jsem tvůj pán. Já jsem osobnost, kterou ve vašich svatých knihách nazýváte Bohem. Já jsem tím, kdo udělal ze slabostí tvého druhu svůj doplněk k tvorbě. Abych zajistil hojnost své planetě, tak umím rozšířit svůj trůn a zahrnout do něj další slabé rasy, které touží po Bohu, jež je spasí před jejich slabostmi. To je dokonalost, která mi umožňuje vládnout.”

“A co je dokonalého na vraždě nebo vykořisťování?” zeptal jsem se.

“Když je opodstatněná, je… dokonalá.”

“Tu opodstatněnost, tu vytváříš ty? Ty jsi tím, kdo o ní rozhoduje?”

“Je jen jeden Bůh, to tě neučili v nedělní škole?”

“Ty nejsi Bůh. Ty jsi monstrum, které věří, že je Bohem a nic víc. Ty jsi protikladem Boha!”

Viděl jsem, že monstrum je mými slovy pobaveno, jako by je vstřebávalo jako palivo pro mé zabití.

“Tak to je, můj vychrtlý malý člověče.” řeklo monstrum a rty mu škubaly hněvem. Šel ještě blíže, naklonil se ke mně a zkoumal mě. “Vidím, že máš přátele.”

“Co tím myslíš?”

Otočil se a natáhl ruku, jako by něco chytal. Viděl jsem, jak je Kohana nějakou neviditelnou silou chycen a dotažen do našeho malého tábora. Monstrum mu položilo nohu na krk a podívalo se na mě. “Mám mu křupnout krk, nebo připustíš, že jsem tvůj Bůh?”

“Připouštím! Připouštím… jsi můj Bůh!” vyhrknul jsem. Rozběhl jsem se Kohanovi na pomoc, ale to monstrum mi poslalo mocný mentální příkaz zastavit se. Mé tělo kleslo jako loutka, která byla náhle bez loutkaře. Stěží jsem pozvedl svou vůli natolik, abych dokázal zvednout hlavu a mohl sledovat pokračující představení.

Kohana ležel na zádech a najednou se začal zvedat, jako by levitoval ve vzduchu. Podíval se na mě s obrovským zděšením. Na krátkou chvíli jsem zahlédl jeho ústa, která artikulovala slova Dou Xing. Vyslovil jsem jeho jméno nahlas. “Dou Xing.”

Postavil jsem se a cítil, že do mě vstoupila nová energie. Otočil jsem se zády k monstru, natáhl ruce a začal se modlit. Modlitba vycházela z nějakého místa ve mně, které mi bylo neznámé. Modlil jsem se slovy, která byla jako hlína na diamantech vespod. Slyšel jsem, jak monstrum za mnou křičí slova hněvu, ale ta na mě nedosáhla. Modlil jsem se za více lásky. Modlil jsem se, aby láska zasáhla i tohoto sebe-deklarovaného Boha a vysušila jeho zlo do větví bez listů, které se budou moci rozpadnout a rozložit. Takový obraz toho monstra jsem viděl.

Najednou jsem cítil dech na svém zátylku. Slyšel jsem slova - hlasitá, bušící slova plná hněvu a vzteku. Bušily na můj zátylek a hlavu a já jsem to cítil jako útok nesvaté armády. Otočil jsem se a podíval se jí láskyplně do tváře. Láska, nevím ani jak to mám říct, ale cítím, že to je víc než jen jedna věc. Pochopil jsem to monstrum. Cítil jsem k němu soucit.

Nebál jsem se ho. Věděl jsem, že já nejsem zdrojem té lásky. Že jsem prostě korytem, kterým plyne. Viděl jsem, jak to monstrum zvedlo svou ruku k obloze a připravilo se k drtícímu úderu. Pak nastala tma.

Tma, která byla tak hustá, že byla jako tekuté uhlí, které se na mě vylilo. Uvolnil jsem se a stále cítil, jak skrze mě plyne proud lásky. Všechno kolem mě utichlo. Žádné zvuky. Žádné pocity. Žádná světla. Žádné obrazy. Dokonce i mé myšlenky se zpomalily a mou pozornost zaujala tato otázka: “Je to konec? Jsem zničen?”

Kapitola 45. Nebeské těleso

Skutečnost, že čtete tato slova, je důkazem, že jsem nebyl zničen. Takže v této záležitosti si můžete oddychnout. Když jsem znovu nabyl vědomí, první věc, kterou jsem si uvědomil, byl hlas muže. Zpíval krásnou melodii, takovou, která okamžitě zlepší člověku náladu. Otevřel jsem oči a uviděl krásnou modrou oblohu s bílými mraky. Posadil jsem se, abych uviděl malý ohýnek a muže, který byl zdrojem toho zpívání, jež mě probudilo.

Dou Xing vypadal ve světle modré košili a volných šedých kalhotech působivě. Své dlouhé černé vlasy měl sepnuté jednoduchou čelenkou. Vypadal, že je tak třicátník a je naprosto zdravý. Seděl přímo naproti mě. Byl bosý a nohy měl zkřížené pod sebou. Malé ohniště s příjemně hřejícím ohněm bylo jedinou věcí mezi námi. Vypadalo to, že je brzy ráno, vzduch byl chladný a řízný a slunce už svítilo přímo na nás.

“Jsi to skutečně ty?” zeptal jsem se. Mé nadšení neznalo mezí, když jsem ho viděl naprosto zdravého, svobodného a klidného.

Přestal zpívat a usmál se na mě. “Ano, jsem.”

“Myslel jsem, že tě zabil ten démon.”

“Mnohokrát je to, co vypadá jako jedna věc, něco úplně jiného, zvláště co se démonů týká.”

“Co tím myslíš?”

“Jsou to iluzionisté. Používají své iluze, aby vytvářeli strach, ve kterém potom láska nemůže přetrvat. Bez lásky se lidé uchylují k základním instinktům, kde se pak démoni můžou stát bohy.”

Protřel jsem si oči, abych se ujistil, že nesním. “Kde to jsem?”

“Jsi v mé skutečnosti.”

“Má nějaké jméno?”

Řekl velmi pomalu. “Má… skutečnost.”

“Jak jsem se sem dostal?”

“Zavolal jsi mě a já jsem ti přišel na pomoc. Vzal jsem tvého ducha sem, a proto jsi teď v mé skutečnosti.”

“A co moje tělo?”

“O tvé tělo se starají jiní. Já se zabývám tvých duchem.”

“Jsem tedy mrtvý?”

Zakroutil hlavou a jemně se usmál. “Ne, prostě změna světů.”

Byl jsem velice šťastný, že vidím Dou Xinga živého. Choval jsem k tomuto člověku takovou úctu, ačkoliv jsem toho o jeho činech příliš mnoho nevěděl. Existovalo o něm mnoho mýtů, ale myslím, že pravda byla ta, že to byl někdo, kdo žil před 3.000 lety a napsal neodvolatelný text o duchovním životě. Studoval jsem jeho život, když jsem se vrátil domů z nemocnice, ale v mé vizi byl úplně někým jiným, než o kom jsem pak četl. Zde v jeho vlastní skutečnosti, vypadal spíše jako mýtus. To se mi líbilo.

“Proč jsem zde?” zeptal jsem se.

“Dal by sis nějaký čaj?” zeptal se Dou Xing a mou otázku ignoroval.

“Ano, děkuji, to bude výborné.”

Nad ohněm byla stříbrná, velice stará kovová konvice. Sledoval jsem, jak dal nějaké natrhané byliny do vody a nechal je louhovat. Zdálo se, že si je pečlivě prohlíží a rozhoduje se, které dá do konvice a které vytřídí do košíku za sebou.

Dou Xing byl tichý a duchapřítomný, když se zabýval přípravou čaje a naléváním hutné zlatavě hnědé tekutiny do bílých porcelánových šálků. Byl pečlivý a zručný a na zem mu neukápla ani jediná kapka.

Jako správný hostitel mi podal šálek s ouškem směřujícím ke mně a potom zvedl svůj šálek vysoko k obloze. “Nabízím tento pokorný přípitek… těm, kteří se dokáží otočit zády.”

Usmál jsem se nad jeho komentářem a vzpomněl si, co jsem udělal s tím monstrem. Celý zážitek s Nammu se mi začal do detailů vybavovat a já jsem uvažoval, jestli ten přípitek není dvojsmyslný. Pak jsem se napil toho čaje, který byl nejlepší, jaký jsem kdy pil. Doufal jsem, že mou vzpomínku s Nammu transformuji do toho čaje, který byl svou plností a jemností naprosto báječný.

“Ten čaj je vynikající, děkuji.”

Dou Xing uznale přikývl.

“Jsi zde,” začal, “protože mám něco, co ti chci dát. Naučil ses dobře číst svůj svět prostřednictvím mysli, ale teď je čas, abys ho četl prostřednictvím svého srdce.”

“Proč srdce?” zeptal jsem se. “Srdce je jemné, sentimentální a zranitelné. Proč bych měl svůj svět číst srdcem?”

“Je pravdou, že srdce je sice měkké, ale také je silné, protože je přizpůsobivé. A zatímco může být zranitelné, právě jeho zranitelnost je tím, co chrání jeho pokoru a soucit.”

“Jak by člověk měl číst srdcem?”

“Srdce je jako čočka duše, kterou duše používá, aby se podívala do světa jevů a správně pozorovala úmysly těch, kteří jsou kolem ní. Duše čte svět skrze tuto čočku, aby určila příslušný projev, který udělá ve světě jevů. Je-li srdce čisté a zběhlé ve čtení světa kolem sebe, duše je schopná přinést přesnou pomoc k pozvednutí a rozšíření jakékoliv situace.”

“Jak přesně to funguje - to čtení srdcem?”

“Je to vztah k připojení,” řekl Dou Xing a napil se čaje.

“Připojení k čemu?” zeptal jsem se.

“Ke kultuře Prvotního Zdroje.”

“Jak můžu získat připojení k něčemu, co ani nemůžu pochopit?” Hlas se mi při té otázce chvěl.

“Kultura Prvotního Zdroje není tak vzdálená či nepoznatelná. Nalézá se v srdci. Kultura našeho Stvořitele je jistým spojením - spojením s jedinci, přírodou i skupinami formou pochopení, které se vždy pokouší sjednotit se s následující hlubší úrovní spojení. Je to právě tato kultura pochopení, která vytváří soucit a lásku. Srdce je čočkou, která pomáhá duši chápat. Mysl a tělo jsou nástroji, které jsou používány k tomu, aby zprostředkovaly toto pochopení do světa jevů. Proto mysl-tělo nečte svět, ale spíše je nástrojem duše pro vyjádření její moudrosti.”

“Říkal jsi, že to funguje, když srdce je čisté, zběhlé ve čtení světa. Jak člověk zajistí, aby srdce bylo čisté?”

“Jak zajistíš, aby okno bylo čisté?”

Podíval jsem se na něj, abych se ujistil, že není sarkastický, ale on se na mě díval svýma pronikavýma očima, které potvrzovaly jeho upřímnost.

“Podívám se skrz něj a vidím. Když vidím špínu nebo prach, vyčistím ho.”

Dou Xing přikývl.

“Tak… mám čistit své srdce?”

“Jestli ho chceš čistit, tak ano”

“Jak?”

“Nezáleží na tom jak. Na čem záleží, je tvůj záměr to dělat a pak konat to, k čemu tě tvůj záměr vede.”

“Takže jedna technika je stejně dobrá, jako jiná? Skutečně to tak je?”

“To nikdy není o technice,” řekl Dou Xing a jeho oči byly naprosto klidné a soustředěné na mé. “Je to o záměru, který je za technikou.”

“Jestliže záměr je tím klíčem, tak jaký je nejlepší způsob, jak vytvořit nejlepší záměr?”

“Ty vždycky hledáš nejlepší způsob, nejsilnější řešení, nejrychlejší cestu, nejefektivnější využití zdrojů. Duši nebo čočce srdce však na ničem z toho nezáleží. Záleží na záměru. Proč chceš s větší jasností vidět úmysl světa, který tě obklopuje? Jestli to uvidíš jasněji, co budeš s touto větší jasností dělat? Odpovědi na tyto dvě otázky jsou jedinou existující technikou, jestli otázce můžeš říkat technika.”

Naslouchal jsem těm jemným rozdílům, které dělal a procítil jsem cestu ke své další otázce. “Když uvažuješ o těchto otázkách, jak si na ně odpovídáš?”

Ve chvíli, kdy jsem vyslovil ta slova, jsem měl pocit, že Dou Xing nezodpoví tak osobní otázku. Samozřejmě jsem mohl tu otázku vzít zpět, ale slova už byla vyřčena.

Dou Xing se podíval na oblohu, jako by uvažoval o mé otázce, nebo mi tím snad dával naději. Pak se dlouze napil čaje, šálek sevřený v obou dlaních. “Pochop, že má odpověď ovlivní tvou odpověď. Jestli s tebou budu sdílet mé odpovědi, ty z nich možná uděláš své odpovědi, protože já jsem Dou Xing. Toto je osobní objev, který se stále mění, nikdy není statický. Odpovědi se časem změní. Stanou se rozhodnějšími,

jemnějšími a ovlivněné danou situací. Je to proces zrání. Kdybys začal z místa, které není tvým vlastním, minul by ses s cestou a je to právě ta cesta, která tě definuje."

"Není jen jedna odpověď. Není správná a špatná odpověď. Je prostě buď odpověď, nebo otázka. Ti, kteří si tyto otázky nepokládají pravidelně, postrádají esenci duchovního žití ve světě jevů. Uznávají to, pro co se rozhodli druzí; vystaví na tom své životy; jsou mučeni, aby to popřeli; zabíjeni, aby se to ututlalo. Všechna tajemství, všichni velcí kouzelníci, všechny techniky či mantry, které kdy byly vyvinuty, blednou v porovnání s těmito jednoduchými otázkami, které stále dál definují jedince a to dokonce i tehdy, jestliže jedinec věří, že je již celistvý a dokonalý."

"Proč? Proč to má takovou moc, že to tvaruje život jedince?"

"Protože to, jak jedinec udržuje své srdce čisté, závisí na jasnosti jeho záměru a přesvědčení, s jakým tento záměr udržuje. Jestliže chceš vidět svět jako vzájemně propojené plynutí energie - tanec světla, který vytváří stíny - pak také chceš rozumět tomu, že stíny tě vábí k soucitu, péči a uvolňování toho, co duše přináší do tohoto tance světla. Stíny netlumí tvůj záměr, ony ho osvětlují. Posilují ho."

"Někteří lidé věří, že stíny jsou hříšné, zlé, že vytvářejí omezení a manipulují s lidmi. A já ti teď řeknu, že kdyby nebylo stínů, srdce by nemělo význam. A bez významu by duchovní žití ve světě jevů prostě nebylo možné."

"Jsou lidé, kteří by chtěli vybudovat ideální svět spravedlnosti a vzájemného respektu. Chtějí, aby každý byl spravedlivý, milující a štědrý. Chtějí, aby ve světě jevů zavládl jakýsi dokonalý řád a rovnováha. To se nikdy nestane a ani to není žádoucí."

"Proč ne?" zeptal jsem se. "Jestliže alternativou jsou války a nenávist a nespravedlnost, proč to není žádoucí?"

"Protože svět jevů není skutečný. Je to pískoviště duše. Duše do něj může vstoupit a postavit tu věci, které budou existovat minutu a potom zmizí tím, že na ně někdo jiný šlápne. Pískoviště, i když se může zdát velké, je obsaženo v jediném atomu nekonečného světa a tento svět se do pískoviště nevejde. Přitom někteří věří, že by pískoviště mělo být jako ten nekonečný svět."

"Svět jevů byl vytvořen tak, aby v sobě obsahoval jak světlo, tak stíny. Byl vytvořen tak, aby duši dal šanci aktivovat hlubší úrovně empatie a pochopení a plně ocenit spojení jednoho života s druhým v nekonečném řetězci."

"Jestliže tedy svět jevů není skutečný," zeptal jsem se, "tak proč se zabývat jeho změnou, zlepšením, aby byl spravedlivější a čestnější pro všechny? Nepostrádá to také smysl?"

"To je paradox žití ve světě jevů," zašeptal Dou Xing. "Na jedné straně máš pískoviště duší, které je dočasné a stále se měnící. Toto pískoviště se vyvíjí. Jeho dynamika je hnána jeho zdrojem - jeho absolutním stvořitelem - a v měřítkách času a prostoru je toto pískoviště pomalu přiváděno ke svému zdroji."

"Jak se stíny zmenšují, zmenšuje se i světlo. Cesta čtení srdcem je o pochopení této duality jako svého spojence a nikoliv jako zmenšení tvé duchovnosti."

"Všechno to začíná v srdci, protože duše skrze něj vidí. To, co vidí, pak vyjadřuje prostřednictvím myslitěla. Jestliže je mysl-tělo inspirováno k vyjadřování lásky, je to z důvodu, že to srdce umožnilo. Vyjadřování lásky do světa jevů je účelem duchovního žití. Avšak to, co z této lásky vzejde, je ponecháno na mystériu většího záměru Prvotního Zdroje. Není to doručeno do světa, aby ho to učinilo dokonalým, bez stínů, nebo aby to zvítězilo nad dualitou."

Za normálních okolností bych slyšel tato slova, pokýval hlavou a pocítil, jak se mi oči zakalují mrzutým zmatkem. Nicméně teď jsem rozuměl tomu, co mi Dou Xing řekl. Bylo to, jako by se můj svět poprvé vyjasnil; přinejmenším od té doby, co jsem měl transplantaci srdce. Ale stále ve mně byl nějaký program, že chci mít nějakou techniku či metodu, kterou bych mohl praktikovat a která by mě dovedla ke správnému výsledku.

"Použil jsi pojem duchovní žití," řekl jsem, "co to znamená?"

"Znamená to milovat," odpověděl Dou Xing. "Tak je to jednoduché. Co není jednoduché, je dynamický proces, jak jedinec lásku vytváří."

"Co tím myslíš, vytváří lásku? Jak vytvářím lásku?"

"Jak jsem právě řekl, tvé srdce musí být čisté, aby umožnilo duchu vidět záměry světa kolem tebe, ať už se ten svět prezentuje v jakékoliv formě. Svět jevů vyrůstá do mnohosti z jednoty. Zjevuje se tvým smyslům. Může být zvířetem, stromem, hmyzem, počasím, člověkem nebo entitou z jiného světa. Taky to může být všechno výše jmenované dohromady. Ať už se ti svět prezentuje v daném okamžiku jakkoliv, ty dovoluješ svému duchu dekódovat záměr, který je skrytý za světem u tvého zápraží."

"Dobře," přikývl jsem, "ale jak ho dekóduji a proč je to tak důležité při vytváření lásky?"

Dou Xing vzdychl ještě jemněji. "Když se snažíš myšlenky zachytit, můžou se ti stále vysmekávat. Když jim dovolíš, aby k tobě přišly, můžou vklouznout dovnitř a přinést ti jasnost. Zkus být více trpělivý se svou touhou po větším pochopení. Je to velmi jemná rovnováha - chtít jít ve svém pochopení hlouběji, výše a šíře a zároveň umožnit tomuto pochopení, aby do tebe vstoupilo svým vlastním tempem."

"Láska je kulminací. Je utkána z mnoha kvalit, jako jsou vděčnost, odvaha, soucit, pokora a tak dál, avšak tyto rozličné tváře lásky zůstávají zakořeněny v přirozeném stavu lásky, který je bezpodmínečný a bezčasový. A tato kvalita je o pochopení toho, jak a proč je všechno spojeno."

"Když se jen podíváš pod povrch světa jevů, můžeš vidět záblesky tohoto spojení, ale když chceš pod povrch proniknout - rozbít vajíčko, které tě obklopuje - musíš nejdřív opustit světonázor, kterému jsi byl

učen svými rodiči, společností, médii, učiteli, knihami. Musíš se vyprázdnit od zaujatosti a souzení, které víří v těchto kruzích vzdělávání, náboženství a sociální programování. Musíš se stát nezávislým… nezávislým ve své interpretaci světa jevů."

"Jakmile jednou dosáhneš této nezávislosti, začneš číst svým srdcem. Pak vnímáš svůj svět skrze přirozený srdeční pocit spojení s kulturou Prvotního Zdroje. Uvidíš, jak ctnosti srdce nalézají své vyjádření ve tvém životě, a budeš pozorovat, jak tyto ctnosti expandují do tvého světa."

Začal jsem klást další otázku, ale Dou Xing zvedl svou paži a potom zavřel oči. "To, co jsem ti chtěl dát…"

Viděl jsem, jak se můj svět začíná měnit, když se jeho hlas rychle vytrácel do ticha. Dou Xing a všechno kolem něj, stromy, obloha, země - to všechno se pohybovalo a měnilo do nových tvarů a barev.

Byl jsem dopraven do nového světa a mé oči zprvu kmitaly zmatkem nad náhlou a nevysvětlitelnou temnotou. Byl jsem sám. Volal jsem Dou Xinga, ale můj hlas se odrážel do hluboké divočiny. To místo mi připadalo povědomé. Stál jsem na břehu jezera. Hvězdy zářily v celé své slávě a vrhaly své divoké záblesky stříbrného světla proti černé obloze.

Pak jsem to uviděl. Nebeské těleso, které se vznášelo vprostřed jezera a se zdánlivou nechutí vrhalo své světlo. Okamžitě jsem si vzpomněl na svou vizi se Zenit a předpokládal jsem, že jde o to samé jezero a těleso až na to, že tu nebyl žádný led a snad ani žádná monstra. To těleso se vznášelo nad vodou, každou sekundu bylo jasnější a provrtávalo temnotu noci. Nemohl jsem od něj odvrátit zrak a cítil jsem, že ono mě také sleduje.

Bylo jako miniaturní slunce, které vyzařovalo své světlo na celý les, až bylo téměř tak jasno jako ve dne. Pak jsem uslyšel hlas ve své mysli. "Běž a budeš proměněn."

Rozhlédl jsem se kolem, abych se ujistil, že to nikdo neřekl. Nikoho jsem neviděl. Co mě pobízí k tomu, abych plaval k tomu tělesu a proč? Měl jsem na sobě šaty a ta voda bude asi studená. Doplavu vůbec tak daleko? Nebudou pod vodou ta monstra? Všechny tyto myšlenky mi táhly hlavou a pak jsem znovu uslyšel ten hlas. "Běž!"

Tentokrát měl hlas rozkazovací tón a já jsem se začal svlékat. Chtěl jsem k tomu tělesu jít. Vnímal jsem to světlo jako klíč k mým vzpomínkám. Nebylo to tím, co mi Zenit říkala? Svlékl jsem se do spodního prádla a opatrně strčil nohu do vody. K mému překvapení byla příjemná, pro mé tělo dokonce konejšivá. Brouzdal jsem se od břehu až po pás a mezi prsty u nohou cítil písek.

Poprvé jsem se rozhlédl kolem a měřil velikost a tvar jezera. Ve vyzařování toho tělesa jsem mohl vidět, že voda je křišťálově čistá, obklopená mohutnými borovicemi, které tečkovaly břeh jako klidní strážci.

Jezero bylo kruhové a zdálo se, že těleso je přesně vprostřed. Kdybych si troufnul to odhadnout, tak jezero mělo napříč kolem dvou mil. Doplavat k tomu tělesu by nemuselo být tak snadné.

Zrovna jsem se nořil do vody a začínal plavat, když to těleso začalo pomalu sestupovat. Jak podivné, pomyslel jsem si. Určitě nebude moci jít pod vodu, ale jak jsem se tak díval, tak to bylo přesně to, co dělalo. Úmyslně a řízeně sestupovalo do vody, až les náhle potemněl do pouhého mysteriózního obrysu. Jezero se zabarvilo tyrkysovou a akvamarínovou modří a mě něco přimělo, abych zadržel dech, ponořil se do vody a otevřel oči.

To, co jsem uviděl pak, bylo to nejúžasnější, co jsem kdy viděl. Světlo toho tělesa osvětlovalo celé jezero a já jsem mohl vidět celé jezero pod hladinou, voda byla průhledná téměř jako vzduch. Těleso začalo velmi pomalu rotovat, a když se tak dělo, vysílalo glyfy zlatého světla, které během asi deseti sekund docestovaly až ke břehu. Sledoval jsem, jak některé z těchto glyfů přišly až do blízkosti mé pozice pod vodou - zdály se být živé, měnily své tvary, když plynuly vodou.

Potřeboval jsem se znovu nadechnout, abych se mohl dál dívat a než jsem začal stoupat vzhůru za vzduchem, tak jsem se ujistil, že v cestě nejsou žádné glyfy, které by se mě dotkly. Vynořil jsem hlavu nad vodu, rychle se rozhlédl kolem, zhluboka se nadechl a vrátil se pod povrch.

Těleso rotovalo rychleji a rychleji a jak se zrychlovalo, počet glyfů, které uvolňovalo, exponenciálně rostl. Přicházely ke mně ve větším počtu a má snaha se jim vyhnout se stávala marnou. Jeden z nich prosvištěl jen pár palců kolem mě a já jsem cítil i slyšel jemný elektrický náboj, který uvolňoval.

Pak jsem si povšiml, že mě jeden zasáhl na levé noze do kotníku a cítil jsem náraz energie, jak běží nahoru po mé páteři až do hlavy. Když se to stalo, uslyšel jsem zvuk podobný pomalému vzdechu nebo nevyslovenému vyjádření.

Těleso dál zrychlovalo a glyfy kolem mě se zvětšovaly. Několik z nich se dotklo mého těla. Chtěl jsem vylézt z jezera a dostat se do bezpečí břehu, ale nebyl jsem schopen se hýbat. Cítil jsem další zásahy a pokaždé, když se to stalo, zažil jsem elektrický náboj a uslyšel zvuk podobný slovu, které chce být vyřčeno.

Když se mě dotklo víc jak tucet těch glyfů, začal jsem slyšet zvuky, které jsem chápal jako slova.

"Svrchovaná… Jednota… vytváří… expanzi… aktivované… rozhraní… zdrojové… inteligence…"

Slyšel jsem ta slova, jak mi znějí v hlavě, jak přicházejí z nitra a každé slovo doznívalo jako obrovský gong, který byl rozezněn mocnou palicí. Když se ty glyfy dotkly mého těla, bylo to jako by přenesly zvuk slova do mé hlavy a naplnily jím mozek a nervový systém. Slyšel jsem ta slova jako samostatné noty; jejich významu jsem ale nerozuměl.

Tělo mi začalo ochrnovat a já jsem cítil, jak se nořím hlouběji do jezera. Když jsem cítil, jak se mé tělo topí, začal jsem panikařit. Nemám sice ponětí, jak je to možné, ale nějak jsem byl schopen pod vodou dýchat. Jak jsem pomalu klesal do hlubin jezera, viděl jsem, že to těleso sestupuje stejně rychle, jako by mě

sledovalo. Jeho světlo se zmenšovalo a rotace zpomalovala. Pak už jsem z něj neviděl vycházet žádné glyfy. Vypadalo tak unaveně, jak já jsem se unaveně cítil.

Když moje tělo doplulo na dno jezera, povšiml jsem si velké vertikální šachty, která byla ve středu dna jezera. Šachta měla přinejmenším padesát stop v průměru a já jsem sledoval, jak těleso sestupuje do ní. Světlo okamžitě potemnělo a paprsek světla vycházel na hladinu jezera, která byla asi osmdesát stop nad námi. Když to těleso zmizelo uvnitř té šachty, ucítil jsem bodnutí strachu, které přimělo mé tělo k reakci následování toho tělesa. Jak jsem plaval, překvapivě se mi vrátila nějaká energie a já jsem se nořil hlouběji do té šachty. Těleso stále vyzařovalo, ale jeho světlo se změnilo na modrý odstín. Osvětlovalo stěny šachty, které byly pokryté glyfy a symboly jazyka, ze kterého jsem nic neznal.

Když jsem se podíval na stěny šachty, glyfy se pohybovaly a měnily tvar. Cítil jsem, že slyším tlumený sbor hlasů, ale nic z toho jsem nedokázal interpretovat jako jazyk.

Těleso pokračovalo v sestupu hlouběji a hlouběji do vodou zaplněné šachty a já jsem ho následoval. Zůstával jsem asi třicet stop nad ním, což jsem považoval za bezpečnou vzdálenost. Neviděl jsem žádné dno té šachty a dokonce i teď, když toto píšu, se stále divím, že jsem necítil žádný strach. Cítil jsem jen své instinkty, které mi říkaly, že je důležité zůstat poblíž toho tělesa.

Jak jsme sestupovali, tlumené hlasy pokračovaly. S určitou mírou jistoty jsem vnímal, jak ty hlasy přicházejí ze stěn té šachty - nebo přesněji z těch glyfů. Čím hlouběji jsme šli, tím se světlo toho tělesa měnilo na fialovější odstín a bylo jemnější. Plaval jsem o něco blíže k němu, když světlo bylo tlumenější.

Stále jsme klesali dál. Nemám představu, jak daleko jsme byli, když se těleso zastavilo. Světlo, které vyzařovalo, bylo tak jemné, že jsem stěží dokázal rozeznat, že nějaké světlo z něj vyzařuje. Podíval jsem se nahoru a viděl jen temnou propast. Ústí šachty zmizelo. Byl jsem stovky stop pod povrchem jezera. Pak těleso potemnělo úplně. Nikde nebylo žádné světlo.

Ty hlasy tu však stále mumlaly, ale i ony se stávaly v té naprosté temnotě tišší, až nakonec utichly úplně. Na několik sekund jsem byl sám v naprosté prázdnotě. Pak se v nejvnitřnější části tělesa rozzářila drobná jiskra světla a já jsem mohl vidět do něj. Byl to složitý komplex mnoha pohybujících se vrstev, které byly polo-průhledné a vypadaly jako bludiště. Tyto pláty byly velice složitým způsobem vzájemně propojeny.

Vypadalo to, jako že těleso se resetuje. Jedna jiskra zažehla druhou, pak další, až se nakonec světlo tělesa znovu rozjasnilo. Nicméně tentokrát zaměřilo své světlo na dno šachty. Byli jsme na jejím dně, které bylo písečné. Písek jiskřil zlatě jantarovou barvou s nádechy světle červené.

Jak se světlo zintenzivňovalo, písek se viditelně pohyboval. Nejdřív jsem si myslel, že je něco pod tím pískem. Že to světlo snad probudilo nějaký druh stvoření, které způsobuje, že se písek hýbe, ale pak se zdálo, že písek je řízený přímo tím světlem. Začal splývat do pohybující se formy, která brzy obklopila těleso samé.

Ta forma si začala vyvíjet končetiny, nejdřív paže a pak nohy. Na vrcholu se začala formovat hlava a brzy jsem se díval na pole písku, které matně připomínalo člověka, ačkoliv bez výrazu. Těleso bylo v oblasti hrudi toho písečného stvoření a jeho oživená forma si dále vyvíjela další rysy jako uši a prsty. Celou tuto transformaci jsem sledoval v němém úžasu. Těleso zůstalo v centru a postupně zmenšovalo své světlo, jak se písek pomalu měnil do průzračné záře, která pokrývala tuto téměř lidskou formu.

Vypadalo to, že tato napůl lidská forma byla tělesem samým, které se pokoušelo být jako já. Těleso se ke mně natahovalo skrze tuto formu, kterou vytvořilo k mé podobě. Ve skutečnosti čím více jsem se na ni díval… na tuto… věc, tím více vypadala jako já. Dál se vyvíjela, její oči se s mrkáním otevřely, na špičkách prstů jí vyrostly nehty, na hlavě vlasy a všechny mé další rysy přecházely na tuto mojí neuvěřitelnou kopii. Bylo to, jako bych se díval na časově zrychlený film o otvírání poupěte, akorát to nebylo poupě. Byla to má replika!

Stále jsem se vznášel nad tím stvořením, díval se na něj dolů a uvažoval, jestli má nějaké vědomí. Ví, že jsem tu? Nikdy se nepodívalo mým směrem. Zdálo se být zaneprázdněné, jako by schopnost transformovat se do lidské bytosti v hlubinách jezera vyžadovala všechnu jeho energii a pozornost. Viděl jsem, jak se dívá na své ruce, dotýká se své hrudi, potom hlavy. Byl to můj klon, který se stával vědomým sama sebe před mýma očima. Neumím popsat pocity, které jsem měl při sledování, jak se mé další já probouzí.

Pak jsem znovu uslyšel hlas a podíval jsem se na stěny šachty. Pohybovaly se - přesněji řečeno, stlačovaly se.

Šachta se smršťovala dovnitř jako svěrák a já a můj klon (jestli jím to skutečně je), budeme brzy rozmačkáni. Viděl jsem, jak se můj klon podíval nahoru a uviděl mě. Naše oči se setkaly a já jsem cítil jeho zmatek a předpokládám, že on cítil můj. Stěny šachty se dál smršťovaly a brzy byl průměr šachty menší než deset stop a dál se zmenšoval.

Nebyl čas plavat nahoru a nebylo kam jít. Podíval jsem se na svůj klon a viděl strach a tak jsem se rozhodl jít k němu. Alespoň budeme moci zemřít společně. Plaval jsem dolů, postavil nohy na dno šachty a otevřel ústa. Nevím, jak jsem vůbec něco takového jako mluvení mohl udělat, ale promluvil jsem. “Ty jsi já?”

Čelo klonu se ostře svraštilo. “Já jsem já a jenom já. Kdo jsi ty?”

“Já jsem…“ a pak mě to zasáhlo. Všechny mé vzpomínky vtrhly dovnitř. Všechny. Vzpomněl jsem si na svatební den, první pusu mých dětí, mou kancelář na univerzitě, na oči mé matky, všechno to přišlo jako supernova vzpomínek a já jsem plakal a smál se naprosto zkoprnělý jasností této sbírky dojímavých a mocných vzpomínek.

V tom samém okamžiku jsem si uvědomil, že stěny šachty jsou tak blízko, že když natáhnu obě ruce, můžu se jich dotknout. Podíval jsem se do očí mého klonu a viděl, že uvadají. Postupně se stávaly prázdnými, jako by je opouštěla životní síla. Cítil jsem strach, že by smrt mého klonu mohla věštit mou vlastní. Zatřásl jsem jeho rameny, ale jeho tělo se už měnilo zpět na písek. Pomalu před mýma očima zmizel. Rozpustil se do dna a miliónů částic.

Zůstalo jen těleso. Jeho světlo bylo potemnělé, pokoušející se přetrvat v záření. Stěny se zastavily, ale šachta měla asi jen čtyři stopy v průměru. Předtím jsem si toho nevšiml, ale hlasy také utichly. Byl jsem v temném tichu. Podíval jsem se nahoru, a kam jsem dohlédl, viděl jsem glyfy na stěnách šachty, které se rozsvěcovaly a pak se shora šachty začínaly padat dolů. Viděl jsem, jak na mě prší tisíce glyfů plujících dolů, jako vlnící se sněhové vločky velikosti dětské dlaně.

Glyfy se počínaje vrcholem šachty odlupovaly od stěn a vytvářely dolů sestupující procesí. Když jsem se díval vzhůru, viděl jsem jen fosforeskující vzorec zlatého světla, které se snášelo dolů na mě. Jak padaly dolů, cítil jsem pocit požehnání. V těle jsem necítil žádnou bolest ani nepohodlí, ale začal jsem mít pocit klaustrofobie, když se glyfy kolem mě začaly vršit a já jsem si povšiml, že šachta se opět zmenšuje - že je stále menší a menší. Cítil jsem, jak se na mě tlačí její stěny a tak jsem natáhl ruce, abych je zastavil, ale bez úspěchu. Má síla nestačila a tak jsem se odevzdal svému osudu. Měl jsem jen poslední myšlenku: kde je to těleso?

Podíval jsem se dolů a ono se zahrabávalo do dna, jako by unikalo před glyfy a zužující se šachtou. Vyhrabávalo si tunel v písku a pak se dno šachty náhle otevřelo a já jsem zíral do naprosté temnoty a sledoval, jak těleso pode mnou odplouvá pryč jako kvetoucí kámen, který spadnul do hluboké studny. Když jsem cítil, jak se sevření šachty kolem mých ramen utahuje, měl jsem jen jednu možnost: “Skočit!”

Kapitola 46. Post-matematika

Prázdnota je místo, na které nechci vstupovat, kromě svých snů. Nepamatuji si toho příliš, co se stalo poté, co jsem skočil, ale další vzpomínka byla na to, jak se dívám nahoru na Kohanu, který se usmíval na mě dolů s výrazem radosti. Měl své ruce na mé hrudi a byl nade mnou rozkročený. Podíval jsem se doleva a doprava a uviděl v matném světle po obou stranách balvany. Jak jsem ležel vyčerpaný na zemi, mé tělo bylo naplněno hustou mlhou.

“Jak se cítíš?” zeptal se vzrušeně Kohana.

Byl jsem vyřízený a zmatený, ale jak nade mnou Kohana stál rozkročený, můj zmatek se ještě zmnohonásobil. “Co to děláš?”

“Ztratil jsi vědomí a zastavilo se ti srdce. Myslel jsem, že jsem tě ztratil. Byl jsi pryč přes pět minut.” Kohana otevřel svými prsty doširoka jedno moje oko, posvítil do něj svítilnou a se zájmem ho pozoroval. Okamžitě jsem si vzpomněl na to nebeské těleso.

“Co se stalo… co tím myslíš, že jsem byl pryč?” dožadoval jsem se.

Kohana se postavil na nohy a díval se na mě dolů. “Člověče, ty si nepamatuješ? Ta záležitost s amnézií je opravdu příhodná… vím, že bych měl raději zapomenout, co jsem zrovna viděl.”

Postavil se vedle mě a sundal své ruce. “Cítíš se natolik v pořádku, aby ses postavil?”

Zakroutil jsem hlavou. Opravdu jsem se necítil na to, abych se mohl hýbat. Tělo mi brnělo a cítil jsem se jako bych byl v jakési pozastavené animaci.

“Ukaž mi, jak hýbeš prsty,” přikázal Kohana. “A teď na nohou.”

Posvítil svítilnou na mé prsty u nohou a já jsem cítil, jak se jemně hýbou, ale bylo to namáhavé.

“Proč jsem bosý?” zeptal jsem se.

“Řeknu ti, co jsem viděl, ale ty mi musíš slíbit, že mi budeš věřit. Dobře?”

“Proč bych ti neměl věřit?”

“Prostě mi to slib,” řekl Kohana příkře.

“Já… slibuji.”

Kohana se posadil vedle mě a opřel se zády o kámen.

“Kde je Strýc?” zeptal jsem se.

“K tomu se dostanu,” odpověděl Kohana a potom si odkašlal. “Zpozdil ses za námi, když jsme šli poslední kus cesty na to místo. Cítili jsme, že máš špatnou náladu, tak jsme ti nechali prostor, ale když jsme došli na místo a čekali, pochopili jsme, že ses ztratil, nebo jsme to prostě předpokládali. Příliš nás to nepoplašilo, protože jsi duchapřítomná osoba a cesta byla celkem zřejmá a ty bys na ni přišel. A tak namísto toho, co bychom tě šli hledat, udělali jsme obřad, pojedli nějaké jídlo a čekali.”

“Jak dlouho jsem meškal?” napůl jsem zašeptal.

“Dlouho… když se začínalo stmívat, začali jsme si dělat starost a Strýc použil své šamanské umění, aby tě viděl…“

“Jak?”

“Prostě to udělal. Může zavolat sokola, vytvořit mu v hlavě tvůj obraz a říct mu, aby tě našel, a pták hledá. Když tě najde, vrátí se a vykreslí obraz místa Strýci. Neznám všechny podrobnosti, ale funguje to.”

“A tak jsi mě našel?”

“Ne. Já jsem jen hledal, křičel tvé jméno a potom jsem uslyšel křik - ženský křik někde v dálce.”

Už se mi to začínalo vybavovat. Setkal jsem se s Nammu. Měli jsme… panebože. Ono to bylo skutečné! To nebyl sen! “To byla Nammu!” zašeptal jsem nahlas, převážně pro sebe.

“Ať už to byl kdokoliv, zdálo se, že jsi vprostřed domácí hádky, až na to, že aktéři nebyli odsud. Byly to mocné entity. Nikdy předtím jsem nezažil tak silnou moc. Ten velký…“

“Vypadal jako…“

“Velká ještěrka,” řekl Kohana.

Dal jsem si ruce přes obličej. “Panebože, panebože, to nebyl sen. Co budu dělat. Co budu dělat. Do prdele!”

“Podívej, nevím, co se stalo, než jsem sem přišel. Všechno, co jsem slyšel, byly zlostné výhrůžky. Když jsem přišel blíže, zastavil jsem se a poslouchal za nějakými balvany. Neviděl jsem ještě to zvíře, ale podle jeho hlasu ti řeknu, že to nebyl někdo, koho bych chtěl potkat beze zbraně. A já jsem žádnou neměl. Tak jsem se pokoušel dostat blíž, abych viděl tu situaci a jestli ti můžu nějak pomoci. A pak jsem najednou ucítil to… nevím, jak to popsat… bylo to jako naprostá paralýza a já jsem cítil, že moje tělo je taženo k tomu zvířeti a pak už jsem jen věděl, že se dívám do obličeje toho naprosto satanského stvoření, které, jak se zdálo, mělo radost z mého strachu.”

“Pak jsem se podíval na tebe a jediná věc, která mě napadala, byl ten příběh, který jsi mi vyprávěl o Dou Xingovi, jak ti řekl, aby ses k tomu démonovi otočil zády. Přesně to jsem ti řekl a ty jsi to udělal. Otočil ses pryč, a když jsi to udělal, to stvoření se rozzlobilo a přišlo k tobě. Byl jsem si jistý, že tě zabije, ale jak zvedlo paži k úderu, Nammu se pohnula a udělala něco s jeho paží... a... pak přišel ten záblesk jasného světla a oba zmizeli. Ve vzduchu byl těžký kovový pach iontů, ale jinak po nich nebyla ani stopa.”

“Ležel jsi na zemi obličejem dolů, v bezvědomí, a když jsem kontroloval tvůj puls, žádný nebyl. Obrátil jsem tě a dělal masáž hrudníku… nepřetržitě asi pět minut… chyběly jen sekundy k tomu, abych to vzdal…“

Kohana tam seděl a kroutil hlavou. “Podívej se na mé ruce, ještě se mi třesou. Nemůžu uvěřit tomu, co se právě stalo. Musíš mi říct, proč se na tebe to zvíře tak hněvalo, a co jsi dělal s Nammu. Řekni mi to. Musíš mi to říct.”

Zíral jsem do oblohy a cítil se tak trochu jako mumie zbavená šatů. Bylo mi trapně a styděl jsem se. “Nechci o tom mluvit.”

“Musíš.”

“Vím, že si myslíš, že jsem tvůj pacient a ty jsi můj psychiatr, ale já potřebuji nějaký čas, než o tom budu schopen mluvit. Chci jen nějaký čas. Dobře?”

Kohana kopnul botami o sebe a dával tak najevo svou frustraci, ale cítil mou rozhodnost. O mém setkání s Nammu jsem nechtěl mluvit.

“Stalo se to,” řekl jsem.

Podíval se na mě tázavě. “Co?”

Doširoka jsem se usmál. “Mé vzpomínky jsou zpátky.”

“Vážně?”

Přikývl jsem.

“Všechny?” ptal se Kohana s údivem. „… dětství, práce, rodina?”

Znovu jsem přikývl a stále se přitom usmíval, neboť se mi některé z nich vybavily i při zírání do temné oblohy zalité světlem hvězd.

“To je skvělé, Solomone! Dobře, teď už se cítím mnohem lépe.”

Něco ve mně chtělo opustit toto místo. Cítil jsem, jak se nade mnou vlní nějaká přítomnost plná zábran a nenávisti.

“Tak kde je to místo, kam mě chcete vzít?” zeptal jsem se.

“Asi tři míle na sever. Není to snadná chůze, zvláště v noci. Nevím, jestli má smysl, abys to zkoušel…“

“Cítím už se lépe,” řekl jsem, posadil se a hlava se mi náhle zamotala. Poprvé od chvíle, kdy se Kohana posadil, jsem se na něj mohl podívat. Vypadal unaveně. “Díky za záchranu života.”

“Rádo se stalo, ale kdyby nezasáhla Nammu, neměl bych ani šanci tě zachránit. Takže předávám vděčnost také tvé přítelkyni.”

Představa Nammu, která mě zachraňuje, byla tak absurdní, že jsem se nad tím Kohanovým komentářem téměř rozesmál, ale udržel jsem se. Potom, co jsem právě prožil, jsem nebyl v pozici, kdy bych mohl diskutovat o nepravděpodobném.

Podíval jsem se na hodinky. “Vydejme se na cestu v noci. Měli bychom tam být do jedenácti, můžeme se tam utábořit a přespat.”

“Strýc už udělal tábořiště,” řekl Kohana. “Jestli myslíš, že jsi připraven na cestu, tak pojďme. Čím rychleji se odtud dostaneme, tím lépe. Alespoň co se týká mě.”

“Myslíš, že by se mohli vrátit?”

Kohana se postavil a nabídl mi svou ruku. “Nebudeme čekat, abychom to zjistili.”

Cesta za Strýcem byla obtížná. Necítil jsem žádnou bolest v hrudi, což Kohanu překvapovalo, ale měl jsem nepříjemné podezření, že mé srdce se nezastavilo díky infarktu myokardu, ale díky mé vizi. Nevím, co to bylo, ale nechal jsem si to pro sebe. Cesta do Strýcova tábořiště byla o něco méně než hodinu obezřetné chůze. Většinu toho času jsem strávil zkoumáním mých vzpomínek na Deryu, na své vlastní dětství a na své děti.

Přál jsem si, aby ty vzpomínky přetrvaly, ale někde hluboko ve své mysli jsem se obával, že mi znovu uniknou. Byla jen jedna vzpomínka, kterou jsem si přál ztratit, nechat ji zemřít. Byla to Nammu - a cokoliv, co se jí týkalo. A přece tu teď je temný mrak, který bude nade mnou navždy viset: měl jsem sex s někým, kdo je přímo definicí vychytralosti a zla; s vražedkyní z jiné dimenze.

Byl jsem tak bezbranný. Nenáviděl jsem se.

Každá vzpomínka, kterou jsem během té chůze odhalil a sledoval, byla projektována na pozadí scény, kdy jsem ležel na Nammu. Nebyl jsem Sonverto. Jestli je potřeba důkaz, tak já ho mám. Je obsažen v tomto znepokojivém obraze a mé soužení se nad ním se bude navždy vznášet, zírat dolů na mě a vrhat zraňující stíny do všech zákoutí mého života… minulého i budoucího.

Nenáviděl jsem se. Nenáviděl jsem být člověkem. Nenáviděl jsem být slabý. Nenáviděl jsem ty, kteří jsou silní, protože oni mě činí ještě slabším.

Někde v mé mysli musí přece existoval nějaký vyhrazený prostor, do kterého bych mohl strčit tyto temné události jako do nějaké úschovny a nechat je tam v karanténě jako radioaktivní materiál. Třeba Strýc bude takový prostor znát. To byla jediná jiskra naděje, kterou jsem měl a tak jsem se na ni pověsil.

Kapitola 47. Jablko pokušení

Kohana a já jsme našli tábořiště. Strýc tam byl a spal. Oheň už byl jen žhavými uhlíky, které byly sice teplé, ale rychle vyhasínaly. Dali jsme na oheň nějaké dřevo, které téměř okamžitě vzplanulo. Praskání hořícího dřeva a světlo ohně vyrušilo Strýce ze spánku.

“Tak jste zpátky,” řekl a mžoural očima. “Vypadáte oba unaveně… a asi jste i hladoví. Je to tak?”

“Určitě bych něco snědl, jestli nějaké jídlo zbylo,” zavtipkoval Kohana a obrátil svou pozornost na shánění jídla v batozích.

Tábořiště bylo mysteriózně pozoruhodné. Byla to malá jáma situovaná mezi dvěma skalními výčnělky, které se skláněly k sobě, a zdálo se, že mezi sebou soupeří o nadvládu. Byly tu borovice a smrky společně s pelyňkem. Všechno se to zdálo strategicky rozmístěno tak, aby to vytvořilo efekt soukromí. Ačkoliv byla téměř půlnoc, tak jsem mezi měsícem, ohněm a bíle zbarvenými skalami mohl okolí vidět docela dobře.

“Jak často sem chodíte?” zeptal jsem se Strýce a posadil se vedle ohně, abych nechal odpočinout svým nohám.

Podíval se na mě bez výrazu. “Vypadáš smutně.”

“Možná trochu jsem,” připustil jsem měkce.

Strýc se na mě podíval. “Rád vidím, že jsi přežil svou zkoušku.”

“Mou zkoušku? Jestli to byla zkouška, tak jsem ji sice možná přežil, ale určitě jsem ji, ksakru, nesložil.”

“Některé zkoušky stačí prostě přežít,” řekl Strýc s rychlým úsměvem a pokýváním hlavy.

“To tak nevnímám,” odpověděl jsem.

“Dej tomu nějaký čas.”

“Proč to nazýváte zkouškou?” zeptal jsem se.

Strýc si odkašlal a uchopil náhrdelník skrytý za svou košilí. Pečlivě mi ho podal. “Přívěsek je zub pumy. Nenašel jsem ho jednoho dne jen tak ležet na zemi. Nekoupil jsem ho. Vyndal jsem si ho ze svého stehna, přesně odsud.” Ukázal na své pravé stehno několik palců nad kolenem.

“Šel jsem stejnou cestou jako dnes, abych navštívil toto místo. Byl jsem sám. Bylo to asi před dvaceti lety a byl jsem v lepší kondici, než jsem dnes, ale nevšiml jsem si, že mě stopuje puma. Asi si myslela, že jsem se ztratil a jsem zesláblý.”

“Byla obrovská, na délku měla asi pět stop - co se týká těla, ocas nepočítám. Skočila na mě zezadu a srazila dolů svými mocnými předními tlapami. Její první zakousnutí bylo přesně tady. Ohnal jsem se loktem tak mocně a rychle, že jí to v mé noze vyrazilo jeden řezák. Adrenalin mi vyletěl tak mocně, že jsem nic necítil. Jen jsem viděl, že je knokautovaná, ale stále dýchá. A já jsem měl zub - tento zub - uvízlý v noze.”

“Neměl jsem žádnou zbraň, ale všiml jsem si několik stop od sebe velkého kamene a tak jsem si pomyslel toto: ´zabij to zvíře, než se sebere a rozhodne se tě dorazit´. To nebyla obyčejná puma, byla obrovská. Obvykle do této velikosti nedorůstají, protože jsou špatní lovci. Tak jsem zvedl ten kámen - vážil snad dvacet liber - a zrovna jsem se chystal jí ho pustit na hlavu, když otevřela oči a začala škubat nohama. Řekl jsem nahlas ´udělej to teď´, ale věděl jsem, že zabití této majestátné kočky není odpovědí. Byla to zkouška, a kdybych ji zabil, tak bych selhal.”

“Cesta k lokalitě Unktegily je vždycky zkouškou. Šel jsem ji už stokrát a pokaždé je tu zkouška - když ne pro mě osobně, pak pro ty, kdož mě doprovázejí.”

“Máte na mysli, že pokaždé, když sem jdete, tak se vás zvířata pokoušejí zabít?”

Zasmál se. “Ne, zkouška přichází v různých podobách. Jen poukazuji na to, že přichází. Toto je nejsvatější z našich míst. Nikdo nemůže na toto místo přijít bez pořádné zkoušky.”

“A když zkoušku neuděláte, tak co?” zeptal jsem se.

“Když jsem se rozhodl tu kočku nezabít, věděl jsem, že jsem svou zkouškou prošel. Sledoval jsem, jak se ta kočka probrala a trochu omámeně se na mě podívala, jako by říkala ´já jsem ti pořádně naložila, ty jsi mi pořádně naložil, tak jsme vyrovnáni´. A prostě odešla pryč.”

“A už vás znovu neobtěžovala?”

“Ne, kdepak, ale několikrát potom jsem ji viděl a ona mě poznala. Respektovali jsme se navzájem a drželi se od sebe dál.”

Přejel jsem prsty po tom zubu, který byl asi dva palce dlouhý, vyleštěný a hladký jako achát.

“Asi o tři roky později” řekl Strýc, “jsem šel opět na toto místo, opět sám a ta samá puma stála… přesně tady.” Strýc ukázal na místo vzdálené asi padesát stop. “Ta kočka byla strážcem tohoto místa. Když jsem ji viděl, nevěděl jsem, co mám čekat. Vypadala zdravě, ale stále jí chyběl jeden zub, ten, který nosím kolem krku.” zasmál se Strýc. “Podívala se na mě, nasála vzduch a odšourala se pryč, jako by odsouhlasila mou přítomnost.”

“To bylo naposledy, kdy jsem ji viděl.”

Vrátil jsem přívěsek Strýci. “Ty zkoušky, které absolvujete, složíte je vždycky?”

“Vždycky ne, ale víckrát jsem udělal, než neudělal. Dobrý poměr.”

“A když jste neudělal, co se stalo? Byla vaše návštěva tohoto místa odlišná?”

“Tak jsem byl smutný jako teď ty. Věděl jsem, že jsem zkoušku neudělal a cítil jsem se špatně. Ale i tak jsem přišel na toto místo a udělal své obřady. Pokračoval jsem dál.”

Strýc se rozhlédl kolem, otočil hlavou v plném oblouku a podíval se nahoru do oblohy. “Toto je magický svět a my jsme magické bytosti v něm. Myslíš si, že tvá selhání tě budou pronásledovat a sužovat, ale nebudou. Změní tě a to vždy k lepšímu, jestliže si z nich vezmeš ponaučení. Je uměním vidět prchavé věci tohoto světa a častokrát jsou naše lekce nejprchavějšími ze všech věcí.”

Vzal jsem větev z ohniště a přemístil ji tak, aby mohla lépe hořet. “Víte, co se mi stalo… jaká byla má zkouška?”

Strýc byl chvíli ticho, dával si s mou otázkou načas. “Vím toho dost. Tvá zkouška byla jiná, než má. Když já jsem kráčel na toto místo, nikdy mě nesváděla krásná žena, takže tě nemůžu soudit, ani ti nabídnout pomoc. Můžu ti jen říci toto, ať se cítíš jakkoliv slabý, zabýváš se nelidskými silami. Nammu není člověk ani zvíře. Je to mocná entita a tyto entity s tebou můžou manipulovat takovými způsoby, které si ani neuvědomuješ.”

“Jestliže se o tebe zajímají tolik jako Nammu, najdou tvé slabosti a použijí je. Budou k tobě chodit z různých úhlů a zkoušet různé věci. Budou to zkoušet tak dlouho, dokud nezjistí, co funguje a pak to budou dělat tak dlouho, až tě udolají. V tom je jejich moc… částečně.”

“Tak co mám dělat? Právě teď bych měl překypovat radostí, že má ztráta paměti pominula, ale nemůžu si své vzpomínky vůbec užít, protože za každou z nich vidím obraz Nammu. Pronásleduje mě a sužuje a já cítím, že nejsem schopný to změnit.”

“Po těch zkouškách vždy zůstávají jizvy. Dokonce i ty, které uděláš, můžou zanechat jizvy, jak můžeš vidět na mém příběhu. Ty jizvy nikdy úplně nezmizí. Ale co má být; předpokládá se snad, že jsi dokonalý člověk? Podle čí definice? Kdo je tak troufalý, aby si mohl myslet, že je dokonalý? Že projde všemi zkouškami!”

Mluvil hodně nahlas a uvědomil si to a ztišil svůj hlas na pouhý šepot. “Život Sonvertů může být labyrintem, který vede z jedné zkoušky do druhé. Zdá se to nespravedlivé, to vím, ale toto je říše dobra a zla a v této říši budou Sonvertové zkoušeni temnými silami, které doufají, že rozpoutají temnou stránku Sonvertů. Takto je částečně činí lidskými - připomínají jim, že jsou také lidmi…“

“To mi nikdo nemusí připomínat.

“Ach… je to tak,” řekl Strýc. “Někdy sami sebe tak hrozně odsuzujeme, že přehlédneme lekci, která byla ve zkoušce obsažena.”

Zklidnil jsem se. “A jakou lekci jsem přehlédl?”

“Že tvá zkouška byla složitá a zapeklitá, protože jsi byl identifikován jako Sonverto, který dokončí Velký Portál. Ty budeš tím, kdo znovu-spojí lidstvo s jeho pravými stvořiteli. Ti, kteří jsou jako Nammu, kteří dělají, že jsou bohy země a lidstva, si nepřejí, aby se to stalo. To je to, o co tu jde. Jsou na tebe zaměřeni. Jsi středem jejich zájmu.”

“Do nekonečna se tě budou pokoušet manipulovat. Ty si z toho musíš vzít ponaučení a pochopit, že každá interakce s nimi, nehledě na to, jak civilně či lidsky vypadá, je podvodem a ničím víc. Ty jako lidská bytost je nezajímáš. Jediné, co je zajímá, je to, abys neuspěl ve svém poslání.”

“To je všechno? To je má lekce?”

Strýc přikývl. “Nammu ví přesně, co potřebuje udělat, aby tě zapletla do svého světa. Tak to udělala. Ty teď musíš být tak ostražitý, abys nedovolil, aby se to stalo znovu. To je jediná možnost; nejen zmenšit své selhání, ale zkoušku udělat.”

“Takže si myslíte, že mě bude dál svádět?”

Strýc si unaveně povzdychl. “To jsem nechtěl říci. Říkám, že můžeš touto zkouškou projít, když se z ní poučíš. Když to uděláš, pronásledování, na které poukazuješ, přestane.”

“Jak se ujistím, že se to nebude už nikdy opakovat?”

“Víš, o co se bude pokoušet - z jakého úhlu k tobě přijde… obrať se zády.” Strýc se znalecky usmál a podíval se do ohně, jako by zdůrazňoval své stanovisko.

Kohana vzal naši chvilkovou pauzu jako možnost pro svůj vstup a posadil se vedle ohně. Podal nám talíř s jídlem. Byl tam další cihlový chléb, kousky zvěřiny, sušené ovoce a k mému překvapení jablka.

“Ty jsi vzal jablka?” zeptal jsem se a podíval se na Kohanu.

“Jo.”

“Myslím, že začnu s nimi.”

“Neudělal už jsi to?” zaculil se Kohana.

Chtěl jsem se zeptat, co tím myslí, ale pak mi to došlo. Ten vtip, nejen jemné poukázání na hada a jablko pokušení, jak je popsán v Bibli. “No dobře, odpouštím ti to, protože jsi mi prve zachránil život.”

Té noci po společné večeři už jsme se jen smáli, převážně proto, že jsme cestu do lokality Unktegily až dosud přežili, což podle Strýcova popisu nebyl malý výkon. Ano, v mé mysli kdesi vzadu sice byl stále mučivý pocit, že jsem nadále bezbranný a snadným cílem pro moc Nammu, ale už jsem byl lépe připraven. A byl jsem se Strýcem a Kohanou - dvěma těly, od kterých se po zbytek tohoto výletu ani nehnu.

Té noci jsme hodně hovořili o mých vzpomínkách. Měl jsem pestrý a bohatý život. Zkoušky, které mě tvarovaly před mou transplantací srdce, už jsem teď poznával. Dávaly mi ještě větší sílu.

Té noci po naší společné večeři, když jsem se pokoušel usnout, se mi na chvíli zjevila vzdálená vzpomínka, týkající se nedělní školy - ohledně Adama a Evy. Pamatuji si, jak jsem četl, že to byla průzračná stvoření - sotva lidská, která hledala jen poznání svého božství. Jablko pokušení bylo vlastně poznáním dobra a zla a způsobů, jak ho transcendovat. Uvažoval jsem o tom, že strom poznání by měl být přístupný všem. Jistým způsobem jsem byl hadem.

Kapitola 48. Burkhan

Vzduchem se linula vůně borovic, pelyňku a dřevěného kouře. Vytvářelo to směs vůní, která byla úžasným vstupem do světa jevů, jak to Dou Xing rád nazýval. Probudil jsem se odpočatý, hladový a dychtivý prozkoumat to posvátné místo Unktegily. Když jsem se rozhlédl kolem, Kohana a Strýc byli zjevně pryč. Vzpomněl jsem si, že jsem už dříve slyšel nějaký pohyb, ale byl jsem příliš unavený, než abych otevřel oči. Asi šli hledat vodu a jídlo.

Postavil jsem se, oprášil si šaty, vzal čutoru s vodou a dlouze se napil. Trochu jsem si nalil na levou ruku a opláchl si obličej. Bylo to příjemné. Použil jsem rukáv košile k osušení obličeje, a když jsem otevřel oči, na velkém balvanu asi padesát stop ode mne seděl cizinec. “Kdo jsi?” zeptal jsem se polekaně a náhle jsem byl ve střehu.

“Kdo jsi ty?” přišla odpověď.

Ta osoba vypadala velmi podivně. Nebyl jsem si jist, jak ji nazvat - člověk, to si nemyslím. Elf, to snad. Byl asi čtyři stopy vysoký, velmi útlý a se shrbenými zády.

“Já jsem Solomon,” řekl jsem, “jsem tu s dalšími dvěma přáteli.”

“Skutečně? … a kde jsou tvoji přátelé?”

Rozhodl jsem se jeho otázku ignorovat, neboť jeho odpověď se mi na můj vkus zdála poněkud drzá. “Ještě ses nepředstavil.”

Slezl ze svého vyvýšeného místa na kameni a šel ke mně. Jak sebejistě kráčel mým směrem bez jakéhokoliv pocitu naléhavosti, měřil si mě svým pohledem.

“Jmenuji se Burkhan. Vím, kdo jsi, Solomone, a také vím, kdo jsou tví nepřátelé. Když se na tebe tak dívám, vůbec nevím, jak sis ty nepřátele vytvořil…“

“Kdo tě sem poslal?”

“To není důležité,” řekl a zamáchal odmítavě rukou. “Říkal jsi, že tu jsi se svými přáteli…“

“Ano.”

“A ti přátelé jsou… „ rozhlížel se kolem a otočil se přitom se svým malým tělem kolem dokola, „… pryč?”

“Zrovna jsem se probudil. Asi museli odejít hledat vodu nebo jídlo.”

“Co chceš?” zeptal jsem se a sledoval, jak se posunuje blíže k mé pozici u ohně. Sledoval jsem ho, jak se blíží k batohům a prohlíží si je. Držel nějakou hůlku, která vypadala, že je vyřezaná nožem a používal ji jako sondu, nikoliv jako hůl.

“Co chci?” říkal si tiše pro sebe znovu a znovu.

“Jsem tím, čemu ve vašem světě říkáte posel, ale ne v andělském smyslu toho slova. Ne, určitě nejsem anděl.” Usmál se a ukázal své ostré, špičaté, zažloutlé zuby.

Byl asi deset stop ode mne. Viděl jsem mu teď lépe do očí. Byly stříbrné, vypadaly kovově a přitom byly výrazné a plné energie. Měl dlouhé rovné černé vlasy až po ramena. Nos měl zakřivený a docela baňatý, avšak přiměřený ke své hlavě. Byl oblečený v jednoduché šedé róbě s černou kapucí a úzkým červeným sametovým páskem.

“Máš pro mě nějaké poselství?” zeptal jsem se.

“Za minutku se k tomu dostanu. Trpělivost.” Poslední slovo vydechl velmi pomalu.

Nelíbil se mi - žádná jeho část. Mentálně jsem si začal připravovat možnost útěku. Soudě podle jeho konstituce jsem cítil, že bych mu buď dokázal utéct anebo ho v boji přemoci, kdyby k tomu došlo. Jeho jedinou zbraní, která byla zjevná, byla jeho hůlka, která nevypadala, že by pro mě byla hrozbou. Pokračoval dál ve zběžné prohlídce našeho tábořiště, jako by něco hledal.

“Hledáš něco konkrétního, snad cestu domů?” zeptal jsem se ho uštěpačným tónem.

Okamžitě se zastavil a s opovržením se na mě podíval. “Nechovej se ke mně škodolibě. Mé kousnutí je mnohem horší než mé štěkání, to tě ujišťuji. Ale štěstí tomu tak chtělo, alespoň ve tvém případě, že zde nejsem jako vrah, ale jen jako posel.”

“Tak k věci, co chceš?” má frustrace narůstala.

“Zdá se, že jistá bytost, velmi mocná bytost… ne...ne, tak to není…“ jeho ruka, ta bez hůlky, vystřelila před něj do vzduchu v dramatickém gestu, „… nejmocnější bytost, kterou lidé znají, požádala mě, Burkhana, abych tě našel a řekl ti, že tě vypátrá a zničí, až na to bude mít čas.”

“Chce, abys věděl, že jsi naživu jen proto, že jsi pro něj bezvýznamný a až dokončí důležitější věci, tak tě… a tady použiju jeho přesná slova… tak tě roztrhá do zapomnění.”

Když doručil své poselství, viděl jsem, že se soustředí na pozorování mé reakce. Pokoušel jsem se vypadat klidně a bez obav, ale jsem si jist, že můj projev byl hrozný.

“Řekl jsi, že jsi posel, že?”

Burkhan přikývl.

“Tak předej svému zákazníkovi následující zprávu. Budu se za něj modlit, aby se naučil odpouštět, a odvolávám se na PrvoRozeného, Modrého Anděla, který řídí nejvyšší klenbu našich světů, a … “

“Nemůžu svému zákazníkovi předat takovou zprávu! Zbláznil ses? Moje hlava by se octla stovky mil od mého těla.”

“Tak mu pošli dopis.” Vykročil jsem jeho směrem. “Je čas, abys odešel.”

Burkhan se nepohnul ani o palec. Zíral na mě jako někdo, kdo je svědkem naprosté hlouposti. “Jestli si jen na chvíli myslíš, že mě můžeš zastrašit,” řekl a sotva přitom pohyboval ústy a své stříbrné oči měl zapíchnuté do mých, “pak jsi zcela určitě definicí bláznivého hlupáka.”

Přistoupil blíže ke mně a propichoval mě svýma vypočítavýma očima. “Vysvětlím svému klientovi, že ses rozplakal strachy, když jsem ti tu zprávu sdělil. Že ses tak strašně roztřásl, že jsi stěží stál. Že ho ze všech sil prosíš o odpuštění. To mu řeknu. Můj klient se nad mou zprávou usměje, možná ho to i pobaví. Přemýšlej o tom v následujících týdnech. Jsem si jist, že déle nebudeš muset čekat.”

Díval jsem se na něj dolů a prociťoval jeho energii. Byl to parazit. Sobectví - to bylo to, co jsem z něj cítil. Byl polapen a zarmoucen svým vlastním zmatkem, jako odraz zla, které se bojí samo sebe. Klekl jsem si na jedno koleno, abych byl v jeho úrovni. Chytil jsem ho za ruku, čemuž nejdříve odporoval, ale pak ho přemohl zájem a podvolil se. “Proč tě tak těší bolest a neštěstí druhých?”

“Nemá to tak snad každý?” odpověděl uštěpačně.

Zakroutil jsem hlavou. “Ne. Jsou mnozí, kteří cítí bolest druhých, kteří chápou jejich neštěstí a chtějí ulehčit jejich trápení. Někdo to cítí tak silně, že bolest a neštěstí s druhými sdílí a když tak činí, přináší do tohoto světa lásku.”

“Lásku! Tak ty mi chceš vykládat o lásce? Šetři si dech. Pohádky nepřinesou jídlo a pití na můj stůl ani zlato do mého sejfu. Ty si můžeš nechat všechnu tu svoji lásku a já si nechám své zlato a stříbro.”

“A co ti tvůj sejf přináší?”

“Bezpečnost… ochranu.”

“Toužil jsi někdy po tom, aby ti někdo porozuměl? Skutečně porozuměl?”

Chvilku se na mě díval a cítil jsem, že zvažuje mou otázku, ale v dalším okamžiku jsem viděl, jak v něm zvítězila mechanická reakce jako sucho přitahující oheň. “Nepředstírej, že mi rozumíš,” řekl s hněvem kypícím z jeho úst. Cítil jsem ten hněv, byl tak tělesný. Vytrhl svou ruku z mého sevření a já jsem ho bez odporu nechal jít.

Otevřel jsem ústa a nevím, kde se to ve mně vzalo. “Toto je cesta všech bytostí. Chceme, aby nám bylo porozuměno, protože kráčíme cestou mezi dobrem a zlem. Někdy spadneme na stranu zla, ale přejeme si, aby druzí pochopili, proč se to stalo. Co nás k tomu přimělo. Když obdržíme toto pochopení, i kdyby to bylo jen, co se za nehet vejde, jsme o něco více přitahováni ke střední cestě.

“Dokonce i ty, Burkhane, když říkáš, že o mé pochopení nestojíš, tak já ho pro tebe mám, ať si to přeješ nebo ne. Je tu. Nežádal jsem ho, ani nevzýval, aby přišlo, ani nepředstírám, že znám tvá temná místa. Nic z toho, ale jednu věc vím. Všichni jsme dětmi PrvoRozeného a co více než toto je zapotřebí vědět k tomu, abychom vyvolali pochopení?”

Burkhan o několik kroků ustoupil. Několik sekund byl potichu. Rozhlížel se kolem, jako by se chtěl ujistit, že jsme tu stále sami a pak zas přistoupil o krok blíže ke mně a podržel svou hůlku. “Vidíš toto?”

“Ano, samozřejmě.”

“Podívej se na ni pozorně,” řekl důrazně.

Následoval jsem jeho instrukce. Hůlka měla všude na sobě krvavé skvrny a poblíž jejího úzkého ukazovacího konce byly kusy vlasů a kůže.

“Tam, odkud přicházím,” zašeptal, “musí mít každý hůlku jako je tato, aby ti, kteří nás hlídají, nás mohli bít našimi vlastními hůlkami. Většina z nás je bita denně, někdy za nic. Když se naše hůlka během bití zlomí, příště jsme biti silněji a je nám přikázáno, abychom si udělali silnější hůlku. Nikdy ji nesmíme čistit. Ti, kteří mají hůlky čisté, jsou biti častěji. Někteří z mého druhu mají své hůlky tak špinavé, že jsou nakaženi infekcí, onemocní a zemřou jenom z toho, že ji drží.”

“Kde by našinec v takovém světě našel lásku nebo se staral o pochopení?”

“Proč vás ti hlídači zraňují?” zeptal jsem se.

“Protože narušujeme zákony.”

“A kdo vytvořil ty zákony?”

“Ten, kterého jsi nazval mým klientem.”

Bylo to divné, ale od té doby, co jsem si klekl a mluvil s Burkhanem, cítil jsem, jak se v oblasti mého srdce hromadí síla a jak rostla, cítil jsem, že její uvolnění je nevyhnutelné.

"Zákony, které sráží tvůj druh k bytí ve strachu a v pomstychtivosti, nejsou žádnými zákony," řekl jsem. "Jsou prostě manipulacemi, které slouží jinému účelu."

"A co by tím účelem mělo být?" zeptal se Burkhan.

"Udělat z vás otroky."

"Dokonce, i kdyby to, co říkáš, byla pravda, co s tím můžu dělat? Vše, v co můžu věřit, je být užitečným otrokem někomu, kdo má moc a být odměněn zlatem a stříbrem. Žádnou jinou cestu neznám. Má jediná skutečná schopnost je sledování lidí ve vašem světě. V tom jsem vždycky byl dobrý. Mám na ty věci čich… poznání a jsem za to rád."

"Možná máš pravdu v tom, že jsi bezmocný změnit tvůj svět. Ale stále můžeš přinést pochopení těm, kteří jsou kolem tebe. Můžeš jim ho nabídnout dokonce i tehdy, když ho odmítnou."

"A kam to povede?"

"Nevím, kam to povede," řekl jsem. "Jen vím, že existuje zdroj, který je mocnější než tvůj zákazník, a tento zdroj není o zákonech, které zmenšují nebo trestají nebo zasévají semena strachu. Ti, kteří tak činí, nehledě na jejich prohlášení o jejich božství, nejsou bohy. Napodobují to, o čem si myslí, že je mocí nad druhými, ale skutečnou mocí je vibrace rovnosti."

"Skutečnou mocí? Hlídači mají moc nás zabít. Můj zákazník má moc zabít celý náš druh jediným slovem. Může to láska trumfnout? Může mě láska před tím ochránit?"

Burkhan vzal svou hůlku a dal ji mezi své natažené ruce. "Podívej se na toto a řekni mi, kde tu sídlí láska? Kde láska ovlivní alespoň jediný atom dějin, které jsou obsaženy na této hůlce?"

Podíval jsem se na hůlku a cítil, jak se má ruka pohybuje k ní, aby ji procítila. Burkhan ji odtáhl zpět. "Nesmíš se jí dotýkat."

Dál jsem natahoval svou ruku a ignoroval ho. Položil jsem svůj prst na tu část hůlky, která byla pošpiněná krví, a ze své ruky jsem vyronil pocit lásky, který jsem cítil, jak se ve mně shromažďoval. Podíval jsem se na něj a viděl, jak má oči přišpendlené na mou ruku. "Nejsi tím, co jsem očekával," zašeptal a jeho hlava se pomalu kývala dopředu a dozadu.

Cítil jsem, jak mi oči osleply slzami a pak jsem v dálce uslyšel hlasy, z nichž jeden zněl jako Kohanův. Burkhan se na mě podíval s pocitem naléhavosti. "Nevím, co se bude dít dál, ale ukázal jsi mi něco, co nikdo jiný neudělal, a já na to nikdy nezapomenu. Nikdy na to nezapomenu."

S tím Burkhan pomalu zmizel a za ním jsem uviděl Strýce a Kohanu, kteří pomalu šli cestou, která se vinula k našemu tábořišti. Měli přes ramena pověšené čutory a mávali na mě, nedbajíce mého setkání s Burkhanem. Zamával jsem jim taky, ale mé srdce bylo v té chvíli někde jinde. Ať už byl Burkhan poroben jakýmikoliv pouty, ať už šel jakkoliv hořkou stezkou, ať už se obával a nesnášel jakéhokoliv pána, část mého srdce byla nyní v jeho srdci.

Kapitola 49. Hluboká rokle

Ve starodávných časech čerpali ze svého pocitu jednoty, aby vytvořili něco, co jim dávalo pocit oddělenosti a individualizace, která byla vlastněna a provozována tou entitou, jejíž identita se zformovala při zrození a v letech následujících se učila jedinou věc: přežít.

Nevím, odkud tato myšlenka přišla, ale podobné myšlenky mi chodily nepřetržitě. Při mém zážitku s Burkhanem se něco změnilo. Cítil jsem novou přítomnost, která do mne vstoupila od té chvíle, kdy jsem si před ním klekl.

Kohana a Strýc ke mně dorazili během krátké chvíle. Cítil jsem, jak v mém nitru povstalo tisíce otázek, které nyní čekaly, aby mohly být utříděny a uspořádány do vztahu - do mozaiky významu. Vůbec poprvé jsem si uvědomil, že nejsem lidská bytost se svou vlastní vůlí a sobeckými zájmy. Ve skutečnosti jsem byl úložištěm pocitů, vhledů a představ, které nebyly moje, ačkoliv jsem je měl s druhými sdílet.

Jsem vlastně uzlem v síti Sonvertů. Tato myšlenka, ač se tobě, čtenáři, může zdát jakkoliv divná, mi dává dokonalý smysl.

Otevřel jsem se jako uzel v této síti a využil sám sebe pro spojení; Burkhan mi k tomu nějak poskytl klíč. Proč? Co je to, co se ukázalo při mém selhání s Nammu a co mě pak katapultovalo do mého zjevného úspěchu s Burkhanem? A když říkám "úspěchu", myslím tím mou nově nalezenou schopnost přístupu k této síti informací, které zdánlivě plynou kolem nás, ale jen málokdo se jich dokáže dotknout, nebo co je ještě mnohem důležitější, nechat se do nich vtáhnout a vědomě je použít.

Kohana mě pozdravil s čutorou čerstvé vody. "Napij se. Na tomto místě se tvé tělo bude rychle dehydrovat."

"Díky," řekl jsem. Několikrát jsem si zhluboka loknul a podal mu ji zpátky. Voda byla ledově chladná a chutnala znamenitě.

"Nech si ji," řekl, "budeš potřebovat ještě. A kromě toho já ji neponesu."

Strýc trochu poodstoupil a prohlížel si mě. "Jsi připraven?"

"Najíme se nejdříve?" zeptal jsem se a vytvořil nadějný výraz v mé tváři.

Strýc pootočil svou paži dlaní dolů, takže byla jako kosa souběžně se zemí. “Dnes ráno žádné jídlo, jen vodu.”

Nemohl jsem skrýt své zklamání.

Kohana mě pošťouchl svým loktem. “Zaplň se vodou,” řekl s úsměvem. “A bude ti dobře.”

“V tom případě myslím, že jsem připraven,” oznámil jsem, zvedl svůj batoh a pověsil si čutoru přes rameno

“Tak mě následujte,” řekl Kohana, “je to už jen několik mil.”

“Myslel jsem, že ta lokalita je zde?”

Kohana se usmál. “Toto je základní tábor, ještě musíme jít kus dál a cesta je obtížná, tak zůstaň blízko.” Zasmál se Kohana. “Půjdu pomalu… stále si pamatuji, jak jsem tu byl poprvé.”

“Proč mám pocit, že se chystáme jít přes žhavé uhlí?”

“Kéž by to bylo tak snadné,” zauvažoval Kohana. Pak chytil svůj batoh a pochodoval za skalní výběžek, který nás zakrýval.

Strýc počkal, až vyrazím za Kohanou. “Tentokrát půjdu za tebou. V této části raději chodím trochu pomaleji.”

“Chlapi, vy mě opravdu znervózňujete,” řekl jsem. “Nebudou tam snad žádní draci nebo lávové příkopy, ne?”

Myslím, že jsem slyšel smích na jejich tvářích, ale nikdo z nich neřekl ani slovo.

O několik minut později jsme stáli na vrcholu skalního výčnělku, který vytvářel ochrannou bariéru pro náš základní tábor. Viděl jsem rozsáhlé pole vířících roklí a miniaturních kaňonů, které se před námi vlnily jako rozsáhlý labyrint.

“Nevidím žádné ukazatele,” poznamenal jsem nedbale.

Kohana se na mě klidně podíval. “Ach, jsou tam, jen psané Lakotsky. Sleduj mě a drž se ode mě maximálně třicet stop. Když se zpozdíš, zavolej… a taky sleduj Strýce.”

Šli jsme ke hraně prudkého klesání a Kohana zvedl ruku. “Zde začneme náš sestup. Já půjdu první, Solomone, ty běž druhý, ale začni tam. Strýci… ty víš, co dělat.”

Sotva jsme začali sestupovat, kámen velikosti basketbalového míče se svalil dolů, jak na něj Kohana umístil svou váhu. Kohana téměř spadl. Některé kameny byly rozviklané a Kohana mě instruoval, abych je nejdřív vyzkoušel, než se na ně úplně postavím. “Jestli se pohnou, spadni zpátky na svůj batoh, drž hlavu nahoře a najdi si něco pevného, čeho by ses chytil.” To byla jeho závěrečná slova, jak dál prudce sestupoval dolů v přísné koncentraci.

S plným úsilím a několika nervózními úsměvy jsme všichni tři sestoupili až na dno kaňonu. Před námi se rozprostíraly rokle a průrvy, které se jako rozvětvující se cesta klikatily pryč z našeho místa. Bylo jich devět. Kohana bez váhání do jedné z nich vešel a já jsem ho následoval. Ihned jsem pocítil uzavřený prostor hluboké rokle, který vypadal, že je velice vhodným kanálem pro proudící vodu. Po obou prudkých stěnách rokle ucpávaly cestu pokroucené kořeny mrtvých stromů a velké bílé kameny, které byly pokryté zaschlým bahnem, jež se tyčilo nad nimi.

Některé z nich měly velikost malého auta a vypadaly, že jsou umístěny tak vratce, že by mohly díky nepatrnému vyrušení z té výšky spadnout.

Šel jsem tak opatrně, jak jen to šlo.

Občas jsme přišli k některým z těchto velkých balvanů, které ležely na dně uprostřed rokle a byly jasným důkazem, že ono vyrušení se již přihodilo.

Kohana zastavil a díval se na jeden z velkých balvanů, který blokoval cestu. “Ten je tu nový, že, Strýci?”

Strýc se podíval doleva a doprava. “Spadl odtamtud.” Ukazoval prstem na šrám ve stěně rokle. “Vidíte jeho cestu.”

“Pojďme se podívat,” řekl Kohana.

Tiše jsem je následoval. Nebyl jsem si jistý, proč je tak zajímá, odkud ten kámen spadl.

“Tak jsme našli první,” řekl Strýc.

“První co?” zeptal jsem se.

“Kost Unktegily - byl to obratel.”

Kohana došel ke šrámu na straně rokle první, shrbil se nad ním a pečlivě ho zkoumal. “Není tu nic k vidění.” Bouchal rukou do hlíny. “Zem se tu zdá být pevná.”

Strýc si dřepnul a zkoumal pošramocenou vegetaci. “Pravděpodobně spadl před několika týdny.”

“Kdy jste byl na tomto místě naposledy?” zeptal jsem se.

“Už je to skoro měsíc,” řekl Strýc. “Pojďme dál.”

Několik dalších minut jsme šli skrz rokli, když jsme dorazili k prudké a úzké průrvě, která prostě padala dolů asi sto stop. Neviděl jsem v ní žádnou cestu. Kohana už se zastavil a pil z čutory.

“Jak… kam chcete jít dál?” zeptal jsem se a s úžasem sledoval nepostřehnutelnou cestu, která se před námi objevila.

“Tady se to právě stává obtížné,” usmál se Kohana a osušil si bradu.

Strýc nás dohnal a dal si hlt vody, kterou mu Kohana nabídl. Otočil se na mě s podivným úsměvem. “Když to dokáže taková stará dřevěná fajfka, jako jsem já, tak to dokážeš i ty. Prostě sleduj Kohanu a dělej přesně to, co on. Půjdu hned za tebou a budu tě sledovat.”

“Já prostě nevidím, jak se chcete dostat skrz to křoví. Kde je cesta?”

Kohana ukázal vzhůru. “Stromy.”

Podíval jsem se nahoru a uviděl propojenou spleť větví. Nic víc. “Stromy?”

“Pojď za mnou a uvidíš.”

Jak jsem řekl již dříve, Kohana byl velký člověk. Představa jak leze po stromech - zvláště po těchto propletených stromech - byla pro mě téměř nepředstavitelná.

Kohana položil svůj batoh na zem. “Naše zavazadla necháme tady, včetně čutor. Jakýkoliv volný oděv si sundej.”

Kohana si sundal svou košili a Strýc udělal totéž. Rozhlížel jsem se kolem, jako by někde v tomto lese měl být nějaký rozhodčí, který předstoupí a předloží racionální myšlenku ohledně pudu sebezáchovy. Nejen že jsem měl strach z výšek, ale co si tak pamatuji, tak po stromě jsem lezl naposledy asi tak před třiceti lety.

Tehdy jsem spadl na zem tak tvrdě, že jsem asi dvacet minut ležel tuhý jak kámen. Jinými slovy můj strach byl velmi hluboký, nebyl to pouhý instinkt. Mé vzpomínky mi bohužel v této chvíli sloužily velmi dobře.

“Nejsem si jistý, jestli toto zvládnu,” zašeptal jsem.

Kohana se na mě klidně podíval. “Sundej si košili, chytala by se ti za větve.”

Jako smyslů zbavený automat jsem si sundal košili.

Kohana se podíval na můj bok. “Tvá pohmožděnina zmizela. Jak se cítíš?”

“Dobře,” odpověděl jsem.

A tak jsme tam stáli, tři muži bez košil a zírali do té průrvy, která se zdála být strážena naprostým chaosem větví a spadlých stromů. Bylo to jako zírat do propasti nebezpečenství, které tě žádá, abys vstoupil, aby tě mohla pokořit.

Kohana se zhluboka nadechl a potom vydechl a podíval se na mě. “Jsi připraven?”

“Ne.”

Vrhl na mě úsměvný pohled. “Stejně vyrazíme.”

Kohana vyšel k velkému stromu a začal po něm šplhat. Byl jsem překvapen, že tak velký muž dokáže tak ladně plachtit ve větvích. “Víš, že lidé jsou téměř identičtí se šimpanzi… co se týká DNA? Tak na to prostě pamatuj, když mě budeš následovat.”

Ucítil jsem Strýcovu ruku na svém rameni. Stál tiše za mnou. “Klíčem je nedělat další pohyb, dokud necítíš, že tvá současná pozice je stabilní. Dobře?”

“Dobře…“

Strýc ukázal nahoru na Kohanu. “Sleduj ho podle svých nejlepších možností. Jestli půjde příliš rychle, řekni mu to.”

Vyšplhal jsem tedy po stromě. Srdce mi bušilo - představoval jsem si, že stejně jako opici. Vzal jsem si Strýcovu radu a ujišťoval se, že každému pohybu předchází pocit stability. Vyšplhal jsem po stromě asi dvacet stop nad zem. Některé větve poškrábaly mou kůži a já jsem měl pocit, že až skončíme, budu celý zkrvavený.

“Vyhni se této větvi,” řekl Kohana a ukazoval na tlustou větev.

Přikývl jsem a pokoušel se zachovat si energii.

“Půjdu z této větve na tamtu,” řekl Kohana. “Když přecházíme na jiný strom, je to riskantní. Musíš použít svou rovnováhu a instinkt. Větev, na které jsem teď, je v této vzdálenosti dost silná, ale moc se pod ni nestav, přestože vážíš méně než já. Chyť tu větev nad sebou a trochu ji zatěžkej. Ne celou vahou, asi jen půlkou. To je způsob, jak se budeme dál pohybovat z jednoho stromu na další. Rozumíš?”

Přikývl jsem. “Ano, rozumím.”

Už jsem měl žízeň. Zapomněl jsem se napít, než jsem odložil svou čutoru na zem. Aby se to ještě zhoršilo, najednou mi došlo, že celou tuto proceduru budeme muset opakovat při zpáteční cestě. Bylo těžké udržet si živý optimismus.

“Bude to lehčí, až se dostaneme za tuto první část,” řekl Kohana. “Sleduj mě pozorně a dělej přesně to samé, co já.”

Kohana chytil větev nad sebou a zatáhl za ni. Šel po větvi stromu a rukama se držel za paralelní větev nad sebou. “Když se dostaneš až do této vzdálenosti, musíš jít velmi pomalu. Pečlivě naslouchej. Větev ti řekne, kdy se budeš potřebovat o několik palců vrátit. Když nic neuslyšíš, můžeš o palec postoupit.”

Šel dále, než jsem očekával a potom se podíval zpět na mě. “Teď sáhni na horní větev, tak daleko, kam dosáhneš… zachyť se jí konečky prstů a potom se zhoupni, tak jemně jak dokážeš, na další větev. Váha tvého těla větev trochu ohne dolů a ty bys měl být schopen s lehkostí přelézt na další strom… asi takto.”

Ukázal tu svou techniku a pracovalo to bezvadně. Poté, co našel rovnováhu, přistál na větvi dalšího stromu a rychle se chytil nové horní větve, aby se stabilizoval. “Nejdřív nohama prociť větev pod sebou a potom se posuň na horní větev. Já zůstanu zde, abych tě chytil, kdybys potřeboval pomoct. Připraven?”

“Nemám ponětí.”

“Dobře, alespoň jsi čestný,” řekl Kohana povzbudivě.

Strýc se zasmál. “Buď sebejistý, i když k tomu nemáš důvod.”

Podíval jsem se za sebe, abych viděl Strýcův usměvavý obličej. Nevěděl jsem co říci. Chytil jsem větev nad sebou stejně jako to udělal Kohana a začal kráčet směrem ke Kohanově pozici na dalším stromě. Když jsem přicházel blíže k místu skoku, zpomalil jsem. Ruce se mi potily a trochu třásly. Zkoušel jsem se radši moc nedívat dolů, ale viděl jsem, že případný pád by sice nemusel být nutně osudný, ale určitě by byl bolestivý a způsobil by, že by bylo téměř nemožné dostat se zpět.

Pak jsem uslyšel, jak větev pod mýma nohama zapraskala a okamžitě jsem se zastavil.

"Běž několik palců zpět a dej více váhy na ruce," radil Kohana.

Následoval jsem jeho instrukce a vrátil se.

"Dobře, jsi připraven, běž dopředu asi dvě stopy, ale jdi pomalu, palec po palci. Dobře, teď se zastav. Zachyť se konečky prstů, nakloň se dopředu… zhoupni se a hop!"

Ať už to mělo jakýkoliv důvod, mé tělo naslouchalo Kohanovým instrukcím a vykonalo jeho příkazy jako dobře naladěný stroj. Naproti tomu má mysl naříkala, "To nedokážeš!"

Když jsem přistál, trochu jsem se třásl nervozitou, ale nakonec jsem se uvolnil, když jsem na své paži ucítil mocné Kohanovo sevření a věděl jsem, že jsem bezpečně na dalším stromě. Oba jsme se rychle posunuli směrem ke kmeni stromu. Strýc nás asi za minutu následoval.

Opakovali jsme tuto základní operaci asi třicet minut a klestili si tak naši cestu dolů propletenými větvemi stromů, kterými byla rokle zabarikádovaná. Každý krok, který jsme udělali, byl doprovázen ztrátou výšky, jak jsme vstupovali do hlubších částí rokle jako horníci vstupující do štoly. Výhled na slunce byl zatarasen, přestože bylo časné ráno. Nikdy předtím jsem neviděl tak hustou změť vegetace směstnanou tak těsně k sobě. Nalézali jsme se mezi dvěma prudkými skalami, které se tyčily do výšky asi dvou set stop. Ačkoliv jsem neměl košili a vzduch byl chladný, námaha z lezení mě udržovala příjemně zahřátého.

Asi po deseti minutách šplhání po stromech jsem se začínal uklidňovat a z toho, co jsem dělal, jsem začínal být povznesený. Na cestování po zemi za použití větví stromů bylo něco prvotního. Když spojíte své lidství a osud se stromy, objeví se jakási lucidní jasnost.

Pak jsme přišli do bodu cesty, kde už byly stromy příliš malé na to, aby se dalo bezpečně chodit po jejich větvích a tak Kohana slezl dolů na místo, které bylo bez křoví, naplaveného dříví a bez větví stromů.

"Když jsou bouře skutečně zlé," řekl Kohana, "déšť vytvoří náhlou povodeň, která spláchne všechny úlomky do těchto roklí. Protože tato rokle je tak hluboká, nakumulovala tolik úlomků, že vlastně funguje jako bariéra pro naše nejposvátnější místo."

"Jak jste toto místo prvně našli?" zeptal jsem se.

Kohana se podíval na Strýce. "Zeptej se jeho."

Otočil jsem se a s očekáváním se podíval na Strýce.

"Když mi bylo asi dvanáct, viděl jsem toto místo ve své vizi. Měl jsem tu vizi několikrát, ale pokaždé, když jsem ji měl, nedokázal jsem přijít na to, co je to za místo. Viděl jsem tyto stromy. Viděl jsem všechny ty úlomky. Věděl jsem, že to bude neproniknutelné, ale má vize byla jasná… potřeboval jsem najít cestu."

"Když jsem ostatním řekl o své vizi, mysleli, že jsem se zbláznil. Znali to místo. Nikdo sem nikdy nechodil. Bylo považováno za žumpu naší země. Shromaždiště odpadků přírody. Bylo to místo zlých duchů."

Strýc a já jsme byli stále asi patnáct stop nad zemí a stáli jsme každý na jiné větvi téhož stromu a přitom se dívali dolů na Kohanu.

Strýcův hlas začal být introspektivní. "Ale vytrval jsem, protože jsem to viděl…"

"Viděl co?" zeptal jsem se.

"Kosti vzdálených příbuzných… Unktegily. Řekl jsem šamanům, těm, kteří mi naslouchali, že déšť spláchl kameny z kostí a že je možné najít kosti obrovské ryby, jestliže mi budou naslouchat a prozkoumají to místo. Asi po roce stálého dotírání se jeden z nich konečně uvolil jít se mnou na toto místo. Říkalo se mu Kulhavý Jelen a byl to jeden z našich největších šamanů. Podíval se na to místo a prohlásil, že je příliš těžké se tam dostat. Řekl jsem mu, že to je tak záměrně. Další rok jsme strávili tím, že jsme sem chodili a hledali vstup či způsob, jak se dostat tam dolů. Jednoho dne jsme zde byli naprosto frustrovaní a hladoví - bože, měli jsme takový hlad."

"Měl jsem s sebou prak a Kulhavý Jelen uviděl veverku skákající ze stromu na strom a tak ho napadlo, že bychom mohli použít stromy. Byl jsem připravený tu veverku zastřelit, ale Kulhavý Jelen sklonil mou paži dolů a řekl, že tu veverku nemůžeme zastřelit, protože nám ukázala způsob, jak se dostat do hlubin rokle. Museli jsme tedy svůj hlad ignorovat."

"A tak jsme prošli podobnou cestou, kterou jsme právě teď absolvovali… naše technika tehdy nebyla tolik vytříbená jako teď, ale společně jsme na ni přišli. Bylo to tehdy mnohem těžší, ale protože jsem byl malý, nebylo to tak špatné. Spadl jsem jen jednou…"

"Vy jste tu spadl?" ukázal jsem na část, kterou jsme právě prošli.

"Spadl jsem mnohokrát," odpověděl Strýc. "A má krev taky…"

Kohana s úsměvem zabručel. "Za ty roky tě to stálo asi několik galónů, že, Strýci?"

"Asi ano."

"Tak pojďme," řekl Kohana a podíval se mi do očí. "Už jsme skoro tam."

Ustoupil od základny stromu. "Prostě se pověs na tu větev a pak se pusť. Ale než skočíš, posuň se asi šest stop od kmene, abys minul tyto kořeny." Ukázal na propletené kořeny stromu, které vypadaly jako svíjející se hadi zmrazení v čase. "Nechceme tu mít žádné vymknuté kotníky."

Skočil jsem dolů bez nehody stejně jako Strýc. Pak jsme všichni tři šli velmi úzkou stezkou, která byla vysekána noži. Všiml jsem si, že Kohanovy khaki kalhoty na sobě mají krvavé skvrny a uvažoval jsem, jestli ty lechtavé tekuté stopy, které jsem cítil na svém lýtku, jsou potem nebo krví. Díky Bohu za adrenalin, říkal jsem si. Nic necítím.

"Nechoď příliš blízko za mnou," instruoval mě Kohana, "mohl bys dostat zpětnou ránu větví."

Dalších pět minut jsme šli v tichu v jediném zástupu, mezi námi bylo asi deset stop. Rokle přestávala být tolik chaotická, byla více chladná a tmavší. Ve vzduchu jsem cítil vlhkost a dokonce i půda pod našima nohama se zdála porézní od vody. Také jsem si všiml zeleného mechu, který na naší nouzové cestě hojně rostl.

Když jsem přišel za ohyb cesty, uviděl jsem Kohanu, jak klečí na zemi s nožem v ruce. “Můžeš to sníst.”

Podával mi asi šest hub. Ironie znovunabytí mých vzpomínek byla v tom, že jsem si pamatoval i věci, které jsem nechtěl. Například jsem měl jasnou vzpomínku na to, že nesnáším chuť hub, zvláště syrových hub. Ale teď jsem jich šest držel v ruce, navíc špinavých od hlíny.

“To mám sníst?” zeptal jsem se.

Kohana se zasmál a podal nějaké Strýcovi, který stál za mnou. “Nemáš hlad?”

“Mám hlad… ale houby?”

Strýc položil ruku na mé rameno a pak vzal jednu z hub z mé otevřené dlaně a očistil ji od hlíny. Pak se na mě podíval. “Ať už máš proti houbám cokoliv, tyto jsou pro tebe dobré. Sněz je.”

Doslova strčil houbu do mých otevřených úst. Jen díky respektu ke Strýci jsem dovolil, aby ta houba vstoupila do mých úst. Ale když se to stalo, zachutnala mi. Měla uzenou příchuť. A byla křehčí, než jsem očekával.

“Dobrá?” zeptal se Strýc.

Přikývl jsem. “Překvapivě… ano.”

“Houby žijí ve stínu, ale jsou ve spojení. Proto je Kohana uřízl tak, jak je uřízl. Zase vyrostou. Jsou součástí mnohem většího organismu, který nevidíme.” Naklonil se ke mně. “A jsou starobylé, vlastně ani nevíme, jak dlouho tu jsou, ale už když jsem byl chlapcem, jedl jsem plody těchto hub.”

Podíval jsem se dolů na houby na své dlani, ale ať jsem se jakkoliv snažil, nedokázal jsem je vidět jako plody, ale chápal jsem Strýcovu metaforu. Dal jsem i zbylé houby do svých úst a následoval Kohanu. Z nějakého důvodu se myšlenka jezení syrové stravy přímo z trhliny, ve které jsme se nacházeli, zdála být přiměřená - téměř inspirující.

Místo, na kterém jsme se nacházeli, mělo jakousi magickou přítomnost, ačkoliv nejsem schopen říci, čím to bylo způsobeno. Jen jsem věděl, že mi dělá dobře; cítil jsem se fyzicky i mentálně občerstven. Má energie se zdála být nevyčerpatelná. Jedinou věc, kterou jsem potřeboval, byla voda.

Kapitola 50. Kosti

Když jsme přišli poblíž lokality, Strýc zakřičel, “Inaji.”

Kohana, který šel přede mnou, se ihned zastavil a otočil. “Co?”

Strýc nás dohnal. “Chci, aby Solomon šel první. My počkáme zde.”

Strýc se na mě otočil a trochu popadal dech. “Jdi prostě dál po cestě… je to jen asi dalších sto yardů. My počkáme tady… deset minut nebo tak nějak. Dobře?”

Přikývl jsem, aniž bych si byl jist, proč chce, abych do lokality vstoupil sám, ale na nic jsem se neptal. Šel jsem tedy dál a minul na úzké stezce Kohanu. Křoví bylo stále husté a propletené a já jsem se začínal cítit trochu neklidný, že do lokality jdu sám. Dokonce mě napadlo, že to místo třeba ani nepoznám. Zdálo se mi to divné, ale nikdy jsem se vlastně nezeptal Kohany nebo Strýce, jak lokalita Unktegily vypadá.

Jak jsem prošel kolem Kohany, začal jsem se soustředit na vzdálenost. Strýc řekl, že je to asi sto yardů a tak jsem si začal všímat vzdálenosti, kterou jsem ušel a počítal ve stopách své kroky a pak je násobil třemi. Když jsem se dostal ke sto yardům, zastavil jsem se a rozhlížel se kolem. Bylo tu jen další propletené křoví a nějaké velké kmeny stromů. To bylo všechno. Možná, že Strýc byl v odhadu vzdálenosti příliš optimistický. Tak jsem šel dál.

Asi za dalších padesát yardů jsem přišel na mýtinu, kde se stěny kaňonu setkávaly. Stěny se tyčily strmě vzhůru asi dvě stě stop a nebylo na nich nic, kromě občasných borovic, které z nich trčely ven. U základny byly velké kameny, které pravděpodobně spadly před eony věků a nyní vypadaly jako křesla, která spadla z nebes. Stěny útesu byly téměř vertikální a měly slonovinovou barvu s občasnými tečkami okrové.

Chomáče světle zeleného pelyňku zdobily horní část stěny, která byla z jemného vápence, jež byl poskládaný v obrovských vzorech.

Jeden z těchto vzorů se otvíral do trhliny, která vypadala, jako by skála praskla. Byla to úzká vertikální štěrbina a já jsem k ní byl přitahován. Šel jsem k tomu otvoru a rozhlížel se nervózně kolem. Stále jsem uvažoval, proč Strýc chtěl, abych šel na toto místo sám. Má mysl byla neklidná, ale něco na rozměru té lokality a její absolutní izolovanosti dávalo tomuto místu posvátný náboj.

Když jsem vešel do trhliny, všiml jsem si, že to není ani tak jeskyně jako spíše vyhloubený vestibul, který byl převážně vertikální. Snad to byl déšť, který ho během tisíciletí vyhloubil, to nevím, ale měl jsem pocit křišťálové krásy, jako bych vstoupil do malého chrámu postaveného Přírodou. Na samém vrcholu bylo několik děr, kterými se dolů do čekající dutiny vlévaly sluneční paprsky jako vodopády zářících fotonů.

Komnata měla napříč asi jen dvanáct stop, ale tyčila se do výšky více než sto stop. Když jsem se podíval nahoru, uviděl jsem, jak z vnitřní stěny vyčnívají kosti - obrovské kosti. Náhle jsem se cítil malý. Nade mnou visela mícha, která byla snad čtyřicet stop dlouhá, promoklá tichem a osvobozená - alespoň částečně - z kamene. Byla gigantická. Zaklonil jsem krk a díval se vzhůru, abych měl dobrý výhled. Kosti byly zatvrdlé

ve vápenci a vypadalo to, jako by byly na skalní stěnu přivařeny. Většina kostry byla pohřbena pod skalní stěnou, ale mícha byla zřejmá, neboť visela přímo nade mnou jako obrovský mřížkovaný had.

Otočil jsem se tak, abych viděl na druhou vnitřní stěnu a všiml jsem si další skupiny kostí, které byly menší a méně zřetelné. Byly roztříštěnou mozaikou pokrytou kamenem, podobné poslům, kteří umlkli poté, co promluvili. Když jsem se díval pozorně, viděl jsem další kostry. Bylo to jako by v souzvuku stoupaly vzhůru ve své kamenné pevnosti. Byl jsem v úžasu nad jejich uchovanou přítomností. Teď jsem chápal, proč Strýc chtěl, abych to viděl sám. Bylo to mocné připomenutí mého snu s Trisiel.

Jak jsem se tak díval vzhůru, zakopl jsem o výčnělek na podlaze a všiml si tak dalších kostí. Byly všude. Čím více jsem se díval, tím více kostí jsem viděl. Některé z nich byly tak malé jako prst dítěte.

Jakmile jsem ucítil to spojení, vzpomněl jsem si na své děti. Mému srdci se po nich náhle zastesklo. Byl jsem zde v zapadlém koutu indiánské rezervace mezi starobylými kostmi nějakého druhu, o kterém vědci nic nevědí. Vlastně jsem ani nechápal, proč jsem zde. Můj pocit izolace a smutku ke mně přišel s takovou mocností, že jsem nemohl jinak, než si sednout, zavřít oči a plakat. Nečekal jsem, že toto budu na posvátném místě dělat.

Několikrát jsem si vnitřně zanadával, převážně kvůli mým četným slabostem - z nichž jedna byla má náchylnost k pláči. Pak jsem uslyšel blížící se kroky.

“Je těžké to minout, že?” oznámil Strýc, když vstoupil do vápencového vestibulu s Kohanou v závěsu. Podíval se na mě a ztlumil svůj hlas. “Jak se cítíš?”

V té chvíli jsem se cítil připoután k množství těžkopádných lidských emocí. Všechno, co jsem dokázal, bylo utřít si slzy a pokusit se vypadat klidně a usebraně. Než jsem však stačil zformovat svou odpověď, Strýc zvedl ruku.

“Šetři slovy, je tu k vidění ještě něco více.”

Strýc i Kohana se posadili. Kohana se opřel o stěnu za mnou s hlasitým unaveným vzdechem a potom se začal vrtět, aby našel pohodlnou pozici. Strýc si sedl naproti mě a zdálo se, že s velkým zájmem zkoumá mou náladu.

V mém náhlém otevření ze mě vyšla otázka. “Co je toto místo? Myslím, proč jsme vlastně zde?”

“Některá místa mají zvláštní přítomnost. Toto je jedno z nich. Přítomnost na tomto místě je velmi mocná. Může hluboce proměnit energie. Může způsobit vize.”

Strýc na mě otočil své pronikavé oči, odmlčel se a potom si jediným dotykem společně promnul ruce. “Může vyplavit emoce z hlubin na povrch a vyčistit je.”

Věděl jsem, že mluví přímo o mém prožitku, ale předstíral jsem, že to ignoruji. “Jak může toto místo existovat tak, že o něm nikdo neví?”

Kohana si odkašlal. “Sice jsem tam nikdy nebyl, ale největší jeskynní systém na světě byl objeven teprve před dvanácti lety. Nazývá se jeskyně Hang Son Doong ve Vietnamu. Dokonce i největší jeskyně světa zůstávala neobjevena po desítky tisíc let.”

Pak si odkašlal Strýc. “Tato místa jsou neznámá, protože naši stařešinové vědí, co by se stalo, kdyby sem vzali archeology. Tato část naší rezervace by byla oddělena pro vědecké studie. Bylo by nám znemožněno chodit na toto místo. Kosti by nám byly vzaty a zvláštní energie tohoto místa by byla pryč.”

“Kdo ví o tomto místě?” zeptal jsem se.

“Jen hrstka lidí.”

“Dokonce i z vašeho lidu toto místo zná jen hrstka?”

Strýc trpělivě přikyvoval. “V rezervaci je mnoho takových, kteří by toto místo během minuty prodali, protože by si mysleli, že jim to přinese štěstí nebo slávu. Vzali jsme tě sem jen ze dvou důvodů: viděl jsi Quantusum a jsi Sonverto.”

“Již mnohokrát jste mi řekl, že jsem Sonverto, ale co to znamená? Protože většinu času se cítím jako průměrný člověk - snad trochu vzdělanější než ostatní, ale ve všech důležitých ohledech průměrný. Co mě dělá tak zvláštního, že jste mě sem vzal a přitom lidi z vašeho vlastního kmene ne? To mi nedává smysl.”

Strýc se široce usmál a jeho bílé zuby se zaleskly v nepolapitelném světle. “To, že jsi Sonverto, neznamená, že nejsi průměrný. Podívej se na Kohanu. Také je průměrný. V jistých ohledech dokonce podprůměrný.”

“Sleduj to,” zamumlal Kohana za mnou.

“Sonvertové nemají jiný standard. Žijí a umírají stejně jako lidé. Mají své slabosti a pošetilosti. Ale prostě lépe než ostatní vědí, jak řídit při bouři. Bouře je najde a polidští je.”

Jak Strýcovo poslední slovo vstoupilo do mé mysli, náhle jsem měl pocit, jako bych ohluchnul. Mé uši doslova zemřely. Podíval jsem se za sebe a uviděl Kohanu, který měl zavřené oči. Když jsem se podíval na Strýce, jeho ústa byla napůl otevřená a zmrazená v čase. Pochopil jsem, že se něco změnilo. Čas se zastavil. Byl jsem sám ve zlomku času, ve kterém Kohana a Strýc nebyli, ačkoliv se mnou sdíleli stejný prostor. Byl jsem z toho zmaten a sevřel mě podivný strach, jako by měla začít nějaká noční můra.

Jak to, že jsem byl schopný se hýbat a vidět v tomto prostoru, a oni ne? Pak jsem na svém rameni ucítil ruku. Otočil jsem se a hruď jsem měl strachem sevřenou.

“Bylo nezbytné setkat se takto,” řekla cizinka.

Po mé pravé straně byla postava staré ženy, mohlo jí být snad kolem sedmdesáti let. Měla laskavé oči a úzký obličej. Byla člověkem, ale ne z našeho času. Něco mi na ní bylo povědomé, ale její vzhled byl mé mysli naprosto cizí. Vydechl jsem úlevou, že to není Nammu.

“Kdo jsi?” zeptal jsem se.

“Já jsem ty.”

“Já jsem já, kdo jsi ty?”

“Já jsem skutečně ty, ale jsem v jiném těle a v současnosti žiji na jiné planetě, která je technicky vzato asteroidem, ale je podobná tomuto místu, které nazýváte země.”

“Jak můžeš být mnou, když já jsem mnou?”

Natáhla svou ruku a znovu se dotkla mého ramene. “Mohla bych ti položit stejnou otázku.”

Pak odmítavě zamáchala rukou, jako by svůj komentář chtěla vymazat. “Můžu se k tobě na chvíli posadit?”

Rozhlédl jsem se a viděl, že Kohana a Strýc jsou stále zmrazeni v čase. Musel jsem asi přikývnout, protože ona se vedle mě posadila a chytila mě za pravou ruku, vložila jí do své vlastní a se zájmem ji studovala. “Měl jsi zajímavý život…“

“Nevím, co chcete, nebo proč si myslíte, že jste mnou, ale můžete mi vysvětlit, oč tady běží?”

Vytáhl jsem svou ruku z její a otočil se tak, abych jí lépe viděl do obličeje. Přitom jsem se podíval na Strýce a všiml si, že jeho ústa už jsou zavřená. Nebyl zmrazený v čase, ale spíše to vypadalo, že on a Kohana jsou zpomaleni do ultra pomalého pohybu.

Tato žena, ať už byla kýmkoliv, nevypadala hrozivě a ačkoliv Strýc a Kohana byli ztraceni ve svém vlastním vnímání času, bylo příjemné vědět, že jsou jen několik stop ode mě.

Ta stará žena se s nepohodlím a těžkopádností zavrtěla a pak se podívala na mě. Lokty přitom měla složené na svých kolenou. “Nevypadáš tak, jak jsem očekávala.”

“Proč jste měla nějaké očekávání?” zeptal jsem se se skutečným údivem.

Krátce zakroutila hlavou, jako by chtěla ze své mysli setřást pavučiny. Měla čistě bílé vlasy, které jí v přímých liniích sahaly téměř až na ramena. Jen na jejich koncích byla velmi jemná kudrlina směřující ven. Kolem hlavy měla čelenku, která byla vytvořená z jednoduché červené látky. Byla oděna v obnošené šedé róbě, která na sobě měla vzory, jenž mi připomínaly primitivní, ale krásné jeskynní malby. Její prsty byly bez prstenů, a když mluvila, vyřezávaly do vzduchu ladná gesta. Měla ošlehanou tmavou kůži a lehkou, ale nikoliv slabou konstituci.

“Mé jméno je Dahleeb,” řekla a pozvedla ruku. “Vím, kdo jsi, Solomone, takže zdvořilostmi se nemusíš zdržovat. Jsme jedinou duší, která oživuje tato těla a několik stovek dalších těl, která jsou rozptýlena ve větru.” Ukazovala rukou mezi nás, jako by tam byla nějaká samostatná entita.

“Jsem skromná žena. V mém světě jsem jednou ze sta tisíc jedinců, kteří jsou známi jako Samiton. Žijeme na malém asteroidu, který má velikost asi jedné desetiny vaší země. Náš svět je v porovnání s tímto docela podivný…“ Odmlčela se a přeměřila si komnatu svýma očima.

“Ve svém světě jsem nomádem. Nemám žádný trvalý domov. Touláme se jako smečka zvířat. Preferujeme žití tímto způsobem. Trvalost není cestou vesmíru. Přijímáme změnu, protože to je způsob, jak všechny věci fungují a také je to způsob, jak zůstáváme mladí - ačkoliv mladě rozhodně nevypadám.”

Dahleeb se podívala za mě a zdálo se, že zkoumá Strýce. “On vypadá více jako z mého druhu, než ty. Víš určitě, že jsi Solomon?”

“Podívej, nevím, co se tu děje… jak ses sem dostala… jak to že s tebou můžu mluvit, když jsi z jiného světa… jak to… jak to že oni se nemůžou hýbat…“

“Oni se nemůžou hýbat, protože jsem aktivovala jistou tvoji část - duši - abychom spolu mohli konverzovat. Tato část - duše - funguje v odlišných frekvencích času.”

“Stále je to čas, ale není takový, jak ho zažívají lidé. Prostě jsem si jistou tvoji část půjčila. Jsem si jista, že mi to odpustíš, až budeme hotovi.”

Podívala se nahoru na kostru Quantusum a potom zpět na mě. “Podívej se na sebe, jestli mi nevěříš.”

Nevěděl jsem, co tím myslí, ale podíval jsem se dolů na sebe a viděl, že jsem vlastně dvěma bytostmi. Jedna byla oživená; druhá byla zmrazená v čase a dívala se na Strýce, aniž by mrkala očima. Byl jsem rozdělený na dvě bytosti: jedna byla fantomem, který byl vědomý, druhá byla kamennou sochou. Najednou se mi udělalo špatně od žaludku. “Co to děláš?” dožadoval jsem se.

“Už jsem ti to řekla, aktivovala jsem jistou tvoji část, která nám umožňuje spolu hovořit. Kdybych se ti zjevila ve své skutečné podobě, gravitace vaší planety by mě rozdrtila. Nerozuměl bys mému jazyku a já bych nerozuměla tvému. To by nebyl dobrý způsob pro konverzaci, je to tak?”

Jak ty, trpělivý čtenáři, jistě ze čtení nevěrohodných popisů mého života víš - ať už jim věříš, či nikoliv - v mém životě se dějí divné věci. Ale toto, to byla ta nejzvrácenější z nich. V té chvíli jsem si myslel, že jsem se dočista zbláznil. Kdyby byl poblíž nějaký blázinec, šel bych tam a nechal se tam zavřít a požádal je, aby mě dali na samotku. Nepřál jsem nikomu své nadávky.

Dahleeb se na mě se zájmem podívala. “Ty nejsi blázen. Ty jsi já a my určitě nejsme blázni.” Usmála se na mě jako malé dítě, které právě chytilo prvního motýla. “Blázni jsou ti, kteří spí, zatímco bubny chamtivosti a vykořisťování buší jasně a nahlas. To je bláznovství.”

“Jak jsi mě našla?” zašeptal jsem.

“Duše, která je námi, je jako střed kola. Jsme zde na okraji kola, kde paprsky vybíhají ven, ale já můžu cestovat do středu a když to udělám, můžu vstoupit do realit dalších těl, které sdílejí stejnou duši… ty to dokážeš taky, když to zkusíš. Je to zážitek otvírající oko, to ti řeknu.”

Naslouchal jsem jí, slyšel jsem ji dobře, ale vůbec jsem nechápal, co říká. “Proč jsi mě chtěla navštívit a proč právě teď?”

“Ach, to je velmi dobrá otázka,” řekla a ukázala vzhůru. “Tak trochu mě pozvali.”

“Quantusum?”

“Tak jim říkáš?”

“Ano, ty jim říkáš jinak?”

“My jim říkáme Neplánovači - ačkoliv jejich oficiální jméno je Faroukhanad.”

“Neplánovači?”

“Jsou to bytosti, které plynou. Jsou to bytosti, jež vytvořily naše svaté víry. Ony jsou těmi, kdo pracují napříč různými říšemi a dimenzemi.”

“Co tím myslíš?”

“Které části nerozumíš?”

„… Napříč různými říšemi a dimenzemi?”

“Aha. Dobře, galaxie ve vesmíru se shlukují. Jsou do nekonečna přitahovány jedna k druhé. Hvězdné systémy jsou velmi složité a zřídka kdy naplněné životními formami. Ale i v této řídkosti žije na hvězdných systémech trilióny a trilióny vnímavých bytostí. Tyto hvězdné systémy plují expandujícím vesmírem. Existuje nepředstavitelný počet těchto říší. Nikdo opravdu neví, kolik jich je.”

“V těchto hvězdných systémech jsou galaxie a v těchto galaxiích jsou sluneční systémy a v těchto slunečních systémech jsou asteroidy a planety. Na těchto nejmenších jednotkách reality existují vnímající bytosti, jako jsme my. Vnímající bytosti jsou vedeny svobodnou vůlí a vykořisťovány chamtivostí a mocí. Neplánovači jsou těmi, kdo do naší říše přinesli svobodnou vůli a ještě mnohem víc. Přinesli svobodnou vůli do všech říší. Jsou těmi - jedinými které známe - kdo může cestovat z jedné říše do druhé.”

“Vždyť jsou to v podstatě mořští hadi - vyhynulí mořští hadi,” řekl jsem v nevíře.

Dahleeb se podívala nahoru na kosti a potom znovu na mě. “Jsou tím, čím potřebuješ, aby byli. Neplánovači pracují mimo čas. Můžou se objevit, když to potřebují. Jestliže je znáš jako mořské hady, tak to máš štěstí. V mém světě je zná jen pár jedinců.”

“Ale jak může mořský had cestovat z jedné říše do jiné?”

“V různých světech se inkarnují různě. V našem světě vypadají jako velcí ptáci. V mém světě jsou také vyhynulí. Ale to je z důvodu, že na planetě něco nainstalovali - na kolektivní úrovni - co umožňuje vnímavým bytostem na planetě mít svobodnou vůli a pak odešli.”

“Proč odešli?”

“Svobodná vůle je svobodná vůle,” řekla Dahleeb a jemně máchla rukou. “Nemůžeš ji do druhu přinést jako nějakou doktrínu a potom diktovat, jak má být uskutečňována nebo dokonce ochraňována. Je to svobodná vůle. Neplánovači se takto nazývají, protože oni vědí, že to, co je skutečné, co je pravdivé, co je věčné, to je nepoznatelné. Jestliže Stvořitel všeho, co jest, je nepoznatelný, jak by potom někdo mohl plánovat dosažení větší skutečnosti, větší pravdy nebo větší věčnosti? Proto jim říkáme Neplánovači.”

“Takže oni přinášejí svobodnou vůli a to stačí?”

Dahleeb přikývla. “To stačí.”

“A ti, kteří vykořisťují, ti také uspějí s tou… tou svobodnou vůlí?”

“Svobodná vůle není o tom, dělat si to, co chceš, bez jakýchkoliv souvislostí. Je o volbě. Je o moci volby. V mém světě máme rituál, který se jmenuje Cesta Bytí. Pro nás není Bytí o dosahování něčeho v životě, o tom kolik přátel získáme nebo o tom jak je šťastná naše rodina. Bytí je jasnost.”

“A jak definuješ tu jasnost?”

“Je to volba, kterou děláme, abychom byli duší, abychom poctili Nepoznatelný Tvůrčí Zdroj, který napájí naši duši a skrze tuto sílu nás spojuje jednoho s druhým.”

“Jak uctíváte tuto sílu?”

“Tím, že jsme opravdoví v tom, jak dáváme svobodnou vůli těm, kteří jsou kolem nás.”

“Tomu nerozumím. Jak jim dáváte svobodnou vůli?”

“Naše Cesta Bytí říká, že vědomě se dá žít jen v přítomnosti. Aby se to stalo, musíš důvěřovat nepředpověditelnému proudu sil z Nepoznatelného Tvůrčího Zdroje a vyplývajícím změnám, které se dějí kdekoliv a jakkoliv, v nás nebo kolem nás.”

“Dáváš svobodnou vůli tím, že toto ve svém životě praktikuješ. Učíš se plynout a přizpůsobovat silám změny. Učíš se ve svém světě nalézat soucit, který potom následuješ a podporuješ. Stejně tak se učíš poznávat vykořisťování a odmítat ho, odstoupit od něj. To je esence svobodné vůle. Je to docela jednoduché, ne?”

Pokýval jsem svou fantomovou hlavou. Znovu jsem se podíval na Strýce a viděl jsem, že jeho tělo se od té doby, co jsem se na něj naposledy díval, pohnulo - byly to malé, téměř nepostřehnutelné změny. Mé vlastní tělo se také pohnulo - to, které jsem zvyšující se měrou začínal cítit jako odcizenou skořápku.

“V mém světě,” řekl jsem klidným a uváženým hlasem, “svobodnou vůli sice chápeme, ale stále jsme vykořisťováni těmi, kteří jsou u moci…“

“Tak to svobodnou vůli ještě nechápete… nebo ji chápe nedostatečný počet z vás. Svobodná vůle není to samé, co svoboda. Svobodná vůle je tím, co ti dovoluje vybrat si, nevěřit ničemu jinému než tomu, co buší ve tvém srdci. Svobodná vůle je tím, co umožňuje všem kmenům se spojit. Svobodná vůle je silou,

která spojuje lidi v neodsuzování. Svobodná vůle je tím, co umožňuje lidem se naučit, jak žít v harmonii i tehdy, jestliže historie je plná disharmonie. To všechno je záležitost volby."

"Čím jsi na své planetě - vůdcem, kněžkou?"

Dahleeb se zachichotala jako školačka. "Jsem nikým. Nemám žádné zvláštní poselství. Existuji proto, abych se učila a sdílela. To stačí. To úplně stačí."

Poprvé jsem se podíval do jejích očí. Zadíval jsem se hluboce. V jejích slovech, gestech, dokonce i v očích byla láska a pokora. Chtěl jsem být jako ona.

"Takových jako jsem já, je mnoho," řekla.

"Co tím myslíš?"

Posunula se blíž a dotkla se mé ruky. "Jiskry naší duše jsou v této říši všude. Žijí a umírají, plynou jako rybí školky v proudech oceánu. Nejsi ve svém úsilí sám. Vím, co musíš v tomto životě vykonat, a bude mi ctí, jestli ti s tím můžu pomoci."

"Proč zrovna teď? Myslím, proč ses objevila zrovna teď?"

Opřela se dozadu a rozhlédla se po komnatě. "Tento časoprostor to umožňuje. Cítila jsem potřebu jít do středu duše a počkat, kam mě vezme. Vzala mě sem… k tobě, mému dalšímu jáství, k nám. Vím, že se to zdá nemožné, ale to jen kvůli tomu, že tvá mysl odsuzuje to, co si neumí představit."

"Věc je v tom, Solomone, že všechno, všechno na čem opravdu záleží, je pro mysl neuchopitelné. Dokonce ani ten výmysl, že pomůžeš s objevem, neosvítí tvou mysl. Světlo bude svítit z tvé mysli ven tak dlouho, až lidé vašeho světa uvidí, že jsou ozářeny nové věci. Když to uděláš, lidé pochopí, že nejsou jednou bytostí žijící v jednom těle. Pochopí, že jsou nezměrnými entitami, které jsou svrchované a sjednocené s Nepoznatelným Tvůrčím Zdrojem. Pochopí, že zahrnují celou říši. Celou říši!"

Dahleeb se pomalu postavila na nohy a ukázala na Strýce. "Ten člověk se mi líbí, kdo je to?"

"Je to opatrovník tohoto svatého místa, jeho jméno je Žijící Nad Mraky, ale říkám mu Strýc."

"Zůstaň s ním, Solomone. On je… s tím nějak mocně spojen."

"Odcházíš?" zeptal jsem se.

"Ano," přikývla jemně a potom se ještě jednou rozhlédla kolem. "Zdejší frekvence je mocná. Neplánovači jsou zde, tím si můžeš být jist. Cítím na nás jejich jemné oči dokonce i teď." Odmlčela se a s prohlubujícím se úsměvem zavřela oči. "Přicházíme z ticha, a když odcházíme, tak se do tohoto ticha vracíme. Ale když jsme zde, na tomto políčku mrzké půdy, můžeme tancovat, mluvit, křičet, laškovat, smát se a tisíce dalších věcí. Vždycky udělej další krok v lásce, Solomone, to způsobí, že se nikdy neztratíš v tom hluku."

Zmizela do pruhu světla. Další věc, kterou si pamatuji, je, že jsem se díval do Strýcových očí a slyšel odvíjet se pomalý hlas, jako bych editoval hlasovou stopu filmu. Během několika sekund jsem se vrátil do svého světa, ale nebyl už jsem stejnou osobou. Teď už jsem věděl, že někde ve skladišti své duše mám nějaká svá další já - předpokládám, že jich je mnohem víc než pouze Dahleeb.

Náhle mi svitlo, že jsem měl ještě hlubší ztrátu paměti, než jsem si původně myslel. Při té myšlence jsem se usmál a Strýc ten úsměv svýma zkoumavýma očima opětoval.

Ví, že jsem opustil tuto realitu? Znovu jsem se usmál a spoléhal na to, že jeden úsměv plodí další.

Kapitola 51. Lebka

Strýc se postavil na nohy a rukou signalizoval, že chce, abych ho následoval. "Chci ti něco ukázat."

Následoval jsem ho. Šli jsme ven, pak podél skály asi třicet stop k jinému vchodu, který byl mnohem lépe skrytý. Uvnitř byla podobná místnost, ale její strop byl asi jen dvanáct stop vysoký. Strýc šel dál, zatímco já jsem se rozhlížel kolem a přál si, abych měl více času na průzkum komnaty.

"Nedělej si starost, na průzkum budeš mít dost času později," řekl Strýc přes rameno. Uslyšel jsem cvaknutí a uviděl, že má v ruce svítilnu velikosti pera. "Jak půjdeme do hlubin jeskyně, bude se stmívat." Podíval se dolů na svou baterku. "Nedává sice moc světla, ale znám cestu. Drž se blízko za mnou."

"Jak daleko to jde?" zeptal jsem se.

"Jen několik set stop, ale my jdeme asi jen do půlky té vzdálenosti."

Strýc šel úzkou chodbou erodované skály, která vypadala, jako by ji vyřezala voda. Ve vzduchu byl kovový zápach, ale nebylo to nepříjemné. Chodba byla pruhovaná od skalních vrstev, z nichž každá byla asi deset palců silná. V tichu jsme kráčeli chodbami, když se Strýc zastavil, otočil a podíval se na mě. "Když jsme předtím mluvili, něco se přihodilo. Co to bylo?"

Zmohl jsem se jen na koktání. "Já… já jsem byl… v... nevím... jak to… opustil jsem… bylo to… bylo to opravdu…"

"To je dobré," řekl Strýc a položil ruku na mé rameno. "Jazyk někdy ve světech mimo tělo klopýtá." Otočil se a šel dál bez jediného slova.

O minutu později se chodba otevřela do komnaty kruhového tvaru. Na pravé straně se Strýc shrbil nad něčím, co vystupovalo ze stěny. Byla to obrovská lebka, která byla asi osm stop dlouhá, a ve svém nejvyšším bodě asi tři stopy vysoká. Byla rozbitá na několik kusů, ale jinak byla dokonale zachovalá. Měla stejnou barvu jako vápencem pokryté kosti koster Quantusum, které jsem viděl v předchozí komnatě.

"Ta je obrovská!" vydechl jsem.

"Poznáváš ji?"

“Samozřejmě, jak jste ji našel?”

Strýc ukázal na vchod do komnaty. “Když jsme poprvé našli toto místo, Kulhavý Jelen a já jsme to tu prozkoumávali… možná na podruhé nebo na potřetí jsem si všiml tohoto malého výčnělku, právě tady.” Ukázal na přední část lebky. “Vyčnívala ven jen několik palců a nejdřív jsem si myslel, že by to mohla být mušle. Ale opracovali jsme to svými noži a pochopili, že to je něco mnohem většího, než mušle.

“Postupem let jsme ji dál opracovávali.”

“Jak jste ji dokázali vydolovat?”

“Víme něco o archeologii. Kohana ji za tím účelem studoval na škole. Koupili jsme nástroje.” Ukázal na vzdálenou zeď a nechal slabý paprsek své svítilny odhalit provizorní stůl, na jehož povrchu ležely různé nástroje včetně lucerny.

“Dělali jsme to téměř dvacet let. Chodili jsme sem na třídenní, někdy pětidenní výlety a pracovali dvanáct hodin denně. Vyžadovalo to více trpělivosti, než jsem měl, ale byla to dobrá škola.”

“To je ta nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděl.”

Strýc s úsměvem přikývl.

“A nikdo je nikdy neviděl?”

Strýc zakroutil hlavou. “Jenom Kohana, Kulhavý Jelen a teď ty.”

Strýc mi podal svou svítilnu. “Podívej se podrobně.”

Klekl jsem si a podíval se do lebky. Její strašidelná přítomnost mi téměř vzala dech, jak jsem se díval hlouběji do té obrovské dutiny, která kdysi obsahovala mozek velikosti statného člověka.

“Jedna věc mě zaráží…“ řekl jsem, “jestliže je toto vaše nejposvátnější místo, jak je možné, že o něm nikdo neví?”

“V každé kultuře existují tací, kteří vědí, co se děje - co se skutečně děje. A také jsou tací, kteří to nevědí. V našem národě je Unktegila stvořením obávaným až do té míry, že už ho nikdo nezná. Věří se, že jsou to zlí vodní plazi, kteří byli úplně zničeni hromovými ptáky.”

“Jak je možné, že byli tak pomluveni?”

“Stejným způsobem, jakým byl z hada v Rajské Zahradě vytvořen Satan.”

Strýc se odmlčel a jemně poplácal hlavu obrovské lebky Quantusuma před námi. “Stalo se to díky tomu, že ti, kteří jsou u moci, tvarují vnímání. Popíšou osvoboditele tak, aby vypadali jako zlí, nemorální, sobečtí. To je důvod, proč nemáme jinou možnost, než udržet toto místo v tajnosti.”

“A co Kulhavý Jelen?”

“Ten před mnoha lety zemřel.” Strýcův hlas zněl najednou vzdáleně. “Hovořil o tomto místě se stařešiny našeho národa jen jednou, ale použil jen vágní slova. Řekl jim, že já jsem ho vedl, a že to místo jsem objevil já. V té době byl jeho vliv jako Svatého Muže jedinečný, takže stařešinové mě učinili vedoucím této lokality. To bylo jen z toho důvodu, že předpokládali, že tu je jenom pár kostí Unktegily a nikdo z nich neprojevil zájem navštívit tak vzdálené místo.”

“Tak co ho učinilo tak posvátným? Není to mrhání posvátností, když není sdílena?” zeptal jsem se.

“Ano, jistým způsobem to je mrhání,” řekl Strýc. “Ale moc tohoto místa, stejně jako čehokoliv, co je skutečně mocné, nespočívá v počtu lidí, kteří se ho dotknou. Moc tohoto místa vlastně nespočívá v tomto místě.”

“Co tím myslíte?”

“Pole Quantusum je všude. Sama jeho přítomnost je důvodem, proč o nich ví jen tak málo lidí.”

“Svobodná vůle?”

Strýc se na mě podíval očima, které signalizovaly překvapení, ale jednoduše přikývl a pak dal svůj prst pomalu na mé čelo a dotknul se místa mezi očima, těsně nad kořenem nosu. “Posaď se pohodlně - něco ti ukážu.”

Sedl jsem si a nebyl si jistý tím, co dělá, ale naprosto jsem mu důvěřoval. “Zavři oči,” řekl Strýc. “Dýchej tak povrchně, jak to jde. Soustřeď se na zpomalování svého dechu… představ si, že jsi obsažen sám v sobě, bez jakýchkoliv spojení s tímto světem… dokonce ani dýchání vzduchu není potřebné…“

Jak jsem naslouchal jeho hlasu, začínal jsem cítit, že se mé tělo noří do dřímoty. Někde v sobě už jsem viděl, jak se objevuje úplně nový svět a dokonce i Strýcův hlas se skláněl nad touto novou skutečností.

Obklopil mě les starobylých stromů. Byl jsem pevně držen silnými kmeny stromů, které mě omezovaly. Když jsem slyšel Strýcův hlas, podíval jsem se za sebe. “Takto žije mnoho lidí, v silném omezení hustého lesa.”

“Lesa… nerozumím?” řekl jsem.

“Je to metafora,” zasmál se Strýc. Vypadal zjevně mladší a měl na sobě béžově zbarvenou tuniku. Ale pocit z jeho přítomnosti byl stejný. Strýc zvedl ruku a dotkl se mého čela. “Podívej se teď.”

Necítil jsem žádný pohyb, ale najednou jsem byl na louce s vysokou trávou. Po té rozlehlé pláni zalité zlatým sluncem se proháněl lehký větřík a tráva se od něj vlnila. Někde v dálce jsem viděl krásnou horu, která byla ponořena v rozlehlé modro-šedé atmosférické mlze.

Strýc byl stále u mne a já jsem si povšiml, že jeho ruka ukazuje na vzdálenou horu. “V této zemi to je známo jako hora vědomí. Rozhlédni se kolem sebe.”

K mému překvapení tu s námi byli další lidé. Někteří malovali obrázky té hory, někteří komponovali hudbu a někteří se k hoře otočili zády a dívali se na les za námi.

Strýc pokrčil rameny a předvídal mé myšlenky. “Obdivují tu horu, ale raději kreslí její obrázky nebo o ní skládají melodie či básně, než aby na ni vylezli.” Ukázal za nás. “Tito lidé… nemají rádi otevřené prostory… je tu příliš vidět. Cítí se tu jako nazí.”

Strýc znovu přiložil prst na mé čelo. “Podívej se teď.”

Byli jsme u základny hory, ve stínech hlubokého údolí. Hora byla obrovská. Nikdy jsem neviděl nic tak nádherného a velkolepého. Přítomnost hory vyvolávala úctu a já jsem mohl jen zvednout hlavu a obdivovat její nebetyčnost. Vypadalo to, že její vrchol je nedosažitelně vysoko.

“Vyšplhal na ni vůbec někdo?” zeptal jsem se a otočil se na Strýce.

“Někteří. Někteří to zkusili a pak to vzdali. Většina ani nepřišla takto blízko. Mají z přítomnosti hory strach.”

“Proč?”

“Necítíš to? Přítomnost jejího vědomí?”

Pomalu jsem přikývl hlavou. “Ano, ale chci vidět více… výše.”

Strýc se usmál. “Je to tvá přirozenost. Jestliže jsi u základny něčeho tak obrovského, jako je toto, tak se toho buď obáváš, nebo na to chceš vylézt a poznat výhled, který je na vrcholu. Co vidíš teď?”

Podíval jsem se podezřívavě na Strýce a zvažoval podstatu jeho otázky. Není to zřejmé? “Je tu jen jedna věc k vidění - ta hora.”

Strýc se znovu dotkl mého čela a já jsem opět necítil žádný pohyb, ale o okamžik později jsme byli na úzké římse v půlce hory.

“Nádherný výhled, což?” zeptal se Strýc rétorickým tónem.

Podíval jsem se vzhůru na horu a pak dolů. Cítil jsem, že na té úzké římse jsme zranitelní. Byli jsme tisíce stop nad dnem údolí. Byli jsme na místě, které bylo neobyvatelné pro všechny, vyjma nejodvážnějších zvířat. Téměř jsem se bál pohnout ze strachu, že bych spadl do jisté záhuby. “Je těžké užívat si toho výhledu, když se bojím, že bych mohl spadnout.”

“Přesně tak,” řekl Strýc tiše - téměř šeptem. ”Když šplháš na horu vědomí, setkáš se s příkrými skalami, jako je tato - malá římsa, velký výhled. Otázka je, zda se rozhlížet kolem, nebo se soustředit na šplhání. Samozřejmě se ti nechce dívat se dolů.”

“Říkáš, že lidé, kteří šplhají na tuto horu, se nestarají o ty, co jsou dole?”

“Říkám, že to je přirozená tendence. Soustředit se na šplhání a nedívat se dolů. Živit svoji duši. Živit svoji mysl. Jít dál. Učit se, učit se, učit se… a učit se.”

“Není nutné to tak dělat?” řekl jsem. “Kdybych se celou cestu díval dolů a staral se o ty, kteří jsou v lese, na loukách… dole v údolí, tak bych asi spadl. Nikdy bych nedokončil svůj výstup. Je to tak?”

Strýc se na mě najednou podíval s odstupem a strčil mě. Cítil jsem, jak mi srdce pokleslo, když se mé tělo snažilo nabýt rovnováhu a udržet se na římse. Pak jsem cítil další strčení, silnější a věděl jsem, že spadnu. Zachvátil mě naprostý strach a zakřičel jsem tak nahlas, jak mi jen hlas dovolil. Spadl jsem jako kus železa hledající stabilitu země.

Pouhých deset stop před tím, než jsem se setkal s travnatou, krví pošpiněnou záhubou, která vtrhla do mé představivosti, jsem se zastavil a tiše přistál na zemi. Strýc už tam byl, ruce měl složené na prsou.

“Tak a je to,” oznámil.

Obličej jsem stále měl stažený strachy, když jsem se rozhlížel kolem a uvažoval, jestli jsem skutečně ještě naživu.

“Jsi v pořádku.” řekl Strýc. “Potřeboval jsi to.”

“Co?”

“Dostat se ven ze svého systému a vynulovat svou mysl.”

“Až budete příště chtít vynulovat můj systém, můžete se mě nejdřív dovolit?” Do mých zlostných očí bylo bezpochyby těžké se dívat, protože Strýc se otočil pryč a ukazoval na skupinu lidí, kteří se shromáždili, aby vykonali modlitbu k hoře.

“Velebí a uctívají tuto horu. Nikdy na ni nešplhají, ale milují o ní hovořit.”

“Proč jste to udělal?”

“Co?”

“Strčil mě ze skály?”

“Potřeboval jsi zažívat strach těchto lidí. Vidět ho jejich očima.”

“To všechno jsou metafory… můžete hovořit obyčejně?”

“Na tomto místě jsou metafory a skutečnost jedno a totéž.”

Byl jsem zmatený. Napůl jsem rozuměl tomu, co říká, ale druhá moje půlka byla jako černá díra, která do svého gravitačního pole vysávala pochopení té první půlky. Podíval jsem se na něj a obličej jsem měl stále zamračený. “Co chcete, abych se naučil?”

“Nejdřív chci, aby ses díval. Učení přijde potom.”

Strýc najednou máchnul rukou, a když ji vracel zpět, měl zavřenou dlaň. Pak dal sevřenou dlaň ke skleněné krabici, která stála na nějakém podstavci, jehož jsem si předtím nevšiml. Posunem otevřel jeden ze skleněných plátů krabice a dal dovnitř hmyz, který vypadal jako kobylka. “Toto stvoření žije celý svůj život bez jakýchkoliv omezení na těchto loukách. Právě jsem mu to ukončil.”

Sledoval jsem, jak kobylka skáče uvnitř skleněné krabice a bouchá do vršku a do stěn. Za chvíli kobylka přestala, jako by byla zkoprnělá z nových podmínek, ve kterých se ocitla.

“Pro tu kobylku,” řekl Strýc, “je všechno v pohodě. Přežije to. Vidí kolem sebe své normální prostředí. Sklo vidět nemůže. Když ji tu budu takto držet několik dní, přestane skákat a přizpůsobí se novému rozměru svého domova. Všechno, co potřebuje, je jídlo a voda. Tak přežije.”

“Vy tedy říkáte, že tito lidé se přizpůsobili pouhému přežití?”

Strýc posunem otevřel jeden z plátů skleněné krabice. “Kdybys byl kobylkou, co bys udělal?”

“Vyskočil bych otevřenou stranou.”

“Ale jak bys poznal, že je otevřená? Je to naprosto čiré sklo.”

Na chvíli jsem o tom přemýšlel. “Skákal bych všemi směry… zkoušel bych to.”

Strýc vzal klacík, prostrčil ho skrz otevřenou stranu krabice a ukázal na kobylku. Kobylka vyskočila opačným směrem, bouchla se do hlavy a spadla na stranu. “Vidíš, nabídl jsem jí východ a ona utekla. Mohla na ten klacík vyšplhat a já bych ji osvobodil.”

“Ano, ale ona to nevěděla.”

“To je pravda.”

Strýc otevřel jiný postranní panel. “Co jsi řekl, je pravda. Experimentuješ. Zkoušíš různé cesty, jak šplhat na horu vědomí. Nezůstáváš na jedné cestě… u jedné metody… u jednoho učitele. Co když odevzdáš celý svůj život uctívání jedné věci a pak při svém posledním dechu zjistíš, že tato věc není skutečná?”

“Zjistíš, že jsi celý život žil v kleci. Že jsi nikdy nezkusil vyskočit ven, že jsi netestoval stěny. Lidé, kteří se nikdy nezabývali šplháním na tuto horu, jsou uvnitř klece a neví o tom. Strach je ta skleněná stěna. Wakan Tanka přichází a otvírá jeden ze skleněných panelů, snad i nabízí klacík, po kterém je možno šplhat, ale oni uskočí pryč a noří se hlouběji do svých duši-vyčerpávajících hranic.”

Strýc vytáhl klacík a trochu s ním zašťouchal ve směru kobylky. Ta vyskočila otevřeným postranním panelem a okamžitě se ztratila v hustém podrostu, který nás obklopoval.

Strýc na mě upřel své oči. “Jsi připraven udělat totéž?”

“Vyskočit z klece?”

Strýc přikývl.

“Proč ne,” řekl jsem a pokoušel se znít odhodlaně. “To je ekvivalent toho, že mě žádáte o svolení, že?”

Strýc šel ke mně a stejně jako to udělal už předtím, položil svůj prst na mé čelo. “Toto je ekvivalent toho nemít žádný ekvivalent.”

V okamžiku jsme oba stáli vysoko nad údolím a shlíželi z hory dolů na zakřivenou zem. Ta výška byla závratná. Podíval jsem se nahoru a viděl, že vrchol je už jen kousek od nás, ale výhled byl už i tak úžasný. Strýcova slova stále ještě doznívala v mé mysli.

“Úžasné,” řekl jsem a cítil, jak se vítr točí kolem úzkého vrcholu. Věděl jsem, že by mi mělo být zima, ale cítil jsem se dobře. Věděl jsem, že by tu mělo být málo kyslíku, ale dýchalo se mi dobře.

“Pojď za mnou,” řekl Strýc.

Tiše jsme šli na samý vrchol té obrovské hory. Bylo slyšet jen vítr a nic jiného. Když jsme dorazili na samý vrchol, to panorama mi vzalo dech. Strýc a já jsme tu stáli v naprostém úžasu a dívali se na vzdálené horizonty.

“Vidíš to?” zeptal se Strýc a ukazoval.

Na vzdáleném horizontu se třpytilo moře. “Nevěděl jsem, že je tu moře,” řekl jsem.

“Vidíš to?”

Sledoval jsem Strýcovu paži, která ukazovala na vzdálené město, jehož skleněné budovy zrcadlily oblohu. “V tom městě žijí milióny lidí.”

“Podívej se tam.”

Opět jsem sledoval Strýcův prst a uviděl v dálce další pásmo hor. Žádná z nich sice nevypadala tak vysoká jako ta, na které jsme seděli, ale bylo příjemné vědět, že existují další.

“O žádném z těchto míst nebudeš vědět, pokud nedorazíš až sem.” Strýc stvrdil své konstatování tím, že ukázal dolů na hnědou, lišejníky pokrytou skálu, na které jsme stáli.

“Přemýšlel jsi o té hoře?” zeptal se Strýc.

“Co tím myslíte?”

“Než jsme přišli na tento vrchol, myslel jsi na tuto horu?”

Zakroutil jsem hlavou. “Abych byl upřímný, myslel jsem jen na to, co bude tam.” Ukázal jsem do různých výhledů, které jsme právě sledovali.

Strýc trochu zašilhal a jeho oči mi prozradily, že jeho duše je volána jinam. “Šplhal jsi na tuto horu vědomí, kvůli výhledu z jejího vrcholu, ale když sem přijdeš, už na tu horu vůbec nemyslíš. Je to výhled… vize. Můžeš tu vidět, jak je všechno součástí koberce, který je utkán ze všech forem, vší hmoty, dokonce i z času a prostoru - do jediného vlákna. Toto jediné vlákno nazýváme různými jmény - ti z nás, kteří vyšplhali na tuto horu - ale všichni vidíme to samé. Všichni zažíváme jedinou sílu, která spojuje vše.”

“Ti, kteří zůstávají v lesích, loukách, údolích mají rádi pocit oddělenosti. Cítí se v něm dobře. Snaha vidět toto… vyžaduje příliš mnoho přizpůsobivosti. To, co přichází, to změní. Velký Portál odstraní pocit oddělenosti.”

Odmlčel se a podíval se na mě. Jeho oči se znovu otevřely. “Tato skleněná krabice… se stane viditelná. Lidé uvidí krabici, ve které žijí a vyskočí z ní.”

“Kam?”

Strýc natáhl své paže ve všeobjímajícím gestu. “Do světa vizí.”

Začala se mi motat hlava a uvažoval jsem, že hladina kyslíku na mě přeci jen má asi vliv. Tak jsem si dřepl a doufal, že tak zabráním bolestnému pádu na rozeklané skály pod našima nohama.

"Podívej se tam," řekl Strýc.

Pokusil jsem se zvednout svou hlavu ke Strýci a naposledy jsem cítil, jak se jeho prst dotkl mého čela.

Další věc, kterou si pamatuji, byl pach jeskyně, relativní přítmí, hluboké ticho a Strýcova ruka na mém rameni. "Jsi v pořádku?"

"Myslím, že ano," řekl jsem. "Kam jste mě to vzal? Co to bylo za místo?"

"Bylo to místo, které jsem vytvořil ve své představě."

"Jak je možné, že jsem tam mohl být?"

"Pozval jsem tě."

"Ale jak? Nepamatuji si vaše pozvání."

Strýc si přidřepl vedle mě a objal mě paží kolem ramen. "Pojďme ven, trochu se projdeme a napijeme. Taky bychom měli zkontrolovat Kohanu."

Pomohl mi na nohy, protože jsem se trochu třásl. V temném světle jeskyně jsem se ho chytil a mocně ucítil jeho péči. Někdy se setkáte s lidmi, jejichž smysl účelu je v jejich osobnosti tak jasně zřejmý, že se pokoušíte dospět do jejich výšin, spojit se s jejich nadšením. Cítil jsem toto spojení, a přestože jsem byl fyzicky slabý, vstoupil do mě nějaký jiný druh síly.

Kapitola 52. Kvantový vizionář

Mé vidění bylo trochu rozmazané, když jsme vyšli ven do relativního jasu hlubokého kaňonu. Strýc ukázal na velký kámen. "Posaď se tam na chvíli. Já najdu Kohanu a pak seženeme nějakou vodu a jídlo."

Než jsem se stihl zeptat, kde sežene vodu a jídlo v této pevnosti suti a stromů, otočil se a odešel. Zůstal jsem tu sám se svými myšlenkami a naslouchal jeho krokům vytrácejícím se do ticha. O několik minut později jsem uslyšel Kohanu a Strýce mluvit, jak ke mně přicházeli.

"Jdeme ke studni, kterou jsme vykopali před několika lety," oznámil Strýc. "Můžeš zůstat tady a odpočívat. Přineseme i nějaké jídlo."

"Jídlo?"

Kohana se zasmál. "Snad si nemyslíš, že bych šel na toto místo, aniž bych tu poblíž neměl jídlo?"

"Máš na mysli, že je tu snad někde kolem MacDonald?" zeptal jsem se.

Kohana na chvíli fingoval zamračení. "Udělali jsme tu poblíž zahrádku a máme tam nějakou výbornou zeleninu. A určitě budou zralé i maliny."

"Prima, když to nebudou další houby," řekl jsem s úsměvem.

Strýc pokýval hlavou. "Budeme brzy zpátky."

Pak se ti dva otočili a odcházeli stejnou cestou, jakou jsme předtím přišli. Naslouchal jsem, jak jejich kroky a hlasy mizí do ticha, které mě obklopovalo.

Sluneční světlo bylo filtrováno vysokými větvemi. Oštěpy světla jiskřily do země vedle mě a mihotaly se od nevnímatelného větru kdesi vysoko nahoře. Krása tohoto místa byla nepopiratelná, nehledě na změť naplaveného dřeva a suti, která se tu nakumulovala za staletí přívalových vod.

Náhle jsem pocítil nepopiratelnou přítomnost, která se za mnou pohnula jako malý stín. Cítil jsem, jak se blíží, ale žádný z mých pěti smyslů to nemohl potvrdit. Díval jsem se a naslouchal tak bedlivě, jak jen to šlo, ale nic jsem neviděl ani neslyšel. Srdce mi bušilo své signály, že něco není v pořádku. Pak jsem to uslyšel.

"Konečně jsou pryč."

Byla to Nammu. Otočil jsem se a ona vycházela z jeskyně, ve které jsem byl se Strýcem jen pár minut před tím. Byla oblečena rezervovaně (k mé úlevě). Měla na sobě zlatou róbu, která byla relativně beztvará a pokrývala dokonce i její nohy. "Jdi pryč," řekl jsem a odvrátil se od ní.

"To ne," odpověděla chladně. "Kromě toho jsem si docela jistá, že moje informace ti budou užitečné."

Šla ke mně a cítil jsem, jak na mě zírá. Vnímal jsem, jak se její paže pohybují v nějakém podivném gestu, neboť jsem cítil lehký vánek na svém krku. Ale neotočil jsem se. Jediné, co jsem chtěl, bylo ji ignorovat.

"Myslíš, že je tak snadné ho odmítnout?"

"Co tím myslíš?" zeptal jsem se a dál se díval před sebe.

"Boha."

"Podívej, možná to je tvůj Bůh, ale ne můj."

"Ach, ale je. On je tím, kdo má moc. Myslel sis, že Bůh je slabý člověk… jako tvoji malí indiánští přátelé?"

Ignoroval jsem ji. Předstíral jsem, jak nejlépe jsem dokázal, že za mnou není. Soustředil jsem se na své nepohodlí. Balvan, na kterém jsem seděl, mě nutil ke spánku. Trochu jsem se zavrtěl, abych našel pohodlnější pozici, a když jsem pohlédl nahoru, přímo přede mnou stála Nammu a za ní se jako mrakodrap tyčilo to monstrum, které mě předchozí noci téměř zabilo. Ztuhnul jsem. Srdce mi vyskočilo z hrudi.

Tvář toho monstra shlížela dolů na mě jako tyran shlížející dolů na mravence, než ho botou zašlápne do země. Když jsem se na něj díval, jeho obličej byl starobylý, plný vrásek - byl ošklivý ve všech aspektech. A když jsem mrknul, byl náhle tolerantní - dokonce jaksi pohledný. Byl jsem jím hypnotizován a zároveň do jádra vyděšen. Pokusil jsem se promluvit, ale zjistil jsem, že nemůžu.

“Vzala jsem ho s sebou, abyste mohli udělat jakousi výměnu,” usmála se Nammu odměřeně. Pak se monstrum dotklo jejího krku a ona ztuhla jako v zastavené animaci.

Monstrum ji odsunulo stranou, jako by umisťovalo figurku na šachovnici a potom se zlostnýma očima podívalo na mě. Posunul jsem se na balvanu dozadu, kam až sahala jeho podpora. Předpokládal jsem, že můj konec je velmi blízko - měřeno minutami nebo snad sekundami.

“Pošpinil jsi svého Boha a tvé potrestání mi bude zábavou.” Naklonil se blíže, jako by chtěl lépe vnímat můj strach. Jeho kůže byla trochu šupinatá a měla zelenkavě-zlatavou barvu s nádechy červené na jeho krku a tvářích. I on měl na sobě zlatou róbu se složitými geometrickými vzory, které byly zapuštěné do vínově červené a olivově zelené.

“Proč?” zeptal jsem se a nalezl tak svůj přeskakující vyschlý hlas. Těžce jsem polkl a pokoušel se najít další slova. “Jestli jsi Bůh, proč bys mě vůbec potřeboval trestat? Neměl by ses více starat o kosmické záležitosti?”

“Měl by sis vážit toho, že jsem si vůbec všiml tvých činů,” řeklo monstrum s úšklebkem.

Zíral jsem na něj a z nějakého důvodu jsem cítil odvahu. Snad jsem si přál smrt. Snad jsem se úplně zbláznil. Ať už to bylo jakkoliv, zíral jsem do jeho očí a jednu věc pochopil s úplnou jistotou: bylo to stvoření, které mělo moc, jež byla za dosahem mých představ, naprosto starobylé a já jsem k němu cítil odpor. Cítil jsem, jak se mé srdce bouří proti jeho prstům s drápy, šupinaté kůži, zlostným očím, zahnutému nosu a mohutné postavě. Kdyby to bylo možné, rád bych ho praštil do obličeje a nějak ho ponížil - do stavu žížaly.

Ale nešlo to, protože se zdálo, že on je milencem Nammu nebo proto, že jeho ego bylo tak přehnané, že se nazýval Bohem. Mělo to mnohem více co do činění s jeho útočným chováním a mocnými manipulacemi, které jsem z něho cítil. Věděl jsem, že mnou manipuluje na mnoha úrovních. Cítil jsem jeho vliv v jeho očích, jeho postoji a pouhé přítomnosti. Ale nejvíce zřejmé to bylo z jeho mysli.

Bylo to jeho svůdné, magnetické charisma, které mě lákalo být zbabělý, podlézavý a povolný jeho požadavkům. To na mě působilo tak, že jsem se cítil téměř bezmocný mu odporovat. Jen tím, že jsem byl odvážný a rozhněvaný, jsem mohl doufat, že ho odrazím. A tak se hněv stal mým spojencem, ačkoliv v té době jsem si myslel, že je to odvaha. Ale teď, když se na to dívám zpět ve střízlivé vzpomínce, musím připustit, že to byl prostě hněv.

“Nemůžeš se mě dotknout a vůbec mě nezajímá, co říkáš,” zíral jsem zpět na něj. Srdce mi bušilo velice rychle a mysl mi vířila jako cenzor, který se zbláznil díky tomu, že prošel peklem.

“Tvoje drzost je jen tvým egem,” odpovědělo monstrum. “Nenech ji být zdrojem tvé záhuby.”

“Nepotřebuji tvou radu. Nech mě na pokoji a ji si odnes s sebou.” Podíval jsem se směrem na Nammu.

Monstrum se s potěšením zasmálo. Vlastně jsem si myslel, že mě trochu začíná mít rádo, ale pak se jeho ruce zkroutily do mocných pěstí a já jsem cítil, jak jeho trpělivost před mýma očima vyprchává. Musel jsem něco říci, abych si zachránil život. “Proč se na mne tak hněváš?”

Zdálo se, že monstrum je mou otázkou popuzeno, ale jeho pěsti se trochu uvolnily, jak zvažovalo svou odpověď. “Pošpinil jsi můj vztah s Nammu,” řekl a ukázal chtivým neprůhledným ostrým drápem mým směrem.

Trochu jsem se uvolnil a změnil pozici na tvrdém kameni, který se stal mým křeslem. “Když se ti omluvím, odpustíš mi?”

“Ne.”

“Právě jsi říkal, že jsi Bůh. Není to tím, co Bůh dělá?” trochu jsem naklonil hlavu. “Odpouští?”

“Jsem Bůh, a proto rozhoduji o tom, co Bůh dělá a co ne.”

“Ale chceš snad být dobrým příkladem…“

“Ticho!” zakřičelo monstrum hlubokým dunivým hlasem.

Znovu se to stalo a já jsem to nemohl potlačit. Pocítil jsem odvahu. Nevím proč. Prostě to tak bylo. “Proč Bůh potřebuje milenku? Bůh je nad takovými věcmi.”

“Ty jsi hrozně dezinformovaný. Bůh musí být jako ti, kterým vládne. Jak jinak bych mohl pochopit nesnáze mých stvoření, které si pro sebe pořídila?”

“Tak… právě jsi řekl, že Bůh chápe. Jestliže chápe, pak může odpustit.”

Monstrum se podívalo dolů na mě s tak nadřazeným pohledem, že jsem na chvíli zapomněl, že jsem člověk. Spíše jsem se cítil jako nějaké stvoření lesního dna - takové, které se plazí ve slepotě. V následujícím okamžiku jsem ucítil pohyb. Bylo to, jako bych byl pohlcován černou dírou a vytržen ze svého světa na druhou stranu vesmíru.

Tak to je smrt, pomyslel jsem si.

Silný pocit lítosti zaplavil mou duši nebo to, co ze mě zbylo. Nemohl jsem otevřít oči. Pokoušel jsem si vzpomenout, jestli jsem slyšel nějaký hlasitý zvuk jako výstřel z pistole nebo jestli si vybavuji pocit bolesti nebo nějaký důkaz toho, jak jsem byl zabit, ale žádnou vzpomínku jsem nenašel… což byl stav, který mi byl dobře známý.

Cítil jsem, jako bych cestoval, ale ztratil jsem přitom zrak. Všechno kolem mě bylo rozmazané do pohybu zvuků, barev a odporné přítomnosti lítosti. Nechápal jsem, proč se cítím, jak se cítím, ani co se mi to děje. Pak najednou bylo obrovské ticho a já jsem cítil, jak se pohyb zpomaluje a zastavuje. Otevřel jsem oči do rozmazaného světa umělých světel a žádných oken. Pak jsem ucítil něco na svém rameni. Otočil jsem se a uviděl ruku s drápem sebevyhlášeného boha-monstra.

“Kde to jsme?” zeptal jsem se s námahou. Můj hlas zněl odlišně, jako by místnost, ve které jsme byli, neměla žádnou rezonanci či odrazový prostor.

“Jsi v novém času a prostoru. Jsi velmi blízko vědeckým čtvrtím, kde bude tvůj vybájený Velký Portál odhalen. Chtěl jsem, abys viděl tento velký výmysl, který ti bylo řečeno, že zplodíš. Chci, abys viděl důsledky, jak zmate a rozvrátí lidi. Jsi připraven vidět pravdu?”

Zaměřil jsem oči na monstrum a sebral svůj hlas. “Kde jsme?”

Monstrum se na mě podívalo s opovržením. “Je jen jeden důvod, proč ti ukazuji toto místo… tento čas... aby jsi mohl vidět, jak hrozný nápad je odhalit lidem, že jsou nesmrtelní a že nemají Boha, který by je vedl.”

“Cože?” Vydechl jsem se zřejmým rozčarováním. “Řekni mi, co ode mě chceš.”

“Jen se dívej,” řekl pohrdavě.

Mávnul rukou a pod námi se objevila dlouhá linka. Táhla se až ke vzdálenému horizontu, takže jsem neviděl její konec, ale předpokládal jsem, že pokračuje do nekonečna. Alespoň jsem měl takový dojem. Na lince byly připevněny malé tenké obrazovky, které vypadaly jako hrací karty, jež stojí a jsou seřazeny do řady. Muselo jich tu být milióny. Na každé z nich byl pohyb, jako by hrál film - viděl jsem slabý pohyb, ale neviděl jsem žádné detaily.

Jedna z obrazovek se rozsvítila a já jsem se podíval na monstrum. Díval se na ni. Chytil mě za ruku a táhl. “Půjdeme tam.”

Další věc, kterou si pamatuji, bylo, jak se snáším dolů jako dravý pták a nořím se do obrazovky jako Alenka do zrcadla - jen my jsme letěli krkolomnou rychlostí. Když jsme se dostali blíže k té obrazovce, cítil jsem, jak se zpomalil čas. Byl to tělesný pocit zpomalení a synchronizace s pohybem na obrazovce - nebo přesněji řečeno tím, co bylo na její druhé straně.

Byl jsem jako hmyz, který se má rozplácnout o čelní sklo rychle jedoucího auta, ale když jsme procházeli tou obrazovkou, byl jsem překvapen, jak lehký průchod to byl. Chvíli jsme letěli dál jako mlhavé bytosti, až nakonec monstrum, které mě stále drželo za ruku, ukázalo na obrovskou budovu a naznačovalo, že to je náš cíl. Připlachtili jsme na okno jedné z vysokých kanceláří a bez potíží jím prošli. Uvnitř té velké místnosti bylo plno lidí a vypadalo to jako shromáždění Spojených Národů, vzhledem k různým barvám pleti, oblečení a dialektů, které jsem slyšel.

Bylo tu asi čtyřicet lidí, kteří seděli v malém hledišti, a na jevišti bylo dvanáct křesel obrácených k publiku. Publikum se smálo, štěbetalo a zdálo se v dobrém rozmaru. Monstrum se na mě otočilo a pustilo mou ruku, když jsme se nohama dotkli podlahy někde vzadu v hledišti. “Oni nás nevidí. Jsme úplně mimo jejich smyslový radar… zatím.”

“Kde to jsme? Kdo jsou ti lidé?”

“Trpělivost. Toto je tvůj velký vstup.”

Podíval jsem se na něj a viděl, jak se mu blýskají oči. Ale byl potichu a ignoroval mou otázku.

Za chvíli přišla na jeviště skupina lidí, kteří se tam posadili do svých křesel - nikdo z nich nepromluvil, ale většina z nich se usmívala a vypadala nepotlačitelně uspokojena sama sebou. Muž ve středních letech s dlouhými stříbrnými vlasy, který měl na sobě bílou košili a šedivé kalhoty, přišel na pódium. Ten muž šel za vozíkem, který se pohyboval sám od sebe a vplul do místnosti tak, že se vznášel čtyři stopy nad podlahou jeviště. Někteří hosté v publiku se natahovali, aby viděli, co je na vršku vozíku. Viděl jsem tam malé přístroje, které vypadaly jako nějaké zlaté prsteny a několik párů brýlí.

Starší muž pozdravil lidi v publiku. “Děkuji za vaši trpělivost. Naše zpoždění jsem zavinil já, a proto se za něj omlouvám. Jak vidíte, chronicky chodím pozdě… od doby, kdy jsme před několika lety objevili, že čas je výplodem našich myslí, jsem zjistil, že jsem nenapravitelně lhostejný ke všem rozvrhům. Odpusťte mi.” Jemně se elegantním způsobem uklonil a potom obrátil svou pozornost k přístrojům na svém vozíku.

“Kdo je to?” zašeptal jsem k monstru.

Ignoroval mě a zíral dál dopředu, jako by opustil své tělo.

Ve vzduchu byla nějaká tíha, která mi nebyla příjemná. Nebyl to nedostatek kyslíku, ale byl to spíše pocit, že vzduch je neuvěřitelně hustý a já jsem mohl vidět, když jsem se podíval zblízka, že když se lidé pohybují, tak jsou pošpiněni světlem, které způsobuje, že na několik chvil vypadají jako duchové.

Muž na pódiu si odkašlal, aby utišil ruch v sále. “Vím, že vám bylo řečeno, že náš institut objevil něco, co změní svět takový, jaký ho známe. Také vím, že většina z vás o tom pochybuje, ačkoliv jsme objevili i další věci, které obracejí fyziku vzhůru nohama.” Odmlčel se a zasmál něčemu, co vypadalo jako osobní vzpomínka.

“Máme tady vládní a obchodní vedoucí činitele - globální vůdce. Rozhodnutí každého z vás budou následovat milióny lidí, kteří se na vás dívají jako na zářivé příklady toho, co je pro lidstvo správné a dobré. To, co se vám chystám ukázat, některé z vás bude šokovat, pro jiné to bude znamenat potvrzení jejich dlouholeté víry a pro některé… to bude vypadat jako hrozba.”

“Pro ty z vás, kteří tento objev vnímají jako hrozbu, dovolte, abych vám nejdříve řekl, že jsme vlastně nic neobjevili. Pouze jsme přeskupili nástroje vědy tak, abychom viděli to, co bylo až dosud neviditelné. Mezi ohni jsme našli jiskru, kterou nazýváme lidstvo. Hledali jsme tuto nejnepolapitelnější ze všech substancí - pokud to člověk vůbec může ještě nazývat substance.”

Ten muž jemně mávnul svou rukou a pak se odmlčel. “Vím, že jste netrpěliví a já bych zde opravdu mohl stát hodiny a hovořit o tématu lidské duše a o tom, jak náš institut našel její jemné obrysy a energie. Ale ne všichni z vás se mnou sdílí mé nadšení, a tak půjdu, jak se říká, k věci.”

Naklonil se kupředu a uchopil jeden ze zlatých prstenů z vozíku a delší chvíli ho podržel ve své ruce. “Vypadá docela jednoduše,” řekl tiše. “Což také v mnoha ohledech je, ale také je výsledkem práce tisíců velkých myslí a srdcí a práce mě, který má to štěstí a může se vám tím pochlubit. Vám, světovým elitním vůdcům. Ale věřte mi, já mám v tomto objevu jen částečný podíl.”

Nandal si prsten na prostředníček své pravé ruky a pak si nasadil speciální brýle a podíval se po místnosti, jako by studoval své shromážděné hosty.

“Vypadá to, že každý zde přítomný má duši,” oznámil zatrpkle. Publikum zašumělo lehkým zdvořilým smíchem. “Nejdřív bych vám chtěl ukázat demonstraci naší technologie a potom vás nechám si jí osobně vyzkoušet.” Žena, padesátnice, v bílé blůze a šedivých kalhotách povstala ze svého křesla na jevišti a šla poslušně k muži na pódiu.

“Brýle, které Jaylee má, jsou vybaveny tak, že vysílají obraz, který ona vidí. A to, co vidí, je naše kolektivní duše. Nazýváme tuto technologii Kvantový Vizionář.” Světla v sále potemněla, když si žena nasadila prsten a usadila brýle na kořeni svého nosu. Za jevištěm se náhle rozsvítila dosud nepoužívaná obrazovka. Zářila jasnými barvami, které tancovaly a pohybovaly se jako polární záře. Publikum sborově vydechlo v úžasu nad tím, co vidí. Odhalila se jim okouzlující třpytivá světla jiného světa.

Otočil jsem se na monstrum vedle mě, ale ono bylo pryč. Cítil jsem jistou úlevu, ale bez něj jsem zároveň byl naprosto ztracen. Neexistoval způsob, jak bych mohl najít svou cestu zpět. Měl jsem potíže vzpomenout si vůbec na to, kde jsem předtím byl - na svou poslední vzpomínku. Má minulost hořela v chaoticky nakupené vatře a obklopil mě podivný strach. Vyhlídka toho, že jsem byl vyhoštěn do nějaké neznámé, budoucí reality mě do jádra děsila.

Hlas někoho z publika přerušil mé pohlcení hrůzou.

“Vypadají všichni skrze tuto technologii stejně?” Otázka přišla od vysokého muže, který stál v přední části hlediště. Měl na sobě dlouhou splývající róbu. Jeho hlas zjevně pocházel ze Středního Východu.

“Ne,” řekl mluvčí. “Ale všichni se mění. Nikdo ani na okamžik nezůstává stejný.”

“Takže neexistuje žádná pevná identita? Nemůžeme si někoho zapamatovat podle jeho vzhledu?” Zeptal se vysoký muž a v jeho hlase bylo zřejmé překvapení.

“Ne,” řekl muž na pódiu. “Lidská duše není fixována ve formě, jako jsme my, její lidské protějšky. My se na úrovni duše stále měníme či vyvíjíme do nového vyjádření.”

“Takto jsme se to neučili,” řekl vysoký muž a jemně zakroutil hlavou. “Jak víte, že nahlížíte duši a ne něco jiného?”

“Ukážu vám to.”

Mluvčí šel na pódium a ukázal na obrazovku za sebou. Obrazovka se změnila na menu a on ihned něco vybral dalším gestem své ruky. Obrazovka najednou ukázala muže ležícího na posteli. Vedle něj seděl na židli další člověk a sledoval ho.

Mluvčí ukázal na velkou obrazovku. “Muž ležící na posteli byl náš spolupracovník, který souhlasil s tím, že můžeme nafilmovat jeho smrt s použitím technologie, které jste právě byli svědky.” Pak se mluvčí otočil a podíval se na obrazovku. “Během několika chvil film střihne na záběr videa z technologie Kvantový Vizionář, pocházející od sedícího člověka - který je naším vedoucím vědcem v projektu.”

V hledišti se ozvalo zašumění, jak se světla v sále ještě více ztlumila. Díval jsem se na toho umírajícího člověka pozorně. Byl starý. Bylo mu dobře osmdesát nebo devadesát let. Připadal mi povědomý. Nevědomky jsem se přiblížil blíže k obrazovce, hypnotizován tím, co vidím.

Člověk ležící na posteli se náhle chytil za hruď a jemně sebou trhnul, jako by prožíval něco nepříjemného.

Za ním byla obrazovka plná barevných forem, které se zdály, že nad ním pomalu tančí. Několikrát se zhluboka nadechl a s každým dechem se světla nad ním stala více živá. Pak se velice zklidnil a světla nad ním přestala vířit a vrátila se do jeho těla, jako by byla nasáta nějakou neviditelnou silou.

Náhle se z jeho srdeční oblasti vynořilo osamocené fosforeskující světlo velikosti komára. Pak další a další, až jich bylo tisíce - desítky tisíc malých světel, o nichž se zdálo, že se shromažďují nad nyní ochablým tělem. Ta světla byla jako hvězdy v nebeském plášti, jemně se vlnila a spojovala jedno s druhým, jako by vytvářela větší strukturu.

Pomalu to světlo začalo splývat do něčeho, co jde nazvat jen lidskou formou. Mělo to zhruba stejný tvar a velikost jako ten člověk ležící na posteli, až na to, že ty světelné částice se neustále pohybovaly, jako neklidné můry při hledání světla. Dál jsem se pohyboval blíže k tomu člověku na posteli. Schody jeviště byly přímo přede mnou a já jsem se díval na toho muže tak zblízka, jak jen to šlo. Že bych to byl já? Vypadal jako já. Cítil jsem povědomost, kterou jsem nemohl potlačit. Byl jsem to já. Určitě jsem to já. Jak je to možné? Právě v té chvíli jsem uslyšel vzrušený výkřik.

“Vidím ho!”

Podíval jsem se a uviděl Jaylee ukazující na mě. Nepředpokládal jsem, že bych byl viditelný, ale ona měla brýle Kvantového Vizionáře a dívala se přímo na mě.

“Koho… kdo je tam?” dožadoval se mluvčí.

“... Sol...o...mon…“ řekla jako v hlubokém transu.

Hledištěm se ozvalo zmatené zašumění.

“Kde?” zeptal se referent a nasadil si prsten a brýle. “Kde ho vidíš?”

Ukázala přímo na mě. Kdyby existovala slova, kterými bych mohl vysvětlit, jak jsem se v té chvíli cítil, určitě bych je napsal. Ale žádná nebyla. Všechno, co můžu říci, je jen stínem popisu. Chtěl jsem zmizet a zároveň jsem se chtěl připojit k mému týmu a žít s nimi. Byl jsem úplně zcepenělý. Nechtěl jsem být výstřední anomálií před světovou elitou a určitě jsem se tímto způsobem nechtěl vystavovat na odiv.

"Je tam!" vydechl mluvčí. "To je neuvěřitelné! Solomone, vidíš mě?"

Přikývl jsem a potom zavřel oči a uvažoval o tom, kam toto povede.

"Slyšíš mě?"

Znovu jsem přikývl.

"Můžeš mluvit?"

Podíval jsem se přímo na něj. Nepamatoval jsem si ho, pokud je vůbec možné pamatovat si budoucnost. "Můžu mluvit. Slyšíš mě?"

Referent se na chvíli podíval do publika. "To je neočekávaný a šokující vývoj. Buďte ke mně na chvíli shovívaví. Ujišťuji vás, že toto nebylo plánováno, takže jste svědky nového aspektu vědy. Všichni jsme toho svědky."

Všichni v publiku skoro vstávali ze sedadel. Jeden muž se postavil a odkašlal si. Byl oděn v hedvábné tunice, jež měla barvu půlnoční oblohy a v černých kalhotách. Vypadal asijsky. Nebyl to velký člověk, ale vzhledem k tomu, že seděl v první řadě, byl důležitý.

"Doktore Onesso, myslím, že mluvím tady za všechny. S touto technologií nás děsíte a matete. Příliš mnoho neznámých… jako otevření Pandořiny skříňky. Jste schopen vidět duši mrtvého člověka. Snad s ní i mluvit. Všichni vidíme, že zdi tohoto světa se rozpadnou, jestliže se tato technologie dostane ven."

"Která část vás děsí a mate?" zeptal se Dr. Onessa, dal obě ruce na pódium a díval se dolů na toho Asiata.

"Mate mě to, že jste řekl, že nemůžete vidět identitu duše a přitom teď poznáváte toho člověka… Solomona… člověka, který zemřel…"

"Odpusťte mi, že vás přerušuji, pane Vicepremiére, ale toto… toto zjevení Solomona je jako zjevení černé ovce. Nevíme vůbec, co to znamená, jak se to mohlo stát, nic! Právě sedíte v první řadě a sledujete, jak vzniká věda. Neměl byste být zmaten… měl byste být… v úžasu." Dr. Onessa sevřel ruku v pěst a zamával jí ve vzduchu na zdůraznění.

Vicepremiér si dal ruce za záda a přišel na vzdálenost několika stop od místa, kde jsem stál. Viděl jsem ho jasně. Byl to pohledný muž, čtyřicátník, černé lesklé vlasy a velmi pěkná pleť. Díval se očima za mě, ale myslím, že se pokoušel vycítit mou přítomnost.

Vicepremiér natáhl ruku. "Chci vyzkoušet tuto technologii Kvantový Vizionář právě teď."

Uhnul jsem na stranu, pryč od Vicepremiéra, nejistý co dělat. Podíval jsem se na Jaylee a viděl, jak na mě zírá. Pak jsem ustoupil, když si Vicepremiér nasadil prsten na prst a pečlivě umístil brýle na svůj obličej. "Kde je?" zeptal se a otočil se na Dr. Onessu.

Dr. Onessa ukázal svým prstem přesně na mě. Vicepremiér se otočil na mě a já jsem viděl, jak se jeho obličej s nakouknutím zkrabatil. Natáhl ke mně pravou ruku a já jsem cítil interakci, i když byla jemná jako vánek. "Kdo jsi?"

Podíval jsem se na Dr. Onessu a nevěděl, co mám dělat. "Já jsem Solomon," řekl jsem.

"Vidím, jak mluví," řekl Vicepremiér, "ale neslyším ho. To je zázrak."

Dr. Onessa se usmál. "Vidíte, není čeho se obávat. Solomon byl tím, kdo navrhnul způsob, jak zachytit a zpracovat snímky v reálném čase. Ironií je, že on je tím, kdo umožnil, aby někdo touto technologií mohl být spatřen. Do té doby jsme měli jen data… množství dat, ale bez schopnosti vidět a vnímat je, víme, že by to nikdy nebyla tato technologie. Jeho nápad tuto technologii transformoval. Bohužel nemáme stejné rozhraní pro audio. Takže lituji, ale nebudeme schopni s ním komunikovat…"

Z publika se ozývalo mnoho hlasů, které sborově křičely. "Já to taky chci vidět."

"Prosím, prosím," odpověděl Dr. Onessa konejšivým tónem. "Každý dostane možnost. Máme tři velikosti: malou, střední a velkou… prsten musí rozumně přiléhat na váš prst… brýle jsou jedné velikosti pro všechny."

Už jsem se ocitl v různých podivných podmínkách, jak ses bezpochyby dočetl, ale toto, toto bylo ze všeho nejpodivnější. Vypadalo to, jako bych byl voyeuristickým objektem zájmu světové elity. Jejich paže oděné nejjemnějšími látkami, které naše planeta je schopna vytvořit, se natahovaly, aby se dotkly zředěných atomů mé duše, která se vznášela v jiné dimenzi. Byl jsem jako mazlíček v dětském koutku zoo pro exotické duchy. Zatřásl jsem se. Chtěl jsem odejít. Dělo se něco úplně jiného, než jsem myslel, že se bude dít a náhle jsem pocítil tělesný odpor.

Bylo kolem mě shromážděno asi dvacet lidí, kteří zírali na mě a jeden na druhého. Já jsem pro ně byl nejvíce fascinující, protože bez Kvantového Vizionáře jsem byl neviditelný.

Náhle jsem uslyšel hlasité výkřiky a lidé se ode mě odtahovali v naprostém zděšení.

"Vaši neochvějní světoví vůdci! Podívej se na ně, horda myší."

Otočil jsem se a uviděl za sebou boha-monstrum, jak zírá dolů na vyděšené publikum. Natáhl paže ve výhružném gestu. "Je čas jít."

Ještě jednou jsem se podíval do sálu. Jaylee na mě pořád zírala a její oči se leskly. Viděl jsem, jak se jí pohybují rty a ona artikuluje slova, která jsem dokázal z jejích rtů odečíst. "Já tě miluji."

Myslím, že jsem jí odpověděl nebo jsem se ta slova alespoň pokusil také zformovat, ale sál se potom začal měnit na chaotický kaleidoskop barev a tvarů a já jsem, jako obvykle, ztratil vědomí.

Kapitola 53. Odpor

Proč můžou démoni tak snadno vstoupit do mé hlavy? Tu otázku jsem si pokládal, ale žádná odpověď nepřicházela. Byl jsem pro ně magnetem a začínal už jsem být unavený z jejich neúnavné snahy mě zmást a vyhrožovat mi. Zabíralo to. Cítil jsem se zmateně a zranitelně.

To byly myšlenky, které mi táhly myslí, když jsem se vrátil do svého těla, jenž leželo na zemi vedle velkého balvanu, na kterém jsem předtím seděl. Chtěl jsem otevřít oči a vidět obličeje svých dětí. Chtěl jsem za slunného rána ležet v posteli se svou ženou. Chtěl jsem sedět venku na zápraží a odpočívat, aniž bych se staral o svět. Jiní to tak dělají. Tak proč ne já?

Obrazy v mé hlavě se scvrkly, když jsem v dálce uslyšel hlasy. Kohanův hlas bylo snadné poznat. Strýcův byl zdrženlivější. Bylo tak divné být zpátky v těle. Bylo tak těžké, nešikovné. Podařilo se mi pohnout rukou, ale neměl jsem sílu se postavit ani posadit. Tak jsem tam několik minut ležel a naslouchal blížícím se hlasům a doufal, že nebudu mít žádnou pohmožděninu od toho monstra nebo od Nammu. Ze všech sil jsem se pokoušel vzhlédnout a prozkoumat svou pozici, ale má hlava byla příliš těžká a já jsem byl přinucen sledovat lhostejný pochod mravence po zemi, na které jsem ležel.

Pak jsem uslyšel rychlé kroky. “Co se děje?” Ptal se Kohana. “Spadl jsi?”

V tom už se nade mnou skláněl a také jsem za ním slyšel přijít Strýce, který byl trochu bez dechu. “Co se stalo?” zeptal se Strýc.

Pokusil jsem se promluvit, ale jako bych měl paralyzovaný jazyk. Nedokázal jsem formulovat slova. Snažil jsem se, ale ven nic nevycházelo.

“To by mohla být mrtvice,” řekl Kohana a otočil se, aby se podíval na Strýce.

Strýc se otočil a odešel pryč. Za chvíli už jsem cítil na svém obličeji chrstnutí ledově chladné vody. Její chlad byl ochromující. Znovu jsem se pokusil promluvit a tentokrát jsem se více kontroloval, ačkoliv jsem se nekontrolovaně třásl od té chladné vody.

“Já… jsem v pořádku… jen… mi dejte chvíli času…“

“To udělala Nammu?” zeptal se Strýc.

Přikývl jsem hlavou.

“Dojdi mu pro deku,” řekl Strýc, “já počkám u něj.”

Kohana se postavil a běžel do jedné z jeskyň za mnou. Strýc se posadil vedle mě. Já jsem zůstal tam, kde jsem byl a vnitřně zkoumal svůj zubožený stav. Už jsem toho měl dost. Jestli všechny mé snahy o vytvoření tohoto úžasného vynálezu skončí tím, co jsem viděl - tou šílenou ukázkou pro elitu, pak se toho nechci účastnit. Velký Portál, Kvantový Vizionář nebo jakkoliv se to nazývá, to všechno je zatracená salónní hra. Nic víc.

Přesně v tom okamžiku jsem ztratil svou rozhodnost. Možná se to někomu z vás bude zdát divné, že jsem vzdal něco tak pozoruhodného a zdánlivě mocného, jako je Velký Portál, ale byla to vyhlazovací válka a Nammu se svým boho-monstrem mě konečně udolali. Byl jsem vyřízený.

Jediné, co jsem chtěl, bylo jít domů. Nechtěl jsem už o ničem mluvit. Nechtěl už jsem diskutovat o čemkoliv duchovním nebo podstatném. Chtěl jsem sedět před svou televizí a sledovat pořady a pohřbít se v normálnosti.

Vytvoření plánu mi zabralo jen minutku. Než se Kohana vrátil se zatuchle páchnoucí dekou, můj plán vykrystalizoval: dostat se domů tak rychle, jak je to možné a co nejméně při tom mluvit. Tak jednoduchý byl můj plán. Věděl jsem, že se u Strýce a Kohany setkám s odporem. Ale to nic nebylo, protože oni mě nemohli mlátit, vyhrožovat, zraňovat, nebo se mě pokoušet nutit k poslušnosti. Bude poměrně jednoduché jim odporovat.

Takový byl můj plán.

Odpor.

Kapitola 54. Potok

Strýc mě chytil za rameno a hlavou ukázal, abych šel za ním. Včera pozdě večer jsme se vrátili k jeho jednoduché chatě. Teď bylo ráno a Kohana a já jsme se balili k odjezdu.

Vytrval jsem ve svém plánu, ačkoliv jsem si dával za vinu, že neodpovídám na jejich otázky. Chtěl jsem, aby bylo jasné, že o tom nemíním diskutovat. Teď mě Strýc táhl někam pryč od balení, abych ho následoval do soukromí, a já jsem měl pocit, že na mě ještě naposled bude naléhat.

Šli jsme několik set stop na mýtinu vedle malého potoka. Šli jsme úplně v tichu a melodie vody, ať byla jakkoliv jemná, zaplňovala jinak úplně tichý les. Strýc šel ke břehu potoka a posadil se na travnatý břeh. Nohy složil pod sebe. Poplácal na zem vedle sebe. “Přidej se ke mně, jestli chceš. Tráva je teplá od slunce. Rosa už je pryč.”

Strýc byl dobrý obchodník. Znal způsob, jak budoucnost jemně přesvědčit, aby se stala přítomností.

Posadil jsem se vedle něj a mé tělo se stále zotavovalo z fyzického vypětí a různých ran, které jsem utržil. Můj celkový stav byl nadějný, převážně proto, že jsem byl dychtivý znovu se shledat se svou rodinou. A s mými znovuobnovenými vzpomínkami budu moci opět pracovat. Těšil jsem se na návrat do práce. Idea návratu do mého všedního života mě vábila jako oslňující koruna plná drahokamů.

"Obloha je podivné místo," řekl Strýc. "Její nezměrnosti si povšimneš jen tehdy, když je temná. Během dne se zdá přátelštější… více pečující. V noci se objeví hvězdná prázdnota a ty se můžeš cítit velmi malý a ztracený."

Naslouchal jsem jeho slabému hlasu a přesně chápal, co má na mysli, ale nebyl jsem si jistý jeho vážností.

"Rozšiřuj své způsoby ke všem, se kterými se setkáš, Solomone. To je vše, co můžeš dělat. Viděl jsi temnotu. Pocítil jsi, jak malý a ztracený člověk může být. Tak to cítí všichni lidé. Ty jsi to cítil jen intenzivněji, ale tak už to u Sonvertů bývá. Neskrývej se. To už je minulost. Teď je doba, kdy to musíš nechat plynout."

Strýc se podíval dolů na potok. "Ten potok vypadá trochu unaveně, že?"

"Trochu ano." Přikývl jsem.

"Vyvěrá z podzemního pramene. Nikdy nepřestává téct. Jeho hudba naplňuje les, jeho výživa dává růst trávě a stromům. Neúnavně podporuje život dokonce i tehdy, když neprší, když slunce pálí na vyprahlou zem. Dokonce poskytuje život i takovému starému muži, jako jsem já." Strýc se otočil na mě a usmál se.

"V mnoha ohledech vytváří mou životní linii, ale já jsem nikdy neviděl jeho zdroj. On mě ale vždycky najde. Každý den sem přicházím, abych nabral vodu, a každý den mě pozdraví nová část tohoto zdroje. Vždy plyne. Někdy více, někdy méně, ale nikdy se nezastaví."

"Před dvanácti lety tu bylo sucho… strašné sucho. Za celé léto pršelo jen dva dny. Tento potok mě udržel při životě. Bez ohledu na to, jak vypadal slabě, stačilo to. Alespoň pro mě."

Strýc se na chvíli odmlčel a pak se podíval přímo před sebe. "Chápu tvoji situaci. Skutečně ji chápu." Podíval se na mě, jako by se chtěl ujistit, že poslouchám. "Máš zpět svou paměť. Máš práci a rodinu, která tě volá. Máš tisíce důvodů opustit své poslání a přitom ti stačí jen jeden: strach."

"Můžete tomu říkat strach, jestli chcete," odpověděl jsem. "Viděl jsem, do čeho jsem zatažen… viděl jsem to… viděl jsem to, dobře? Vím, jak ta technologie vypadá, jak se bude jmenovat, jak bude fungovat, všechno. Viděl jsem to, Strýci. Viděl jsem to tak jasně, jak vidím tady a teď vás."

"Jak jsi to viděl?"

Zakroutil jsem hlavou. "Opravdu o tom nechci mluvit. Omlouvám se."

Strýc utrhnul dvě stébla trávy, strčil si je do úst a příležitostně je žvýkal. "O několik mil níže se potok rozděluje na dva. Ještě o něco dále jeden z těch potoků vtéká do velké špinavé řeky. Ten druhý potok, díky těžké práci několika bobrů, vtéká do malého rybníka. Ten rybník je křišťálově čistý. Kdybych tě vzal k té řece, viděl bys, že ta voda není dobrá." Otočil se, aby se na mě podíval, a já jsem na sobě cítil jeho pronikavé oči. "Kdo tě vzal do tvé budoucnosti?"

Přitáhl jsem nohy a objal je svými pažemi. "Jak jsem říkal, nechci o tom mluvit…"

"Existuje mnoho budoucností," vysvětloval Strýc. "Můžou se měnit. Vždycky se můžou měnit. Můžu ti ukázat hnědou špinavou vodu, nebo ti můžu ukázat křišťálově čistou vodu. Průvodce rozhoduje. Uvaž, kdo byl tvůj průvodce, jaké byly jeho motivy a proč ti ukázal to, co ti ukázal?"

Strýc se postavil, trochu se zakymácel a já jsem okamžitě vyskočil k akci, abych mu pomohl. Když jsem zachytil jeho i sebe, chytil mě za rameno a podíval se mi do očí s tak nepopiratelnou intenzitou, že na to nikdy nezapomenu. "Jsi tím, kým jsi. Jestli se rozhodneš to změnit, skrýt to, sabotovat své poslání, budeš více trpět. Normální život, který hledáš… je pryč. To platí pro každého, který přijde tam, kam jsi přišel ty." Položil svou ruku na mé srdce. "To, co buší zde, tě o tom přesvědčí."

Ustoupil zpět o jeden krok a podíval se na chvíli nahoru, jako by viděl něco se pohybovat. V tom malém okamžiku času jsem ho uviděl takového, jaký je. Nevím jak, ale viděl jsem jeho esenci a tou byla jasnost - jasnost jeho oddanosti. Přesně to, co jsem já postrádal.

"Kde jste to nalezl?" zeptal jsem se ho, téměř bez rozmyslu.

"Co?"

"Vaši důvěru… vaši naprostou odevzdanost."

Strčil si ruce do kapes svých džínů a podíval se na mě se slabým skromným úsměvem. "To nevím. Jen ji ukazuji. Je všude kolem mě. Oni jsou všude kolem mě…"

"Kdo oni?"

"Wakan Tanka… okřídlení. Vždycky jsou nám nablízku."

Ukázal jsem na svou hruď. "Kolem mě nejsou. Protože to, co pořád vidím, jsou zlí lidé. Možná bych si byl jistější, kdyby se mi zjevili tak jako vám."

"Jestli očekáváš, že se ti budou manifestovat tak jako Nammu, tak nebudou. Oni jsou jemní. Možná, že s tebou hovoří právě teď."

"Kde? Jak?"

"Můžou přijít skrz cokoliv. Skrz květinu, hmyz, ptáka, dítě, dokonce i skrz starého člověka jako jsem já."

Sekundu či dvě na mě zíral a já jsem cítil, jak něco v mém srdci roste. Něco posvátného, stálého a naprosto ryzího. Cítil jsem jako by ve mně vzplanul oheň a v tom náhlém záblesku spálil všechnu mou nenávist, hněv, frustraci a beznaděj, která si mě pomalu podmaňovala od té doby, co jsem prvně potkal Nammu.

Jak se to přihodilo, to je záhada. Vím jen to, že v tomto jediném krátkém pohledu, který mi Strýc věnoval, se všechno změnilo.

Nepředstírám, že vím, jak se dějí tyto změny jediným pohledem, gestem či nějakou magickou symfonií tisíců malých událostí, jež se spolčí, aby změnily to, co je v nás. Ale vím, že v té chvíli měl Strýc pravdu. Možná slovo pravda není to správné vyjádření. Bylo to více než jen jeho pravdivost.

V opravdovosti je moc. Nemůže být vyrobena z povrchních říší, ve kterých většina lidí žije. Nemůže být vytvořena vůlí či prohlášením. Není to něco, co by bylo vytvořeno ze systému víry jedince nebo z moci jeho myšlenek. Není to vizualizace. Je to láskyplné chování, které je miliónkrát násobeno svým opakováním; vytrvalé vytesávání poslání jedince až do konečné sochy transformace.

Takto mi svitlo, i když to bylo mnohem více jako úder kladiva, než jako úsvit, to musím upřesnit. Strýcova láska, to nebyl žádný rozbředlý pocit. Byla obsažena v něčem z vyšší dimenze, co způsobilo tu změnu, kterou jsem v sobě cítil. Kaskádovitě sestupovala dolů z jakéhosi ušlechtilého místa a zastihla mě stojícího pod kopím slunečního paprsku v opuštěném lese.

Trvalo to jen pár sekund. Teď, když o tom píšu, cítím, že to bylo více než jen čas nebo nakumulování zážitků. Bylo to spojení duší, které vědí, jak proniknout iluzemi a poznat, co je skutečné: tu nedefinovatelnou věc, která žije bez jediného atomu strachu.

“On už čeká,” oznámil Strýc a ukazoval směrem k chatě, prolamujíce tak můj trans. Šel ke mně a objal mě. “Půjdu se projít. S Kohanou už jsem se rozloučil. Budu tu stále, kdykoliv mě budeš potřebovat… nestačí jen chtít.”

Když jsem se pokoušel posbírat své myšlenky do slov, Strýc už odcházel pryč. “Díky… díky za všechno, Strýci.” Bylo to těžkopádné. Teď, když to píšu, jsem na rozpacích, že jsem nedokázal říci něco výmluvnějšího, smysluplnějšího, více z hlubin mého srdce. Ale tehdy jsem měl při svých realizacích svázaný jazyk.

Cítil jsem se požehnaný, že jsem se mohl dotknout srdce mistra. Mistra čeho, to přesně nedokážu říci. Jen vím, že jestli po zemi chodí nějací mistři v lidských šatech, tak Strýc je jedním z nich.

Chtěl jsem být více jako on.

Sledoval jsem ho, jak se brodí přes potok na druhou stranu. Zvedl ruku, ohlédl se zpět a stvrdil má poslední slova pouhým pokýváním hlavy. Pak odešel pryč a splynul s lesem.

Láska zvítězila. Vím to a v té samé chvíli jsem také věděl, že může zase zmizet. Slíbil jsem si, že budu jako Strýc. Modlil jsem se k okřídleným, aby mi pomohli. Aby mi pomohli být jako on. Být tak odevzdaný poslání, které jsem tu přišel vykonat. Koneckonců jaká je jiná možnost? Být pod palcem manipulativního démona, to není alternativa, nehledě na to jaké jsou okolnosti.

Tak jsem tam stál, zakotvený k zemi. Slunce mi zahřívalo tělo a lehký vánek ochlazoval ohně, které ve mně stále ještě hořely. Mé myšlenky se vrátily do hlediště toho sálu a k tváři Jaylee, která artikulovala ta tři mocná slova.

Kdo to byl?

Kapitola 55. Sto stop

Když jsme byli asi jen dvacet minut od Strýcovy chaty na naší prašné cestě domů, Kohana si odkašlal a promluvil. “Můžeš teď zkusit spojení.”

“Co?”

“Můžeš zkusit zavolat své ženě,” řekl. “Obvykle tady už bývá signál… dostatečný pro hlas. Možná že není perfektní, ale stojí za to, to zkusit.”

“Myslíš, že bychom mohli zastavit? Třeba bude lepší spojení… méně hluku?”

Kohana se usmál a zastavil náš Jeep. Otevřel jsem dveře a vyšel ven za auto, kde jsem zapnul svůj mobil. “Derya.”

Čekal jsem, až se signál propojí. Stále jsem při tom šel.

“Solomone, to jsi ty?” Hlas Deryi se ozval z telefonu spolu s příkrovem neutuchající statické elektřiny.

“Ano, to jsem já. Kde jsi?”

“Stále v domě mých příbuzných. A kde jsi ty?”

“Na cestě na letiště. V noci budu doma.”

“Jaký byl tvůj výlet?”

“Zajímavý…“

“Jak ti šlo filmování?”

“Výlet se nakonec vyvíjel jinak, než jsem si představoval…“

“Cítíš se dobře? Měla jsem o tebe starost, když jsme o tobě neměli žádné zprávy.”

“Ach ne, já jsem v pořádku, ale chci se tě na něco zeptat…“

“Dobře, co to je?” ptala se. Cítil jsem na jejím obličeji úsměv.

“Pamatuješ si tu malou kavárnu na Festivalu Green Mountain Film, kde jsme si dali to strašné sushi…“

“Panebože! Panebože! Vrátila se ti paměť! Zase máš své vzpomínky! Panebože!”

Se slzami v očích jsem naslouchal, jak je Derya dojata našimi společnými vzpomínkami. Mluvili jsme deset minut a zkoumali jednu vzpomínku za druhou a pak další a další. Bylo to jako tanec od jedné hvězdy ke druhé, jež jsou umístěny v dokonalém souhvězdí.

Smáli jsme se a plakali a mé srdce se zvětšovalo láskou. Když mluvila, šepotem jsem si pro sebe stále opakoval, “miluji tě.”

“Co jsi říkal?” řekla, když přerušila svou řeč.

“Řekl jsem jedinou věc, kterou člověk v mé situaci může říci… miluji tě.”

Bylo ticho a slyšel jsem, jak se jí chvěje hlas a ze všech sil se snaží zadržet slzy. “Uvidím, jestli budeme moci přijet domů zítra. Chci tě vidět… potřebuji tě cítit. Také tě miluji… Bože, téměř jsem zapomněla, jak se to říká. Jak se to stalo? Tvé vzpomínky… jak se to stalo?”

Prohrábl jsem si volnou rukou vlasy. Jak to mám vysvětlit? “Je to velmi komplikované. Já… já ti to zkusím vysvětlit, až přijedeš domů.”

“Pamatuješ si všechno?”

“Myslím, že ano,” řekl jsem, “ale tak to je s pamětí. Nevíš, co schází.”

“Scházíš mi,” řekla. “A dětem taky. Jon je tu trochu osamocený, protože tu jsou jen samé sestřenice a žádný bratranec.”

“Chceš, abych ti zkusil změnit rezervaci, až přijedu na letiště? Budu tam asi za hodinu.”

“Udělám to sama, jakmile zavěsím. Vliv mého otce bude určitě užitečný.”

“Přijeď nejrychleji, jak můžeš,” řekl jsem.

“Ano, přijedu.”

Slyšel jsem, jak se její hlas vytrácí, jako by zeslaboval do šumu statické elektřiny a pak jsem ztratil signál.

“Zatraceně!” vykřikl jsem.

Zavolal jsem jí ještě jednou, ale signál byl pryč.

Má frustrace ze ztraceného hovoru se rozpustila v radosti ze znovuspojení s Deryou. Byl to krásný pocit a v hloubce mého srdce se obnovilo něco, co jsem postrádal ve všech svých hledáních během uplynulých týdnů. Myslel jsem, že hledám vzpomínky, ale vlastně jsem hledal pocity. Tyto pocity. Ty, které jsem cítil právě teď.

Ve svém mobilu jsem měl uloženou fotografii Deryi a tak jsem ťuknul prstem, abych ji otevřel. Otevřela se přede mnou téměř v životní velikosti a zavěsila se do vzduchu. V ranním světle byla slabá, ale i tak jsem cítil esenci, kterou jsem miloval.

Pamatoval jsem si, jak jsem tu fotku udělal. Šli jsme spolu na malou tuctovou horu na odlehlém venkově v Tennessee. Šli jsme tam po jedné cestě a nemohli vystát, že bychom se museli otočit a jít po ní zpět. Byli jsme totiž přesvědčeni, že je to okruh, který vede zpět k našemu autu, ale když slunce začínalo zapadat za stromy, začínal jsem o tom pochybovat. Derya na mě stále naléhala, abychom šli po té cestě dál a její přesvědčení bylo tak vytrvalé, že jsem skutečně neměl jinou možnost, než se mu odevzdat.

V jedné chvíli jsme přišli do místa, kde jsem se zastavil, a má vzpurnost mě dostala. Prosil jsem, abychom se obrátili a šli zpět, jinak budeme riskovat přenocování v lese bez výbavy. Což byla vyhlídka, která se mi nelíbila. Derya mě proti všem mým smyslům přesvědčila, abychom po té cestě pokračovali dál. Několik minut jsme se intenzivně dohadovali, až jsem se nakonec vzdal s jednou podmínkou - že se otočíme a půjdeme zpět, pokud do deseti minut nenajdeme naše auto. Po deseti minutách jsem se znovu zastavil a oznámil, že je čas se vrátit. Neměli jsme na výběr.

Vzala mě za ruku a šla dál tou cestou, jako by mě neslyšela. Jen opakovala, “ještě sto stop, pojď.”

Po jednom stu stop - podle mého odhadu - jsem zpomalil a začal jí odporovat. Ona se jen smála a dál opakovala, “ještě sto stop, pojď. Tak pojď.”

V jistém okamžiku jsem vytáhl svou ruku z její a ne nejistými slovy jsem jí řekl, že jdu zpátky. Podívala se na mě svýma duchapřítomnýma očima a řekla. “Sám?”

Znovu mě chytla za ruku. Vidím její obraz ve své paměti jasně. Světelné podmínky, vítr, slábnoucí barvy lesa, dokonce i vůni listů a trávy. Následoval jsem ji už bez dalšího ultimáta.

Bylo to možná za víc než osmdesát stop a několik minut, když jsme skrz stromy uviděli záblesk kovu, který signalizoval naše auto. Derya byla nadšená, oba jsme byli nadšení - a ona se dožadovala, abych ji na tom místě, kde jsme uviděli naše auto, vyfotil. Tak jsem to udělal. Její oči ukazují její vítězství. Ta fotka teď pro mě znamená ještě mnohem víc.

Mou pozornost přitáhl šoupavý zvuk bot v hlíně cesty. “Raději bychom měli jet, jestli chceme stihnout náš let,” oznámil Kohana jemně. “Jsi v pořádku?”

Zaklapl jsem obrazovku a fotka se vrátila zpět do přístroje v mé ruce. “Jo, jsem v pohodě. Pojeďme.”

Šel jsem s Kohanou zpátky do auta a zabouchnul dveře trochu hlasitěji, než jsem zamýšlel.

“Měli jste pěkný hovor?” zeptal se.

“Děkuji za tvou trpělivost,” řekl jsem a přikývnul. “Je to poprvé od mé operace, kdy si Deryu… kdy si na ni vzpomínám, když s ní mluvím.”

Kohana lehce přikývl a usmál se. Nastartoval Jeep a dál jsme jeli v tichu. V takovém tichu, které zůstává a usazuje se.

Kapitola 56. Vize

Na dalších deset minut jsem zavřel oči a pokoušel se vybavit si další vzpomínky na mé výlety s Deryou. Postoupili jsme z dvoukolejové prašné cesty na štěrkovou silnici, která byla stále uvnitř rezervace Pine Ridge. Ale to jsou všechny podrobnosti, které znám. Mohl jsem se zeptal Kohany na další podrobnosti, které by určitě znal, ale abych byl upřímný, nezajímalo mě to.

Cítil jsem, že Jeep zpomaluje a tak jsem otevřel oči, abych uviděl muže, který šel před námi podél cesty. Šel zády k nám a svou levou ruku měl letmo nataženou v napůl srdečném gestu stopaře.

"Nabídnu mu svezení." Řekl Kohana a naklonil se ke mně, jak sledoval toho muže. "Nevadí ti to?"

"V pořádku," řekl jsem. "Znáš ho?"

"... Myslím, že ne."

Zastavili jsme Jeep a ten mladý muž přišel k okénku zadních dveří. "Díky, chlapi. Kam míříte?"

"Na letiště," řekl Kohana, "a ty?"

"To mi vyhovuje. Jmenuji se Jonas."

"Já jsem Kohana a toto je Solomon. Vlez si dovnitř, svezeme tě."

Jonas hodil svůj malý vlněný ranec otevřeným oknem dovnitř a vlezl na zadní sedadlo. Bylo mu sotva dvacet. Měl dlouhé černé vlasy, které spočívaly na jeho širokých ramenou.

Na sobě měl zaprášený kovbojský klobouk, modré džíny a červenou flanelovou košili. Měl v sobě jakousi jemnost, ačkoliv nemůžu říci, co to bylo, co způsobilo, že na mě udělal takový dojem.

"Kohana Chayton?" zeptal se. "Ten Kohana Chayton?"

"No, to záleží," odpověděl Kohana.

"Znám tě. Děláš psychiatra v Bostonu, že?"

"Dobrá trefa."

"A jsi šaman."

"Taky se mi tak říká."

"Pak tedy potřebuji tvou pomoc."

Kohana sledoval silnici, ale taky pravidelně sledoval ve zpětném zrcátku svého nového hosta. "Myslíš tím větší než dovézt tě na letiště?"

Jonas se na chvíli otočil na mě. "Ty jsi také psychiatr?"

"Ne, já vyučuji film na východě."

Jonas se otočil zpět na Kohanu a poposedl si dopředu. Cítil jsem, jak jedno jeho koleno trčí skrz záda mého sedadla. "Měl jsem dnes v noci sen… asi to byla vize." Odmlčel se a posadil se v sedadle dozadu, složil ruce na hrudi a podíval se ven. "Nejsem si jistý, jestli o tom můžu mluvit, když je tady on," řekl Jonas a podíval se s neutrálním výrazem v obličeji mým směrem.

"On je v pohodě," poznamenal Kohana.

"Eháŋni héčheš oyáte waŋ igláka áyiŋ na waná éthipi…"

"Jak jsem řekl," Kohana přerušil, "Solomon je v pohodě."

Jonas se odmlčel a sbíral své myšlenky. Zajímal mě jeho sen, ale nevadilo mi, když mě z toho chtěl vynechat. "To je v pořádku, můžeš mluvit lakotsky, jestli chceš," řekl jsem.

"Mluv anglicky," řekl Kohana, "nebo se budeme bavit o počasí."

Jonas se zhluboka nadechl. "Je to o ptesán-wi." Jeho hlas byl vášnivý a já jsem na několik sekund slyšel jen hučení motoru. Cítil jsem Kohanovu trpělivost - silnou a vytrvalou.

"Dobře," ustoupil Jonas. "Budu ten sen vyprávět v angličtině, ale kdybych začal říkat věci, které by tento wasichu neměl slyšet… tak je to na tobě, chlape."

"To beru," odpověděl Kohana klidně.

"Ten sen se odehrával ve starých časech," začal Jonas. "Náš lid žil po staru, v teepee a šatech z jeleních kůží. Byli jsme pospolu v údolí pod velikými horami, které nás obklopovaly ze všech stran, a vprostřed tohoto údolí bylo obrovské jezero. Naše vesnice byla poblíž břehu toho velkého jezera."

"Spal jsem, když jsem uslyšel děsivý zvuk, který mě vzbudil. Vykoukl jsem ven ze svého teepee a viděl, jak celá vesnice, stovky lidí, žen i dětí jdou rychle k jezeru. Někteří dokonce běželi. Rozhodl jsem se jít s nimi a podívat se, co to ječelo, ať už to bylo cokoliv. Člověče, ten zvuk byl podivný. Určitě nejpodivnější zvuk, jaký jsem kdy slyšel."

"Když jsem přišel k jezeru, viděl jsem něco pod vodou, ale bylo to rozmazané… opravdu jsem to nemohl vidět jasně."

"Dělalo to stvoření ten zvuk, který tě vzbudil?" zeptal se Kohana.

"Myslím, že ano, ale když jsem přišel k jezeru, už jsem ten jekot znovu neslyšel. Namísto toho hladina začala klokotat, jako by se vařila. Něco pod povrchem způsobovalo ten vzruch. A pak jsem uviděl bílou ženu, která povstala z vody a klidně kráčela ke břehu… po povrchu té klokotající vody."

Jonas se odmlčel a zhluboka se nadechl. "Není pochyb o tom, že to byla Žena Bílý Bizon. Přišla ke břehu a všichni lidé z naší vesnice vytvořili zástup a každý člověk jednotlivě k ní přišel a ona se jich dotýkala… zde," ukázal na horní část hrudi, "a potom foukla na jejich obličej a oni pomalu zmizeli."

"Všichni vesničané, jeden po druhém, stáli v řadě za sebou a dovolili, aby se toto dělo. Bylo to, jako by to očekávali a přáli si to. Nebyl nikdo, kdo by je nutil zmizet. Přáli si to."

“Během doby, která se zdála být asi tak dvaceti minutami, jsem sledoval, jak se před Ženu Bílý Bizon postavil i poslední člověk a zmizel. Teď jsem s ní byl já sám. Stála na břehu jezera. Dlouhé bílé vlasy, oči, které byly čiré - ne jako ty naše. Kynula mi, abych šel k ní, ale já… já jsem nechtěl zmizet… do nějakého neznámého světa, ani když tam byl všechen můj lid. Tak jsem zakroutil hlavou a zavrávoral dál od ní.”

“Dál už jen vím, že stála přímo přede mnou a usmívala se na mě. Cítil jsem ji… její moc. Byla ohromující. Ale já jsem se stále obával toho, co by mi mohla udělat. Pak řekla něco, čemu jsem nerozuměl, a proto potřebuji tvou pomoc.”

“Poslouchám,” řekl Kohana.

“Řekla, že srdce uvnitř společně s dechem, jsou jedinými nástroji, které potřebuji k tomu, abych se dostal do dalšího světa.”

“Já jsem jí vysvětloval, že se nesnažím dostat do dalšího světa. Že chci zůstat v tomto.”

“Usmála se na mě a řekla, že dobří odcházejí. Že jdou do jiného světa, na jiné místo, kde nebudeme muset žít ve stínech zla a jeho úmyslného konfliktu.”

“To byla přesně její slova?” zeptal se Kohana.

“Myslím, že ano.”

“Pokračuj.” Povzbudil ho Kohana.

“Pak mi ukázala něco, co bylo jako film, nebo něco takového. Nad horami jsem viděl velké ptáky - hromové ptáky. Přísahám ti, člověče, že to byli hromoví ptáci a bylo jich tam plno… snad tisíce. Dokonce i obloha potemněla, kolik jich tam bylo. Začali kroužit nad jezerem a několik se jich ponořilo do něj, jako by ho prohlíželi. Otočil jsem se na Ženu Bilý Bizon a ona se tvářila nezaujatě, jako by se hromoví ptáci o nás nezajímali.”

“Pak jsem viděl, jak se někteří ponořili do jezera a začali zápasit s těmi… těmi mořskými stvořeními. Byla to velká bitva a já jsem ji sledoval ze břehu se Ženou Bílým Bizonem po mém boku. Celé jezero bylo… jako… jako bitevní pole.”

“Byl jsem vyděšen tím, co vidím. Byla to bitva dobra a zla, ale já jsem nebyl schopen říci, kdo je dobrý a kdo zlý. Bylo to velice silné, člověče, ale já jsem se vůbec neobával o svůj život. Bylo to jako bych byl nikým.”

“Sledoval jsem to a asi za minutu nebo dvě, se Žena Bílý Bizon na mě otočila a řekla, že nadešel můj čas.”

“Bitva najednou utichla a znovu jsme tam byli jen ona a já, ale tentokrát jsme byli na zamlženém místě. Ona byla to jediné, co jsem viděl. Bylo to jako bychom byli v mraku. Cítil jsem se úplně klidně… bezpečně.”

“Pak mě vzala k oknu, které se tam najednou objevilo. Dívali jsme se dolů na planetu… na zemi… která se pode mnou pomalu otáčela. Ona o ní řekla, že to je ona a pak ukázala na mě a řekla, že to jsem i já. Že to jsou všichni a že bylo zamýšleno, abychom byli svobodní, což jsme až doposud nebyli. Bylo zamýšleno, abychom jeden druhého milovali, což se doposud nedělo. Bylo zamýšleno, abychom žili beze strachu, ale my jsme byli v jeho sevření.”

“Zeptal jsem se jí proč. Proč to všechno bylo tak špatně?”

“Usmála se na mě, jak to dělávala má matka, když jsem jí položil hloupou otázku. Řekla, že to byl jistý druh školy… že celá planeta byla školou. Člověče, prý celá planeta. Říkala, že byla jednou z nejlepších škol v celém vesmíru. Že jsme měli štěstí, že jsme tu mohli být… tady. Bylo velkou výsadou moci být v této pozemské škole. Ta škola je kolektivem všech; všichni hrají svou úlohu v příběhu země. Je to jediná obrovská třída, kde není žádný učitel ani žádné učebnice. Každý je učitelem… každý je učebnicí…“

Otočil jsem se, abych se podíval do Jonasova obličeje. Oči měl potemnělé, jak byl v jeskyni vzpomínání. Znal jsem ten stav dobře.

“Pak jsme náhle letěli,” pokračoval se zavřenýma očima, “nad městy, farmami, džunglemi a zablácenými vesnicemi a ona ukazovala na stavby a domy a říkala, že ti lidé, kteří tam zápolí o život, kteří cítí smutek, hněv nebo se cítí být opuštěni a tak dál, jsou toho všichni součástí. Zeptal jsem se jí, jestli to tak platí o všech?”

“Přikývla a řekla, že o všech. O všech, dokonce i o rostlinách a zvířatech. O kamenech. O vzduchu a vodě. Platí to o všech a o všem. Není to něco, před čím by bylo potřeba utíkat… není to něco, co by bylo potřeba nenávidět nebo se toho obávat. Je to škola. To všechno jsme my. Plyň s tím. Uč se skrze to soucitu. To mi řekla.”

“A to byl konec toho snu?” zeptal se Kohana.

“Ne úplně,” řekl Jonas. “Nějak jsme se dostali zpátky na břeh a ona se mě zeptala, jestli jsem připraven.”

“Na co?” zeptal se Kohana.

“Přejít do dalšího světa. Tak jsem řekl, že ano. Už jsem toho viděl dost. Řekla, že budu stále v pozemské škole, ale na místě rezonance. Pak se dotkla mé hrudi a já jsem cítil, jak mé tělo začalo bzučet - byl to podivný pocit, jak vibruji podobně jako to jezero předtím a pak jsem cítil na svém obličeji její dech. Bylo to jako nejsladší dech, jaký si člověk může představit… bylo to jediné, co jsem si přál… postoupit dál. Pak jsem se probudil.”

Tiše jsem naslouchal jeho snu a připadalo mi, jako bych byl ve filmu. Cítil jsem se jako herec. Jonase jsem cítil jako herce. Kohanu jsem cítil jako herce. Zdálo se, že všechno je napsáno ve scénáři. Jak je to možné? Jak se tento mladý muž mohl náhle zjevit v našem jeepu a líčit nám svůj sen, který tak úzce souvi-

sel s mými vlastními sny, pokud je tak vůbec můžu nazývat. Napůl jsem se hněval a napůl byl excitován; byl to podivný stav, to vás můžu ujistit.

Slyšel jsem mnoho o té báječné jistotě s názvem svobodná vůle, na které má každý z nás možnost se podílet. A přitom jsem se cítil jako loutka v rukách Boha nebo snad dokonce boha s malým b. Ať už to bylo jakkoliv, byl jsem ponechán svobodné vůli, prostřednictvím které nějaká má část, jež byla v tom nejvýhodnějším postavení, řídila cesty, kterými jsem chodil; lidi, které jsem potkával; dokonce i částice vzduchu, které jsem dýchal a fotony, které mnou procházely. Všechno.

Jonasův sen byl tak podobný mému, že to aktivovalo mé vlastní vzpomínky. Doufal jsem, že cesta domů bude klidná a já budu moci myslet na své vzpomínky s Deryou a na naše děti a třeba i na poslední zážitek se Strýcem. Jonasův sen ale teď byl jako žíly světla, které odhalovaly obrazy, které jsem chtěl ponechat v temnotě.

Co to bylo za bitvu? Proč byly Quantusum napadeni obrovskými ptáky? Byla Žena Bílý Bizon skutečně Zenit? Nebo snad Vanessa? Co se to tu děje, že to umožňuje, aby se dva lidé náhodně setkali takovým způsobem? Má mysl se potácela v těch podivnostech.

“Co si o tom myslíš?” zeptal se Jonas Kohany.

“Je to mocná vize,” odpověděl Kohana.

“Věděl jsem to!” plácl se Jonas do kolena.

Podíval jsem se na Kohanu, který se pro sebe usmíval. Pak jsem se podíval okénkem ven na terén se zakrslými keři. Byl tak cizí mému pohledu, stejně jako všechno v mém světě bylo teď cizí, když jsem o tom hlouběji uvažoval. Bylo to neskutečné, takový jsem z toho měl pocit. Věděl jsem, že miluji ženu a dvě děti. Věděl jsem, že tyto vzpomínky jsou silné a spojené se skutečností. Mimo to jsem si nebyl jistý, co je vlastně skutečné. Na čem vlastně záleží.

Vize. Co to vlastně je? Chtěl jsem se zeptat Kohany, vyhrknout, “Co je to, ksakru, vize?” a ještě důležitější otázku, “Co taková vize může změnit?” Měl jsem vize a podívej, kam mě dovedly - do naprosté prázdnoty, kde naslouchám dalším vizím. Každý atom v mém těle chce jednoduše cítit lásku k mé rodině a opustit všechny ty nadpřirozené vize zarputilců, kteří se honí za bližším spojením se svým stvořitelem. To není tím, co bych potřeboval. Já potřebuji lásku.

Vlastně ani nevím, proč jsem měl tak potemnělou náladu. Možná mi Jonas neúmyslně ukradl mou jedinečnost. Možná už jsem byl prostě unavený z rozšiřujícího se příběhu o tajuplných Quantusum. Snad byl Jonas další proměnnou v té směsi, z níž jsem měl pocit rozvratu. Něco ve mně narůstalo, co chtělo svobodně povstat, podívat se na věci pozitivně, ale bylo to stále příliš slabé, příliš pohlcené stíny, které byly připevněny nad tím - jako papírový drak v silném větru. Ta má část, která byla zvyklá tíhnout k programům, byla tažena různými směry: rodina, práce, Nammu, PrvoRozený, duše, Velký Portál, Vanessa, Strýc a všudypřítomný strach, který jsem cítil z toho monstra-boha. To všechno kroužilo kolem mě jako různorodí společníci, kteří zřejmě nechápali, nebo je nezajímalo, jak se cítím.

Tak to pravděpodobně bylo. Nikdo se o mě nezajímal. Já jsem Sonverto! Předpokládá se, že já jsem tím, kdo vytvoří mocné spojení, které umožní největší objev lidstva - jenž dovede lidstvo do říše duše! Uvažuje vůbec někdo o tom, co potřebuji? Namísto huštění všech těchto duchovních instrukcí do mé hlavy, namísto nucení mě, abych viděl budoucnost, namísto létání v realitách, pro které ani nemám jméno… nechte mě žít se svou rodinou a cítit jejich lásku.

Ano, tak to bylo. Takto jsem se cítil a bylo to odůvodněné. Slyšel jsem Kohanu a Jonase, jak hluboce diskutují o tom snu, ale neposlouchal jsem je. Předstíral jsem, že poslouchám, příležitostně jsem pokýval hlavou, povrchně jim hleděl do očí jako automat, ale celou tu dobu má systematická část naříkala nad tím, jak je se mnou zacházeno. Sonverto by neměl zakoušet pokušení, démonické zastrašování a stálé vyhrožování. Vesmír by ho měl ochraňovat. Skrýt ho. Poskytnout mu pocit bezpečí, aby mohl vykonávat své poslání.

Téměř jsem slyšel Strýce, jak hovoří o empatii a o tom, jak člověk potřebuje žít v této úzkosti, aby pochopil, co zažívají druzí. Tak; a já s tím strachem skoncuji. Tehdy a tam při interpretacích snu, který se rozprašoval a plul v jeepu, jsem učinil rozhodnutí, že odložím svůj strach. Už se jím nenechám řídit. Už mě nikdy neodvede od mé rodiny - od toho, o čem jediném jsem věděl, že je skutečné a dobré; od jádra všeho, co pro mě bylo důležité.

Ukázalo se, že Jonas je na naší cestě zajímavým společníkem. Byl nadaný dobrou komunikací a nehledě na jeho mladickou nerozvážnost s jeho vizí, mu nějaká má část odpustila. Přijde čas, kdy ho vesmír přitlačí zpět k zemi a jejímu houževnatému sevření a kdy bude znovu pohlcen temnotou odpovídající jeho lidskému stavu.

Scházel jsem dolů po vysouvacích schodech cynismu. Vnímal jsem to velmi dobře a zároveň jsem se sobecky odstřihával od světa. Cynik může být nesobecký, říkal jsem si. Stále může být duchovní osobou. Jen potřebuje nějaký útulek, kde by se schoval před mechanickým mučením pokušení a pochyb.

Zavřel jsem oči, uspokojen, že jsem nalezl svou cestu, jak z toho ven. Vždy existuje cesta ven. Nejtemnější stín, který kolem mě kroužil, byla má vina s Nammu. Byla jako uvězněná liána, která tlačila na příklop, kterým jsem ji zakryl. Její tlak vzrůstal díky nějaké neviditelné síle přírody, o níž jsem věděl, že není možné ji schovat. Najde si způsob, jak se odhalit. Pokoří mě a Sonverto bude znovu vypadat nelidsky, spílaný divokostí svých pokušení, které se střetávají se slabostmi jeho lidské skořápky.

Chtěl jsem spát. Chtěl jsem to teplé objetí, které spánek poskytuje, ale slova - lakotská slova - plynula naším jeepem a já jsem věděl, že Kohana mě ponechal mým starostem. Otočil jsem hlavu a díval se ven na prašný terén Jižní Dakoty. Hejno špačků vyletělo z osamoceného stromu, kolem kterého jsme projeli, a vytvořilo rozmazané černé chomáče, které se měnily jako časově zacyklené mraky. Přemýšlel jsem o svém filmování, o svém řemesle. Zdálo se tak vzdálené. Má kameramanská výbava byla vzadu v kufru a já jsem ji vůbec ani neotevřel. Vlastně jsem si na ni až doteď vůbec nevzpomněl.

Vítej v nové úrovni lhostejnosti, řekl jsem si a pak jsem zavřel oči a usnul.

Kapitola 57. Doma

Když jsem otevřel vchodové dveře, výhled, který se mi otevřel, byl jasným připomenutím, že má paměť je obnovena. Všechny fotografie, které visely na stěnách v uspořádaných vzorcích, mi šeptaly své příběhy. V mnoha ohledech jsem žil okouzlující život; zvláště v mládí, kdy jsem cestoval po celém světě a vytvářel své filmové dokumenty a fotografické studie o zapomenutých kulturách. Každá fotografie, na kterou jsem pohlédl, byla písní a její zpěv začínal trhaně, když jsem se na ni poprvé podíval. Tak jako můj mozek, který se teprve učil chápat souvislosti, najednou zjistil, že už dokáže alespoň koktat.

Můj optimismus se obnovil. Když jsem přijel, byl krásný večer. Slunce zrovna zapadalo a na všechno vrhalo svou růžovou záři. Obývací pokoj byl v tom narůžovělém světle úplně ponořen a já jsem ani nechtěl rozsvítit světlo, abych ji zachoval.

Blikající světlo oznamující zprávu mě přivedlo do kuchyně. Dotkl jsem se panelu a automat oznámil, že mám tři zprávy a devět, které skončily ve složce nevyžádaná pošta. Chvíli jsem počkal a pak se ozvala zpráva. Byla to matka Vanessy.

“Pane Tonume… Solomone, tady Corin, Vanessina matka. Jen jsem chtěla vědět, jestli stále plánujete návštěvu u nás a kdy to asi tak bude. Moc se na vás těšíme… jestli mi můžete zavolat zpět, budeme za to každopádně velice vděčni.”

“Přeji pěkný den, Solomone.”

Začal jsem plakat. Celé mé tělo se chvělo jako trilión atomů rozvibrovaných jediným zvukem - jedinou rezonancí. Hlas Corin, který se vznášel v kuchyni v tom růžovém mlžném světle, nesl jistý známý tón, který nejvnitřnější má část znala, a já jsem nebyl schopen zadržet slzy. Tak jsem se o to ani nepokoušel.

Několik minut jsem zůstal tak. Chtěl jsem si tu zprávu poslechnout znovu, ale nemohl jsem. Nedokázal jsem přimět mé prsty, aby se dotkly povrchu telefonního automatu. Tak jsem místo toho čekal a sledoval stíny listů, které tancovaly na stěně kuchyně. Mé myšlenky se obrátily k Vanesse a k tomu, co mi dala. Pak jsem zvedl telefon a poslouchal.

“Haló,… Solomon?”

“Haló, Corin.”

“Díky, že jsi zavolal zpět.”

“Zavolal bych dřív, ale doslova jsem se právě vrátil z cesty.”

“To je v pořádku. Vím, že jsi prožíval mnoho rozptýlení… vlastně se omlouvám, že jsem ti volala. To je jedna z těch věcí, které přicházejí s věkem - člověk se stane netrpělivým.”

“V pořádku, jsem rád, že jsi zavolala. Moje žena a děti jsou stále v Turecku, takže zítra můžu přijet na návštěvu, protože oni se nevrátí dřív než ve středu. Bude to tak vyhovovat?”

“Tedy zítra odpoledne?”

“Ano, bude to v pořádku?”

“Počkej, zeptám se Jasona, chvilku strpení.”

Nastalo ticho a o několik sekund později se vrátila. Její hlas byl jasný a silný. “Ano, bude to v pořádku, Solomone.”

“Skvělé, tak se uvidíme kolem jedné.”

“Báječné. Tedy na viděnou.”

“Ahoj…“

“Ano, ahoj.”

Místnost byla náhle vržena do hlubokého ticha, jak jsem uvažoval, že posledních deset minut se samo od sebe vyvinulo takovým způsobem, že ráno budu pokračovat tímto novým dobrodružstvím. Vlastně jsem tam nechtěl jet. Nebo ano?

Měl jsem v plánu být v klidu a čekat na návrat své rodiny. Derya si bohužel nemohla zařídit dřívější odlet a musela tedy použít své původní letenky. Bylo těžké čekat, ale v jistém smyslu mi to poskytlo možnost navštívit Vanessiny rodiče. Možná to bude dobré odvedení pozornosti od všech nadpřirozených zážitků, se kterými jsem se setkal pod Strýcovým opatrovnictvím.

Jason a Corin byl typ lidí, kteří jsou solí země. Velmi jsem pochyboval, že by z té návštěvy vzešlo něco vzrušujícího.

Zbytek večera jsem strávil prohlížením Vanessina deníku. Vzal jsem si ho sebou do Jižní Dakoty, ale vůbec jsem ho tam neotevřel. Jeden zápis v deníku mi stále vyvstával. Přečetl jsem ho několikrát, ale pokaždé jsem se cítil ztracen.

Láska uvadá ve strachu. Strach je složitost. Strach je pronikání programu, který vnímá mysl. Program je dysfunkcí systému. Systém je tvorbou hrstky jedinců, kteří chtějí kontrolovat planetu, a kteří věří, že můžou držet moc nad ní ve svých rukách.

Všichni lidé cítí pronikání tohoto programu, dokonce i ti, kteří ho vytvářejí. A děje se to různou měrou… jak pronikání strachu, tak racionální pochopení jeho příčiny. Program se mění. Mění se jeho rytmy, které jsou jak planetární, tak vysoce osobní. Tyto rytmy jsou ve vzájemné interakci. Je to právě tato časově založená interakce, která vytváří setrvačníkový efekt programu a která olejuje lidské uzly na síti, takže program může být jak utajeně ponořen do kultury, tak šířen z generace na generaci.

Ten program nemá žádný konec. Je věčný. V dimenzích vtělení existuje vždy, je to jen otázka míry jeho přítomnosti. Ale co je mnohem větší a důležitější otázkou, je, jak jedinec na ten program reaguje.

Jednou strategií je odladit se z tohoto naladění. Jinou možností je sklonit hlavu a těžce pracovat. A existuje stovky dalších možností. Jistým způsobem existuje tolik různých možností reakce, kolik existuje lidských inkarnací. Reakcí srdce na tento program je reagovat sympatií. To umožňuje, aby program naplnil systémy těla a mysli. Srdce však zůstává měkké, poddajné, otevřené, přijímající, odpouštějící, soucitné, chápající… všechno z toho a ještě mnohem více.

O to se program nestará. Program je bezcitný.

Reagovat na tento program sympatií je přirozené, ale nerozumné. Proto je tak důležitá schopnost rozlišovat. Srdce je okem duše a jejím mluvčím. Duše vidí program a chápe jeho účel. Tancuje s programem, ale nikdy se jím nestává. Učí se od programu, ale nikdy se ho nesnaží učit, měnit ho, ani ho jemným způsobem modifikovat.

Program je svobodnou vůlí.

Program se vyvíjí.

Program slouží většímu osudu lidské rodiny.

Někteří tvrdí, že program je v každém z nás. Že je to výtvor systému lidské mysli. Program však není uvnitř nás, jako třetí osoba, jejímž jsme hostitelem. My jsme tím programem, nebo přesněji řečeno jeho vnějším vyobrazením. Každý člověk je vnějším vyobrazením svobodné vůle a svobodná vůle je jádrem toho programu. Ale dokonce i pod touto esencí jádra je něco ještě více expanzivního a naprosto nedefinovatelného.

Tento nedefinovatelný subjekt má jen jeden účel: být definován tímto programem. Každý z nás je fotonem světla a kolektivně vyzařujeme naše světlo na tento subjekt, který žil v anonymitě od doby, kdy započal čas. Stáváme se světlem, které konečně vyřeší tu nedefinovatelnou přítomnost, která je za programem - pravděpodobně tvůrce programu.

Takže ve všech našich snahách programu odporovat, ve všech našich jemných rezonancích s jeho potřebami a modulacemi do strachu, tancuješ s ním? Učíš se od něj? Nebo na něj nadáváš, nenávidíš ho, přeješ si, aby neexistoval, odstrkáváš ho a co více - bojíš se ho? Jestliže tomu tak je, tvé světlo je ztlumeno. Tvá láska uvadá. Tvář nedefinovatelného zůstává věrná svému jménu.

Srdce je spojnicí od “Já” k “My”, a od “My” k “Nedefinovatelnému”. Jestliže chceš vyzařovat své světlo na nedefinovatelné, pak dovol svému srdci vidět a mluvit. Jak to uděláš? Nasloucháním své představivosti - ale ne té lidského mozku, ne té mysli, ale nasloucháním představivosti svých pocitů. Jakých pocitů? Těch, které ti umožňují tancovat s programem. Těch, které ti umožňují učit se od programu.

Program je neutrální. To z důvodu, že obsahuje všechno. To, v čem je obsaženo všechno, je podle definice neutrální. To je také podstata přirozeného srdce. Je neutrální, protože v sobě obsahuje vše. Žije pro všechno. Bije ve všem. Interaguje se vším. Plyne ve všem. Miluje vše.

Program nemiluje. Program není ani nenávistný. Program nevytváří dobro ani zlo. Program nás rozsvěcuje, takže můžeme svítit na nedefinovatelné a na cestu jeho směrem. Jaký je to směr? To je jediné, na čem opravdu záleží. Abys ten směr poznal svým vlastním srdcem. Všechno, čemu ses naučil, všechna dramata, která tě definují, všechny činy, které jsi vykonal, můžou být změněny těmito sedmi slovy. Jestliže to budeš dělat dostatečně často, uvidíš, že tím směrem je klid a umožnění a přijetí a láska.

To není směr v prostoru nebo čase. Vlastně to vůbec není směr. Je to přetrvávající postoj odpuštění; moudrost otevření se tomu, co se ti děje; umožnění Života ve tvém životě. Je to vyzařování lásky coby definujícího principu tvého života. To je důvod, proč srdce, je-li aktivované, nehledá. Ono pohlcuje. Projevuje se. Léčí i tehdy, jestliže nemůže vyléčit tělo nebo mysl. Léčí, protože jeho světlo vychází ze symfonie s jedinou přítomností, která napsala program. A nakupení všech dalších nemocí, hustot, křivd je vnímáno v tomto stejném světle jako program. Srdce je světlo, které aktivuje obraz toho, čím jsme - kolektivně.

A tento obraz je tím, čemu říkáme láska. Ačkoliv lidé skloňují toto slovo ve svých životech stále dokola, jeho význam postrádají. Je to úplně něco jiného. Takže první věc, kterou se člověk musí na cestě srdce naučit, je redefinovat lásku jako nektar nedefinovatelného.

Protřel jsem si oči. Něčemu z toho jsem rozuměl. Něco se zdálo rozporuplné. Něco mě nadzdvihlo. Jen jsem věděl, že jsem příliš unavený na to, abych tomu plně porozuměl. A tak jsem deník zavřel. Ale když jsem to dělal, povšiml jsem si malé čmáranice v rohu jedné ze stránek. Byla to dětská kresba. Krásné rozmarné linie jí dávaly život. Vanessa byla umělec - velmi dobrý. Vzhledem k miniaturní velikosti kresby byla její detailnost neuvěřitelná. Jediným způsobem, jak by tu kresbu případně mohla vytvořit, by bylo, že by měla lupu, velice ostré tužky a trpělivost. Mnoho trpělivosti.

Šel jsem do kuchyně a ze šuplíku vytáhl lupu. Chtěl jsem to vidět ve větším detailu. Celý portrét byl velikosti malé poštovní známky a přitáhl mou pozornost takovým způsobem, který mě při mé únavě překvapil. Když jsem umístil silnou lupu nad stránku, viděl jsem, že každý tah je proveden s velkou péčí. Byly to tahy jak z obrazu Leonarda až na to, že byly obsaženy v prostoru, kde volný pohyb ruky byl nemožný. Jak to udělala?

Jak jsem se tak díval na ten portrét, všiml jsem si, že oči na něm mají výraz lásky. Oční řasy byly jako jemné závoje na okně duše a když jsem se díval ještě podrobněji, ten obličej se mi zdál známý. Že by to byl autoportrét Vanessy jako dítěte?

Nebyly na něm žádné charakteristické rysy albinismu, ačkoliv vypadal trochu jako ona. Ale umělci často míchají své vlastní rysy se subjektem. Listoval jsem deníkem a díval se na okraje stránek. Našel jsem dalších šest kreseb, všechny miniatury, krásně vytvořené a na všech byla ta samá dívka, jejíž věk se pohyboval od jednoho do asi tří let. Vedle obrázků nebylo žádné jméno ani náznak vztahu.

Zavřel jsem deník a rozhodl se, že to ponechám v tajuplnosti. Potřeboval jsem si odpočinout, protože mě ráno čekala dlouhá cesta. Chtěl jsem také ještě jednou zavolat Derye a vysvětlit jí svou návštěvu Vanessiných rodičů. Ale věděl jsem, že bude spát - v její části světa bylo téměř tři hodiny ráno. Tak jsem jí namísto toho poslal stručnou v-zprávu:

“Ahoj srdíčko, to jsem já. Před pár minutami jsem se vrátil domů a zkontroloval zprávy na domácím telefonu. Našel jsem tam zprávu od Vanessiny matky, Corin. Zavolal jsem jí zpět a domluvil se s ní, že tam - do Lisbonu - přijedu zítra ráno. Budu tedy zítra celý den na cestě. Tak jsem ti jen chtěl sdělit, kde budu. Scházíš mi. Nemůžu se dočkat až tebe a děti znovu uvidím. Ještě dva dny… ach! Nějak to zvládnu. Miluji tě, obejmi za mě děti. Ahoj.”

Pak jsem řekl “poslat”, na chvíli jsem se odmlčel a potom “vypnout telefon”. Představoval jsem si, jak se Derya ráno probudí, poslechne si mou zprávu a jako odpověď mi také nechá v-zprávu.

Až uslyší mé plány, tak mi bezpochyby svědomitě připomene, abych řídil opatrně a abych se měl dobře… a abych třeba udělal nějaké fotky, aby ona a děti viděli, jak farma vypadá. Téměř jsem slyšel její hlas ve své hlavě.

Pomyslel jsem si, jedu pryč, abych zítra navštívil Longleyovi v Lisbonu. Líbil se mi ten náslovný rým a tak jsem ho při stoupání po schodech vzhůru do ložnice několikrát zopakoval nahlas - Longleovi v Lisbonu.

Kapitola 58. Corin

Když jsem si to tak uháněl po dálnici směrem k malé farmě na venkově Lisbonu ve státě New York, bylo nádherné ráno. Malé farmy byly vzácné. Trochu jsem to studoval a ve státě New York jich bylo méně než dvě stě. Malé znamená nezávislé. Longleovým se nějak podařilo zajistit si velkou parcelu země, která hraničila s Řekou svatého Vavřince (angl. St. Lawrence River). Byla to prvotřídní farmářská půda.

Když jsem se dostal na okresní silnici č. 11, věděl jsem, že už jsem blízko. Bylo po poledni a já jsem si otevřel okénka a doufal, že čerstvý vzduch mě udrží pozorného. Z nějakého důvodu jsem byl unavený. Snad to bylo díky hučení motoru nebo kvůli předchozím cestám do Jižní Dakoty.

Moje mysl nacvičovala jak k návštěvě přistoupit. Jaký bude vhodný tón? Mám srdce vaší dcery, velice vám děkuji. Můžu opravdu být vděčný? Nebylo by vhodné cítit mou vděčnost k Vanesse ale nikoliv k jejím rodičům? A co otec, Jason? S ním jsem nemluvil. Zdálo se, že stojí v pozadí. Pravděpodobně je to tichý typ. Nezávislý farmář ze starého světa. Žádní synové a dcera albín, to muselo jeho život učinit těžkým a samotářským.

Rozhodl jsem se zastavit své mentální nacvičování a prostě jen reagovat na jejich přístup. Tak se o to nebudu muset starat.

Cesta byla docela rovná a kolem se střídala rovinatá farmářská půda s lesy. Příležitostně tu byla jezera, na jejichž březích si obvykle vykračovaly bílé volavky. Řeku svatého Vavřince jsem stále neviděl, ale věděl jsem, že je vzdálena několik mil po mé levé straně a určuje hranici mezi Amerikou a Kanadou.

Derya s dětmi budou zítra balit na cestu. Cítil jsem, že se připravují.

Vzal jsem si s sebou svou fotografickou výbavu a doufal, že budu moci udělat nějaké záběry zvířat na farmě, které se budou líbit Jonovi a Marise. Nikdy na farmě nebyli. Také jsem doufal, že Longleyovi mi dovolí udělat nějaké jejich fotky.

Když jsem se dostal na okresní silnici číslo 28, získal jsem blízký výhled na Ross Road, což byl signál, že jsem téměř na místě. Věděl jsem, že mě očekávají - pravděpodobně s obědem. O několik minut později se objevil můj “signál” a já jsem ho následoval na jejich farmu.

Příjezdová silnice k nim byla štěrková cesta, která se vinula kolem malého kopce hustě porostlého stromy. Na druhé straně kopce se objevil výhled na farmářský dům. Byl bíle namalovaný s červenými okenicemi. Dům byl trochu zchátralý, ale udržovaný trávník, který byl čerstvě posekaný, vyrovnával jakýkoliv pocit neupravenosti. Vypadalo to tu pohodlně.

Když jsem zastavil, byl jsem nervózní. Srdce mi nahlas bušilo a cítil jsem očekávání. Dobře jsem při tom věděl, že srdce, které buší ve mně, je velkou částí tohoto domu a lidí uvnitř. Poznám něco z toho? Ptal jsem se sám sebe. Chytil jsem tašku a otevřel dveře auta.

“Vítej, Solomone!”

Byla to Corin, která stála na verandě. Měla na sobě bílou zástěru uvázanou kolem pastelově zbarvených kašmírových šatů. Na chvíli jsem se zastavil a nechal to na sebe všechno působit. Připomněl jsem si, že jsem tu hlavně kvůli Vanesse. Cítil jsem, že to, co zaplnilo mé oči, prošlo dál do mého srdce, kde to nějak bylo doručeno Vanesse.

"Ahoj, Corin, rád tě vidím." Stoupal jsem nahoru po schodech s trochou nejistoty, jestli jí mám potřást rukou, nebo ji zdvořile obejmout. Ale Corin prostě ustoupila několik kroků dozadu a s nervózním úsměvem otevřela prosklené dveře.

"Pojď dál… měl jsi dobrou cestu?"

"Ano, provoz nebyl příliš silný," poznamenal jsem.

"Jason je ještě venku na poli," řekla, "nebo v jedné ze stodol, nevím přesně. Řekla jsem mu, že mu zavolám, až přijedeš…"

Corin zašmátrala v kapse své zástěry a vytáhla z ní ven mobil. "Omluv mě na chvíli."

Otočila se a odešla do domu. Volnou rukou mi kynula, abych ji následoval. "Je tu, přijď, až budeš moct."

Bezmyšlenkovitě si sedla ke kuchyňskému stolu a prohlížela si mě. "Na fotkách nejsi vidět tak jasně, jak tě vidím teď." Corin se široce usmála svýma očima, jako by konečně pochopila, kdo jsem, nebo snad její počáteční nervozita prostě pominula.

"Raději fotky pořizuji, než se nechávám fotit," řekl jsem, "důvod je tedy zřejmý."

"Ano, viděla jsem mnoho tvých fotografií. Velmi se mi líbí."

Usmál jsem se, ale zůstal potichu a zahájil tak nepříjemnou odmlku, která sestoupila do místnosti.

Dům byl menší, než jsem očekával. Ale byl velmi dobře udržovaný. "Jednoduchý" bude slovo, které to nejlépe vystihuje. Bylo tu málo vybavení. Obývací pokoj zaplňoval pouze gauč a polohovací křeslo, které bylo zaměřeno na kávový stolek s různými knihami a časopisy, jenž byly úhledně srovnané na sobě a zastiňovaly malou vázu s čerstvými řezanými květinami. Kuchyň byla světlá a slunná a byl z ní výhled na zahradu, kde byl malý rybník a v dálce červeně natřená stodola.

"Máš hlad?" zeptala se Corin.

Ve chvíli, kdy jsem vstoupil do domu, jsem ucítil něco jako pečený chleba, což vzbudilo můj hlad. Čestně jsem přikývl. "Ano, trochu ano."

"Co je to?" zeptala se Corin a podívala se na mou tašku.

"Jsou to dvě věci. Vzal jsem si s sebou svůj foťák, abych udělal nějaké snímky, a pak jsem vzal toto." Vytáhl jsem Vanessin deník a podal ho Corin. "Myslel jsem si, že se na něj třeba budeš chtít podívat."

Když Corin otevřela deník, začala se viditelně třást. "Jak ses k tomu dostal?"

"Vanessa mi to poslala prostřednictvím svého právního zástupce poté, co mě propustili z nemocnice."

"Nevěděla jsem, že má právního zástupce," řekla Corin tiše pro sebe a zírala na stránky deníku, kterým listovala. Sledoval jsem, jak si chvějícími se rty čte pár řádků. Svými prsty sledovala ty ručně psané křivky.

"Ona nebyla všední člověk," poznamenala Corin a zírala na stránku deníku, ale její oči se ponořily do vzpomínek, které jsem neviděl.

"Ona byla vždycky jiná… od samého začátku." Corin zavřela deník a v té samé chvíli i své oči. "Narodila se pozdě večer. Nebyli jsme na to připraveni. Přišla brzy… a rychle. Panebože, pamatuji si ten porod tak živě."

"Bylo mi teprve dvacet sedm a byla jsem prostou ženou, která neměla nejmenší důvod myslet si, že by moje geny mohly vytvořit něco tak úžasného, jako je Vanessa." Usmála se Corin a otevřela oči. "Předpokládám, že máš mnoho otázek. To je v pořádku, můžeš se mě ptát na cokoliv."

Posadil jsem se ke kuchyňskému stolu, který byl na dotek chladný. "Nevím přesně, jak se mám chovat, cítím se v celé této záležitosti trochu trapně…"

"To nemusíš," řekla Corin a lehce se dotkla mé paže. "My tady všichni trochu zadrháváme. Svoje úsudky necháváme někde tam…" Podívala se ven z okna na zahradu a potom se její ořechově zbarvené oči s očekáváním vrátily zpět k mým.

"Jaká byla?" zeptal jsem se.

Corin se posadila hlouběji do své židle a dlouze se nadechla. Oči se jí trochu leskly. "Byla samotář. Celý život byla samotář, ale nebyla zahořklá. Přijala to. Prostě to bylo to, čím byla. To, co si vybrala."

"Ráda psala. Už jako dítě psala příběhy, někdy jsem ji přistihla, jak je nahlas čte na verandě. Měla množství různých imaginárních přátel - měla pro ně i jména. Nikdy netrpěla nedostatkem představivosti, děvenka."

"Nevěděla jsem, že napsala toto," Corin vrhla pohled na deník. "Před pěti lety se odstěhovala pryč. Chtěla být nezávislá…"

"Kolik jí bylo, když zemřela," zeptal jsem se opatrně.

"Dvacet devět."

"Jak zemřela?"

"Rakovina… rakovina kůže."

"Jak dlouho s ní žila?"

"Jistým způsobem celý svůj život. Ale, Solomone, s ní to bylo tak… ona znala svou budoucnost a kolikrát jsem cítila, že zná i naší - myslím tím nás všech. Někdy o ní hovořila v takových podrobnostech, jako když někdo vysvětluje živý sen. Já jsem jen tiše poslouchala, ale celou tu dobu jsem uvažovala, jestli to je skutečné, nebo jestli je to jen její představa?"

Corin natáhla ruku a znovu se mě dotkla. “Máš velké štěstí, že máš tak dobré srdce, jako je to její.”

Corin se postavila. “Můžu tě požádat o jednu laskavost?”

Postavil jsem se a očekával, že bude chtít něco donést. “Ano, samozřejmě.”

“Bude to znít trochu divně,” řekla a ukazovala na mou hruď, “ale mohla bych si ho na několik sekund poslechnout?”

Vlastně jsem měl předtuchu, že mě o to požádá, ale její požadavek mi i tak zněl divně, ačkoliv ho nešlo odmítnout. “Jistě.” Přikývl jsem.

Nejdřív byla opatrná. Dala si ruce nad kolena a trochu se předklonila. Pak dala své ucho na mou hruď. Nedotýkala se úplně, jen jako by se pokoušela zaměřit na ten zvuk. Zíral jsem ven kuchyňským oknem a pokoušel se chovat přirozeně, ale uvažoval jsem, jak mám v této situaci být přirozený. Pak dala své ucho přímo na mou hruď a přitiskla ho, aby slyšela zvuk, který kdysi signalizoval příchod její dcery na tento svět.

Dům byl, až na občasné zavrzání, tichý. Corin zůstala v předklonu s uchem na mé hrudi po dobu, která se zdála být tak patnácti sekundami a pak se pomalu narovnala do normální pozice. Viděl jsem, jak se jí lesknou oči, když se posadila zpátky ke stolu.

“Jejího otce jsem vlastně ani neznala.”

Ta slova vpadla jako balvany do místnosti vyplněné křišťálem. “Hm?” bylo všechno, co jsem dokázal říci.

“Jason je její nevlastní otec. Její biologický otec byl povaleč, kterého jsem potkala jednou v noci v prázdném baru, když jsem se cítila osamělá.”

“Myslel jsem… předpokládal jsem, že Jason…“

“Já vím,” řekla Corin. “Proto to zmiňuji. Kdyby se Jason zdál být trochu odtažitý… tak to je proto.”

“Dobře, chápu,” řekl jsem. “Ví tvůj manžel o Vanessině práci?”

“Ani ne. Předpokládám, že ho to buď nezajímalo, nebo na to neměl čas. Ale je to dobrý člověk. Jen trochu zaměstnaný farmou.” Usmála se a postavila se na nohy, aby se podívala z okna, jako by vyhlížela Jasona. “Zažívá dobré časy.”

“Je v pohodě, že jsem zde?” zeptal jsem se.

“On je v pohodě… jen se mu ta myšlenka moc nelíbí.” Otočila se a podívala se na mě smutnýma očima. “Věděl, že Vanessa je jiná, ale myslím, že z ní byl trochu vystrašený.”

Corin několikrát zakašlala a pak se podívala dolů na deník. “Proč myslíš, že ti to Vanessa poslala?”

Na prvním setkání s lidmi jsem vždycky neměl rád jednu věc. Byl to ten tanec. Jak moc se mám otevřít? Jak rychle? Corin se mi otevřela. Naslouchala mému srdci jen skrz tenkou bavlněnou košili. Ale chápe opravdu Vanessinu perspektivu? A můžu jí říct to, co mi Vanessa řekla ve videu?

Rozhodl jsem se ponechat ten tanec na délku paže. “Myslím, že mi chtěla ukázat část svého ducha. Myslela si, že mi to třeba pomůže pochopit ji… a její srdce.”

Corin při mé odpovědi spokojeně přikývla.

“Chceš vidět nějaké její fotky?”

“Ano, velmi rád.”

V náhlém výtrysku energie odešla. Já jsem se znovu posadil ke stolu a díval se na deník, který tiše ležel na stole. Během minutky se Corin vrátila a položila na stůl přede mne tablet. “Tady to je.”

Ukázala na složku na ploše. “To je ona. Já zatím připravím oběd… a mimochodem, Jason tu bude za deset minut. Zdržel se při nějaké opravě.”

Když jsem otvíral složku, Corin čekala, jako by chtěla vidět mou reakci na fotografie.

“Kdy ses dozvěděla, že má albinismus?” zeptal jsem se.

“Ona o tom mluví ve svém deníku - o svém albinismu?”

“Ještě jsem ho celý nepřečetl, ale ne, neviděl jsem tam žádnou zmínku.”

“Tak jak víš, že byla albín?”

Cítil jsem, jak mi do obličeje jde teplo, a červenám se. Pokoušel jsem se ze všech sil promluvit klidně. “Spolu s deníkem mi poslala video.”

“Video… o čem?”

“O sobě. Hovořila o sobě a o těch věcech.”

Corin šla ke své židli a posadila se. Podívala se na mě s novou intenzitou. “O jakých věcech, Solomone?” zeptala se a smetla si zatoulaný pramen vlasů ze svého zkrabaceného čela.

Tanec na vzdálenost paže se náhle změnil na tanec bok po boku.

Kapitola 59. To

Přemýšlel jsem, jestli s sebou mám vzít Vanessino video, ale nakonec jsem se rozhodl, že ne. Nějaká má část cítila, že je to soukromé, určené jen pro mé oči. Ale abych byl upřímný, kdybych byl Vanessinou matkou nebo otcem, chtěl bych ho vidět. Popsal jsem to video Corin nejlépe, jak jsem uměl, avšak bez osobnějších aspektů, včetně mé role v objevu Velkého Portálu.

“Zmiňovala se o budoucnosti?” zeptala se Corin poté, co jsem dokončil svůj výklad.

“V jakém smyslu?”

“Že lidstvo objeví svou duši?”

A bylo to tu. Příslovečný zajíc, jak se tak říká, byl venku z pytle. Přikývl jsem. “Zmínila se o tom.”

“Jak?”

S námahou jsem si poposedl na své dřevěné židli a pak jsem si všiml, že mě obklopuje plížící se temnota. Můj svět se náhle smrštil jako tunel temnoty a všechno, co předtím vytvářelo můj svět, bylo taženo do tohoto vířícího víru. Bylo to, jako by mě Zubatá s kosou konečně našla a natahovala svou kostnatou ruku, aby mě sklidila. Vší svou silou jsem odporoval, ale tomu neutuchajícímu tahu nebylo možné odporovat.

Když jsem vstoupil do tunelu, ucítil jsem chlad a potom strach, jak se přede mnou začala materializovat podivná bytost. Nemůžu říci, jestli to byl muž nebo žena. Její obličej byl deformovaný, starobylý a bez jakéhokoliv pocitu národnosti. Ale byl lidský… myslím.

Náhle jsem byl nějakou tajemnou silou sražen na kolena. Ruce mi byly strženy dozadu a svázány. Dokonce jsem se ani nedokázal ohlédnout, abych viděl, kdo nebo co to dělá, neboť moje oči byly přilepeny na jedinou věc: světle žluté oči, které vykukovaly ze skrytého obličeje a s jakýmsi podivným zájmem mě sledovaly.

Ta bytost stála v jakési nepříhodné pozici a často ji měnila, jako by neexistovala pozice, která by jí byla pohodlná. A přece v tomto téměř neustálém pohybu byla šikovná nadřazenost, která se projevovala v každém pohybu. “Poznáváš mě?” zeptalo se to. Jeho hlas byl vypočítavý a hermafroditní.

Přimhouřil jsem oči až do malých štěrbin a podíval se na něho. Na tom stvoření nebylo nic povědomého. Zakroutil jsem hlavou.

Ta bytost se začala smát. Poprvé jsem byl schopen uvolnit zrak z jejího nepříjemného obličeje. Měla na sobě obyčejné šaty - ačkoliv, když to teď píšu, nepamatuji si jaké. Zdálo se, že je mou přítomností jak překvapena, tak pobavena. Přišla trochu blíž, asi tak na vzdálenost pěti stop ode mě.

“Já jsem tím, čím jsi ty, ale v nižší dimenzi. Jsem fosilní záznam tvé existence. Jsem stín. Jsem to, co ignoruješ, čeho se bojíš, co odsuzuješ a marnotratně zapuzuješ.”

“Tady je peklo?” řekl jsem a poprvé se rozhlédl kolem. Vypadalo to, že jsme v místnosti s krbem a že tu jsou kolem nás i další lidé, kteří si nás nevšímají. Ti lidé spolu mluvili, ale já jsem je neslyšel.

To stvoření přišlo blíže k mému obličeji a zíralo na mě dolů. Svou fyzickou konstitucí bylo spíše drobné a zženštilé. Vlasy mělo v malých chomáčích zcuchané dozadu a vypadalo to, že se jim nedaří najít přímou linii. Jeho kůže byla mrtvolná; ne, že bych nějaké mrtvoly viděl, ale ten popis je výstižný, to jsem si jistý.

“Vidíš to?” zeptalo se stvoření.

“Peklo?”

Natáhlo své vyzáblé strašidelné paže před sebe. “Toto!”

Panicky a zmateně jsem zíral. “Co mám vidět?”

Ustoupilo dozadu a dál si mě měřilo a s velkým zájmem mě sledovalo. “Podívej se znovu.”

Podíval jsem se na něj. Opravdu jsem se podíval na to stvoření a pokoušel se najít něco zvláštního, kromě toho, co již jsem viděl. Ale nic jsem neviděl. “Omlouvám se, ale nepoznávám tě. Co chceš, abych viděl?”

Ta bytost vypadala frustrovaně a zavřela oči. “Podívej se znovu.”

Viděl jsem, že se snaží soustředit a byl jsem z toho patřičně zmatený, to mi věřte. Ale pak jsem to uviděl - nezřetelnou šňůru či trubici, která se mezi námi materializovala. Bylo to jako pupeční šňůra, která se vlnila mezi námi jako struna vznášející se ve větru. Vycházela z mého břicha k tomu stvoření a v té šňůře jsem viděl, jak se mezi námi něco pohybuje. Bylo to velmi jemné, jako malé pakety barevného světla. Ať už to bylo cokoliv, viděl jsem to tak jasně, jako fyzický objekt.

“Co je to?” zeptal jsem se stále na kolenou s rukama bolestně a zaškrceně svázanýma vzadu.

Bytost otevřela oči a usmála se. “To je to, co nás spojuje. To je pouto, které je mezi námi, které mě vyživuje a poskytuje mi to, co potřebuji k životu.”

“Proč bych tě měl vyživovat?”

Bytost pokrčila rameny. “Proč vlastně?”

Zápasil jsem se svými pouty. “Jestliže tě vyživuji, dávám ti život, jak je možné, že máš nade mnou moc?”

Znovu se usmálo. “Dáváš mi život pokaždé, když zažíváš strach, vinu, hněv, chamtivost, nenávist a několik dalších zlozvyků, které nebudu zmiňovat, abych tě ušetřilo rozpaků.” Stvoření mrklo jedním ze svých bledých očí a rozhlédlo se po místnosti na ostatní lidi, kteří se zdáli jako fantomy pohybující se v jiných realitách.

“Co chceš? Proč jsi mě sem vzalo?”

“Já že jsem tě sem vzalo? Ne, tak to není. Ty ses sem dostal sám. Ty jsi sem vnikl. Ty sám neseš zodpovědnost za vstup do mého světa. Proto jsem tě okamžitě svázalo. Vůbec se nepředpokládalo, že bys tu měl být.”

Cítil jsem, jak to stvoření jde za mě a stále mě posuzuje, asi uvažuje, jestli nemám zbraň. “Když vstupuješ do mého světa, děje se to skrze sen - někdy skrze drogy, ale obvykle sen. A já vím, že teď nesníš…“

“Možná jsem zemřel,” nabídl jsem.

Stvoření se opět postavilo přede mě. “To je velmi zvláštní. Máš nějaké zbraně?”

“Zbraně?” vykřikl jsem. “Vždyť já jsem ten, kdo byl svázán!”

Stvoření složilo své paže a zdálo se, že zvažuje své možnosti. Stále se pohybovalo. Myslím, že se nikdy nezastavilo déle než na pár sekund.

“Řeklo jsi, že víš, že teď nesním… jak to víš?” zeptal jsem se. “Sleduješ mě?”

“Toto mi to řekne,” řeklo a ukázalo na šňůru, která nás spojovala. “Každý pocit hněvu nebo strachu, který z tebe vyzařuje, ke mně přichází - skrz tuto šňůru. Podle toho poznám, jestli jsi vzhůru, nebo sníš. Energie je velmi odlišná. Zrovna jako ty poznáš, jestli jíš ovoce nebo čokoládovou tyčinku.”

“Tak proč jsem sem potom přišel? Nepřál jsem si to. Dokonce jsem ani nevěděl o tom, že existuješ.”

“Ano, to je záhada.” Stvoření přišlo ke mně na vzdálenost několika palců. Jeho oči byly pokryty silnou vrstvou slizkého filmu, který jim dával prázdný pohled. Najednou zvedlo svoje ruce a strašně na mě zaječelo. Mé tělo bylo zaplaveno strachem a já jsem zavřel oči ze strachu, že mě to stvoření zabije. Namísto toho se stvoření usmálo, jako by bylo zasaženo svatou extází. Viděl jsem, jak se chomáče světla pohybují ode mě k němu v průhledném obalu té šňůry, která nás spojovala. Pak jsem pochopil, co dělá. Testovalo mechanismus, jak dosáhnout své výživy.

“Ať už jsi sem přišel z jakéhokoliv důvodu, nezáleží na tom proč. Věřím, že tě tu můžu zadržet.”

“Co tím myslíš, zadržet…“

“Budeš mi dobře sloužit…“

“Nebudu ti sloužit,” zavrčel jsem. “Pusť mě, hned!”

“Nebo co?”

“Skutečně si myslíš, že příště budu cítit strach, až na mě takto zakřičíš?” řekl jsem vyzývavě.

“Možná ano, možná ne, ale já jsem velmi vynalézavé. Najdu nové způsoby, jak tě podněcovat.”

“Odkud jsi přišlo?” zeptal jsem se.

“Z tebe.” pokývlo mým směrem.

“Pak jsem tedy tvůj tvůrce, je to tak?”

“Ano. Stvořil jsi mě.”

“Jak je tedy možné, že můžeš věznit a týrat někoho, kdo tě stvořil?”

Stvoření vypadalo zmateně. “Ty jsi mě stvořil, ty bys to měl vědět.”

Zhluboka jsem se nadechl a pokoušel se uklidnit. Potřeboval jsem se usebrat. Nevěděl jsem, jestli je možné, aby mě zde to stvoření drželo do nekonečna, ale znělo to jako peklo. Byl to parazit a nic víc a já jsem ho nějak vytvořil. To byla ta část, která mi nedávala smysl.

“Jak přesně jsem tě vytvořil?”

“Když ti byly dva roky, prodělal jsi nemoc… zapomnělo jsem její jméno, ale stále jsi brečel. Tvůj pláč byl hudbou mého stvoření.”

Stvoření přede mnou stále chodilo. Pouhé jeho sledování mě znepokojovalo. Vypadalo nepředpověditelně, ale kdyby se pokusilo ve mně vyprovokovat strach nebo nějakou jinou emoční odezvu, byl jsem na to připraven. Předsevzal jsem si, že budu neutrální, ale neviděl jsem důvod, proč bych nemohl dál klást otázky.

“Takže od té doby, co mi byly dva roky, jsi živeno mými emocemi…“

“Ach, nejenom tvými emocemi. I tvá mysl mi poskytuje výživu, ale v menší míře.”

“A jak to dělám?”

Stvoření trochu naklonilo hlavu. Zdálo se, že je mými otázkami znepokojeno. Rozhodl jsem se, že budu trvat na odpovědi; konec konců jsem byl jeho stvořitel. “Jak to dělám?”

Opatrně se na mě podívalo. “Mysl má představivost. Je to tvůrčí centrum lidské bytosti. Je to místo, kde vznikají idee. Je-li mysl přizpůsobivá, otevřená a zvídavá, vytváří jistou formu emočního proudu, který nemůžu zpracovat.”

Jestliže je mysl strnulá, vykrystalizovaná, zaběhlá ve svých stereotypech, vytváří emoční proud, který je mi výbornou výživou.” Obličej stvoření se na několik chvil zaškubal v orgasmickém výrazu a potom se vrátil do normálu. Začalo kolem mě kroužit jako sup.

Šňůra mezi námi se nikdy nezašmodrchala. Jak stvoření chodilo kolem mě, šňůra spojující ho s mým tělem se přizpůsobovala, aby vždy dosáhla přímého spojení s tím stvořením.

Začal jsem chápat, proč toto stvoření potřebuje tolik výživy. Nikdy neodpočívalo.

“Jakou zbraň sis přinesl?” zeptalo se stvoření.

“Nemám žádné zbraně. Proč si myslíš, že mám zbraň?”

“Proč bys jinak přišel do mého světa? Chceš mě zabít.”

“I kdyby to byl můj záměr, vypadá to, že moc máš zde ty.”

“Ne, ty máš moc! Jen nevíš, jak ji ovládat.”

“To je možné, ale nezamýšlím zabít tebe ani nikoho jiného. Prostě se chci vrátit zpátky… domů. Já sem nepatřím, samo jsi to řeklo. Nech mě jít a já ti slibuji, že odejdu a už se nikdy nevrátím…“

“Hm, jenže ty evidentně nemáš pod kontrolou své činy, protože jsi řekl, že původně nebylo tvým záměrem sem přijít a přece jsi tady.”

Stvoření se opřelo o plášť krbu a přemýšlelo o mém dilematu. “Ne, nemůžu tě nechat odejít. Musíš mi sloužit, než zemřu.”

“Ale já tady určitě umřu, a když umřu já, umřeš taky.”

Stvoření kývalo prstem ze strany na stranu a přibližovalo se ke mně. “To není pravda, já budu žít dál i poté, co ty zemřeš. Prostě budu pokračovat dál. To, čemu jsi dal život, žije dál.”

“Jak je to možné?”

“Ty žiješ dál, takže já taky žiji dál. To je jednoduchý výrok. Která část tě mate?”

“Takže jsi nezničitelné?”

“Věřím, že ano…“

Podíval jsem se na stvoření, které jsem zřejmě vytvořil. Nemohl jsem uvěřit, že je ze mě, nebo že mám v jeho stvoření prsty. Já přece vytvářím krásné filmy a fotografie a děti - ne toto. Určitě ne toto!

“Mají všichni v mém světě k sobě protičást, jako jsi ty?”

“To nemůžu říci. Snad. Je tu velmi přeplněno, to ti můžu říct.”

Rozhodl jsem se, že potřebuju něco udělat a tak jsem se pokusil postavit na nohy. Sledoval jsem, jak mě to stvoření sleduje, a očekával jsem, že mi udeří nějakou brutální ránu, ale nic se nestalo. Postavil jsem se, ale stále jsem byl spoutaný. “Rozvaž mě!” přikázal jsem.

Stvoření se smálo. “Skvělé, prociťuj strach, frustraci, nebo dokonce rozčilení, ano, to je má nejoblíbenější chuť ze všech.”

Uklidňoval jsem se, ale pomalu. “Děkuji, že jsi mi dovolilo se postavit.”

Stvoření sotva lehce pokývalo hlavou.

“Takže co teď? Budeme tu tak stát věčně? Uvězněni v této místnosti a zírat jeden na druhého a čekat, až jeden z nás zemře… ach, téměř jsem zapomněl, tady nikdo neumírá.” Dlouze jsem vydechl. “Toto je peklo…“

“Mám svůj život,” řeklo stvoření. “Vezmu tě k sobě domů a ty budeš žít tam.”

“Skutečně? Jako domácí mazlíček?”

“Cítím tvé rozhořčení a musím říci, že je velmi dobré. Velmi chutné, opravdu.” Pohladilo si břicho a usmálo se.

Pochopil jsem, že každá má emoce putuje k tomu stvoření skrz šňůru, která nás spojuje. Chtěl jsem ji od sebe oddělit, ale měl jsem svázané ruce. Šel jsem k tomu stvoření a opovržlivě na něj zíral. Věděl jsem, že se hněvám, ale nemohl jsem si pomoci. Když jsem k němu přišel na několik stop, zastavil jsem se a otočil. “Rozvaž mě… prosím.”

“To nemůžu udělat. To by bylo proti mým vlastním zájmům.”

Koutkem oka jsem viděl, že se přibližuje nějaká forma. Byla malá jako dítě a jak přišla blíž, viděl jsem, že je to Burkhan. Měl na sobě stejný plášť a nesl si svou hůlku, která ale vypadala jako nová.

“Vidím, že jsi našel tu svou část, která je poškozená,” oznámil a kráčel přímo k nám.

Zmateně jsem s otevřenými ústy zíral na Burkhana.

Stvoření ustoupilo. “To je velice neobvyklé. Jak to, že tě vidí? Kdo jsi?”

Burkhan se na stvoření sotva podíval a otočil se na mě. “Můžeš odejít, jestli chceš.”

“Ne, nemůže, a jestli vytrváš ve svém opovržení, s chutí tě zničím.” Stvoření se náhle změnilo do nejohavnější formy, kterou si jen můžete představit (za předpokladu, že vaše představivost je opravdu velmi, velmi dobrá). Jeho obličej byl pokrytý krvavými skvrnami a pokroucený jako starý strom, který roste na kamenech. Jeho oči - vodové a bezduché - vypadaly predátorsky a byly plné očekávání hostiny masa. Měl jsem co dělat, abych udržel oči na Burkhanovi.

“Rád tě vidím,” řekl jsem.

“Jestli toto je tvoje společnost, tak chápu proč.” Zašklebil se Burkhan. “A teď pro tebe,” řekl a otočil se obličejem ke stvoření, “víš, kdo jsem?”

Obličej stvoření se stal ještě ohavnějším. “Jsi vetřelec, který sem nepatří, a já tě zničím.”

“To mi povídej…“ Burkhan se podíval na mě a zakroutil hlavou. “Kdybys mě mohlo zničit, už bys to udělalo. Já jsem vyslanec Boha, toho, kdo toto všechno umožňuje. Teď tě žádám, abys ustoupilo dozadu, uklidnilo se, zavřelo svá ústa, nebo ztratím svou trpělivost. A proboha přestaň s tím odporným zápachem.”

Stvoření ustoupilo a začalo se vracet do své dřívější podoby.

“Jak mám odejít?” zeptal jsem se Burkhana, když se otočil zpět na mě.

“Stejným způsobem, jakým jsi opustil mě. Odpuštěním. Láskou.”

Ukázal jsem na stvoření. “K tomu?”

“To jsi ty! Nedívej se na něj. To je jen přelud. Ve skutečnosti to jsi ty. Všechna temnota, všechna nevraživost, utrpení, všechna ztracená energie, kterou jsi vydal během doby, kdy jsi inkarnován na této planetě, někam plynula.” Burkhan ukázal na to stvoření. “Plynula sem.”

“Tak co mám dělat?”

“Už to víš.”

Jak Burkhan promluvil, jeho forma začala mizet. “Nemůžu tu zůstat… není to tu vhodné pro mou konstituci.”

“Nenechávej mě zde,” prosil jsem. “Nejsem si jistý, co mám dělat.”

“Vlastně už to děláš,” řekl Burkhan, když jeho forma mizela před mýma znepokojenýma očima.

“Dobře že zmizel,” řeklo stvoření a kroutilo hlavou v odporu. “To byl tvůj přítel?”

Znovu jsem se podíval na stvoření. Burkhan měl pravdu. Byl jsem to já, nehledě na to, jak moc jsem nesnesl to připustit. Věděl jsem, že chci odejít, ale je něco, co mě sem přivedlo. Proč jsem byl tím stvořením tak zhnusen? Jestli to jsem opravdu já, nebo nějaká má část, musí existovat způsob, jak se s ní smířit.

“Proč chceš žít jako parazit?” zeptal jsem se.

“Proč jsi vytvořil parazita?” opáčilo a jeho oči zasvítily kódem trpělivé inteligence.

Odmlčel jsem se. Mažu to. Musím jít hlouběji. Musím procítit cestu ke svému srdci. Potřebuji jeho radu. Toto není řešení pro mysl.

Byl jsem ztracen ve svých úvahách. “Nevím, proč jsem vytvořil parazita. Nevěděl jsem, že to dělám,” zašeptal jsem.

“Kam myslíš, že všechny tvé emoce plynuly?” dožadovalo se stvoření. “Ony jsou energií. Energie se uchovává. Prostě se transformuje do nového stavu a tento stav je mnou. Já jsem přístřeším té energie… jejím domovem.”

“Co když tě osvobodím?”

“Od čeho? Toho?” stvoření natáhlo své kostnaté paže.

“Ano.”

“A co bych dělalo v tom osvobozeném stavu?”

“To nevím, ale můžeš být svobodné.”

“Kdybych bylo svobodné, ale žilo bych bez výživy, radši zůstanu zde. Nechci svobodné zemřít.”

Podíval jsem se na to stvoření a najednou ucítil, jak se v mých útrobách něco pohnulo. Podíval jsem se na tu průhlednou šňůru, která nás spojovala, a uviděl jsem, že proud se změnil. Pakety světla plynuly od stvoření ke mně. Začínal jsem cítit to, co cítí to stvoření. Byla to naprostá osamocenost, oddělenost, pocit opuštění. Byly to mocné pocity a já jsem se je ze všech sil pokoušel interpretovat, ale přemohly mě.

“Jsem tak opuštěný.” Řekl jsem nahlas k nikomu. Bylo to, jako by nějaká jiná entita ovládla má ústa a mluvila za mě. “Žil jsem zde na tomto temném místě a bylo mnou pohrdáno. Sledoval jsem temnotu, neboť tu nic jiného není. Mezi námi neprobíhá nic, co by ulehčilo mému trápení a pocitu osamělosti. Nic.”

“Jestli mě chceš osvobodit,” řekl můj hlas, “musíš se stát mnou.”

Zakroutil jsem hlavou. Ne, zakřičel jsem uvnitř sebe.

“Pak se ode mě nikdy neosvobodíš, ani já tě neosvobodím.”

Byl to můj hlas, ale slova nebyla má. Nevybíral jsem je já, ony si vybraly mě. Podíval jsem se na šňůru, která zářila vnitřním provozem světelných paketů, jenž cestovaly jako auta uvnitř tunelu.

Všechny směřovaly ke mně, deset, dvacet, sto, tisíce paketů energie, která svištěla do mého žaludku. A pak jsem ucítil hlas… tak starobylý, že jsem věděl, že nepochází z mé reality ani z žádné, kterou jsem až doposud zakusil. Toto byl hlas počátku, ačkoliv nemůžu říci, jestli počátku mého nebo počátku vesmíru.

Má mysl byla němá. Byl jsem posedlý nějakou silou, ze které dokonce i to stvoření bylo v úžasu - soudě podle jeho výrazu. Otevřela se mi ústa, jak mě něco věčného ovládlo. “Rozhodl ses pocítit a pochopit tu svou část, která je ztracena v temnotě. Všichni lidé mají tento aspekt a je to přesně tato část tebe, která ti bude dávat pokyny o tom jak odpouštět, soucítit, chápat a milovat. Darem démonů je to, že vytvářejí anděly.”

“Vezmi tu šňůru do svých rukou.”

Bez myšlení jsem pohnul svýma rukama ke šňůře. Mé ruce nyní byly osvobozeny od všech pout. Cítil jsem energii té šňůry, její váha a substance byly téměř nevnímatelné. Stvoření udělalo totéž, co já. “Nyní sleduj šňůru,” přikázal můj hlas.

Podíval jsem se dolů, stejně jako to stvoření. Najednou jsme fungovali jako dvojčata. Drželi jsme mezi sebou tu šňůru a nevysvětlitelně následovali příkazy nějakého vyššího vědomí nebo moci. Nejdřív se nic nestalo. Čekal jsem a každým svalem ve svém těle sledoval šňůru. Proud světelných paketů se začal zpomalovat, až se úplně zastavil. Ve šňůře nebyl žádný pohyb. Podíval jsem se na stvoření a bylo to, jako bych se díval do zrcadla. Ono bylo já, nebo já jsem byl jím. Nevím co z toho. Když jsem se podíval dolů na šňůru, byla pryč. Když jsem se podíval zpět na stvoření, bylo pryč. A pak jsem znovu na pozadí uviděl velmi jemný pohyb. Mohl by to být zase Burkhan?

Pak jsem uviděl, jak skrz temnotu proniká světlo a objevilo se oko velikosti krbu. Pochopil jsem, že má hlava leží na stole. To obrovské oko patřilo mladé dívce, která stála jen několik stop od mého obličeje a zkoumala mě.

Uslyšel jsem dívčí hlas. “Líbí se mi.” Cítil jsem, jak mě svou malou rukou poplácává po rameni.

Mé vědomí bylo stále napůl ve snu a napůl v kuchyni. Nevím, co se stalo, ale byl už jsem schopen se posadit zpříma a mrkat na rozmazané obličeje kolem mě. Poznal jsem Corin. Muž s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy musel být Jason.

“Kdo jsi?” zeptal jsem se a díval se na dívku, která stála vedle mě.

“Já jsem Jaylee.”

Kapitola 60. Nástěnná malba

Snad se mi stýskalo po mých dětech. Snad jsem byl slabý. Ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu, vzal jsem Jaylee do svých paží a objal ji. Ona mě také objala. Začal jsem plakat. Mé rozpaky se ještě zhoršily, když jsem viděl výraz v Jasonově obličeji.

Byl znepokojený a vůbec se nesnažil to skrýt. Já jsem byl v nějakém změněném stavu a nedokázal jsem to skrýt.

Jaylee po dlouhém objetí odstoupila. “Ty máš srdce mojí maminky.”

Skrz slzy jsem přikývl a podíval se na Corin. “Nevěděl jsem, že má dceru…“

Corin se třásl spodní ret. “Já vím. Chystala jsem se ti to sdělit prostřednictvím fotek, ale už jsme se k tomu nedostali. Omdlel jsi… a pak přišli dovnitř Jason a Jaylee… a tak … tu jsme.”

“Jak dlouho?” zeptal jsem se.

“Bylo to jenom minutu nebo dvě, chtěli jsme volat do nemocnice, ale ty jsi začal něco říkat… nerozuměli jsme tomu, ale bylo to, jako bys s někým mluvil…“

Podíval jsem se na ně. Všichni tři tam stáli a dívali se na mě. Jaylee bylo asi šest let, měla blonďaté vlasy až po ramena, modré oči a na tvářích pár pih. Chyběl jí přední zub, což bylo v jejím širokém úsměvu nápadné. “Kolik ti je let?” zeptal jsem se.

“Je mi sedm,” řekla a zvedla ruce s příslušným počtem prstů. “Proč jsi omdlel?”

“Nevím,” řekl jsem a zakroutil hlavou. “Velmi se omlouvám… nevím, jak to vysvětlit…“

“Nedělej si s tím starost,” nabídla Corin. “Jsme rádi, že už jsi v pořádku.”

Corin vzala Jaylee kolem ramen a jemně ji odvedla z kuchyně. “Běž si převléct šaty a za několik minut budeme jíst, dobře?”

“Dobře,” řekla Jaylee.

“A nezapomeň si umýt ruce.”

“Nezapomenu,” odpověděla Jaylee přes rameno.

Jason předstoupil a podával mi ruku. “Já jsem Jason. Ty jsi nás teda pořádně vylekal, mladíku. Víš určitě, že jsi v pořádku?”

Zvedl jsem hlavu, abych se setkal s Jasonovýma očima. Stále jsem seděl, protože jsem se obával, že kdybych se pokusil postavit, mohl bych upadnout. Jason vypadal jako statný muž s prošedivělými vlasy v pozdní šedesátce. Měl statné radostné tělo s prsty silnými jako párky. Na sobě měl džíny a žluto-bílou kovbojskou košili, která byla zastrčená, až na jeden cíp, jenž tvrdohlavě odporoval upravenosti.

“Omlouvám se za to,” řekl jsem. “Už nějakou dobu tyto problémy mám… nejsem si jistý, co s tím mám dělat.”

“Obrátil ses s tím na doktora?” zeptala se Corin.

“To je složité…“

“On o tom nechce mluvit,” řekl Jason měkce. “Třeba mu pomůže trochu čerstvého vzduchu. Můžu ti udělat krátkou prohlídku, jestli to zvládneš.”

“Pojďme to zkusit,” řekl jsem. “Za předpokladu, že do oběda je ještě nějaký čas.”

“Je čas, běžte,” řekla Corin.

Jason se podíval na své hodinky. “Patnáct minut bude stačit… vezmu Rovera.”

Otočil se na mě a natáhl ruku. “Potřebuješ pomoc vstát?”

“Ne, zvládnu to.” S těmi slovy jsem se postavil na chvějící se nohy. Musím říci, že ve vertikální pozici se mé tělo cítilo velmi divně. Hlava se mi odkrvila a začala se mi motat, ale přešlo to a tak jsem následoval Jasona ven k Roveru - elektrickému vozíku, který vypadal jako vyřazené armádní vozítko.

“Pěkné vozítko,” řekl jsem.

“Nemá výhrady k jakémukoliv počasí, což je tady to podstatné.”

“Solomone, počkej!” To byla Corin, která vyběhla ze dveří a podávala mi mou tašku. “Myslela jsem, že si třeba budeš chtít vzít svůj foťák.”

“Díky,” řekl jsem. “Vím, že moje děti určitě budou chtít vidět, jak vypadá opravdová farma.”

Poplácala mě po rameni a usmála se. “Tak se dobře bav.”

Vyrazili jsme téměř bez zvuku. Rover byl úplně tichý až na zvuk pneumatik na štěrku.

Jason ukázal na stodolu v dálce. “Máme najednou vždy asi třicet prasat a kuřat více, než dokážu spočítat. Všichni pobývají tam. Tato vzdálenost je dobrá pro udržení hluku a zápachu na nízké úrovni, ale je fuška chodit celý den tam a zpět, zvláště v zimě, proto jsem si pořídil tento výmysl… alespoň tak jsem to řekl Corin.” Mrknul na znamení, že skutečný důvod má mnohem více co do činění se stylistickým designem Roveru.

“Řekneš mi o Jaylee? Ona žije tady?”

“Jo. Ona je skvělá. Celé léto mě sleduje a učí se všechny moje vychytávky. Taky má nějaké své vlastní. Se zvířaty to velmi umí. Jaylee říká, že s nimi mluví… její matka, říkala totéž…“

“Je po své matce?”

“Myslím, že je příliš brzy to říci. Má něco z Vanessiny osobnosti, o tom nepochybuji, ale otce jsme nikdy nepotkali, takže ten druhý konec genetické výbavy neznám.” Odmlčel se a usmál. “Vypadá hodně, jako vypadala Vanessa v jejím věku. Někdy jí říkám Nessie, což byla moje zdrobnělina pro Vanessu…“

Podíval se na mě s mírným úsměvem zakódovaným lítostí.

“Je chytrá, jako nic, co jsem kdy viděl. Učí se věci rychle a tím myslím opravdu rychle. A zdá se, že stejně jako její matka, prostě rozumí lidem.”

“Jak to myslíš?”

Byli jsme skoro u stodoly. Konverzace s Jasonem byla snadná. Líbil se mi více, než jsem očekával a zdálo se, že já se mu také zamlouvám, nehledě na první zahanbující dojem.

Očima sledoval udusanou štěrkovou cestu a Rovera zavedl na malý okruh, který procházel několik stop od stodoly. “Mám spoustu historek, které bych ti mohl vyprávět,” řekl Jason, když otevřel dveře. “Ale jednu ti ukážu. Pojď za mnou.”

Šel do stodoly. Pach zvířat a sena mě udeřil okamžitě, jak jsem vystoupil z vozítka.

Rychle jsem vytáhl foťák z tašky a šel kvapně za Jasonem. Když jsem vstoupil do stodoly, uviděl jsem několik koní a na vzdáleném konci ohradu s velkými prasaty. Zdálo se, že se o nás nezajímají.

“Mají potravu podle svého přání, takže mi příliš nevěnují pozornost, ale když přijde dovnitř Jaylee, tak všechny - do posledního prasete - se cpou k tomu vchodu a mačkají se, aby se k ní dostaly blíž. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Bláznivá prasata…“

“Asi před třemi měsíci, když jsme si mysleli, že Vanesse už zbývají jen týdny života, jsme sem Vanessu vzali. Jaylee už tady byla od pozdního jara, aby se Vanesse trochu ulevilo. Nicméně Vanessa měla zdravotní sestru z nemocnice, která ji opravdu měla ráda. Ta sestra požádala Vanessu, jestli ji sem může přijet navštívit až z Buffala. Jmenovala se Luella. Příjemná dívenka.”

“Ta dívka byla velmi rozrušena ztrátou Vanessy. Nějak se přihodilo, že si byly velmi blízké. Luella s námi zůstala na víkend. V den, kdy odjížděla, se Vanessa necítila dobře. Mívala takové dny, kdy se zdálo, že se celá její mysl a tělo stahují, dokonce i od Jaylee. Luella nabídla Jaylee, že ji vezme na zmrzlinu do města, ale Jaylee jí přesvědčila, aby se namísto toho šly podívat na prasata.”

“Ale Luella byla vegetarián a myslím, že tu věc s díváním se na prasata vnímala tak trochu jako kdyby křesťan šel do mešity. Ale Jaylee na tom trvala.”

“Když tam přišly, prasata dělala to, co normálně - tlačila se, aby viděla Jaylee a nějak se při tom stalo, že zatlačili tak silně na jeden z pantů dveří, že ten se rozbil. Ven se vyvalilo dva tucty vepřů.” Jason se pro sebe zasmál.

“Luella zkoprněla. Byla to městská dívka a pravděpodobně nikdy neviděla nic tak ohavného jako tyto věci a tak utekla nahoru na žebřík, zatímco Jaylee zůstala tady dole s prasaty. Většina z nich byla vykrmená prasata, všechna měla kolem dvousettřiceti liber, některá se asi blížila dvěstěpadesáti librám… jako tady to.” Ukázal na vepře, který byl velký jak Jason, kdyby se postavil na všechny čtyři.

Když mluvil, udělal jsem několik fotek těch prasat.

“Možná to bylo díky tomu stresu, ale Luella řekla Jaylee o svém strachu ze ztráty Vanessy. O tom, že je zdravotní sestrou jen jeden rok a že ztratila mnoho rozvíjejících se přátelství, a že ji to velmi trápí. Nevím, jak Jaylee mohla vytáhnout tyto věci z někoho, koho zrovna potkala, ale dokázala to. Poté, co ji Luella řekla o svých problémech, ji Jaylee ukázala tuto stěnu… pojď za mnou.”

Jason se ohnul pod nízký přístřešek a já jsem ho následoval k vnitřní zdi, která byla bíle natřená a vprostřed zdi byla nástěnná malba. Byla asi šest stop široká a čtyři stopy vysoká. “Nechal jsem ji, ať si tu maluje, zatímco jsem se staral o vepře a kuřata. Nikdy jsem se neobtěžoval podívat se, teprve asi až po týdnu, co začala. Předpokládal jsem, že tu najdu nějaké barevné tvary, koně nebo dva, ale toto jsem nečekal.”

Když jsem přicházel blíže k malbě, viděl jsem, jak formy nabírají tvar. Světlo v místnosti bylo o něco tlumenější, než bych si přál, ale ty vlnící se křivky byly pro mé oči jako lákadlo. Byly tak ladně tvarované, ve stylu, který byl skromný, rytmický a dětský. Bylo to naprosto magické.

Na louce s krásnými květinami ležela žena. Květiny se skláněly dolů k jejímu tělu, jako by se jí pokoušely dotknout. Nad ženou byla galaxie, která jí vířila nad hlavou jako vír, jehož hvězdná ramena se zdála také natahovat dolů k ženě. Stromy na pozadí, oblaka, všechno se zdálo přitahováno k té ženě.

Na vzdáleném okraji malby bylo tucty malých kostlivců, kteří jako by utíkali pryč. V samém centru malby, v oblasti hrudníku té ženy ležící na louce, byla zářící záře. Tento zářící žluto-bílý beztvarý útvar měl jemné vlnky, které směřovaly ven a pokrývaly celou malbu, dokonce i kostlivce. Povšiml jsem si, že tyto vlnky se rozšiřují až za hranice malby, ale bylo obtížné vidět kam, až sahají, protože světla v místnosti bylo příliš málo.

“To je úžasné…“ řekl jsem konečně. “Myslíš, že bych si to mohl vyfotit?”

Jason ustoupil stranou. “Pokud tam nebudu já, posluž si.”

Udělal jsem sedm nebo osm snímků s různou expozicí a mírnými variacemi úhlu záběru.

“Co to znamená?” zeptal jsem se.

“To je právě to. Jaylee to namalovala jen několik dní před tím, než Luella přijela. Je to ona. Luella.” Ukázal na ženu ležící na louce.

“Máš na mysli, že vypadá jako ona?”

“Mám na mysli, že vypadá přesně jako ona, včetně šatů, které měla na sobě.”

Přestal jsem na chvíli fotit a podíval se na Jasona. Přimhouřil jsem oči a na mé tváři rostla nevíra.

Podíval jsem se na mladou ženu v centru malby. Měla trochu nadváhu, kudrnaté tmavě hnědé vlasy, modrou kostkovanou košili a džínovou sukni. Vypadalo to, že je ji tak dvacet pět let.

“Vím, že to zní divně,” řekl Jason, “ale tady to tak chodí normálně, alespoň co se týká Jaylee a její matky. Věř mi, viděl jsem to mnohokrát… už o tom ani nepochybuji. Kdybych pochyboval, neměl bych čas na práci a té, jak vidíš, mám mnoho.”

“Co Jaylee řekla, když ses jí na to zeptal?”

“Nikdy jsem se neptal,” odpověděl. “Řekla nám o tom Luella. Šli jsme ji vyprovodit k autu, když odjížděla a ona nám řekla, že Jaylee změnila její život. Ptali jsme se jí jak, jakým způsobem, a ona ukázala na tuto stodolu a řekla, že Jaylee jí sdělila její budoucnost. Jak bude lidi vést na vyšší místa, nebo něco takového… na tom nezáleží.”

“Pointa je v tom, že tato dívka, Luella, byla po tomto zážitku naprosto jiná. Stále je s Corin v emailovém spojení a chce se s Jaylee znovu setkat příští víkend.”

Přerušilo nás pípnutí z Jasonovy kapsy. “Jestli se, kluci, chcete vrátit zpátky, tak jídlo je připraveno.” To byl hlas Corin, která se pokoušela znít trpělivě.

“Už jsme na cestě,” odpověděl Jason a pak se otočil na mě. “Omlouvám se, že nemáme víc času na prohlídku, ale jsem si jistý, že trávy už jsi viděl spoustu a to je tady naše jediná plodina. Měli bychom se vrátit. Máš hlad?”

Přikývl jsem, ale má mysl byla jinde, sledovala smysl té malby.

“Nikdy předtím se nepotkaly?” ptal jsem se, když jsme šli k Roveru.

“Luella a Jaylee?”

Přikývl jsem. “Hm, hm.”

“Ne, když Vanessa byla v hospicu, Jaylee byla s námi. Myslím, že hospic nenavštívila, jenom jednou a to jsme byli s ní. Luella tam nebyla.”

“Vanessa se o ní nikdy nezmínila?”

“Ne, myslím, že ne.”

Rozhodl jsem se to nechat být.

Na cestě zpět k domu jsem byl potichu a zpracovával to, co jsem viděl a slyšel. Zavřel jsem na chvíli oči a plně se soustředil na ten mlhavý okamžik, když jsem opouštěl sál institutu a viděl, jak Jaylee artikuluje ta tři slova kdesi za padesát let v mé budoucnosti. Jak je to možné? Jak může boho-monstrum toho vědět o Jaylee tolik, že dokáže vykonstruovat tento zážitek mé budoucnosti?

To je protimluva - zážitek budoucnosti? Jak? Jestliže je zažita, není už budoucností. Z té myšlenky mě začala bolet hlava. Ale věděl jsem, že Jaylee je součástí mého života a potřeboval jsem s ní mluvit. O samotě.

Kapitola 61. Orel

Byl to velmi příjemný oběd. Mluvili jsme o životě na farmě, o přicházející zimě, Řece svatého Vavřince a o množství osobních záležitostí týkajících se mé práce a rodiny. Jedna věc, o které jsme nemluvili, byla Vanessa. Cítil jsem, že je z konverzace vyňata z úcty k Jaylee. Několikrát jsem se přistihl právě včas, neboť jsem se chtěl zeptat něco jako: jak vypadala Vanessa, když byla ve věku Jaylee? Nebo kdy Vanessa pochopila, že je jiná než ostatní děti?

Po obědě jsem použil koupelnu, abych se trochu občerstvil a opláchl si obličej studenou vodou. Potřeboval jsem vymyslet způsob, jak být na chvíli sám s Jaylee, ačkoliv jsem neměl představu, na co se jí budu ptát. Když jsem vyšel z koupelny, v chodbě jsem uslyšel, jak Jaylee zpívá měkkou melodii.

Několik okamžiků jsem poslouchal a pak to přestalo. “Chtěl bys jít do mého pokoje?”

Její hlas, jemný jako okvětní lístky, plynul chodbou plnou fotek. Z kuchyně se ozývaly tlumené zvuky mytí nádobí. “Tvým prarodičům to nebude vadit?” zeptal jsem se.

Chvíli bylo ticho. “Ne…“

S každým krokem, který jsem udělal, mé srdce zrychlilo. Nějaká má část, asi ta nejlepší, chodila touto chodbou dvacet či více let. Díval jsem se na fotky Vanessy a Jaylee, které zářily ze stěn. Přišel jsem na práh pokoje, zastavil se a podíval dovnitř. Opatrně jsem strčil hlavu do místnosti a rukama jsem se pevně opíral o rám dveří.

Jaylee seděla na posteli, před sebou měla notes a kolem sebe rozházený asi tucet barevných fixů. “Býval to pokoj mojí maminky, teď je můj. Můžeš jít dovnitř.”

“Co děláš?”

“Jen si kreslím.” Byla tak ponořena ve své práci, že vůbec nevzhlédla. “Můžeš se posadit tam do křesla, ale není moc velké.”

“To je v pořádku, postojím. Mám před sebou dlouhou jízdu a na sezení budu mít spoustu času.”

Vzhlédla ke mně a zavíčkovala svůj modrý fix. “Chceš jít na procházku?”

Usmál jsem se, když se naše oči potkaly a přikývl jsem. “Určitě.”

“Máme tu rybník s rybami a žábami a mloky a želvami a tak. Ukážu ti ho.”

“Jestli to babička dovolí.”

Jaylee vyskočila ze své postele a chytla mě za ruku a táhla chodbou do kuchyně.

“Babi, my se jdeme podívat na rybník, jo?”

Corin otočila hlavu mezi nás, když jsme se já s Jaylee postavili přímo před ní. Usmála se, když viděla, že se držíme za ruce. “Ano, je krásný den, užijte si to.”

“Ještě jednou děkuji za oběd, Corin.” Vrátil jsem jí její úsměv.

Zamávala mátožně rukou. “Rádo se stalo. Jsem ráda, že ses k nám přidal. Užijte si to, vy dva.”

Dříve než dokončila svá slova, otočila se zpět ke kuchyňskému dřezu a její hlas se trochu třásl.

Ruku v ruce jsme šli po štěrkové cestě k rybníku. Její malá ručka byla teplá, když mi náhle stiskla ruku. “Vidíš to?” řekla a ukazovala svou volnou rukou.

Podíval jsem se ve směru jejího prstu, zrovna když nám nad hlavou přelétal velký jestřáb. Měl roztažená pera, aby zachytil stoupavý proud. “To je červenoocasý jestřáb,” oznámil jsem.

“Je to velký pták a jeho ocas není moc červený. Já jim říkám Vzduchoplavci, protože plachtí vzduchem.”

Kdo jsem já, abych se s ní přel? Usmál jsem se a pokýval hlavou. “Myslím, že nezáleží na tom, jak věci nazýváme. Pravděpodobně mají stejně svá vlastní jména, která ani neumíme vyslovit.”

Jaylee se rozesmála. “To je něco, co by řekla moje maminka.”

“Kdy ti začíná škola?” zeptal jsem se a kráčel k hrázi rybníka.
“Za dva týdny.”
“Těšíš se?”
Zakroutila hlavu. “Ani ne. Ty máš školu rád?”
“Ano, míval jsem ji rád.”
“Proč?”
“Líbilo se mi učit se nové věci…“
“Jo, to je někdy legrace.”
“Máš hodně kamarádů?”
“Nevím,” odpověděla. “A ty?”
“Ne příliš mnoho… ale myslím, že to stačí.”
Jaylee mě vedla k nenatřené dřevěné bedně, jejíž dřevo bylo zvětralé jako starý sloupek ohrady. Posadil jsem se na zem poblíž břehu rybníka. Poprvé pustila mou ruku a shýbla se. Slyšel jsem zvuk kamenů, jak se prohrabovala hromadou kamenů uvnitř bedny. Pak zavřela víko.
“Můžeme použít tyto,” oznámila, když se na mě otočila se dvěma hrstmi tenkých kamenů. “To jsou žabky. Dobré žabky. Děda je nachází na svých polích a má jich hromadu, která je vyšší než já. Vybrala jsem z nich ty nejlepší a dala jsem je do té bedny. Já jsem ještě malá, takže každý máme jen…“ tiše je počítala ve své hlavě. „… ty máš šest a já sedm, protože tolik je mi let.” Zachichotala se pro sebe a já jsem přikývnul, když mi podávala ty žabky.
“To se mi zdá fér,” řekl jsem.
Střídali jsme se v házení kamenů na klidnou hladinu rybníka. Viděl jsem, jak nás Corin sleduje z kuchyňského okna. Jason odešel hned po obědě, aby pokračoval v nějaké započaté opravě. Slunce krásně hřálo a vzduch byl řízný, což bylo osvěžující a energetizující zároveň.
Jaylee házení kamenů hodně bavilo a když už jí zbýval poslední, rozpustilým tónem hlasu nabídla, že přinese další.
“Ne, to stačí,” řekl jsem, “už jsem měl svůj podíl.”
“Chceš vidět něco úžasného?” zeptala se a zakrývala si oči před sluncem.
“Co?”
“Pojď za mnou.”
Obešli jsme rybník na druhou stranu a pak jsem šel za ní kolem několika velkých stromů, které vypadaly jako hranice hlubokého lesa.
“Tam!”
Ukázala na shluk větví, které byly uchycené v horní části stromu. Shluk větví byl neobyčejně velký a velmi spletitý.
“Co je to?”
“To je orlí hnízdo. Není to úžasné?”
“To určitě ano,” odpověděl jsem. “Viděla jsi je?”
“Ano, mnohokrát. Ale teď jsou pryč. Děda říká, že odletěli dolů do Mexika, aby se mohli opalovat na plážích, ale myslím, že si dělá srandu.”
Šla blíž ke stromu. “Moje maminka tam jednou vyšplhala.”
“Opravdu?”
“Hm hm, děda mi to říkal.”
“Aby se podívala na hnízdo?”
“Ne, na orly.”
“Kolik jí bylo, když to udělala?”
“Asi tak jako mně. Položila jsem dědovi stejnou otázku, ale chtěl, abych mu slíbila, že to taky neudělám.”
“A udělala jsi to?”
“Myslíš ten slib?”
“Ano.”
“Jasně,” přikývla, “co jiného jsem mohla dělat?”
Usmál jsem se nad její odpovědí. “Řekl ti děda, jestli se jich tvoje máma dotkla?”
“Ano dotkla. Dokonce jednoho vzala.”
“Jednoho vzala, ptáče?”
“Hm, hm.”
“To muselo být nebezpečné… většina maminek nemá ráda, když jsou jim děti odebírány.”
“Děda říkal, že orlí maminka zemřela a moje máma to věděla.”
“Jak?”
“To nevím, to neříkal. Ale chtěla ho zachránit, když mohla.”
“A povedlo se jí to?”
“Děda říkal, že ano. Ten orel vyrostl - žil na mrtvém stromě u rybníka. Byl pro moji maminku něčím jako domácím mazlíčkem, ale už je to hodně dlouho. Děda si myslí, že orli, kteří teď používají to hnízdo, jsou ze stejné rodiny. Myslíš, že je to možné?”
Podívala se na mě svýma vroucíma očima.
“Nejsem žádný odborník na orly, ale myslím, že ano, že je to možné.”

Instinktivně jsem shrnul vlasy z obličeje Jaylee a ona mě jemně chytla za ruku a držela ji. Cítil jsem na její dlani malá zrnka písku a hlíny od skokanů. Několik okamžiků jsme oba zírali na orlí hnízdo.

Pak Jaylee začala plakat. Začalo to pomalu, viděl jsem, jak si utírá oko… to nic nebude, říkal jsem si. Pak jsem ji slyšel popotahovat, prosím tě neplakej. A pak jsem cítil, jak se jí v mé ruce roztřásla ruka. A už jsem věděl.

"Je to v pořádku?" zeptala se, obličej měla zkřivený a pokoušela se zadržet slzy.

Klekl jsem si k ní a objal ji svými pažemi. "To je v pořádku, to je v pořádku," opakoval jsem klidně. "Pusť to ven… neexistuje jiné místo, kam by to mohlo odejít."

Minutu jemně plakala a pak se několikrát zhluboka přerývaně nadechla. Trochu odstoupila a vzala můj obličej do svých rukou. Podívala se do mých očí tak hluboce, jak myslím, že to nikdo předtím neudělal. Oči se jí leskly čerstvými slzami, ale její soustředění bylo neochvějné, jako by kouzlila něco bezejmenného z místa, kde byla nalezena jednota.

Zírala stále do mých očí a pak nastal okamžik, kdy jsme se setkali. Jak to mám vysvětlit? Nebylo to ze zoufalství, ani domáhání se pozornosti. Byl to jediný okamžik, kdy se naše srdce dotkla v synchronním pohybu, jenž transcenduje to, čemu říkáme čas; kde všechno ustoupí stranou, a když se to stane, vzájemná náklonnost odhrne závoje srdce.

Jaylee stále držela můj obličej a začala něco šeptat tak jemně, že jsem ji nejdřív neslyšel. Opakovala to a já jsem pochopil, že to vlastně není určeno mým uším.

"Scházíš mi."

Kapitola 62. Oblak

Nálada Jaylee se po našem zážitku u orlího hnízda změnila. Byla uvolněnější a v našem vztahu sebejistější. Já jsem cítil podobné uvolnění. Během těch několika hodin jsme spolu sdíleli jistý druh zranitelnosti, která je obvykle vyhrazena pro trvalá, oddaná přátelství.

Napadla mě myšlenka, že bych jednou Jaylee chtěl vzít ke Strýci. Zdálo se, že jsou spřízněnými duchy a byl jsem si jist, že Strýc by souhlasil… téměř jsem ho viděl, jak přikyvuje, když mě ta myšlenka bleskla hlavou.

Stále jsme byli na kraji lesa. Oba jsme leželi na zádech a zírali do modré oblohy, jejíž hloubka se zdála nekonečná. Vlastně jsem neměl co říci, byl jsem rád, že můžu být s Jaylee, když v tom začala klást otázky.

"Proč jsi smutný?"

"Nejsem smutný," odpověděl jsem.

"Jsi."

"Nejsem."

Věděl jsem, že dokáže cítit něco ve mně, ale to, co cítila, byla má nevěra s Nammu a o tom jsem určitě nechtěl mluvit s dítětem, ani s nikým jiným.

"Vždycky cítíš pocity lidí?" zeptal jsem se a doufal, že ji odkloním od jejího vyzvídání.

"Někdy… ty ne?"

"Ne, vlastně ne."

"Dobře, ty jsi určitě smutný. Všichni jsou, víš."

"Možná jsem, trochu, ale nemusí tě vždycky zajímat příčina, nebo se ji snažit pochopit."

"Jestli jsi smutný, není dobré se toho smutku zbavit?"

"Možná mi ten smutek v něčem pomáhá…"

"Jak?"

Začal jsem mluvit, ale přestal jsem. Na obloze se najednou objevil oblak. Sledoval jsem ho naprosto hypnotizován. Slyšel jsem, jak se Jaylee na něco ptá, ale má mysl byla pohlcena tímto podivným, vlnícím se tvarem oblaku a najednou bylo zjevné, že ten oblak není tisíce stop nad námi na obloze, ale že se vytváří jen několik stop nade mnou. Natáhl jsem k němu ruku a on trochu uhnul.

Znovu jsem slyšel Jaylee, jak se na něco ptá, ale nemohl jsem oči odtrhnout od toho oblaku, ani se soustředit na její hlas.

"Vidíš to?" zeptal jsem se.

"Já jsem to." Slyšel jsem hlas a nebyl to hlas Jaylee.

Podíval jsem se směrem na Jaylee, ale ona byla pryč a já jsem byl v nějakém světle zaplněném prostoru, který byl naprosto bez dimenze. Nebyly tu žádné zdi, žádný horizont, žádné stíny. Podíval jsem se dolů na své tělo, abych zjistil, jestli vůbec existuje, ale byl tam jen pocit jáství, nikoliv fyzický, nezpůsobený jakýmikoliv lidskými vlastnostmi. Cítil jsem se, jako bych byl redukován na jediné oko, které může vidět všemi směry a ať jsem se podíval kamkoliv, byla jen bílá mlha.

Z této bílé mlhy se vynořila forma. Jak přišla blíž, viděl jsem, že je to ženská forma. Ať už jsem byl ve své svinuté existenci čímkoliv - mužem, člověkem, zvířetem nebo duší, byl jsem krásou této formy okouzlen. Rychle jsem došel k závěru, že vědomí, které ji oživuje, není Nammu, což mi dodalo naději.

"Kdo jsi?" opatrně jsem se zeptal.

"Jsem nejvnitřnější vibrace toho, co nazýváš Vanessa."

Neměl jsem tušení, jak by se taková věc případně mohla zjevit, ale v té chvíli jsem nějak cítil, že mé lidské tělo vibruje v nějakém jiném světě.

"Ty jsi Vanessa?"

Forma přikývla. Nebyla jako anděl s křídly; nebyla ani jako lidská Vanessa. Byla úplně transformovaná. Nejbližší popis, který slovy můžu zprostředkovat, je, jako bys viděl mramorovou sochu, která se zrodila díky největšímu umění lidského druhu a potom byla oživena vnitřním světelným zdrojem, který vystřeluje paprsky světla všemi směry. To jsem viděl.

Forma přišla blíže a já jsem začal vidět ústa a oči a pak jsem cítil, jak se mě něco dotklo a vykoupalo mě v inteligenci tak široké a hluboké, že to mohla být jen láska. Nebylo to vyjádření lásky. Byla to láska sama. Vím, že to je jemný rozdíl, možná dokonce nerozeznatelný, ale pro mě to byla esence toho pocitu: inteligence lásky.

"Co jsi… proč jsi zde?" zeptal jsem se.

"Z vděčnosti," odpověděla a koutky jejích úst se pohnuly vzhůru v božském úsměvu, který nikdy nezapomenu. Cítil jsem nával energie, který mnou projel. Bylo to očistné. Vyvolávalo to jasnost. Bylo to vykoupení - z čeho, to nevím, ani mě to nezajímalo - prostě jsem dovolil, aby to skrze mě plynulo.

V té chvíli jsem si vzpomněl na Jaylee. "Tvá dcera je se mnou."

"Já vím."

"Je úžasná."

"Já vím."

"Co… co teď děláš? Tady?" zeptal jsem se.

"Sloužím ti."

"Mně?"

"Tobě." Když vyřkla ta slova, široce roztáhla paže a vytvořila tvar kruhu.

"To nechápu."

"Já vím."

"Pochopím někdy, co se mi to děje?"

"Do té míry, jak budeš schopen, ano."

"Měl jsem jakousi vizi," řekl jsem, „… ohledně mé budoucnosti. Viděl jsem Jaylee. Pracovala se mnou v institutu, který vyvíjel technologii - tu, o které jsi mi říkala ve svém videu."

Vanessa přikývla a ukázala na svou pravou ruku, na které měla prsten. "Já vím."

"Takže já budu pracovat s Jaylee?"

"Ano."

"Co můžu udělat pro to, abych jí pomohl?"

"Být jejím otcem."

"Už jsem otcem."

"Já vím, buď i jejím."

"Myslíš, že ji mám adoptovat?"

"Časem."

"Kdo mi to dovolí?"

"Ten samý člověk, který ti poslal mé video, má patřičné papíry, které budeš potřebovat. Je to proces. Bude to komplikované, ale vytrvej, prosím. Pomůžu ti, jak budu moct."

V tom okamžiku jsem přesně věděl, proč přišla. Problém byl v tom, že jsem tomu nevěřil. Bylo to příliš fantastické, než abych tomu věřil. Jak by to Derya mohla dovolit, dokonce i kdyby to bylo možné?

"Pokusím se," řekl jsem, ale věděl jsem, že Vanessa může v mém hlase slyšet pochybnosti. V tomto světě jsem byl úplně průzračný, ať už ten svět byl kdekoliv.

"Vím, že s tím budeš mít potíže," oznámila šeptem. "Chápu tvé zájmy. Jen se s ním setkej a podívej se na proces, který jsem započala. To je vše, oč tě žádám."

"Setkám se s ním."

"Je ještě jedna věc," řekla měkce.

Čekal jsem v předtuše.

"Řekni mé matce, aby se podívala do police ve skříni. Mám tam knihu. Něco jsem tam pro ni napsala na straně třicet dva."

"Když jí to řeknu, možná si bude myslet, že jsem se zbláznil."

"Pochopí to. Udělej to, prosím tě, pro mě."

"Udělám."

Když jsem to dořekl, můj svět bílé mlhy se začal rozptylovat. Sledoval jsem, jak se Vanessina forma rozpouští do bělosti prostoru a začal jsem cítit svět, který jsem opustil. Chladný vánek a pak jsem uviděl vždy přítomné oko Jaylee, která se dívala na mě dolů.

Kapitola 63. Skříň

Šel jsem s Jaylee zpátky ke statku, když dorazila zpráva. Zastavil jsem se, abych si ji přečetl.

"To je od tvé ženy?"

“Ano.”
“Ona je v Turecku?”
“Ano.”
“S tvými dětmi?”
Přikývl jsem a snažil se ze všech sil číst vprostřed těch otázek. Jaylee se ohnula, aby prozkoumala nějakou divokou květinu vedle naší cesty.
Zpráva od Deryi mě přivedla k plnému vědomí.
“Ahoj Sole, dokončujeme balení a asi za tři hodiny budeme odjíždět na letiště Atatűrk. Všechno jde podle plánu. Zavolám ti, až budeme na JFK a můžeme doladit naše vyzvednutí v New Havenu - bohužel pro tebe to znamená, že budu volat kolem - měli bychom se tam dostat zítra kolem 6 hodiny ráno tvého času. Ano, vím, že je to brzy, tak běž spát před desátou. Doufám, že tvá návštěva na severu probíhá dobře. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím! Miluji tě! - Derya”
Usmál jsem se a cítil, že její přítomnost se blíží, ale přitom mé setkání s Vanessou - ať už ho definuješ jakkoliv - stále hřmělo v mé mysli.
Jaylee mi řekla, že jsem zase omdlel. Naštěstí jsem byl tak duchapřítomný, že jsem jí neřekl, kam jsem odešel nebo koho jsem viděl ve svém nevědomém stavu. V mé mysli se utvářel trojúhelník. Na jednom hrotu byla má nevěra s Nammu, na druhém byl požadavek Vanessy a na dalším návrat mé rodiny. Zdálo se, že všechny se sbližují a já jsem neměl ani ponětí, jak by to případně mohlo harmonicky proběhnout, až se nakonec všechny srazí. A co bylo nejhorší, stále tu byla ta stínová přítomnost boho-monstra, jež se zdála neviditelně tyčit nad každým atomem mé existence.
Když jsme se vrátili zpět do statku, Corin seděla na zápraží v houpacím křesle a četla si z tabletu, který rychle složila a strčila do kapsy, když jsme přišli. “Jak bylo na procházce?”
“Skvěle!” oznámila Jaylee bez váhání.
“Co jsi ukázala panu Tonumovi?”
“Všechna moje oblíbená místa,” řekla Jaylee radostí bez sebe.
“Bylo to zábavné dobrodružství,” nabídl jsem a můj tón byl o něco méně přesvědčující než Jayleen.
Corin se smála. “No dobrá, jsem ráda, že jste to mohli prozkoumat. Jason je stále pryč na té své opravě.” Corin se otočila na Jaylee. “Drahá, mohla bys zkontrolovat svého dědečka a donést mu sodu?”
“Jistě,” odpověděla Jaylee. “Hned?”
“Ano, chcete taky sodu?” Corin se na nás podívala. Oba jsme přikývli a Corin odešla do kuchyně.
“Chceš jít se mnou?” zeptala se Jaylee.
“Myslím, že zůstanu zde, na chvíli se posadím a promluvím si s tvojí babičkou. Dobře?”
“Dobře… ale vybavení stodoly je docela zajímavé.” Strčila si ruce do svých džínů.
V té chvíli přišla Corin se sodami a dala Jaylee malou tašku. “Jsou tam dvě, jedna je pro tebe.”
“Dobře, ahoj,” řekla Jaylee, otočila se a šla pryč. Ušla jen několik yardů a pak se otočila a šla zpět. “Budeš tu, až se vrátím, že?”
“Budu tu,” řekl jsem a přikývnul.
Jaylee se otočila a kráčela ke stodole.
“Chceš se posadit?” zeptala se Corin.
“To bude fajn.”
Posadil jsem se na dřevěnou židli s omšelými nenatřenými šprušlemi. Židle však byla pohodlná a já jsem byl rád, že sedím.
“Tady máš tu sodu,” řekla Corin. “Jason má rád jen tuto značku, tak doufám, že ti bude vyhovovat.”
“To je dobré, děkuji.”
Loknul jsem si. Nebyl jsem příliš příznivec perlivých nápojů, ale byl jsem žíznivý a domníval jsem se, že bude zdvořilé vypít cokoliv, co mi bude nabídnuto. “Jaylee je velice roztomilá holka.”
“Jako její matka.”
“Velice toto místo miluje.”
“Ano, jen bych si přála, aby tu byly kolem nás další děti. Většina farem v této oblasti je provozována jen starousedlíky, jako jsme my. Děti uprchly. Chtějí žít ve městě. Ta zářivá světla...”
“Ale Vanessa po tom netoužila, že?”
Corin se usmála, zavřela oči a zhluboka se nadechla. “Tak trochu ano. To je přirozené. Ve Vanessině případě to bylo tak, že se chtěla soustředit. Tady na farmě pro ni bylo těžké se soustředit na svůj vnitřní svět. Jason ji nenechal - je tu příliš mnoho práce. Myslím, že to byl pravý důvod, proč odešla.”
Věděl jsem, že se mám zmínit o knize ve Vanessině skříni. Od chvíle, kdy jsem viděl Corin sedět na zápraží, jsem nemohl na nic jiného myslet. “Corin, jedna z věcí, které mi Vanessa řekla, je, že ve skříni ve své ložnici má knihu a že ti tam něco napsala na straně třicet dva.”
Ani jsem tu větu nedokončil a Corin si dala ruku přes ústa. “To ti řekla ve svém videu?”
Přikývl jsem. Byla to lež. Cítil jsem se špatně, ale pravda byla příliš divná a já jsem neměl odvahu ji říci, ze strachu, že by následovalo více otázek. Adopce Jaylee bylo něco, o čem jsem teď nemohl hovořit a pochybuji o tom, že by chtěla Corin.
“Omluvíš mě?” Corin odstrčila židli a postavila se.
Také jsem se postavil. “Můžu ti nějak pomoct?”

Podívala se na mě, jako by hodnotila svého protihráče. “Možná tam dosáhneš lépe, než já. Pojď se mnou.”

Postavil jsem svou sodu na opěrku židle a šel za ní do staré Vanessiny ložnice. Corin otevřela dveře skříně a ukázala na horní polici, kde byly krabice a pár knih. “Dosáhneš na ně?”

Postavil jsem se na špičky a natáhl se, jak to šlo, ale police byla hlubší, než jsem myslel a knihy byly příliš daleko vzadu. “Budu potřebovat stoličku nebo něco.”

“Donesu jednu. Počkej.”

O několik sekund později Corin přišla zpět s malou kovovou stoličkou. “Zkus, jestli to bude stačit.”

Postavil jsem se na ni a uviděl většinu toho, co na polici bylo. Podal jsem jí knihu a ona ji dychtivě otevřela na straně, kterou Vanessa zmínila. Pak rychle zakroutila hlavou. “To není ono.”

Znovu jsem se tam natáhl a našel jinou knihu, která vypadala jako stará učebnice. Byla těžší a já jsem se musel trochu snažit, abych ji zvedl. Ale nakonec jsem uspěl a podal ji opatrně Corin.

Opět listovala stránkami až k té, kterou jsem zmínil. “Seš si jistý, že říkala strana třicet dva?”

“Jsem si jistý.”

“Jsou tam nějaké další knihy?”

“Podívám se do těch krabic… možná budou knihy v nich.” Natáhl jsem se tam, ale necítil nic, co by připomínalo knihu.

“Řekla, že to je u ní ve skříni,” zašeptala Corin. “Počkej, myslím, že vím, co myslela.”

Corin vytáhla tablet ze své kapsy, posadila se na postel a otevřela ho. Řekla několik příkazů. “Knihy. Vanessina knihovna. Otevřít skříň.” Corin vypadala na chvíli zmateně a podívala se na mě. “Zmínila nějaké heslo?”

Zakroutil jsem hlavou. “Bohužel.”

Corin zavřela oči a zdálo se, že přemýšlí o případném heslu k vyzkoušení. Něco napsala, ale v obličeji se jí objevila frustrace, takže to zjevně bylo špatně. Znovu to zkusila se stejným výsledkem. Znovu a znovu zkoušela různá hesla, ale bezvýsledně.

Lámal jsem si hlavu a pokoušel jsem si vzpomenout, jestli mi Vanessa řekla něco, co by mohlo být náznakem k jejímu heslu. Vybavil jsem si celou konverzaci. Pak mi to přišlo.

“Já vím.”

“Co?” Zeptala se Corin.

“Já vím - to je ono.”

“To heslo?”

“Ano, zkus to.”

Corin to tam napsala a po tváři se jí rozšířil nekontrolovatelný úsměv. “To je ono. Děkuji, to bych nezkusila ani za tisíc let. Musela ti to říct v tom videu… měla podivné způsoby. Vždycky říkala tuto frázi a ty jsi měl pocit, že má skutečně na mysli toto.”

Corin se podívala dolů na tablet. “Poznámky. Strana třicet dva.”

Sledoval jsem, jak se obličej Corin změnil k náhlému úžasu. “Ach, ach. Skutečně… zanechala mi tu zprávu.”

Vycouval jsem z místnosti a odcházel jsem chodbou pryč. Přitom jsem si všímal fotek na zdi, které mě sledovaly. Cítil jsem Vanessinu přítomnost, která mnou plynula. Vyšel jsem ven na zápraží a sedl si. Cítil jsem, že jsem hotov. Byl čas jet domů. Byl to ten pocit, který jsem měl, když jsem se pod lupou díval na fotografii a viděl, že každý pixel je na správném místě, všechen kontrast je správně nastaven a všechny odstíny jsou dokonalé. Pak jsem prostě mohl kliknout na “uložit” a už se o tu fotografii nestarat. Tak jsem se mohl přesunout k následující záležitosti.

Uvažoval jsem, jaká ta další fotografie asi bude.

Kapitola 64. Adopce

Když se Corin vrátila, vypadala zoufale. Neměl jsem představu, jakou zprávu mohla Vanessa svojí matce zanechat, ale zdálo se, že není dobrá. Taky to vypadalo, že můj pocit ukončení byl spíše přáním, než skutečností.

Corin se posadila a sepnula své ruce na klíně. Stále na sobě měla svou zástěru, která byla dokonce i na slunečním světle bez poskvrn. Začala se trochu houpat a přitom zírala na oblohu. “Víš, Vanessa byla vždycky s lidmi opatrná. Nebyla společenský typ. Vypadalo to, že se lidí téměř obává… ačkoliv vím, že to tak nebylo. Chtěla se uchovat… čistá, myslím…“

V jejím hlase byl zřejmý tón melancholie.

Otočila se na mě a s prázdným výrazem se na mě podívala. “Nevím, proč ani jak, ale ona ti opravdu důvěřuje.”

Neobratně jsem se usmál, ale zůstal jsem potichu. Má mysl nebyla schopna promluvit. Začínal jsem si myslet, že možná Vanessa ve své zprávě Corin zmínila adopci a mé srdce při té myšlence zrychlilo.

“Jejího otce jsem sotva znala, ale v té krátké době, kdy jsem ho poznala, byl na tom stejně. Bál se lidí… myslím, že i mě.”

Odmlčela se při té vzpomínce. “Zmiňovala se ti něco o této zprávě?”

“Ne.” Zakroutil jsem hlavou, snad trochu příliš silně.

Corin se na mě na několik sekund podívala. Odvrátil jsem se pryč, ale můj hlas našel slova a já jsem je nemohl zadržet.

“Podívej, nevím, co ti Vanessa řekla, nevím ani co se děje v mém životě od té doby, co jsem měl operaci srdce. Co ti můžu říci, je, že všechno, opravdu všechno v mém životě se obrátilo vzhůru nohama. Ty výpadky, které mám, to není tak, že bych prostě ztratil vědomí a nic se nedělo. Vidím při tom věci - lidi... bytosti... jakési vize. Každý den. “Podíval jsem se do očí Corin a zašeptal. “Každý den.”

“Ona mi ve svém vzkazu řekla,” řekla Corin, jako by ignorovala můj teskný komentář, “že tě požádala, abys udělal něco, co nebude dávat smysl, ale že to mám… že to musíme přijmout… jedná se o... nemůžu to přijmout a jsem si jistá, že ani Jason ne.” Corin se odmlčela, jako by se pokoušela znovu nabýt kontroly nad svými emocemi. Už jsem věděl, že zná Vanessin plán s Jaylee. Cítil jsem se ochromený, ale musel jsem něco říct.

“Jsem tím stejně zmaten, jako ty, Corin. Je to něco, co jsem, až do doby před hodinou, nevěděl…“

“Co tím myslíš?” přerušila mě. “Jak by ses to potom mohl dozvědět? Řekla ti to Jaylee? Mluvíme vůbec o té samé věci?”

“Adopce?” To slovo vypadlo z mých úst a jako skleněnka, která spadne na dlaždicovou podlahu, se hlasitě odráželo kolem v čerstvém podzimním vzduchu. Několik vran zakrákalo někde daleko na poli, ale to byl jediný zvuk na jinak tichém zápraží.

Podívala se na mě jako někdo, kdo se hněvá, kdo je zmaten a zoufale se snaží něco pochopit. “Jestli bude nějaká adopce, pak by to měl být biologický otec…“

“Víte, kde je?” zeptal jsem se.

Corin zakroutila hlavou. “Nehledali jsme ho. Známe jeho jméno a to je všechno.”

Corin složila ruce na své hrudi. Její nálada byla velmi odlišná od té, kdy jsem poprvé vystoupal po schodech k jejich domu. “Tak jak to víš?”

“Když jsem byl s Jaylee, měl jsem opět výpadek. Prostě to přišlo… když jsme leželi tam na louce a já jsem uviděl… řekněme, nemám lepší výraz, ten oblak a další věc, kterou jsem věděl, je, že mluvím s Vanessou.”

Když jsem mluvil, Corin se postavila a začala chodit. Pak ukázala na stodolu v dálce. “Dokonce, i když uvěřím tomu, co mi říkáš, on tomu neuvěří. On je ze staré školy - má možnosti, které si neumíš ani představit. Bude s tebou bojovat zuby nehty a já s tím nic nezmůžu. Nikdy tomu neuvěří… ničemu z toho… vždyť on je skoro jako Jayleen otec. Panebože.”

Odmlčela se a dala si ruce na ústa. Podívala se na mě. “Jak jsi mohl vědět to heslo?”

V tom okamžiku jsem cítil, jak se vynořuje paranoia.

“Podívej, vím, že to je všechno těžko k uvěření, ale před mou operací srdce… jsem byl jako on.” Teď jsem ukázal na stodolu já. “Nelžu ohledně toho, co mi Vanessa řekla. Řekla mi o tom vzkazu. Nebylo to na videu. Jestli chceš vidět video, pošlu ti kopii emailem. Mám toho nad hlavu. Už toho všeho mám nad hlavu. Nic takového jsem neplánoval, nikdo mě nežádal o můj vstup a přitom jsem zde.” Cítil jsem, jak ve mně narůstá hněv nebo podráždění a rozhodl jsem se zhluboka nadechnout.

“Corin, jediné co ti můžu říct, je, že jsem z toho zmaten stejně jako ty. Nechme tomu nějaký čas a uvidíme, jak se to bude vyvíjet. Třeba moje vize s Vanessou byla jen nějaký fantastický sen…“

Corin se posadila do svého křesla. “Nebyl to sen. Jak bys mohl vědět o té zprávě, když nebyla ve videu ani v jejím deníku? Nikdo nemohl napsat tuto zprávu jako moje Vanessa. Byla to její slova…“

Corin se podívala na stodolu a trochu si narovnala záda. “Už jdou zpátky. Pojďme se domluvit, že tato konverzace zůstane prozatím mezi námi. Potřebuji čas o tom popřemýšlet...”

Corin se odmlčela, zhluboka se nadechla a pak pomalu vydechovala a pokoušela se uklidnit. Viděl jsem, jak se Rover dostává do výhledu a hlas Jaylee už z dálky vyzváněl.

“Ráda bych viděla to video,” tiše oznámila Corin a očima sledovala blížící se Rover.

“Pošlu ti ho emailem. Necháš mě přečíst si tu zprávu?” zeptal jsem se.

“Popřemýšlím o tom.”

“Dobře.”

“Pojďme teď zaměřit naše duše na Jaylee. Vím, že bude smutná, že odjíždíš.”

Přikývl jsem. “Samozřejmě.”

“Ona je nám dražší, než si myslíš,” řekla Corin. “To, co Vanessa požaduje, není fér. Nemůžu se s ní ale přít. Je pryč. Proč to nezmínila předtím, než zemřela?”

Mé srdce vyšlo vstříc Corin. Chápal jsem, proč je zmatená a rozrušená. “Nevím, třeba se to všechno vyjasní v následujících měsících.”

Corin na mě otočila hlavu. “Když o tom uslyší on, nejsem si jistá, jestli mezi námi bude nějaká další komunikace. Bude to v rukách právníků. Pak nás ochraňuj Bůh.” Podívala se dolů na své ruce a pohrávala si se svým snubním prstenem.

Toto byla komplikace, kterou jsem nepotřeboval a abych byl upřímný, kdybych neviděl Jaylee ve své vizi budoucnosti, ani bych o tom dvakrát neuvažoval. Jaksi jsem si potřeboval přečíst tu zprávu, kterou Vanessa zanechala a zvláště jsem si potřeboval promluvit s jejím právníkem a zjistit, co o tom ví.

Podíval jsem se okny verandy a viděl v nich zvlněné odrazy farmy a Rovera, jenž právě zastavil. Jaylee mi mávala. Zamával jsem jí na oplátku a snažil jsem se co nejvíce vypadat nerozrušen konverzací s Corin. Ale viděl jsem, jak na mě Jaylee zamrkala, jako by ve mně viděla něco špatného - nejenom smutek.

Kapitola 65. Vize

Co nám brání věřit vizím? Je to nedostatek materiálnosti? Naše neschopnost je opakovat? Vždyť já nedokážu zopakovat žádnou ze svých vizí. Jen paměť je schopná je přehrát. Nemůžu si přitáhnout dolů oblak a navštívit Vanessu, když budu chtít. Ale ve skutečném světě je to tak, že když budu chtít šálek kávy, vím, jak ten zážitek zopakovat. Tak to tedy je - má neschopnost zopakovat vizi způsobuje, že o ní pochybuji. Vize jsou vždy mimo moji kontrolu. Přihodí se jen jednou. Vždy probíhá jen jedna z nich. Tento druh nahodilosti neplodí víru. Plodí frustraci a pravděpodobně i pocit selhání.

A nikdy není jasný rozdíl mezi vizí a snem. V čem přesně spočívá rozdíl? Řekněme, že o vizi se předpokládá, že bude prorocká. Sděluje příběh z budoucích časů, který se přihodí. Je tu nesobeckost či skupinový efekt, který je s vizí spojený. Sen, no to je spíše pro osobní potřebu a zřídka mívá nějakou vypovídací hodnotu vně jedince, pokud vůbec nějakou.

Jel jsem domů a lehkovážně se bavil takovým abstraktním vnitřním dialogem a rychle jsem ze sebe začínal být pozitivně otrávený. Byla to dlouhá cesta a já jsem se v mysli přehraboval svou návštěvou u Longleyových a uvažoval, jak zapadají do mého života.

Silnice bručela pod mým autem a podzimní barvy venkova severního New Yorku vířily ve spřádání magického výhledu. Zanechal jsem Derye zprávu. Věděl jsem, že tou dobou už bude pravděpodobně v letadle. Řekl jsem jí, že mé setkání s Longleyovými proběhlo dobře a že jedu zpět domů a nemůžu se dočkat, až uvidím ji a děti. Vypadala trochu mechanicky - ta zpráva - ale pokoušel jsem se ze všech sil dát nějaké emoce do svého hlasu. Mé srdce mi ale říkalo, že jsem neuspěl. Možná jsem byl prostě unavený.

Koncem týdne jsem měl schůzku s doktorem. Možná můj nestabilní stav způsobovaly předepsané léky. Přemýšlel jsem o tom, co mi řekla Jaylee, když jsme se objímali na rozloučenou u mého auta. Zašeptala mi do ucha ta tři slova a já jsem jí nemohl odpovědět, protože jsem na sobě cítil oči Corin a Jasona. Teď jsem se kvůli tomu cítil špatně. Cítil jsem se strašně, že jsem jí nic neodpověděl. Zdálo se, že Jaylee to nevadí, ale já vím, že ode mne očekávala víc.

Najednou jsem svým periferním viděním zahlédl malou explozi světla a stínu a vedle mě na sedadle se objevila Nammu. Měla na sobě zlatě zbarvené roucho - takové, jaké si můžete představit, že nosila královna Nefertiti. Prameny jejích černých vlasů byly stažené dozadu v extravagantních copech ozdobených cetkami drahokamů.

Z toho překvapení jsem autem vybočil a otáčel hlavou mezi cestou přede mnou a její nevítanou přítomností. “Proč? Proč jsi zde? Nech mě být!” zakřičel jsem.

“Nechala jsem tě být už dost dlouho,” řekla Nammu s výrazem trucování. Dotkla se mého pravého stehna, což způsobilo, že auto zrychlilo, jak jsem uhýbal nohou před jejím dotykem.

“Nedotýkej se mě!”

“Ty jsi nějaký citlivý.”

“Co chceš?”

“Proč bych měla něco chtít, když tě navštěvuji? Třeba si s tebou chci jen pohrát.”

“Trápit mě bude přesnější výraz,” opravil jsem ji.

“Dost!” zakřičela. “Mám pro tebe připomínku. Tvá rodina je nyní ve vzduchu, řítí se skrz mraky ve výšce třicet devět tisíc stop a cestují rychlostí sedm set patnáct mil za hodinu a já můžu jediným příkazem toto letadlo shodit dolů… do čekajícího oceánu.” Rukama naznačovala explozi.

Všechny buňky mého těla překypovaly nenávistí k ní.

“Jediný problém je v tom, že nic neucítí. Odehraje se to během okamžiku. Naproti tomu ty určitě spácháš sebevraždu během týdne, nebo dvou, protože jsi docela silný. Ale obvykle je to záležitost pouhého týdne... někdy - pamatuji si jeden případ, kdy se to stalo do hodiny. Ale sebevražda vždy následuje. Koneckonců je to tvá svobodná vůle.”

Zajel jsem autem ke krajnici. Má mysl vrávorala. Byl jsem se svou inteligencí naprosto v koncích. Nějaká má část ji chtěla zabít, ačkoliv jsem nevěděl, jak to udělat. Vždyť ona v mém světě ani neexistovala. Jiná má část chtěla otevřít dveře a prostě utéct. A taky tu očividně byla třetí část.

“Přestaň s těmi výhrůžkami,” řekl jsem a otočil se na ni. “Udělám, co chceš. Jen mi řekni, co chceš, co způsobí, že navždy zmizíš. Co je to? Řekni mi přesně, co to je, takže nikdo z nás o tom nebude v mysli pochybovat.”

Podívala se na mě a oči se jí pomalu zužovaly. “S tebou není žádná legrace, když se tak snadno vzdáváš.”

“Prostě už jsem unavený,” vyprsknul jsem.

“A rozhněvaný,” dodala Nammu a fingovala dotčené srdce.

Posunula se v bocích, aby na mě viděla.

Byli jsme na dvouproudé venkovské silnici. Kolem nás projelo několik náklaďáků a aut, ale jinak tu byl celkem klid. Nikdo z těch řidičů asi nevěděl, co je uvnitř mého auta.

“Můj drahý Solomone, mé podmínky se od našeho prvního setkání nezměnily. Asi by ti dávalo smysl, kdybych změnila svůj názor, ale jsi to ty, kdo má zálibu ve změnách. Ne já.”

“Pak pro mě musíš něco udělat.”

“Co?” Zeptala se s náhlým zaujetím.

“Odstraň všechny ty vize, které mám.”

Nammu se usmála. “To nemůžu.”

“Proč ne?”

“Svobodná vůle.”

“Tedy, jsou to tyto zatracené vize, co způsobuje změnu mé mysli, na kterou poukazuješ. Nemůžu je zastavit. Nemůžu je řídit. Nemůžu jim říci, aby šly pryč. Potřebuju někoho, jako jsi ty, aby to udělal. Když dostanu tyto vize pryč ze své hlavy, budu moci pokračovat ve svém životě jako normální člověk. Budu moci zapomenout na všechny ty věci se Sonverty. Všechno to…“

“Ty chceš, abych ti tvé rozhodnutí ulehčila. To není dovoleno.” Nammu na mě zakývala svým ukazovákem a zakroutila hlavou. “Ty se musíš rozhodnout a stát si za tím. Když k tobě přichází vize, okamžitě ji musíš zastavit… samozřejmě, pokud to nejsem já.”

Dal jsem si hlavu do rukou a zavřel oči. Šeptal jsem si tak tiše, jak to šlo. “Ať tato vize zmizí.” V autě bylo ticho. Ani po silnici nic nejelo. Otočil jsem oči, abych se podíval a k mé upřímné lítosti Nammu byla tam a sledovala mě jako dravý pták, který čeká, až jeho oběť naposledy vydechne.

“Nefunguje to.”

“Jak jsem říkala, musíš to udělat v okamžiku, kdy cítíš vizi. V tom okamžiku, kdy přichází do tvého vědomí. Když počkáš, pak už je příliš pozdě.” Usmála se, potěšena rýmující se fonetikou.

“Teď, co se týká tvé nevinné rodiny, jež je tak dychtivá setkat se s tebou i s tvými neporušenými vzpomínkami. Pro tentokrát je ušetřím, ale naposledy. A pamatuj si má slova, je to naposledy. Máme v tom jasno?”

Přikývl jsem kalným zrakem. “Jsme hotovi?”

“V jakém ohledu?” zeptala se.

“Uvidím tě ještě?”

“To naprosto závisí na tvých volbách.”

“Podívej, mým záměrem není poškodit mou rodinu. Nechci vytvářet žádný rozruch ani problémy… pro nikoho. Bohužel se mi každý den dějí takové věci, které tento můj záměr ztěžují nebo ho přímo činí nemožným. Je to, jako by mě někdo zkoušel… táhl mě k té druhé cestě…“

“Ta druhá cesta je iluze. To je to, co ti stále říkám. Je to iluze. Bůh ti ukázal následek tvé tzv. technologie Kvantový Vizionář. Viděl jsi, jak šílená show to byla. A to, mimochodem, byla světová elita. Představ si, co by si pomysleli obyčejní lidé. Jak vidíš celý ten nápad, že by se můj svět mohl stát viditelný, je něco, co by zničilo jemnou rovnováhu mezi našimi světy.”

“Jemnou rovnováhu?” zeptal jsem se. “Co je na ní jemného?”

Nammu se usmála, začala něco říkat a pak se zastavila.

Auto obalilo ticho a já jsem cítil, jak mi praskají uši. Něco se dělo. Cítil jsem nějakou přítomnost, nebo odehrávající se změnu. Má první myšlenka byla to zastavit - přesně tak, jak mi poradila Nammu, ale má zvědavost byla příliš silná. Podíval jsem se na Nammu a ona mě sledovala se zvláštním výrazem potěšení.

“Co… co se… co se to děje?” koktal jsem.

Nammu byla potichu a dívala se. Viděl jsem, jak přede mnou proběhl jemný stín. Byl tak jemný, že jsem několikrát mrknul a uvažoval, jestli si ho jen nepředstavuji. Pak jsem ucítil zděšení. Vystřelilo z mých útrob a zaplnilo mou hlavu totálním strachem. Něco mě zkoumalo. Překročilo to nějakou starobylou linii, kterou jsem nakreslil, když jsem se poprvé uvědomil jako nesmrtelný duch a probudilo to nějakou mou část, která nikdy předtím nevyšla na povrch.

Otočil jsem se na Nammu touto mou částí, která explodovala do něčeho, co můžu nazvat jen hněvem a zakřičel jsem jediné slovo: “Dost!”

Za svůj život už jsem řekl milióny slov, ale toto, toto jediné slovo bylo vyleptáno v ohních diamantové průzračnosti a vytaženo z místa tak hlubokého a prvotního, že jsem byl šokován jeho mocí, když mnou procházelo. V dalším okamžiku jsem se podíval kolem sebe a uvažoval, odkud to slovo přišlo. Snad ho vyřkl někdo za mnou. Ale byl jsem tu sám. Nammu byla pryč.

Chytil jsem svůj telefon. “Derya.” Řekl jsem tenkým vyčerpaným hlasem.

Chvíli jsem čekal, než můj telefon vyhledá ty okruhy, které nás spojují. Pak jsem uslyšel její hlasovou schránku. Její hlas, její nádherný hlas zaplnil mé uši jako jemný balzám, který si člověk dává na čerstvou ránu. Čekal jsem až do pípnutí, než jsem zavěsil. Příliš jsem se obával zanechat zprávu, protože jsem věděl, že můj hlas by mě prozradil.

A tak jsem se modlil.

Dal jsem si ruce na srdce. Zavřel jsem oči. Cítil jsem přítomnost všeho, co se právě manifestovalo, ale přiklonil jsem se k nové naději, že žádný Bůh nemůže být tak krutý, aby mě ponechal ve spárech démonů. Modlil jsem se, aby do mě vstoupila láska. Modlil jsem se, aby láska vstoupila všude bez rozdílu. Modlil jsem se za bezpečí své rodiny. Modlil jsem se, aby jediný zdroj všeho ke mně přišel a vzal mě z potemnělých rukou těch, kteří mě chtějí ovládat. Modlil jsem se, aby každý čin, který udělám ve své budoucnosti, byl veden láskou a jen láskou.

Modlil jsem se k Vanesse, ke Strýci, ke Kohanovi, ke Kotarimu, Tilopovi, Trisiel, Zenith, Dou Xingovi, dokonce i k Burkhanovi… a potom jsem se modlil k Jaylee. Ve skutečnosti to nebyla ani tak modlitba. Byla to fráze, kterou používáme každý den, někdy nedbale - myslím, že až příliš nedbale, ale když jsem ji řekl tentokrát, byla jasná a dobrá.

Nakonec jsem se uvolnil.

V tomto prožitku bylo něco, co mě očistilo. Nevím jak, ale byl jsem si jistý jednou věcí - že má naděje je odůvodněná, protože jsem byl schopen modlit se k lidem, ke kterým jsem mohl. Mám svobodnou vůli požádat o pomoc, natáhnout se a vyhledat naději lásky. Strašidelná učebna, bezduchý tyran, ti všichni můžou odejít, když skutečný Bůh vystoupí z místa, na kterém byl skryt, a předstoupí na mé pozvání - na mou modlitbu.

Cítil jsem úctu.

Je zvláštní, jak jediný hluboký vhled může vzejít z množství různých zážitků, které se nashromáždily v nějakém uzlu srdce a mysli. Je to podobné spadanému listí, které vítr zavanul do rohu kamene. A tam, ve sbírce kritického množství energie a vhledů, se objeví nový průchod. Můžeme ho nazývat zázrakem, transformací nebo prostě následkem experimentování, ale pro mě to byl posun do nového stavu bytí.

Už jsem se více neobával svých vizí.

Kapitola 66. Schůzka

Můj mobil použil své obvyklé machinace, aby našel satelitní spojení, a během chvilky už jsem slyšel vyzvánět jeho číslo. Byl jsem na cestě domů. Bylo asi pět odpoledne a já jsem si chtěl zkusit promluvit s Danielem Archerem, Vanessiným právníkem, než dnes odejde domů. Slunce už vrhalo své teplé červené tóny na stromy, které lemovaly silnici, po níž jsem jel.

“Dobré odpoledne, kancelář Archera Davidsona Torimasa, kam mohu přepojit váš hovor?”

“Prosím Daniela Archera.”

“Můžu se zeptat, kdo volá?”

“Ano, tady Solomon Tonum.”

“Okamžik, prosím, pane Tonume, zjistím, jestli může vzít váš hovor.”

Nervózně jsem si nacvičoval své otázky, zatímco jsem naslouchal měkké amorfní hudbě na pozadí.

“Pane Tonume, tady Dan Archer, jak vám můžu pomoci?”

“Abych byl upřímný, nevím, kde mám začít,” řekl jsem a pokoušel se uspořádat si myšlenky. “Zanechala Vanessa Longleyová nějaké další dokumenty, které by se mě týkaly?”

Na druhém konci byla dlouhá pauza. “Myslím, že tato záležitost je vhodnější pro osobní návštěvu, pane Tonume. Budete moci navštívit mou kancelář koncem týdne?”

“Myslím, že ano,” řekl jsem. “Můžete mi říci jednu věc; právě jsem se setkal s Vanessinými rodiči a zdá se, že oni neví nic o tom, že si Vanessa najala právníka. Najala si vás přímo ona?”

“Já jsem Vanessin advokát, tak to je.”

“Její rodiče vás nenajali, ani neplatí vaše služby?”

“Správně.”

Odkašlal si. “Bude vám vyhovovat tento čtvrtek ve dvě hodiny odpoledne?”

Podíval jsem se do svého kalendáře. “Ráno mám schůzku s lékařem… mohli bychom namísto toho udělat videokonferenci?”

“Raději bych to vyřídil osobně, jestli vám to nevadí.”

“Bude vyhovovat půl třetí? Myslím, že bych to do vaší kanceláře do té doby mohl stihnout.”

“Dal jsem vám GPS souřadnice; doporučuji vám jet vlakem Amtrakem do stanice Penn Station, jsme odtamtud jen deset minut taxíkem. Tady počítejte tak dvě hodiny.”

“Dobře, děkuji.”

“Také podle instrukcí slečny Longleyové nebudou nic stát mé služby ani cesta do mé kanceláře, tak si prosím nechte účtenky. Ještě něco jiného, pane Tonume?”

“Hm, ne… ne, myslím, že je to všechno. Děkuji za váš čas a uvidíme se ve čtvrtek v půl třetí.”

“Skvělé. Dobrou noc, pane Tonume.”

“Také vám děkuji.”

“Nashle.”

“Ano… nashle.”

Zavěsil jsem telefon. Nebylo to přesně to, co jsem chtěl, ale aspoň jsem měl sjednanou schůzku, která, jak jsem doufal, přinese jasno do mých trampot s Longleyovými.

Kapitola 67. Vytrvalost

Vrátil jsem se do potemnělého domu, rychle snědl instantní těstoviny, kliknul na Google Zprávy, přečetl si titulky a vyrazil do postele. Z celodenního sezení jsem byl vyčerpaný.

Poté, co jsem si vyčistil zuby a osprchoval se, jsem si sednul do postele a zavolal Derye. Teď, když jsem se umyl a vypadal přijatelně, jsem se rozhodl, že ji zanechám videozprávu. Kamera tabletu se zapnula a já

jsem se uviděl. V tom okamžiku jsem měl pocit, že se dívám na někoho úplně cizího. Jak bych to mohl být já? Ten obraz na monitoru vypadal jako někdo jiný. Opravdu tak vypadám?

Vypnul jsem kameru. Byl jsem z toho na rozpacích a přitom jsem nevěděl proč. Rozhodl jsem se namísto toho pro hlasovou zprávu.

"Ahoj, srdíčko. Vím, že jsi na cestě. Nemůžu se dočkat, až uvidím tebe i děti. Jsem zpátky, osprchoval jsem se a jdu spát. Telefon mám na noční režim a ano, vyzváněcí tón jsem nastavil na ohlušující úroveň. Doufám, že váš let probíhá hladce… uvidíme se za… asi osm hodin. Miluji tě."

Nastavil jsem mobil na noční režim, dvakrát zkontroloval hlasitost vyzvánění a vypnul světlo. Jakmile jsem položil hlavu na polštář a zavřel oči, okamžitě jsem uviděl v hlavě sílící světla. Několikrát jsem se hluboce nadechl a rozhodl se všechnu svou pozornost nasměrovat na rodinu. Pokoušel jsem se představit si, jak spí v letadle, ale pak jsem začal vidět, jak se objevuje obraz neurčitého místa. Nebylo to místo, které bych znal. Bylo odměřené a přece krásné. Měkké světlo, mlžné odstíny modré a fialové a hluboko v pozadí nádechy vlnící se žluté. Mohlo by to být někde na zemi?

Náhle jsem ucítil mocnou sílu jako gigantická ústa, která otvírají své čelisti a nadechují. Cítil jsem se jako částice prachu, která je vtahována do obrovského těla a přitom jsem neviděl žádný zdroj, ke kterému jsem přitahován. Jediné, co jsem věděl, že jsem něčím vstřebáván. Něco nebo někdo mě pohlcoval.

Má mysl si vzpomněla na příběh Jonáše a velryby. Cítil jsem se jako Jonáš. Byl jsem sněden a přitom tu nebyla žádná bolest ani strach. Myšlenka tu vizi zastavit mě vůbec nenapadla, neboť jsem byl fascinován tím, co zažívám - ve skutečnosti jsem to chtěl následovat. Pak jsem cítil další pohyb, pocit rychlosti, který jsem nikdy předtím necítil. Cestoval jsem vesmírem uvnitř nějakého vozítka, ale nevnímal jsem to jako kosmickou loď nebo něco vnějšího; myslím, že já jsem byl tím vozítkem.

Neměl jsem jasný vjem toho, jak dlouho jsem cestoval tou neuvěřitelnou rychlostí, ale cítil jsem, že zpomaluji. Začínal jsem vidět objekty, zatímco předtím, když jsem letěl vesmírem, jsem byl skutečně slepý, němý, hluchý - všechny smysly byly vypnuty, až na jeden: vjem pohybu. Dokonce jsem uvažoval, který ze smyslů přiřadit vjemu pohybu, ale má mysl o toto téma ztratila zájem, když se můj svět začal materializovat.

První objekt, který jsem viděl, byla židle a pak jsem si všiml, že stojí na louce s vysokou trávou, která se vlní jemným vánkem. Když jsem se přiblížil k židli, věděl jsem, že je pro mě. Předpokládalo se, že se na ni posadím, ale já jsem z nějakého důvodu na to nebyl připraven. Místo toho jsem se rozhlížel kolem. V dálce jsem viděl hory, ale všemi ostatními směry byla jen travnatá louka, která se rozprostírala stovky mil daleko. Žádné stromy, žádné domy ani budovy. Byla to rozlehlá opuštěná planina.

Zkoumal jsem tu židli. Byla dřevěná. Vypadalo to, že je ručně zhotovená a napadlo mě, že byla vytvořena pro mě.

Pak jsem uslyšel tichý, klidný hlas. "Posaď se."

Rozhlížel jsem se všemi směry, otáčel jsem se jako čep, ale žádný zdroj tu nebyl. Hlas mě znovu požádal, abych se posadil a protože jsem byl v jeho světě, pomyslel jsem si, že bude slušné to udělat. Opatrně jsem se posadil.

"Proč jsem zde?" zeptal se hlas.

Když jsem uslyšel tu otázku, můj obličej se musel velice zkrabatit. "Proč se mě ptáš?"

"Protože jsi mě sem vzal," řekl hlas.

"Já jsem tě sem vzal?"

"Ano."

"A jak jsem to udělal? Nevím, kde jsem, jak jsem se sem dostal, proč jsem zde, kdo jsi ty… nevím vůbec nic!"

Když jsem dořekl své poslední slovo, cítil jsem, že ze mě něco spadlo. Byl to pocit podobný tomu mít na sobě rozepnutý skafandr, který spadne na zem. V jediném okamžiku se ode mne oddělil. Pak jsem to ucítil.

Z každého úhlu, z každého směru přicházel proud energie, který směřoval do jediného místa: ke mně. Cítil jsem, jako bych byl sluncem ve vesmíru a každý paprsek, který jsem kdy projevil, se vracel zpět do mého jádra. Pak jsem cítil, že se něco pohnulo a moje jádro bylo odstraněno. Nevím, jak bylo odstraněno, ale cítil jsem, že se zhroutilo a bylo nahrazeno hlubokou temnotou. V této temné prázdnotě jsem byl naprosto sám a přitom bez obav. Neměl jsem pocit času, prostoru, ani pocit stvoření. Byl jsem na počátku - svém počátku.

Pak jsem pomalu začal vnímat, jak se šíří světlo úsvitu a pochopil jsem, že sedím na židli, na které jsem seděl předtím, ale všechno ve mně se změnilo.

"Teď už si pamatuješ ten důvod?" zeptal se hlas.

Pomalu jsem přikývl, jak do mě vstupovalo poznání.

"Tak pověz."

"Chci vědět, proč se prostě neodhalíš. Proč prostě neřekneš pravdu všem lidem. Proč neotevřeš poznání a neoddělíš skutečné od neskutečného."

"Co bych pak s tebou dělal?"

"Co tím myslíš?"

"Jaký bys měl účel?"

Chápal jsem, co tím hlas myslí. Abych byl upřímný, cítil jsem, že tento hlas je můj stvořitel - asi i tvůj stvořitel. Nikdy mi to nebylo řečeno tolika slovy, ale myslím, že když přijdeš do přítomnosti svého stvořitele, víš to - a já jsem to věděl.

“Možná žádný,” odpověděl jsem, “ale pravda je pravda. Neměla by být zadržována, nebo plněna do lahví tak, aby ji mohli pít jen někteří. Tomu nerozumím. Proto jsem tě sem vzal.”

“Pravda není zadržována.”

“Je. Copak si to neuvědomuješ?” zeptal jsem se zmateným tónem.

“Podívej se na louku plnou trávy, která se vlní před tebou.”

Podíval jsem se a uviděl stejnou louku plnou trávy, jako předtím. “Ano?”

“Představ si, že každé stéblo trávy je duše vtělená do lidské formy. Vidíš, jak se pohybují ve větru, který vane?”

“Ano.”

“Vítr vane nade všemi. Nikdo není vyňat. Nikdo není vynechán.”

“Má být vítr jako pravda?”

“Myslíš, že jednotlivá stébla trávy si uvědomují vítr?”

“Nevím.”

“Když se podíváš pod zem, uvidíš, že toto obrovské pole trávy je vlastně jediným organismem. Kořenový systém všech je propojen. Když utrhneš jedno stéblo trávy, bude to jako by sis vytrhnul jeden vlas ze své hlavy.”

“Když se podíváš na stéblo svého vlasu, neuvažuješ o něm jako o sobě. Uvažuješ o něm, že je tvůj. Je to část, nepatrná část. Není to tak?”

“Ano.”

“A přitom když je na tvé hlavě, jsi to ty. Jen když se oddělí, tak to rozlišíš, že?.”

“Řekněme…“ řekl jsem váhavě a nebyl si jist, kam tím ten hlas směřuje.

“Mají stébla tvých vlasů pro tebe stejnou hodnotu jako… řekněme… tvá paže?”

“Ne, samozřejmě, že ne.”

“Vypadne a naroste ti jiný, že?”

“Přesně.”

“S paží to tak není, že?”

“Ne.”

“Ale technicky vzato je obojí tvojí částí. Každá z těch triliónů buněk, které vytvářejí tvou fyzickou přítomnost, každý pocit, který plyne skrz tvé tělo, každá myšlenka, kterou vytvoříš, každý inspirující, tvůrčí vhled, který jsi obdržel nebo vytvořil, je tvou součástí.”

“A uvažoval jsi někdy o této celistvosti, která tě definuje?”

“Pravděpodobně nikoliv.”

“Pak také máš tuto nesmrtelnou, nevtělenou jiskru, kterou jsem ti dal ze sebe. A tato jiskra jsi také ty, není tomu tak?”

“Ano.”

“A přemýšlel jsi někdy o této své části? Představoval sis její skutečnost? Rozjímal jsi o tom, jak funguje pod všemi fyzickými vozítky buněk a atomů?”

“Ne příliš často,” připustil jsem.

“Myslíš, že najdeš pravdu vlněním se ve větru?”

“Co je vítr, to nechápu?”

“Vítr je vnější síla, která tebou pohybuje. Je to obušek mocných tvého světa - těch, o kterých předpokládáš, že zadržují pravdu.”

“Že předpokládám?” vydechl jsem s jistou měrou podráždění. “Vždyť ji zadržují!”

“Právě jsem ti řekl, že pravda není před nikým zadržována. Můžeš si stěžovat, že tě svět uklidňuje svým větrem, že tě vane mimo tvůj směr, že to je důvod, proč jsi ztratil svůj směr. Můžeš učinit všechna tato prohlášení, ale nemůžeš říci, že pravda je před tebou skrývána.”

“Proč ji tedy potom nevidím?”

“Vždycky, když si stěžuješ na to, co nevidíš a tím, že to děláš, jsi oslepen. Část tvé vize se ztrácí s každým slovem, kterým si stěžuješ, s každým pocitem oddělenosti, každou myšlenkou - nehledě na to, jak je prchavá - že pravda je před tebou skrývána. Proto ti zůstávám skrytý.”

Mluvil jsem se svým stvořitelem, takže už jsem nemohl říci, že by mi byl skrytý, ale slyšel jsem jen jeho hlas.

“Asi nejsi skrytý, ale jsi těžko k nalezení. Přinejmenším s tímto tvrzením bys měl souhlasit, nebo ne?”

“Ne. Jsem snadno k nalezení.”

“Jak to můžeš tvrdit?”

“Jsem zde, tam, všude. Jsem vším…“

“Ano, znám tento koncept, ale je to jen koncept. Lidé, obyčejní lidé tě nevidí, ani s tebou nemluví. Byl jsi zabalen do náboženství a duchovních textů. Dokonce jsem viděl i démony, kteří se za tebe vydávají. Podle toho, co vím, dokonce i teď, jsi jen konceptem.”

Bylo dlouhé ticho a já jsem si přál, abych býval neříkal nic o démonech.

“Existuje mnoho stvořitelů a také mnoho podvodníků. Existuje mnoho iluzí a také mnoho iluzionistů. Já zůstávám tím, čím jsem a kdokoliv, kdo touží po tom mě poznat, mě svým vlastním způsobem najde. A to co najde, i když to přesně neodpovídá tomu, čím jsem, je přijatelné. Je to všechno součástí tvůrčího procesu, kterým atomy mého těla - z nichž jedním jsi ty - objevují celek mne - kterým také jsi.”

“Stále nerozumím tomu, jak můžeš dovolit, aby existoval zmatek polopravd. K čemu ti slouží to, když tvé stvoření nechápe základní pravdy o své existenci?”

Najednou jsem během okamžiku byl za dítětem, které zíralo do zrcadla v koupelně. Dítě nevidělo mou přítomnost. Byl to malý chlapec, asi šest let starý. Dělal do zrcadla obličeje a pak najednou přestal, jako by něco uviděl. Oči se mu trochu rozšířily a přibližoval se k zrcadlu, stále blíž a blíž, až jeho oči byly pouze jeden palec od zrcadla.

Viděl jsem jeho pohroužení v zrcadlené podobě. Sledoval jsem jeho oči, které se hluboce dívaly a hledaly něco, co bylo pod povrchem. Pak měkkým nevinným hlasem zašeptal.

“Znám tě. Ty nejsi já. Ty jsi… něco jiného. Ty tu vlastně nejsi, že? Tak pojď, budeme si spolu hrát. Vylez ven a ukaž se, já půjdu za tebou.”

Chlapec se pomalu obrátil od zrcadla a smál se. Viděl jsem, jak se něco pohybuje ve vzduchu nad chlapcem. Byl to kaleidoskop průzračných barev, které byly připravené jako vzdouvající se okraj oblaku. Vycházelo to ven z chlapce a pak to rychle plynulo ven z koupelny a ten malý chlapec běžel za tím.

Tvrdost dřevěné židle mě vrátila zpět na rozlehlou planinu trávy, která mě opět obklopila. Rozhlížel jsem se kolem a napůl očekával chlapce pronásledujícího barevná světla, ale louka byla prázdná.

“Co to bylo?” ptal jsem se.

“Byla to tvá vzpomínka, když jsi byl chlapcem. Nepamatuješ se…“

Zakroutil jsem hlavou. “Ne.”

“Děti znají mou část. Ne všechny děti, ale je jich mnohem víc než dospělých. Jsou ve svém přístupu hraví. Experimentují. Důvěřují. Dívají se pod povrch. Nezvou mě ven do pustých luk, aby seděli na židli a kladli mi filosofické otázky. Nejsou mnou posedlí. Hledají mě v tichých momentech. Zvou mě ke hře.”

“Jestliže jsem skrytý, je to jen z důvodu, že sis vybral věřit tomu, co ti je řečeno, namísto toho, aby sis se mnou přímo hrál. To je tvá svobodná vůle v praxi.”

Byl tu zase ten hrozný pojem a můj stvořitel ho zdůraznil. Byl jsem z toho naštvaný. Zdálo se, že svobodná vůle je příčinou všeho zla, zmatku a všeho, co je s vesmírem v nepořádku.

“Takže svobodná vůle je důvod, proč dovoluješ, aby zmatek a poloviční pravdy soužily můj druh?” zeptal jsem se.

“Jako síla, která tě vytvořila, nejsem silou, která tě kontroluje. Kdybych to dělal, neměl bych žádné stvoření. Jako tvůj stvořitel jsem potěšen, když si mě vybereš bez jakýchkoliv podmínek, vzorců, přímluv nebo prostředníků. Musíš mě zkoumat svým vlastním způsobem a svými vlastními silami. To je mé jednoduché vyznání. Jiné nemám.”

“A když lidé zbytečně umírají… co pak?”

“V celém vesmíru není nic, co by nebylo částí celku, nehledě na to, jak zmateně či zle to vypadá. Celek je vším. Jsem vzájemnou propojeností všeho. Stejně jako máš trilióny buněk, které se pohybují ve tvém těle, já mám v sobě nekonečnost života, která se pohybuje ve mně. Podobně jako ty, i já mám emoce a srdce. Podobně jako ty, i já mám mysl. Podobně jako ty, i já mám duši. Ale na rozdíl od tebe, já mám ve své mysli všechny vesmíry a má kůže se rozpíná po všech světech času, mé city náleží všem bytostem a má duše je uvnitř všeho.”

“Dříve, než vznikla představa času, já jsem existoval. Vytvořil jsem vzory toho, jak vesmír může žít v dynamicky se vyvíjejícím, vzájemně propojeném systému života. Eony za eony věků jsem tento design zdokonaloval a teď - mému stvoření se zdá nedokonalý. Jeví se jako divadlo lží, lstí, zmatků a polopravd, jak jsi řekl.”

Hlas se odmlčel. “Ukážu ti toto.”

V dalším okamžiku jsem se vznášel nad vesnicí, která byla ponořená ve tmě. V dálce bylo vidět několik blikajících světýlek. Byla tu kamenná budova, která upoutala mou pozornost, a já jsem zjistil, že k ní pluji. Najednou jsem byl uvnitř místnosti, jejíž stěny byly pokryté ručně tkanými koberci. Vprostřed místnosti byl velký dřevěný stůl a na něm byly nějaké svitky, které byly svinuté - až na jeden. Na konci stolu seděla žena. Zdálo se, že spí.

Místnost byla naprosto tichá. Byla matně osvícená několika svíčkami a já jsem docela jistě cítil, že jsem byl vzat zpět v čase, abych se setkal s touto ženou, ať už to byl kdokoliv. Nebyl jsem si jist, jestli mě může vidět nebo slyšet. Tak jsem si odkašlal. “Promiňte?”

Dál spala.

“Promiňte?” promluvil jsem hlasitěji.

Nic, ani zamumlání nebo trhnutí.

Přišel jsem vedle ní a podíval se dolů na ručně psaný dopis, který byl podepsaný. Nejdřív jsem to nemohl přečíst, ale když jsem se na něj díval dál, slova se pomalu přetransformovala do angličtiny.

Znovu jsem se podíval na tu ženu. Bylo jí asi třicet. Měla tmavě hnědé vlasy, které byly sepnuté jakousi síťkou. Na sobě měla jednoduchou sutanu utkanou z krémově zbarvené vlny. Dokonce i ve spánku byla v její tváři zřejmá neobvyklá síla.

Znovu jsem se podíval do otevřeného svitku, a zrovna když jsem začínal číst, otevřely se dveře a vstoupili dva muži, kteří na sobě měli něco jako jelení kůže a červeně zbarvené látky, které měli uvázané kolem krku jako šály. Zdálo se, že mě nevidí a zastavili se jen několik stop od té ženy.

Jeden z nich, ten vyšší, zatřásl paží té ženy. “Charis, probuď se.”

Žena pomalu vhlédla a posadila se na židli. “Já nejdu.”

“Musíš.”
“Chci tu zůstat.”
“Nemáš na výběr.”
“Když tu zůstanu, co mi udělají, zabijí mě?”
“Téměř určitě.”
“A když půjdu, budu žít o něco déle, ale mé poslání neuspěje. Přesně, jak si to přejí… ne, zůstanu.”
“Charis,” předstoupil starší muž. “Znám tě od doby, kdy jsi byla malé dítě a jako tvůj ochránce musím trvat na tom, abys teď hned odešla… pro své vlastní dobro a dobro všech, kteří tě milují. Pojď s námi. Ochráníme tě a ty přežiješ své nepřátele a budeš se moci vítězně vrátit.”
Vysoký muž si sedl na stůl vedle Charis. “Máme jen hodiny, než pro tebe přijdou. Pokud tady budeš, vezmou tě a určitě tě budou mučit, dokud neodvoláš, co jsi napsala. Takže máš na výběr mezi odvoláním toho, čemu věříš…“
“To není víra, Hersounusi, to je má vize.”
“Já… to chápu, ale oni ne. Budou tě mučit, dokud to neodvoláš - nebude je zajímat, že jsi žena. Bude s tebou nakládáno stejně jako s jakýmkoliv jiným zatvrzelým vlastizrádcem.”
Odmlčel se a dlouze vydechl. Pak se otočil přímo na Charis. “Zachraň se. Prosím tě, zachraň se.”
“Všechno, co jsem viděla, všechno, co jsem napsala nebo o čem jsem mluvila k těm, kteří naslouchali, je pravda. Je to pravda.”
“Ale je pravda nezajímá,” řekl starší muž. “Zničí cokoliv, co je pro ně hrozbou a ty, ty jsi pro ně hrozbou.”
“Pak pro ně asi nastal čas, aby se setkali s pravdou…“
“A při tom procesu tě zabili?” Starý muž se odvrátil frustrací.
Hersounus sepjal ruce na stole a zíral na ně, jako by byly jedinými objekty v místnosti. “Prosím, Charis. Vím, že je chceš porazit, ale nejde to. Vím, že chceš být sama k sobě pravdivá, ale žijeme v časech, které pravdu zabíjejí, stejně jako ty, kteří ji hledají.”
Charis se postavila, dala ruce na stůl a zaujala velitelskou pózu. “Neodvolám to, co jsem viděla. Můj stvořitel, je i tvůj stvořitel a stvořitel všech ostatních. Tento stvořitel nemá co do činění s králem ani jeho knězi. Tento stvořitel chce být znám odsud.” Položila si jednu svou ruku na srdce. “Tento stvořitel byl pošpiněn těmi, kteří předstírají, že ho nejlépe znají a přitom to jsou oni, kdo vyobrazují našeho stvořitele jako tyranské dítě a nic jiného. To musí být napadeno, a jestli to není schopen udělat nikdo kromě mě - slabé ženy - pak musím předstoupit.”
Ti dva muži se na sebe podívali smutnýma, rezignujícíma očima. Hersounus vstal ze stolu a otočil se zpět na Charis. “Jestliže není nic, co bychom mohli říct nebo udělat, abychom tě přesvědčili, tak nám řekni, co máme dělat, až tu nebudeš.”
Charis se usmála, na chvíli zavřela oči a zhluboka se nadechla. “Pravda přetrvá i poté, co toto tělo padne k zemi. Pravda v nás cirkuluje stále dál. Dokonce i ti, kteří mě skolí, i oni to vědí. Bojí se toho. Marně se pokoušejí dál rozšiřovat kruh temnoty a doufají při tom, že pravda se vzdá a konečně se otočí pryč a nechá je tu o samotě. To se ale nestane. Pravda přetrvá, možná ne v tomto životě, možná ne ani v tisíci, ale čas je velká iluze, která tak zbaběle pravdu obarvuje. Zatímco pravda je samozřejmě vytrvalou silou, která nikdy nezahyne.”
Ozvalo se zaklepání na dveře a pomalu vešla stará žena s holí.
“Mami, neměla jsi sem chodit,” řekla Charis.
Starší muž jí přišel pomoct a nabídl ji pro bezpečí svou paži.
“Já vím. Já vím,” řekla stará žena a odmítla posunkem nabídnutou pomoc. “Stejně jsem přišla. Ať už ti dva řekli cokoliv, poslouchej mě. Řeknu ti jednu věc… jedinou věc, na které záleží.”
Stará žena šla k židli u stolu a Hersounus židli posunul, aby jí vyšel vstříc. Charis následovala její příklad a také se posadila. Stará žena měla na sobě tmavě hnědý přehoz na šatech v barvě opálené kůže. Byla zkroucená věkem, ale zdálo se, že má vitalitu, kterou všichni v místnosti respektují.
Stará žena se usadila v židli a položila svou hůl na stůl s úmyslným zaduněním. “Už když jsi byla dítě jsem věděla, že jsi jiná. Věděla jsem, že máš dar… prokletí… o tom nebylo pochyb. Říkala jsem ti, aby sis to nechala pro sebe, ne proto, že bych si myslela, že nemáš pravdu, ale proto, že jsem se obávala, že jednou přijde tento den. Věděla jsem, že budeš-li sdílet to, co vidíš - co víš, kněží se o tom nakonec dozví a ty budeš uvězněna.”
“Chtěla jsem tě před tímto osudem uchránit, ale selhala jsem.” Stará žena pomalu zakroutila hlavou. “Bože, jak to nenávidím. Nenávidím tu neschopnost být tím, čím jsme… uvnitř. Nenávidím tuto kontrolu… muset být tím, čím mocní řeknou, abychom byli. Nenávidím to!”
Stará žena poklepala na svou hůl opuchlýma rukama a odvrátila od Charis svůj pohled. “Ty máš silnou vůli. Budeš obětí. Mučedníkem. Možná už tě nikdy neuvidím. Ale řeknu ti, že vím, že jsi pro tento svět darem a dokonce i tehdy, jestliže tě zničí, já vím, kdo jsi. Vím to. Ať uděláš cokoliv, budu tě vždy milovat a vždy se budu modlit za tvůj návrat do tohoto světa, protože tento svět tě potřebuje…“
Stará žena se odmlčela a utřela si svým šálem slzami zalité oko. Charis seděla a poslouchala, oči upřené na svou matku.
“Udělej to, co cítíš, že bude sloužit tomu, co jsi sem přišla vykonat. Koneckonců, jaká je jiná možnost?”

Stará žena vynutila úsměv na své zkrabacené tváři, chytila svou hůl a pomalu se postavila. Charis se také postavila a objala svoji matku. Ti dva muži se dívali dolů a na jejich rychle se odvrátivších tvářích se objevil smutek.

“Necháme tě, aby ses mohla modlit,” řekla matka.

Ochránce beze slova objal Charis a následoval matku ven ze dveří. Hersounus počkal, až odejdou a potom s utrpením ve tváři přišel k Charis.

“Nebuď tak ustaraný, můj drahý Hersounusi. Budu v pořádku.”

“Ne, nebudeš,” zašeptal.

“Dokonce, i když nebudu, je to má volba.”

“Dovol mi zůstat s tebou.”

“Má matka má pravdu, potřebuji se modlit.”

“Budu se modlit s tebou.”

“Já sama.”

Hersounus cítil nevyhnutelnost a tak Charis objal. “Vždycky tě budu milovat, a také se vždy budu modlit za tvůj návrat, stejně jako tisíce ostatních. Dohlédnu na to.”

“Nic nevynucuj,” řekla Charis měkce a pohladila jeho obličej. “To mi slib. Nechci, aby někdo něco dělal, pokud to nebude jeho vlastní touha.”

Hersounus začal plakat, když přikyvoval na Charisin požadavek a Charis dala své ruce na jeho ramena. “Podívej se na mě. Já budu v pořádku. V tomto světě nebo nějakém jiném, budu v pořádku. Můj stvořitel na mě dohlíží.” Ustoupila dozadu několik malých kroků. “Dokonce i teď cítím jeho přítomnost. Stvořitel je blízko…“

“Až si pro tebe přijdou, prosím tě, neodporuj jim,” prosil Hersounus. “Nic neříkej. Prostě jdi s nimi a... buď povolná. Dobře?”

Charis přikývla. “Dobře.”

Ještě jednou se objali a já jsem sledoval, jak odchází z místnosti a zavírá za sebou dveře.

Sledoval jsem celou tu scénu jako někdo, kdo sedí v první řadě divadla, ale věděl jsem, že toto nejsou herci. Vážnost reality, která potkala tuto ženu, zaplnila místnost a lidé, kteří ji přišli navštívit, byli ve svých přesvědčeních velmi silní, ale před přicházejícími silami státu byli bezmocní.

Pokoušel jsem se uvažovat o místě v čase, kdy se toto mohlo odehrát. Kdo je Charis? Bylo to jméno, které mi nebylo známé. A kde se nalézá toto místo? Z nějakého důvodu jsem to cítil na Střední Východ.

Charis se vrátila do židle. Zamával jsem rukama a promluvil tak hlasitě, jak to šlo, ale bylo zřejmé, že není schopna mě vidět ani slyšet. Mimo to, co bych jí měl případně říci?

Charis složila ruce do klína a zavřela oči. “Modlím se k tobě, jedinému bytí, které mě zná v pravdě. Sloužila jsem svému poslání v tomto maličkém světě, který je zmítaný zmatkem, nevědomostí a sobeckým vývojem.”

“Jsem jako list zachycený mocnou bouří, která mě přivedla sem… do této propasti. A teď když jsem zde, třesu se strachy. Nepřeju si opustit toto tělo… toto místo… svůj lid… svou rodinu. Přeji si zůstat a pokračovat ve tvém díle vykoupení, ale teď se obávám, že nevyhnutelný hněv státu mě utiší. Ten hněv se hromadí u mého prahu. Cítím, jak se blíží a blíží, stopuje mě jako lovec, který si hraje se svou obětí. A teď mi bylo řečeno, že je sotva hodinu nebo dvě vzdálen.”

Charis se odmlčela a obličej se jí svraštil rozhodným opovržením. “Cítím dech Vysokého Kněze na svém obličeji, jak mi vyhrožuje svými otázkami a přeje si jen jednu věc - dokázat mi, že jsem vlastizrádce.

“Velká Bytosti nejvyššího a nejširšího dosahu, nejhlubšího srdce mých vnitřních světů, dovol, ať jsem tvá v těchto těžkých časech. Přikloň se ke mně, stejně jako se přikláním já k tobě a společně půjdeme cestou dál.”

Charis se odmlčela a otevřela své slzami zalité oči. Na chvíli jsem cítil, že se na mě podívala. Něco viděla. Stál jsem přímo před ní na vzdálené straně stolu. Jen jsem ji sledoval, ale když jsem se podíval na sebe, viděl jsem, že vyzařuji světlo, které proudilo směrem k Charis. Nemělo žádnou barvu, ačkoliv bylo zářící a jasné.

Světlo se začalo shromažďovat a tvarovat do koule a tato koule pulzovala s každou myšlenkou, kterou jsem měl. Začal jsem přemýšlet a slyšel jsem, jak myšlenky přicházejí z této koule světla ve formě vyřknutých slov. Bylo to jako bych prostřednictvím channelingu obdržel své myšlenky od tohoto světelného tělesa.

Viděl jsem, jak se světlo z této koule odráží na obličeji Charis a nějak jsem věděl, že se manifestuji v jejím světě. Její oči se rozšířily, jak se ztratila v úžasu z tohoto nebeského tělesa, které se vznášelo nad jejím stolem.

“Jsi to ty?” zeptala se Charis vzrušeným šepotem.

Nejprve jsem chtěl zůstat potichu. Skrytý. Ale jak jsem se podíval na Charis, nemohl jsem být lhostejný. “Já jsem Solomon.”

“Můj stvořitel?”

“Ne, ne, nic takového.”

“Kdo… nebo co tedy jsi?” zeptala se Charis a její počáteční vzrušení mou odpovědí opadlo.

Zaváhal jsem, nejistý, co mám odpovědět. “Nevím,” připustil jsem tiše.

Její oči se zúžily v nevíře. “Slyšel jsi mou modlitbu?”

“Ano.”

“Tak jsi můj strážný anděl?”
“Ne.”
“Jsi jeden z andělů?”
“Ne. Jsem jako ty, ale z jiného času.”
“Jakého času?”
“Je rok dva tisíce dvacet jedna.”
“Nevím, co to znamená,” řekla, “ale nezáleží na tom z jakého času nebo místa přicházíš, protože nevypadáš vůbec jako já.”
“Vlastně jsem úplně jako ty. Jsem člověk, jen mluvím skrz tuto kouli světla, protože to je jediný způsob, jak k tobě můžu mluvit.”
“Chápu… Solomone, jestliže jsi zde, musí to mít nějaký důvod.”
Charis složila své ruce a podívala se jako někdo, kdo se pokouší představit si něco nepochopitelného. “Jsi sám?”
“Zdá se, že ano.”
“A s kým jsi byl naposledy?”
Jak to mám vysvětlit? Naposledy jsem byl s Nejvyšší Bytostí, která vytvořila život ve všech dimenzích existence. Byla to má soukromá myšlenka, ale jak jsem si ji pomyslel, slyšel jsem, jak se ta slova vyvalila do místnosti.
“Takže stvořitel tě vzal sem…“ zašeptala Charis do svých rukou, které překvapením zakryly její ústa. “Jak se to stalo?”
“Co?”
“Jak tě sem stvořitel přivedl?”
“Já… já nevím?”
“A víš, proč tě sem vzal?”
“Ani to nevím.”
Charis trochu naklonila hlavu a nahnula se dopředu, natáhla ruku, aby se dotkla světelného tělesa. Když se její ruka dostala několik palců od tohoto světla, ono změnilo barvu na jantarovou a začalo interagovat s její rukou. Světlo začalo sestupovat dolů po délce její paže a zaplavilo celou její levou paži, pak její levé rameno a pak se pomalu a jemně pohybovalo skrz celé její tělo. Alespoň tak jsem to vnímal. Úplně vzplanula tímto jantarovým světlem.
“Co se děje?” zeptala se.
“Nevím.”
“Cítím se jinak. Já… já ztrácím smysly. Ach, můj bože, já… já umírám.”
Sledoval jsem, jak její tělo v jemném pomalém pohybu kleslo dopředu na stůl. Její krásný obličej tiše zavřel své portály k duchu za ním a to zlaté jantarové světlo jediným rozmáchlým gestem vyšlo ze skořápky jejího těla a v následujícím okamžiku zmizelo.
Tak rychle, jak ona zmizela, tak já jsem se objevil zpátky v dřevěné židli, tváří v tvář nekonečným prérií. Pak jsem znovu ucítil pohyb, který vycházel odněkud z mých hlubin, postupně sílil a sílil jako hukot túrovaného motoru. Věděl jsem, že jsem posílán domů - zpět do svého těla ležícího v posteli v tiché ulici New Havenu v Connecticutu. Zpět do světa, který se zdál tak vzdálený a tak znatelně malý. Ale v posledním pátrání po pochopení jsem se přiměl položit ještě jednu otázku.
“Proč? Proč jsi mi to ukázal? Prosím, aspoň to mi řekni.”
“Jsi oděný mnoha způsoby,” odpověděl hlas. “Vrátil ses, abys zvítězil nad těmi, kteří se snaží pravdu odstrčit stranou. Jsi projevem mé vytrvalosti.”
Věděl jsem, co tím můj stvořitel myslí. V tom okamžiku jsem všechno pochopil. V tom nejmenším zlomku času, kde už čas dál neexistuje, se mi nepoznatelné dalo poznat.

Kapitola 68. Znovusjednocení

Letiště v New Havenu, ačkoliv v porovnání s LaGuardia či Logan bylo malé, i tak poskytovalo návštěvníkům zastrašující bludiště, než se dostali k příslušným branám. Díval jsem se skrz vysoká skleněná okna a viděl jsem tak jen odrazy, neboť venku bylo stále ještě tma. Studoval jsem svůj vlastní odraz a rozjímal o obrazu sebe, coby malého chlapce hrajícího si s Bohem. Modlil jsem se, aby mě má rodina našla nezměněného - abych byl stále tím manželem a otcem, kterého znají a milují. Ale bylo mi jasné, že od doby, kdy jsem je naposledy viděl, se toho mnoho změnilo.
Zaprvé byla obnovena má paměť. Pak tu byla ta komplikace s Nammu a mou nevěrou. A to už ani nezmiňuji Jaylee a tu záležitost s adopcí. Pokoušel jsem se tyto věci odložit ze své mysli a po určitou dobu to mělo úspěch, ale pak se nevyhnutelně vrátily jako neposlušné děti se zablácenýma nohama.
Také jsem se v mnoha zásadních ohledech změnil. Všechny mé prožitky mě dál tvarovaly a já jsem cítil, že mé spojení s mým starým já a se světem, ve kterém jsem kdysi žil, je odstrkováno stranou. Do určité míry mě obklopil strach, protože jsem věděl, že už nikdy nebudu stejným člověkem. Jak jsem na ně čekal, dokonce mě napadlo, jestli mě má rodina pozná - ne tu povrchní část, tu samozřejmě poznají, ale tu část mě, která je pod povrchem.

Cítil jsem jistou ironii, že po měsíci ztráty paměti, kdy mi má vlastní rodina byla neznámá, se konečně vracím se svými vzpomínkami a teď uvažuji o tom, že má rodina nepozná mě. Oznámení v letištním rozhlase mě přivedlo zpět do mé reality a já jsem sledoval jejich letadlo, jak roluje po přistávací dráze.

Začínalo se rozednívat, ale odrazy oken dělaly krajinu venku tmavší. Podíval jsem se na hodinky, bylo 6:02 ráno. Přesně na čas, nebo téměř přesně.

Během několika minut kolem mě začali proudit cestující. Sledoval jsem jejich unavené pochmurné obličeje, jak kolem mě procházejí bez emocí, jako by spali při chůzi. Byl to hlas Jona, který jsem uslyšel první. Ještě byl na dráze, ale já jsem slyšel jeho vzrušený tón a pak jsem viděl, jak běží se svým batohem do mých čekajících paží.

Když jsem ho objal, přemohla mě radost. Mé ruce vnímaly malou velikost jeho těla a tak jsem ho pevně objal. Pak přišla Marisa a přidala se k našemu objetí. Děti se mnou prostě splynuly a já jsem cítil jejich úlevu, že jsou opět doma s otcem, jehož paměť teď obsahovala i jejich minulost. Asi za minutu jsem se narovnal a přitáhl do svých paží Deryu. Poprvé od doby, co jsem se probudil na nemocničním lůžku, jsem ji políbil.

Věděl jsem, že kolem nás chodí lidé, slyšel jsem, jak si ve svých myšlenkách šeptají, ale své rozrušení a radost jsem nedokázal zadržet.

Zbytek cesty domů jsme se smáli a mluvili. Nikdo si na mě nevšiml ničeho odlišného, nikdo neviděl za stále se ztenčující masku, kterou jsem odíval. Byli příliš šťastní, že vidí otce a manžela, kterým jsem jim byl, než aby nahlédli pod povrch a dotkli se mého nového já. Ale já jsem věděl, že ta hodina přijde. To byl jediný znepokojující vzor na tomto znovusjednocení.

Kapitola 69. Pandora

Existuje jistý neklid, který rozbíjí dveře chrámů, ve kterých jedinci žijí. Já jsem žil v chrámu; ne takovém, jak se obvykle uvažuje, takovém, který je zaobalen v duchovních závojích svatých rituálů, obřadech křehkých přání nebo linii učitelů naplněnou slovy jejich zakladatelů. Ne, můj chrám byl postaven z opakování tisíců aktivit a tímto opakováním jsem vytvořil svět - jak vnitřní tak vnější - který se stal mým chrámem.

Pak to moje srdce vzdalo. Všechny terapie moderní medicíny, injektáže kmenových srdečních buněk do mého srdce, pokročilá farmaka, ani dvě operace, které jsem prodělal, nic z toho neuspělo. Bylo marné snažit se opravit to, co jsem měl. Potřeboval jsem jiné srdce a bez něj jsem byl mrtvým člověkem. To byl můj neklid. Pak přišla Vanessa, můj doslovný spasitel, který mě zachránil.

Její srdce, se vším svým kódováním, všemi svými jemnými pokyny, vším svým tvarováním, všemi svými vzpurnými dary lásky mě změnilo tak zásadním a neměřitelným způsobem, že jsem byl jako kámen hozený do proudu mocné řeky. Byl jsem unášen po proudu a každá nerovnost říčního koryta mě vybrušovala do něčeho, co již dále nemohlo být zakryto či zaobaleno žádným chrámem.

Když jsme se vrátili z letiště, rituál vybalování zabral dobrou hodinu. Byl jsem převážně s Deryou a poslouchal všechny detaily o pohřbu, jak se daří jejím rodičům, jak se život v Turecku změnil, jak její příbuzní zvládají politické rozbroje v regionu. Pokládal jsem jí stovky otázek a snažil jsem se - asi podvědomě - udržet konverzaci na jejím zážitku, neboť jsem nevěděl, jak bych vysvětlil svůj vlastní.

Jon a Marisa byli unaveni a poté, co si vybalili, osprchovali se, snědli misku cereálií, tak šli do postele. Další den měli školu, takže až si zdřímnou, budou se soustředit na přípravu do školy a bez pochyby i na klábosení s kamarády.

Když děti šly odpočívat a vybalování bylo téměř hotovo, konečně jsme si s Deryou sedli u stolu ke snídani. S chutí jsme si dali šálek kávy a kroasánt. Konverzace se konečně stočila k mému výletu do Jižní Dakoty.

“Tak, Sole, jak je možné, že sis s sebou vzal kameru a neudělal žádný film, dokonce ani fotografie?” zeptala se Derya.

A bylo to tady. Na chvíli jsem se podíval dolů na svůj šálek kávy a pokoušel se srovnat si své myšlenky, abych zajistil, že vysvětlení bude rozumné. Ale v té sekundě úvah jsem zjistil, že rozumnost je nemožná.

“Je to velmi složité… zvažoval jsem stovky různých způsobů, jak ti popíšu… tento… tento zážitek, který jsem měl a nevím, který z nich bude…“

“Prostě mi to řekni.” Přerušila mě Derya a sáhla po mé paži.

Viděl jsem, jak její oči hovoří slova znepokojení, když se ke mně přiklonila.

“Měl jsem… vize.”

“Jaké vize?”

“Takové, které se zdají… skutečné. Jsem si jistý, že jsou skutečné.”

“O čem jsou?” zeptala se.

Zaváhal jsem. “Pamatuješ si ten strom, který se scvrknul na naší zahradě?”

“Nebyla jsem pryč tak dlouho.” Usmála se Derya sarkasticky.

“Byl jsem sužován démony a jeden z nich, jménem Nammu, to udělal.”

“Udělal co?”

“Způsobila, že se ten strom scvrknul… je dokonce možné…“

“To nemyslíš vážně…“

“Myslím.”

“Ty vidíš démony? To mi chceš říct? Že tito démoni zabíjejí naše stromy? A ty… ty pro ně máš dokonce jména? Děláš si legraci?”

Obličej Deryi se změnil od zájmu ke zděšení. Viděl jsem, jak se na mě najednou podívala jako na někoho cizího, kdo je jasně postižen mentální chorobou.

“Nevidím jen démony, také vidím Boha... a... další.”

Derya se posadila hlouběji do židle. “Jak dlouho?”

“Od té doby, co jsem se ráno probudil v nemocnici po té operaci.”

“To dělají ty tvoje léky. To určitě jsou ty léky…“ Téměř šeptala ta slova a její pohled směřoval dovnitř.

“Nejsou to ty léky; neberu už žádné léky téměř dva týdny.”

“Tak možná to je ten důvod.”

“Deryo, já nejsem blázen. Možná mám vize, které vypadají bláznivě, ale nejsem blázen. Od té doby, co mám toto, se něco změnilo.” Ukázal jsem na své srdce. “Nikdy jsem ti to neřekl, ale Vanessa… mi poslala video… panebože, je to složité.” Ta slova prostě vyšla ven a já jsem věděl, že s každým dalším odhalením se objeví stovky otázek, které budou kroužit uvnitř mysli Deryi. Potřeboval jsem zpomalit, ale jakmile už jednou to odhalování začalo, nevěděl jsem, jak ho zastavit. Všechno bylo propojeno.

Derya se postavila, šla ke dřezu a vypláchla svůj šálek kávy. “Video? Proč mi to teď říkáš?”

Jak jí mám říct, tak aby to pochopila, že stěží rozumím sám sobě? “Vanessa není obyčejný člověk…“

“Můžu vidět to video?”

Přemýšlel jsem o tom příliš dlouho.

“Solomone, řekni mi, co je na tom videu.”

“Je to po domácku vyrobené video, kde Vanessa hovoří o svém srdci. Říká, že věděla, že její srdce dostane osoba, která ho má použít pro učinění objevu asi za čtyřicet let.”

“Jakého objevu?” Ta slova vyšla pomalu z jejích úst.

“Lidské duše,” odpověděl jsem.

Derya vytáhla papírový ubrousek ze zásobníku a nervózně vydechla. “Dobře, takže ty říkáš, že dárce srdce byl blázen a že srdce v tobě způsobuje, že vidíš vize? Je to tak?”

“Ne, neříkám, že byla blázen.”

“Ty jí věříš? Že objevíš lidskou duši… za čtyřicet let? Nezní ti to bláznivě? Znala tě Vanessa? Věděla, že dostaneš její srdce?”

“Ne tak konkrétně… ale měla vize…“

“Přestaň už s těmi vizemi. Prorokové mají vize, ne ty nebo tvůj dárce. To jsou… jsou to fantazie a pravděpodobně je to následek těch léků nebo komplikací při operaci. Možná, že zmiňovala tyto myšlenky ve svém videu a tím tě… k tomu přiměla. Nevím…“

“Jel jsem do Jižní Dakoty se svým psychiatrem, to víš. Představil mě svému strýci, který je duchovním vůdcem jejich národa a strýc to potvrdil.”

“A co potvrdil, Sole? Co ti řekli, že jsi? Prorok? Další Mohammed nebo Ježíš?”

Derya se znovu posadila ke stolu. Byl jsem ztracen. Nevěděl jsem, kam mám konverzaci dál směřovat. Všechny směry se zdály nebezpečné, jediné slovo mohlo odhalit nový útes, na kterém bychom uvízli. Nechal jsem, aby nás ticho v kuchyni vedlo.

“Dobře, budu to s tebou hrát,” řekla nakonec Derya a její hlas zněl odtažitě. “Proč démoni zabili náš strom?”

“Ten démon se jmenuje Nammu a ona zabila ten strom jako ukázku své síly. Vyhrožovala mi…“

“Proč? Proč ti vyhrožovala?”

“Nepřejí si tento objev.”

“Takže tento démon - Nammu - ví, stejně jako strýc tvého psychiatra a jako Vanessa, že za čtyřicet let uděláš objev lidské duše a tito démoni si to pro lidstvo nepřejí a tak zabili strom? Na naší zahradě? Sole, nezní ti to bláznivě?”

Úpěnlivě mě prosila očima. Chtěl jsem s ní souhlasit už jenom proto, aby celá tato konverzace skončila, ale Pandořina skříňka byla otevřena a neexistoval způsob, jak ji znovu zavřít.

“Ano, zní to bláznivě,” připustil jsem, “ale je to pravda. Od mé transplantace se toho přihodilo tolik, že ti to teď ani nemůžu všechno popsat. Jediné, co ti můžu říct, je, abys pochopila, že to je teď můj život.”

“Co to znamená?”

“Znamená to, že nejsem ten samý člověk, kterým jsem byl před několika měsíci. Nevnímám svět stejným způsobem jako před mou transplantací.”

“Takže se všechno změní? To mi chceš říci? Víš, co jsem chtěla dělat po tom, co skončíme normální konverzaci?”

Věděl jsem, že ta otázka je rétorická, tak jsem čekal.

“Chtěla jsem jít nahoru a pomilovat se s tebou. To bylo jediné, na co jsem v letadle dokázala myslet - na co jsem dokázala myslet od té doby, co jsi mi řekl, že tvé vzpomínky jsou zpět.”

Jak mluvila, začala plakat. “Solomone, ty mě znáš. Nemůžeš ode mě očekávat, že budu věřit tvým fantaziím… ne o takových věcech. Až se zítra uvidíš s doktorem Kendallem, musíš mi slíbit, že to s ním probereš. Že zase budeš brát své léky… a že přestaneš vyhledávat toho psychiatra. Má na tebe špatný vliv.”

“To nejsou fantazie,” zašeptal jsem. “Nevím přesně, jak je mám nazývat… tyto zážitky, ale vím, že když je mám, tak jsou skutečnější než teď tato naše konverzace.”

“Takže ty vidíš ty démony a bohy,” napůl křičela a v hlase měla hněv. “Mluvíš s nimi? Dotýkáš se jich?”

Před jejími otázkami jsem ustoupil, zvláště před tou poslední.

“Sole, já jsem skutečná. Můžeš se mě dotknout, vidět mě, slyšet mě, cítit mě. Ty skutečně tvrdíš, že všechny ty tvé fantazie jsou skutečnější než já? Než naše děti?”

Znovu vstala ze židle a šla k lednici. “Doktora Kendalla.”

Telefon začal vytáčet číslo. Mé srdce pokleslo.

“Řekni mu všechno, co jsi právě řekl mě a požádej ho o jiné doporučení. Potřebuješ psychiatra, který...”

Přerušil ji příjemný, ale důrazný hlas. “Kancelář doktora Kendalla.”

“Ano, tady Derya a Solomon Tonumovi, je doktor Kendall k zastižení?”

“Je to naléhavé?”

Derya se podívala přímo do mých očí a vyřkla slovo. “Ano.”

“Okamžik prosím, uvidím, jestli vás budu moci spojit.”

Naši kuchyň okamžitě zaplnila měkká, otupující hudba. Zíral jsem na své ruce a věděl jsem, že nemůžu nic dělat. Byl jsem uchopen něčím, co mě chtělo zahanbit, utlouct mě do podřízení a vrátit mě do stavu, který byl považován za normální. V tomto uchopení byla nová síla.

Byla to Derya.

Kapitola 70. Ztracen

Někdy neexistuje hlas, který by mohl vyjádřit to, o čem víš, že je pravdivé, ani někomu, koho miluješ. Má konverzace s Deryou byla pro oba z nás neuspokojivá. Dr. Kendall byl naštěstí otevřený mému vysvětlení, asi i zřejmě díky Kohanovi. Dr. Kendall nám vysvětlil, že psychologická adaptace po operaci srdce může být velmi různorodá. Že zmatky, takové, které jsem prožíval, jsou sice vzácné, ale můžou se prý přihodit jako důsledek úzkosti nebo depresí.

Rozhodl jsem se nediskutovat o mém případě v přítomnosti Deryi. Trvala na tom, že se musím setkat s novým psychiatrem a požádat dr. Kendalla o nějaké doporučení. Řekl, že jedno pro mě má, až zítra přijdu. Skončili jsme konzultaci asi za deset minut. Zdálo se, že se mu ulevilo, když zjistil, že ta naléhavost byla pouze psychologické povahy a nikoliv fyziologické. Náš rozhovor jsme zakončili v přátelském tónu.

Derya potom vypadala unaveně a klesla do židle.

“Omlouvám se, že jsem toto všechno otevřel,” nabídl jsem, “ale potřeboval jsem ti říci, co se děje.”

“Je to všechno, nebo je toho více?”

Podíval jsem se dolů. Její pohled byl nesnesitelný. “Je toho mnohem více, ale nejsem si jist, jestli ty to chceš slyšet.”

Derya natáhla ruce a vzala mé ruce do svých. “Sole, jestli toto všechno je součástí tvého léčení, můžu s tím nějak pracovat. Ale jestli říkáš, že teď budeš vidět věci, které ve skutečnosti nejsou a že už to tak prostě bude, nevím, jak s tím naložím.”

“Nejsem blázen.”

Vzdychla. “Chci vidět to video.”

Zakroutil jsem hlavou. “Teď ne.”

“Sole, potřebuji ho vidět. Potřebuji pochopit, co ti Vanessa nasadila do hlavy.”

Neuměl jsem vysvětlit proč, ale nechtěl jsem, aby to video viděla. Vanessa byla svým přístupem trochu odstrašující. To si velice dobře pamatuji. Derya potřebovala více času na strávení toho, co jsem jí právě řekl, než otevřu stavidlo.

“Později.”

“Teď.”

Pamatuji si naše souboje a zřídkakdy jsem vyhrál. Ale tento souboj nebyl tím, který bych chtěl ztratit. “Deryo, nechci ti to teď ukazovat. Nech tomu nějaký čas.”

“Proč?”

“Nevím. Prostě necítím, že bys to pochopila. Odsoudila bys to jako špatné, což není.”

“Možná je.”

“Máš na to mé slovo. Není na tom nic špatného.”

“Tak mě nech podívat.”

“Podívej, až se budu cítit připraven to s tebou sdílet, máš můj slib, že to udělám. Ale teď to necítím. Dobrá?”

“Ukazoval jsi to jejím rodičům?”

“Ne.”

“Vědí o tom?”

“Ano.”

“A oni to nechtěli vidět?”

“Corin mě o to požádala, ale to video je soukromá záležitost - mezi Vanessou a mnou. Nevím… cítím, že je určeno jen mým očím.”

“Co se dělo, když ses setkal s jejími rodiči?”
“Co tím myslíš?”
“Neříkáš mi všechno, neukazuješ mi video, co se to tu děje?”
“Má dceru,” vyhrknul jsem. “Jmenuje se Jaylee.”
“Vanessa má dceru?”
“Ano.”
“Nevěděla jsem, že byla vdaná.”
“Nebyla.”
“Její dcera tam byla?”
Přikývl jsem.
“Pobývá teď u svých prarodičů?”
Znovu jsem přikývl.
“Co je to? Co je to, o čem nemluvíš?”
Chtěl jsem zmizet. To bylo mé přání. Věděl jsem, kam naše konverzace směřuje, a věděl jsem, že skončí pádem z prudkého útesu. Chtěl jsem tomu zabránit, ale také jsem věděl, že by to bylo jen odložením nevyhnutelného. Zítra mám setkání s Danielem Archerem a Derya se dozví, že jsem byl v Manhattanu, nemůžu lhát.
“Vanessa, jako součást své poslední vůle požaduje, abych… vlastně ty a já… abychom adoptovali Jaylee.”
Nechal jsem to odhalení doznívat v tichu kuchyně, ale viděl jsem, jak se obličej Deryi tvaruje do obrovského otazníku.
“Cože?”
“Že požaduje…“
“Tak, tady to je,” řekla Derya, “důkaz, že ona je blázen. Neuvažuješ o tom vážně, ne?”
“Zítra mám setkání s jejím advokátem. Cítím, že jí to dlužím.”
“Dala ti své srdce, nemůže ti říkat, co máš dělat se svým nebo naším životem. Solomone, jestli pojedeš za tím právníkem diskutovat o tom, budeš hrát tu její hru…“
“To není hra,” řekl jsem. Má frustrace vzrůstala, a aniž bych si toho předtím všiml, najednou jsem si uvědomil intenzitu mého vlastního hlasu.
“Podívej, omlouvám se,” řekl jsem a změkčil hlas. “Vím, že to je všechno velmi matoucí. Přál bych si, abych to na tebe býval takto nevychrlil, ale neměl jsem jinou možnost. Potřebuji, abys pochopila, čím jsem prošel. Jaylee je krásná holka…“
“Kolik jí je?”
“Je jí sedm.”
“Ví o tom její prarodiče?”
“Ano.”
“A souhlasí s případnou adopcí?”
“Ne,” zakroutil jsem hlavou.
“Tak proč chodit za jejím právníkem? Je to jen mrhání penězi a časem… je to nevhodné dělat. Vím, že tady cítíš jistý závazek… dala ti své srdce, a všichni jsme za to vděční, ale ona se nemůže natahovat z hrobu a žádat naprostého cizince, aby vychovával její dítě. To není správné a už vůbec ne, když s tím její vlastní prarodiče nesouhlasí. To nedává smysl, Solomone, copak to nevidíš?”
“Chápu, co mi říkáš, a s většinou z toho souhlasím, ale potřebuji se setkat s jejím právníkem a alespoň tu záležitost nechat uklidnit.”
Derya dlouze a hlasitě vzdychla. “Dobře, tak se s ním setkej, ale dej mu jasně najevo, že na sebe nebereme zodpovědnost výchovy Vanessiny dcery. Dobře?”
Přikývl jsem a doufal, že tím konverzace skončí.
“Stále něco zadržuješ. Co je to?”
Silně jsem si kousal spodní ret. Cítil jsem, jak se na povrch derou emoce, kterým nemůžu zabránit. Zdálo se, že celé mé tělo vibruje nebo se třese, jako by se chvění hromadilo pod mým relativně klidným zevnějškem. A pak se to stalo. Rozplakal jsem se jako dítě. Panebože, nemohl jsem to zastavit. Bylo nemožné tomu odporovat, nehledě na mou silnou snahu to zadržet uvnitř. Jakmile to začalo, byl jsem bezmocný.
Mohl jsem to jen přečkat, jako člověk přečkává bouři, když pluje po otevřeném moři.
Derya se po několika úzkostných chvílích dotkla mých ramen. “To je v pořádku, Sole. Jsou to pro nás všechny těžké časy… zvláště pro tebe. Možná jsem neměla jezdit na pohřeb své sestry tak brzy po tvé operaci. Nevěděla jsem, kam to všechno půjde. To je v pořádku… to je v pořádku… to je v pořádku.”
Cítil jsem se obnažen, ale nezajímalo mě to.
“Proč jsi tak rozrušený?” zeptala se Derya poté, co jsem našel jistou míru vyrovnanosti.
“Když jsem s tebou mluvil poprvé potom, co se mi vrátila paměť, okamžitě jsem cítil tvou blízkost. Cítil jsem, jako bych mohl natáhnout svou ruku a dotknout se tě, přestože jsi byla tisíce mil vzdálená. Teď jsi zde, a já se tě doslova můžu dotknout, ale my ve skutečnosti nejsme spolu.”
“A proč tomu tak je? Říkáš mi, že vidíš věci, mluvíš s cizími bytostmi, které ti vyhrožují, že jsi byl požádán, abys adoptoval cizí dívku, a o mně se předpokládá, že to všechno prostě přijmu? Že to všechno budu brát jako normální?”

Derya si dala ruce na kolena a zakroutila hlavou. “Uvědom si, že já jsem poslední dobou byla taky ve velkém stresu. S tvou nemocí, testy a operacemi, které selhaly a pak když konečně přišlo volné srdce a ty jsi dostal svou transplantaci. Dostal jsi svůj druhý život, ale to všechno přišlo za cenu tvé paměti. Pak zemřela má sestra… a teď toto.”

Pokrčila rameny. “Co mám dělat? Bojím se. Cítím tuto vzdálenost mezi námi stejně jako ty. Důvěřuj mi. To je pro mě skutečné. Něco v tobě se změnilo, cítím to…“

Derya se postavila, pak se sklonila dolů a políbila mě na tvář. “Znám tě. Vím, že jsi dobrý člověk. Obdivovala jsem tě od té doby, kdy jsem poprvé viděla tvé fotografie v té malé galerii v Mese. Věděla jsem, že máš zvláštní duši. Že jsi vnímavý na spravedlnost, nejen na krásu. Nějak to zvládneme.”

“Teď chci jít zkontrolovat děti. Vím, že jsi říkal, že je toho více, ale já už více nezvládnu. Tak to nechme tak. Zítra se setkáš s doktorem Kendallem a Vanessiným právníkem. Já musím jít zítra zase do práce a poté, co se vrátím domů, otevřeme si láhev vína a ty mi řekneš všechno. Dobrá?”

Přikývl jsem. “A co děti?”

“Zavřeme je v jejich pokojích… mají spoustu domácí práce, to jsem si jistá.”

Derya odcházela pryč a její ramena byla mírně pokleslá. V mysli jsem vyřkl její jméno. Chtěl jsem ji zavolat. Chtěl jsem se s ní spojit, ale mezi námi vyrostla zeď. Bylo to kvůli podvodu, že jsem ji nezmínil svou nevěru s Nammu? Nebo kvůli Deryinu posunu k úsudku, že jsem ztracen v jakémsi psychologickém chaosu nebo v pouhé fantazii? Ať už kamenné bloky této zdi byly vytesány z čehokoliv, mumlaly své jasné poselství: jsi ztracen a osamocen.

Kapitola 71. Chození po vodě

Tlukot mého srdce byl s velkou přesností zesílen a vizuálně znázorněn. Ordinace doktora Kendalla se svými barevnými displeji a bezdrátovými sluchátky pro mě byla vždy zarážející. Někdy jsem se cítil jako bych byl v obchodě s elektronikou. Bylo potěšující slyšet tlukot mého vlastního srdce, skutečně cítit tuto vytrvalou sílu, která se zdála být nevychýlena časem. Jen na závěr, když udělá svou poslední kontrakci a čas zakřičí své vítězství nad zdánlivě nesmrtelným svalem, bude nakonec umlčen.

Srdce ve mně bylo silné, nikoliv v pojmech kardiovaskulárního stavu, jak se dá vidět u atletů, ale spíše tak, že esence mého srdce se nikdy neodevzdala vnějším vlivům. Nemohl na něj padnout žádný stín. Žádná temnota ho nemohla přemoci. Žádné našeptávání strachu nemohlo nalézt svou cestu k jeho uším.

Skutečně srdce naslouchá vnějšímu, mechanickému světu? Není to mysl, která přijímá instrukce z vnějšku a která doufá, že tyto zprávy předá srdci? Ale srdce je příliš zaneprázdněné, než aby ty zprávy četlo nebo počítalo cokoliv z toho, co mysl posílá. Mysl posílá nedůležité zprávy o chování těla, fyziologickém stavu, přepjatosti sociálních norem; ale srdce, poháněné svým vlastním účelem, jednoduše vysílá do moře energie, jež je vytvářeno sedmi miliardami lidských srdcí.

Co bylo tímto rytmickým jazykem? Pozorně jsem mu naslouchal a byl jsem si jist, že jde o jazyk. Něco sděloval. Vizuální obrazovky se to snažily zachytit, ale podobně jako u žebříků na mrakodrapu, bylo hned zřejmé jejich omezení.

Zavřel jsem oči, úplně jsem je vypnul a jen naslouchal tomu uklidňujícímu zvuku svého srdce. Jsem to já? Je to nejvnitřnější část mého těla. Je to část, která první vyrostla ze zygoty - rozdělené buňky. Je to energie mého těla.

Jeho rytmus byl hladký, jemný, měkký, stále plynoucí jako list, který bez námahy stoupá s větrem.

“Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, Solomone.” Doktor Kendall vstoupil do ordinace jako velká voda v bílém a se vždy přítomným tabletem v jedné ruce. “Vidím, že Jenny už tě přidrátovala.”

“Vlastně zjišťuji, že je velmi léčebné jenom poslouchat.”

“Vím, co máš na mysli. Mnoho mých pacientů říká totéž, zvláště poté, co dostali nová srdce.” Usmál se a otevřel svůj tablet. “Zpráva Solomona Tonuma.”

Během pár sekund už četl. Rty se mu téměř nepostřehnutelně pohybovaly, jak zpracovával různé interpretace kódu mého srdce.

“Fyziologicky se ti daří skvěle. Žádné známky odmítnutí. Nejsem si jist, jak jsi to zvládl bez léků, ale ať už to bylo jakkoliv, funguje to skvěle. Možná ti pomohla Jižní Dakota, hm?”

“Možná máte pravdu,” řekl jsem.

Dr. Kendall byl mohutný člověk. Před dvaceti lety hrál ragby za Yale a zdálo se, že je jedním z těch lidí, kterým se všechno snadno daří, přestože jsou ve všem průměrní. Ne že bych neuznával jeho schopnosti, co se týká srdeční chirurgie. V tomto úzkém spektru byl znamenitý, ale kdybyste nevěděli, že je srdečním chirurgem, mohli byste si myslet, že je asistentem trenéra ragby.

“Tím telefonem včera jsi mě trochu rozhodil. Vypadalo to, že tvá žena si myslí, že ses zbláznil. Co myslíš?”

“Raději bych pokračoval návštěvou doktora Chaytona. On chápe mou situaci…“

“Může být, ale tvoje žena mi včera předložila vzpouru a vypadalo to, že mě obviní ze zanedbání péče, když ti nedoporučím nového psychologa. Nechci se ti míchat do tvých osobních záležitostí, ale cítím závazek dát ti kontaktní informace na doktora Carsona. Co s nimi uděláš, to je tvá věc. Jestli chceš navštěvovat dva psychiatry, tak to je taky možné.”

“Co si myslíte?” zeptal jsem se.

“O tvém psychickém stavu?” zeptal se.

Přikývl jsem.

“Tvůj profil je bezúhonný - ty ses kvalifikoval pro tuto proceduru, takže musíš mít dobrý profil. Žádná rodinná minulost s mentálními nemocemi. Jsi čistý jako list papíru.”

Na chvíli se odmlčel. “Dnes ráno jsem vtrhnul Kohanovi do ordinace,” usmál se dr. Kendall. “Požádal jsem ho o vyjádření, co si myslí o tvém počínání v psychickém aspektu a on řekl, že chodíš po vodě. To jsou jeho slova, ne moje. To chápu jako dobré znamení. Možná je tvoje žena - Derya - trochu vystresovaná ze všech těch řečí o tom, co vidíš. Skončil bych s tímto popisným jazykem. Zaměř se více na komplimenty, jak krásně vypadá… a tak. Pak budeš úspěšný, jestli mi rozumíš, co myslím.”

Natáhl ruce. “Dej mi svůj mobil.”

Podal jsem mu svůj mobil a on jím máchnul nad svým tabletem a podal mi ho zpět. “Tady ho máš. Volal jsem mu a uvidíš, jestli ti jeho přístup bude vyhovovat. Řekl jsem v jeho ordinaci, že možná budeš volat, ale nic jiného jsem nezmínil.”

“Doktor Carson, je to tak?”

Přikývl. “Přímý chlapík, zlatá střední cesta. Bude se ti líbit. Profesorský typ. Napsal nějaké knihy, je to takový ten typ. Najdi si ho na Googlu, uvidíš, jaká má vysoká osvědčení a úspěchy.”

“Dobře, díky. Zavolám mu a sjednám si schůzku.”

Ulevilo se mi, že dr. Kendall se vyhnul včerejšímu nepříjemnému telefonátu od Deryi. Nechtěl jsem s ním sdílet, co se mi děje a cítil jsem, že on je na tom stejně.

Po několika dalších zdvořilostech jsem odešel a téměř vylezl po třech ramenech schodiště, abych pozdravil Kohanu, ale potřeboval jsem stihnout vlak do Manhattanu, který jel za méně než třicet minut.

Když jsem opustil doktorovu ordinaci, venku bylo chladno a šedivo. Asistent dr. Kendalla mi zajistil taxíka, který už na mě čekal. Máchnul jsem mobilem nad čtečkou na zadním sedadle a slyšel, jak formální hlas počítače řekl: “50 Union Avenue, Union Station, New Haven, CT. Je to správně?”

“Ano,” řekl jsem a potom se opřel do sedadla a čekal, až taxi odfrčí pryč.

“Cílové místo je odhadováno na sedm minut. Děkujeme za použití Žlutého Taxi.”

Téměř jsem řekl, “Rádo se stalo.”

Kapitola 72. Šest miliónů

Konec mé cesty nastal v 17. podlaží skleněné budovy, jejíž recepční oblast byla tvořena interiérovým stylem Frank Lloyd Wright s nábytkem Mission, který byl rozestaven v pozoruhodných, avšak vkusných seskupeních. Recepční si mě povšimla dříve, než já jí.

“Můžu vám pomoci?” zeptala se s britským přízvukem. Byla to příjemně vypadající žena čtyřicátnice s dlouhými hnědými vlasy svázanými do copu. Měla na sobě šedý dvoudílný kostým od Armaniho, šitý přesně na míru.

“Ano, mám schůzku s Danielem Archerem ve dvě třicet.”

Podívala se na svůj monitor a usmála se. “Má raději, když se mu říká Dan, to byste možná měl vědět. Dám mu vědět, že jste tu. Tam v tom výklenku je káva a lahvová voda. Poslužte si, na co máte chuť.”

“Díky.”

“Ach, tam si můžete pověsit svůj kabát.” Ukázala na prázdný věšák.

“Dobře, děkuji.”

Poté, co jsem si pověsil svou bundu a vzal si láhev vody, posadil jsem se a podíval se na časopisy. Čekárna byla prázdná - kromě mě. Vzhledem k velikosti kanceláře jsem byl překvapen, že jsem tu, vyjma recepční, sám.

Na pozadí hrála lehká hudba, myslím, že klasická interpretace Beatles, ale jinak byla kancelář ponořena do mocného luxusního ticha.

Občas jsem slyšel recepční vyřizovat telefonát, ale celý ten prostor se zdál podivně tichý a neaktivní.

Uvažoval jsem, jak se Derye a dětem opět daří v jejich normálních režimech. Po většinu rána byla Derya potichu a soustředila se na přípravu dětí do školy a na ven. Zdálo se, že si mě sotva všimla, než odešla z domu a i při odchodu to bylo jen o ujištění, že s Vanessiným právníkem budu rozhodný a s dr. Kendallem proberu nové léky a přijmu jeho doporučení.

Zatímco jsem čekal, rozhodl jsem se zavolat do ordinace dr. Carsona a domluvit si schůzku. To alespoň utiší vinu, kterou jsem cítil ze včerejší konverzace s Deryou a Derya uvidí nějaký vývoj.

“Doktor Carson,” řekl jsem do svého telefonu.

V odpověď mi téměř okamžitě přišel vzkaz. “Dobré odpoledne, toto je ordinace doktora Carsona. V této chvíli nejsem schopen váš hovor osobně vzít, ale když zanecháte zprávu, zavolám vám zpět, jakmile to bude možné. Jestli je to naléhavé, zavolejte, prosím 203-774-1800. Děkuji.”

Byla dlouhá pauza a potom krátké pípnutí. “Hm, mé jméno je Solomon Tonum, vaše ordinace mi byla doporučena doktorem Kendallem. Rád bych si domluvil schůzku na příští týden nebo tak nějak. Jestli mi můžete zavolat zpět, budu velmi vděčný. Mé číslo je 860-554-2132. Děkuji.”

Tak tuto věc si můžu odškrtnout.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se přibližuje muž v modrém obleku. Byl to starší padesátník s prošedivělými, na krátko ostřihanými vlasy a vousy. Byl dobře stavěný s trochou nadváhy, ale jinak atletické postavy. Měl brýle se stříbrnou obroučkou, které dobře zvýrazňovaly jeho již tak výrazný obličej. Jak se ke mně blížil, viděl jsem, že jeho úsměv se rozšiřuje.

"Pane Tonume, rád vás vidím osobně."

"Děkuji, také vás rád vidím."

"Byl nějaký problém nás nalézt?"

"Ne, ne… bylo to snadné."

"Vidím, že máte vodu, to je dobře. Půjdeme do konferenční místnosti… je trochu uklizenější než má kancelář, to vás můžu ujistit. Pojďte za mnou, prosím."

Vzal jsem láhev a šel za ním přes oblast kanceláří a dál úzkou chodbou s vytříbenými obklady z růžového dřeva, které byly ozdobeny olejovými malbami, jež byly krásně nasvíceny silným halogenovým osvětlením.

"Krásné malby…" poznamenal jsem.

"Díky, moji partneři jsou sběratelé a doma už nemají dost místa, takže to začali před několika lety nosit do kanceláře a teď už nemáme místo ani tady. Často si děláme legraci, že kvůli tomu umění budeme potřebovat větší kancelář." Zasmál se pro sebe.

Zastavil se před prahem obrovské konferenční místnosti a pokynul svou pravou rukou, abych vstoupil první.

"Sedněte si třeba tam a já se k vám za chvíli přidám."

"Dobře, děkuji."

Posadil jsem se na tvrdou židli potaženou červenou kůží a překřížil si nohy. Prsty jsem bubnoval na velký konferenční stůl, který také vypadal, že je z růžového dřeva. Malby na chodbě nebyly reprodukce, ale žádného umělce jsem nepoznával. Jedna věc byla jistá, tato advokátní kancelář nebyla levná. Byl jsem vděčný, že výlohy za ní nebudu platit já.

Celou dobu, co jsem čekal v konferenční místnosti na návrat Dana, jsem nikoho neslyšel ani neviděl žádné jeho partnery či asistenty. Bylo tu hluboké ticho, které viselo ve vzduchu a bylo téměř hmatatelné.

Dan se vrátil a žongloval s nějakými složkami a šálkem kávy. S jistým úsilím se mu podařilo postavit je bez nehody na stůl. "Dobrá, děkuji, že jste si udělal čas a přišel mě osobně navštívit."

"To je to nejmenší, co můžu pro Vanessu udělat," řekl jsem.

"Ano, ano, vím, že ona by to také ocenila."

Otevřel jednu ze složek a vyndal z ní dokument a položil ho přede mně. "Vanessina závěť byla neobvyklá v mnoha ohledech…"

"Odpusťte, že vás přerušuji, ale… ale jak se přihodilo, že Vanessa požádala vaši firmu, aby vypracovala její závěť? Vaše firma je obchodní právnická firma, ne?"

"To je velmi zajímavý příběh, Solomone… můžu ti říkat Solomone, že?"

"Jistě."

"Říkej mi, prosím, Dane. Nehledě na to, jak to může vypadat, my tu formality moc nedodržujeme. Já nemám co do činění s intelektuální strojeností, to tě můžu ujistit."

Usmál se a rychle si srknul kávy.

"Vanessa znala mého otce."

"V jakém ohledu?"

"Ach, dobrá, můj otec byl velmi bohatý muž. Tato právní firma je vlastně jeho. Já jsem jen junior partner. Jeho investice do technologií byly, řekněme, byly astronomicky úspěšné. Vanessa byla poradce mého otce."

"Poradce?"

"Ano, víš, možná to je špatný pojem, ale jemu se prostě líbily její nápady nebo návrhy a ona byla docela dobrá v poskytování vhledů do různých záležitostí. Nevím podrobnosti toho, jak to dělala a myslím, že můj otec se o to vlastně ani moc nezajímal. Prostě je dodávala a to stačilo."

"Součástí jejich dohody bylo, že bude mít od jeho firmy zdarma právní poradenství. Můj otec vybral mě, jako toho, kdo bude plnit jeho dluhy… teď, když je mrtev."

"Omlouvám se, zemřel poslední dobou?"

"Před šesti měsíci, vlastně téměř přesně na den… každopádně můj otec byl Vanessou velmi zaujat. Já jsem ji potkal jen jednou. Mě se zdála jako přízrak, ale můj otec mi o ní vyprávěl příběhy, které způsobily, že jsem o ní začal smýšlet jako o něčem… neobvyklém."

"Jaké příběhy?"

"Nejsem si jistý, jestli jsou podstatné, Solomone, a vzhledem k času bych raději přešel k jejím přáním, které souvisí s její závětí. Stanovila, že ti mám poslat to video, o kterém předpokládám, že jsi ho již viděl. Je to tak?"

"Ano." Přikývl jsem.

"Řekl jsi, že jsi navštívil její rodiče, takže předpokládám, že jsi také potkal Jaylee, její dceru. Je to tak?"

"Ano."

"To byly požadavky pro uplatnění další části její vůle, jejíž odhalení pro mě bude trochu náročnější."

Dan se odmlčel, jako by četl složku před sebou, ale jeho oči namísto toho spočívaly na stole. “Podívej, Solomone, nevím proč, ale Vanessa ti jako příjemci jejího srdce důvěřuje, že budeš mít nejlepší vliv na její dceru. Chtěla by, abys adoptoval Jaylee.”

Měl jsem takový dojem, že očekává, že budu reagovat s rozčarováním, ale já jsem se na něho klidně podíval. “Já vím.”

“Cože? Jak to můžeš vědět?” Zeptal se Dan se zmateným výrazem rozšiřujícím se mu po tváři.

“To bych raději nezmiňoval.”

“Hm, jsem Vanessin právník, takže mi o Vanesse nemůžeš říci nic, co by mě překvapilo nebo šokovalo. Tak to nezatajuj jen proto, že si myslíš, že to je příliš bizarní nebo… podivné. S ní bylo všechno neobvyklé, jak jsem již říkal.”

Na Danovi bylo něco pod jeho maskou či profesionalitou, co jsem cítil, že není připraveno na Vanessin účel a kdybych mu začal vyprávět jednu věc, vedlo by to ke druhé a potom by se odhalila celá Vanessina struktura. To jsem nemohl udělat. Ona by měla zůstat tajemstvím.

“Její rodiče nejsou tou myšlenkou příliš nadšeni,” řekl jsem. “Její nevlastní otec je bohatý a Corin, její matka, mi už řekla, že on podnikne všechny právní kroky k tomu, aby adopci zabránil.”

“Právní záležitosti můžu vyřídit, s tím si nedělej starosti. Důležitější záležitostí je tvé přijetí. Přijímáš to?”

“Adopci?”

“Ano, adopci Jaylee, kde ty budeš jejím poručníkem.”

“Já ano, moje žena ne.”

Dan se opřel do své židle. “Ano, to tu věc komplikuje, ačkoliv věřím, že to Vanessa předpovídala.”

“V jakém smyslu?” zeptal jsem se.

“Jako poručníkovi Jaylee ti také bude dáno, jak je stanoveno v její závěti, o něco více než šest miliónů dolarů. Předpokládám, že to by mohlo změnit názor tvé ženy.”

Teď jsem byl ohromený já. Jak mohla Vanessa získat tolik peněz? Podíval jsem se na Dana a on reagoval, aniž by se má otázka stihla vůbec materializovat.

“To je spoustu peněz, já vím. Jak říkám, pomáhala mému otci - měla jistý dar a použila jej tak, aby dosáhla toho, čemu věřila. A to, čemu věřila, bylo, že ty, Solomon, bys měl vychovat její dítě.”

“Mám dvě děti…“ zašeptal jsem.

“Teď budou moct chodit do nejlepších škol. Vanessa určila, že její peníze budou pod tvou kontrolou. Můžeš peníze použít jakýmkoliv způsobem, který budeš považovat za vhodný. Jsi jediný správce účtu.”

Vířilo kolem mě stovky otázek. “Stále nechápu, jak Vanessa přišla k takovým penězům. Je to skutečné?”

Dan se široce usmál. “Ujišťuji tě, že to je skutečné. Naše právnická firma má ve svěřenectví účet u naší banky, který vydělává úroky dokonce i teď, když spolu mluvíme.”

“Jak to?”

“Jak jsem řekl, můj otec byl velmi bohatý člověk. I když poskytl jen zlomek výnosů svých investic Vanesse, stále to jsou milióny. Zanechal jí ty peníze. Není o tom pochyb, ty peníze jsou volné a čisté.”

“Jsou nějaké právní dokumenty, které budeš muset podepsat, a my s tebou budeme konzultovat nejlepší způsob, jak se vyhnout těm otravným výběrčím daní, ale i v tom nejhorším případě ti zůstane víc než pět miliónů dolarů a to i proto, že naše právní poplatky jsou zdarma.”

“Zdá se, že Vanessa to všechno velmi pečlivě naplánovala,” napůl jsem zamumlal. “Jsou nějaké další… její plány?”

“Jsou, ale v této chvíli ti je nemůžu svobodně říct.”

“A co Jaylee v tom všem? Co její pocity? Její názor?”

“Všechno má svůj čas, Solomone. Vanessa… řekněme, že s tím ve svých plánech počítala.”

“Skutečně si nepřeji právní bitvu. Její rodiče se dozvědí o těch penězích a budou si myslet, že to je jediný důvod, proč jsme Jaylee adoptovali…“

“Máme přístup k nejlepším právním mozkům na světě. Zvládneme to, tak si s tím nedělej starost. Je to skutečně, jak jsem již řekl, jen záležitost tvého rozhodnutí. Jestli ty dokumenty chceš podepsat, můžeme zítra začít a během šesti týdnů to bude hotové.”

“Jak? Vanessini rodiče se budou bránit zuby nehty.”

“Solomone, o to se postarám já. Dobře?”

“Nemůžu podepsat nic, aniž bych si promluvil se svou ženou…“

“Ano, dobře, ona taky bude muset podepsat nějaké dokumenty… samozřejmě, takže ji musíš do tohoto rozhodnutí zahrnout. Jen hypoteticky mluvím o podpisu dnes. Vanessa si přála, aby adopce postupovala ve fázích a doufala, že to poskytne tvé ženě dost času na to, aby se přizpůsobila… té situaci.”

Odmlčel se a podíval se na své náramkové hodinky. “Udělal jsem kopie dokumentů, které budete muset oba podepsat, a udělám si čas, abych vám zodpověděl vaše otázky, až si je budete v následujících dnech pročítat. Je to fér?”

Přikývl jsem. Zdálo se, že celá věc je naprosto absurdní a neskutečná. Vanessa nebyla samotářský introvert potýkající se s potížemi, jak jsem si ji představoval. Byla mnohem více stratégem, plánovačem, který viděl daleko do budoucnosti, a který chtěl zajistit její případnou podobu. Byl jsem v údivu nad její schopností ovlivnit můj život, aniž bychom se potkali. Nevěděl jsem, jak je to možné, ale ona mě vedla přesně k tomu, co plánovala.

“Ještě jedna věc,” řekl Dan, když se postavil a posunul ke mně papír. “Když to tady podepíšeš, budeš oficiálním signatářem účtu.”

“Co to znamená?”

“Že ty peníze jsou tvoje.”

“Cože?”

“Peníze jsou tvoje. Vanessa neudala žádné podmínky, že musíš adoptovat Jaylee, abys dostal ty peníze. Peníze jsou tvoje. Musím ti poslat nějaké bankovní informace, ale to můžeme udělat po telefonu. Podepiš to, a já na tebe účet ráno převedu. Možná to bude trvat pár dní, než dojde k oficiálnímu přepsání - než budeš moct začít utrácet, ale je to jen bankovní formalita.”

“Děláš si ze mě legraci?”

“Solomone, jestli je něco, z čeho si nikdy nedělám legraci, tak jsou to peníze, zvláště v tomto množství.”

Vytáhl zlaté pero z náprsní kapsy svého obleku a podal mi ho. “Jsou tvoje. Bez podmínek.”

“Jeden podpis a dostanu šest miliónů dolarů?”

“To je před zdaněním, ale ano, peníze jsou tvé.”

Podíval jsem se dolů na nevinný kus papíru. Má mysl stěží dokázala číst. Byl jsem v jakémsi stavu zpomaleného šoku. Viděl jsem čísla účtu, své jméno, jméno právní firmy a otisk červeného razítka s nápisem “Toto není kopie!”

Podíval jsem se na Dana a mé oči zřejmě stále prozrazovaly nevíru.

“Tak si to přála, Solomone. Já jen plním její přání. To je všechno, co dělám. Podepiš to a pak mi dej vědět, jaké ty a tvá žena máte otázky, až si toto budete číst.” Posunul ke mně po stole koženou složku.

Podíval jsem se znovu dolů na ten papír, podpisovou linku, která byla prázdná nad mým strojově napsaným jménem: Solomon D. Tonum. Náhle do mě vjel impulz a já jsem se podepsal. Jak je to možné? Jak si mnou může být tak jistá? Já jsem si nebyl.

Dan se na mě usmál, když bral podepsaný papír a dával ho do složky. “Udělám kopie a pošlu ti je zítra ráno.”

Pomalu jsem položil pero zpátky na stůl. Dan se ohnul, zvedl ho a elegantně vrátil zpět do své kapsy.

“Budeš potřebovat ještě něco?” zeptal se.

Postavil jsem se, zastrčil židli a najednou jsem si uvědomil, že se mi trochu třesou nohy. Na vteřinu či dvě jsem se podržel stolu, než jsem získal rovnováhu. “Ne, proberu to se svou ženou. Myslím, že bude mít mnoho otázek, ale… ale chtěl jsem ti poděkovat, za tvou pomoc s touto záležitostí.”

“Rádo se stalo.” Napřáhl ruku a já jsem mu s ní pevně potřásl. “Vyprovodím tě ven.”

Následoval jsem ho k věšáku, kde jsem si vzal svou bundu, svou novou složku a ještě jednou naposled potřásl Danovi rukou. Jako omámený jsem vyšel z kanceláře.

Z jízdy výtahem dolů do haly zaplněné výstavou přepychových soch si toho mnoho nepamatuji. Sotva jsem zaregistroval taxíka, který tu zastavil a nabral mě. Dokázal jsem jen uvažovat o tom, jak se mi najednou změnil život. Pak jsem si uvědomil, že na tom nebylo nic náhlého. Od doby, co mám nové srdce, stoupám po spirálovém proudu, který je neviditelný všem, kromě jedné osoby - Vanessy. Vypadalo to, že jen ona skutečně ví, kam ten proud dovede mě a její dceru.

Musel jsem vymyslet, jak tuto novinu sdělím Deryi. Dan měl pravdu v jedné věci; 6 miliónů dolarů udělá konverzaci mnohem lehčí.

Kapitola 73. Dvacet šest

Vlak jel o dvě minuty dříve. Povýšil jsem svou jízdenku na osobní kupé, které obsahovalo i lůžko, lenošku a dokonce i vlastní umývárnu. Chtěl jsem soukromí a teď jsem si ho dozajista mohl dovolit. Celou dobu, co jsem byl v taxíku a jel na vlakovou stanici, jsem uvažoval o tom, jestli mám zavolat Derye a říct jí tu zprávu, ale rozhodl jsem se počkat, až budeme spolu, protože jsem věděl, že jí budu moct celou situaci lépe vysvětlit a vidět její reakce.

Ačkoliv bylo soukromé kupé malé, bylo dobře vybavené. Neměl jsem žádná zavazadla, ale sundal jsem si svou bundu a pověsil ji na horní palandu postele. Vytáhl jsem svůj mobil a zrovna se chystal si něco přečíst, když jsem uslyšel podivný zvuk, jako když se mačká alobal a potom jsem okamžitě ucítil pach podobný střelnému prachu, který zaplnil celou místnost. Otočil jsem se a uviděl Burkhana.

“Našel jsem tě,” oznámil napůl s úsměvem.

“Našel… proč jsi mě našel?”

“Mám pro tebe novinky.”

“Dobře…“

“Vědí o Jaylee.”

“Kdo?”

“Však víš kdo,” zavrčel Burkhan. “Sledoval jsem ji.”

“Proč?”

“Však víš proč! Nehraj na mě hlupáka.”

Cítil jsem, že Burkhan má špatnou náladu. Měl na sobě své typické tmavé, otrhané roucho, držel svou odpornou hůlku a pro všechny smysly, které jsem měl, byl naprosto groteskní.

“Vypadáš nervózně,” řekl jsem. “Trápí tě něco?”
“Samozřejmě, že mě něco trápí, jsem tu, nebo ne?”
Opřel se o hranu spodní postele a dlouze se nadechl. “Jsem v nebezpečí.”
“Protože mi pomáháš?”
Přikývl.
“Jak se to dozvěděli?”
“On je Bůh, jak tedy myslíš?”
“To monstrum není Bůh…“
“Dobrá, tedy řekněme, že jeho moc se podobá Božské a u toho zůstaňme.”
Posadil jsem se a uvažoval, jak bych případně mohl pomoci Burkhanovi. “Nechtěl jsem, abys měl potíže. Proč mi pomáháš?”
Burkhan odvrátil pohled a zdálo se, že studuje lidi, kteří stále ještě nastupují do vlaku. “Viděl jsem, co dokážeš dělat… pouze jako prostý člověk a nic menšího. Myslím, že stojíš za ochraňování. To je všechno.”
“Proč sledují Jaylee?”
“To není jenom Jaylee nebo ty. Sledují každého, kdo hraje významnou roli v osvobození se, kterému říkají svrchovanost.”
“Co tím myslíš?”
“Ta věc, kterou objevíš… tak tomu říkají: Svrchovanost. Vědí, že je to odhalí. Jejich kontrola nebude dále fungovat. Budou vnímáni takoví, jací jsou a oni nebudou dál schopní vkládat strach do lidí, aby je mohli kontrolovat. Vidí tuto věc jako něco, čemu je potřeba zabránit.”
“Proč ji prostě nepřijmou? Proč nepřijmou to, že lidstvo se musí dál vyvíjet a uvědomit si své hlubší jáství?”
“Kontrola… tak je to jednoduché. Chtějí mít kontrolu nad planetárními zdroji, v to počítaje lidské zdroje. Chtějí si tuto kontrolu udržet tak dlouho, jak jen to je možné, takže jakákoliv událost nebo osoba, která ohrožuje tuto kontrolu, bude vnímána jako nepřítel. Chtějí mít své nepřátele pevně ve svých rukách. Najímají si bytosti jako mě, aby je stopovaly, sledovaly a podávaly jim o nich zprávy.”
“Není mnoho takových, jako jsi ty, takže je relativně snadné pro někoho, jako jsem já, tě sledovat.”
“Kolik je takových… jako jsem já?”
“V této chvíli jen dvacet šest.”
“Je dvacet šest Sonvertů…“
“V této době je dvacet šest inkarnací na planetě, jejichž osudem je stvořit událost, která je našemu druhu známa jako Svrchovanost. Je mnoho dalších, kteří se účastní na okrajových úrovních, ale ty my nesledujeme. To je příliš komplikované.” Trochu máchnul svými vystrašenými prsty.
“Co se děje… s těmito dvaceti šesti?” zeptal jsem se.
“Naší nejlepší strategií vždycky bylo dohnat je k šílenství, a když v něm jsou, vyhledají lékařské ošetření. Někdy je jim dokonce vnuceno. Ale na tom nesejde, my se prostě ujistíme, že jsou uklidněni. Léky je postaví do lajny. Někteří z nich pokračují žitím velmi produktivních životů... ale ta myšlenka či sklon k záchraně lidstva... ta zvadne a když se to stane, my je přestaneme sledovat. Naše práce je hotova.”
“A co Jaylee? Je jednou z těch dvaceti šesti?”
“Ona je…“ Zašeptal tak tiše, že vprostřed hluku na pozadí jsem si nebyl jist, co řekl.
“Cože?”
Burkhan se vzdorovitě rozhlédl kolem a potom se naklonil kupředu a s novou intenzitou zašeptal. “Ona je Tou. Tou, která udělá ten objev. To je ona. Celý náš druh to ví. Sledovali jsme ji už před tím, než se narodila - skrze její matku. Je to dědičné.”
“Takže vy způsobujete, že my zešílíme a tím přestaneme zkoušet osvobodit lidstvo z vězení, do kterého nás váš druh uvrhnul? Tak to je?”
“Tak to je.” Přikývl, na můj vkus příliš věcně.
“Do prdele!”
Burkhan sebou viditelně trhnul surovostí mé reakce.
“To je šílené!” řekl jsem. “Kdo rozhodl o tom, že lidé mají být vězni?”
“Neznám filozofické důvody, ani mě nezajímají. Vím jedno: buď budu dobře dělat svou práci, nebo budu trpět následky. V mém případě jsou následky nejisté, ale vím, že budou bolestné a neodvratné. Takže tím, že jsem ti řekl, co jsem ti řekl, riskuji úplně všechno.”
“Proč?”
“Už jsem ti to vysvětlil. Jsi první osoba, kterou sleduji, jež stojí za to, abych ji ochraňoval. Tak je to jednoduché.”
“Ty mě zachráníš a sám zemřeš. To nezní jako dobrá výměna.”
“Možná, ale mám naději.”
“Jakou?”
“Možná máš pravdu… že existuje jiný Bůh a ten mi odpustí.”
Než jsem mohl reagovat, Burkhan pomalu zmizel do šedivého světla malého kupé. Téměř jsem cítil jeho úsměv.

Podíval jsem se na místo, kde právě seděl. Jsem blázen? Jsem na nevyhnutelné cestě k antipsychotickým lékům, které ochromí tyto pocity? Které utiší tyto hlasy, potlačí tyto vize a vrátí mě do scvrklého normálu? Je to můj osud?

Zvedl jsem telefon. “Derya.”

“Ahoj, Sole.” Její hlas mě okamžitě utišil, nehledě na jeho odtažitý tón. “Můžu ti zavolat zpátky? Zrovna teď něco dělám a potřebuji to dokončit, než dnes odejdu… všechno v pořádku?”

“Jen jsem potřeboval slyšet tvůj hlas…“

“Jsi v pořádku? Zníš ustaraně?”

“Jsem v pořádku…“

“Kde jsi?”

“Ve vlaku, jedu domů.”

“Schůzka proběhla dobře?”

“Povyprávím ti doma… bylo to dobré. Dobré.”

“Dostal jsi to doporučení?”

“Ano, už jsem tam volal, abych si domluvil schůzku.”

“Dobře. Díky, Sole.”

Odmlčela se a já jsem shledal své myšlenky podivně tichými.

“Víš určitě, že jsi v pořádku?” ptala se.

“Miluji tě,” řekl jsem v reflexu, který jsem se téměř pokusil zastavit.

“... Sole, také tě miluji. To všechno zvládneme. Nedělej si s tím takové starosti, dobře?”

“Pokusím se.”

“Dobře, musím běžet, Sole, až přijdu domů, můžeš mi povyprávět o svém dni.”

“Dobře.”

“Ahoj.”

“Ahoj…“ strčil jsem telefon zpátky do kapsy a zíral ven na vlakovou stanici, která byla ponořená v tupém šedém světle deštivého odpoledne. Rychle se stmívalo.

“Proč jsi mi říkal o Jaylee?” Zeptal jsem se nahlas šepotem. Vlak sebou mírně trhnul a já jsem cítil, jak je vytahován ze stanice, jako by byl nějakou silou poháněn do neexistence.

Představoval jsem si sám sebe v nějakém budoucím čase, jak se na sebe dívám zpět, jak sedím zde v tomto osobním kupé. Jiné jáství, které hledí skrz obrácené čočky času. Bude mé budoucí jáství chápat mé volby? Bude na mě shlížet se soucitem? S odporem? Uvažoval jsem, jaké volby skutečně mám. Můžeme si volit osud? Možná jsem ty volby udělal již před tak dlouhou dobou, že už si je nepamatuji.

A tak jsem doufal, že mé budoucí jáství bude soucitné.

Kapitola 74. Vůle

Měli jsme pěknou rodinnou večeři. Koupil jsem čínskou večeři na doma v naší oblíbené restauraci, doma jsem ji nachystal a čekal, až Derya a děti přijdou domů. Bylo příjemné si sednout a uvolněně se s nimi při večeři pobavit. Řekl jsem jim o své návštěvě farmy Lonleyových, ale Jaylee jsem vůbec nezmínil. Marisa mi ukázala své fotografie z Černého Moře a z různých částí tureckého venkova. Jon mi vyprávěl všechno o svých dobrodružstvích s dědou v různých muzeích v Ankaře, které se pro něj zdály být na jeho výletě nejzajímavější.

Po přáníčkovém dezertu Derya připomněla dětem, že je čas, aby si udělaly své domácí úkoly a ony se neochotně odvlekly. Derya šla za nimi a ujistila se, že za sebou zavřely dveře a soustředí se na svá studia.

Čína na doma byla jak chutná, tak výhodná. Zabralo mi jen minutku uklidit stůl od následků naší hostiny. Nalil jsem pro Deryu a pro sebe víno a čekal na její návrat. Jak Derya scházela dolů po schodech, mé srdce začínalo zrychlovat.

“Jsem zpět,” oznámila a vklouzla do kuchyně.

Podal jsem jí sklenku. “Na dlouhý a láskou naplněný život. Na zdraví…“

Napila se. “To je výborné víno.”

“Cakebread 2005, Vintner´s Reserve.”

“Nákladná záležitost. Nevěděla jsem, že ho máme.”

“Neměli jsme. Vzal jsem ho, když jsem vyzvedával tu večeři na doma.”

“Dobře. Vypadá to, že se cítíš lépe, než když jsi mi volal z vlaku.”

“Ano, cítím.”

“Mám pocit, jako bychom něco oslavovali… oslavujeme?”

“Nevím, možná bychom měli.”

“Co se děje, vždycky to cítím, když máš něco, co mi chceš říct. Co je to?”

“Doktor Kendall byl nadšením bez sebe z mých statistik. Už žádná reakce odmítnutí. Všechny mé statistiky jsou v rozsahu normálu.”

“Skvělé. To stojí za oslavu.” Ťukla svou sklenkou o mou a dlouze se napila. “A co ty vize. Říkal o tom něco?”

“Ne, ani ne. Dal mi doporučení na doktora Carsona, kterému jsem zavolal a nechal mu v jeho ordinaci vzkaz, že s ním chci mít schůzku, ale ještě mi nezavolal zpět. Zavolám mu znovu ráno.”

“Dobře… a co ten právník?”

Odmlčel jsem se a uvažoval, kde začít. “Je těžké to vysvětlit…“

“Prostě mi to řekni celé od začátku do konce.” Derya přimhouřila oči.

“Vanessa pracovala s otcem toho právníka, se kterým jsem se dnes setkal. Jmenuje se Dan Archer.”

“Dan je syn nebo otec?”

“Syn.”

“A Vanessa pracovala pro jeho otce v právnické kanceláři?”

“Myslím, že to ne - spíše jako jakýsi poradce.”

“A co dělala?” zeptala se Derya.

“To neříkal, ale měl jsem ten dojem, že Danovu otci vydělala peníze… mnoho peněz. Každopádně Vanessa měla od jeho otce zdarma právní služby. On byl tím, kdo založil tu právní firmu. Zemřel před šesti měsíci.”

“Protože Vanessa měla právní služby zdarma, nechala sestavit doklady ohledně adopce Jaylee, kde mě ustanovila jako jejího poručníka.”

“Ale vždyť ona vůbec nevěděla, kdo jsi… to se chystala nechat své vlastní dítě někomu, kdo bude mít její srdce? To je šílené, ne?”

“Možná, nevím. Pointa je v tom, že Vanessa má za svými adopčními plány tuto velkou Manhattanskou právní firmu a její rodiče, podle Dana, nebudou schopni s ní bojovat.”

“Proč?”

“To přesně nevím. Zdálo se, že je o tom naprosto přesvědčen.”

Derya se dotkla mé paže a podívala se mi do očí. “A ty jsi mu řekl, že nemáme zájem, že?”

Rychle jsem se usmál a potom ztuhnul. “Podívej, k tomu jsem se vůbec nedostal… řekl jsem mu, že ty s tím nesouhlasíš…“

“Ale ty s tím také nesouhlasíš! Sole, to nebyl náš plán!”

“Počkej, dej mi čas na vysvětlenou.”

Derya se opět napila vína.

“Když Danův otec zemřel, Vanessa dostala velké množství peněz…“

“Kolik?”

“Přesné množství neznám, ale byly to milióny.”

“Ach…“

Zhluboka jsem se nadechl. “Vanessa založila účet se šesti milióny dolarů… a odkázala mi ho.”

Sledoval jsem, jak se Deryin obličej náhle změnil do výrazu šoku. “Cože?”

Přikývl jsem s nejistým úsměvem. “Jo, jsou moje. Už jsem to podepsal. Peníze budou převedeny na moje jméno během dvou nebo tří dnů.”

Derya se na mě podívala s rozšířenýma očima. “Šest… miliónů… dolarů?” Pronesla každé slovo s rozvahou skrz své hrdlo stažené napětím.

“Ano.”

“V čem je háček, Solomone? Musíme vychovávat její dceru? Dostane ty peníze její dcera poté, co jí bude osmnáct nebo něco takového?”

“Ne, nejsou žádné podmínky. Nemusíme adoptovat Jaylee, když nebudeme chtít. Šest miliónů je našich bez jakýchkoliv podmínek.”

“Panebože! Jsi si tím jistý?”

“Dan mi zítra ráno pošle kopie dokumentů. Můžeš se sama podívat.”

“Je to skutečné? Nejsou to tvoje halucinace? Není to jedna z tvých vizí?”

Vzal jsem koženou složku, kterou mi Dan dal, otevřel ji a vytáhl z ní nějaké dokumenty.

Derya je svými prsty prolistovala a podívala se na určité pasáže a pak se na jejím obličeji pomalu objevil úsměv. “Můžeme ty peníze použít, jak chceme?”

“Jak chceme. Dan říkal, že můžeme našim dětem zařídit nejlepší školy. Je naší volbou, jak ty peníze utratíme.”

“Panebože… zavazuje nás to?”

“K adopci Jaylee?”

“Ano. Možná je to způsob, jak nás Vanessa plánovala přimět k adopci.”

“Nejsou žádné podmínky,” řekl jsem, “ale já ji chci stejně adoptovat.”

Derya se na mě podívala jako někdo, kdo viděl něco najednou zmizet. “Proč?”

“Protože tak si to Vanessa přála.”

“A co její rodiče? A co Jayleen otec? Co si přejí oni?”

“Longleyovi si přejí Jaylee ponechat, ale Dan řekl, že změní svůj názor nebo prohrají právní spor, tím si nejsem jist. Co se týká Jayleena otce, je to hospodský povaleč a neobjevil se sedm let. Ani na něj nemají kontakt.”

“Nemá žádné sestry ani bratry?”

Zakroutil jsem hlavou.

“Šest miliónů dolarů… jsi si úplně jistý?”

“Jsem si jistý tak, jak jen můžu být.”

“Je to legální právní firma?”

“Jejich kanceláře jsou přepychové. Zabývají se obchodním právem, ale mají kontakty v oblasti rodinného práva a najmou si nejlepší lidi, aby to vyřídili. Deryo, podívej, vím, že máme svou vlastní rodinu a přibrání Jaylee bude zpočátku divné, ale já jsem se s ní potkal, ona je… je úžasná. Jestliže si Vanessa přeje, abych byl jejím poručníkem, musím to pečlivě zvážit.”

“Proč? Ona byla výstřední. Nechť jí Bůh dá spočinout, že ti dala své srdce a... ty peníze, ale to byla její volba. Neznamená to, že jsme zavázáni vychovávat její jediné dítě. Je to tak?”

“Neznamená to, že to musíme udělat,” řekl jsem tiše. “Ale já to chci udělat. Chci vychovávat Jaylee.”

“Ach… jsem opravdu překvapena, že něco takového od tebe slyším. Co se změnilo? Jsi skvělý otec, nevysvětluj si to špatně, ale výchova dětí? Vždycky ses zajímal o svou práci, nikdy ne příliš o děti.”

“To není pravda.”

“Dobře, a co moje pocity v celé této záležitosti?”

“Velice mě zajímají tvé pocity. Chci, abys byla účastna tohoto rozhodnutí. Jsem vstřícný, ale ty musíš mít otevřenou mysl. Třeba se s ní setkat…“

“S Jaylee?”

“Ano.”

Derya odstrčila svou židli a postavila se. “Nemyslím, že bych to chtěla, Sole. Skutečně nechci mít v naší rodině další dítě, zvláště ne takové, které přichází s celým tím břemenem…“

“Co tím myslíš, břemenem? Jaylee je sedm let a je naprosto nevinná. Jaké břemeno přinese do naší rodiny?”

Deryin obličej byl bez výrazu. “Možná to teď hned neumím vyjádřit slovy. Jsem nadšená z těch peněz, to je… to je nejlepší zpráva, kterou jsem za dlouhou dobu slyšela. Ale my jsme rodina, když přijmeme tu Jaylee, všechno to změní. A co pocity Jona a Marisy, neměli by se k tomu také vyjádřit?”

“Do jisté míry ano, ale rozhodnutí neleží na nich. Ty předpokládáš, že se jim to nebude líbit. Tím si vůbec nejsem jist, až se s ní setkají.”

“Takže ty chceš, aby se s ní setkaly i naše děti?”

“Ztratila matku. Nemá otce. Žije na farmě vprostřed ničeho se svými prarodiči. Myslím, že její prarodiče jsou skvělí lidé, ale Vanessa si prostě přála, aby její dcera žila s námi… a musela pro to mít nějaký důvod. Dobrý důvod.”

“Dobře, ten důvod bych prvně ráda znala.” Derya se na mě podívala svýma pronikavýma očima Středního Východu. “Znáš ho a nechceš mi ho říct?”

Zakroutil jsem hlavou a věděl jsem, že má ústa opouští polopravda. “Nevím to jistě, ale Vanessa cítila, že mě zná. Nějak mě znala. Možná byla senzibil nebo něco takového, nevím, jak je to možné, ale respektuji to.”

“Stále chci vidět to video,” řekla Derya a znovu se posadila ke stolu. “Možná… se budu do tebe v celé této záležitosti moct lépe vcítit, když uvidím Vanessu.”

“Budeš si myslet, že je blázen,” řekl jsem.

“Jak můžeš vědět, co si budu myslet?”

Podíval jsem se dolů na svou prázdnou sklenku vína a věděl jsem, že musím udělat nějaký kompromis. “Dobře, nechám tě podívat se zítra.”

“Proč ne teď?”

“Jeden krok po druhém.”

“Postupuješ pomalu kvůli mně, nebo sobě?”

“Kvůli sobě.”

Derya nahlas vzdychla. “Zítra jdu do práce, tak zítra večer. Domluveno?”

“Domluveno.”

Derya se na mě usmála a vzala mě za ruku. “Šest miliónů dolarů? Stále tomu nemůžu uvěřit. Co s těmi penězi budeme dělat?”

“Počkejme několik týdnů. Není kam spěchat.”

“Já vím, ale musíme se ujistit, že jsou v bezpečí… dobře investované… a tak.”

“K tomu všemu se dostaneme. Jsou v bezpečí, tam kde jsou.”

A to byl konec naší konverzace. Ještě jsme trochu hovořili o doktoru Carsonovi a strávili u kuchyňského stolu několik minut společným prohlížením jeho webových stránek. Web v podstatě propagoval jeho poslední knihu s názvem “Schizofrenie: strategie k uzdravení.”

Cítil jsem, jak do našeho vztahu vstoupilo uvolnění. Možná to bylo to víno, možná šest miliónů dolarů, možná můj stav dobrého zdraví potvrzený doktorem Kendallem, ale ať už byl důvod jakýkoliv, měl jsem s Deryou pocit blízkosti.

Bylo příjemné s ní sedět na stejné straně stolu.

Kapitola 75. Jsem svolný

Je pravda, že když Derya sledovala Vanessino video, byl jsem nervózní. Koutkem oka jsem pozoroval jazyk jejího těla. Celou dobu byla potichu. Nic neřekla, vůbec se na mě nepodívala. Vlastně vůbec neodtrhla oči od obrazovky.

Když video skončilo, otočila se a podívala se na mě. “Co děláš?”

“Co tím myslíš?”

“Ona je blázen, víš to, že?”

“To nevím.”

“Mentální nemoci jsou dědičné. Jaylee má pravděpodobně tu samou nemoc. A dokonce, i kdyby neměla, tak jen tím, že jí byla vychovávána, to vytváří dost problémů.”

To bylo teprve podruhé, co jsem viděl to video a byl jsem jím dojat stejně, jako když jsem ho viděl poprvé. Deryin útok nebyl neočekávaný, ale byl jsem zastižen nepřipraven na intenzitu jejich obvinění.

“Co konkrétně se ti zdá bláznivé?”

“Všechno…“

“To nic neříká.”

“Ona mluví o budoucnosti - naší budoucnosti - jako by to všechno naplánovala. Nemáš z toho husí kůži?”

“Kdyby byla jedinou…“

“Ach, jo, já jsem zapomněla, máš ještě toho šamana v Jižní Dakotě, který s tím souhlasí. Sole, toto je dvacáté první století. Ty jsi univerzitní profesor. Jak to můžeš brát tak vážně?”

Nevěděl jsem, jak mám reagovat. Měl jsem úplně svázaný jazyk. Jistá moje část byla v šoku, že Derya může napadnout to video způsobem, jakým to udělala. Záležitost s adopcí se náhle naplnila větším nesouhlasem a úzkostí. Jiná moje část věděla, že Derya slyšela jen malou část toho, co jsem zažil. Jak bych s ní tedy případně mohl sdílet všechno? Byl jsem ochromen, neviděl jsem žádnou cestu dál.

“Až se setkáš s doktorem Carsonem, vezmi toto s sebou. Myslím, že by to měl vidět.”

“Proč?”

“Protože to má na tebe jasný vliv. Ona je… ona je.... je to jako by tě hypnotizovala. Copak to nevidíš?”

Pomalu jsem zakroutil hlavou.

“Sole, ona nedělá předpověď nebo náznak nebo návrh toho, co by se mohlo stát… ona ti říká, co uděláš a kdy…“

“Co přesně se ti nelíbí?”

“Nelíbí se mi fakt, že ti říká, aby sis nebral své léky, a ty jsi je přestal brát…“

“A podívej, co se stalo. Mé statistiky jsou téměř perfektní.”

Derya mě ignorovala. “Nelíbí se mi fakt, že ti dala svůj deník. O čem je? Můžu ho vidět? Přečetl jsi ho už?”

“Ne, ne celý.”

“Mám prostě pocit, že tě využívá, Sole. Jako by měla nějaké poslání, které nemohla dokončit a teď chce, abys ji nahradil nebo něco takového. Určitě to musíš ukázat doktorovi Carsonovi.”

“Proč to napadáš?” zeptal jsem se. “Nevidíš její laskavost? Její schopnost popsat jemné…“

“S ní nemám problém. Ona je skvělá. Vypadá jako báječná osoba, ale zcela zřejmě jí není. Je posedlá. Je zaseklá ve svém malém světě svobodné matky umírající na rakovinu. To jí ani trochu nezávidím, ale nechci, aby se k tobě tímto způsobem natahovala. K něčemu tě zavazuje a dělá to tím, že ti říká lži…“

“Jaké lži?”

“Že objevíš něco, co změní vesmír… Sole, no tak, uznej, že to zní bláznivě.”

Začal jsem odpovídat, ale ona zvedla ruku. “Ani nezmiňuj toho šamana nebo tvého starého psychiatra. Neuznávám je za odborníky.”

Dlouze se nadechla a opřela se hlouběji do gauče. “Promluv si s doktorem Carsonem, ukaž mu to video a já bych s ním pak také měla ráda konzultaci.”

“Ty s ním chceš mluvit?”

“Chci toho být účastna. Chci slyšet názor profesionála. Možná, že přeháním nebo něco přehlížím, ale chci slyšet někoho, kdo mi řekne, co se tu děje.”

Nervózně se postavila. “Máš s ním setkání zítra v jedenáct?”

“Ano.”

“Vezmi to video s sebou a určitě se ho na to zeptej. Jsi s tím svolný, Sole?”

Odmlčel jsem se.

“Sole?”

Ochromení bylo zpět. Vypadalo to, že všechno se hroutí. Existovala jen jedna cesta: souhlasit.

“Jsem svolný.”

Kapitola 76. Ten je můj

Když jsem dorazil do ordinace, zdálo se, že je malá a trochu chladná. Ve vzduchu jsem cítil kávu. V mysli jsem si udělal poznámku, abych si bundu nechal na sobě. Když jsem nervózní, vždycky je mi zima a z nějakého důvodu jsem byl nervózní již od vstupu do ordinace.

Když jsem vstoupil, v čekárně byla starší žena. Četla si nějaký časopis a vrhla na mě rychlý plachý pohled.

“Můžu vám nějak pomoci?” zeptala se mladá žena od recepčního pultu, který byl zastrčený za rohem vchodu.

“Ano, v jedenáct hodin mám schůzku s doktorem Carsonem. Jmenuji se Solomon Tonum.

“Dobře, pane Tonume. Můžu vidět váš mobil, prosím?”

Podal jsem jí svůj mobil a ona si ho naskenovala. “Teď vy.”

Podívala se pryč, když jsem vkládal heslo. “Hotovo.”

“Děkuji. Můžete se posadit. Za minutu nebo dvě přijde. Dáte si kávu?”

“Ne, nechci. Ale i tak děkuji.”

O několik minut později se otevřely dveře a do recepce vstoupil náctiletý chlapec a za ním starší muž. Poznal jsem, že ten muž je dr. Carson. Chlapec vypadal, že plakal, ale pokoušel se být klidný.

Dr. Carson přišel k recepčnímu pultu. “Lindo, prosím tě, objednej Corrymu další návštěvu příští týden v pátek. Bude vám vyhovovat stejný čas?” Otočil se na čekající matku, která už se mezitím postavila a brala si svou bundu a kabelku.

“Ano, to bude vyhovovat.”

“Dobře.” Dr. Carson se podíval chlapci do očí. “Někdy se to zdá horší, než jaké to je. Toto je jeden z takových případů. Rozumíš?”

Potřásl chlapci rukou, otočil se a šel zpět do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Měl jsem skloněnou hlavu, protože jsem při chlapcově odchodu nechtěl být voyerem. Vypadalo to, že je rozrušený. Nicméně když jsem slyšel zavřít dveře, pomyslel jsem si, že je divné, že se mi doktor Carson nepřišel představit.

Když matka se synem odešli, v ordinaci nastalo tajemné ticho. Rozhlédl jsem se kolem. V zadním rohu čekárny stálo akvárium s mořskými rybami. Sledoval jsem, jak se barevná ryba pohybuje dovnitř a ven z velké duté kamenné struktury, která zaplňovala zadní část nádrže.

Najednou se otevřely dveře a v nich jsem spatřil dr. Carsona. “Pane Tonume, pojďte dál.”

Když jsem se k němu blížil, napřáhl ruku. “Já jsem doktor Carson, rád vás poznávám.”

“Děkuji. Já vás také.” Trochu jsem se při své úvodní větě přeřekl. Jeho ordinace byla dobře, ale nikoliv příliš honosně vybavená. Kolem kávového stolku tu byl nezbytný gauč a několik křesel. Stěna plná knih a zarámovaných diplomů, vypovídajících o jeho vzdělání, byla nikoliv decentním důkazem jeho odborné reputace.

“Takže pane Tonume, jak byste si přál, abych vám říkal?”

“Solomon mi vyhovuje, a vám?”

“Dávám přednost doktor Carson, jestli vám to nevadí. Vím, že to zní poněkud formálně a omlouvám se za to, ale vyhovuje mi to lépe než mé křestní jméno Gerald.”

Souhlasil jsem s ním.

“Posaď se tam a můžeme začít. Četl jsem tvoji složku, kterou mi poslal doktor Kendall, a mám pár otázek. Možná budou dobrým začátkem. Souhlasíš?”

“Jistě, to zní dobře.”

“Před sedmi týdny jsi měl transplantaci srdce, ženského srdce, jestli tomu dobře rozumím. Je to tak?”

“Ano.”

“Zprvu jsi měl reakci odmítnutí, která způsobila přinejmenším jeden zážitek blízký smrti. Je to tak?”

“Ano.”

“Během tohoto zážitku jsi měl nějaké… vize nebo konkrétní prožitky?”

“Ano, bylo to…“

Zvedl ruku. “Ne teď, Solomone. Jen chci procítit tvou situaci. Pak jsi měl téměř šest týdnů amnézii. Je to tak?”

“Ano.”

“Naprostou amnézii?”

Pro změnu jsem přikývl, ale protože si psal poznámky a v té chvíli měl hlavu skloněnou, rozhodl jsem se promluvit. “Ano, tak to bylo.”

“A ty ani tvá širší rodina nemáte ve své minulosti žádnou mentální poruchu. Je to tak?”

“Ano.”

“A doktorovi Kendallovi a své ženě jsi řekl, že vidíš divné vize během několika posledních dní. Je to tak?”

“Ano.”

“A že tyto vize vypadají ve všech ohledech naprosto skutečně?”

“Ano.”

“Děkuji ti, Solomone. Oceňuji tvou trpělivost, když jsem se snažil pochopit širší souvislosti tvého případu. Teď můžeme začít s tvými otázkami?”

Tázavě jsem se na něj podíval.

“Máš nějaké otázky, ne?”

“Vlastně ne.”

Dr. Carson se usmál. Bylo mu asi šedesát let, měl šedivé vlasy a vousy. Na sobě měl přes bílou košili oblečený hnědý pletený svetr s motivem bílého jelena a černé, dobře vyžehlené kalhoty. Byl celkem štíhlý, byl asi šest stop vysoký a měl nasazené zlaté želvovinové čtecí brýle.

Psal si nějaké poznámky do svého tabletu a pak vzhlédl ke mně, při tom si sundal čtecí brýle a strčil si je do kapsy u košile.

“Třeba můžeš začít tím, že mi řekneš, proč si myslíš, že tu jsi?”

Dotkl se svého tabletu a položil ho na kávový stolek před námi. “Věřím, že ti nebude vadit, když si budu náš rozhovor nahrávat. Chtěl jsem si dělat poznámky jen, co se týká rámce tvého případu. Ale když se pouštím do práce, raději si to nahrávám, protože tak nejsem zpomalen svým nemotorným psaním. V pořádku?”

“Jistě, to je v pořádku.”

“Tak do toho, řekni mi, proč jsi tu.”

Prohrábl jsem si rukou vlasy a dlouze se nadechl. “Od mé operace vidím docela pravidelně jisté věci.”

“Definuj, co je to pravidelně.”

“Každých pár dní, ale některé dny mám ty vize dvě nebo i tři denně.”

“Byly tyto vize skutečné, ve smyslu, že jsi byl plně při vědomí, když se přihodily?”

“Nebyl jsem vždy bdělý… ne, někdy jsem omdlel… spadl do jiné reality.”

“A když jsi spadl do těchto jiných realit, uvědomoval sis tuto realitu?” Ukázal na zem.

“Někdy.”

“Solomone, řekl jsi, že ne vždy jsi byl bdělý, což znamená, že jsi někdy bdělý byl, když jsi ty vize měl. Rád bych, abys vzal jeden z těchto případů a přesně mi řekl, co se dělo.”

Najednou jsem byl nervózní. “Když vám jednu z těchto vizí řeknu bez kontextu, nebude to dávat žádný smysl.”

“To je v pořádku. Mě vůbec nezajímá, jestli dávají smysl. Jen hledám další informace. Teď mě vyprávění příběhů příliš nezajímá. Dobře?”

Přikývl jsem. “Dobře, jednou jsem seděl na zahradě a odpočíval v rozkládacím křesle a ta ženská entita si sedla vedle mě. Její jméno je Nammu. Je to velmi okouzlující žena, ale jenom co se týká vzhledu. Má jen jeden cíl: vyhrožovat mi tak, abych zůstal normálním člověkem.”

“A proč tomu tak je, Solomone, proč chce, abys zůstal normálním člověkem?”

“Protože věří, že asi za čtyřicet let udělám důležitý objev, který umožní lidstvu vidět svou duši.”

“A ona nechce, aby lidstvo vidělo svou duši?”

“Ne.”

“Proč?”

“Protože ona a její druh by ztratili kontrolu nad lidstvem…“ Zastavil jsem se vprostřed věty. Poznal jsem, asi příliš pozdě, jak bláznivě mé vysvětlení musí znít. Kdybych slyšel vyprávět někoho tuto historku před pouhými několika měsíci, určitě bych ho na místě prohlásil za úplného blázna.

“Pokračuj,” povzbuzoval mě doktor Carson.

“Nemůžu.”

“Proč?”

“Zní to bláznivě. Myslím, že potřebujete znát celý příběh, abyste pochopil souvislosti a to by zabralo hodně času.”

“Myslíš, že trpíš halucinacemi, Solomone? To je tvá diagnóza?”

“Podívejte, jsem profesorem mediálních technologií. Měl jsem transplantaci srdce, protože bez ní jsem byl mrtvý člověk. Nějak se přihodilo, z boží prozřetelnosti, že jsem dostal srdce - nikoliv průměrné srdce. Dostal jsem srdce od ženy, která byla, podle mého skromného názoru a nejbližšího pojmu - svatou na této planetě. Jakmile se její srdce dostalo do mého těla, začaly se dít věci. Některé z těch věcí teď můžou vypadat bláznivě, to připouštím. Ale jsem blázen jenom proto, že vidím a slyším věci, které druzí ne? To si nemyslím.”

Dr. Carson zůstal chvíli potichu. Poprvé jsem si všiml, že má v rohu kanceláře hodiny po dědečkovi, napůl skryté za jeho knihovnou. Tikot času ohlásil sám sebe v tiché a poněkud dlouhé pauze, jež zaplnila místnost.

“Doktor Kendall poznamenal, že ses setkal s rodiči dárce. Jaké to bylo?”

Klidně a sebejistě se na mě podíval. Vypadalo to, že můj zážitek s Longleyovými ho opravdu velmi zajímá, ale něco ve mně křičelo, abych mu to neříkal. “Dobré.”

“Dobří lidé?”

“Velmi dobří.”

Věděl jsem, že Derya by byla rozzlobená, kdybych dr. Carsonovi neukázal to video. A tak jsem vytáhl svůj telefon. “Moje žena mě požádala, abych vám ukázal toto video. Vím, že to je podivný požadavek, ale bude to první věc, na kterou se mě zeptá… ukázal jsi mu to video?”

“Teď?”
“Ano, jestli chcete, je asi jen deset minut dlouhé.”
“Co to je?”
“Je to od mé dárkyně.”
“Ty znáš svou dárkyni?”
“Ne, její právník mi to poslal po její smrti. Viděl jsem to poprvé pár týdnů po mé operaci.”
“Proč tvoje žena trvá na tom, že to musím vidět?”
“Myslím, že chce znát váš názor, co se týká jejího vlivu na mě.”
“Jaký má na tebe vliv?”
“Nevím. Z mojí perspektivy nikoliv velký, ale moje žena je jiného názoru.”
Natáhl jsem se k němu s mobilem ve své ruce. Nejdřív byl tou myšlenkou zneklidněn, ale poté co video začalo hrát, pomalu ho zaujalo a asi po minutě jazyk jeho těla ožil a oči se rozjasnily. Asi v polovině filmu si udělal pár poznámek a já jsem měl pocit, že zapomněl na to, že jsem v místnosti.
Poslouchal jsem Vanessin hlas v malém telefonním reproduktoru, ale neviděl jsem ji. Její slova byla duchaplná a hluboká. Jak by mohl někdo slyšet tato slova a myslet si o ní, že je blázen? Ztratil jsem všechnu soudnost?
Když video skončilo, dr. Carson si utřel rukou oči. “To je jeden z nejsilnějších filmů, které jsem kdy viděl. Není to herečka, víš to určitě?”
“Ne, to je Vanessa, má dárkyně.”
“Víš to určitě?”
“Ano… setkal jsem se s jejími rodiči a viděl její fotografie. Je to ona.”
“Omlouvám se, že se na to ptám, ale svět na nás může hrát podfuky a já jsem byl některých účasten.” Zhluboka se nadechl.
Dr. Carson se ke mně naklonil, vrátil mi můj telefon a potom si sedl zpět do křesla. “Jak ses cítil, když jsi to poprvé viděl?”
“Byl jsem šokován,” odpověděl jsem.
“V dobrém slova smyslu?”
“Myslím, že ano.”
“Vanessa… je tvá dárkyně, že?”
“Ano.”
“Je zvláštní - o tom není pochyb. Co tvojí ženu tolik zaujalo na tom videu?”
Ulevilo se mi, když jsem viděl jeho reakci. Vypadalo to, že je tím videem opravdu dotčen a že se mnou téměř sympatizuje. “To je velice složitá situace a znovu říkám, že souvislosti jsou vším.”
“Dobře, proč mi tedy neřekneš souvislosti?”
“Vanessa má dítě, Jaylee. Je jí sedm let a žije se svými prarodiči na farmě na severu státu New York. Vanessa chce, abych adoptoval Jaylee.”
“Vanessa mi také zanechala velkou sumu peněz, což jsem zjistil před pouhými několika dny. Právě adopce je tou komplikací a tím, z čeho moje žena není moc nadšená.”
“Říkal jsi, že Vanessa ti zanechala peníze…“
“Ano.”
“Jsou tyto peníze závislé na adopci Jaylee?”
“Ne.”
“Ale tvá žena cítí tlak?”
“Předpokládám, že ano.”
“Setkal jsi se s Jaylee?”
“Ano.”
“A tvoje žena?”
“Ne.”
Něco si poznamenal. Místnost znovu upadla do ticha a pronikavého tikotu. Najednou se mi zamotala hlava a vedle sebe jsem uviděl píchnutí zářivého světla. Otočil jsem se a uviděl Nammu, jak leží na gauči jako královna Nefertiti v honosném rouchu v barvách zlaté, tyrkysové a sytě hnědé s nádechy purpurové.
“Ten se mi líbí mnohem víc.” Ukázala na dr. Carsona, který si psal své poznámky.
“Co chceš?” dožadoval jsem se a pokukoval na Nammu.
“Ten je můj.” Zasmála se se vší svou zlobou v závěsu.
“Vidíš někoho?” zeptal se dr. Carson s náhlou intenzitou.
Ukázal jsem na gauč. “Vy ji nevidíte?”
“Samozřejmě, že mě nevidí,” oznámila Nammu. “To je na tom zábavné.”
“Solomone, popiš, co vidíš.” Jeho hlas zněl autoritativně.
“Ta ženská entita, o které jsem vám říkal…“
“... Tak ty mi říkáš takto, ženská entita! Myslela jsem, že jsme milenci!” Znovu se zasmála jako někdo, kdo se baví tím, že sleduje mučení svého nejhoršího nepřítele.
“Drž hubu!” zakřičel jsem.
“Solomone, řekni mi, co vidíš. Soustřeď se! Poslouchej můj hlas.”
“Nammu, leží na gauči… tam!”

“Ona je tou, která se tě snaží přesvědčit, abys byl normální?” zeptal se a v jeho hlase rostlo vzrušení.

“On je úžasný…“ radovala se Nammu. Postavila se a šla přímo k dr. Carsonovi. Dokonce jsem trochu mohl vidět skrz její tělo. Dr. Carson se na mě díval a seděl na hraně svého křesla.

Nammu prohrábla rukou jeho vlasy. “Žárlíš?”

“Drž hubu!” řekl jsem znovu.

“Opravdu bys měl rozšířit svůj slovník, můj drahý.”

“Odejdi! Hned!”

“Popiš, co vidíš, Solomone.”

“To video Vanessy byl krásný dotek,” řekla Nammu a hodila na mě pohled přes rameno. “Skoro jsi ho dostal. Teď si budeš užívat život ve světě lithia. Sbohem, Solomone.”

Ve zlomku sekundy Nammu zmizela. Uvědomil jsem si, že mám napůl otevřená ústa a slintám. Stál jsem na nohou a paže se mi třásly. Neměl jsem ponětí, jak se to přihodilo - proč jsem byl tak rozhněvaný. Měl jsem ji ignorovat. Prostě jsem ji měl ignorovat. Ale bylo příliš pozdě.

Pomalu jsem znovu nabyl smyslů, posadil se a rukávem košile si utřel ústa.

“Co se to dělo?” řekl jsem.

“To je dobré, Solomone. Jsi v pořádku. Všechno je v pořádku, uvolni se. Co cítíš právě teď?”

“Hanbu.” Hlas se mi třásl a byl zahalený v šepotu.

“To je v pořádku. Není na tom nic zahanbujícího. Jsi jen pod velkým stresem. Stres může dělat divné věci. Poradíme si s tím. Myslím, že to je pro dnešek všechno, Solomone. Jdu ti předepsat nějaké léky, které ti pomůžou mít pod kontrolou tyto halucinace, takže už se nebudeš muset zabývat takovými, jako je Nammu. Dobře? Budu hned zpátky.”

Přikývl jsem a poslouchal ho jen napůl a napůl byl ve svém světě zoufalství. Cítil jsem, jak Nammu šeptá pozlacené slovo: šachmat. Copak mě Burkhan nevaroval? Neposlouchal jsem ho. Nechoval jsem se správně. Zvoral jsem to. Vůbec jsem neměl takto reagovat!

Copak jsem se zbláznil? Jsem snad schizofrenik - ztracená existence, která je parazitem společnosti? Panebože, najednou se mi chtělo umřít. Co se to děje? Začal jsem plakat.

To byla jediná věc, která se mi vzdáleně zdála přirozená, a která byla v mé moci.

Vprostřed mého vzlykání jsem slyšel dr. Carsona, jak mumlá k někomu v další místnosti. Našeptával svůj předpis lékárnici. Elixír normálnosti bude připraven do plastových ampulí a označen varováním, které se rozšíří na síť. Téměř jsem slyšel křehký zvuk pilulí proudících z trychtýře do nádobky pod ním jako přesýpací hodiny, jež zaplňují vypoužívané hory naděje.

Byl jsem naprosto zoufalý.

Kapitola 77. 911

Popsat mou zkušenost v ordinaci dr. Carsona bylo nemožné. Když se Derya ptala, řekl jsem tak málo, jak jen to šlo. Byla velice šťastná, když slyšela, že budu brát nové léky, které odstraní iluze a halucinace. Tato nová slova se stala součástí mé rodiny. Nenáviděl jsem je. Nenáviděl jsem je jako žádná jiná slova. Jestli jsi někdy byl obviněn ze šílenství, garantuji ti, že tato tři slova budou na prvních místech tvého žebříčku.

Jaké je to třetí slovo? Schizofrenie. To jsem také nenáviděl.

Měl jsem šest miliónů dolarů na bankovním účtu a v životě chaos. Byl to obrovský rozpor. Hrozná propast. Chtěl jsem běhat po loukách a křičet radostí, běhat se svými dětmi a s Deryou po zlatých plážích, které byly hned na druhé straně kopce, ale byl jsem označen slovy, které by potopily i ty největší lodě a ponořily je do hlubin oceánu.

Ironií bylo, že když se na lidi usměje štěstí, obvykle mluví o tom, jak jejich loď konečně připlula domů. Ale já jsem to viděl tak, že má loď pomalu klesá do nezmapovaných hloubek nějakého neznámého moře, odkud se ji nikdo neodváží zachránit nebo si ani netroufne o tom napsat báseň. Jedním slovem jsem odešel.

V tomto stavu nevím, kam jsem odešel. Stále jsem tu chodil po okolí a mluvil s lidmi. Stále jsem byl vzhůru nebo spal. Stále jsem jedl a někdy jsem dokonce ve své hrudi slyšel otřásat se smích, ale život už nebyl stejný. Byla v něm prázdnota, pocit ztráty. Bylo to mimořádně bolestné vykolejení života, který byl před tím tak nadějný, že při jeho ztrátě byla sama naděje nahrazena nepřijatelným, nehybným vesmírem.

Stal jsem se velmi úspěšný v udržování všeho, co se dotýkalo slov na mém seznamu, za sebou - neviditelné a utišené. Při několika málo příležitostech se stalo, že se to vynořilo na povrch jako jiskry před vznícením, ale jiskry jsou v pohodě. Zemřou dříve, než je lze pojmenovat. Vystrčí své hlavy ven, zavolají svá slova šílenství a stáhnou se dříve, než může být slovům porozuměno.

Byla mi předepsána antipsychotická polyfarmaka, která zajistila mé zotročení do morálky mýdlové opery, jež mi umožňovalo dostatečně vnímat svět, mou rodinu a přátele a dokonce mi umožňovalo věřit, že jsem součástí jejich světa. Ale já jsem tomu nikdy nevěřil. Nikdy. Obával jsem se toho. Cítil jsem, že svět, ze kterého pocházím, je i světem, kterému musím být doručen. Tento svět mezi nimi, do toho jsem nepatřil.

Šel jsem na několik sezení s dr. Carsonem. Poslední bylo s Deryou, tak jak si přála. Celá věc s adopcí Jaylee byla posunuta někam do budoucnosti s mocným označením: eventuálně možné. Všechno se stalo

závislým na mém uzdravení ze šílenství. Mé jméno bylo dočasně odebráno z bankovních účtů. Má práce byla ve stavu dlouhodobé nemocenské. Má rodina opatrně čekala na známky toho, že jsem opět duševně zdravý, uzemněný, normální, v rovnováze, zdravý, svéprávný a zodpovědný (mimochodem, tato slova doplňovala můj seznam na deset nejnenáviděnějších slov).

Vím, že jen blázen může mít seznam takových slov.

Jediná věc, která v mém životě měla význam, byly vzpomínky. Není to ironie? Já a vzpomínky, to bylo jako olej a voda. Ale už tomu tak není, teď ve vzpomínkách žiju. Dokázal jsem strávit celé dny vzpomínáním na vizi ostrova a vybavováním si Zenit. Dokázal jsem si představovat Trisiel v celé její barevné slávě a připomínat si její slova. Někdy jsem dokonce dokázal objevit i nová slova, ale ta jsem si příliš nepamatoval.

Mým útočištěm byly mé děti. Kdybych nemohl žít pro ně, nevím, jak bych přežil. Chápaly mě jako nikdo jiný, přestože jsem cítil jejich strach z mého stavu. Slyšely ta slova.

Ta tři slova se toulala po našem domě jako malí divocí koně. Ta slova měla moc zformovat druhou osobu takovým způsobem, že vypadala jako nebezpečná, i když takovou nebyla. Předpokládám, že pro některé jsem nebezpečný byl, ale ti žili někde úplně jinde a už mě nikdy nenavštívili.

Nammu byla pryč. Boho-monstrum také. Dokonce i Burkhan. Někdy jsem se modlil k Dou Xingovi a doufal, že mě slyší. Někdy jsem se modlil ke svému stvořiteli a říkal věci, které nebyly vždy laskavé nebo věcné, ale chtěl jsem, aby můj stvořitel věděl, že má svobodná vůle nebyla uznána. Nebo to tak vypadalo. Ale mé modlitby byly řídké a nezažehly nic trvalého, co bych mohl cítit, dotknout se toho nebo si to uchovat.

Potřeboval jsem pochodeň, pořádnou vatru, kterou bych mohl ovládat a vrhnout ji do temnoty, která mě obklopovala. Takovou vatru, kterou bych mohl udržovat a znovu ji vrhat a při tom doufat, že nikdy nespadne do vody nebo do propasti. Moci doufat, že její světlo mě dovede k nové jasnosti.

V tomto stavu odchodu jsem se učil babylónským jazykům. Byly jednoduché: nauč se skrývat. Nauč se být tím, čím si přejí druzí, abys byl. Dávej jen to, co chceš sám dostat. Záležitosti pravdy ponech jiným. Co se týká Boha, předstírej poslušnost. Konej jen to, co druzí obdivují. Nikdy nežij z duše, pokud nejsi svatým. To jsem se všechno naučil. Bylo to napsáno na každé výloze města šílenství.

Přišel jsem dolů s dětmi, abychom si dali oběd a Derya byla zaneprázdněna přípravou sendvičů a nápojů. Byla buď sobota, nebo neděle, protože děti byly doma. O to, který je den, jsem se příliš nestaral. Jeden den byl jako druhý. Zazvonil telefon a Derya vyběhla z kuchyně poté, co v rychlosti položila talíře na stůl a řekla nám, abychom jedli.

Podíval jsem se na svůj sendvič a studoval ho jako objekt archeologického významu.

Jon mě sledoval. “Co je na tom tak zajímavého, tati?”

“Vidíš ten obraz?”

Jon vstal ze své židle a podíval se. “Myslíš toto?”

“Ano, to.”

“Vypadá to jako obličej.”

“Je to obličej.”

“Čí?” zeptala se Marisa.

“Myslím, že to vypadá jako Jon,” řekl jsem.

“Chystáš se mě sníst?” řekl a smál se.

Zakroutil jsem hlavou. “To nemůžu. Ten sendvič bys měl sníst ty, ne já.”

“Vyměním si to s tebou,” nabídl Jon, posunul svůj talíř a vyměnil sendviče jako kouzelník.

“Dobře, tvůj teď nemá žádný obličej.”

Jedli jsme své sendviče a smáli se, jak Jon jedl svůj obličej na sendviči. Na konci oběda se začal Jon potit a udělalo se mu nevolno. V jednom okamžiku se na mě podíval a oči se mu trochu začaly otáčet nahoru. “Tati, není mi dobře.”

“Deryo!” zakřičel jsem z plných plic. Marisa si dala ruce na uši a trhla sebou. “Deryo!”

Jon se na své židli zhroutil a pomalu se sesunul jako loutka, jež byla odložena svým loutkařem. Pomalu klesnul na podlahu a ležel tam jako zmuchlaná panenka. Marisa křičela. Já jsem byl vyděšen a nevěděl, co mám dělat.

Derya vtrhla dovnitř a očima doširoka otevřenýma se na mě podívala. “Co se stalo? Co se děje?”

“Jon.” Ukázal jsem na jeho malé tělo ležící na zemi v podivné pozici.

“Telefon - kuchyň … 911,” napůl zakřičela Derya.

“Pohotovost, jak vám můžu pomoci?”

“Potřebuji záchranku na 422 Lanebrook Road, můj syn je v bezvědomí.”

“Posílám sanitku, nezavěšujte, prosím.”

Poslouchal jsem, jako bych byl ve filmu. Derya byla dole na podlaze a chovala Jona, který nereagoval. Chtěl jsem pochopit, co se stalo, ale taková smršť aktivity byla pro mé smysly přespříliš a tak jsem pomalu ustupoval a přitom stále sledoval, co se děje. Vypadalo to, že Derya si mě vůbec nevšímá. Její příkazy byly zaměřené na Marisu a operátora 911.

Během doby, která vypadala tak na dvě minuty, zaplnil okolí zvuk záchranky a během několika sekund se záchranáři vyrojili v naší kuchyni. Byl jsem z toho vylekaný.

Derya se podívala na mě, když vynášeli Jona na nosítkách. Oči měla jako vlk. “Snědl Jon tvůj sendvič?”

Nechápal jsem. Proč se mě na něco takového ptá? Myslím, že jsem zakroutil hlavou. Bál jsem se.

“Vyměnili si je,” řekla Marisa.

“Zůstaň s tátou,” přikázala Derya a vyběhla z kuchyně za záchranáři.

Začal jsem si kousat nehty, což jsem poslední dobou dělával, a z kuchyně sledoval, jak sanitka s Deryou v závěsu vyrazila pryč s blikajícími světly a otravným zvukem sirén, který pomalu utichal.

Marisa ke mně přišla a objala mě. Stále jsem se díval z okna. “Co se stalo?” Ptal jsem se. “Co… se Jonovi stalo?”

“Je mu jen špatně, tati. Bude v pořádku.”

“Můžeme jet za ním?”

“Teď ne. Později. Dobře? Pojďme se podívat na televizi. Máma nám později zavolá a bude nás informovat.”

“Víš to jistě?”

“No tak, tati. Pojď. Můžeme se podívat na nějaký film, jestli chceš.”

Marisa mě lehce tlačila směrem k obývacímu pokoji a pomohla mi posadit se do mého oblíbeného křesla. Když se obrazovka rozsvítila, mé oči se tím jasem zavřely. Začal jsem uvažovat o tom, co se stalo. Jak poskládat kousky té záhady dohromady? Měl jsem nepříjemný pocit, že jsem zodpovědný za Jonovu nevolnost. Nějak jsem ji způsobil.

Najednou jsem z toho byl unavený. Má oční víčka se - jako těžké dveře - konečně zavřela.

Kapitola 78. Sekaná

Když jsem se probudil, v obývacím pokoji bylo tma. Mediální centrum bylo vypnuté. Malé světlo ze spořiče obrazovky vrhalo pár fotonů do místnosti - dostatek, abych viděl na ciferník svých hodinek. Bylo šest.

Slyšel jsem Deryin hlas. Postavil jsem se a krev se mi nahrnula do nohou. Šoural jsem se do kuchyně.

Deryin hlas byl tichý, ale většinu z toho, co říkala, jsem zachytil. Opřel jsem se o knihovnu a poslouchal.

„… on je ze Služeb Pro Ochranu Dítěte.”

“Ne, věříš tomu?”

“Cítím se dost zodpovědná…“

“Ne, neví to. Spí.”

“Dost na to, abych se sbalila na noc.”

“Marisa.”

“Nemám na vybranou, nikdo z našich přátel na něj nemůže dohlédnout.”

“Jen na noc.”

“Mami, musím běžet.”

“Taky tě miluji.”

“Budu.”

“Ty taky.”

“Ahoj.”

Když jsem vstoupil, světlo v kuchyni bylo ohromujíce jasné.

“Kde je Jon?”

Derya vypadala vylekaně. “Je v nemocnici, Sole. Copak si nepamatuješ?”

“Je v pořádku?”

“Otrávil se jídlem, to je všechno. Vrátila jsem se domů, abych nám sbalila na noc… zůstanu dnes s ním v jeho pokoji přes noc. Doktoři si ho tam pro jistotu chtějí nechat přes noc. Sám se tam trochu bojí.”

“Mám jet s tebou?”

“Ne… zůstaň třeba s Marisou a trochu se o ní postarej. Zítra je neděle a předpokládá se, že Jona pustí ráno, pravděpodobně kolem jedenácté. Pak hned přijedeme domů a užijeme si společně krásné odpoledne… třeba se podíváme na fotbal a uděláme si oheň. Dobře?”

Přikývl jsem a mé oči si stále přivykaly na světlo.

“Otrava jídlem?” řekl jsem.

“Hm hm.”

“Proč jsme ji nedostali i my - Marisa nebo já?”

“Vy jste oba měli krůtí maso z jiného balení,” řekla Derya a dívala se při tom na svůj telefon.

“Ach, rozmrazila jsem tvojí oblíbenou sekanou a je v lednici. Marisa má polévku - chce zhubnout. Už jsem s ní mluvila, ale ty jsi spal, tak jsem tě nechala spát. Každopádně až budeš mít hlad… najez se. Zavolej mi, pokud budeš něco potřebovat a dobře se postarej o Marisu.” Vzala tašku z kuchyňského stolu a políbila mě na tvář. “Odjíždím.”

“Ahoj…“ řekl jsem. “Řekni Jonovi, že ho miluji, dobře?”

“Zavolám ti, až přijedu do nemocnice, můžeš mu to říct sám.”

Přikývl jsem a pokusil se vyloudit úsměv.

“Marisa je nahoře ve svém pokoji. Nezapomeň ji zkontrolovat. Čau, čau.”

“Ahoj,” řekl jsem tiše.

O chvíli později jsem slyšel otvírání elektrických garážových vrat a startování Deryiho auta. O několik sekund později se garážová vrata zavřela a do domu se vrátilo ticho. Nevěděl jsem, co budu sám dělat a tak jsem šel nahoru za Marisou.

Když jsem nakoukl dovnitř, měla zrovna telefon.
“...ano, můžu ti zavolat zpátky?”
“Díky… ahoj.”
Podívala se na mě svýma tmavě hnědýma očima. “Ahoj tati, co se děje?”
“Jsi v pořádku?”
“Jo. Mluvil jsi s mámou?”
“Právě odjela do nemocnice…“
“Já vím. Máš hlad?”
“Trochu…“
“Tak se pojďme najíst. Já mám pořádný hlad.”
“Dobře.”
Šli jsme po schodech dolů do kuchyně a začali si připravovat jídlo. Já jsem si vzal na starost pití a Marisa zahřála jídlo v mikrovlnce.
Právě jsem se posadil, když mě najednou něco píchlo pod žebra. Podíval jsem se tam, ale nic tam nebylo. O chvíli později jsem to ucítil znovu a hned jsem se podíval dolů, ale zase tam nic nebylo. Pak jsem cítil, jak mě něco tahá za kalhoty. Tentokrát jsem se podíval pod stůl a uviděl Burkhana s jeho hůlkou. Měl prst na rtech. Podíval jsem se na něj - byl téměř průzračný. Zakroutil hlavou ze strany na stranu, když jsem se chystal promluvit a ukázal směrem na Marisu.
Marisa vytahovala jídlo z mikrovlnky.
“Myslím, že jsem slyšel zvonit tvůj telefon,” řekl jsem, “dám to jídlo na stůl… jestli chceš.”
“To je dobré, můžou mi nechat zprávu.”
“Co když je to Jon nebo máma?”
“Jo, možná máš pravdu… počkej, podívám se, jestli to jsou oni.”
Jakmile odešla, sehnul jsem se a podíval se pod stůl. Srdce mi rychle bušilo.
“Nejez to jídlo,” zašeptal Burkhan.
“Proč?”
“Je nadopované léky.”
“Co tím myslíš?”
“Jsi léčen, to víš, ne?”
“Beru si jednu piluli večer a jednu ráno před...”
“To jsou jen pilule cukru,” přerušil Burkhan. “Chtějí, abys měl pocit, že máš své léky pod kontrolou. Sledují tě, aby viděli, jestli je opravdu užíváš. Skutečné léky ti dávají do jídla.”
“Kdo oni?”
“Tvůj doktor a tvoje žena.”
Slyšel jsem Marisu, jak běží po schodech dolů.
“Já… já ti to nevěřím.”
“To je tvé rozhodnutí. Jen se ti pokouším pomoct… Bylo velmi těžké tě najít… pravděpodobně nikdo jiný kromě mě… by to nedokázal…“
S každým slovem se více vytrácel do neviditelnosti. Stále jsem hleděl pod stůl, když Marisa vstoupila.
“Co hledáš, tati?”
Zazvonil telefon.
“To je máma,” oznámila Marisa a zaklonila se na své židli, aby viděla číslo volajícího.
“Telefon, kuchyň… Ahoj, mami.”
“To jsem já, Jon.”
„… Ach… myslel jsem, že mi něco upadlo.”
“Vidím, že sis ani nepřinesl na stůl své jídlo.”
“Myslel jsem, že mi něco spadlo.”
“To je dobré. Můj telefon, mimochodem, nezvonil. Pochybuji, že by tam máma už byla.”
Posadila se na židli. “Našel jsi to?”
Pomalu jsem se postavil na nohy. “Co?”
“To, co jsi hledal.”
“Ne, vlastně ne…“
Najednou mi došlo, že Burkhan mi říkal pravdu. Jon je kvůli tomu v nemocnici. Vyměnili jsme si talíře. Snědl mé nadopované jídlo a udělalo se mu špatně. Byl jsem oklamán mou vlastní ženou a doktorem a můj syn na to doplatil.
Podíval jsem se dolů na svůj talíř. Mé oblíbené jídlo, sekaná, na mě zíralo, kouřilo se z něj a výpary kulinářské dokonalosti se linuly do mého nosu. Má ústa slintala, ale když jsem se na jídlo podíval, zkřivil se mi obličej a talíř jsem odsunul.
“Co se děje, nemáš hlad?” zeptala se Marisa.
“Myslím, že si dám o něco později.”
“Nabídla bych ti svou polévku, ale není toho moc, o co bych se mohla rozdělit. Omlouvám se.”
“Ne, děkuji. Najím se později.”
“Dobře.”
“Ach, ahoj, Jone. Zapni si video. Chceme vidět, jak jsi připojen na všechny ty trubičky a tak.”

“Velká sranda, co. Je tam táta?”
“Jo, sedíme tu spolu v kuchyni. No tak, zapni si to video.”
“Ahoj, tati.”
“Ahoj, Jone. Jak ti je?”
“Dobře. Myslím, že už je mi lépe.”
“Scházíš mi,” řekl jsem. “Tvoje máma říkala, že zítra se vrátíš domů.”
“Myslím, že jo.”
“Skvělé. Něco si zahrajeme, až přijedeš, jo?”
“Prima.”
“Třeba se podíváme na fotbal… tak se brzy uzdrav. Dobře?”
“V pohodě.”
“Deryo?”
“Ano, Sole.”
“Díky za sekanou.”
“Prosím,” odpověděla trochu tišeji.
“Dám si.”
“Je tam s tebou máma?” zeptal jsem se.
“Ano.”
“Prima. Bude tam s tebou přes noc?”
“Myslím, že jo, ale nemám strach nebo tak.”
“Já jsem v těch místech téměř bydlel,” řekl jsem. “Není čeho se tam obávat. Je to jako v hotelu.”
“Až na to, že máš trubičky v nose,” dodala Marisa.
“Sklapni,” řekl Jon.
“Tak zapni to video a já sklapnu.”
“Děcka…“ to byla Derya na pozadí.
“Už jste se, vy dva, rozhodli povečeřet?” zeptala se Derya.
“Já už ano,” odpověděla Marisa, “táta ještě neměl hlad.”
“Je to sekaná, na tu snad nepotřebuje mít hlad?” zeptala se Derya sarkastickým tónem. “Cítíš se dobře, miláčku?”
“Je mi dobře, jen ještě nemám hlad. Najím se trochu později.”
“Dobře, to je odsud všechno. Ještě něco tam u vás?”
“Jone, omlouvám se ti.”
“Za co?”
“Že je ti špatně. Omlouvám se. Ten sendvič měl být můj. Já jsem měl dostat tu otravu jídlem.”
“To je dobré, tati.”
“Odpouštíš mi?”
“Není to tvoje chyba, tati, ale jistě, odpouštím ti.”
“Dobře, díky. Miluji tě. Dobře se vyspi, Jone.”
“Ty taky, tati.”
“A co já?” vmísila se Marisa.
“Běž si lehnout do jedné hodiny, ano.” Deryin hlas byl vzdálenější, ale stále zřetelný.

Kapitola 79. Pohřbi to

Hledal jsem dvě hodiny, než jsem je našel. Nejdřív jsem si myslel, že jsou to sirupy na kašel, ale nedávalo smysl, proč by byly tak pečlivě ukryty vysoko v kuchyňské skříni. Pak jsem uviděl své jméno. Tmavé, jantarově zbarvené skleněné láhve, které na sobě měly vertikální měrku a byly elektronicky kódované s dokonalým anti-manipulačním víčkem. Nemohl bych je otevřít, i kdybych chtěl, aniž bych rozbil láhve. Ale sklo vypadalo velmi silně, pravděpodobně bylo syntetické, což je v podstatě nerozbitné.

Jedna láhev měla název Lithium Carbonate a druhá Olanzapine pro perorální dávkování, což byla jména jako z periodické tabulky. Víčka měla v sobě zabudované dávkovače v 5 mg přírůstcích. Moje dávka, podle předpisu, který na lahvích byl, se zvyšovala až k 20 mg na den během jednoho týdne se začátkem na 10 mg na den. Datum na předpisu bylo šest dní staré, což znamenalo, že beru téměř 40 mg za den těch dvou léků.

Byla to tekutina. To znamenalo, že mi Derya pravděpodobně dává moje dávky do pomerančového džusu a do jídla. Všiml jsem si, že pomerančový džus má podivnou pachuť, a teď už jsem věděl proč.

Byl jsem šokován tím, že jsem oklamán svým nejlepším přítelem. Osoba, která o mě pečovala nejvíce, byla také tou, která lstivě posílala do mého krevního oběhu farmaka a doufala, že jejich chemické složení vymýtí mé podivné vize a naivní iluze. Má duše byla vyměněna za mír v rodinné mysli - konkrétně v mysli Deryy. A ona je teď tou, kdo tráví noc v nemocničním pokoji a pečuje o svého syna, kterého otrávila. Ať už to bylo jakkoliv nezáměrné, nikdy by se to nestalo, kdyby mi prostě řekla, abych ty léky užíval.

Bral bych je? O tom pochybuji. Nebral jsem ani jiné léky na srdce. Předpokládám, že ona a ten dobrák doktor se rozhodli, že bych pravděpodobně nebral ani tuto novou směs. Bral jsem ty pilule cukru? Myslím, že ano, ale možná jsem několikrát vynechal. To si nepamatuji.

Byla jen jedna věc, která mě napadla, že můžu udělat. Našel jsem svůj telefon. "Doktor Chayton."

Byla sobota dost pozdě večer, téměř devět. Telefon zazvonil pětkrát. "Čekal jsem, kdy mi zavoláš. Jak se ti vede, Solomone?"

"Ne moc dobře."

"V jakém smyslu?" zeptal se Kohana a jeho hlas náhle zněl zájmem.

"Moje...ach... mým vizím se s Deryou příliš nedaří. Je to složité… to je správné vyjádření."

"Doktor Kendall mi řekl, že máš nového psychiatra. Myslel jsem si, že to s tím souvisí. Takže co přesně je špatného?"

"Derya mě krmí koktejlem antipsychotik bez mého svolení a vědomí… až do doby před několika minutami. Jsem… jsem omámen do normálnosti."

"Máš na to důkaz?"

"Ano."

"Tvůj doktor se na tom podílí?"

"Nevím to jistě, ale myslím, že ano."

"Sakra… dobře, podívej, můžu se s tebou setkat za dvacet minut. Můžeme si o tom promluvit a sestavit nějaký plán…"

"Je toho víc, můj syn, Jon, je v nemocnici. Snědl k obědu nějaké moje jídlo a zkolaboval na kuchyňskou podlahu… odvezla ho sanitka…"

"Je v pořádku?"

"Ano, je…"

"Díky bohu. Kde jsi teď?"

"Doma."

"A Derya?"

"Je v nemocnici s Jonem."

"A co tvoje dcera?"

"Je tu se mnou, je nahoře ve svém pokoji."

"Chceš mou radu?"

"Potřebuji cokoliv, radu, naději, plán, říkej tomu jakkoliv. Hned teď… cítím se beznadějně."

"Vydrž, člověče. To bude v pořádku. Vezmi ty léky a vyhoď je, pohřbi je, udělej s nimi cokoliv a ujisti se, že jsou pryč…"

"A co udělám až Derya…"

"S tím si teď nedělej starosti, prostě se ujisti, že ty léky jsou pryč. Pak… posloucháš mě, Solomone?"

"Ano."

"Tak mě poslouchej. Medituj. Přečti si Vanessin deník, který ti dala. Přečti si Dou Xinga. Cokoliv, co cítíš, že ti pročistí mysl a srdce od všech těžkostí tvé situace. Až se na to místo dostaneš, běž hlouběji. Představ si, co bys dělal v pozici Deryi. Dostaň to všechno do soucitu."

"Dobře…"

"Rozumíš tomu, Solomone? Máš natolik jasno, že chápeš, co ti říkám?"

"Myslím, že ano."

"Tak to udělej. Pak mi zavolej zpátky."

"V noci?"

"Jo, je sobotní večer, budu vzhůru ještě další tři nebo čtyři hodiny. Když budeš následovat mé instrukce, nebude to trvat tak dlouho."

"Dobře, a Kohano…"

"Ano."

"Potřebuji tě slyšet, jak to říkáš."

"Co?"

"Že nejsem blázen."

Chvíli bylo ticho. Slyšel jsem ho, jak se zhluboka nadechuje. "Solomone Tonume, ty nejsi blázen, ale chápu, proč si lidé kolem tebe myslí, že jsi. Teď běž pracovat."

"Meditovat."

"Hm?"

"Díky."

"Ahoj, Solomone."

"Ahoj."

Strčil jsem si telefon do kapsy u kalhot a pak vzal ty dvě láhve. Obě byly asi do třech čtvrtin plné a byly překvapivě těžké. Našel jsem igelitovou tašku a dal je do ní. Pak jsem vyšel ven do garáže a vzal lopatu. Šel jsem přesně na to místo, kde se scvrknul ten strom, abych tašku pohřbil přesně do té stejné díry, která zůstala po vytažení stromu. Cítil jsem to jako poetickou spravedlnost.

Jak jsem tam kopal, na chvíli jsem si odpočinul, protože země byla tvrdá. Povšiml jsem si, že Marisa se dívá ven z okna ložnice a mluví s někým po telefonu. Dívala se na mě, a jakmile jsem ji uviděl, ustoupila od okna.

S kým to mluví? Teď jsem musel vypadat ještě bláznivěji, ale má touha pohřbít tu tašku se tím nezmenšila. Právě když jsem ji dal do země a začal ji přikrývat chladnou zeminou, zazvonil můj telefon.

Byla to Derya.

Kapitola 80. Láhve

Bylo ironií, že když jsem vytáhl telefon z kapsy, ukazoval čas 9:11 večer. Chytil jsem dech a nechal vyzváněcí tón, aby mě přivedl k plnému vnímání. Najednou jsem si přál, abych si býval vzal bundu, když jsem odcházel z domu.

"Ahoj, Deryo."

"Proč jsi venku a kopeš na zahradě?" Její hlas zněl tvrdě.

V hlavě jsem měl už jasněji, ale najednou jsem cítil, jak mi vyschlo v hrdle. "Něco tu pohřbívám."

"Co?"

"Dvě láhve."

Byla dlouhá pauza.

"Kde jsi?" zeptal jsem se.

"Jsi s Jonem?"

"Byla jsem… teď jdu do čekárny… doufám, že bude prázdná. Solomone, co se děje?"

"Vždyť jsem ti to řekl, pohřbívám láhve na zahradě."

"Proč?"

"Nechceš raději vědět jaké?"

"Dobře, Sole, jaké láhve?"

"Jsou to antipsychotika. Ty, kterými jsi mě dopovala za mými zády. Ty, které otrávily Jona a poslaly ho do nemocnice. Ty láhve… jak jsi to mohla udělat?"

Hlasitý výdech naplnil reproduktor mého telefonu. "Solomone, jsem vyčerpaná. Nevěděla jsem, co jiného dělat. Mluvila jsem s doktorem Carsonem a on mi doporučil nejdříve vyzkoušet tento přístup a počkat, jak to budeš snášet. Mysleli jsme si, že bys nesouhlasil s jejich užíváním."

Slyšel jsem, jak se její hlas obměkčil, a věděl jsem, že pláče.

"To je v pořádku," řekl jsem měkce. "To je v pořádku."

"Ne, není to v pořádku. Jon je v nemocnici kvůli mně. Organizace Pro Ochranu Dítěte (Child Protection Services - CPS) už mluvila se mnou i s doktory. Zajímá je Jonova bezpečnost - a taky Marisina."

"Co tím myslíš?"

"Než Jona pustí domů, chtějí se s námi setkat…"

"Protože si myslí, že trávíme naše děti? Byla to náhoda!"

"To chápou," řekla Derya. "Ale je to způsob, jakým pracují. Doktor říkal, že je to jejich povinnost. Nemocnice musí hlásit každý případ otravy dítěte na CPS a oni to musí prozkoumat."

Na chvíli se odmlčela. "Solomone, jestli odmítneš brát své léky, obávám se, že CPS by nám mohla děti odebrat."

Podlomily se mi kolena. Nedobrovolně jsem se posadil. "To, prosím tě, neříkej."

"Než ty láhve pohřbíš, uvaž tyto souvislosti. To je vše, co jsem ti chtěla říci."

"Miluješ mě?" zeptal jsem se.

"Miluji tě. Vím, že mi nebudeš věřit, ale udělala jsem to z lásky."

"Jak může být oklamání aktem lásky?"

"Ach, Sole, láska může být čímkoliv. Je to něco, co může být čímkoliv…"

Věděl jsem, že pláče tak tiše, jak jen to dovede, ale i tak jsem to slyšel. "Deryo, můžu ti odpustit tento podvod, ale nemůžu dál brát tyto léky. To není správné. Já nejsem blázen."

"Závěr tvého vlastního doktora je ten, že máš symptomy schizofrenie. A ty víš, že je to odborník."

"Odborníci se můžou mýlit."

"Dobře, ale jestli se CPS zeptá tohoto odborníka na jeho názor, čí názor myslíš, že budou brát v potaz - tvůj nebo doktora Carsona?"

"Už se nechci s doktorem Carsonem setkat. Budu dál chodit k psychiatrovi, ale jenom k doktoru Chaytonovi. Potřebuji, aby ses s ním setkala, a můžeš si s ním promluvit o mém stavu. On to vidí jinak."

"Jak nám to pomůže s CPS?"

"Zaručí se za mě. Řekne jim, že nejsem blázen a že ta antipsychotika nejsou nutná."

"Dovol, abych se tě na něco zeptala… za poslední týden, nebo tak, viděl jsi něco z toho, co nazýváš vize? Slyšel jsi nějaké hlasy? Měl jsi nějaké halucinace, že máš spasit svět?"

"Nikdy jsem neměl halucinace, že mám spasit svět. To je lež!"

"Dobře, dobře, ale odpověz na mou otázku. Měl jsi?"

"Ne…"

“Byl jsi celý den pryč a od včerejší večeře jsi neměl svou dávku. Obávám se, že znovu začneš vidět ty věci. Možná ne dnes v noci nebo zítra, ale stane se to, a co pak? Bude žít doktor Chayton s námi v domě, aby způsobil, že tyto vize odejdou nějakým magickým zaříkadlem nebo modlitbou? Nemůžu tě nechat vidět tyto věci kolem dětí. Rozruší je to. To pro ně není spravedlivé.”

“Dovol, abych se tě na něco zeptal… kdybych nezmínil celou tuto záležitost, že vidím vize, poznala bys vůbec na mě, že jsem jiný?”

“Možná ne, nevím, ale děti by to zjistily. Nemohl bys to donekonečna držet pod pokličkou. Už vědí, že navštěvuješ psychiatra a že jsi jiný.”

“Změnil jsem se kvůli lékům, které jsi mi dávala. Už je nebudu brát a ty si na to musíš zvyknout. Setkáš se s doktorem Chaytonem?”

Téměř jsem ji viděl, jak si rukou prohrabuje své dlouhé hnědé vlasy. “Dobře, udělám to. Setkáme se s doktorem Chaytonem, jakmile bude moct, stanovíme ho opět jako tvého terapeuta, jestli to tak chceš. Nazveme celou tuto věc s doktorem Carsonem omylem a omluvíme se CPS, aby nám dala ještě šanci. Ale ty se musíš ujistit, že doktor Chayton nám v této věci bude krýt záda. Dobře?”

“Bude… udělá to.”

“Myslíš, že by se mohl s námi setkat v kancelářích CPS v pondělí ráno?”

“Proč?”

“Chtějí si s námi promluvit, a kdyby se k nám přidal, mohl by to být velký rozdíl.”

“Musí Jon do té doby zůstat v nemocnici?”

“To právě teď zjišťují.”

“Ví o tom Jon?”

“Ne…“

“To nesnáším,” řekl jsem hořce.

“Nikomu se to nelíbí, Sole, dokonce i doktoři se kvůli celé té věci necítí dobře. Už dřív jsem se setkala s pracovníkem CPS a bylo to dobré, zdálo se, že je rozumný. Můj problém je ale ten, že už jsem zmínila doktora Carsona a on si celou dobu dělal poznámky, takže když se v pondělí ráno najednou ukážeme s novým psychiatrem, musíme mít dobře připravené zdůvodnění.”

“Je mi zima,” ohlásil jsem najednou. “Jdu dovnitř. Chceš, abych za tebou dnes v noci přijel do nemocnice? Cítím, že se mi hlava rozjasňuje… třeba bych mohl vysvětlit celou situaci Jonovi.”

“Dobře se vyspi, Sole. Já zůstanu s Jonem… už jsem tady. Je unavený, jsem přesvědčena, že brzy usne. Třeba zítra…“

“Ty taky zníš unaveně. Budeš schopná tam spát?”

“O tom pochybuji, ale to je dobré. Zdřímnu si zítra, jestli budu potřebovat… Sole?”

“Co?”

“Jestli zase znovu začneš vidět ty věci… démony, bohy, monstra, ať je to cokoliv, co vidíš, řekneš mi to?”

“Chceš, abych ti to řekl?”

“Ano… a Sole?”

“Co?” otevřel jsem zadní dveře domu, vešel dovnitř a ucítil teplo našeho obývacího pokoje.

“Ve čtvrtek odpoledne volala Corin Longleyová,” řekla Derya opatrně. “Chtěla s tebou mluvit, ale ty jsi zrovna spal. Ptala jsem se jí, jestli mám něco vyřídit…“

“A?”

“Říkala, že její manžel zemřel na srdeční infarkt. Jen chtěla, abys to věděl.”

Cítil jsem, jak se mi srdce vzedmulo takovou bolestí, že jsem se musel několikrát zhluboka nadechnout. “Čtvrtek… to bylo před dvěma dny. Musím jí zavolat. Musím jí zavolat. Panebože, Deryo, musíš mě nechat. Musíš mi věřit. Musíš mi… důvěřovat. Prosím? Neměla jsi to přede mnou zatajovat…“

“Já vím. Všechno jsem zvorala. Omlouvám se, Sole.” Její hlas byl pouhý šepot, který se při každém slově třásl. “Bylo toho za poslední měsíc na mě hodně ke zpracování, myslím, že jsem u konce sil. Je to jako by mě nějaký obrovský magnet od tebe odtahoval a já jsem to dovolila. Nebojovala jsem s tím… a měla jsem. Odpusť mi, Sole.”

“Odpouštím ti, ale musím zavolat Corin. Promluvíme si zítra ráno. Dobře?”

“Dobře.”

“Dobrou noc.”

“Ahoj…“

Telefon utichl. Posadil jsem se na židli a uvažoval, jestli mám zavolat Corin. Bylo pozdě… téměř 9:30, ale potřeboval jsem vyslovit upřímnou soustrast jí a Jaylee.

“Jsi v pořádku?” zeptala se Marisa, když strčila hlavu do obývacího pokoje.

“Jsem v pořádku. Jen jsem zrovna dostal špatnou zprávu, že zemřel přítel.”

Marisa přišla k mému křeslu a roztáhla ruce. Nic neříkala. Postavil jsem se a objal ji. Byl to ten nejlepší pocit, který jsem za dlouhou dobu měl.

Kapitola 81. Silná strana

Pamatuji si, jak mi můj otec říkal, že silný člověk přežije. Samozřejmě když takové rčení slyšíš jako dítě, uvažuješ, co se stane těm slabým a kdo vlastně rozhoduje o tom, zda jsi slabý nebo silný? Jak jsem vyrůstal, pamatuji si několik situací, kdy jsem se na sebe podíval a představil si, na které straně té stupnice jsem: slabý nebo silný.

Po dlouhém vzdychu jsem si vybral tu silnou.

Z nějakého čirého instinktu jsem stiskl tlačítko na svém telefonu a už jsem ho slyšel zvonit v tiché místnosti v Lisbonu, v New Yorku.

“Haló?”

Byl to hlas Jaylee… chvíli jsem nebyl schopen mluvit.

“Jsi to ty?” zeptala se.

“Ahoj Jaylee. To jsem já. Jak se ti daří?”

“Dobře, ale jsem smutná. Přijedeš na pohřeb?”

“Kdy je?”

“Zítra.”

“V kolik hodin?”

“To nevím, babička to ví.”

“Jak se jí vede?”

“Zrovna je s tetou. Myslím, že jí není moc dobře.”

“Myslíš, že by mohla přijít k telefonu?”

“Zeptám se… já… já jsem ti namalovala obrázek.”

“Opravdu? Rád bych ho viděl.”

“Přijeď zítra a já ti ho ukážu.”

“Nevím, jestli to budu schopen udělat, Jaylee. Můj syn je v nemocnici a já možná budu muset zůstat zde. Třeba bys ho mohla vyfotit a poslat mi ho emailem.”

Byla dlouhá odmlka. Na pozadí jsem slyšel nějaké hlasy.

“To je pan Tonum,” napůl vykřikla Jaylee.

“Přichází moje teta,” oznámila a potom její hlas přešel do pouhého šepotu. “Tvůj syn je v pořádku. Neměj starost. Doufám, že zítra budeš moci přijet… ahoj…“

Moje ucho zaplnil zvuk předávaného telefonu.

“Pane Tonume, jsem Corinina sestra Julia. Jste její přítel?”

“Ano. Já… já jsem ten, kdo dostal srdce její dcery…“

“Panebože,” řekla, “dojdu pro Corin, počkejte chvíli.”

Čekal jsem téměř minutu a potom slyšel šelestění telefonu, jako by ho někdo zvedal.

“Haló?”

“Corin?”

“Ano.”

“Tady Solomon.”

“Ach, ahoj Solomone, díky za zavolání zpět.”

“Omlouvám se, že volám tak pozdě…“

“To je v pořádku. Všechno je teď trochu zamlžené, takže čas už pro mě není stejný.”

“Jak se cítíš?”

“Trochu ztracená.”

“Můžu pro tebe něco udělat?”

“Můžeš zítra přijet?”

“V kolik?”

“Pohřeb je v jednu a pak půjdeme sem na koláč a kávu… nebo tak. Jestli to nestihneš na pohřeb, i tak bude příjemné, když pak přijedeš sem.”

“Určitě?”

“Četla jsem ten dopis od Vanessy od té doby, co jsem ho dostala, snad stokrát… měla k tomu důvod. Možná něco z toho viděla, nevím, ale moje nabídka stále platí. Pošli mi její video a já ti pošlu její dopis.”

Hned jsme si vyměnili emaily. Řekl jsem jí, že udělám vše pro to, abych zítra mohl prokázat úctu, ale že nejsem schopen nic zaručit, dokud si nepromluvím se svou ženou.

Vysvětlil jsem jí, že se mi toho teď v životě hodně děje, a že jsem také trochu ztracen.

V jejím hlase byla rezignace. Cítil jsem ji tak jasně, jako by byla má vlastní. Snad určitým způsobem i byla.

Stiskl jsem tlačítko odeslat a věděl, že video je na cestě ke Corin. Modlil jsem se, aby to byl správný čin. Že by s tím Vanessa souhlasila, a že Corin to video trochu utiší.

Od narození se přibližuje konec. To je podivný paradox života. Chtěl jsem zůstat na silné straně, chtěl jsem žít dál. Potřeboval jsem žít dál.

Kapitola 82. Nekonečné srdce

Dopis přišel pár minut poté, co jsem odeslal video. Na chvíli jsem váhal. Nebyl tam žádný úvod, jen prázdný email s přílohou. Kliknutím jsem ji otevřel a začal číst.

Milá maminko,

ty jsi byla tím, kdo ukotvil lásku v mém životě. Když jsem se pokoušela vměstnat do světa, který byl vždy krok přede mnou a vířil ve tvarech, kterými jsem nebyla, ty jsi mi ukázala, že jsem jiná z jistého důvodu. Že jsem nebyla potrestána, že mi bylo požehnáno.

Tvůj hlas byl jediným hlasem, který mi toto kdy říkal. A teď ti musím říci něco, co možná způsobí, že budeš pochybovat o své důvěře ke mně. Ale slova, která teď píši, přicházejí z požehnaného prostoru.

Přeji si, aby Jaylee žila s osobou, která dostane mé srdce.

Vím, že to uděláš jen tehdy, jestliže opravdu věříš v mé duševní zdraví. Vím, že už jsem tuto tvou důvěru zkoušela mnoho, mnoho let, někdy téměř až k jejímu zlomení. Problém je v tom, že hranice mezi duševním zdravím a šílenstvím je v tomto světě zřídkakdy ostrá či jasná. To zhoršují další stejně nešetrné úsudky druhých, které pak vedou lidi, jako jsem já, aby zůstávali tiší a neznámí.

Jestli je ve mně nějaká duševní porucha, pak je to ta, že se držím té věci, o které většina lidí uvažuje jako o bodu své zranitelnosti: jejich srdce. Já se na srdce dívám jinak. Vidím ho jako nekonečné srdce. Jako tvůrce energie, která nás v tomto světě spojuje.

Tělo nás odděluje. Mysl nás odděluje. Historie nás odděluje. Prostor a čas nás oddělují. Ale nekonečné srdce je tím, co nás spojuje.

Jednoho dne jsem docela náhodou odhrnula dlouho zataženou clonu na nekonečném srdci a od té doby už jsem se dívala jen skrz toto okno. Jedna z věcí, kterou jsem uviděla, byl člověk, který bude tvarovat Jaylee do toho, čím se má stát. Uviděla jsem člověka s mým srdcem.

Nevěřím ve spasitele ani mesiáše, ty to víš a Jaylee nikým takovým není. Ale objeví něco, co způsobí na naší planetě revoluci všech životních forem založených na duši. Je to součást projektu, který slouží nejvyšším a nejhlubším částem lidstva. Není to obyčejná duchovnost. Není to ani trend poslední doby - meditace. Ani to není náboženské přesvědčení s jeho oslnivými hierarchiemi. Je to jádro toho, podle čeho jsme sjednoceni - čím se staneme.

Důsledek tohoto projektu je hluboký a dalekosáhlý. A na jeho lidském vrcholu sedí má dcera, tvá vnučka. Zní to nemožně, že? Ten člověk s mým srdcem to umožní.

Kdo je to? Je pro mě stejně neznámý, jako bude pro tebe. Až vstoupí do tvého života, budeš moci posoudit mé duševní zdraví. Tak tě prosím, mami, nesklouzni k odsouzení, nespojuj má slova s nemožností. Jsem tím, čím jsem, částečně díky tobě, přestože pod mou kůží vypadám tak odlišně. Ale tento rozdíl je jen proto, že to je místo, kde žiju - pod svou kůží.

Mami, musím tě poprosit, abys pustila Jaylee, svou drahou vnučku, k cizinci, kterého nikdo z nás dosud nepotkal. Je to mé přání. Jediná věc, která zůstává, je, že to musí být přáním třech lidí: tebe, Jaylee a toho cizince, který brzy bude mít mé srdce. Napsala jsem tento dopis takovým způsobem, že ho uvidíš pouze tehdy, jestliže budu schopna navázat kontakt, poté co zemřu, s člověkem, který obdrží mé srdce. Jestliže čteš tato slova, je to z toho důvodu, že tě na ně upozornil a ty si můžeš být jista, že to je díky mě - nikoliv díky němu - že čteš tato slova. On je jen mým poslem.

Uvaž to při svém rozhodování.

Tvůj postoj ovlivní Jaylee. Prosím, udělej, co je v tvých silách, aby sis ho nechala pro sebe, aby její rozhodnutí bylo učiněno svobodně a nebylo ovlivněno tebou, Jasonem, nebo člověkem, který si přeju, aby byl jejím poručníkem. Také zmiňuji, že biologický otec je pryč. Nehledejte ho, ani se ho jinak nesnažte sehnat, protože to by můj požadavek jen zmátlo a možná by to zmátlo i Jaylee, kdyby se dozvěděla o vašem hledání.

V případě - který věřím, že nenastane - kdyby jste ty a Jason odporovali a rozhodli se bojovat s mým přáním ohledně Jayleeny adopce, zanechala jsem podrobné instrukce u mého právníka jak postupovat po právní stránce. Nechci, aby k tomu došlo. Zmiňuji to jen proto, abyste pochopili sílu mého přesvědčení. Není to žádný můj rozmar nebo něco, čemu bych se věnovala jen letmo.

Mami, prosím tě pochop, že dělám to, co dělám, protože je to má vize. Jestli se mýlím, pak se mýlí zdroj tlukotu našich srdcí, což není možné. Skutečně o tom nepochybuji. Prosím tě, učiň toto mé poslední přání skutečností.

Miluji tě vším, čím jsem. Děkuji ti, že jsi udělala prokletí mého života požehnáním. Díky tobě je toto vše možné.

Tvá dcera,

Vanessa

Kapitola 83. Bitva buněk

Možná v každém srdci plane jasný a tajemný oheň, který zahřívá interiér místnosti s velkými okny, z nichž je výhled na klenbu lidského osudu. Kde rozsah času a prostoru je tak nezměrný, že ty se stávají falešnými a mizí do iluze, ze které povstaly.

Přečetl jsem si ten dopis dvakrát. Byl to Vanessin hlas. Cítil jsem to tak jasně, jak jen člověk tyto věci může cítit. Nějak jsem potřeboval jet do Lisbonu. Potřeboval jsem vidět Corin i Jaylee. Tak jsem to cítil, ale také jsem cítil zodpovědnost zůstat s mou rodinou, zvláště s Jonem v nemocnici.

Můj prst aktivoval telefon. "Doktor Chayton."

Tentokrát odpověděl na třetí zazvonění. "Ahoj, Solomone. To bylo opravdu rychlé. Jsem ohromen."

"Nešlo to přesně tak, jak jsem si myslel, že to půjde, ale udělal jsem pokrok."

"To se nikdy neuskutečňuje podle plánu, ale plán se uskutečňuje… rčení mého lidu. Tak jaký pokrok?"

"Derya a já jsme se smířili…"

"Možná, že nakonec vůbec nebudeš potřebovat psychiatra," řekl Kohana se smíchem. "Co dál?"

"Pamatuješ na rodiče mého dárce?"

"Ty na severu New Yorku. Mimochodem, jak proběhla tvá návštěva?"

"Bylo to dobré, ale Vanessa má dceru…"

"Plán houstne… a co otec?"

"Není nikde k nalezení, ale to není pointa. Měl jsem vizi Vanessy a ona mi řekla o tom dopise pro svou matku, který jí zanechala; a řekla mi, že chce, abych adoptoval Jaylee."

"Páni… to jsi viděl?"

"Ano."

"Dobře… takže co teď?"

"Stává se to ještě bláznivější."

"Skutečně? Protože já uvažuji, že odvolám to, co jsem prve řekl - že nepotřebuješ psychiatra."

"Setkal jsem se s jejím právníkem…"

"Vanessiným?"

"Ano."

"Proč?"

"Se svými schopnostmi spolupracovala se zakladatelem té právnické firmy, kterou si najala, a nějak způsobila, že měl štěstí a ten, když před šesti měsíci zemřel, jí zanechal kupu peněz, které mi odkázala."

"Jestli ti nebude vadit, že se ptám, kolik je tak u tebe kupa peněz?"

"Šest miliónů dolarů."

"To není možné!"

"Je to tak, a je toho ještě mnohem víc."

"Teď začínáš znít jako reklama."

"Corin…"

"Vanessina matka?"

"Jo, její manžel zemřel ve čtvrtek na srdeční infarkt."

"Člověče, událostní řetězce ve tvém životě jsou odpoutané," poznamenal Kohana. "Víš určitě, že tohle všechno se stalo? Že to není přehánění vyvolané léky?"

"To je můj život."

"Ach… dobře, určitě odvolávám své konstatování. Potřebuješ psychiatra. Co tedy plánuješ dělat?"

"Asi před hodinou a půl jsem mluvil s Deryou; souhlasí s tím, že přestanu navštěvovat doktora Carsona."

"To je pro něj moc špatné; byl bys pro něj skvělým studijním případem."

"Pil jsi dnes večer něco?" zeptal jsem se.

"Tyle, pili jsme dnes večer?"

Slyšel jsem na pozadí Tylera. "Jestli je to moje matka, odpověz, že ne. Jestli je to můj otec, jsme na mol."

Kohana se smál a potom najednou přestal. "Možná trochu. No tak, vždyť je sobota v noci, uvolni se."

"Podívej, potřebuji, abys byl mým psychiatrem pro CPS. Máme s nimi schůzku v pondělí ráno. Můžeš přijít?"

"V kolik hodin?"

"To bych ti musel ještě dát vědět, všechno, co teď vím, je, že to je ráno."

"Počkej. Tyle, jaký mám program na pondělní ráno? Pamatuješ si?"

"Máš něco v devět a v deset. Pak máš do jedné volno."

"Slyšel jsi to?" zeptal se Kohana.

"Jo."

"Nejdřív bych to stihl v 11:30. Dej mi vědět, jestli to bude stačit."

"Dobře, co když nebude?"

"Mohl bych udělat konferenční hovor. Můžu sezení s pacientem přerušit na deset minut. Jsem přesvědčen, že ty lidi z CPS budu za deset minut schopen přesvědčit o tvojí normálnosti. Na druhé straně, o mé vlastní - to by trvalo o něco déle."

"Dobře, dám ti tedy ještě vědět," řekl jsem. "Ale chci tě znovu stanovit jako svého psychiatra a Derya s tím souhlasí. Taky chci, aby ses setkal s Deryou."

"... Dobře. Co chceš, abych při tom udělal?"

"Řekl jí, že nejsem blázen."

“To není tak jednoduché, Solomone. Setkám se s vámi oběma a uvidíme, jak se to bude vyvíjet. Ale je to žena, která tě klamala silnými léky ještě před několika hodinami. Nemyslím, že by změnila svůj názor jenom proto, že jí řeknu, že nejsi blázen.”

“Ale zkusíš to, ano?”

“Všechno, k čemu se zavazuji, je, že se s ní setkám a promluvím s ní.”

“Dobře. To je v pořádku, to je vše, co jsem po tobě chtěl.”

“A co Jaylee? Co budeš dělat s ní?” zeptal se Kohana.

“Corin mi poslala dopis, který jí napsala Vanessa. Přečetl jsem si ho dvakrát, než jsem ti zavolal. Kohano, nemám ponětí proč, ale chci Jaylee adoptovat. Teď je Derya proti tomu, ale možná, že změní svůj názor.”

“Pochop, že to je velká komplikace pro tvůj vztah s Deryou a potenciálně i s tvými dětmi.”

“Všechno je komplikace… to je jediné, co se mi teď děje.”

“To říkáš dobře,” zašeptal Kohana. “Kdy jsi říkal, že zemřel manžel Corin?”

“Ve čtvrtek.”

“A pohřeb?”

“Zítra.”

“Jsi pozvaný?”

“Ano. Mluvil jsem s Corin těsně před tím, než jsem ti volal. Vypadá to, že se otvírá myšlence adoptování Jaylee, ale příliš do toho nevidím. Byla unavená a trochu zmatená.”

“Ztratila svou dceru a manžela v rozmezí dvou měsíců. To je hodně na zpracování. Myslíš, že Derya by mohla jet s tebou, kdybys ji o to požádal?

“Na pohřeb?”

“Jo.”

“O tom pochybuji,” odpověděl jsem.

“Derya nenásleduje přemety na tvé cestě s tebou. Každý krok, který děláš sám, činí vaší soudržnost obtížnější. Doporučuji ti požádat jí, aby se k tobě připojila.”

“A co děti? Jedno máme v nemocnici… nikdy ho neopustí…“

“Jo, to máš pravděpodobně pravdu. Hloupý nápad. To nevadí.”

“Myslíš, že má cenu jet sám?” zeptal jsem se.

“Jak to cítíš?”

“Chci jet, ale souhlasím, že nemůžu jet sám. To by jen zvětšilo vzdálenost mezi Deryou a mnou.”

“Improvizuj. Přinejmenším zvažuješ proměnné a souvislosti. Derya je v nemocnici, že?”

“Jo.”

“Pořád jí můžeš zavolat a probrat s ní alternativy.”

“Když jsme spolu hovořili, zněla velmi unaveně… asi už spí.”

“V nemocnici? Byl jsi někdy v nějaké?”

“Vtipné. Dobře, zavolám jí.”

“Solomone?”

“Co?”

“Postaral ses o to… však víš co?”

“Jo, je to pohřbené.”

“Dobře. Ještě jedna věc… na Jaylee je něco, na co se můžu naladit a ona nebude chtít být pohodovým doplňkem pro vaši rodinu. Je to, jako by byla z jiného místa.”

“Co tím myslíš, z jiného místa?”

“Moc do toho nevidím, ještě propracovávám cestu k její vibraci, kterou cítím, ale ona není obyčejný člověk. Ani Vanessa nebyla, to vím, ale Jaylee nebude snadné se zavděčit. Je to starobylé… jestli víš, co tím myslím. Lidi to bude děsit. Jestliže jí dokážu cítit tak snadno, jak dokážu, tak má něco fungujícího.”

“Ona je krásné dítě, nevinné, laskavé, zdvořilé. Myslím, že se mýlíš.”

“Možná… jen to zmiňuji, aby to bylo řečeno.”

“Vanessa ve svém dopise říká, že Jaylee je tou, kdo to všechno objeví.”

“Všechno kolem Velkého Portálu?”

“Ano.”

“Ach… to je možné, ale to z ní udělá konečný cíl. Vy dva spolu budete cílem velikosti celého Texasu. Raději by sis měl začít balit něco teplého na cestu.”

Připomněl jsem si, že je opilý a zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil. “Od té doby, co jsme spolu mluvili, se toho stalo hodně. Až budeš trochu střízlivější, povykládám ti to.”

“Možná, že se mýlím… ale neshazuj mé pocity. Mám tuto schopnost celý svůj život, a Strýc nikdy nelil vodu do těchto ohňů, takže jsem se naučil jim důvěřovat. Dobře?”

“Jdu zavolat Derye. Užívejte si s Tylerem a vyvarujte se silnic.”

“Ještě jedna věc, než odběhneš, Jaylee není objevitelem. Tento projekt není nikoho objevem. Je to organismus. Je živý. Má svou vlastní inteligenci. Nestane se objevem jen proto, že někdo přijde, najde oční víčka a otevře je. Je to entita sama o sobě. A my jsme všichni její součástí.”

“Dobře, Kohano, netvrdím, že to vím. Vím jen to, co cítí Vanessa. Možná jde jen o slovíčkaření, ale ona napsala, že Jaylee je tou, která otevře ta oční víčka, jak jsi zmínil.”

“Musíš milovat ten způsob, jak se plán skládá dohromady.”
“Dobrou noc, Kohano.”
“Dobrou noc, Solomone.”
Vypnul jsem telefon a rozhlédl se po obýváku. Byl tichý. Po stěnách byly rozházené konstelace černobílých fotografií. Dubová knihovna s několika knihami a dalšími fotografiemi se tyčila nad stolem s monitorem, jehož spořič obrazovky vrhal měkké rozptýlené světlo prostřednictvím měnících se tvarů podobných mrakům ve větrném dni. Vedle posuvných skleněných dveří na zápraží jsem uviděl pár Jonových bot. To bylo skutečné. To byl můj život. Chci si ho skutečně komplikovat adopcí Jaylee?
Někde ve vzdálených zářezech mého mozku jsem cítil, jak přichází bolest hlavy. Protřel jsem si krk, postavil se a zhluboka se nadechl. Cítil jsem, že jsem na křižovatce, obtěžkán jizvami po boji, které mě definují - asi ne více, než ta sedmnáct palců dlouhá jizva na mé hrudi.
Znovu jsem se posadil a položil své dlaně na mou hruď a jen poslouchal. Mohl jsem cítit ten jemný šepot pod vrstvami mé kůže, svalů, šlach a kostí, které ukrývaly pumpující tlukot, který oživoval vše, čím jsem byl. Genetický substrát tohoto srdce, který mi byl cizí a neznámý, byl uchován a ochraňován prostřednictvím spojených generací dvou cizích lidí: Vanessy a Corin.
Ale to, co mě osvítilo, přišlo ze zdroje, na který zbytek mě útočil - přinejmenším zpočátku. Mé buňky bojovaly s jejími buňkami a já jsem si teď nebyl jistý, kdo vyhrál.

Kapitola 84. Všechno ostatní

Jakmile zavolám Derye, nebude už cesta zpět. Jestliže ji pozvu, aby jela se mnou na pohřeb, znamená to, že by musela dostat Jona ráno domů a i tak bychom se k Longleyovým dostali ve tři nebo ve čtyři odpoledne. Stojí to vůbec za to? Kdybych jel sám, znamenalo by to, že ať tam prožiju cokoliv, zážitek bude jen můj a to by potenciálně mohlo rozšířit propast mezi mnou a Deryou.
Zapnul jsem telefon. “Derya.”
Zazvonil jen jednou. “Ahoj Sole. Všechno v pořádku?”
“Právě jsem skončil telefonáty s Corin a Kohanou… doktorem Chaytonem. Můžeš mluvit?”
“Jistě, počkej sekundu.”
Slyšel jsem zvuk zavíraných dveří. “Dobře, pokračuj.”
“Kde jsi?”
“V koupelně.”
“Jon spí?”
“Myslím, že ano, ale stále tu chodí sestry, takže je pro něj těžké zůstat spát.”
“A co ty… zkusila jsi to?”
“Spát?”
“Jo.”
“Jsem unavená, ale ne dost na to, abych usnula… alespoň ne zde.”
“Poslouchej, Corin mě pozvala na pohřeb, který je zítra v jednu. Předpokládám, že nemáš zájem se mnou jet, je to tak?”
“Můžu tě vidět?”
“Jistě, počkej.” Aktivoval jsem videokameru.
“Proč nerozsvítíš nějaká světla, Solomone? Tvůj obličej je tmavý.”
“To je dobrý nápad. Už jsem se dlouho nedíval do zrcadla.”
Derya se lehce zasmála. “Vypadáš dobře. Jen jsem tě chtěla vidět. Vidíš mě, jak tu sedím na záchodě? Jak bys mohl být v horším stavu, než já - v nemocniční koupelně?”
“Chápu to tak, že Jon dostal privátní pokoj?”
“Jo, nakonec ano.”
“Dobře… tak co myslíš?”
“Nevím, Sole. Jestli CPS přijdou ráno a pustí ho, tak bychom v nejlepším případě mohli být doma před jedenáctou. Takže tam bychom byli v kolik, ve čtyři?”
“Tak nějak.”
“Není to příliš pozdě?”
“Corin říkala, abychom přijeli, i když to bude později.”
“Ona nás čeká oba, nejenom tebe?” zeptala se Derya.
“Vlastně to nespecifikovala. Jen jsem myslel, že by to pro tebe mohla být dobrá příležitost, jak si věci zhodnotit.”
“Ty myslíš Jaylee. Chápu, co se pokoušíš udělat Sole, a kdyby tu nebyla ta situace s Jonem, možná bych to udělala, ale takto nemůžu.”
Odmlčela se. Viděl jsem jí na obličeji, jak přemýšlí. “Pojedeš i tak?”
“Když pojedu, budeš naštvaná?”
“Upřímně řečeno… ano, ale ne z důvodu, jaký si myslíš. Chci mluvit s doktorem Chaytonem, chci, abychom se dostali přes toto fiasko s CPS, a potom můžeme spolu vymyslet náš další postup. Jestli to bude

obsahovat výlet do Lisbonu za Jaylee, tak to uděláme. Dobře?" Rychle se usmála, ale bylo to trochu vynucené a ona to věděla. "Jen potřebuji více času…"

"Uděláme to tak," řekl jsem.

"Díky. Můžu se tě na něco zeptat?"

"Na co?"

"Když řeknu ne adoptování Jaylee, i poté, co se s ní setkám, budeš tak moct žít?"

Trochu jsem se zavrtěl v židli, když tu otázku položila. "Nevím. Uvidíme, jak to všechno půjde. Teď nemůžu zodpovídat hypotetické otázky. Jak jsi řekla, dělejme jeden krok za druhým. Pošlu Corin květiny, zavolám jí a vysvětlím, že tam nemůžu přijet. Že přijedu později během týdne a budu doufat, že se ke mně přidáš."

Odmlčel jsem se a Derya zůstala potichu. "Deryo, vezmi si třeba týden dovolené."

"Sole, ty víš, že to nemůžu udělat. Nejsem na nemocenské."

"Už vůbec nemusíš pracovat… máme peníze. Prostě si vezmi týdenní dovolenou a řekni jim, že potřebuješ osobní volno pro rodinné záležitosti. Vždyť je to pravda, ne?"

"Budu o tom přemýšlet. Ale teď chci dostat Jona domů a chci z nás setřást to CPS. Dobře?"

"Jo, dobře, máš pravdu."

"Říkal jsi, že jsi mluvil s doktorem Chaytonem?"

"Byl trochu opilý… ale nápomocný. Může se setkat s CPS. Na kdy je to naplánované?"

"Deset."

"Dobře, musí to udělat konferenčním hovorem. Bude to v pořádku?"

"Bude muset."

"Má klienta v devět a v deset. Říkal, že si může vzít desetiminutovou přestávku a udělat konferenční hovor. Je si jistý, že deset minut mu bude stačit."

"Jak budou vědět, že to volá on a ne nějaký podvodník?"

"Určitě si to nějak ověří, to jsem si jist."

"Dobře. Řeknu jim to zítra."

"Mám tam zítra přijet? Myslím tím, jestli jim nebude divné, že tam nejsem?"

"Už si to myslí, ale možná máš pravdu. Jestli chceš, můžu tě vyzvednout v osm a můžeme si dát snídani ve Starbucks a potom počkat s Jonem v nemocnici. Dobře?"

"To je jako rande. Vezmeme s sebou Marisu?"

"Ne, nechme ji spát."

"Dobře, uvidíme se pak. Dobrou noc, Deryo."

"Miluji tě…" napůl zašeptala.

"Také tě miluji."

Mysl se mi ještě více projasnila a já jsem se cítil lépe. Zavolal jsem Corin a vysvětlil jí mou situaci, ne do detailu, ale chtěl jsem jí dát vědět, že můj syn je v nemocnici, a že kdyby toho nebylo, tak bych přijel. Vysvětlil jsem jí, že později během týdne udělám, co bude v mých silách, abych přijel, pravděpodobně i s mou ženou. Vypadalo to, že má pochopení, ale cítil jsem spodní tón podobný tomu, když cítíte, že někdo chce sdílet tajemství, ale zůstává potichu.

Pak jsem se jí zeptal na video - jestli ho dostala - a dostala ho, ale ještě neměla možnost ho vidět. Potřebuje správný "okamžik v čase, snad během několika dní, až bude pohřeb za mnou," řekla. Pak se mně zeptala, jestli jsem četl ten dopis. Já jsem odpověděl "ano", nejistý si jak mám vysvětlit svou reakci, ale věděl jsem, že to chápe.

Corin byla jiná. Byla odevzdaná osudu, jako by ta budoucnost již byla zde. Já jsem to cítil stejně, ačkoliv jsem jí to neřekl.

Ke konci naší konverzace byla nevhodně dlouhá pauza. Na chvíli jsem myslel, že pláče.

"Děje se něco, Corin?"

Slyšel jsem, jak popotahuje a její hlas byl najednou opatrným šepotem. "Když jsem prvně slyšela Jasona křičet, hned jsem věděla, že je něco špatně."

"Nevěděla jsem, že je to srdeční infarkt. Nikdy neměl se srdcem problémy. Jen jsem myslela, že ho něco rozčílilo… ale když jsem přišla do stodoly, držel se za hruď a mlátil sebou na podlaze. Zavolala jsem 9-1-1 a řekla jim, kde jsme… on byl celou tu dobu v hrozných bolestech a já jsem byla zděšená."

"Když jsem položila telefon, podíval se na mě. Oči měl zalité slzami. Nikdy předtím jsem ho neviděla plakat… skutečně, snad trochu, ale nikdy ne takto. Prosila jsem ho, ať tu zůstane a znovu a znovu mu říkala, že bude v pořádku, ale on vypadal jako někdo, kdo je pod vodou."

"Řekl, pusť… tak jsem pustila jeho ruce a myslela, že ho bolí, jak ho držím. Ale on se znovu natáhl po mých rukách a chytil je do svých. Zakroutil hlavou a s každým pohybem hlavy mu padaly slzy. Pak mi řekl, pusť Jaylee. To byla jeho poslední slova."

"Zdálo se mi neuvěřitelné, že mi toto říká, protože když jsem mu říkala o Vanessině dopise, byl proti tomu celou svým bytím. Miloval Jaylee… ale něco se změnilo a já nevím co, ale určitě se něco změnilo, Solomone."

Její hlas se vytratil do ticha. Přemýšlel jsem o jejích slovech a pokoušel se pochopit její situaci.

"Možná v těch posledních sekundách viděl něco, co změnilo jeho názor."

"Co by to mohlo být?" zeptala se Corin a hlas se jí trochu pozvedl.

“Možná viděl Vanessu. Já jsem ji viděl… když jsem byl venku na louce s Jaylee, viděl jsem ji. Četla jsi její dopis; řekla, že to máš udělat…“

“Je jen velmi málo věcí, o kterých bych řekla, že by je Vanessa nemohla udělat, ale ona nebyla svatá, Solomone.”

“Jen svatí můžou dělat takové věci?”

“Ano, tak jsem tomu byla vždy učena.”

“Tak jak to vysvětlíš?”

“Jason pochopil, že se mýlil a chtěl se ujistit, že znám jeho pravý názor - nikoliv ten sobecký. Jeho skutečný názor. Chtěl, abych věděla, že toto jsou jeho poslední slova, protože věděl, že všechno ostatní už vím.”

“... Všechno ostatní?”

“Že mě miluje.”

Její slova visela v jakémsi abstraktním prostoru mezi námi, který byl sotva skutečný.

“Corin?”

“Jsem tu.”

“Odpočiň si. Budu s tebou v kontaktu a pokusím se udělat, co je v mých silách, abych se koncem týdne mohl setkat s tebou a Jaylee. Dobře?”

“Ano, to bude dobré. Děkuji za zavolání, Solomone, a za naslouchání. Jsi trpělivý posluchač a staré ženě, jako jsem já, to dělá dobře.”

Slyšel jsem přes telefon její úsměv.

“Dobrou noc.”

“Tobě také.”

Kapitola 85. Krk

Vcházeli jsme do Jonova pokoje a nesli kávu a pečivo. Když jsme vstoupili do pokoje, u Jona byla zrovna sestra, která se na nás rychle podívala. “Má někdo z vás nějaké příznaky?”

“Ahoj, Jone,” řekl jsem a postavil dva kávové šálky na toaletní stolek.

“Ahoj, tati.”

“Je něco špatně?” ptala se Derya.

“Zvyšuje se mu teplota a stěžuje si na bolest svalů. Má ještě někdo jiný v rodině příznaky chřipky?”

Derya a já jsme se na sebe podívali a v souzvuku zakroutili hlavami. “Ne…“

“Dobře,” řekla sestra a otočila se, aby se znovu podívala na Jona. “Jen ho budeme sledovat.”

“Myslíte, že to souvisí s tou otravou jídlem?” zeptala se Derya.

Sestra se otočila na mě a pečlivě si mě prohlížela. “To nevíme. Jen to budeme sledovat. Pravděpodobně to není nic, čeho by se bylo potřeba obávat a je to jen chřipka, ale my se o něj dobře postaráme. Že, Jone?”

Jon se pokusil usmát a pokýval hlavou.

Když sestra odstoupila od postele, Derya a já jsme přiběhli vedle něj. Derya mu sáhla na čelo. “Určitě je horké. Jakou má teplotu?”

“Třicet osm celých devět.”

“Kdy jste to kontrolovala naposledy?” zeptala se Derya.

“Bylo to ve čtyři,” řekla sestra a podívala se na svůj tablet. “Normální.”

“Jone, chybí někdo ve škole kvůli chřipce?”

“Nevím… možná.”

“Může si dát pečivo?” zeptal jsem se a otočil se na sestru.

“Nechme mu zatím nemocniční stravu. Prozatím si nestěžoval na žaludeční problémy, ale myslím, že bude lepší, když budeme opatrní.”

“Mimochodem, já jsem Solomon, jeho otec.”

“Já jsem slečna Oakley. Denní sestra, ráda vás poznávám.”

“Děkuji za vaši péči,” řekl jsem.

“Rádo se stalo. Nechám vás tu se synem. Doktor by tu měl být za nějakých…“ podívala se na svůj tablet, „… třicet minut nebo tak.”

Slečna Oakley se otočila a rychle vyšla ven. Podíval jsem se na Jona. Vypadal nemocně. Vypadal jako někdo, kdo prochází chřipkou.

“To… přišlo teď?” zeptal jsem se a otočil se na Deryu.

“Když jsem odjížděla, abych tě vyzvedla, vypadal dobře. Jone, kdy ses začal cítit špatně?”

“Když jsi odjela… začal jsem cítit bolest ve svalech a začala mě bolet hlava.”

“Dávali ti něco?”

Jon zakroutil hlavou.

Derya vstala z postele a podívala se na mě. “Jdu si promluvit se slečnou Oakley. Budu hned zpátky.”

Pohladil jsem rukou Jona po čele a usmál se na něj. “Scházíš mi.”

“Ty mě taky, tati. Jak se cítíš?”

“Dobře. Už je to nějakou chvíli, co jsem byl v nemocnici… a neschází mi.”

Jon se usmál.

Začal jsem cítit pulzaci v hlavě. Snad se vracela bolest z minulé noci, ale ať to bylo cokoliv, najednou to pomstychtivě přišlo. Pak jsem to uslyšel - hlas Nammu.

“Jakmile jsi jednou označen za duševně chorého… je to navždy.”

Otočil jsem se. Seděla v rohu na židli. Překřížené nohy, prsty sepnuté do věžičky a vysmívala se mi jako kat.

“Co se děje, je něco v nepořádku, tati?”

Otočil jsem se zpátky na Jona a vynutil úsměv. “Nic, jen cítím, jak mě začíná bolet hlava.”

“Solomone, Solomone, Solomone. Ztratil jsi svou naději a teď se držíš posledního stébla. Nemůžeš nás porazit. Ty to víš. Jsme ti nadřazení ve všech ohledech. Ať uděláš na šachovnici jakýkoliv tah, my už plánujeme další hru. Vzdej se!”

Ignoroval jsem ji. Věděl jsem, co se pokouší udělat. Dál jsem hladil Jona po čele. “Zavři oči, Jone. Zkus si odpočinout. Zůstanu u tebe.”

“Ne, nezůstaneš,” řekla Nammu. “Budeš žít ve cvokhauzu, v blázinci, na psychině, v Bohnicích, můžeš tomu říkat, jak chceš, ale budeš to nazývat domovem.”

Otočil jsem se a zíral na ní, ale zůstal jsem potichu.

“Ty mi nevěříš?” Slyšel jsem jemné zašustění a tak jsem se otočil, abych uviděl, jak se postavila a jde k Jonově posteli. “Tak sleduj toto.”

Nammu se natáhla k Jonovi a ruce se jí třásly, jak se natahovala k jeho krku. Vzdoroval jsem tomu, abych udělal jakýkoliv pohyb. Skřípal jsem zuby a sledoval její pomalé přibližování.

“Ještě trochu víc…“ zašeptala Nammu.

Když se její ruce obtočily kolem Jonova krku, začal se mi chvět obličej. Nemohl jsem nic dělat. Musel jsem zůstat potichu. Nemohl jsem se hýbat. Najednou Jon otevřel oči, které byly plné hrůzy. Na jeho pohled nikdy nezapomenu. Zkoušel jsem chytit ruce Nammu a sundat je z jeho krku, ale nešlo s nimi pohnout. Celý pokoj sebou náhle škubnul a zpomalil. Slyšel jsem Jonův křik a já jsem byl někým přitlačen na podlahu. Neodporoval jsem. Nemohl jsem odporovat. Stále jsem slyšel hlas Nammu, jako by mě vtáhla do svého světa za účelem mého posledního pokoření.

“Doufám, že se ti tvůj nový domov bude líbit, Solomone. Dívej se na to tak, že tvůj život se teď stane mnohem jednodušší. Budeš mít spoustu času na zírání do bílých stěn, budeš spolu s těmi, kteří jsou jako ty, budeš mít vždy nachystané své jídlo a co je ze všeho nejlepší, budeš si moci povídat s doktory, kteří opravdu chápou, že blázniví lidé by měli… řekněme… měli být pod zámkem.”

Sledoval jsem ji, jak mi fouknutím poslala polibek a pomalu se rozpustila ve vzduchu. Slyšel jsem, jak Derya vzlyká u Jona. Cítil jsem, jak mě silné paže drží dole. V další chvíli jsem cítil bodnutí do ramene a pak jsem cítil, jak místnost víří do temnoty.

Všechno jsem pustil.

Kapitola 86. Pokoj s výhledem

Když jsem znovu otevřel oči, seděl jsem vzadu na podlaze nějaké dodávky nebo náklaďáku. Byl jsem tak vyřízený a okolní prostředí bylo tak cizí, že jsem se rozhodl odejít dovnitř sebe.

Když jsem znovu otevřel oči, viděl jsem nad hlavou světla. Byl jsem nesen chodbou. Znovu jsem s tímto místem nechtěl nic mít a tak jsem odešel dovnitř sebe.

Když jsem potřetí otevřel oči, cítil jsem v nose něco hořkého. Oči se mi okamžitě doširoka otevřely a já jsem uviděl místnost a přede mnou seděl člověk v obleku. Nikdy předtím jsem ho neviděl. Byl hladce oholen, dobře upraven a mohl bych říci dobře vypadající. Měl nakrátko ostříhané vlasy a trochu skvrnitou kůži, ačkoliv bylo zřejmé, že je Africký Američan.

“Solomone, jak se cítíš?”

“Unaveně…“

“Jsem doktor Folsom a toto je můj asistent pan Winters. Jsi v zařízení pro psychicky nemocné v New Yorku, asi hodinu jízdy od tvého domova. Umístila tě sem tvá žena za vedení tvého lékaře, abys tu mohl odpočívat a rehabilitovat se. Rozumíš tomu, co říkám?”

Přikývl jsem.

“Dobře. Chtěl bys sklenici vody?”

Znovu jsem přikývl.

Podal mi sklenici a já jsem ji skoro celou vypil. Měl jsem velkou žízeň.

“Zůstaneš tu s námi pod naším dohledem, abychom se o tebe mohli postarat a vrátit tě domů. To je náš plán. Zní dobře?”

“Jak se vede Jonovi?”

“Tvůj syn je v pořádku. Je stále v nemocnici. Trochu ho sužuje alergická reakce na tvé léky. To zjistil doktor Carson. Nazývá se to NMS či neuroleptický maligní syndrom. Pro alergii to je hodně slov, ale je to přesně to, čím Jon trpí. Nebyla to chřipka.”

Musel jsem se na něj podívat velmi divně.

“My tady říkáme pravdu, Solomone. Nic nezatajuji, ať tomu budeš rozumět nebo ne, já vždy budu říkat pravdu, tím si můžeš být jist. Jestli máš otázky, můžeš je položit, ale nebudu ti na ně odpovídat vícekrát než jednou. Takže je tvou zodpovědností se soustředit. To je součástí naší terapie.”

Podíval jsem se na pana Winterse. Vypadalo to, že se nudí. Byl to velký muž oblečený v uniformě ošetřovatele, která byla bílá od hlavy až k patě, což v jeho případě bylo asi šest a půl stopy.

Kancelář, ve které jsem se nalézal, byla velká a prostá. Byl tu kovový pracovní stůl přecpaný složkami. Pár černých kožených křesel, hnědý gauč s malými žlutými polštářky na obou koncích a pak nutné knihy a lékařské diplomy. Bylo tu jediné malé okno, z něhož byl výhled na zalesněnou krajinu.

Zaklonil jsem hlavu. “Kde to jsem?”

“V zařízení pro psychicky nemocné za Cornwallem v New Yourku. Jsme jen hodinu jízdy od tvého domova. Tvoje rodina tě bude moci navštěvovat tak často, jak si budou přát.”

“Musím tu zůstat?”

“Pro teď ano. Musíme zjistit, proč vidíš ty halucinace.”

“Co se stalo?”

“V nemocnici?”

“Co jsem udělal, že jsem tady?”

“Solomone, tvoje žena tě našla, jak škrtíš svého syna na nemocničním lůžku.”

Jak si někdo může myslet, že jsem se pokoušel zabít svého vlastního syna? Ta slova mě ochromila až k jádru. Dal jsem si ruku před pusu. “Máte tu koupelnu… necítím se dobře.”

Doktor Folsom i pan Winters oba vyskočili na nohy a pomohli mi do malé koupelny v zadním rohu jejich kanceláře, kde jsem si klekl na kolena a vyzvracel se. Ponižující zkušenosti můžou přicházet v různých formách, ale tato určitě byla vážným uchazečem roku pro ponížení. Alespoň pro mne.

Když jsem skončil, vrátil jsem se s pomocí pana Winterse ke křeslu, které mi bylo přiděleno, a posadil se.

“To jsem nebyl já; pokoušel jsem se ho zachránit,” zaskřehotal jsem.

“Před kým?”

“Nammu!”

“A kdo je to Nammu?”

“To přesně nevím. Vstupuje do mého světa, vyhrožuje mi od té doby, co jsem odešel z nemocnice. Pokouší se, abych zešílel a nemohl dokončit své poslání…“

Doktor Folsom se naklonil dopředu. “A jaké je tvé poslání, Solomone?”

Přemýšlel jsem o tom. Zdálo se to tak vzdálené - mé poslání, ať už znamenalo cokoliv. Uvažoval jsem, jestli je to vůbec k věci.

“Můžu si dát ještě vodu?” zeptal jsem se.

Rozhodl jsem se získat trochu času a přehodnotit to, co jsem řekl. Možná jsem se příliš otevřel. Hovořit o Nammu byla chyba. Tito lidé nebudou ničemu z toho věřit. Vypil jsem vodu a podal prázdnou sklenici zpátky panu Wintersovi.

“Děkuji.”

Sotva přikývnul.

“Takže jaké je tvé poslání, Solomone?”

Zíral jsem dolů na své ruce. Mé pravé zápěstí zdobil tenký plastový náramek plný podivných kódů. Měl jsem na sobě oděv, který jsem nikdy předtím neviděl - šedé tepláky a teplákovou bundu. “Kde jsou mé šaty?”

“Všichni v tomto zařízení nosí stejný oděv, Solomone. To je náš způsob, jak zajistit, aby nikdo nikoho nerozčiloval tím, co odívá. Chystal ses mi říci o podstatě svého poslání…“

“Vy máte na sobě oblek.”

“Já jsem doktor, myslel jsem všichni pacienti. Tak teď mi řekni, co si myslíš, že je tvým posláním? Mohla by to být důležitá součást tvé terapie, která by nám pomohla dostat tě zpátky na cestu vyléčení. Dobře?”

“Abych byl upřímný, mé poslání je tak daleko v budoucnosti, že na něm sotva záleží.”

“To nech posoudit mě.”

“Jsem hodně unavený,” ukázal jsem na jeho gauč. “Mohl bych si tu na chvíli odpočinout?”

Dr. Folsom se otočil ke svému asistentovi. “Vezměte třeba Solomona do jeho nového pokoje. Může si odpočinout tam.” Postavil se a podíval se dolů na mě s úsměvem. “Odpočiň si Solomone, pohovoříme si později. Čas je na naší straně.”

Postavil jsem se na nohy a okamžitě cítil, jak pan Winters silně uchopil mé nadloktí. Vrávoravě jsem šel ke dveřím, vděčný za jeho podporu. Šli jsme dlouhou prázdnou chodbou a potom vstoupili do výtahu. Pan Winters nastavil můj náramek tak, aby ho mohl sejmout skener a potom stiskl číslo 5”. Vyjeli jsme o dvě podlaží nahoru. Když jsme vyšli z výtahu, dali jsme se doprava a já jsem uviděl otevřené dveře s lidmi uvnitř. Všichni byli oblečeni jako já.

Někteří z nich si četli. Někteří se dívali na televizi. Někteří koukali ven. Každá místnost měla okno s tenkými kovovými mřížemi, které omezovaly výhled a přístup ven. Cítil jsem, že pan Winters není hovorný člověk, tak jsem z úcty k němu zůstal potichu. Ale také jsem se snažil pochopit mé nové prostředí a dozajista jsem věděl, že jsem odsouzený. Když je člověk odsouzený, slova nepřicházejí snadno.

Když jsme se dostali k mému pokoji, pan Winters mávnutím své bezpečnostní karty otevřel dveře a uvedl mě dovnitř.

“Tvůj pokoj. Můžeš spát tady.” Ukázal na jednoduchou postel, jejíž matrace se vprostřed sklápěla jako lehký úsměv.

Rozhlédl jsem se kolem. Bylo to tu sterilní. Sterilně to tu i páchlo. Žádné obrazy, žádné barvy, žádné objekty zhotovené tvořivostí. Cítil jsem se zadušen špinavě bílou.

“Tam je záchod, ale to je všechno. Sprcha, mýdlo, ručníky a všechno další je na veřejné toaletě, která je dál na chodbě po levé straně. Vrátím se asi za hodinu a provedu tě tu, dám ti nějaké instrukce a tak. Dobře?”

Shlédnul na mě znuděnýma očima, které vypadaly tak vzdáleně. Přikývl jsem, jen abych už byl sám.

Odešel a zavřel za sebou dveře. Za pár sekund jsem je zkusil otevřít. Byly zamčené. Byl jsem vězněm v psychiatrické léčebně. Neměl jsem nic, co by bylo mé. Byl jsem v místnosti v pátém podlaží s výhledem na nějaký zalesněný pozemek, který vypadal, že je velice dobře udržovaný a vhodný jako golfové hřiště. Moje okna byla pokryta drátěným pletivem. Moje postel byla pokryta monotónní bílou, která byla zabarvena jantarovou vyzrálostí. Měl jsem tu jeden kus nábytku, který vypadal slibně: televize.

Schoulil jsem se na své nové lůžko. Jeho prostěradlo bylo tvrdé a chladné, tenká přikrývka byla cítit něčím, co jsem nemohl identifikovat, ale věděl jsem, že to není příjemné.

Kdybych mohl vykopat tašku s antipsychotiky na mé zahradě a všechny je zhltnout, bez rozmyslu bych to udělal, abych necítil sestup do šílenství, které mě volalo. Byla to pravděpodobně jediná chvíle v mém životě, kdy jsem mohl upřímně říci, že jsem měl sebevražedné sklony.

Kapitola 87. Odhalení

Uplynulo pár dní a já jsem se ve svém osudu seznámil s dalšími nájemníky a s podivným místem zvaným Stonemason Rehabilitation Center (stonemason=kameník, pozn. překl.). Podle mých nových přátel to bylo prestižní místo. “Tady jsou nejlepší blázniví lidé z New Yorku,” řekl mi jeden z nich.

Sdělili mi jména, ale abych byl upřímný, nezajímalo mě, co jsou zač. Pro teď mi stačilo znát jejich tváře. Byl čtvrtek a já jsem čekal první návštěvu Deryi. Celé ráno jsem strávil plánováním toho, co jí řeknu, ale o několik minut později jsem to vždy zapomněl, což mě frustrovalo.

Žádné vize kolem mě nekroužily, ačkoliv bych mohl říci, že mnoho mých spoluchovanců tu mělo privilegium plnobarevných vidin. Proč se zabývat televizí?

Zůstával jsem převážně sám se sebou. Našel jsem knihovnu se skutečnými knihami a vytáhl jsem z ní Ostrov Pokladů, ale z nějakého důvodu jsem se nemohl dostat za stranu pět. Hodně jsem spal. Neměl jsem žádný program. Na mém setkání s Deryou bude i dr. Folsom, takže s ní nebudu mít žádné soukromí, což mě hodně tížilo, když jsem se na to zaměřil.

Pan Winters chtěl, abych se holil každé ráno, ale já jsem odporoval tak silně, jak jen člověk může odporovat někomu, jehož ruce a nohy jsou dvojnásobné, než jeho vlastní. Pochopil jsem, že jsem trosečník. Možná jsem tak i vypadal. Začal jsem si pěstovat tří denní vousy, které na rozdíl od vlasů na mé hlavě, vypadaly tvrdohlavě šedivě.

Ve čtvrtek ráno jsem zrovna byl na veřejné toaletě a zkoumal své vousy v úžasu nad tím, že jsou tak šedivé. Jak jsem se díval do zrcadla, studoval jsem svůj odraz. Matně jsem si vzpomenul na zážitek, kdy jsem byl malým chlapcem - byl to sen? Podíval jsem se pozorně.

“Vidím tě,” řekl jsem. “Jsi prázdná nádoba. Ať už to byla jakákoliv duše, která si v tobě hrála… tak odešla.” Praštil jsem rukou do zrcadla a s úděsem jsem slyšel zapraskání. Vzdychnul jsem. Copak jsem násilník? Vím, že se předpokládá, že jsem blázen, ale nikdy jsem nebyl násilný. A teď tady byl důkaz o opaku. Viděl jsem to.

Opustil jsem toaletu tak nepozorovaně, jak to šlo. To je na blázinci dobré - tvoji krajané si tě moc nevšímají. Všichni mají své světy, ve kterých jsou ponořeni. Jsou strašnými svědky.

Zbytek dopoledne jsem strávil díváním na televizi. Byly dovoleny tři kanály. Žádné zpravodajství, jen vzdělávací programy.

Kolem oběda jsem uslyšel ostré zaklepání na dveře a vstoupil pan Winters s jeho typicky tichou osobností. “Připraven?”

Následoval jsem ho beze slova do kanceláře dr. Folsoma. Jestli uvažujete o mých lécích, tak jsem je dostával. Věděl jsem, že beru prášky a piju nějaký nápoj, který má odpornou pachuť, ale nikdo mi nikdy nesdělil jejich jména. Mně to nevadilo. Neměl jsem k tomu co říci.

Když jsem přišel, dr. Folsom seděl ve svém křesle a Derya se dívala z okna. Otočila se na mě a vzdychla nad mým vzhledem. O chvíli později už plakala. Podíval jsem se na ni a nikdy se necítil tak osamoceně. Přišla blíže ke mně, opatrně, jako někdo, kdo se pokouší shlédnout do ústí gejzíru. “Sole, nevím, co říci.”

Moje první otázka byla zmatená. “Jon… je Jon… jak je mu?”

Podívala se dolů. “Lépe… je doma. Je v pořádku.”

Dr. Folsom si odkašlal. “Pojďme se všichni posadit a udělat si pohodlí, ať si můžeme pohovořit o našem plánu.” Na klíně měl notes a v ruce pero, připravené uložit jeho šokující bílé vhledy. Byl oděn v šedém obleku, takže jsme si byli barevně podivně podobni.

“Pane Wintersi, můžete jít za svými povinnostmi, my tu budeme v pořádku.”

Ta mohutná bílá lidská hora se otočila, odešla pryč a zavřela za sebou dveře.

Derya na mě dál zírala. Naše oči se setkaly v podivném objetí poznání a zmatení. Vzala ze stolu krabici a posadila se na židli, kterou jí dr. Folsom ukázal. Krabici si dala ke svým nohám. “To jsou jen nějaké věci, které jsem ti přinesla. Převážně čtení a nějaké tvoje fotografie…“

Z očí jí tekly slzy. Přál jsem si, abych mohl plakat. Uvnitř jsem byl mrtvý. Ve stavu lhostejnosti je podivná rovnováha, která je nedotčena jak vnějšky, tak vnitřky, protože váha této masky je tak velká, že žádné světlo se skrz ni nedostane. Je to osobnost černé díry.

“Díky,” řekl jsem tiše.

“Solomone, posaď se třeba tady,” řekl dr. Folsom.

Cítil jsem se jako dítě sedící před spílajícím ředitelem školy a matkou, coby nervózním pozorovatelem.

“Domluvme se, že naše očekávání ohledně tohoto setkání ponecháme jednoduchá a realistická,” začal. “Neočekáváme žádné průlomy ani usmíření. Není tu žádný tlak na odpuštění ani umytí talíře do čista. Tyto věci nějakou dobu trvají, jestliže mají být ryzí. Domluveno?”

Derya ze mě nespustila oči a ani já z ní. Viděl jsem ji, jak přikyvuje, a cítil jsem, jak moje hlava dělá to samé.

“Dobře.”

Dr. Folsom se otočil doprava. “Deryo, máme tu dlouhou tradici, že návštěvník, v tomto případě ty, začíná první. Máš něco, co bys chtěla říci?”

“Sole, proč?”

“Já jsem to neudělal, Deryo.”

“Viděla jsem tě.”

“To byla Nammu, já jsem se jí pokoušel v tom zabránit. Ty víš, že bych nikdy naše děti nezranil…“

“To vím, ale viděla jsem tě.”

Prohrábl jsem si rukou vlasy. “Co ti mám říci, abych jsi pochopila můj svět? Byl jsem trýzněn bytostmi, které si nepřejí, abych dosáhl toho, čeho jsem sem přišel dosáhnout.”

“A to je co, Sole? Spasit lidstvo před jeho nevědomostí duše? Jsi nový prorok? Tak je to?”

“Viděl jsem to…“ zamumlal jsem.

“Co?” zeptal se dr. Folsom. “Co přesně jsi viděl?”

Podíval jsem se dolů na své ruce a bylo mi trapně, že tu před nimi sedím jako podvádějící dítě. “Vzali mě do budoucnosti…“

“Mluv nahlas, Solomone, nerozumím ti dobře.”

“Záleží na tom? Cokoliv řeknu, nebudete mi věřit. Jsem blázen. Případ je uzavřen. Tak o co jde?”

Derya začala vzlykat a já jsem si přál, abych se mohl vrátit v čase a smazat všechny zdrcující zážitky mého vznešeného poslání. Všechny ty věci, o kterých se předpokládalo, že udělám a že jimi budu. Chtěl jsem být sám. Měl jsem přijmout první nabídku Nammu, kterou mi dala. Byl jsem naprostý blázen, když jsem si myslel, že můžu zvítězit.

“Nebuď tak pohrdavý, co se týká naší schopnosti tě pochopit, Solomone. My jsme tvá podpora. Chceme tě pochopit. Chceme, abys nám řekl, co jsi viděl a zažil. To je důvod, proč jsme zde. Když nám to řekneš, možná najdeme způsob, jak ti pomoci. Rozumíš mi?”

Podíval jsem se dr. Folsomovi do očí. “Není nic, co byste mohli udělat. Jsem ztracený případ. Věřte mi.”

“Nic takového neexistuje,” řekl důrazně dr. Folsom. “Příčina schizofrenie je neznámá. V mé profesi to je naprostá záhada. Můžeme ji pozorovat, můžeme zmírnit její příznaky, můžeme psát o základních problémech a doufat, že je spisy zachytí, ale nemoc sama zůstává záhadou.”

“Ale vy dva byste měli vědět, že už to dělám čtyřicet let. Viděl jsem zázračná uzdravení. Může se to přihodit a obvykle se to přihodí takovým, jako jsi ty, Solomone, kteří tvrdí, že jsou ztraceným případem a žádají nás, abychom to s nimi vzdali. Nic takového neudělám!”

“Jsme tady proto, abychom to zkusili. Abychom se snažili. Abychom se podívali pod povrch toho, co tě trápí a tvoje lhostejnost mě nezajímá. Stejně tak mě nezajímají tvé pochyby ani tvé předpoklady, že jsi ztracený případ, protože já vím, že to všechno se může změnit jediným tlukotem srdce.”

Zhluboka se nadechl a připravil své pero nad notes na svém klíně. Podíval se na mě nad želvovinovými obroučkami svých čtecích brýlí. “Teď, pokud dovolíš, nám řekni, co jsi zažil.”

Bylo to poprvé, co jsem na něm viděl něco lidského, něco, co bylo více než jen strojem, který třídí poškozené lidi podle hranice duševní poruchy. Začal jsem se otvírat.

Řekl jsem jim o svých vizích a ze všech sil jsem se pokoušel si na ně vzpomenout soudržným způsobem, což někdy bylo těžké. Několikrát, když jsem mluvil, jsem viděl, jak na mě Derya zírá ve stavu úžasu. Řekl jsem jim o svých zážitcích se Strýcem, Quantusum, Zenith, monstro-bohem, všechno. Dokonce i o Cantovi. Dr. Folsom si stále zapisoval, příležitostně mi položil otázku, ale převážně mě nechal mluvit.

Byla to dlouhá seance, ale byla jedna zkušenost, kterou jsem vynechal a tou bylo mé milostné spojení s Nammu tenkrát v noci cestou do lokality Quantusum. Protože jsem byl v blázinci, nadopován neznámou měrou a vyléval jsem všechna svá tajemství, která jsem měl, věděl jsem, že nikdy nebude lepší čas pro odhalení této nejhnusnější ze všech nerozvážností: že jsem se miloval se stvořením, které se pokoušelo zabít mého syna.

Když mi přišla tato myšlenka, přestal jsem mluvit. Dr. Folsom se na mě podíval a přestal psát.

“Je něco špatně, Solomone?”

Cítil jsem, jak to ve mně vře. Cítil jsem mimovolné křeče, které se zvedaly z mých útrob do mé hrudi, rozlévaly se po mém obličeji a vylétaly vrcholem hlavy v jediné obrovské explozi. Podíval jsem se na Deryu očima, které viděly příliš mnoho forem světa, jenž neměly být spatřeny.

“Je to všechno moje chyba. Měl jsem přijmout její požadavky a vrátit se do normálního života. Mohl jsem znovu být sám sebou.”

“Stále je na to čas, Sole,” řekla Derya.

“Ne, ty mi nerozumíš,” řekl jsem slabým hlasem. “Všechny ty věci, které jsem ti řekl, jsou pro mě skutečné. Přihodily se mi takovým způsobem, který… který je činí hmatatelnými. To nebyly sny… které když se probudíš… za pár hodin zmizí. Byly to vize alternativních skutečností. Nammu existuje… někde… je skutečná, a já jsem se s ní miloval…“

Derya se podívala na mě a potom na dr. Folsoma. Dr. Folsom trochu zvednul svou ruku, jako by nám oběma chtěl poslat uklidňující znamení. “Zhluboka se nadechněme, než budeme pokračovat dál. Solomone, za ta léta jsem pracoval se stovkami pacientů a ty jsi prvním, který se otevřel tak rychle a tak výřečným způsobem. To jsem ti chtěl dát vědět. Je to velmi dobré znamení a ty musíš být pochválen.”

“Toto odhalení, které jsi právě udělal, vypadá, že je v centru tvé nemoci. Vypadalo to, že je pro tebe velmi těžké o něm hovořit, takže jeho odhalení je vítáno, nehledě na to, jak bolestné může pro tebe být o něm hovořit a pro Deryu ho slyšet. Často jsou taková přiznání tím, na čem nejvíce záleží.”

Otočil se na Deryu. “Když jsi to slyšela, co můžeš říci jako vyjádření svých pocitů za současného ocenění, že Solomon projevil odvahu nám to říci?”

Derya se kradmo podívala na dr. Folsoma. Měla červené oči, ale už se jí nedostávalo slz. Podívala se na mě s výrazem beznaděje. “Nevím, proč toto všechno vidíš, Sole. Nevím, proč cítíš, že jsi trýzněn imaginárními bytostmi. Nevím, proč si myslíš, že bys tomu měl věřit… této fantazii… těmto fantaziím. Děje se to všechno kolem tebe, bohové a démoni, svatí a stoupenci, šarlatáni a... a starý šaman žijící kdovíkde.”

“Nějakou hříčkou osudu jsi dostal srdce mentálně narušené ženy. Díky bohu, že ti dala tuto šanci na nový život, ale myslím, že tě jistým způsobem infikovala… přesně jak to řekla ve svém videu, a já nevím, jak je to možné.”

“Možná, že to má všechno nějaký důvod, který se nám ozřejmí za měsíc či rok, ale pro teď… jsem tak strašně zmatená, že se obávám o své vlastní duševní zdraví.”

“Musím být silná a postarat se o děti. Skončím ve svém zaměstnání, abych se na toto všechno mohla soustředit. Už jsem jim to řekla. Má matka sem přijede, jakmile dostane víza a bude mi pomáhat. Ale potřebuji, aby ses vzpamatoval. Potřebuji tě… Sole, všichni tě potřebujeme.”

Zíral jsem na kartonovou krabici, která čekala na linoleové podlaze u Deryiných nohou. Obsahovala v sobě vlákna k mému dřívějšímu životu. Naslouchal jsem jejímu hlasu. Byl to ten samý hlas, do kterého jsem se před patnácti lety zamiloval, ale teď říkal podivná slova, ve kterých nepochybně zněl tón strachu - strachu, který jsem způsobil já. Zaplnila mě tíha, nehybná a jistá. Obalila mě jako silný závoj olova. Zůstal jsem nehybný, tichý, čekající na nějaký zvuk, slovo, pocit - něco, co by mě přimělo promluvit, ale nic jsem neobjevil.

“Solomone?” místnost zaplnil hlas dr. Folsoma. “Je něco, co bys chtěl říci?”

Dál jsem zíral na tu krabici a pak jsem něco ucítil. Bylo to malé, tak malé, že si toho téměř nešlo všimnout. Byl to hlas. Ano, byl to hlas, dětský hlas. Myslím - že možná můj. Bylo to ve věku, kdy rozdíly mezi chlapcem a dívkou jsou nepodstatné, co se týká jejich hlasu. Ten hlas, nesvázaný s jakoukoliv tváří nebo jménem ve mně rostl. Pak mi otevřel ústa. Začal jsem mluvit.

“Lituji. Bohužel nejsem ta osoba, kterou jste si mysleli, že jsem. Jsem jiný… změnil jsem se. Jsem něčím, co se slova můžou jen pokusit popsat, ale můj popis neexistuje. Jsem něco jiného, než jsi ty nebo ty. Nejsem tím, čím jsi ty. Nejsem tím, čím by sis přála, abych byl. Já jsem já. Lituji, ale já jsem já.”

Derya si dala ruku na ústa a začala se třást. V tom okamžiku mě uviděla. Cítil jsem, jak se jí na prchavý okamžik otevřely oči, jako někomu, kdo vidí za slova, za šaty, za obličej, za jazyk těla. Jako někomu, kdo spatřil něco většího, než tělo a pocítil s tím spojení.

Derya vstala ze židle, přišla ke mně a objala mě v nepohodlném předklonu. Bylo to nemotorné, ale bylo to poprvé, co se ke mně přiblížila. Pak se narovnala a o krok ustoupila zpět. “To bylo poprvé, co jsem tě viděla mluvit ze srdce.”

Opětoval jsem její úsměv a hlas ve mně ustoupil zpět do palácových věží jakéhosi starobylého místa.

“Myslím, že bychom měli skončit zde, na této vysoké notě,” řekl dr. Folsom a postavil se. Šel ke dveřím a otevřel je. Slyšel jsem, jak říká něco své sekretářce ohledně přivolání pana Winterse.

Pohlédl jsem do čekajících očí Deryi. Ohnula se, zvedla krabici a podala mi ji. “Je tvoje. Později přinesu více.”

“Kdy tě zase uvidím?” zeptal jsem se.

“V sobotu. Přijdu v sobotu.”

“Mluvila jsi s doktorem Chaytonem?”

Její výraz na chvíli potemněl. “Nechal vzkazy na tvém telefonu a domácím telefonu. Také volal doktor Kendall a říkal, že s ním také měl hovory. Nebyla jsem si jista, co bych mu měla říci, tak jsem to ani nezkoušela.”

“Prosím, můžeš mu říci, že jsem zde?”

“Udělám to…“

Dr. Folsom se vrátil. “Děkuji velice za tvoji dnešní návštěvu, Deryo. Bylo to jedno z nejlepších sezení, které jsem kdy sledoval. Chovám pro vás oba velkou naději. V sobotu můžete spolu mít soukromí, tak s tím počítejte, dobře?”

Oba jsme přikývli. Místnost zaplnila přítomnost pana Winterse a já jsem ucítil na podlaze chvění jeho kroků. Postavil jsem se a jaksi mechanicky objal Deryu a potom ustoupil zpět a sledoval její výraz stejně jako dítě poté, co řekne své matce špatnou věc.

Dr. Folsom a pan Winters byli za mnou u dveří, když jsem couval a nesl při tom svou krabici. Artikuloval jsem slova: “Omlouvám se,” a potom se otočil dříve, než mohla cokoliv říci nebo udělat a odešel jsem. Pan Winters mě jako sloní stín následoval.

Kapitola 88. Nessie

Probudil mě zvuk rozruchu. Když slunce začalo pozdě odpoledne zapadat, tak jsem usnul - muselo mě stáhnout s sebou. Ale teď jsem na chodbě slyšel hlasy, jak s něčím bojují a tak jsem vyšel ven, abych se podíval, co se děje. Napůl jsem však stále spal.

Na druhé straně chodby jsem uviděl dva EMT, jak opouštějí pokoj a nesou těžké tašky. Potkal jsem jí hned první den. Byla upoutána na lůžko. Nevypadala moc dobře - co se týká jejího zdraví - tak jsem si říkal, že se raději budu držet dál, což jsem také udělal.

Slyšel jsem, jak si při odchodu jeden z EMT něco mumlá - “ta by měla být spíš v hospicu a ne v léčebně.” Chodba znovu utichla, když je pohltil výtah. Přešel jsem po chodbě ve svých černých papučích a trochu šířeji otevřel dveře a podíval se dovnitř.

Normálně nejsem zvědavá osoba. Zřídkakdy se odvážím na sousedovu zahradu, ani nevyhledávám žádnou interakci, zvláště, co se týká nemocných lidí. Ale bylo tu něco, co mě zavolalo a já dodnes nevím, co to bylo.

“Ahoj.” Zavolal hlas z temnoty místnosti - její okna byla zakryta provizorním závěsem z deky.

“Ahoj, já jsem…“

“Vím, kdo jsi.”

“Skutečně. Tak mi to řekni.”

Z postele se ozval lehký smích. Téměř jsem ji v tom temném světle viděl, matný tvar ležící na posteli.

“Tvé jméno je Solomon, že?”

“Správně… jestli tě ruším, můžu jít…“

“Ne, vlastně budu ráda, když zůstaneš.”

Chvíli kašlala a pak těžce polkla. “Jsi tím, kým říkají, že jsi?”

“Nevím… jsem bývalý učitel.”

“Ne, to ne. Jsi tím, čím říkají, že jsi zde?”

Pohnula rukou ke své hrudi, ale světlo bylo tak slabé, že jsem si tím nebyl jist.

“Jak se jmenuješ?” zeptal jsem se a vyhnul se její otázce.

“Říkají, že jsi zde, abys mě zachránil. Jak to hodláš udělat?”

Rozhlédl jsem se po místnosti. Byla prázdná, tím jsem si byl docela jist. “Kdo jsou oni?”

“Ach, ty je nevidíš?” řekla s náznakem překvapení. Byla dlouhá pauza. “Solomone, moc už mi toho na zemi nezbývá, ale vždy jsem chtěla potkat tebe nebo někoho, jako jsi ty.”

“Nejsem si jist, kdo si myslíš, že jsem, ale nejsem léčitel.”

“Ne, já nepotřebuji léčitele - na to už je pozdě a taky si nejsem jistá, jestli bych tady vůbec chtěla zůstat… vzhledem k tomu, že tu pobývám už jedenáct let. Pojď dál, tam se můžeš posadit.”

Mé oči už si přivykly na matné světlo a tak jsem viděl slabý obrys židle vedle její postele. Posadil jsem se a uslyšel, jak zaskřípala pod mou vahou.

“Jmenuji se Sandra. Kdysi jsem byla hudebník. Hrála jsem na violoncello, housle, piano, harfu, skoro na všechno, na co jsem mohla položit ruce. Foukání mě nebavilo, ale co se týká rukou, v tom jsem byla dobrá. Omlouvám se za ten sugestivní tón… Freud by nad ním určitě obracel oči v sloup.” Slabě se zasmála a znovu začala kašlat.

“Chceš trochu vody?”

“To by bylo skvělé.”

“Budu hned zpátky.”

Šel jsem rychle chodbou k toaletám, vzal plastový šálek, naplnil ho vodou a vrátil se. Podával jsem jí ho velice opatrně, protože tu bylo jen matné světlo. Vypila ho, jako by dlouho žádnou vodu nepila. Začal jsem uvažovat, jestli se tu o ni vůbec někdo stará.

“Máš nějakou rodinu?” zeptal jsem se, když mi podávala šálek zpět.

“Každý má rodinu, Solomone. I já. Otázka je, jestli moje rodina má dceru a to už je méně jasné. Pochop, byla jsem dcerou kazatele. Byla jsem vychovávána lidmi, kteří věřili v Bibli a Svaté Slovo… a pak jsem se objevila já. Glosolálie je v pořádku, pokud se mluví jazyky, kterým nikdo nerozumí. Ale já jsem začala mluvit takovými jazyky, že má slova byla srozumitelná. Troufám si říci, aniž bych na to byla pyšná, protože to už

mám dávno za sebou, že byla krásná. Ale moje slova měla jeden problém, nebyla náboženská… ve skutečnosti byla zatraceně anti-náboženská."

"Moji příbuzní mě vykopli, když mi bylo čtrnáct. Ne doslova, jen mě dali do internátní školy, která se stala mým domovem. Během léta jsem vždy žila se svým učitelem hudby. Udělal si ze mne svého domácího mazlíčka. Nicméně tak jsem se naučila hrát. Měla jsem talent… tak mi to říkával. Začala jsem život pouličního hudebníka, ale oddělenost těch světů se ztenčovala a ztenčovala. Jednou v noci jsem si s přáteli dala syntetickou drogu a dostala jsem se na místo, které můžu nazvat jedině domovem."

"Bylo to prvně, kdy jsem se očistila úplně od všeho, co se ve mně nahromadilo. Bylo to jako kosmická sprcha a ty jsi cítil, jak každý temný atom, který tě celé ty roky vysával, najednou prostě odpadl. Byl smyt do nějakého ohromného odtoku, kde byl poté recyklován v jakési odlehlé části vesmíru, kde stále žijí jeskynní lidé."

"Každopádně potom už jsem ty drogy brala dál. Chtěla jsem ten svět více poznat. Chtěla jsem cítit ten pocit expanze. Pak jsem začala vidět věci. Moji přátelé se mi začali vyhýbat… až na jednoho, ale ten už je teď taky pryč."

"Můj čas už se naplnil. Vím, co je to být nepochopena. Jednou jsem měla sen, že budu psychologem, možná muzikoterapeutem. Zkoušela jsem to, ale drogám bylo těžké odolat… až jsem nakonec skončila zde."

Na chvíli se odmlčela a já jsem viděl, jak se její ústa pohybují, ale jestli něco říkala, nebylo možno to slyšet. "Ty nevíš, kdo jsi, že?"

Zasmála se a znovu začala kašlat. "Jak odpovíš na tu otázku, když přichází od někoho, kdo je prokazatelně bláznivý? Hm?"

Trochu jsem se zavrtěl na židli.

"Nechtěla jsem, aby ses cítil nepříjemně. Když jsem přestala hrát na nástroje, používám konverzaci jako svou hudbu."

"Jak?"

"Nevím, slova mají rytmus, víš, ony prostě poskakují kolem a vytvářejí v mysli formy, týkající se osoby, se kterou mluvíš. Vytvoří formu a pak ti ji pošlou zpět a za chvíli je tu proud hudby. Ty jsi to nikdy neslyšel?"

"Myslím, že ne."

"Myslím, že to není příliš obvyklé, ale když víš, jak to dělat, je to zábavné."

"Sandro, jsi nemocná?"

"Myslíš fyzicky, že?"

Usmál jsem se, přestože jsem věděl, že nemůže vidět můj obličej. "Ano, fyzicky."

"Zbývá mi asi týden. Tak mi to řekli. Takže si musím dát všechny svoje věci do pořádku."

"Jaké věci?"

"Sakra, chtěla bych si dát cigaretu. Ty nekouříš, že?"

"Ne."

"Myslela jsem si to. Jsi ženatý?"

"Ano."

"To ti dobří vždycky jsou…" vzdychla trochu.

"Děti?"

"Dvě."

"Věci… dobrá, protože je pozdě na manžela a děti, tak tyhle věci budou muset počkat na nějaký jiný život. Moje věci mají co do činění s odpuštěním. Musím odpustit své rodině."

"Kde jsou tvoji příbuzní?"

"Upřímně nevím. Přála bych si vědět… takže to bude jednosměrné odpuštění, jestli víš, co tím myslím. Ale průvodci, bůh žehnej jejich srdcím, oni vědí, co chtějí a pak se ujišťují, že se to stalo."

Sandra se odmlčela a pak se pro sebe tiše usmála. "Určitě se jim líbíš, takže myslím, že to znamená, že mně se taky líbíš."

"Sandro, kvůli čemu umíráš?"

"Stejně jako všichni ostatní… kvůli životu. Dobře, mám v životě jisté komplikace, kterými netrpí všichni, ale užívání drog a schizofrenie jsou strašnými spolunocležníky. Nikdo mi to neřekl. Vypadá to, že v mém životě bylo zajížďkou dělat obojí. Objevit tuto zajížďku bylo chybou."

"Máš nějaké sourozence?"

"Jo, byli mladší, vlastně je moc neznám. O jednom z nich jsem slyšela, když jsem byla pouličním hudebníkem - vysledoval mě a tak, ale když jsme se potkali… měla jsem špatný den. Někdy jsem mívala špatné dny. Každopádně to moc nefungovalo. Bylo to asi… před dvanácti lety."

"Kolik ti je?"

"Dvacet devět…"

"Tak mladá…"

"Jo, hrávala jsem na piano v baru v Greenwich Village jménem Rose´s Turn. Pěkné místo. Majitel mě slyšel hrát na housle na ulici před jeho restaurací a pozval mě. Viděla jsem tam jeho piano a tak jsem mu řekla, že to je můj nejoblíbenější nástroj. Tak mě na něj nechal hrát. Chodila jsem tam a on mě nechával hrát poté, co zavřel restauraci, a já jsem se naladila na vyšší hudbu a nechala ji plynout."

"Jaký typ hudby hraješ?"

“Říkám tomu vyšší hudba. Vlastně to není žádný žánr. Prostě to jen plyne do mých rukou a skrz ně. Pamatuj, mluvíš s někým, kdo mluvil jazyky, když mu bylo jen osm let. Hudební nástroj je prostě jen dalším jazykem.”

“Kdo jsou tvoji průvodci?”

“Chceš jména, popisy, postoje, role… co chceš slyšet?”

“To, co říkáš, vypadá, jako by mě znali. Jak by mě mohli znát?”

“Solomone, ty jsi zde, protože ten zasraný vedoucí debil nechce, aby ses tu jen tak potloukal. Děsíš je. Moji průvodci tě nazývají zřící duší a myslím, že to má co do činění s tvým dalším posláním. Počkej…“

Levá paže Sandry se zvedla vzhůru a potom spadla na její hruď. “Chtějí, abys věděl, že Nessie ti jde na pomoc, jestli ti to dává nějaký smysl.”

Najednou jsem měl tajemný pocit, takový pocit, který nahání husí kůži po celém těle, protože cítíš přítomnost něčeho neviditelného a velice mocného, co prochází přímo před tebou.

“Večeře se podává za deset minut. Přijďte se prosím najíst do jídelny.” Ozvala se monotónní zpráva v jasné akustice Sandřina pokoje.

“Dobře, běž si ulovit to jídlo. Ráda jsem tě konečně poznala, Solomone. Jen to, že jsi byl zde, poté co ti EMT odešli, mi opravdu pomohlo. Díky.”

“Nic jsem neudělal… ale rádo se stalo. Zastavím se později. Nosí ti jídlo?”

“Ach, ano, jím ve stejný čas, přinášejí mi to do pokoje… však víš, služby jako v přepychovém hotelu až na to, že to jídlo chutná jako hovno.”

Rozesmál jsem se a uvědomil si, že je to poprvé za celý týden. “Stavím se tu zase po večeři.”

“Solomone, nemusíš se o mě starat, nic. Pravděpodobně dnes půjdu brzy spát. Po večeři mi dávají silné léky. Pochybuji o tom, že potom budu ještě vzhůru.”

“Tak se uvidíme zítra ráno.

“Solomone, je nějaká šance, že bys někde sehnal cigarety?”

“Uvidím, co zmůžu.”

“Díky, jen si potřebuji pořádně zakouřit, než budu stoupat nahoru v kouři.”

“Dobrou noc, Sandro.”

“Tobě též.”

Postavil jsem se a šel do svého pokoje, kde jsem si sedl a zapnul v televizi Discovery kanál. Je jí dvacet devět let a umírá v psychiatrické léčebně. Večeře mě nezajímala. Ztratil jsem chuť.

Ať už byli Sandřini průvodci kdokoliv, měli opravdu ryzí vhled, protože nikdo kromě Jasona nebo Corin, nemohl vědět o Nessie, což byla přezdívka jak pro Vanessu, tak pro Jaylee, kterou jim dal Jason. Podivné události byly v blázinci neobvykle obvyklé.

Kapitola 89. Telefon

Zíral jsem na krabici, která ležela na mém stole. Chtěl jsem ji otevřít, už když jsem se vrátil ze setkání s Deryou, ale byl jsem příliš v depresi a tak tu ta krabice od té doby ležela bez povšimnutí. Věděl jsem, že personál SRC už ji prohrabal, kvůli jakémukoliv pašovanému obsahu, ale z nějakého důvodu jsem cítil, že jakékoliv připomínky mého starého života by mohly znečistit ten nový. Tak jsem ji ponechal neprozkoumanou.

Uslyšel jsem ostré zaklepání na dveře, které se otevřely a vstoupil pan Samuels, náš noční asistent. Opovržlivě mě probodával svýma očima, protože já jsem byl tím, kdo způsobil, že mě musel vyhledat. “Máš návštěvu - je tu doktor Chayton.”

Návštěvy, jak mi bylo vysvětleno, byly povoleny jen od 11 ráno do 4 odpoledne, od středy do neděle, pokud se nejednalo o tvého dohlížejícího lékaře nebo pokud to nebylo naléhavé. Stonemason Rehabilitation Center bylo privátní zařízení, které si mohlo určovat svá vlastní pravidla.

Technicky vzato Kohana nebyl můj lékař, ale nějak se mu muselo podařit je přemluvit, aby ho pustili dovnitř.

Následoval jsem pana Samuelse do prostor knihovny, kde čekal Kohana, a potom šel dál do konferenční místnosti vzadu, kde Kohana chodil sem a tam.

“Díky, že jsi přišel,” řekl jsem a objal Kohanu.

Jeho velká postava tu vypadala jako doma.

“Jak ti je?” zeptal se, chytil mě za ramena a hleděl mi do očí. Jeho pohled byl pátravý a mocný a já jsem se musel podívat pryč.

“Jsem v pořádku… myslím, že jsem v pořádku.”

Kohana se otočil na pana Samuelse. “Můžete nás, prosím, nechat o samotě?”

Pan Samuels vycouval z místnosti, ve které jsme byli, a předstíral, že se dívá na knihy před naší konferenční místností. Byl stále vidět skrz skleněné okno společenské místnosti, které shlíželo do knihovny, jenž byla nyní zavřená a potemnělá. Pan Samuels měl šlachovitou postavu a typickou bílou ošetřovatelskou uniformou s teniskami. Jeho vlasy byly pískově blonďaté a měl zřetelný přízvuk, ačkoliv jsem nepoznával odkud.

“Jak se ti podařilo dostat dovnitř?” zašeptal jsem.

“To je legrační, chtěl jsem se tě zeptat na to samé.” řekl Kohana s žertovným úsměvem.

“Díky, že jsi přišel. Předpokládám, že ti to řekla Derya.”

Přikývl. “Věděl jsem, že se něco děje, když jsi mi nezavolal ohledně schůzky s CPS a tak jsem se tě snažil kontaktovat všemi možnými způsoby.”

“Tyl přijel taky, ale zůstal v autě. Požádal mě, abych ti sem propašoval toto.” Pohlédl přes rameno, aby se ujistil, že pan Samuels shlíží na polici knih a podal mi v celofánu zabalené sušenky. “Strč si je do kalhot,” zašeptal.

“Poděkuj Tylerovi za mě,” řekl jsem.

“Vyřídím. Tak mi řekni, co se stalo.”

Posadili jsme se ke stolu zády k oknu.

Vysvětlil jsem událost, která způsobila mou návštěvu SRC. Kohana pochopil. Také jsem mu řekl o svém setkání s Burkhanem ve vlaku. Kohana pozorně naslouchal.

Byla to jedna z jeho nejlepších vlastností, protože on opravdu naslouchal. Nebylo to jen částečné naladění; byl jako radar zaměřený na svůj cíl a každý atom jeho pozornosti byl spojen s procítěním každého slova. To činilo proces otevření se mnohem jednodušším.

“Jak se ti líbí zdejší ředitel?”

“Doktor Folsom?”

Kohana přikývl.

“Vlastně se mi docela líbí.”

“To je dobře.”

“Co léky, víš, co bereš?”

“Nemám ponětí, ale cítím se tu lépe, než s tím, co mi předepsal doktor Carson.”

“Jak se ti podařilo dostat dovnitř, abys mě mohl vidět?” zeptal jsem se znovu.

“Úplatek.”

“Opravdu?”

“Byl to jediný způsob, jak zajistit, aby to doktor Folsom nevěděl.”

“Ty jsi podplatil pana Samuelse?”

Přikývl.

“A jsi si jistý, že nic neřekne?” zeptal jsem se.

“Nejsem si jistý, ale je to v jeho nejlepším zájmu, protože ten úplatek přijal. Taky jsem mu řekl, že máš spoustu peněz a že by se měl starat o všechny tvoje potřeby.” Kohana na mě mrknul.

“Když už jsme u těch úplatků,” řekl jsem, “můžeš zjistit, kdo je ten pacient na pokoji pět dvacet pět a udělat pro mě jednu laskavost?”

“Jistě, jakou laskavost?”

“Máš kus papíru a pero?”

Sáhl do své náprsní kapsy a podal mi pero a potom našel nějakou knihu ve skříni za námi a utrhnul kus papíru z téměř prázdné stránky na konci.

“Musíme improvizovat,” řekl s úsměvem.

“Až budeš mít příjmení - mimochodem, její křestní jméno je Sandra - dej ho mému právníkovi a řekni mu, že jim zaplatím tolik, kolik budou chtít, aby našli její rodinu a přiměli ji k tomu, aby ji zde navštívili.”

Kohana se na mě zkoprněle podíval. “Oni to udělají na mé požádání?”

To byla chyba v mém plánu. Jak bych jim mohl dokázat, že Kohana mluví za mě? “Řekni panu Samuelsovi, že mu zaplatím pět set dolarů, když zavolá mému právníkovi.”

“Tak zaprvé pochybuji o tom, že pan Samuels pro tebe otevře účet, a co víc, ksakru, za pět set dolarů ti radši dám svůj mobil.” Zasmál se Kohana. “Stejně jsem si chtěl koupit nový.”

Podíval se na mě svýma smějícíma se očima. “Svítí ti do pokoje slunce?”

“Trochu.”

“Telefon se nabíjí asi na hodinu provozu solárním nabíjením. Ale má raději přímé slunce, aby se dobře nabil.”

“Seš si jist, že bez něj můžeš žít?”

“Jsem si jist.”

“Dobře, díky. Tedy zítra zavolám Danovi a udělám to sám.”

“Tak mám o starost méně,” zavtipkoval Kohana. “Ale stále potřebuješ znát to příjmení, že?”

Přikývl jsem.

“Nemůžeš se té Sandry zeptat na její příjmení?”

“Nejsem si jist, jestli by mi ho řekla… mám pocit, že je to nutné.”

“Dobře, postarám se o to a zavolám ti to jméno a všechno ostatní, co o ní budu schopen zjistit. Dej mi dvacet minut poté, co tady skončíme.”

“Díky.”

Kohana dělal nějaké úpravy na svém mobilním telefonu, zatímco jsme si povídali o mém setkání s Deryou, které jsem měl dříve během dne. Řekl mi o své telefonické konverzaci s Deryou a že cítil, že se mi ze všech sil snaží pomoci. Pak mi podal telefon a naklonil se přitom mým směrem, aby zamezil tomu, že by ho pan Samuels mohl vidět.

“Zrušil jsem všechna hesla a nastavil ho na solární nabíjení. Měl by ti fungovat... jen nech vypnuté vyzvánění a když ho nebudeš používat, vypni ho. Dobře?”

“Dobře, rozumím. Ještě jedna věc, máš u sebe nějaké cigarety?”

“Začal jsi kouřit, hm?”

“Nejsou pro mě.”

“Nikdy nejsou…“ otevřel kapsu v kabátě a vytáhl z ní ven napůl otevřenou krabičku a podal mi ji stejným způsobem, jako to udělal s telefonem.

“Jestli se tam ten chlápek dívá, co dělám, bude si myslet, že se mi líbíš… jestli víš, co tím myslím.”

Trochu nervózně jsem se zasmál, ale vzal jsem cigarety a ukryl je do svých kalhot.

“Potřebuješ i zapalovač?”

“Jestli ho můžeš postrádat.”

“Je tvůj.”

“Ještě jednou děkuji, že jsi přišel se na mě podívat.”

“Tak to všichni děláme. Pečujeme jeden o druhého.” Poplácal mě po zádech a vstal od stolu.

“Doktor Carson je pořád mým úředním doktorem?”

Přikývl.

“To je další věc, na kterou potřebuji, aby se podíval můj právník.”

“Je dobré mít svou vlastní právnickou firmu a pár miliónů dolarů na promazání té mašinérie, hm?”

“Teoreticky to má své výhody, ale v praxi, jak můžeš vidět, není mnoho výhod, kterými bych se mohl chlubit.”

Oba jsme se zasmáli a objali se. Kohana se zase posadil a já jsem šel zpátky do svého pokoje, doprovázen panem Samuelsem. Když jsme přišli do mého pokoje, pan Samuels se na mě podíval.

“Měl bych tě prohledat.”

“Dal mi jen nějaké koláčky,” přiznal jsem.

“Ukaž.” Otočil svoji ruku dlaní nahoru a tancoval prsty.

Vytáhl jsem koláčky ze svých kalhot a podal mu je. Podíval se na mě a potom na koláčky. “Je jich dost, abychom se rozdělili.”

Rozbalil je, vzal si tři a zbytek mi nechal.

“Dobrou noc,” řekl a zavřel dveře dříve, než vyřkl své poslední slovo. Slyšel jsem, jak západka zacvakla. Byl jsem na noc zamčený, ale měl jsem ve svém vlastnictví nejdůležitější technologii, v jakou jsem mohl doufat.

Věřím, že jsem se usmál tak široce, jako nikdy předtím.

Kapitola 90. Svrchované Sjednocení

Kohana zavolal asi za patnáct minut poté, co mě pan Samuels zamknul v pokoji. Zrovna jsem jedl sušenky, které donesl Tyler a zapíjel jsem je vodou, abych je spláchl. Byly to čokoládové sušenky a chutnaly božsky.

Jak se ukázalo, se Sandrou jsem měl pravdu. Jmenovala se Allison Li. Byla koncertní pianistkou ještě tři roky předtím, než jí její boj se schizofrenií dovedl ke zneužívání drog a ona už nemohla dál skrývat svou mentální chorobu.

Podle její přijímací složky byli její rodiče v Číně. Měla jednoho bratra, ale s příjmením Li nebude snadné ho vystopovat. Podle Kohany nebyla jeho adresa v žádném vstupním protokolu.

Pan Samuels nechal nahlédnout Kohanu do její přijímací složky za pouhých 200 dolarů, spolu s dalšími 200 dolary, které mu Kohana zaplatil za to, aby mě mohl vidět. Pro pana Samuelse byl dnes dobrý výplatní den. Začal jsem chápat, jak věci fungují.

Okamžitě po telefonátu s Kohanou jsem telefon vypnul a pečlivě ho uložil do krabice, kterou přinesla Derya. Dal jsem ho pod dvě fotoalba. Myslel jsem, že když už personál SRC krabici prohledal, tak se do ní už nebudou znovu dívat. Kromě toho v pokoji stejně nebylo jiné místo, kam by šel schovat.

Pak jsem zhasnul. Předtím jsem měl televizi puštěnou a teď jsem ji taky vypnul. Místnost byla najednou podivně tichá a převážně temná. Přemýšlel jsem o Allison, která byla naproti přes chodbu. Doufal jsem, že spí. Začal jsem se za ni trochu modlit a pak jsem ucítil, jak se v místnosti něco pohnulo. Když jsem otevřel oči, nic jsem neviděl. Žádné matné obrysy nábytku, žádné okno rámující hvězdy. Byl jsem na nějakém jiném místě, a jak jsem se rozhlížel kolem, svět se pomalu zformoval do tábořiště Dou Xinga.

“Čekal jsem na tebe, až se vrátíš,” řekl.

Byl oděn v tradičním hedvábném rouchu v barvě královské modři se zlatým okrajem. Své dlouhé černé vlasy měl svázané do copu. Seděl naproti mě u ohně, téměř identický jako když jsem ho viděl minule.

“Jak je to možné?” zeptal jsem se a přimhouřil jsem na něj oči.

“Zředili jsme léky. Vlastně nic nebereš… jenom to vypadá, jako že ano. Je to placebo, ne pro tebe, ale pro tvoje doktory.” Dou Xing se na mě usmál a vypadalo to, že jeho oči, černé jako uhel, polykají všechno jako černé díry.

“Jak?”

“Molekuly. Pozměnili jsme je. Energií.”

“Je to tak jednoduché?”
“Není to jednoduché, dokud nevíš jak.”
Pokynul mi, abych se posadil, což jsem také udělal.
“Chci ti něco říci,” řekl Dou Xing, “ale nejdřív musíš udělat to, co ti řeknu. Jsi svolný?”
“Ano.”
“Tedy nejsi připraven.”
Podíval jsem se na něj, a ačkoliv zde nebyla žádná zrcadla, představoval jsem si, jak můj obličej vypadá naprosto zmateně.
Povyprávíš mi svůj zážitek?” zeptal se.
“Co se tu stalo? Udělal jsem něco špatně?”
Vrhnul na mě úsměv. “Byl jsi bez jakýchkoliv otázek připraven plnit mé pokyny…“
“Ale já ti důvěřuji, proč bych neměl být?”
“Důvěra je prima, ale vždy se dotazuj. Nikdy už nerozdávej to, co je tvé, pak nebudeš muset brát to, co je mé.”
Stále jsem cítil na svém obličeji údiv.
“Jsi svrchovaný. Tvůj svět se ze všech sil pokouší ti říkat něco jiného, ale ty jsi toto - svrchovaný. Ve své říši jsi spojený či sjednocený se všemi ostatními. Takže jsi jak svrchovaný, tak sjednocený. V tomto stavu jsi schopen pracovat jako jediné bytí, které je spojeno se všemi ostatními bytostmi prostřednictvím sítě osobní zodpovědnosti, které se říká ctnosti srdce - to je jediná úmluva.”
“Chápeš?”
Přikývl jsem. “Ale mám se dotazovat… dokonce i tebe?”
“To není znamení neúcty. Je to znamení toho, že chápeš svrchovanost. Není to vzpurná neposlušnost autoritě; je to praktika tvého srdce, které je spojené s tím, čemu se v některých světech říká Svrchované Sjednocení. To je vědomí, ke kterému všichni spějeme, ať už ho nazýváme tímto jménem nebo nikoliv.”
“Předpokládám, že víš, že teď žiji v psychiatrické léčebně.“
“Ano.”
“A jsem vším, jen ne Svrchovaným Sjednocením. Právě teď odívám šaty, jež nejsou mé, ve svém pokoji jsem zamčený, jím, kdy je mi řečeno, a ve skutečnosti nemám žádnou svobodu. Tak jak bych mohl žít jako Svrchované Sjednocení?”
“Jsi s ním spojen.”
“A jak to dělám?”
“Ve světě, který je hierarchicky uspořádán, je to všechno o sjednocování. Protože v takovém světě jsou úrovně či vrstvy, sjednocení je rozhodující. Ukážu ti to… s tvým svolením.” Pokývnul na mě a já jsem mu pokývnul zpět.
V okamžiku jsme se díky nějaké neviditelné síle vznášeli nad místem, které bylo svou nádherou naprosto panenské. Byl tu velký vodopád, který spadal do husté tropické džungle, a my jsme doletěli do vodní tůně, který byl jen pár yardů po proudu od místa, kde vodopád explodoval do řeky.
Zvuk padající vody byl vzrušující. Jak jsme se tam tak houpali jako jablka na vodě, cítil jsem, jak nás síla vody unáší dál po proudu. Za několik chvil burácení vody ustoupilo a proud se zmenšil natolik, že jsme mohli doplavat na kraj řeky, kde jsme vylezli ven a lehli si na záda do teplého písku na břehu.
“Vidíš to?” Dou Xing ukazoval nahoru na větve stromů, které nad námi visely jako zelený baldachýn, jenž zastiňoval oblohu. Podíval jsem se a viděl jen listy. Nic zvláštního nebo neobvyklého.
“Myslíš ty listy?” zeptal jsem se opatrně.
“Podívej se pořádně.”
Zašilhal jsem, ale neviděl nic neobvyklého. “Vidím jen listy.”
“Zkus se nedívat na listy, ale spíše na pohyb listů a na to, co se hromadí v jejich nejnižším bodě.”
Spršky vody z vodopádu způsobovaly, že listy se trvale jiskřily zelení, ze které padaly dolů kapky vody. Sledoval jsem, jak tyto kapky vody padají dolů na nás. Bylo to hypnotické. Dál jsem to sledoval a občas jsem cítil, jak kapka vody spadla na mou paži nebo obličej.
“Stále to sleduj,” řekl Dou Xing. “Trpělivost se vyplácí.”
Pak se to stalo. Sledoval jsem jednu kapku vysoko nade mnou a nějak věděl, že na mě přistane. Sledoval jsem, jak se vlní svou energií až k dostatečnému množství, aby se mohla najednou odpojit od svého listového stanoviště a následovat cestu gravitace. Započala svůj sestup a já jsem ji sledoval, jak s velkou přitažlivostí padá do mého oka. Když se dotkla mého oka, okamžitě jsem cítil jak se mé tělo - takové, jakým v tomto světě bylo - stalo vodou. Byl to velmi podivný pocit, začal jsem mizet a plynul jsem do řeky a cítil, jak se směšuji s vodou, která plyne dál po proudu.
Spěchal jsem kolem kamenů a balvanů a ohlazených větví, které vyčnívaly ven z řeky jako kosti stromů, které už dávno přešly do nového světa. Slyšel jsem zvuk proudící vody; cítil jsem pohyb nezatížený jakoukoliv touhou či chtěním. Bylo naprosto osvobozující takto plynout. Cítit pohyb a přitom necítit žádné chtění. Být oddělený a zároveň být částí celku. Byla to extáze. Bylo to sjednocení.
V okamžiku, kdy mi přišla ta myšlenka, jsem opět seděl před Dou Xingovým skromným ohništěm a na pozadí viděl slabý obrys vzdálených hor.
“Já… já to chápu,” zamumlal jsem roztržitě.
“Sjednocení je plynutí. Ale s čím plyneš?” zeptal se Dou Xing.

“S láskou?”
“Je to otázka?”
“S láskou.”
“A odkud tato láska přichází?”
To byla dobrá otázka. Jak jsem si připravoval svou odpověď, několik okamžiků jsem o ní přemýšlel a cítil jsem, že je to nějaká zkouška. “Přichází odsud.” Položil jsem si ruku na svou hruď.
“Pamatuješ si na ten vodopád?”
“Ano.”
“Je jako srdce, ale dříve, než je vodopád, je zdroj. Co je jím?”
“Celá řeka je tím zdrojem,” řekl jsem.
“Takže se sjednocujeme s jednotou lásky namísto s malou kapkou - jediným egem. Sjednocujeme se s tou naší částí, která je celou řekou.”
“Se Svrchovaným Sjednocením… „ napůl jsem zašeptal.
“Ano.”
“Ale jestliže to je jen pouhý koncept, jestliže jsem tento stav nikdy předtím nezažíval, jak se můžu sjednotit s něčím, co je pouhou myšlenkou nebo konceptem?”
Dou Xing se na okamžik podíval k nebi. “Přijde to k tobě jako překvapení. Ale ty ve svém lidském nástroji jsi také pouhou myšlenkou či konceptem. Jen jsi to přijal jako svou realitu. V tom je jediný rozdíl. Takže když se sjednotíš s větším obrazem svého pravého jáství - s celou řekou - získáš nový smysl pro priority při své interakci s vesmírem. To se může přihodit na podvědomé úrovni; nevyžaduje to, aby sis to přál manifestovat prostřednictvím modliteb či vizualizace. Jen si podrž touhu být sjednocen… být celou řekou. Zbytek, jak se říká, bude následovat.”
Když dokončil svá slova, otevřel jsem oči a uviděl fádní obrysy svého pokoje ponořeného ve tmě. Byl jsem opět sám. Opět jsem uvažoval, zda jsem duševně zdráv. Proč zrovna já?
Proč mám tuto možnost opouštět svůj svět a vidět další dimenze? Připomněl jsem si, že tentokrát to alespoň byl Dou Xing a nikoliv Nammu. Za to jsem byl samozřejmě vděčný.
Usnul jsem a doufal, že mé sjednocení bude odvanuto k vyšší a širší perspektivě, kde vše bude obsaženo ve třpytícím se rámci - a vše, co má název, bude pryč.

Kapitola 91. Komplikovaná

Byla sobota. Přijde na návštěvu Derya a já jsem se moc těšil, až ji uvidím. Mysl jsem měl jasnou. Nevím, jestli mi léky byly přidělovány, nebo zda Dou Xingův komentář byl založený na skutečnosti, ale věděl jsem, že se cítím… normálně. Nemám to slovo rád, což ty, čtenáři, dozajista musíš vědět, ale neumím vymyslet jiné slovo.
Moje dveře se otevřely každé ráno něco po 7 hodině. Opravdu nevím, jak vznikl pojem sranda farma pro popis psychiatrické léčebny, protože jsem tu ještě neviděl nikoho smát se a bavit. Většina obyvatel (používám tento termín raději než pacienti) procházela svým dnem tak trochu jako hračky na setrvačník, které byly nasměrovány do tří oblastí: toaleta, jídelna a společenská místnost.
Společenská místnost byl prostor, kde mohli být přijímáni hosté a obyvatelé s nimi mohli být v interakci. Já jsem dával přednost knihovně, protože tam byl klid. Raději jsem chtěl být sám; ne proto, že bych neměl rád své spoluobyvatele, ale zdálo se, že s nimi nemám mnoho společného, protože oni se ve společenské místnosti většinou dívali na televizi a prali se o dálkové ovládání. A protože tu byly jen tři kanály, všechny vzdělávací, zdálo se mi to nesmyslné.
Rozhodl jsem se zkusit zavolat Danu Archerovi, ačkoliv jsem moc nevěřil, že by byl ve své kanceláři, nebo že by jeho telefonní číslo bylo zveřejněno.
Zapnul jsem Kohanův telefon a rychle nakoukl do chodby, abych se ujistil, že poblíž nikdo není. Byla prázdná. Obyvatelé bez pochyb odpočívali ve společenské místnosti. Našel jsem číslo té právnické firmy a vytočil ho.
Rychle jsem byl přesměrován na hlasovou schránku. Měl jsem možnost vybrat hlasovou schránku několika právníků a tak jsem trpělivě čekal na schránku Daniela Archera. Vůbec nepřišla.
Možná jsem ji přeslechl. Zavolal jsem znovu a poslouchal hlasovou zprávu, tentokrát s plným soustředěním, ale výsledek byl stejný. Žádný Dan Archer.
Vypnul jsem telefon a dal ho zpátky do krabice pod fotoalba, která jsem stále ještě ani neotevřel. Možná Dan používá tu právnickou firmu jen občas. Byla to firma jeho otce, takže jméno Archer nemusí nutně znamenat Daniel Archer. Znovu jsem vytáhl telefon a zapnul ho. “Je v seznamu Daniel C. Archer, Manhattan, New York?”
Trpělivě jsem čekal. Automatický hlas napodobující člověka spustil svým charakteristickým způsobem: “Daniel C. Archer v Manhattanu není na seznamu, ale je tu Dan Archer v Chelsea 315 West 33rd Street. Číslo je: 646-524-8188. Chcete, abych to číslo vytočil?”
“Ano.”
Slyšel jsem vytáčení čísla a mé srdce bušilo trochu silněji, než by mělo. Z čeho jsem byl nervózní?

“Ahoj, tady Dan. Teď nemůžu tvůj telefonát vzít, ale zanech mi krátkou zprávu a já ti pravděpodobně zavolám zpět. Zatím ahoj.”

Byl to určitě jeho hlas. Jak jsem ho poznal, tak jsem se uklidnil. Rozhodl jsem se zanechat zprávu.

“Ahoj Dane, u telefonu Solomon Tonum,” zašeptal jsem. “Doufal jsem, že si s tebou promluvím o své situaci, se kterou potřebuji pomoci…“ šel jsem ke dveřím a podíval se za roh. Nikdo tam nebyl, tak jsem je zavřel.

“Je komplikovaná, a když to říkám, myslím opravdu komplikovaná. Vůbec neexistuje způsob, jak bys mě mohl kontaktovat. Nicméně potřebuji, abys udělal takový průzkum, jak jen dokážeš, o následující osobě a já ti zavolám v pondělí odpoledne a uvidíme, jestli jsi byl schopen něco zjistit. Jde tady o čas a já ti zaplatím, co bude potřeba, aby se to pro tvou firmu stalo prioritou.”

Odkašlal jsem si a snažil se promluvit tak jasně, jak to jen šlo, ale ne příliš nahlas. “To jméno je Allison Li. Byla koncertní pianistkou tady v oblasti New Yorku. Asi před třemi roky byla přijata do privátní psychiatrické léčebny. Ona umírá. Potřebuji zjistit, jestli má nějakou rodinu. Možná, že ve Státech žije její bratr, ale neznám jeho jméno. Jakákoliv pomoc, kterou budeš moci sehnat, bude oceněna.”

“Ještě jedna věc, chci změnit svého ošetřujícího lékaře, co se týká mého duševního zdraví. S mým současným psychiatrem se to nevyvíjí dobře a já se potřebuji vrátit k tomu předchozímu, doktoru Kohanovi Chaytonovi a stanovit ho ošetřujícím lékařem mého duševního zdraví. Jestli se na to můžeš podívat a připravit si pro mě radu na pondělí, až budu volat, budu za to také velmi vděčný.”

“Omlouvám se za tak dlouhou zprávu… zavolám ti v pondělí. Děkuji.”

Vypnul jsem telefon a hned ho dal do krabice na jeho obvyklé místo, kam jsem ho schovával. Šel jsem ke dveřím a opatrně je otevřel. Byli tam dva obyvatelé, kteří pomalu kráčeli chodbou k toaletám a o něčem se přeli. Jinak tu bylo pusto a ticho.

Uvažoval jsem o své zprávě Danovi. Co si bude myslet? Bylo to trochu mimo, ale takto teď žiji. Mimo, ale sjednocený. Usmál jsem se nad tou myšlenkou a přešel přes chodbu, abych se podíval na Allison.

Kapitola 92. Odejděte

Klepal jsem na napůl otevřené dveře a opatrně je přitom otvíral, “Sandro, jsi vzhůru?”

Cítil jsem zvuk jejího namáhavého dýchání a pochopil jsem, že spí. Šel jsem blíže k jejímu lůžku a podíval se na ni.

Byla to Asiatka. Mladá a kdysi - tím jsem si byl jist - bylo celé její tělo příbytkem krásy. Ale teď vypadala jako mnozí narkomané, jak jsou vyobrazováni ve filmech - bledá kůže bez života, váčky pod očima, hubený a vyzáblý vzhled. Zkrátka a dobře byla vychrtlá, zchřadlá a vyčerpaná.

Jemně jsem jí zatřásl ramenem a cítil převážně jen kost. Umírala tu. Žádné kapačky, žádné lékařské zabezpečení. Nic. Šel jsem na toaletu, naplnil její šálek vodou, přinesl ho zpátky a položil jí ho vedle postele.

To nebylo spravedlivé, žena s takovým talentem, umírající v posteli, aniž by se o ní sotva kdo staral. Vypochodoval jsem ven z místnosti a šel do společenské místnosti, abych našel někoho, komu bych podal stížnost. Pan Winters stál jako kamenný strážce u jedněch dveří.

“Sandra nebo Allison, ať se ta v pokoji přímo přes chodbu naproti mně, číslo pět dvacet pět, jmenuje jakkoliv - stará se tam o ní vůbec někdo?”

Podíval se na mě naprosto prázdnýma očima. “Co je ti do toho? Je to snad tvoje záležitost?”

“Ne, ale nikdy jsem v jejím pokoji nikoho neviděl a ona je očividně nemocná.”

“Podívej, všichni jsou tu nemocní a na dohled jsme tu jenom dva. Snižování nákladů.” Ukázal rukou. “Nové léky tam, méně lidí tady. Tak to funguje.”

“Tak to nefunguje, pane Wintersi. V tom je ten problém. Lidé potřebují lásku a péči a ona očividně nedostává ani jedno.”

Pan Winters mě chytil za paži a vyvedl ven na chodbu. “Poslouchej, řeknu ti jedno malé tajemství, ta dívka tam, ona nikoho nemá. Není to možná její chyba, ale je to prostě tak. Zbývá jí jen několik dní a zemře. Dobře? Tak proč si nenajdeš něco jiného, čím by ses zabýval, protože toto… to je vyřízené. Už je to vyřízené.”

“Takže vy jste to s ní vzdali… abyste ji ulehčili umírání? Nicneděláním ji urychlit smrt!”

“Co jsi zač, doktor?” zeptal se.

“Všechno, co říkám, je, že jestli jí zbývá již jen několik dní, nemohli bychom jí je trochu usnadnit?”

Trochu odstoupil a podíval se na mě. “Mluvíš o euthanasii?”

“Ne, samozřejmě, že ne. Jen se ujistit, že má to, co potřebuje. Že je uspokojena a cítí, že je o ni postaráno.”

“Dostává nejlepší léky, jaké máme. Vypadá to, že je docela spokojená.”

“Skutečně? Léky? To je způsob, jak ji uspokojit?”

Začal jsem odcházet pryč, zmaten tou konverzací. Pan Winters šel chodbou chvíli za mnou. Jeho svědomí snad našlo jeho jazyk.

“Podívej, člověče, dám ti, co budeš chtít, když se o ni postaráš. Já musím zůstat tady v jídelně. Nemůžu se poflakovat tam u ní.”

Uvažoval jsem o jeho slovech. “Dobře, postarám se o ni. Dám vám seznam toho, co potřebuji. Dobře?”

“Udělám, co bude v mých silách.”

“Ne, řekl jste, že mi dáte cokoliv, co budu potřebovat, když se o ni postarám. Jdu udělat seznam. Mám peníze, ale ne u sebe. Když mi pořídíte, co budu chtít, za své vlastní peníze, vrátím vám je pak zpátky.”

Zvedl své ruce. “Podívej člověče, vypadám snad jako bankomat? Nebudu ti přeci půjčovat peníze. Myslíš, že jsem blázen? Já tu jenom pracuju… kvůli tomu nemusím být blázen. Je to jenom moje práce, člověče.”

“A co když vám zaplatím dvakrát tolik, za co mi nakoupíte?”

“Dvakrát?

“Jo, utratíte sto dolarů; já vám zaplatím zpět dvě stě. To je dobrá návratnost, ne?”

“Jak to uděláš?”

“Nechám to udělat svou ženu. Dnes přijde na návštěvu, promluvím s ní a domluvíme to.”

“Dej mi trojnásobek a plácneme si.”

“Dobře,” řekl jsem. “Tedy trojnásobek. Plácneme si?”

Tak jsme si plácli a já jsem šel zpět do pokoje Allison, spokojený, že mám plán - ať už byl jakkoliv pochybný, snad jí nějak pomůže. Věděl jsem, že má dohoda s panem Wintersem byla jen zběžná, ale doufal jsem, že pokud bude můj seznam smysluplný, tak pan Winters dodrží svůj slib. Šel jsem přímo do svého pokoje, vzal kus papíru a pero a šel do pokoje Allison, kde jsem se rozhodl zůstat, než se probudí.

Sedl jsem si na židli vedle její postele a začal psát tři seznamy. První byly věci, které SRC již vlastnilo - čistá prostěradla, povlaky na polštáře, nová přikrývka, ručníky, voda na pití a jídlo.

Druhý seznam se týkal věcí na výživu a proteinových nápojů. Nevěděl jsem sice, jestli zaberou, ale dal jsem je tam spolu s čerstvým ovocem a zeleninou.

Třetí seznam se týkal trochu exotičtějších věcí. Chtěl jsem vědět, jestli by poskytovatel služeb hospicu mohl vypracovat lékařský posudek a také jsem se chtěl zabývat větráním a jakýmkoliv lékařským vybavením, které by jí pomohlo. Uvědomil jsem si, že třetí seznam bude vyžadovat více, než jen zdroje a schopnosti pana Winterse, takže tento seznam jsem chtěl vzít s sebou k doktorovi Folsomovi.

Slyšel jsem, jak se Allison trochu pohnula a tak jsem šel k ní. “Jsem tady, Allison. Můžu pro tebe něco udělat?”

Zamrkala očima a pokoušela se zaostřit na můj obličej. “Kdo jsi?”

“Tvůj soused, Solomon.”

Lehce se usmála. “Říkali, že se vrátíš…“

“Co ještě ti řekli?”

“Že přineseš cigarety…“

Usmál jsem se a přikývl. “Přinesl jsem.”

“Nejsi ty zlatíčko?” Vypadalo to, že zmínka o cigaretách ji povzbudila ke vstávání. Snažila se posadit a já jsem se pokoušel ze všech sil jí pomoci, ale bylo to trochu jako pokoušet se postavit hadrovou panenku na vlastní nohy.

“Tady máš vodu.”

Vypila několik doušků a podala mi šálek zpět. “Kde jsou ty cigarety?” zaskřehotala.

“Tady.” Dal jsem jí jednu a ona si ji hned dala do pusy. Vzal jsem zapalovač ze své kapsy a zapálil jsem ho, ale ona smíchem vyprskla cigaretu ze svých úst. “Nemůžu kouřit, Solomone. Jen jsem ji chtěla cítit v ústech. Chtěla jsem to předstírat. Moje plíce jsou vyřízené. Zase tak nespěchám, abych tuto zemi opustila… zvláště ne teď, když mám nového souseda.” Přiměla se k úsměvu.

“Můžeš mi podat tu cigaretu? Myslím, že jsem ji vyplivla někam na konec postele.”

Našel jsem ji a vrátil ji do jejích úst.

“Díky. Kromě toho, kdyby mě tu přistihli kouřit, jsem si jista, že moje postel by skončila někde na parkovišti a to ještě za předpokladu, že by mi tu postel vůbec nechali.”

Oba jsme se zasmáli.

“Dělám seznam věcí pro tebe.”

“Seznam?”

“Nová prostěradla, proteinové nápoje a tak. Chtěla bys ještě něco?”

Na několik chvil se pátravě zahleděla do mých očí, jako by byla námořník pokoušející se nalézt svůj azimut.

“Co si od toho slibuješ, Solomone? Nemůžu ti být ani přítelem; snad jen na týden nebo dva. Smrdím. Vypadám jako hovno. Jsem schizofrenik na steroidech, zahořklá osobnost. Co z toho budeš mít?”

“Nevím. Prostě to dělám, protože je správné to dělat.”

“Proč? Proč je to správné dělat?”

“Protože kdybych byl na tvém místě, tak to je to, co bych si přál.”

“Tak tedy nepředpokládej, že to co chceš ty, chci i já… sakra, bylo lepší, když jsme oba byli ve tmě.”

Odvrátila se ode mě. “Nechci, abys na mě tak zíral, dobře?”

“Nezíral jsem na tebe.”

“Dobře, tak to nedělej.”

Nastala dlouhá nepříjemná odmlka.

“Trochu jsem si tě prozkoumal,” řekl jsem a doufal v započetí nové konverzace.

“Skutečně? Jsem pro tebe tak zajímavá?”

“Ještě před třemi lety jsi byla koncertní pianistkou…“

“To je lež. Nebyla jsem koncertní pianistkou. Nikdy jsem nebyla tak dobrá. Běž do prdele a nech mě tu samotnou.”

“Allison, já jsem…“

“Jmenuji se Sandra. Přestaň s tou zasranou Allison. Neznáš mě. Nemůžeš mě znát. Jsem něco, co ještě na této planetě nikdy nebylo. V pravdě nejsem ani člověk, ale to je jiný příběh. Jsem ráda, že odsud odcházím, tak mi udělej laskavost a nedělej nic, co by prodloužilo mou agónii. Rozumíš?”

Její slova byla jako zbraně. Každé z nich probodávalo mou kůži a nořilo se do mého srdce. Věděl jsem, že by bylo snadné vstát, odejít a už se nikdy nevrátit. Bylo to tím, co si přála, ale z nějakého důvodu to nebylo tím, co jsem si přál já.

“Půjdu,” řekl jsem, “ale budu ti pomáhat, tak se s tím smiř. Nejsi ve stavu, že bys byla schopna mou pomoc odmítnout. Zeptej se svých průvodců.”

Vyndala si cigaretu z úst, jako by byla zapálená a oklepala ji trochu o obrubu postele, jako by měla imaginární popel na špičce. “Tak odejdi. Chci spát.”

Potáhla si ze své cigarety a odvrátila se.

Byla to divná věc, kterou jsem neplánoval udělat, ale cítil jsem, jak ve mně něco roste. Můžeš to nazvat vyšší jáství nebo duch, to upřímně řečeno nevím, ale natáhl jsem se k ní a vzal její ruku do své. Byla kostnatá, chladná na dotek a jejím instinktem bylo odtáhnout se pryč. Ale já jsem ji silně držel oběma rukama. Její odpor byl nedostatečný a já jsem viděl, jak jí z očí tečou slzy bez jakéhokoliv zvuku nebo boje.

Její obličej sledoval vzdálenou stěnu pokoje a já jsem měl své oči odvrácené k oknu, abych nezíral na ni. Hledal jsem spojení s láskou, takové, které vychází z tvých nejhlubších částí, když jsi celou řekou.

“Teď už můžeš jít.” zašeptala. “Nemusíš tu zůstávat.”

“Tak mi odpověz na jednu jednoduchou otázku. Chceš, abych ti pomáhal, nebo nechceš? Včera večer jsi dokonce naznačovala, že tě zachráním… byly to všechno jenom řeči?”

Otočila se na mě a poprvé se podívala přímo do mých očí. “To je můj problém. Nevím, co chci. To byl vždycky můj problém.”

“Víš, co jednoho dne udělám?” zeptal jsem se jí.

Zavřela oči, a když je znovu otevřela, třepetaly se jí jako křídla můry. “Věci, pro které máme jména, žijí v minulosti. Věci budoucí jsou jedinými věcmi, které jsou opravdu bezejmenné. Věc, kterou uděláš, nemá jméno. Dokonce, i když se budeš pokoušet o ní uvažovat, zrodit ji prostřednictvím pojmenování, bude to jen jako vzplanutí zápalky v jeskyni tak rozlehlé, že neuvidíš nic, kromě země pod sebou.”

Cítil jsem toho ducha, jak se hrne do místnosti. Na posteli leželo devadesát liber osoby nalezence; jemné, trénované v jemnosti něčeho, co si jen hrstka z celého našeho druhu dokáže představit. Cítil jsem její mysl - zohýbanou rukama odsouzení a nepochopení - jak se zredukovala do odporu proti temnému osudu, aby ochránila průvodce, kteří stáli za ní.

“Jsi jeden z jejich průvodců?”

“Jsem.”

“Proč se mnou mluvíš?”

“Položil jsi otázku, kterou můžeme zodpovědět jen my.”

“Mohla odpovědět ne.”

Bylo dlouhé ticho.

“Odejděte od ní,” řekl jsem. “Umožněte jí, aby její poslední dny v tomto těle byly její a jen její.”

“Ona nás miluje, bez nás zahyne.”

“S vámi stejně umírá. Odejděte od ní.”

“Čí autoritou nám říkáš, abychom odešli?”

“Jen svou vlastní.”

“Jsi si tím jist?”

“Jsem.”

“Cítíme, že jsi více, než jen to. Jsi více, než jen to. A přitom ze sebe neděláš víc, než obyčejného člověka. To byla ta jediná autorita, kterou jsme potřebovali.”

“Přinesl jsi Sandře něco, co my jsme nebyli schopni. Měli jsme jen ty nejlepší úmysly, ale vašemu světu nerozumíme. Necháme ji ve tvých rukách, jestliže nám slíbíš, že s ní zůstaneš. Tento slib ale musí být ryzí.”

Podíval jsem se na ní, jak čeká na mou odpověď, jako pták, který čeká na své vzkříšení poté, co narazil do okna. „… Slibuji.”

“Tedy ji propustíme.”

Oči Allison se pomalu otevřely, a když mě našly, zaostřily se na můj obličej. “Co se stalo?”

“Mluvil jsem s tvými průvodci…“

“Jsou pryč!”

Nemůžu říci, jestli byla šťastná nebo vyděšená. Podle výrazu jejího obličeje bych mohl říci, že zkoumala své vnitřní záležitosti - že naslouchala vnitřním zvukům hlasů podobně jako matka, jež hledá zvuk svých dětí poté, co vyrostly a odešly.

“Jsou pryč…“

Ze rtů jejích polekaných úst vypadla cigareta.

Kapitola 93. Protivníci

Když jsem byl velmi malý, mohly mi být tak tři roky, měl jsem sen, ve kterém jsem bojoval s velkým stromem, jehož větve byly živé a snažily se mě chytit. Věděl jsem, ačkoliv nevím jak, že chtěly, aby ze mně vyrostla nová větev a já jsem nechtěl být větví ani ničím jiným, co souvisí se stromem.

Tak jsem neúnavně bojoval. Byla to bitva, kterou by žádné tříleté dítě nemělo podstoupit, ale já jsem ji podstoupil.

Pan Winters mě vedl na mé sobotní setkání s dr. Folsomem, které bylo patnáct minut před plánovaným příchodem Deryi. Když jsme vešli do výtahu, pan Winters se na mě podíval koutkem svých očí. "Máš ten svůj seznam?"

Podal jsem mu ho. "Budu potřebovat účtenky. Tak mi je doneste a já nechám svou ženu udělat e-převod v trojnásobném množství. Dobře?"

Prohlížel si ten seznam. "Nejdřív udělám zkušební kolo. Když ty a tvoje žena projdete, dodám zbytek věcí. Sem mi můžeš poslat peníze."

Podal mi kus papíru, na němž byla ručně napsána čísla. Strčil jsem si ho do tepláků.

"Podívejte, není čas na zdržování se zkušebním kolem," prosil jsem ho. "Prostě sežeňte ty věci."

"Budu potřebovat čtyřnásobek, jestli chceš, abych sehnal tohle všechno… to je spousta peněz. Podstupuji velké riziko, jestli se tvoje žena rozhodne nespolupracovat."

"Mám s ní za dvacet minut setkání! Dozvím se, jestli bude spolupracovat, takže vám potvrdím, že to půjde, až mě povedete zpět na pokoj. Dobře?"

"Ale chci čtyřnásobek… je to spousta věcí."

Když se dveře výtahu otevřely, vzdychl jsem. "Jen pro tento seznam. Ten další bude trojnásobek. Ujednáno?"

Mrzutě přikývnul a šoural se přede mnou.

Když jsme přišli do kanceláře doktora Folsoma, posadil jsem se do své židle a pozdravil se s ním. On požádal pana Winterse, aby počkal venku a zavřel za ním dveře.

"Tak Solomone, jak se dnes cítíš?"

"Dobře… a vy?"

Podíval se na mě, očividně překvapen, že mu pokládám takovou otázku. Zvedl ze stolu svůj notes a pero. "Víš o tom, že dnes přijde na návštěvu tvoje žena?"

"Ano."

"Dobře."

Sedl si naproti mě a začal prohlížet svoje poznámky a hledal něco konkrétního. "Tvůj poslední terapeut - před doktorem Carsonem - byl doktor Chayton, je to tak?"

Přikývl jsem a uvažoval, proč se ptá.

"Je nějaký důvod, proč by měl jeho telefon být ve tvém pokoji?"

Mé srdce pokleslo. Cítil jsem nával krve do hlavy a nenapadala mě dobrá odpověď. Tak jsem zalhal něco strašného. "Možná ho moje žena omylem přinesla…"

"My jsme tu krabici velmi pečlivě prohledali, než ti ji dala. Nebyl v ní žádný telefon, Solomone. A kdyby byl, nepovolili bychom ho. Jediné vysvětlení je, že doktor Chayton navštívil toto zařízení. Něco, o čem tady příliš nemluvíme, je fakt, že tento pozemek je dvacet čtyři hodin pod video dohledem. Tak se stalo, že máme video, jak sem doktor Chayton přijíždí včera večer, přesně v 8:32 hodin. Použil náš vstupní telefonní systém - můžeš ho vidět na tomto snímku. Je to on, ne?"

Podal mi fotografii Kohany, jak mluví do vstupního telefonu. Nevzpomínal jsem si, že bych viděl vstup do SRC, ale vypadalo to přesvědčivě. Tak jsem jen zíral mezi fotografií v mé ruce a klidným, ale vážným obličejem dr. Folsoma.

"Takže moje otázka zní, jestli tě včera večer doktor Chayton navštívil a dal ti svůj telefon, nebo jestli jsi mu ho ukradl?"

"Neukradl jsem mu ho!" vykřikl jsem. Moje odpověď byla čirým instinktem, a jakmile moje reakce proběhla, hned jsem věděl, že to pravděpodobně nebyla správná odpověď.

"Tak proč ti doktor Chayton dal svůj telefon a jak se vůbec dostal do tohoto zařízení, když není tvým ošetřujícím lékařem?"

Podal jsem zrnitou fotografii zpět dr. Folsomovi. "Přišel sem, protože mi chtěl pomoci. Dal mi svůj telefon, protože jsem ho o to požádal."

"Proč?"

"Chtěl jsem mluvit s Deryou…"

"Poslední hovor byl k Danu Archerovi v New York City. Všechny předchozí hovory byly před 8:30 hodin toho večera. Kdo je Dan Archer?"

"Jak to souvisí s mou terapií?"

"O tom, co souvisí s tvojí terapií, nech rozhodovat mě. Kdo je to?"

"On je můj právník."

Dr. Folsom se trochu narovnal v zádech a několikrát mrknul. "A co bylo pro tebe tak důležité, že jsi volal svému právníkovi a nikoliv své ženě nebo dětem?"

Začal jsem mluvit, ale cítil jsem, jak se mi mysl vyprazdňuje. Vlna horka stoupala vzhůru po mých zádech.

“Co víte o Allison Li?” zeptal jsem se a zněl přitom jako detektiv, který nikdy nebyl na místě činu.

“Solomone, otázky kladu já, ty odpovídej.”

“To spolu souvisí. Chtěl jsem se svým právníkem hovořit o Allison.”

Dr. Folsom si sundal své čtecí brýle a protřel si oči. “A proč jsi to chtěl udělat?”

“Ona umírá a já jsem chtěl zjistit, jestli by mohl najít její rodinu.”

Po jeho obličeji se rozlila značná úleva. “A kdyby našel její rodinu, tak co?”

“Nechal bych je tady na své náklady přiletět, aby se mohli rozloučit.”

“To je ušlechtilá myšlenka, Solomone, ale nic to nemění na skutečnosti, že jsi porušil pravidla našeho zařízení…“

“Myslel jsem, že můj psychiatr mě může navštívit i mimo určené hodiny.”

“Doktor Chayton není tvým terapeutem. Já jsem tvůj dohlížející terapeut a doktor Carson je tvým oficiálním lékařem. Ty to dobře víš. Můžu napsat hlášení státu, aby zrušili licenci doktora Chaytona, jestliže on úmyslně narušil náš vztah pacient-doktor.”

Požádal jsi svou ženu, aby doktorovi Chaytonovi sdělila, že jsi zde a ona to udělala. On přišel. Použil jsi svou ženu pro porušení pravidel. To je nepřípustné, Solomone.”

“Allison umírá pouze s malým či žádným ošetřením a mým jediným přáním bylo jí pomoci,” odpověděl jsem. “Jestli mě za to chcete potrestat, tak si poslužte, ale netahejte do toho mojí ženu ani doktora Chaytona…“

“Nebo co?”

Naklonil jsem se kupředu ve svém křesle a přimhouřil oči. “Pošlu na vás svoji právnickou firmu tak rychle, že vám z toho půjde hlava kolem.”

“Na jakém základě?”

“Vztah personálu k pacientovi, zanedbání povinnosti poskytnutí lékařské péče umírající ženě - která byla kdysi koncertní pianistkou…“

“To ti řekla?” Podíval se na mě mrkajícíma očima.

“Záleží na tom?”

“Jen mi odpověz.”

Byl jsem rozhněvaný. Vlastně jsem nechtěl dr. Folsomovi nic sdělovat a teď mu ještě vyhrožuji právní zápletkou, což může shodit všechny mé zlaté hvězdy vyznamenání, které jsem si zasloužil při svém posledním setkání s ním a s Deryou.

Teď se na mě díval ne jako psychiatr, ale jako protivník. Bohužel to byl on, kdo měl klíče k mojí svobodě a oba jsme to věděli.

“Solomone, jak se odtud chceš dostat, když záměrně porušuješ naše pravidla?”

“Když se našel ten telefon, zavolal jsem tvé ženě, vysvětlil jí situaci a zrušil jsem dnešní setkání, protože chci, abys přemýšlel o svých činech…“

“To nemůžete udělat!”

“Můžu, Solomone, protože to je součást terapie - chovat se podle pravidel. Jestli nejsi svolný to udělat, pak to bude mít následky.”

“A co vaše povinnost starat se o pacienty? Allison leží ve své špinavé posteli, sama, a má sotva šálek vody na pití. Žádné léky…“

“Pane Tonume, netroufejte si na mě!” Dr. Folsom se postavil na nohy a hněvivě na mě zamával svým prstem. “Vy jste tady pacient pod mým dohledem. Vy neurčujete protokol poskytování péče, vy nemáte co mluvit do poskytování lékařského ošetření kohokoliv pod touto střechou. Já jsem vedoucím této kliniky. Rozumíte?”

Šel ke svému pracovnímu stolu, položil na něj svůj notes a na něj hodil svoje pero. “Běžte zpátky do svého pokoje a zůstaňte tam po zbytek dne a podívejte se znovu na svá rozhodnutí, týkající se podkopávání pravidel řízení této instituce. A ještě jedna rada, pane Tonume, už mi nikdy nevyhrožujte právnickými záležitostmi. Hlavní dárce - žena, která toto vše umožnila - má zde syna a ona by se k vašim hrozbám nechovala tak laskavě, protože ona má toto místo ráda. A víte, co ji učinilo tak viditelně bohatou?”

Otočil jsem se a podíval se pryč.

“Je vedoucím pracovníkem v JP Morgan Chase. Tak mi nevyhrožujte.”

“Dobře, omlouvám se za ty výhrůžky. Co jste řekl mojí ženě?” zeptal jsem se tiše.

“Cože?”

“Co jste řekl Derye?”

“Řekl jsem jí, že jste projevil sklon k nedodržování pravidel, a že nemám jinou možnost, než udělit disciplinární pokárání… z nichž jedno je izolace na vašem pokoji během dnešního dne, což znamená, že nebude žádné setkání.”

“Kdy může přijít?”

“Pravděpodobně zítra odpoledne, to uvidíme, až po našem dalším rozhovoru. A Solomone, nedívej se na Allison jako na někoho, kdo umírá. Ona je nemocná tady.” Ukázal na svůj spánek. “Lékařsky není nic, co bychom mohli udělat.”

Zíral jsem na něj a uvažoval, jak tomu může věřit. Jak bych mu znovu mohl důvěřovat? “Podívejte, mám peníze. Můžu najmout osobního lékaře pro Allison a nechat ho udělat úplné…“

“Solomone, ty mě neposloucháš. Její stav je psychosomatický. Je to zde.” Znovu si ukázal na hlavu, tentokrát s větším důrazem.

“Tak proč pracovníci EMT, když před dvěma dny opouštěli její pokoj, říkali, že patří do hospicu?”

Posadil se do svého křesla za stolem. “Možná jsi jim špatně rozuměl. Podstupuješ léčebný program, což obsahuje i silná antipsychotika… těžko říci.” Předstíral, že je zaneprázdněný hrabáním se ve složkách na svém stole.

“Pane Wintersi?” zakřičel nuceně.

Dveře se opatrně otevřely a pan Winters vešel sotva za práh.

“Odveďte pana Tonuma do jeho pokoje, kde zůstane až do rána. Rozumíte?”

Pan Winters přikývl. “Jídlo?”

Dr. Folsom se na mě podíval. “Jen večeře, ale v jeho pokoji.”

Pan Winters znovu přikývl a pokynul mi rukou, abych ho následoval, což jsem udělal.

Když jsme nastoupili do výtahu, pan Winters stiskl tlačítko, zamával mým zápěstím nad skenerem a pak se se vzdychnutím opřel o stěnu. “Ty jsi to musel pěkně posrat.”

Držel jsem jazyk za zuby.

Pan Winters mě vedl do mého pokoje a už mě tam chtěl zamknout, když jsem vybuchnul.

“Podívejte, počkejte sekundu, když mě dnes v noci odemknete, abych mohl pomoci Allison, dám vám dvě stě dolarů.”

“Na jak dlouho?”

“Dvě hodiny.”

“Jedna hodina, pět set dolarů. Takový je kšeft.”

“No tak, jedna hodina? Za pět set dolarů?”

“Hej, doktor tě podezřívá, což znamená, že tě bude sledovat, což znamená, že víc riskuju. Je to na tobě, chlape.”

“Dobře, ale nejsem si jist, kdy zas uvidím svou ženu, takže peníze se můžou trochu zpozdit.”

“Dám ti tři dny, potom tě to bude stát pět set na den. Jasný?”

Přikývl jsem. “Ještě jedna věc. Můžete se na ni jít podívat, jestli něco nepotřebuje?” Ukázal jsem na pokoj Allison.

Zlostně se na mě podíval a já jsem vycouval od dveří a při tom jsem se rychle podíval na Allisoniny dveře. Vypadalo to, že jsou zavřené.

“Díky…“ řekl jsem a už jsem zíral do světle bílých dveří, které se přede mnou zavřely. Ani jsem se neobtěžoval zkusit, jestli jsou zamčené nebo ne.

Kapitola 94. Odpusť mi

Je jen velmi málo věcí, na kterých záleží, když nic nemáš.

Když jsem se otočil ke stolu poté, co mě pan Winters zamknul v pokoji, všiml jsem si, že moje krabice je pryč. Moje fotoalba byla pryč i se vším ostatním, co bylo uvnitř. Hněval jsem se. Zapnul jsem televizi, jen abych zjistil, že s ní také bylo manipulováno a je vypnutá. Zůstal jsem beze všeho.

Lehl jsem si na postel a zavřel oči.

Sonverto, to tak. Byl jsem spíše jako bezdomovec ve vězeňské cele. Vzpomněl jsem si, že když jsem se vrátil ze svého výletu do Jižní Dakoty, měl jsem pocit, který vypadal jako nesmazatelné uvědomění a pochopení. Že jsem duchovní vůdce. Že jsem někdo, koho elita sleduje, provází a pomáhá mu vést náročné a důležité poslání. Tento důkaz to naprosto vyvracel, protože má křídla držel dole - jako ruka obra - vliv chaosu, který byl víc než jemný.

A to ještě za předpokladu, že vůbec nějaká křídla mám.

Kde byl můj neomylný duch? To velké a prostorné srdce zázračného duchovního dítěte zvaného Vanessa? Opustili mě? Asi. Byl jsem jako dokument na ploše Boha, který byl neobřadně posouván k ikoně, jenž vypadala pohrdavě jako odpadkový koš. Kosmický kurzor mě uchopil a odložil na odpadkový koš, protože jsem něco udělal špatně. Neprošel jsem zkouškou. Jen jsem si přál vědět kterou. Seznam byl dlouhý, tím jsem si byl jist.

Skutečný problém, když jsi v odpadkovém koši Boha, je naprostá osamocenost, kterou cítíš. Můžeš překypovat hojností mnoha věcí, ale osamocenost je věc, která způsobí, že si tento stav nebudeš užívat.

Měla by být vzácná a rychle pominout v čase jako tenká bublina vody na poušti. Ale vypadalo to, že má osamocenost se prohlubuje a podtrhává temnotu ve mně křiklavými fluorescenčními barvami.

Kdysi jsem byl ve vesnici na Nové Guinei a točil film pro BBC. Sledoval jsem muže, který v lese za svou chýší dělal starobylý rituál. Můj tlumočník mi řekl, abych se díval pryč, a když jsem se ho zeptal proč, odpověděl, že ten muž se chystá se zabít. Řekl jsem mu, že bychom ho měli zastavit a on řekl, že ne, že bychom ho měli nechat vykonat jeho povinnost.

Bylo velmi zvláštní sledovat člověka, který na sebe lil hořlavou látku v ohništi vhodném tak pro divoké kance, ale určitě ne pro člověka. Ale pro tyto vesničany byly ty rozdíly nepodstatné. Ten člověk způsobil

smrt jiného vesničana a musí toho litovat. Při tomto aktu se zavděčuje bohům, jinak by bohové sužovali celou vesnici.

Byl jsem tehdy mladý. Nechápal jsem posvátnost života, jak ji chápu dnes a tak jsem zapnul svojí kameru a filmoval ho. Když začal svůj obřad, zabral jsem ho zblízka; jeho obličej byl soustředěný, když na své tělo lil eukalyptový olej. Sledoval jsem ho přes moje čočky. Vůbec se nehněval, jenom se chvěl strachy. Jeho milovaní stáli kolem něj a zpívali písně, které žily v jejich srdcích stovky let. Někteří z nich plakali, někteří se posmívali.

Pak mu byla dána pochodeň a dárce pomalu ustoupil zpět, aniž by na okamžik odvrátil svůj pohled z obličeje provinilce. Dárce, jak mi bylo řečeno později, byl bratrem muže, kterého provinilec zabil. Ten člověk vzal pochodeň, vyslovil nějaké modlitby - asi ohledně odčinění svých skutků - a pak podržel pochodeň u svých nohou, pak u svého břicha a pak rychle u krku. Jeho tělo bylo zachváceno ohněm během několika sekund. Mohl jsem to jen sledovat. Nemohl jsem nic dělat. Stále jsem si opakoval, že nemůžu nic dělat.

Dva dny po té jsem vůbec nemluvil, nejedl a ani se nepokoušel s někým komunikovat. Další den jsem pak viděl blízké toho provinilce a ano, zdáli se být více zachmuření, než obvykle, ale jedli a mluvili. To jen podnítilo můj hněv vůči nim - vůči všem. Jací bezbožní hlupáci to jsou. Nikdy jsem to svému tlumočníkovi neřekl ze strachu, že moje slova by našla své vyjádření a také by mi byla podána pochodeň.

Nikdy jsem ten film svým kolegům v BBC neukázal. Ale stalo se, že jeden z mých asistentů v editační místnosti ten film viděl a pak byl týden na nemocenské dovolené a už se mnou nikdy nepromluvil. Film mi byl zabaven a já jsem byl pokárán. Předpokládalo se, že jsem měl natáčení zastavit… z morální povinnosti. Psycholog společnosti BBC se na to podíval a předčasně opustil místnost, přitom mi pod vousy nadával. Cítil jsem se hrozně, jako bych byl částečně zodpovědný za smrt toho muže. Celá ta scéna mě pronásledovala.

Té noci po setkání s psychologem společnosti jsem šel do digitálního archivu, kde jsem věděl, že je film uložen. Našel jsem ho, vytvořil z něj disk a smazal originální soubor. Disk jsem pak vzal na střechu budovy kanceláří BBC v centru Londýna spolu s kovovým odpadkovým košem, krabičkou zápalek a lahví skotské, která plnila funkci nádoby plné téměř čistého alkoholu.

Když jsem se posadil za masivní strukturu ventilačního systému, která mě ukryla před zbytkem Londýnských budov, pomodlil jsem se k tomu muži. To bylo téměř dvacet let před tím, než Vanessino srdce začalo bušit v mé hrudi. Modlil jsem se tak úpěnlivě k tomuto bezejmennému muži, kterého jsem vůbec neznal, a se kterým jsem neměl jinou interakci kromě té, že jsem ho viděl umírat. Prosil jsem ho o odpuštění. Prosil jsem Boha o odpuštění a také upřímně každého, kdo byl naladěn na mé duchaplné očištění od viny.

Pak jsem se cítil víc osamoceně, než kdykoliv předtím a rozplakal jsem se zrovna, když se obloha kolem mě měnila z oranžové do černé. Když se setmělo, vylil jsem obsah láhve - ve které zbylo tak akorát whisky - na jemnocitně vyleptaný polykarbonátový plast, který obsahoval fyzickou paměť mého svědectví a pak jsem ho hodil do odpadkového koše. Zapálil jsem zápalku, vyřkl svou závěrečnou modlitbu pokání a nechal ji spadnout. Během krátkého času se znovu objevila oranžová obloha a potom štiplavý kouř našel cestu do mých plic.

Kašlal jsem a kašlal, ale nikdo mě neslyšel. Nikdo nevěděl, že tam jsem. Když jsem si úplně vykašlal plíce, klečel jsem na kolenou a na chvíli jsem si myslel, že u šedivých kovových plátů ventilace vidím stát muže. Vzhlédl jsem, ale on byl jak stín světla. A pak jsem uslyšel, jak vzduch zaplnila ta slova, která jsem hledal: odpusť mi. Bylo to jako ozvěna, která se odrážela v hlubokých kaňonech vysokých budov, jenž mě obklopovaly.

Kdykoliv jsem poté přijel do Londýna, vždy jsem cítil ta slova, jak se tam stále odrážejí mezi budovami.

Venku před mým pokojem se začínalo stmívat. Sledoval jsem, jak vzory stínů tancují na stropě nade mnou. Najednou byly hypnotizující takovým způsobem, že se zdály být živé a mně ztěžkla oční víčka. Upadl jsem do hlubokého spánku.

Kapitola 95. Zakřivený

Sny jsem míval zřídka. Od té doby, co jsem se po mé transplantaci srdce probudil na nemocničním lůžku, tak jsem neměl sny. Ironií je, že vidím mnoho věcí; ne když spím, ale spíše když jsem bdělý či v nějakém změněném stavu.

Když jsem usnul poté, co mě pan Winters zamknul v pokoji, měl jsem sen, že jsem zpět na ostrově a sedím v jedné z naslouchacích komnat. Zenit tam nebyla, ale cítil jsem přítomnost něčeho jiného. Podíval jsem se skrz tlusté skleněné okno, které mě oddělovalo od podvodní říše, a pomalu jsem začínal vidět zlatá světla tancující v černé vodě.

Vypadaly jako světlušky, jak jsem si je pamatoval poletovat po naší zahradě, když jsem byl chlapcem. Jen tyto byly pod vodou. Najednou jsem v uších uslyšel statickou elektřinu a tancující světla se přibližovala tak, až jsem viděl, že jsou spojena do obrovského draka bez křídel. Byla to Trisiel.

S hlubokou úlevou jsem se usmál. Chtěl jsem s ní znovu mluvit už dlouhou dobu. “Jsem tak rád, že tě zase vidím,” řekl jsem.

Její hlas začal jako prskání zkreslených rozeklaných frekvencí, které byly jako jazyk nerozeznatelné, ale pomalu jsem začínal slyšet nahodilá slova, která jsem rozpoznával. “Existuje… pocit… vidět...když to...teď.”

Její obrovská postava se pomalu kroutila v dokonalé rovnováze. Světla sílila a pulsovala ve vzorcích, které se klenuly po celé její délce. Její oči, zářící jako sluneční tělesa, vrhaly magické kouzlo.

"Odpusť mi, ale nerozuměl jsem ti," řekl jsem a můj hlas odrážel stav mého úžasu.

"Buď… přijít… budeš… co jsem já… ty… světě."

Začal jsem být frustrovaný. Tak jsem si přál jí rozumět a moci s ní komunikovat. "Trisiel, neslyším tě! Prosím, pomoz mi, abych ti rozuměl!"

"Je… něco… jestliže ty… tomu zvuku… můžeš… ty."

Statická elektřina mě rozčilovala. Zakřičel jsem tak nahlas, jak to šlo. "Ať slyším!"

Najednou jsem plaval pod hladinou modrého oceánu a světlo přicházelo shora v tupých nakloněných úhlech. Otočil jsem se a přede mnou byla Trisiel.

"Slyšení je mnohem snazší, když jsi v mém světě," řekla.

Podíval jsem se do jejích očí a cítil, že to jsou symboly domova. Chtěl jsem ji obejmout, ale mé paže byly příliš krátké.

"Ty mě slyšíš?" zeptal jsem se.

Přikývla svou obrovskou hlavou. "Vrátil ses. Jak ti můžu posloužit?"

Na takovou otázku jsem se cítil nepřipraven. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by se tak rychle ptal, jak mi může posloužit. "Já… já jsem… blázen."

"Cítíš lásku?"

Přikývl jsem.

"Projevuješ lásku?"

Znovu jsem přikývl.

"Konáš z lásky?"

"Myslím, že ano."

"Tedy potom nejsi blázen."

"Jsem v psychiatrické léčebně…"

"Jsi tam, kde potřebuješ být."

"A proč tam potřebuju být? Předpokládá se, že jsem Sonverto. Kdo mě bude poslouchat, jestliže se dozví, že jsem trávil čas v psychiatrické léčebně?"

"Pojď se mnou."

Trisiel se náhle zavlnila a vrhla se do hlubin moře. Já jsem ji následoval. Když jsme dorazili na dno, bylo tu jen matné světlo. Bylo ale dostatečné k tomu, abych viděl, že tu jsou všude poházené kameny. Otevřela svá ústa a ven vyšel pronikavý hlasitý zvuk. Několik kamenů se začalo kymácet.

"Vidíš, které kameny se pohybují?" zeptala se a otočila se na mě.

Podíval jsem se pozorně a byly tam nějaké, které se stále kývaly sem a tam. "Ty, které jsou zakřivené?" Odpověděl jsem opatrně.

"Ano, ty, které jsou zakřivené, malé, zakulacené a jsou v rovnováze. Jejich kontakt s hloubkou dna je omezen jen na prostřední část jejich těl. Jejich konce směřují vzhůru. Některé z těch kamenů jsou zakřivené, ale leží na plocho na boku, protože nejsou zakulacené vhodným způsobem."

Trisiel vyronila ze svého levého oka paprsek světla na jeden ze zakřivených, zakulacených kamenů. "Tento reaguje na vibraci, protože byl vhodně vytvarovaný. Ty, které jsou ploché, které jsou přitisknuté na povrch celou svojí masou, nebo ty, které jsou příliš tenké, než aby stály, ty se také hýbou, ale neznatelně."

"Ty jsi jako tento zakřivený kámen. Tvoje konce se klenou nahoru k povrchu, a když se vibrace Stvořitelova hlasu rozléhá ve tvém světě, kymácíš se. Pohybuješ se s ní a v tomto pohybu se dostáváš na nové místo, kde potřebuješ být."

"Potřebuji být blázen?"

"Ti, kdož jsou na zemi, aby vyjevili osud lidského druhu, se nestarají o lidská označení. Starají se o světy lásky a jak je zpřístupnit všem. Když tak činí, můžou vypadat divně, že se nestarají o skutečný svět přežití a dosahování, ale to jen z důvodu, že vidí světy lásky a chtějí uspíšit jejich objevení ve všech světech."

"Jestliže jsem ale pod zámkem a označen jako blázen, není toho příliš mnoho, co bych mohl udělat pro to, abych světy lásky přinesl… kamkoliv."

"Když se zakřivené kameny kymácí," vysvětlovala Trisiel, "někdo by řekl, že jsou nestabilní. Že jsou mimo synchronizaci. Že by měly být v klidu. Že by měly spadnout do řady a položit se na dno. Být jako my. Ale ty nejsi jako plochý kámen. Proudy oceánu tě vytvarovaly do toho, čím jsi a díky tomuto tvaru reaguješ odlišně na vibraci Všehomíra."

"Ve tvém případě jsi začal vidět vize. Noví lidé přicházejí do tvého života jako katalyzátory. Začínáš vidět, že svět jevů není jedinou realitou. Protože jsi Sonverto, budeš napadán těmi, kteří si přejí, aby lidstvo dál leželo na dně, aby bylo v tom šeru spokojené a ignorovalo či odporovalo vibraci Všehomíra."

"Vidíš tam ten kámen?"

Světlo z jejího levého oka zasvítilo na velký balvan, kterého jsem si předtím nepovšiml.

"Teď už ano."

"To je kolektiv vědomí, který je seskupen dohromady sdílenou vírou. Nehýbe se vůbec. Je velký, strnulý a podobně jako zvířecí smečce mu dělá dobře početnost. A já můžu jediným švihnutím svého ocasu přeměnit tuto nehybnou masu do hromady malých kamenů."

Když to dořekla, máchla ocasem na kámen a ten se okamžitě rozbil na stovky kousků. Když se kal usadil, viděl jsem, jak se objevují rozbité kousky se zoubkovanými hranami - střepy své dřívější masy.

“Ty se časem uhladí,” řekla Trisiel, “jak kolem nich bude plynout oceánský proud. Některé z nich se stanou zakřivené a podaří se jim nalézt tu jemnou rovnováhu, aby se mohly natahovat vzhůru ke zdroji světla, které je vábí tam za povrchem. To všechno probíhá v čase, ale to, co ještě před malou chvílí vypadalo jako destrukce, byla vlastně přesně ta událost, které byla zapotřebí, aby byly vytvarovány do svrchovanosti.”

“A jak to souvisí s mojí otázkou, že v blázinci nebudu schopen nic dělat?”

“Někdy děláme věc, která se nám zdá být malá, v divočině prožitků izolovaná; říkáme si, že si jí nikdo nevšimne. A takovéto činy něco změní, co způsobí řetězovou reakci, která se přežene přes všechno. Vždy nevidíme souvztažnosti malého a kosmického, nicméně ony existují.”

“Takže je něco, co musím udělat?”

“Je něco, co jsi již udělal, co už jsi uvedl do pohybu. Následuj to. To je vše, co potřebuješ dělat a pamatuj, že jsi bezešvá duše, která se louhuje ve stínech, takže můžeš uvolnit to, co je spoutané.”

V tu chvíli jsem začal cítit dunění. Všude kolem mě se kameny třásly. Ohlédl jsem se po Trisiel, ale ona zmizela. Celé moje tělo se začalo chvět, jak mě ta vibrace uvrhla do pocitu paniky.

“Probuď se!”

Protřel jsem si oči a uviděl pana Winterse, jak třese mým ramenem. “Zatracené léky…“

V mém pokoji byla tma, až na světla v chodbě, která pronikala dovnitř. “Omlouvám se… byl jsem ve snění.”

“Dobře, jestli chceš svoji hodinu volna prosnít, tak si posluž, ale já stále očekávám svých sedm set dolarů.”

“Možná že ještě napůl spím, ale pamatuji si, že jsme se domluvili na pěti stech dolarech, tak to na mě nezkoušejte a nepokoušejte se naši domluvu změnit.”

Podíval jsem se na pana Winterse a pomyslel si, že se možná na sekundu usmál.

“Budu v pokoji u Allison, tak mě tam za hodinu vyzvedněte.”

Vstal jsem a šli jsme na chodbu. “Jestli tam něco chceš, tak si to radši vezmi teď, protože já zamknu.”

“Tak zamkněte.”

“Zůstaň mimo výhled, dobře?” řekl pan Winters, když se otočil, aby odešel chodbou zpět do společenské místnosti.

“Jak jsem řekl, budu v pokoji Allison.”

“No prosím…“

Šoural jsem se přes chodbu, stále omámený z mého snu. Dveře k Allison byly zavřené a já jsem se chvíli obával, že by mohly být zamčené, ale otočením koule-kliky nakonec šly snadno otevřít.

“Jak ti můžu pomoci?”

V židli, na které jsem obvykle seděl já, seděla nějaká žena, která vzhlédla od tabletu, do něhož něco psala. Měla krátké kudrnaté vlasy a příjemný obličej. Vypadala trochu polekaná mým vstupem, ale když jsem otevřel dveře trochu šířeji, viděl jsem, jak se Allison vzepřela na posteli a usmála se na mě.

“Ach, to je ten můj doručovatel, Solomon. Donesl jsi další cigarety?”

Kapitola 96. Kruh

Předpokládám, že křivky, které život může zaujmout, jsou nekonečné. Někdy to ale vypadá, že jsou vším, jen ne nekonečnými. Vypadají jako vyrobené, jako když dítě pohybuje dvěma konci tenkého proužku papíru k sobě, aby vytvořilo kruh. Výsledkem je kruh. Jiná možnost skutečně není.

“Jsem její soused,” řekl jsem s úsměvem, „… naproti přes chodbu.”

“Jsem sestra z hospicu - sestra Morales. Ráda tě poznávám, Solomone.”

“Jsi… nová?” zeptal jsem se.

“Dnes odpoledne volal doktor Folsom a vysvětlil situaci a myslel si, že bude dobré, abych navštívila Allison. A tak jsem zde.” Vřele se usmála.

Okamžitě se mi líbila.

Povšiml jsem si, že sestra Morales používá skutečné jméno Allison.

“Můžeš jít dál, jestli chceš.”

Zavřel jsem za sebou dveře a šel blíže k posteli.

“Říkáš, že ti doktor Folsom zavolal?”

“Ano,” přikývla.

“Jak se dnes cítíš?” zeptal jsem se a otočil se na Allison.

“Dnes trochu lépe,” řekla slabě.

“Skvělé.”

“Byl za tebou pan Winters, jestli něco potřebuješ?” zeptal jsem se.

“To jsi byl ty?” zeptala se Allison. “To jsem měla vědět… myslela jsem, že se cítí vinen. Co jsi udělal?”

“Požádal jsem ho, aby se o tebe trochu staral.”

“Dobře… myslím, že se tady tak trochu taky stáváš sestrou.”

“Jsem rád, že se ti dostává dobře zasloužené pozornosti.”

“Nevím, jak moc si ji zasloužím, ale tato se mi líbí.” Ukázala na sestru Morales.

“Zrovna jsme spolu mluvily o pianu… a Allison mi říkala o svém zaujetí hudbou.” řekla sestra Morales. “Věděl jsi, že jednou hrála v Lincolnově Centru?”

“Ne,” zakroutil jsem hlavou se znaleckým úsměvem, “ale věděl jsem, že je na ní něco zvláštního.”

Allison se na mě usmála zpátky, ale její obličej byl unavený.

“Znám tě?” zeptala se.

“Neumím si představit jak,” odpověděl jsem.

“Jak dlouho jsi tady?”

“Dva týdny nebo tak nějak.”

“Už jsem tu kdysi byla, asi před rokem. Možná si vzpomenu později. Mám dobrou paměť na lidi.”

Ukázal jsem na sebe. “Léky a paměť, to nejde dohromady.”

Usmála se a dál na mě zírala. Byla mladá, pravděpodobně dvacet osm nebo tak, žádný snubní prsten, ale spoustu stříbrných šperků na všech ostatních prstech, včetně jejího pravého palce. Několik tetování na vnitřní straně zápěstí dávalo jasně na srozuměnou, že není průměrná sestra.

Její hlas byl velmi uklidňující. Měl lehký hispánský přízvuk, který byl ale velmi jemný a to, co z něj zůstávalo, bylo jaksi uklidňující.

“Jak jste se tedy vy dva potkali?” zeptala se sestra Morales.

Allison se trochu zavrtěla, otočila se na stranu a vzala cigaretu, kterou měla ukrytou pod nějakými papíry a strčila si ji do pusy. “Cigarety.”

“Cigarety?”

“Ano, požádala mě, jestli bych jí mohl nějaké sehnat a nějak se přihodilo, že jsem mohl.”

“Ale ty nekouříš, ne?”

“Dává mi to větší smysl, než jen toto…“

“Pobývám hned naproti přes chodbu a tak jsem jednoho dne tady viděl doktory ze záchranky a pochopil jsem, že tady je někdo nemocný. Nahlédl jsem dovnitř a … stali jsme se přáteli.”

“To je jeho historka, já jsem mu vlastně včera nadávala, vyháněla ho ven, akorát že se nemůžu hnout z postele.” Zaculila se.

Podíval jsem se na sestru Morales, která na mě stále zírala a usmál jsem se. “Ona přehání.”

“Jaký je tvůj příběh, Solomone? Jak jsi tu skončil?”

Sestra Morales se opřela do židle, jako by se připravila naslouchat mému životnímu příběhu.

“Jak jsem zde skončil… hm, měl jsem transplantaci srdce a vypadá to, že to všechno odstartovalo, protože jsem začal vidět divné vize téměř hned potom - vlastně už dokonce během operace. A můj život se potom změnil. Začal jsem vidět věci během doby, kdy jsem bdělý…“

“Jaké věci?” zeptala se sestra Morales.

“Nejsem si jist, jestli máme začínat tuto diskuzi,” řekl jsem. “Byla bys tady celou noc.”

“Aspoň něco naznač; zabývám se těmito věcmi. Nemůžeš mě šokovat nebo tak.”

“Dobře…“ přikývl jsem. “Byl jsem navštíven těmi stvořeními, která vypadají jako mořští draci, setkal jsem se se svým stvořitelem a taky s duchovním učitelem Dou Xingem, několika démony, o kterých bych radši nemluvil a se šamanem v Jižní Dakotě - ten byl skutečný - myslím fyzický. To je asi tak suma hlavních bodů.”

“Ale proč jsi skončil zde?”

Podívala se na mě, jako by pro ni toto stručné shrnutí nebylo problémem. Každý vidí tyto věci, že?

“Věř tomu nebo ne, ne každá osoba si myslí, že tyto vize jsou normální… zvláště tehdy, když se dějí za plného denního světla.”

Byla dlouhá odmlka a pak jsme se oba otočili na Allison, která usnula a těžce dýchala.

“Asi bych měla jít,” řekla tiše a postavila se. “Zajímavá shoda okolností… znala jsem ženu, o kterou jsem se starala a která byla dárkyní srdce. Zemřela asi před dvěma měsíci. Byla… mou velmi dobrou přítelkyní.”

Jakmile jsem to slyšel, věděl jsem, že tato žena je tou, kterou namalovala Jaylee. Nepamatoval jsem si její jméno, ale pamatoval jsem si její obraz a určitě tu byla podoba a ona také byla pracovnicí hospicu. Celé moje tělo začalo při tom náhlém pochopení vibrovat.

“Jsi v pořádku?” zeptala se sestra Morales a cítila, že se mi něco děje.

“Znám tě… myslím ne já… vím o tobě… mám Vanessino srdce.”

Jakmile ta slova vyšla ven z mých úst, zakryla si rukama obličej v náhlém šoku a potom přišla ke mně a objala mě. Začala jemně plakat, ale já jsem věděl, že to není zármutek ani žal. Mnohem více to byl pocit úlevy - jako když se kruh uzavře.

“To by mohlo vysvětlovat, proč vidíš vize,” řekla šeptem. Ustoupila zpět a dlouze se na mě dívala. “Je toho tolik, co ti chci říct.”

Kapitola 97. Aminová

Její křestní jméno bylo Luella a mluvili jsme spolu až do té doby, než mě pan Winters sebral a vložil zpět do mého zamčeného pokoje jako někdo, kdo vrací krabici mléka zpátky do lednice.

Mluvili jsme spolu přinejmenším čtyřicet minut, zatímco Allison spala. A když se dveře otevřely a pan Winters poklepal na své hodinky, byl jsem smutný, že musím odejít. Rychle jsme se rozloučili a ona slíbila, že brzy přijde na návštěvu - možná už dokonce zítra.

Tak tvrdě jako tuto noc jsem ještě od příchodu do léčebny nespal. Měl jsem naději, že Allison je na lepší cestě. A teď, když jsem viděl, jak absurdnost života může odhalit novou stránku, která je napsána laskavou rukou, bez zadrhávajících fragmentů prázdnoty a osamocenosti, rozkvetla ve mně nová naděje. Dokonce jsem se odvážil doufat, že to není pouze jediná stránka, ale snad nová kapitola.

Nastalo nedělní ráno a já jsem slyšel, jak se moje dveře odemykají a byl jsem přivítán dr. Folsomem s panem Wintersem, který stál za ním.

"Dobré ráno, Solomone. Jakou máš dnes náladu?"

"Skvělou."

Podíval se na mě s jistou mírou podezření, nejistý, jestli jsem sarkastický. „… To rád slyším."

Ukázal na mou židli. "Můžu se posadit?"

"Jistě."

"Pane Wintersi, můžete prosím říci doktorce Aminové, že budeme v její ordinaci asi za deset minut?"

Pan Winters se otočil a odcházel chodbou pryč. Vždy byl pro nemluvit, když stačil čin.

S jistým překvapením jsem se podíval na dr. Folsoma. "Doktorka Aminová?"

"Ano, ona je psychiatričkou v našem východním křídle a specializuje se na to, čemu se říká sdílené psychotické poruchy. Myslím, že vy dva byste se měli setkat a ona může udělat počáteční posouzení."

"Co je to sdílené psychotické onemocnění a proč si myslíte, že ho mám?"

"Nikdy jsem neřekl, že si myslím, že ho máš. Ve skutečnosti o tom pochybuji, protože obvykle postihuje odlišný typ osobností, než jsi ty, ale máme v našem personálu světově uznávaného experta, takže se zdá jen logické, znát její názor. Jestliže se ukáže, že je to tvůj případ, můžeme aplikovat přesnější léčebný program."

Dr. Folsom se posadil a podíval se na mě neústupnýma očima. "Solomone, abych byl upřímný, včerejší naše setkání jsem shledal méně uspokojivé, než jsem doufal. Proč mi neřekneš, co ses z něj naučil?"

Podíval jsem se na něj jako někdo, kdo chce být upřímný, ale není si jistý, jestli je to bezpečné. I tak jsem se rozhodl být upřímný. "Ať už pro vás bylo jakkoliv neuspokojující, nebyl jste zamčený uvnitř místnosti podobné vězeňské cele, kde nemůžete dělat nic, než spát."

"Ach, ano, ale já jsem nechtěl, abys spal, Solomone. Chtěl jsem, aby ses zamyslel nad svými činy. A udělal jsi to?"

"Ano, přišel jsem na to, ještě než jsem opustil vaši kancelář. To zamčení bylo prostě jen potrestání a vy to víte."

Pohlédl ven z okna a vzdychl. "A na co jsi přišel?"

"Že se mám starat o své vlastní věci. Soustředit se na své vlastní záležitosti. Hrát podle pravidel. A tak dál a tak dál."

"Zníš jako někdo, kdo recituje verše, ale ve skutečnosti jim nevěří. Cítíš, že je to tak?"

"Ne, zním jako někdo, kdo sdílí své úvahy s posluchačem, což jste vy, který bude uspokojen a posune se k dalšímu tématu… jako například, kdy zase budu moci vidět svou ženu."

Dr. Folsom si položil ruce na kolena a vypadal jako někdo, kdo se chystá vstát a odejít, ale pak se najednou opřel do židle. "Solomone, ty jsi velmi svérázný pacient. Máš úžasnou schopnost se vyjadřovat, ale já si nemyslím, že ve skutečnosti cítíš to, co říkáš. A tím cítíš myslím přiznáváš."

Díval se na mě, aby viděl mou reakci. Zůstal jsem potichu a vypadal zamyšleně.

"Co se týká tvých práv na návštěvy, dnes ti udělím návštěvu, ale musíš pamatovat na pravidla a udělat, co je v tvých silách, abys je dodržel. Není správné, že to od tebe očekávám?"

"Je."

"Dobře, tedy zavolám tvojí ženě a navrhnu jí čas dnes odpoledne. Nějaká další úvaha?"

Chtěl jsem mu poděkovat za to, že poslal Luellu Morales, aby navštívila Allison, ale nemohl jsem. Tak jsem namísto toho udělal lichotku jiného druhu. "Máte krásnou kravatu - pěkné barvy."

Shlédnul na svou kravatu, jako by zapomněl, kterou si vzal, a potom se na mě krátce usmál. "Děkuji, Solomone, to je moje oblíbená."

Otočil se k odchodu a pak si všiml Allisiných dveří a vypadalo to, že si najednou na něco vzpomněl. "Ach, mimochodem, objednal jsem služby zdravotní sestry pro Allison. Takže bude mít více pozornosti."

"Děkuji vám," řekl jsem.

Přikývnul. "Až skončíš setkání s doktorkou Aminovou, můžeš si dát snídani. Pojď za mnou, doprovodím tě k ní do ordinace."

Šel převážně v tichosti, ale občas udělal nějaký komentář o počasí nebo o pokoji, kolem kterého jsme procházeli.

Nikdy jsem nebyl ve "východním křídle". Byla to část SRC, kterou jsem nikdy neviděl, ani o ní neslyšel. SRC vypadalo, jako by dříve bylo panským sídlem či zámkem a později bylo proměněno na psychiatrickou kliniku, ačkoliv bylo těžké si představit, že budova této velikosti mohla kdysi být soukromým domem. Třetí podlaží nebylo na rozdíl od pátého příliš degradováno. Na chodbě stále byly plyšové koberce a dřevěné obklady někdejšího formátu, snad trochu více opotřebované, ale klasické kvality řemesel starého světa tu byly patrné jakémukoliv soudnému oku.

Ordinace dr. Aminové byla na třetím podlaží, stejně jako ta dr. Folsoma. Když jsme tam dorazili, povšiml jsem si, že má stejnou linoleovou podlahu ve staromódním stylu, ale nábytek se mi líbil více, neboť byl starožitný a velmi bohatě zdobený.

Když jsme vešli, doktorka Aminová seděla za svým pracovním stolem. Věřím, že to byla Egypťanka, zavalité postavy v pozdní padesátce s velmi velkýma očima, jež vypadaly, že trochu příliš vyčnívají z její tváře. Měla oční stín v barvě jasně tyrkysové, což - vím, že to je subjektivní názor - ještě zdůrazňovalo její vypouklé oči až do té míry, že vypadala jako zlatá ryba. "Vítejte, pojďte dál." řekla vlídně.

Obešla svůj stůl a volným sevřením ruky mi potřásla rukou.

"To je Solomon Tonum," řekl dr. Folsom. "Nechám ho ve tvých velmi zdatných rukách, protože mám jinou schůzku, které se musím zúčastnit."

"Děkuji, doktore. Jen si přátelsky popovídáme. Solomone, sedni si třeba tam."

Doktorka Aminová vyšla s dr. Folsomem ven a slyšel jsem, jak si šeptají na chodbě, ale z jejich konverzace jsem nic neslyšel. Za několik chvil se vrátila s nervózním úsměvem - takovým, který vidíte u hostitelů, když přijímají na svůj večírek někoho, kdo nebyl pozván.

Rychle sáhla po židli vedle té mojí a posadila se. "Doktor Folsom mi ukázal tvojí složku a já jsem ji shledala velice zajímavou. Jedna z věcí, kterou děláme každé ráno, je, že mezi sebou sdílíme případy našich pacientů. To se týká zvláště těch, které považujeme za velice obtížné. Včera…"

"Promiňte, doktorko, ale vy takto pracujete každý den? Mám na mysli, že je dnes neděle ráno…"

Při mém postřehu se široce usmála. "Věnujeme se tomu hodně, Solomone. Práce je těžká, pracovní doba dlouhá. Však víš."

"Přišla jste sem speciálně kvůli mně?" zeptal jsem se.

"Ne, často pracuji i přes víkend."

"Dobře, omlouvám se za přerušení, jen se mi to zdálo divné."

"Neděle je náš nejoblíbenější návštěvní den," vysvětlovala dr. Aminová, "takže možnost problémů je vyšší. V neděli je tu více zaměstnanců, než jiné dny. Vím, že to zní divně, ale to je psychiatrie pro tebe."

Oba jsme se trochu zasmáli.

"Doktor Folsom při našem pracovním setkání zmínil, že jsi před dvěma měsíci podstoupil transplantaci srdce. Tvoje žena…" dr. Aminová se podívala do svých poznámek, „… Derya, vyřkla domněnku, že dárce srdce mohl přispět k náhlé změně tvojí povahy. Moje specializace je sdílené psychotické onemocnění, které, přestože se může zdát vzácné, je pro mé pacienty skutečné. Někdo v jejich prostředí, obvykle dominantní osobnost, je infikuje jejich patologií. Je to něco jako psychický virus nebo…"

Zvedl jsem ruku. "Berete komentář mojí ženy a děláte z něj najednou hypotézu, že vidím vize, protože můj dárce byl blázen?"

"Vyslechni mě, Solomone. Je to jen domněnka, kterou zkoumáme, a nikdo tady nedělá žádná obvinění. Dobře?"

"Dobře, ale odmítám ten nikoliv jemný podnět, že můj dárce byl blázen."

"Blázen je termín, který neradi používáme. Je velmi nepřesný… je velice zatížený. Takže co víš o svém dárci srdce?"

"Nejdřív mi řekněte, o čem ta vaše specializace vůbec je," řekl jsem.

Na chvíli se odmlčela a uvažovala, jak má pokračovat. "Dám ti příklad. Mám pacientku, která byla zbožňující manželkou. Ona a její manžel žili na venkově a on byl údržbář v důchodu. Trpěl vážnou paranoiou - zvláště co se týká mimozemšťanů… mimozemských druhů. Byl přesvědčen, že ho špehují, dokonce že ho v noci navštěvují. Časem si jeho žena vyvinula stejné paranoidní halucinace, částečně jako vyrovnávací efekt."

"Slyšela jste někdy o tom, že se toto přihodilo díky transplantaci srdce?"

"Ne," odpověděla, "ale teoreticky je to možné. Existuje poměrně nové odvětví medicíny, které je nazýváno energokardiologie. Jeho základem je skutečnost, že informace můžou být poslány elektromagnetickou cestou mezi srdcem a mozkem a díky tomuto elektromagnetickému vysílání mohl tvůj mozek obdržet informace od tvého dárce srdce. Existuje mnoho studií na téma tohoto fenoménu, ale nikoliv v oblasti psychopatologie, pokud vím."

"Tak proč myslíte, že to dává nějaký smysl?"

"Solomone, nemáš žádné důvody v rodinné historii, ve zdravotním stavu, demenci, ani v drogové závislosti. Když jsi měl amnézii, tvůj mozek byl mapován, dívali jsme se na všechny záznamy a neexistuje žádný fyziologický důvod pro psychózu jakéhokoliv druhu. Jediný zřejmý faktor je stres z transplantace srdce a následné amnézie. Ale člověk s tvým charakterem, silnou rodinou, by se měl s tímto stresem vypořádat, aniž by ztroskotal - zvláště v takovém rozsahu, jako ty. Skutečnost, že se ti to stalo, že jsi skončil zde, znamená, že tou možnou proměnnou by mohlo být psychické podmínění od tvého dárce srdce."

"Víte o videu, které mi nechala?"

Doktorka Aminová přikývla.

"A o deníku?"

Opět přikývla.

"Tedy předpokládám, že víte i o její dceři a o tom, že si přeje, abych ji adoptoval?"

"Ano, pochop, že toto všechno může být součástí psychického podmínění, které způsobuje, že vidíš věci a cítíš část těch halucinací - jejích halucinací."

Byl jsem ohromený. Nemohl jsem uvěřit tomu, že by se vážně zabývali touto perspektivou. Vypadalo to, že moje vzdálenost od celého lidstva se zvětšuje rychlostí světla.

“Solomone, jak se právě teď cítíš? Jsi v pořádku?”

“Ne, nejsem v pořádku. Vanessa byla jiná, ale nebyla bláznivá, schizofrenická, ani žádné jiné slovo, které chcete použít. Byla krásná duše, a abych odpověděl na vaši otázku… cítím, jak se všichni pokouší ukázat na ni prstem a obvinit ji a to se mi nelíbí.”

“Solomone, nechci tady nikoho obviňovat. Pojďme si prostě popovídat o Vanesse. Zajímá mě tvoje perspektiva. Mám otevřenou mysl a opravdu respektuji tvůj pohled na ni, protože ty ji znáš mnohem lépe, než já. Dobře?”

Zněla opravdově. Její slova mě uklidnila.

Překřížila si nohy a podívala se do složky se svými poznámkami, kterou měla na klíně. “Ona byla albín?”

“Ano.”

“A zemřela na rakovinu kůže?”

“Tak mi to řekla její matka.”

“Takže ty ses setkal s jejími rodiči?”

“Ano.”

“A s její dcerou také?”

“Ano.”

“Má jenom jedno dítě?”

“Ano.”

“Kolikrát jsi viděl její video?”

“Třikrát.”

“Četl jsi ten deník?”

“Částečně.”

“Líbilo se ti to, co jsi četl?”

“Ano.”

“Kolik je její dceři?”

“Sedm.”

“Líbí se ti?”

“Velmi.”

“Viděl jsi Vanessu od své transplantace srdce - ne video nebo fotky, myslím, jestli jsi ji viděl ve své realitě?”

Zatraceně. O tom jsem nechtěl mluvit.

“Měl jsem o ní sen…“

“Sen… když jsi spal?”

“Podívejte, viděl jsem, jak se mi zjevila, řekla mi o dopise, který zanechala své matce. Řekl jsem to Corin, její matce, a ona ho našla. Bez toho snu by ho nikdy nenašla.”

Dr. Aminová si začala psát poznámku. “O čem byl ten dopis?”

“Byla to žádost Vanessy k její matce, aby mě nechala adoptovat Jaylee, její dceru.”

“A ty jsi četl tento dopis?”

“Ano, její matka mi ho poslala.”

“Kdy?”

“Den předtím, než jsem nastoupil sem.”

“Solomone, jak myslíš, že by tvůj syn Jon vycházel s Jaylee, kdybys ji adoptoval? Jsou stejně staří?”

“Nevím, nepřemýšlel jsem o tom.”

“Ale myslíš si, že je důležité, aby spolu vycházeli, ne?”

“Myslím, že ano.”

“Vyprávěj mi svůj zážitek v nemocnici, když jsi byl sám s Jonem.”

Podíval jsem se na ni podezřívavým pohledem. Tak toto bylo místo, do kterého se mě celou tu dobu snažila vmanévrovat. “Chcete naznačit, že jsem chtěl zabít svého syna, abych mohl adoptovat Jaylee?”

Zvedla ruce na protest. “Vůbec ne. Vůbec ne. Solomone, jestli nejsi schopen mluvit o té příhodě v nemocnici, nebudu tě do toho tlačit. Ale prosím tě, nejsou tady žádná nařčení. Jen se pokouším pochopit možný vliv Vanessy na tvůj mentální stav, který předcházel tvé poruše v …”

“To, co nazýváte poruchou, není tím, co se stalo. Pokoušel jsem se zachránit svého syna před útokem entity, kterou můžu vidět jen já. Je to ta entita, která mě trýzní od mého probuzení po operaci. Chtěla mě dostat sem.” Pro zdůraznění jsem ukázal dolů svým pravým ukazovákem.

“A to je ta Nammu, o které mluvíš, že?”

“Ano.”

Odmlčela se a podívala se do svých poznámek. Pak se odměřeně nadechla. “Chápu to tak, že během té doby, kdy jsi dostával transplantaci srdce, jsi měl velmi podrobný sen. Byl jsi na ostrově, že?”

“Ano.”

“Byl jsi izolován od všeho, ale na tomto ostrově byla jedna žena, a jestli jsou mé poznámky přesné, ta byla také albín … je to tak?”

“Nevím, jestli byla či nebyla albín. Žila pod zemí v té jeskynní struktuře. Možná měla bledou kůži kvůli nedostatku slunečního světla.”

“Nebo byla albín…“ řekla dr. Amidová.

“Možná.”

“Prve jsi řekl, že tě sem Nammu chtěla dostat. Co jsi tím myslel?”

“Chtěla, abych byl označen za blázna, abych nemohl plnit své poslání.”

“A to poslání, můžeš mi ho trochu vysvětlit?”

“Asi to máte ve svých poznámkách…“ řekl jsem a z mých slov byla zřejmá frustrace.

“Raději bych to slyšela od tebe. Můžeš to udělat, Solomone?”

Měl jsem takový pocit, že jsem někam veden jako starý kůň, který ztratil jakýkoliv smysl svého účelu. Chystali se mě zbavit mojí užitečnosti coby pacienta. Nebylo mi umožněno se dál skrývat a bylo mi bolestně zřejmé, že dr. Aminová učiní to odhalení.

Pamatuji si, že když jsem byl chlapec, našel jsem jednou nádhernou kuklu motýla, která obsahovala - tenkrát jsem si to myslel - motýla monarchu. Vzal jsem ji z větve a přinesl domů. Držel jsem ji ve své teplé ruce a doufal, že se nevylíhne dříve, než najdu vhodnou sklenici.

O týden později stále ještě nebyla otevřená a moje trpělivost skončila. Rozhodl jsem se ve svém marném pokusu uspíšit jeho zrození, rozříznout štěrbinu do kukly a doufat, že to nějak povzbudí motýla uvnitř. Použil jsem ostrý nůž; moje chirurgické schopnosti odpovídaly devítiletému chlapci. Rozřízl jsem kuklu příliš hluboko. Rychle jsem dal kuklu zpátky do sklenice, ale věděl jsem, že jsem něco pokazil. Motýl se nikdy neobjevil a já jsem kuklu nakonec musel pohřbít v lese za domem.

Cítil jsem se, jako by dr. Aminová otevřela mou kuklu a mohla vidět, kdyby se podívala, že já už v ní nejsem. Nebyl jsem tam. To, za čím se hnala, byla iluze.

“Solomone, řekni mi, co se ti na tvém poslání líbí?”

Udělal jsem si v hlavě jasno a rozhodl se pokračovat. “Za čtyřicet let budu pracovat v institutu, který objeví lidskou duši za použití technologie, kterou pomůžu vyvinout. Kdokoliv, kdo použije tuto technologii, bude mít nevyvratitelný důkaz lidské duše. Je to objev, který změní svět, protože nikdo nebude moci duši vlastnit. Ani věda, ani náboženství, ani vláda, ani vzdělávání… nikdo. Každý jedinec uvidí, že je nesmrtelný, svrchovaný a za dosahem času, tak jak ho známe. To se mi na mém poslání líbí. Přinesu svobodu. Skutečnou svobodu.”

“Vzpomínáš na řeckého boha Prométhea?” zeptala se dr. Aminová.

“Vzpomínám si na to jméno.”

“Ukradl oheň bohům a dal ho lidem a bohové ho za to potrestali. Cítíš se jako Prométheus?”

“Ne,” zakroutil jsem hlavou.

“Ale tvé poslání, což není podobné? Přinášíš oheň - osvícení do lidstva a bohové kvůli tomu nejsou moc nadšení, protože těmi, kdo rozhoduje, kdy by lidé měli dostat oheň, jsou oni … nikoliv jedna osoba.”

“Nevím, na koho poukazujete, když říkáte bohové. A já nejsem jedna osoba. Jak jsem řekl, je to institut a já jsem jeho součástí.”

“Viděl jsi tento institut v jedné ze svých vizí?”

“Ano.”

“Jak?”

“Démon - protože pro něj nemám lepší název - mě dopravil do budoucnosti za nějakých čtyřicet let a ukázal mi to. Technologie Kvantový Vizionář … ”

“To je ta technologie, která umožňuje našim budoucím jástvím vidět duši?” přerušila mě.

“Ano.”

“A ty máš co do činění s jejím vývojem?”

“Ano.”

“Víš, Solomone, někdy bych si přála vědět, co budu dělat ve vzdálené budoucnosti, ale nejsem si jistá, jestli bych věřila vizi budoucnosti, kdyby mi ji ukázal démon - jak jsi poznamenal. Důvěřuješ této vizi?”

“Ne zcela.”

“Co způsobilo, že ji vůbec věříš?”

“Viděl jsem Jaylee jako starší ženu. Vlastně to bylo vůbec moje první setkání s ní.”

“Co tím myslíš?”

“Měl jsem tento zážitek z mé budoucnosti před tím, než jsem věděl, že Jaylee existuje - dokonce ještě dříve, než jsem věděl, že Vanessa má dítě.”

“To je docela šokující,” řekla měkce a změnila svou pozici na židli. “Zážitky, které máš, jsou podle jakýchkoliv norem neuvěřitelné. Chápeš, že když je tvoje žena nebo tvoji psychiatři slyší, těžko jim věří?”

“Ano.”

“Já jsem určitě nikdy neměla takové zážitky,” řekla. “Pochybuji, že je měla tvá žena. Je možné, že je neměl nikdo jiný na celé planetě. Možná jsi jediný. Myslíš, že je to možné?”

“To nevím.”

“Solomone, řekl jsi, že Vanessa po tobě chce, abys adoptoval její dceru … Jaylee. Je to její požadavek nebo se toho spíše domáhá?”

“Je to požadavek.”

“Vidím ve svých poznámkách, že tento požadavek je doprovázen šesti milióny dolarů …“

“Peníze, které mi zanechala ve své závěti, nejsou závislé na mém adoptování Jaylee.”
“Jsi si tím jist?”
“Ano, její právník to říkal naprosto přesně.”
“Dobře, ale budeš souhlasit, že když ti někdo dá takové množství peněz, budeš cítit jistý závazek vyhovět jeho přáním.”
“Ano, předpokládám, že u někoho by to tak bylo. Ale já jsem chtěl adoptovat Jaylee ještě předtím, než jsem vůbec o těch penězích věděl.”
“Proč myslíš, že máš tak silnou potřebu ji adoptovat?”
“Potkal jsem ji a miluji ji, je to těžké vysvětlit. Máme přirozené spojení.”
“Jak to vnímají Vanessini rodiče?”
“Zpočátku tou myšlenkou nebyli moc nadšeni, ale její nevlastní otec zemřel minulý týden na srdeční infarkt a to změnilo vývoj, takže její matka, když jsem s ní naposledy mluvil, se tomu zdála být více otevřená.”
“Nechala Vanessa nějaké peníze svým rodičům?”
“To nevím.”
“Solomone, měli jste se svou ženou dobrý vztah před tvou transplantací srdce?”
“Ano.”
“Když jsi po operaci měl tu amnézii, podporovala tě ve tvých snahách o rehabilitaci a znovu-spojení s rodinou?”
“Ano.”
“A pak zemřela její sestra a ona s dětmi jela do Turecka na pohřeb - na týden, správně?”
“Ano.”
“A to byla doba, kdy jsi jel s doktorem Chaytonem do Jižní Dakoty?”
“Ano.”
“Nezdálo se ti divné, že tvůj psycholog slyšel tvůj příběh a hned tě vzal na setkání s jeho strýcem v indiánské rezervaci v Jižní Dakotě?”
“Ano, zpočátku ano, ale okamžitě jsme se spolu spojili.”
“Jak?”
“Znal ta stvoření, která jsem potkal na ostrově. Byla pro ně posvátná.”
“Skutečně? Jaká stvoření, můžeš být konkrétnější?”
“Jsou známy jako Quantusum. Jsou to mýtická stvoření, ale také žila na tom ostrově a já jsem se s nimi setkal ve svém snu. To bylo pro doktora Chaytona velmi důležité.”
“Proč?”
“Mají ve své rezervaci kosti těchto stvoření na posvátném místě, které zná jen hrstka z jejich národa.”
“Skutečně… viděl jsi ty kosti?”
“Ano.”
“A ty kosti vypadají, že by mohly patřit těm stvořením, která jsi viděl ve svém snu?”
“Ano, a také jsem před mnoha lety vytvořil film s názvem Blíženci a v tom filmu ta stvoření byla také. Pak mě kontaktovala francouzská archeoložka - jak před, tak po mé operaci - která našla tato stvoření vyobrazená v jeskyni, která je stará nějakých devadesát tisíc let.”
“Takže tato stvoření vypadají jako mořští draci?”
“Tak nějak.”
“A co dělají?”
“Jsou nositeli informací … jak navigovat do vyšších dimenzí vědomí. Přesně nevím.”
“Jsou to mluvící draci?”
“Ke mně mluví.”
“Mluví doktor Chayton také s těmito draky?”
Rychle jsem zakroutil hlavou na Kohanovu obranu. “On je zná z jejich mytologie a odkrýval jejich kosti několik let, ale nerozmlouval s nimi.”
“Věřil ti doktor Chayton, když jsi mu řekl, že jsi mluvil s jedním z Quantusum?”
“To nevím, musíte se zeptat jeho.”
Otočila stránku ve svém notesu a odkašlala si. “Když jsi byl v Jižní Dakotě, měl jsi tam nějaký vztah se ženou?”
Začal jsem kroutit hlavou, ale věděl jsem, kam svojí otázkou směřuje. “Nammu … ale tu nenazývám ženou.”
“Čím tedy je?”
“Nějaká temná entita. Skutečně nevím, jak to slovy popsat, ale ona není fyzická lidská bytost. Tehdy v noci jsem se ztratil … a ona mě nějak našla a svedla mě … “
“Vypadá to, že toto je pro tebe zvláště obtížné pro sdílení. Proč?”
“Protože nemám rád zradu. Můj otec takový byl. Viděl jsem spoustu jeho nevěr … já takový nejsem. Chci, aby mi Derya důvěřovala.”
“A důvěřuje?”
Dlouze jsem vzdychl. “Dosud důvěřovala.”
“A teď?”

“Podívejte, cítím vinu za to, co se stalo. Jediné, co o tom můžu říci, že jsem to nebyl já. Byl jsem slabý. A nenávidím to, že jsem byl tak slabý. Můžu to nějak zpracovat, ale v mém životě je tolik zkreslení, že si nemyslím, že mi Derya věří, když jí říkám, že jsem byl nevěrný. Pro ni se toto všechno odehrálo jen v mé mysli.”

“A není tomu tak, Solomone?”

“To je to, co říkám - ne. Nebylo to v mé mysli! Když se přihodilo, že Nammu vstoupila do mého světa, byla tak skutečná, jako vy. Ve všech ohledech naprosto dokonalá až na to, že se nějak může pohybovat mezi světy.”

“Před třemi měsíci jsem čekal na smrt. Neměl jsem žádné sny, naděje, vize, můj svět byl stejný jako svět kohokoliv jiného - jednotný, fyzický, dotkneš se ho a je skutečný. Cokoliv jiného byla jen … fantazie. Velice dobře si uvědomuji, že tomu, co říkám, je nemožné uvěřit jako skutečnosti, ale pro mě to je skutečnost. A za touto pravdou si budu stát, ať je dobrá nebo špatná.”

Dr. Aminová se podívala na své poznámky a potom pomalu zavřela svůj notes. “Chceš slyšet mé počáteční hodnocení?”

“Ano.”

“Tvůj příběh je nejneuvěřitelnější příběh, který jsem kdy slyšela a to už jsem slyšela dobré příběhy, to tě můžu ujistit. Cítím z tebe jen průzračnost a nic jiného.”

“Takže věřím, že ty věříš, že tvé zážitky jsou opravdové. Nicméně si myslím, že Vanessa na tebe má značný vliv až do té míry, že se stala tvou součástí a někdo by mohl říci, že tou nejdůležitější součástí.”

“Ráda bych viděla to video, které ti poslala a ráda bych si přečetla ten dopis … a také deník. Máš je stále?”

“Věřím, že ano. Moje žena má to video a dopis je v mém telefonu, který má také ona … předpokládám. Deník je schovaný, nejsem si jistý, jestli jsem ochoten ho sdílet.”

Dr. Aminová vypadala, že je ochotná se prozatím deníkem nezabývat. “Myslím, že bych se také ráda setkala s Vanessinou matkou a případně i s Jaylee.”

Trhnul jsem sebou. “Nejsem si jist, jestli má smysl mluvit s Jaylee … “

“Udělám to jen tehdy, pokud budu mít svolení jejího poručníka, což by měla být Vanessina matka… “

“Corin,” nabídl jsem.

“Ano. Corin, děkuji. Jestliže bude Corin souhlasit, udělala bych s Jaylee jen jednoduché zhodnocení; nic, co by jí bylo nepříjemné. Žádné nesnadné otázky.”

“Co doufáte, že se dozvíte od Jaylee? Ona je v těchto záležitostech naprosto nevinná.”

“Chápu, ale vypadá to, že ona je jako oko hurikánu, ne? Tichý střed, ale kolem ní je tento … tento chaos. Potřebuji mít tento dodatečný vhled, abych mohla udělat přesnější diagnózu. Pomůžeš mi s tím, Solomone?”

“Znamená to, že se s vámi budu dál setkávat?”

“To záleží na tobě, ale ano, ráda bych v našich setkáních pokračovala.”

“Tedy si myslíte, že mám to sdílené psychotické onemocnění?”

“Nevím, potřebuji více času a více informací, abych to zjistila.” Vřele se usmála a s trochou námahy se pomalu postavila na nohy. Zaťukala si svým pravým ukazovákem na hlavu. “Otevřená mysl. To je to, co se pokusím mít.”

“Jestli je to rozhodnutí na mě, pak chci, abyste byla mým terapeutem.”

“Dobře, uvidím, co budu moci udělat, aby to tak bylo. Kdy znovu přijde na návštěvu tvoje žena, víš to?”

“Dnes odpoledne … “

“Uvidím, jestli ji doktor Folsom bude moci zavolat a požádat ji, aby s sebou přinesla ty věci, které bych ráda viděla. Mohla by také přinést ten film, který jsi zmiňoval - ten, který jsi udělal?”

“Blíženci?”

Přikývla.

“Může ho přinést.”

“A telefonní číslo na Corin?” zeptala se dr. Aminová.

“Když přinese můj telefon, můžu vám ukázat dopis a telefonní číslo na Corin.”

Dr. Aminová se na mě na chvíli podívala a odmlčela se. “Proč nechceš, abych se podívala na ten deník, Solomone?”

“Nevím.”

“Dobře, tak to zatím necháme být.” Dr. Aminová si spojila ruce a propletla prsty. “Solomone, měl jsi nějaké vize, od té doby, co jsi zde?”

“Ne … “

“Víš to určitě?”

“Měl jsem jeden sen, ale to byl skutečný sen.”

“Dobře, zatím ti nechám stejné léky.”

“Ještě jedna poslední otázka … jsou tvoje finanční zdroje na společném účtu?”

“Myslíte ty peníze, které mi zanechala Vanessa?”

Přikývla a shlédla na mě.

“Ano, je to společný účet.”

“Dobře tedy, to je všechno. Tady jsme hotovi. Zavolám pana Winterse, aby tě doprovodil zpátky do tvého pokoje.”

Můj obličej odrážel můj zmatek. “Proč jste se mě ptala na ten bankovní účet?”

“To nic. Jen jsem chtěla vědět, jestli nejsou nějaké nepřiměřené tlaky na tvou ženu ohledně financí, zatímco jsi v našem zařízení. Někdy, když chybí společný účet, tak to může znamenat, že rodina strádá. To vytváří tlak a stres na rehabilitační snahy. Je to rutinní otázka.”

“Dobře … ale doktor Folsom se na to nikdy neptal.”

Zavolala pana Winterse a řekla mu, aby mě vyzvedl a potom šla ke dveřím a otevřela je, jako by říkala, “Je čas, abys šel.”

Na ten pokyn jsem se postavil a poslušně šel k ní a ke dveřím.

“Doktor Folsom se už pravděpodobně ptal tvojí ženy na ty finanční záležitosti a proto se neptal tebe. Já raději vždycky chci znát perspektivu pacienta.”

Podívala se na chodbu. “Tam je tvůj doprovod. Užij si pěkného dne. A možná se zastavím, až bude na návštěvě tvoje žena, abych se představila. Bude to v pořádku?”

“Jistě … “ přikývl jsem.

Pan Winters šel svým charakteristickým způsobem beze slova přede mnou a vedl mě do jídelny. Když jsme nastoupili do výtahu, zmínil se, že dva dny nebude v práci, ale že v pondělí očekává svou platbu.

“Nemějte starost, uvidím se s Deryou dnes. Ona to vyřídí.”

Poplácal jsem ho po zádech, když jsem ho míjel a šel si vyzvednout snídani. Měl jsem hlad. Většina ostatních pacientů už dojedla a jídelna byla téměř prázdná.

Pan Winters se ujistil, že jsem si vzal své léky. Počkal, až je vypiju do dna. Když splnil svůj úkol, odešel pryč, aniž by vydal jakýkoliv zvuk a už vůbec ne slova. Jeho velká postava, oděná v bílém, představovala tíhu více způsoby, než jen svou vahou. Bylo na něm něco, nějaký temný příběh nebo nedostatek, který jsem nedokázal dobře zachytit. Ale byl tu, uzavřený uvnitř té hory, aby nikdy nespatřil světlo.

Kapitola 98. Posedlý

Byl to dr. Folsom, kdo mě poklepal na rameno. “Můžu si s tebou promluvit o samotě, Solomone?”

Vstal jsem od stolu, u kterého jsem seděl s několika spolu-bydlícími a jak jsem následoval dr. Folsoma na chodbu, cítil jsem náhle napětí. Najednou se zastavil, otočil se a pohlédl na mě.

“Tvoje žena… Derya, jede sem a veze s sebou i tvého syna.”

Začal jsem něco říkat, ale on mě přerušil. “Je to proti mému přání, ale tvoje žena na tom trvala a říkala, že tvůj syn tě chce vidět a nenechá si to vymluvit. Mluvil jsem s dr. Aminovou a ona si myslí, že to pro tvou terapii bude dobré, tak jsem neochotně souhlasil… nicméně musíš mi slíbit, že se budeš dobře chovat a...” znovu zvedl ruku, aby mě opět utišil. “Nedovolím vám soukromí, když je tu tvůj syn, takže doktorka Aminová souhlasila, že návštěva proběhne u ní v kanceláři.”

Podíval se na své hodinky. “Bude tu asi za dvacet minut, tak by ses teď mohl třeba dát do pořádku.”

Prohlédl si mě od hlavy k patě a potom odešel.

“Doktore… můžu se na něco zeptat?”

Zastavil se a otočil. “Ano?”

“Co mám Jonovi říci?”

“Pravdu.” Rychle se otočil a pokračoval ve své rychlé chůzi dál po chodbě.

Chtěl jsem se ještě něco zeptat, ale namísto toho jsem šel na toalety a řekl si, že ten dobrák doktor měl pravdu; bude dobré vypadat slušně.

Když jsem se na sebe podíval do rozbitého zrcadla, uvažoval jsem, jestli si mám oholit vousy. Možná to Jona vyděsí, když mě uvidí takto. Rozhodl jsem se počkat; taková unáhlená akce s omezeným časem, který jsem měl k dispozici, by pravděpodobně mohla můj vzhled ještě zhoršit. Rozhodl jsem se pro krátkou sprchu a novou uniformu šedých tepláků a mikiny.

Po sprše za mnou do pokoje přišel pan Winters. “Víš, co máš dělat,” řekl a pokýval svými napůl sevřenými prsty, kterými ukazoval ke dveřím.

O pár minut později jsme dorazili do kanceláře dr. Aminové, kde jsem byl panem Wintersem zanechán na židli a on poté ihned zmizel. Byl jsem v kanceláři sám a uvažoval, kde jsou všichni ostatní. Měl jsem pocit, že pan Winters stojí hned za otevřenými dveřmi jako strážce (ačkoliv když píšu “strážce”, bude to možná nesprávné pojmenování, protože ti obvykle strážili trůn nebo boha, takže bude mnohem přesnější říci: jako bachař).

Najednou jsem uslyšel známý hlas, který se zpěvavě ozýval na chodbě. Patřil Jonovi. Ten mladý hlas se odrážel mezi dřevěnými obklady chodby až k mým uším. Také jsem slyšel hlas dr. Aminové, který byl tišší a uhlazenější jako vyleštěný achát, s jeho zřetelným egyptským přízvukem. Znělo to, jako by Jonovi něco vysvětlovala. Když přišli, postavil jsem se s očekáváním na nohy a otočil se ke dveřím.

“Tati!” Jon běžel ke mně a bez zábran mě objal.

Zavřel jsem oči a vychutnával si objetí těch malých paží. “Ty můj andílku,” řekl jsem. “Ty jsi zase vyrostl, že?”

“Možná,” řekl. “Ty máš vousy!” ukázal na můj obličej.

“Přistižený při činu…“ usmál jsem se a nechal ho prohrábnout rukou můj nedozrálý plnovous.

Rozhlížel jsem se po Derye, ale viděl jen dr. Aminovou. Tak jsem se podíval na Jona. “Kde máš mámu?”

“Myslela jsem, že by pro vás dva mohlo být dobré setkat se nejdřív o samotě,” odpověděla dr. Aminová. “Za několik minut pošlu pana Winterse, aby došel pro tvou ženu.”

“Děkuji,” řekl jsem.

Postavil jsem se s Jonem v náručí. Byl to drobný hoch a musím říci, že moje svaly nebyly tím, čím bývaly, ačkoliv jsem si řekl, že to je jen tím, že Jon vyrostl.

“Pojďme si sednout.” Dr. Aminová rozpřáhla paže a ukázala na skupinu židlí, kde jsme se mohli posadit. Jon chtěl sedět na mém klíně a tak jsme se nemotorně usadili na jedné čalouněné židli.

“Jone, řekneš nám, proč jsi tak trval na tom, že chceš navštívit tátu?”

“Chtěl jsem ho vidět,” odpověděl Jon věcně.

“Ale co jsi řekl svojí matce?”

Jon se najednou ztišil a opatrně řekl. “Řekl jsem jí, že v nemocnici ses mě nedotkl.”

Podíval jsem se na Jona a oči se mi doširoka otevřely. “Ty jsi ji viděl?”

Jon zakroutil hlavou a přitulil se blíž na mou hruď. “Neviděl jsem nic, ale cítil jsem, jak mi něco tlačí na krk, ale tvoje ruce to nebyly… ty… ty jsi bojoval s něčím, co já jsem neviděl.”

“Jone?” řekla dr. Aminová tiše. “Tvůj otec ti vůbec nesáhl na krk, je to tak?”

Jon přikývl a já jsem cítil, jak se ke mně přitulil ještě víc, jako by se do mě chtěl zahrabat.

“Jone, je dobré se ujistit, že všichni pravdivě chápou, co se stalo, protože kromě tvého otce jsi byl jediným, kdo v tom nemocničním pokoji byl. Děkuji ti za objasnění událostí.”

Cítil jsem, jak Jon přikyvuje hlavou na mé hrudi.

“Můžu se tě zeptat, proč jsi to nezmínil hned potom, co se to stalo?” ptala se dr. Aminová přátelským tónem.

“Stalo se to všechno tak rychle a oni tátu hned odvedli, já jsem… nevěděl jsem, co se děje. Říkal jsem to mámě, ale ona mě neposlouchala… nikdo mě neposlouchal. Pak mi řekli, že jsi v nemocnici a že se necítíš dobře, tak… jsem.... myslel jsem, že jsi na tom podobně jako já.”

Pak ztišil hlas. “Ale Marisa mi řekla, že ses zbláznil a... a já jsem věděl, že to není pravda.” Vzhlédl na mě. “Máma mi stále říkala, že jsi v nemocnici… jako… jako že jsi nemocný. Když mi řekla, že tě dnes jde navštívit, řekl jsem jí, že chci jít s ní. A přitom jsem jí taky řekl, že nejsi blázen…“

Srdce se mi rozšířilo, když tu příhodu objasnil. Cítil jsem, že dveře mé klece se otvírají. Možná se neotevřely dokořán, jak bych chtěl, ale určitě se pootevřely. Do mé temné místnosti proniklo nové světlo a já jsem ho držel na svém klíně. Krásné, ryzí světlo, o kterém nikdo nemůže pochybovat.

Pevně jsem ho objímal. “Děkuji ti, Jone,” řekl jsem a políbil ho na tvář.

Koutkem očí se na mě podíval. “Teď už můžeš jít domů?”

“To je na doktorech, andílku. Uvidíme.”

Dr. Aminová se zavrtěla na židli. “Jone, řekl jsi, že jsi nic neviděl, kromě toho, že to vypadalo, že tvůj otec s něčím bojuje. Ale taky jsi cítil něco na svém krku. Co myslíš, že to bylo - ta věc, co ti svírala krk?”

“Ďábel.” Jon se podíval na dr. Aminovou se svým dětským přesvědčením.

“Proč si myslíš, že to byl ďábel?” zeptala se.

“Nevím… prostě jsem to tak cítil.”

“Slyšel jsi někdy říkat tvou mámu nebo sestru slovo ďábel, když se bavily o tom, jak byl tvůj táta za tebou v nemocnici?”

“Ne…“

“Tvůj tatínek nikdy neřekl ďábel, když s tím zápasil, ať už to bylo cokoliv, co ti tlačilo na krk?”

Jon pomalu zakroutil hlavou a stále se přitom tulil na mém klíně.

Cítil jsem, že dr. Aminová skončila. Opřela se do židle a psala si nějaké poznámky. Potom se postavila. “Jdu požádat pana Winterse, aby došel pro Deryu. Dobře?”

Přikývl jsem a objal Jona. To byla terapie, kterou jsem potřeboval. Je zajímavé, že když je ti všechno odebráno, cítíš návrat k jednoduchosti, která je utěšující. Složitosti života byly odstraněny a to, co zůstává, je čelit osamocenosti a nepochopení. Byla doba, den či dva poté, co jsem přišel do SRC, kdy jsem si myslel, že jsem ztratil dokonce i svou rodinu. Že je mým osudem být úplně sám, polykat léky a být chován jako zvíře v kleci s občasnými návštěvami těch, kteří už mě ani neznají.

Teď s Jonovým vyprávěním a novým doktorem jsem měl naději.

Když přišla Derya a viděla Jona na mém klíně, nervózně se usmála. Ani jsem nevstal.

“Ahoj, Sole,” řekla. “Ráda tě vidím.”

“Jak se ti daří?” zeptal jsem se.

“Dobře… docela dobře a tobě?”

“Mnohem lépe, díky, že jsi přivedla Jona.”

“Vlastně jsem neměla na vybranou,” usmála se a posadila se na židli, kterou jí nabídla dr. Aminová.

“Jon vysvětloval svůj zážitek v nemocnici,” vysvětlila dr. Aminová. “Byl nám velmi nápomocný. Děkuji ti ještě jednou, Jone.”

“Prosím,” řekl Jon tiše.

“Pane Wintersi, můžete prosím doprovodit Jona do naší herny a dohlédnout na něj? Nebude nám to trvat dlouho.”

Pan Winters se lehce usmál a přikývnul svou hlavou. “Jistě.”

“Dobře, Jone, půjdeš s panem Wintersem a trochu si pohraješ, dobře?” řekl jsem.

“Můžu tu zůstat?”

“Bohužel, chlapče. Teď to tu bude jen pro dospěláky.”

“Tak jo…“

Slezl z mého klína a šel k panu Wintersovi.

“Je to hned na konci chodby,” řekla dr. Aminová a otočila se na Deryu. Používají ji výhradně naši návštěvníci. Dobře?”

Derya přikývla a dr. Aminová pokývala panu Wintersovi, že je čas odejít.

Jak odcházeli, tak jsem slyšel Jona, jak se na něco ptá. Doufal jsem, že pan Winters k němu bude výřečnější než ke mně.

Dr. Aminová otevřela svůj zápisník. “Ještě jednou děkuji za to, že jste s sebou vzala Jona. Myslím, že pro Solomona bylo výborné se s ním znovu spojit.”

Derya přikývla a podívala se na mě. Vypadala napjatě; asi proto, že tu byl Jon.

“Deryo, víš, že Jon řekl, že jeho otec se ho nedotknul ani se ho nepokoušel uškrtit? Jak vnímáš toto doznání?”

Odkašlala si a podívala se na dr. Aminovou a přitom se vyhnula mým očím. “Jsem ráda, že Jon řekl pravdu, jestli to skutečně je pravda, ale to neřeší ten problém.”

“Jak to?” zeptala se dr. Aminová.

Derya se podívala na mě. “Jestliže skutečně vidíš démony a tito démoni zraňují naše děti, jak to něco mění? Možná jsi posedlý… nebo… nebo možná říkáš pravdu a tito démoni se ti snaží zabránit v něčem, co uděláš za čtyřicet let. To nevím, ale ať už je důvod jakýkoliv, naše děti jsou v nebezpečí.”

“Věříš, že Solomon říká pravdu?” zeptala se dr. Aminová.

“Nevím. Jediné co vím, je, že on věří, že říká pravdu. Ale jediná věc, která mě zajímá, je, aby mým dětem nebylo ublíženo posedlým otcem nebo démonem, který se ho pokouší trýznit. Ať tak či tak, jak s tím můžu žít, Sole?”

Obrátila se na mě s tázavým pohledem a já jsem neměl slov. Jakékoliv naděje, že toto místo brzy opustím, které jsem v sobě choval, zmizely, když se na mě podívala. Ona se neobávala toho, že je Jon v SRC. Ona se obávala mě a démonů, které jsem vnesl do našeho společného života.

“Vzala jsem s sebou Jona, protože dnes ráno hodinu brečel poté, co dr. Folsom zavolal, že na dnešek naplánoval schůzku. Celou hodinu! Stýská se mu po tobě více, než si dokážeš představit, Solomone. Za uplynulé čtyři měsíce jsi skoro nebyl doma. Byl jsi převážně v nemocnici a teď zde. On ví, že toto není nemocnice pro nemocné lidi. On ví, že tu jsi proto, že lidé si myslí, že jsi… že vidíš věci. To je pro něj opravdu těžké. Marisa má už více svůj vlastní život, ale ty… ty jsi jeho životem…“

Podíval jsem se na dr. Aminovou jako bych ji žádal o podporu. Určitě je něco pozitivního, co by mohla říci na mou obranu, ale ona se na mě dívala pasivně, jako by byl čas, abych promluvil já. S námahou jsem otevřel ústa.

“Nejsem si jist, jak na to všechno mám reagovat,” promluvil jsem pomalu a hlas se mi trochu chvěl. “Co tím chceš říci? Že to všechno chceš vzdát? To je ta alternativa? Rozvést se se mnou a pak mě oddělit od mých dětí? To považuješ za řešení?”

Nadhodil jsem tu zmínku o rozvodu, aby ji Derya mohla popřít, ale ona zůstala potichu. Moje srdce spadlo do propasti, kterou jsem velmi dobře znal. Cítil jsem to odcizení. Její odcizení se vytvarovalo do pole racionálních zájmů a s žádným z nich jsem nemohl soupeřit a porazit ho. Energie, kterou jsem získal s Jonem, byla pryč. Odešel jsem do sebe na to bezútěšné místo, které mě zanechalo prázdného a ušetřeného dalších zraňujících slov.

Tím naše setkání skončilo. Bylo stručné a vyhrocené. Dozvěděl jsem se, co Derya chce. Teď už to byla jen otázka času a shromáždění příslušných dokladů, pěkně srovnaných, ve kterých bude na konci nachystaný řádek pro můj podpis s mým jménem pod ním a čekající na mou pečeť souhlasu.

Už jsem Jona znovu neviděl. Všechno se mi najednou zamlžilo. Pamatuji si, jak Derya odešla s dr. Aminovou. Já jsem zůstal v kanceláři a zíral ven z okna. Sledoval jsem, jak hejno hus ve tvaru véčka letí po celé šířce okna a potom mizí do zdi.

Když se dr. Aminová vrátila, moje melancholie dosahovala vrcholu a já jsem odmítal mluvit. Nakonec to vzdala a nechala pana Winterse, aby mě doprovodil do mého pokoje. Žádal mě o peníze, ale mě všechna slova připadala bezvýznamná a tak jsem kolem sebe nechal expandovat ticho. Myslím, že si mohl říct, že pondělí se nestalo výplatním dnem, jak doufal.

Kapitola 99. Stvoření

Pan Samuels mi přinesl mé léky. V neděli večer jsem vynechal večeři, a když mi teď přinesl večeři, ignoroval jsem ji. Léky nebylo tak snadné odmítnout. Počkal, až vypiju oba koktejly a následně je spláchnu vodou.

Pamatoval jsem si Dou Xingovo prohlášení, že moje léky byly nějakou dobročinnou silou zředěny, takže jsou pro můj systém méně utlumující, ale dnes večer jsem je vypil do dna a doufal, že budou mít plnou účinnost. Modlil jsem se, aby mě přikryly rouškou uklidnění.

Za dvacet minut poté, co pan Samuels odešel, jsem necítil žádný rozdíl a tak jsem se odplížil z postele a přešel přes chodbu do pokoje Allison. Doufal jsem, že se zabavím nějakou konverzací, která mě poskytne rozptýlení před mou depresí, i kdyby to mělo být jen na minutu nebo dvě.

Když jsem nakoukl, v jejím pokoji bylo ticho. Slyšel jsem rytmický dech spánku, ale i tak jsem vešel dovnitř a posadil se na dřevěnou židli vedle její postele… kéž by mě pronásledovala smrt a ne nějaký šílený démon, který si přeje, abych žil život beze smyslu jako uvězněný blázen.

Uslyšel jsem zakašlání a uviděl záblesk světel z chodby odrážející se ve skleněných očích Allison. “To jsi ty, Solomone?”

“Ano,” řekl jsem a nebyl si jist, jestli vůbec chci mluvit.

“Zníš, jako bys byl v průseru.”

“Měl jsem špatný den.”

“Návštěvníci?”

“Jak to víš?”

“Návštěvníci přinášejí svá hodnocení a hodnocení přinášejí depresi. Nebo… přinášejí svou lásku a lásku je těžké opustit. Jak to bylo s tebou?”

“Obojí.”

“Jo, tak to je tvrdé.”

“Jaký jsi měla den ty?” zeptal jsem se.

“Tichý.”

“Navštívila tě sestra Morales?”

“Ne, myslím, že přijde zítra.”

“Můžu pro tebe něco udělat?”

“Ti bastardi mi vzali cigaretu, zatímco jsem spala, ačkoliv jsem ji velice dobře schovala. Asi hledali peníze nebo tak něco. Ale nic takového tu nemohli najít.” Zasmála se pro sebe.

“Mě taky vzali všechny věci. Takže se omlouvám, ale další cigarety nemám.”

“Uvažoval jsi někdy o tom, jestli na nás někomu záleží?”

“Celou dobu.”

“Hrávala jsem v koncertních sálech, Solomone. Téměř tři tisíce lidí poslouchalo mé prsty klapat na slonovinové klávesy v Lincolnově Centru - ve Fischerově Sále. Úžasné místo. Naslouchali každé nuanci, každému vzplanutí, které jsem vnesla do kompozice, jenž byla mou interpretací. A oni mě buď uctívali, nebo mi nadávali, ale většinou uctívali. Každopádně jsem je zajímala.”

“Dotýkala jsem se těch lidí svými prsty, aniž bych se jich dotkla. Bylo to magické. Někdy jsem hrála v koncertním sále dříve, než přišlo publikum nebo členové orchestru a představovala jsem si, jak někdo sedí na židli v hledišti a já hraju jenom pro něj. Cítila jsem, že i v prázdném hledišti jsou vždy nějací posluchači.”

“Co se stalo… proč jsi přestala hrát?”

“Vlastně jsem nikdy nepřestala hrát. Stále hraju; jen to je pouze v mé hlavě. Jsem proti tomu bezbranná… myslím, že můj mozek má přemíru aktivity. Slyší hudbu ve všem. Dokonce i jako dítě jsem slyšela hrát hudbu a tak jsem se ptala svých přátel a oni se na mě dívali jako na blázna. Zvykla jsem si na ten pohled a časem se přestala ptát. Pochopila jsem to hlavní - že to nikdo jiný neslyší.”

“A tak bylo dobré, když jsem vzala tu hudbu, kterou jsem slyšela a začala ji hrát na piano. Pak ji slyšeli také ostatní a dokonce mi platili za to, že ji slyší. Když jsem ji s ostatními takto sdílela, bylo to dobré.”

“Byla jsi jedním ze zázračných dětí?” zeptal jsem se.

“Ne, byla jsem naprostý samouk… dokonce jsem měla svůj vlastní hudební jazyk. Až do doby několika let po té nehodě, jsem vlastně ani nebyla dobrý pianista.”

“Jaké nehodě?”

“Můj otec mě jednou zbil…“

“Proč?”

“Neudělala jsem si domácí úkol a měla jsem kvůli tomu špatnou známku. Byla jsem příliš zaneprázdněna zachycováním a zapisováním hudby. Když to zjistil, pořádně mě zbil.”

“To nevypadá jako nehoda,” poznamenal jsem.

“To nebyla nehoda. Poté, co mě zbil, podařilo se mi dostat se z domu a běžela jsem do domu kamarádky. Žili jsme na okraji Pekingu, na samém předměstí a dům mé přítelkyně byl asi míli vzdálený. Naše domy oddělovala velká louka a já jsem přes ni běžela po tmě. Zakopla jsem a spadla. Jak jsem spadla, praštila jsem se do hlavy o velký kámen, který mě omráčil.”

“Když jsem se probrala, nejen že mě bolel zadek od galantností mého otce, ale taky jsem krvácela na hlavě a byla jsem paralyzovaná. Ležela jsem na zádech a zírala do noční oblohy - zatraceně, bylo to to jediné, co jsem mohla dělat: sledovat hvězdy.”

“Pak jsem ale začala slyšet tu nejtišší hudbu, která přicházela z nebe. Byla jsem si tím jista. Nebyl to takový typ hudby, který jsem slyšela předtím. Bylo to spíše jako nezměrný rytmus, který se vyléval z nebe, a já jsem ho nějak slyšela a on… vstoupil do mě.”

“Bylo to jako by tě někdo z jiného světa navštívil u tebe doma a dal ti něco ze svého světa, aby ti dokázal, že je skutečný. Pochopila jsem, že ta hudba, kterou slyším, není v mé hlavě, že vychází z pohybů planet, hvězd… všeho. Hudebník velikosti celé galaxie posílal své hudební kódy prostřednictvím nějaké formy pohybu a energie. Fyzikálně jsem tomu sice nerozuměla, ale těm zvukům jsem rozuměla.”

“Jak tě tato nehoda učinila koncertní pianistkou?”

“Ležela jsem na té louce dva dny. Nemohla jsem se hýbat. Měla jsem nějakou paralýzu - nemůžu si teď vzpomenout na její lékařský název, ale byla jsem úplně ztracená. Moje rodina a moji přátelé mě hledali. Nemohla jsem ani křičet. Ležela jsem na louce ve vysoké trávě.”

“Slyšela jsem je, jak mě hledají, někteří z nich přišli jen na deset stop od mé pozice, ale dokud o mě doslova nezakopli, nemohli mě vidět. Uvědomila jsem si, že můžu zemřít jen pár yardů od domova.”

“Jak tě našli?”

“Zachránil mě pes. Když mě konečně našli, strávila jsem dva měsíce v nemocnici a prošla všemi testy, jaké si jen můžeš představit. Ale tu hudbu už jsem si pamatovala. Otcova vina, že téměř způsobil mou smrt, se v mém světě stala penězi a dovolila mi, abych dostávala lekce na piano v hudební konzervatoři a tím to všechno začalo.”

“Myslíš, že ten kosmický hudebník tě dovedl i sem?”

“Myslíš, jako že způsobil mé šílenství?”

“Ano.”

Allison se lehce usmála a zakroutila hlavou. “Ne, já sama jsem se zbláznila tím, že jsem nechala tu hudbu, aby mě příliš uchvátila. Potřebovala jsem rovnováhu a nenašla ji. Měla jsem v hlavě příliš mnoho hlasů… příliš mnoho hudby… to co mě dostalo, bylo přetížení.”

Podívala se na mě. “A jaká módní slova zde používají pro tvůj popis?”

“Myslím, že se stále ještě rozhodují,” odpověděl jsem.

“No tak, musí něco mít.”

“To poslední, co vypadá, že získává popularitu, je sdílené psychotické onemocnění.”

“Folie a deux,” řekla.

Dokonce i v matném světle na ni musel můj pobavený výraz zapůsobit.

“Bláznovství dvou,” dodala.

“Jak to víš?”

“Taky jsem ho měla na menu. Ale moc mi nesedělo. Tak se rozhodli pro schizofrenii maso s bramborem a s trochou koření zvaného MPD.”

Podívala se na mě jako netrpělivý učitel. “Vícenásobná porucha osobnosti.”

Naklonil jsem se kupředu a opřel se lokty o svá kolena. “Proč jsi zde?”

“Mnohokrát jsem se pokusila se zabít. Snaží se mě zachránit samu před sebou. Nakonec se mně rozhodli a to ti říkám - bez úředního oprávnění, nadopovat léky až do bodu, kdy nemám sílu se zabít. Léky se o to starají. A tak jsem tu, čekající na dveře smrti.”

“Kdy jsi naposledy byla venku z tohoto pokoje?” zeptal jsem se.

Čelo se jí svraštilo. “Možná tak před měsícem.”

“Tak si zítra vyrazíme na procházku.”

“Nemůžu chodit.”

“Seženu invalidní vozík.”

“Nemyslím si, že by je tu měli.”

“Je to nemocnice, musí je tu mít. Každopádně to zjistím… jestli mají, půjdeš se mnou?”

“Nejdřív sežeň invalidní vozík, já se pak rozhodnu.”

“Dobře.”

Mluvili jsme dalších deset minut nebo tak nějak a pak jsem viděl, jak Allison pomalu upadá do dalšího kola spánku. Když místnost zaplnilo rytmické dýchání, ještě jsem zůstal.

Neměl jsem kam jinam jít. Na tomto místě už nebyly žádné příkrasy času. Nic mě nevolalo někam jít nebo něco dělat. A tak jsem tu seděl na židli a začal se rozpomínat na jinou židli, na které jsem seděl, obklopený nezměrnou loukou. Představoval jsem si, že jsem vetřelec ve světě Boha, že testuji zamčené dveře, šperhákem otvírám západky oken, až nakonec nacházím jedno, které je otevřené.

Ale tentokrát jsem nikam nešel. Nepotřeboval jsem. Přišlo to za mnou. Zformovalo se přede mnou světlo, které bylo zprvu beztvaré, ale vypadalo, že je živeno mou pozorností a jak jsem se na něj díval, tak rostlo. Stalo se osobou, dost možná lidskou bytostí, ale nebyl jsem si tím jist, protože světlo bylo tak koncentrované, že jakýkoliv detail byl pohlcen jeho zářivou energií.

Allisonin pokoj byl náhle tak jasný, jako by hořel, ačkoliv jsem necítil žádné teplo ani jiné nepohodlí. “Co jsi zač?”

“To, co ty,” řeklo světlo.

“Kdo jsi?”

“Záleží na tom?”

“Co chceš?”

“Něco ti ukázat.”

“Co?”

Jakmile to slovo opustilo má ústa nebo mysl nebo prostě to, kde bylo zformováno, ucítil jsem pohyb. Byl jsem vytažen ze svého těla, uchvácen nějakým větrem, který mě odvanul na temné místo, kde jsem nic neviděl. Cítil jsem ale hlínu a věděl jsem, že sedím na podlaze jeskyně. Najednou jsem bez jediné pochyby věděl, že jsem zpátky na ostrově.

Bylo to přesně to místo, kde jsem rozsvítil první zápalku uvnitř jeskyně, která mě nakonec dovedla k Zenith a všemu, co následovalo.

Proč jsem sem musel znovu přijít? Prohrábnul jsem rukama hliněnou podlahu a hledal zápalky. Po malém úsilí narazily moje prsty na krabičku zápalek, kterou jsem ihned otevřel. Škrtnul jsem zápalkou a ze špičky té dřevěné tyčinky se rozlilo světlo, jež bylo dostatečné na to, aby mi ukázalo stěnu po mé levici.

Měl jsem v krabičce asi deset zápalek a tak jsem krabičku pevně sevřel v ruce a šel ke zdi a prohlížel si ručně nakreslené postavy, které byly namalovány někým přede mnou. Držel jsem zápalku špičkami prstů, jako by to byla malá pochodeň. Byla tu různá stvoření; žádné z nich nebylo pozemské, ale i tak vypadala povědomě. Byl to takový typ, který můžete vidět ve snech nebo mytologických knihách. Natáhl jsem se a dotkl se jednoho z obrazů, který vyobrazoval Quantusum. A když jsem se jej dotkl, rozzářil se. Na chvíli jsem se odtáhl. Byla to má představivost? Našel jsem odvahu se jej dotknout znovu. Zase se rozzářil, ale tentokrát jsem cítil, jak se moje ruka pohybuje dovnitř do stěny, jako by zmizela stěna - nebo snad má ruka - tím jsem si nebyl jist.

A pak jsem cítil, jak mě něco vtahuje dovnitř, a já jsem neměl jinou možnost, než to následovat. Když jsem vešel do stěny, ucítil jsem náhlý chlad a hlubokou inkoustovou tmu, která mi připomněla, abych rozsvítil další zápalku. Když jsem to udělal, odhalil se kolem mě prostor, ve kterém jsem se nalézal. Byl obrovský. Stěny, pokud tu vůbec nějaké byly, byly tak vzdálené od mého nuzného světla, že ani nebyly vidět. Začal jsem se chvět, když se přede mnou začala objevovat jakási přítomnost - světelná částice po částici.

Když má zápalka dohořela, zapálil jsem další. Světlo odhalilo, že se přede mnou vytváří bytost, která nebyla fyzickou hmotou, ale spíše byla tvořená světlem. Když se před mýma očima dosestavila, má zápalka dohořela, ale světlo vyzařující z bytosti bylo více než dostatečné, aby osvětlilo prostor, který jsme spolu sdíleli. Tak jsem začal vidět velikost toho prostoru. Byl ve všech směrech třikrát větší než krytý stadión a stvoření, které se manifestovalo, tento prostor potřebovalo, protože bylo tak obrovské.

Bez rozmýšlení jsem začal v malých krůčcích couvat zpět, fascinován výhledem na toto obrovské stvoření, které se přede mnou takovým hypnotizujícím způsobem zjevilo. Než bylo to stvoření úplné, bylo těžké jej definovat; ale ani potom jsem si nebyl jist, jestli jej vidím celé, protože z úhlu, ve kterém jsem stál a sledoval jej, se obávám, že jakýkoliv popis, který můžu poskytnout, je nekompletní.

Pojem drak je slabou metaforou pro to, co jsem viděl. Můžu jen říci, že to byl Quantusum obrovských rozměrů, ale nebyl vodní. Byl vzdušný. Bylo to čiré světlo a struktura, kterou měl, byla tak složitá a překrásná, že jsem cítil, jak se mi po tváři rozlévá úsměv údivu.

Stvoření - používám toto jméno jenom z důvodu nedostatku lepšího vyjádření - bylo podobné obrovskému okřídlenému drakovi, až na zjevnou nepřítomnost zubů, hněvivých očí a typického ohnivého dechu. Vypadalo nádherně klidné a honosné.

Uvažoval jsem, zda zjevení toho stvoření se přihodilo pouhou náhodou. Když poslední oblek jeho světelného těla vplul do své pozice nad jeho očima, oči se mu otevřely. Neobával jsem se ani tak, že by mě úmyslně zabilo; spíše to byl pocit, že jsem v přítomnosti něčeho, co si ani nepovšimne, kdyby mě to zabilo.

Jeho křídla byla větší než jakákoliv plachetnice a přitom se pohybovala s naprostou ladností, jak se stvoření usazovalo do pohodlné pozice. Jeho oči nebyly jako obyčejné oči, byla to světelná tělesa s průzračnou hloubkou, která byla vřelá a magická. “Vyvolal jsi mě do bytí; co je tvým přáním?”

Jeho hlas hřměl tím obrovským prostorem a všechny buňky mého těla vibrovaly jeho energií. V tomto stvoření byla moc tak starobylá jako sám čas.

Věděl jsem, že bych měl odpovědět na tu otázku, jinak budu riskovat, že mě omylem rozdrtí nehtem u palce jeho nohy. Promluvil jsem ze všech sil, které jsem sebral, a doufal, že můj slabý hlásek dolehne k jeho uším. “Nevím o tom, že jsem tě vyvolal do bytí. Jen jsem zkoušel se dotknout obrazu, který vypadal jako ty.”

“Obraz, kterého ses dotkl, jsem já. Budiž ti uděleno jedno splněné přání za tvůj rozhodný čin, ať už byl zamýšlený či nikoliv.”

“Jedno… přání?”

“Jen jedno.”

“A může to být cokoliv?”

“Vypadám snad, že jsem omezený v tom, co můžu udělat?”

Energicky jsem zakroutil hlavou, neboť jsem to stvoření nechtěl rozčílit. “Ne...ne, to vůbec ne. Vypadáš velmi… neomezeně.”

“Tak mi sděl své přání.”

“Musím se rozhodnout hned?”

“Dám ti okamžik na rozmyšlenou.”

“Máš nějaký návrh?” zeptal jsem se.

“Co se týká tvého přání? Ne. Doporučuji ti, aby ses soustředil a rozhodl se rychle, protože já se v tomto světě nemůžu manifestovat příliš dlouho.”

Jak si jistě umíš představit, když je člověk najednou vržen do takové situace, je to taky velké dilema. Přítomnost toho stvoření činila má přání - jakákoliv přání - bezvýznamná. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že to stvoření má schopnost mi splnit jakékoliv přání, jen jsem prostě nevěděl, co si mám přát. Neměl jsem ani jediné přání, které bych chtěl navrhnout.

Povrchní přání jako peníze nebo moc to určitě nebude. Hluboké přání jako světový mír, to by uvalilo příliš zodpovědnosti na má bedra. A tak jsem začal kroutit hlavou. “Můžu ti nejdřív položit pár otázek?”

“Už jsi mi položil tři otázky a nepředložil jediné přání. Jestli toužíš pokládat další otázky, musím tě varovat, že tvoje příležitost pro vyslovení přání může pominout. Zatímco sestavení se do obrazu, který vidíš, mi trvalo dlouhou dobu, mé zmizení, je mnohem, mnohem rychlejší.”

“Rozumím. Jsi Quantusum?”

Velká hlava přikývla. “Jsem vzdušný, ale jak vidíš, jsme příbuzní.”

“Viděl jsem Quantusum. Dokonce jsem mluvil s jedním z jejich druhu. Viděl jsem jejich kosti a cítil jejich přítomnost. Ty jsi v porovnání s nimi majestátný, i když oni sami jsou úžasná stvoření. Co nechápu, je, proč mi nabízíš přání, když oni to nikdy neudělali. Můžeš mi na to odpovědět?”

“Jistým způsobem je každá otázka přání,” odpovědělo stvoření a jeho hlas hřměl každým slovem. “Nebudu počítat tuto otázku jako tvé přání, ale postarej se, abys mi nepokládal další otázky, protože další otázku už budu považovat za tvé přání.”

Jeho křídla od země až k jejich nejvyššímu bodu mohla mít výšku mrakodrapu. Pohybovala se jako vlny oceánu rozvířené mocným dechem větru.

“Nabízím přání, protože to je to, co dělám, když někdo vstoupí do tohoto světa a vyvolá mě takovým způsobem, jako jsi to udělal ty. Těch, kteří mě naleznou, je jen pár a když zaklepou na mé dveře, já jim otevřu a poskytnu jim odměnu za jejich píli.”

“Moji vodní bratři slouží jinému účelu, a zatímco možná neplní přání tak jako já, jsou toho také schopni. Takže je jen jejich volbou to nedělat.”

Nebyl jsem tou odpovědí uspokojen a vím, že jsem měl nalézt způsob, jak pochopit více, aniž bych položil další otázku, která by mohla být považována za přání. Musel jsem být velmi opatrný. “Jsem Sonverto, jehož poslání je znemožněno.”

“Jaké je tvé přání?” trvalo na svém stvoření.

Zopakoval jsem své konstatování přesně jako před tím a čekal, vystaven nenapadnutelnému rozmaru nálady toho stvoření.

“Proč je tvé poslání znemožněno?” zeptalo se nakonec k mé velké úlevě to stvoření.

“Jsem zamčený v psychiatrické léčebně pro duševně choré. Brzy ztratím svou rodinu, která je středobodem mého života. Mám srdce ženy, která vypadá, že mě nutí dělat věci, které mi komplikují život. Předpokládá se, že odhalím lidskou duši svému druhu, ale nemám ani ponětí, jak by se to mohlo přihodit. To jsou hlavní důvody.”

Jsem si jist, že bych určitě mohl pokračovat, ale jak jsem hovořil, nemohl jsem si nepovšimnout, že ocas toho stvoření se začal nepravidelně pohybovat. To u většiny zvířat znamená mrzutost a tak jsem svou odpověď zkrátil.

“Je tedy tvým přáním zajistit, aby tvé poslání nebylo znemožněno?” Ozývala se jeho odpověď v tom obrovském prostoru.

Pečlivě jsem zvažoval tu otázku. Nenacházel jsem jedinou špatnou věc na souhlasné odpovědi. Slovo “ano” téměř vyletělo z mých úst, ale já jsem je zavřel do mumlavého vyjádření. Byl jemný rozdíl mezi tím, co jsem chtěl a co jsem potřeboval.

“Velká bytosti, chtěl bych se setkat s tím, který mi přidělil mé poslání. Chtěl bych ho pochopit a odstranit všechny pochybnosti, co se týká jeho účelu. Prosím, žádám tě, splň mi toto přání.”

“Tvé přání je závadné, ale i tak bude splněno.”

“Co je na něm závadného?”

Velké stvoření se začínalo rozkládat, a jak slíbilo, vypadalo to, že se rozpadne mnohem rychlejším tempem.

“Jaká je má chyba?” zakřičel jsem.

“Tvé přání je splněno,” řeklo stvoření a jeho hlas už tolik nezněl a byl slabší, jak zvuk již nebyl ovládán. “Přijde k tobě v přirozeném plynutí času. Přijde brzy.”

“Jak to poznám?”

Světlo začalo padat jako jiskry ze svářečky. Některé z nich přistály na mě a já jsem cítil, jak pronikají mou kůží a naplňují mě něčím jako spalujícím světlem, které padá hluboko do mě. O několik sekund později poslední jiskra pomalu doletěla na zem a chvíli hořela na hliněné podlaze a potom odsyčela do temnoty. Sevřel jsem svoje zápalky a namísto toho ucítil něco cizího.

Byla to židle.

Kapitola 100. Invalidní vozík

Žil jsem jako semeno v nejmenších prostorech, těsně stlačen nelítostnými zdmi a okny bez záclon. Ale můj sen o okřídleném Quantusum mi dával naději, že ať jsem krmen čímkoliv, ať je to jakákoliv temnota, která se živí mým světlem, jednou to skončí.

Bylo pondělí a já jsem neměl žádné schůzky, až na jednu: najít invalidní vozík. Po snídani jsem se zeptal pana Samuelse, jestli ví, kde by mohl být invalidní vozík. Na to se na mě podíval s naprostou nevírou.

“Na co zatraceně chceš invalidní vozík?” zeptal se.

Když jsem to vysvětlil, pomyslel si, že je to špatný nápad. Ale když jsem na tom trval, řekl mi, abych si ho našel sám. Nabídl jsem mu úplatek, ale zřejmě se tu rozneslo, že moje peníze jsou mýtické - nebo že to tak možná je.

Pochopil jsem, že byl sarkastický, když říkal, že si ho mám najít sám, ale já jsem vzal jeho výzvu vážně. Zatímco ve většině profesí a obchodů bylo pondělí nejvytíženějším dnem, v SRC bylo pondělí nejpomalejší. V celém zařízení bylo pravděpodobně méně než deset sester a doktorů. Když jsem šel k výtahu, abych zjistil, jestli budu schopen najít cestu do třetího patra, chodby byly téměř prázdné.

Stiskl jsem tlačítko dolů, tak jak to pan Winters udělal mnohokrát a čekal jsem na výtah. Nakonec přijel a tak jsem vešel dovnitř a mávnul náramkem před skenerem. Dveře se zavřely, ale vypadalo to, že výtah má poruchu trávení; zaprskal a otevřel dveře, jako by mě chtěl vyplivnout.

Musí tu být nějaké schodiště. Podíval jsem se na konec chodby, kde architekti obvykle umísťují schodiště, ale jediné dveře, které vypadaly slibně, byly zamčené.

Pak jsem si vzpomněl, že jídlo se podává v jídelně, kam se musí dostat odněkud zespod. Kdyby se mi podařilo se dostat do zadní místnosti za jídelnou, musí tam být nějaký výtah. Šoural jsem se tak nenápadně, jak to jen šlo, k výdejně nápojů - což byl oblíbený termín, který moji spolubydlící dali místu, kde se vydávaly léky.

Uviděl jsem možnost, že můžu opatrně projít dveřmi. Nikdo za nimi nebyl. Místnost byla malá a prázdná, až na bílé kartonové krabice. Vzadu byly další dveře. Pomalu jsem je otevřel. Nikoho jsem neviděl a tak jsem vešel do další místnosti. Uslyšel jsem nějaké hlasy a tak jsem se schoval za věšákem, na kterém viselo plno bund. Hlasy patřily dvěma ženám, které pravděpodobně pracovaly v kuchyni. Zmizely tak rychle, jak se objevily.

Pronikal jsem hlouběji do nepřátelského území. Vlastně mě to náramně bavilo. Má pozornost, intelekt a smysly byly všechny přítomny, když jsem povzbuzen spěchal k výtahům a stiskl šipku dolů. Slyšel jsem, jak se kovový vozík pohybuje uvnitř výtahu, který přijížděl do mého podlaží. Ustoupil jsem a schoval se za roh pro případ, že by někdo ve výtahu byl.

Když se výtah otevřel, vystoupil z něj mladý muž, kterého jsem nikdy předtím neviděl a táhnul za sebou z výtahu kovový vozík asi s tuctem táců na něm. Tlačil pak vozík dál chodbou pryč ode mně. Dveře výtahu byly naštěstí nastaveny na pomalé zavírání a tak jsem mohl vklouznout dovnitř, než se dveře za mnou zavřely.

Stiskl jsem podlaží “3” a všiml si, že tu není žádný skener. Výtah sebou trochu škubnul a potom začal hladce sestupovat. Modlil jsem se, aby na podlažích pode mnou na výtah nikdo nečekal. Projel jsem čtvrtým podlažím a zastavil se ve třetím. Dveře se otevřely a já jsem čekal. Nikdo tam nebyl, díkybohu. Když se dveře začaly zavírat, vystrčil jsem ven ruce a ony se znovu otevřely. Protáhl jsem se dveřmi a rychle kráčel chodbou. Uslyšel jsem nějaké hlasy a zpanikařil jsem. Poblíž byly jen jedny dveře a ty byly zavřené. Moje myšlenka byla jednoduchá: otevřít dveře, uvnitř nikdo nebude… vstoupit. Neměl jsem jinou možnost, než tu příležitost využít.

Otočil jsem koulí na dveřích. Otevřely se. Část jedna: splněno. Vešel jsem a zavřel dveře za sebou tak tiše, jak jen to šlo a rychle se rozhlédl po místnosti. Nikdo tam nebyl. Část dvě: splněno. Rozhlížel jsem se, abych zjistil, jestli je tu něco, co by připomínalo invalidní vozík, ale místnost vypadala spíše jako ordinace doktora. Jediné okno poskytovalo dostatek světla, abych viděl. Šel jsem k pracovnímu stolu a uviděl telefon.

Byl to telefon ve staromódním stylu, takový, který se dá vidět ve filmech. Vzal jsem přístroj do ruky a stiskl tlačítko “hovor”. Ozval se oznamovací tón. Potřeboval jsem zavolat na informace a tak jsem vytočil 411 a zeptal se na číslo na právnickou firmu Dana Archera. Pak jsem to číslo vytočil.

“Dobré ráno, právní kancelář Archer Davidson Torimaso, kam vás můžu přepojit?”

“Dan Archer, prosím.”

“Můžu se zeptat, kdo volá?”

“Solomon Tonum.”

“Okamžik prosím, pane Tonume, spojím vás na jeho hlasovou schránku.”

Než jsem mohl něco namítnout, uslyšel jsem krátký rušivý impulz při spojení a pak zprávu: “Ahoj, Solomone, tady Dan, omlouvám se, že teď nemůžu vzít tvůj telefon. Dostal jsem tvou zprávu v sobotu, ale neměl jsem ti jak zavolat, tak jsem ti nechal tento osobní vzkaz. Zadej prosím PIN kód tvého účtu.”

Byl jsem zmatený. Podíval jsem se na číselník telefonu a stiskl devět-pět-devět-sedm, a pak jsem několik chvil čekal.

“Ahoj, Solomone, tady je ten vzkaz.”

“Allison Li sídlí v Stonemason Rehabilitation Center v Cornwall, New York. Je tam pod přezdívkou Sandra Wang po dobu tří let a pěti měsíců.”

Bylo jí dvacet tři, když byla vyzvednuta z nemocnice New York Methodist Hospital a umístěna do zařízení Stonemason. V nemocnici byla z důvodu, že se několikrát pokusila o sebevraždu. Každopádně měla bohatého patrona, který chtěl zůstat anonymní, a který dával peníze, aby mohla pobývat ve Stonemason.

“Podle našeho průzkumu se předpokládalo, že pobyt bude jen dočasný - snad několik měsíců, ale trval více než tři roky a její patron ztratil zájem. Pravděpodobně si myslel, že se vrátí jako koncertní pianistka, ale nestalo se to a tak přestal platit. Teď pravděpodobně žije ze sociálních dávek pro nemocné. Nejsem si jist, jestli tam stále ještě je. Za poslední tři roky toho o ní moc není.”

“Má bratra jménem Guanghai - se stejným příjmením. Je inženýrem u letecké společnosti v Orange County a můžeme ho kontaktovat, pokud budeš chtít. Její rodiče žijí v Pekingu, kde je její otec jakýmsi státním úředníkem, ale není žádná známka toho, že kdy byli v USA a my nemáme žádné informace o jejich adrese či telefonu. Takže ten bratr je naše nejlepší sázka.”

“Teď co se týká tvé druhé otázky ohledně tvého doktora. Můžeš svým úředním doktorem stanovit jakéhokoliv doktora, kterého si přeješ, pokud nejsi nedobrovolně přijat do psychiatrické léčebny. Pokud jsi považován za nesvéprávného, pak by toto rozhodnutí bylo na zodpovědnosti tvé manželky, pokud jsi předtím nenechal zhotovit Předběžné Pokyny pro případ psychiatrického onemocnění, což pochybuji, že jsi udělal. Tvoje žena by pravděpodobně mohla použít posudek tvého současného doktora, ale také si může vyhledat další názor a její rozhodnutí bude konečnou autoritou.”

“Pokud jsi v takové pozici, pak mi oznam podrobnosti, abychom mohli započít proces zajištění tvého propuštění z autority tvé ženy. To by byl zapeklitý proces, ale jsem si jist, že bychom to pro tebe mohli udělat.”

“Ještě jedna věc, což spolu může souviset; právník tvé ženy požaduje, aby tvůj společný účet byl uzavřen, a všechny právní záležitosti bude mít na starosti její nový zmocněnec, pan Richard Connelly.”

“Když se takové věci dějí, nemám obvykle zájem zajišťovat, aby požadavek přišel od obou lidí na účtu, ale vzhledem k tvojí poslední hlasové zprávě to vypadá divně. Můžeš mi dát vědět, co se děje?”

“To je všechno, Solomone. Doufám, že ve tvém světě je všechno v pořádku a nech mi odpověď, až dostaneš tuto zprávu. Díky.”

Pak se ozvalo krátké pípnutí. “Stiskněte prosím jedničku pro zanechání zprávy. Až budete se zprávou hotovi, stiskněte znovu jedničku nebo znak libry pro další možnosti. Děkujeme.”

Srdce mi bušilo. Podíval jsem se na telefon ve své ruce a uvažoval, jestli jsem ve stavu, abych mohl zanechat soudržnou zprávu. Zhluboka jsem se nadechl a zpráva operátora se ozvala znovu jako připomenutí, že si na odpověď nechávám příliš mnoho času. Stiskl jsem “1” a šel do nejvzdálenějšího rohu místnosti ode dveří a mluvil do rohu.

“Dane, tady Solomon,” šeptal jsem a uvědomoval si, že musím znít paranoidně. “Díky za zprávu. Jsem v zařízení Stonemason proti svojí vůli.”

“Byl jsem obviněn z… ubližování svému synovi, což jsem nikdy neudělal a říká to i můj syn, ale stejně jsem zde. Potřebuji tvou pomoc, Dane, a jestli Derya převedla naše peníze na nový účet, nevím, jak tě zaplatím, ale nějak to udělám.”

“Rád bych, abys kontaktoval Allisonina bratra a zařídil, aby sem přijel, pokud bude svolný. Tak to prosím vyřiď.”

“Také prosím udělej cokoliv, co je v tvých silách, aby ses nenápadně podíval na mé propuštění odsud. Kdybych mohl stanovit doktora Chaytona jako mého úředního doktora, bylo by všechno jinak. Prosím tě kontaktuj doktora Kohanu Chaytona v New Havenu a zjisti, co byste vy dva mohli udělat.”

“Ještě jedna věc. Derya pravděpodobně dělá přípravy, aby se se mnou mohla rozvést. Jestli chce peníze, to je jedna věc, ale myslím, že se mi snaží zabránit v tom, abych se viděl s dětmi na základě toho, že bych jim mohl ublížit a to je skutečně něco, co mě děsí. Nevím nic o tom, že by měla právníka. To je pro mě novina. Nikdy dříve jsem o Richardu Connellym neslyšel.”

“Dane, jestli je nějak možné, abys sem přišel na návštěvu…“ odmlčel jsem se. “Vím, že je to velký požadavek. Vím, že jsi zaneprázdněný… ale já skutečně nemám jinou možnost. Právě teď s tebou hovořím z telefonu v nějaké kanceláři, ve které bych neměl být. Nemám žádnou možnost komunikace. Ocením cokoliv, co můžeš udělat. Děkuji. Pokusím se ti zavolat, jakmile to bude možné.”

“Ahoj.”

Stiskl jsem “1” a tiše položil telefon na stůl.

Možná, že léky pracovaly lépe, než jsem si myslel. Byl jsem tak zaměřen na proplížení se dolů, abych našel invalidní vozík, že jsem zapomněl, že se moje žena může plížit za mými zády a domlouvat se s právníky, aby mě odstavila. Mohl jsem skončit jako Allison.

Potřeboval jsem si chrstnout studenou vodu na obličej a nadechnout se do reality, ve které jsem se ocitl a... a pak co? Jsem chovanec. Mám méně svobody než někdo v cele smrti, neboť ti si můžou promluvit alespoň se svým právníkem a podat odvolání ke Guvernérovi. Cítil jsem, jak se mi krev hrne do hlavy. Začínal jsem se hněvat, ale když jsem o tom přemýšlel, nemohl jsem se rozhodnout, na koho se vlastně mám hněvat.

Kapitola 101. Láska

Po mém telefonátu s Danem, jestli tomu tak můžu říkat, jsem ztratil chuť hledat invalidní vozík. Dokonce jsem ztratil i svůj strach z toho, že budu chycen. Co mi můžou udělat? Copak nemůžu ani chodit po chodbách? Vlastně jsem doufal, že na mě někdo natrefí a zeptá se mě, co tu dělám.

Netrvalo dlouho a stalo se to.

Byla malá, v uniformě sestry a měla jmenovku Candice. Naproti tomu já jsem byl obšťastněn svou slušivou šedě tónovanou uniformou, která byla oblíbená u skupiny bláznů, což byl malý a tichý specifický trh, jehož kupní síla byla v rukách administrátorů jako Candice. Pobíhal jsem tu na volné noze a na podlaží, kde doktoři a návštěvníci spřádají plány jak pozitivně naložit s těmi blázny nahoře.

“Pane, kam jdete?” zeptala se.

Otočil jsem se a uviděl ji. Plížila se za mnou?

Vytáhla skener a namířila ho na mě. “Napřáhněte své zápěstí, prosím.”

Natáhl jsem své pravé zápěstí a předstíral, že jsem hloupý.

“To druhé.”

Zvedl jsem levou ruku jako někdo, kdo mává své sbohem. “Jsem pacient čtyři-sedm-dva-šest-alfa-lev-tři-jedna-dva.”

“Pane Tonume, máte být na pátém podlaží. Jak jste se sem dostal?”

Je udivujícím principem lidské psychologie, že když si někdo myslí, že jsi blázen, jsi téměř povinen mu podat důkaz. Alespoň tak jsem se cítil s Candice.

“Transportní paprsek… nejsem si úplně jistý.” Odvrátil jsem se před jejím pohledem, jako bych odrážel útok šermíře a pak jsem se oběma rukama dotknul svojí hrudi. “Vypadá to, že molekulárně jsem dorazil v jednom kuse. Zdám se vám nějaký divný?”

Candice se podívala do mých záznamů na svém tabletu a pravděpodobně viděla, že jsem neškodný. “Co tu hledáte, pane Tonume?”

“Invalidní vozík… máte tu nějaký, který bych si mohl na krátký čas pronajmout?”

Candice se téměř usmála. “Proč chcete invalidní vozík?”

“Víte, Candice, na mém podlaží je mladá žena, která téměř měsíc neopustila svůj pokoj, a já bych ji velmi rád povozil v invalidním vozíku, aby mohla vidět trochu více z našeho úžasného prostředí… třeba nápojový bar, jídelnu, nebo vždy populární toalety. Je toho příliš, co žádám?”

“Když vám najdu invalidní vozík, půjdete zpět do svého pokoje bez povyku?”

“Jestli pro mě najdete invalidní vozík, budu vás nominovat na prezidenta Stonemason Rehabilitation Centre a půjdu na svůj pokoj bez chmýří (angl. fuzz) … povyku (angl. fuss). Zatraceně, vždycky si ty dvě slova pletu.”

Usmála se. “Dobře, pojďte za mnou.”

Cítil jsem se jako malé kachňátko, kterému jeho matkou zrovna bylo vštípeno, aby pozorně následovalo její kolébající se pozadí. Šli jsme dál chodbou ke skladišti a sestra Candice mi řekla, abych počkal venku na chodbě. Za méně než minutu vyjela ven s invalidním vozíkem.

“Bude tento stačit?”

“Určitě ano. Děkuji velice! Chcete ho vyzkoušet? Můžu vás tlačit.”

Podívala se na mě s lehkým znepokojením. “To je v pořádku, ale můžete ho tlačit k výtahu. Dobře?”

“Žádné povyk.”

Tak jsem ho tlačil až do výtahu a ona jela se mnou beze slova. Když se dveře otevřely v pátém podlaží, ukázala na chodbu. “Váš pokoj.”

“Až po vás,” řekl jsem.

Když jsme přišli k mým dveřím, zastavil jsem se s invalidním vozíkem a ukázal na pokoj Allison. “Tedy, Candice, vy jste svatá a Allison bude mít z vaší svatosti užitek, to vás můžu ujistit. Chcete se setkat s Allison?”

“Musím jít zpátky na své pracoviště, pane Tonume. Přeji vám pěkný den.”

“Jak dlouho si ho můžu nechat?”

“Řeknu Samuelsovi, že to máte - bude to na něm.”

“Ještě jednou děkuji.”

Byl to první projev soucitu, který jsem tu viděl, od doby, kdy jsem přijel. Dovršil jsem svůj čin stejně rychle, jako jsem ho započal a dotlačil invalidní vozík do pokoje Allison.

“Ta dá!” řekl jsem při otevírání dveří.

“Myslela jsem si, že to na chodbě je tvůj hlas. Ty jsi to dokázal. Sehnal jsi mi invalidní vozík.”

“Tak co, jsi připravena na projížďku?”

“Když vypadám takto?”

“Tak řekni, co potřebuješ, jsem rozjetý.”

“Čistý župan bude stačit…“

“Dobře, ještě něco jiného?”

“Cigaretu.”

“Ještě něco?”

“Ne, to bude stačit.”

“Takže, když se vrátím s těmi věcmi, pojedeš se mnou na projížďku na tvých nových kolech?”

“Slibuji.”

“Budu hned zpátky.”

Věděl jsem, že župan nebude těžké sehnat. To byla standardní záležitost. Mnoho obyvatel ho používalo jako své obvyklé oblečení. Cigareta, to bude nesnadné, ale měl jsem naději.

Začal jsem ve společenské místnosti, kde shromážděná skupina bláznů sledovala televizi, a hádal se o dálkové ovládání. Postavil jsem se přímo před projektor, abych se ujistil, že jsem spatřen. “Promiňte, má tu někdo cigaretu, se kterou by byl ochoten se rozloučit? Je to pro dobrou věc.”

“Jakou věc?”

“Máte cigaretu?” zeptal jsem se robustního džentlmena, který měl ochlupení na těle tak husté, že vypadal jako rosomák.

“Chci znát ten důvod.”

“Nejdřív tu cigaretu. Máte?”

Starší žena mi pokynula jemným kývnutím hlavy. Pamatoval jsem si, že její jméno bylo Agnes nebo Annabel, něco na “A”. Vypadalo to na dobrou vyhlídku na cigaretu. Tak jsem šel k ní.

“Jestli je to pro Sandru, má odpověď je ne, ona by ve svém stavu neměla kouřit.”

“To je právě to, ona nekouří. Ona to jen předstírá.”

“Takže bych ji mohla dostat zpátky?” Naklonila hlavu, jako bychom podepisovali nějakou dohodu nebo smlouvu.

“Jistě, myslím, že to se dá zařídit.”

Agnes-Annabel se pozorně rozhlédla kolem, otevřela svou kapsu a vytáhla malý balíček hracích karet. Otevřela ho a vytáhla ven něco, co vypadalo jako joint marihuany.

“Jsou to tabákové cigarety, ano?” zeptal jsem se.

“Sama jsem je balila. Můj syn je bankéř v Atlantic City,” a potom dodala tichým hlasem, „… nosí mi tabák v koláčích Dairy Queen Cakes, dává ho do malých igelitových pytlíčků. Není to příliš mnoho tabáku, takže z něho udělám pokaždé jen asi sedm nebo osm cigaret, ale je to zatraceně dobrý tabák.”

Agnes-Annabel bylo přinejmenším šedesát let, neměla zuby, ale byla čiperná. Byla vyzáblá jako mladý stromek, ale vypadala silně a srdečně. Podala mi svojí cigaretu a já jsem ji opatrně vzal a obalil kolem ní svou ruku. V náhlém impulzu jsem se sklonil a políbil ji na tvář. Na chvíli ztuhla a potom na mě vzhlédla. “Už je to dlouho, co toto nějaký mladší muž udělal, skoro jsem ti dala facku. Buď opatrný.” Usmála se a ukázala na mě prstem.

“Pamatuj, nenech ji kouřit a doufám, že mi ji vrátíš v dobrém stavu a pak bude všechno v pořádku.” Pokývala hlavou téměř stejně, jako to dělával Strýc. Připomněla mi ho.

Přehnaně jsem ji poděkoval a ujistil ji, že o její cigaretu bude dobře postaráno.

Už jsem se chystal odejít, když mě jemně chytila za zápěstí. “Dobře se o tu dívku postarej. Její poslední dny by měly být dobré. Ten polibek, který jsi mi dal, dej také jí. Ona si ho zaslouží. Určitě si ho zaslouží.”

Pan Samuels byl v nápojovém baru a dělal přípravy na oběd. Většina obyvatel brala své léky při snídani a při večeři, ale všiml jsem si, že je tu pár takových, kteří je berou i při obědě. Ti vypadali spíše jako umrlci než jako lidé; seděli nehnutě jako dlouhonozí ptáci před tím, než udeří na svou kořist, akorát tito ptáci byli příliš pomalí a příliš unavení, než aby něco chytili.

“Pane Samuelsi, můžu dostat čistý župan pro Allison?”

Podíval se na mě zpoza baru. “Zaprvé, její jméno je Sandra… tak jí tak říkej. Zadruhé, právě teď jsem zaneprázdněn. Takže to bude muset počkat.”

“Můžu si ho vyzvednout sám, když mi řeknete, kde jsou.”

“V tom to právě je, nemůžeš si ho vyzvednout sám. Slyšel jsem o tobě a tvém invalidním vozíku. Člověče, nemůžeš se tu tak volně poflakovat a vyzvedávat věci. Byl jsi bez dozoru na třetím poschodí… při mé směně. Přišel jsem kvůli tobě o dvacet babek, protože jsem musel dát úplatek Candy. Takže už jsi mě stál dvacku a to mohlo být ještě mnohem hůře.”

“Postarám se o tu dvacku, vlastně z ní udělám čtyřicítku.”

“Jo, to tak, jako jsi to řekl Hoře Wintersovi.”

“Já to určitě dodržím.”

“A ještě jiná věc,” řekl a dál třídil léky pro pacienty.

“Řekněme, že tu budeš jezdit se svojí přítelkyní a půjde kolem doktor Folsom a uvidí tě, co mu řekneš?”

“Že jste měl tak blahosklonné srdce a sehnal Sandře invalidní vozík, aby se mohla dostat z pokoje, na kterém byla zavřená celý měsíc.”

“A ty si myslíš, že tomu bude byť na sekundu věřit?”

“Podívejte, co tedy chcete, abych mu řekl?” zeptal jsem se a opřel se o zeď.

“Řekni mu, že jsi mě požádal, abych sehnal invalidní vozík a vyhrožoval mi, když to neudělám.”

“Dobře, a tomu bude věřit?”

“Když mu to řekneš ty, blázen, tak by ti to mohl věřit.”

“Dobře, máte to mít. Kdy můžete donést ten župan?”

Udělal pohrdavý obličej. “Možná po obědě.”

“Dobře, díky,” řekl jsem a začal odcházet.

“Pamatuj, čtyřicet babek, dobře?”
“Pamatuj, po obědě,” řekl jsem přes rameno.
Když jsem se vrátil do pokoje Allison, tak spala. Držel jsem cigaretu zavinutou ve své pravé ruce, a když jsem ji položil na její noční stolek, ucítil jsem, jak se pokojem line vůně tabákových listů. Invalidní vozík jsem dal k zadní zdi jejího pokoje a přitom jsem náhodně způsobil hlasité bouchnutí.
“Jsi zpátky?” zaskřehotala Allison.
“Promiň, nechtěl jsem tě vzbudit.”
“To může být jen jedna z cigaret od Abby… mám pravdu?”
“Věděl jsem, že její jméno začíná na ´A´.”
“Můžu ji podržet, Solomone?”
Podal jsem ji tu cigaretu a posadil se do své židle. Dala si ji pod nos a zavřela oči. “Můj otec miloval kouření stejně, jako moje matka ho nenáviděla.”
“Co dělal tvůj otec?”
“Vedl jednu z předměstských čtvrtí v Pekingu téměř dvacet let.”
“Jako starosta?”
“Ano.”
“Už je v důchodu?”
“Nevím.”
“Kdy jsi s ním mluvila naposledy?”
“Před pěti lety… nebo tak nějak.”
Na chvíli se rozhlédla kolem a vrátila si cigaretu do úst. “Nevidím ten župan.”
“Pan Samuels ho přinese po obědě.”
“Jsem ohromena, Solomone. Jsem ohromena.”
Dlouze si potáhla ze své nové cigarety a předstírala výdech.
“Můžu se tě zeptat na něco osobního?” zeptal jsem se.
“Zasloužíš si to právo, takže?”
“Jaké myslíš, že je tvé poslání v tomto životě?”
“Proč si myslíš, že mám nějaké poslání?”
“Nemá snad každý nějaký účel?”
“Snad, ale to neznamená, že má poslání.”
“Jaký je rozdíl?”
Podívala se na mě a oči se jí zúžily do úzkých štěrbin. “Můj účel by mohl být přijít na to, jak žít a zemřít, ale mým posláním by mohlo být napsat skladbu, která pomůže ostatním lidem přijít na to, jak žít a zemřít.”
“To je tvé poslání?”
“Kdo ví?”
“Odkud myslíš, že pochází tvé poslání, myslím tím… kdo ti ho dal?”
“Proč se mě ptáš? Vidíš mě tu? Připadám ti snad jako guru? Slýchávala jsem hlasy, které by ti byly schopny odpovědět, ale nebyly ani moudré ani šťastné. Jen měly ty své názory a rády je sdílely.”
Allison vzala cigaretu ze svých úst a vydechla dlouhou neviditelnou kouřovou stopu. “Ty musíš být filosof, že se zajímáš o takové věci. Já jsem se vždycky zajímala - po většinu svého života - o pocit spojení s větší inteligencí. Věděla jsem, že můj malý mozek jí není; ať je jakkoliv schopný, není tou inteligencí. Je jen uzlem, který ví, že je uzlem. Toto ti mnozí neřeknou, pochop.”
V místnosti nastalo ticho, jak jsem přemýšlel o jejím komentáři.
“Až pojedeme na naši jízdu, musíš cigaretu nechat tady.”
“Já vím…“
Najednou to vypadalo, že v jejím hlase se odráží, jak její mysl hmatá po pocitech, které jsou chladné a skryté. “Solomone, jsem osamocena. Někdy chápu tyto vlny jako … můžu je popsat jen jako láska. Valí se na mně, jako bych byla nějaké písečné pobřeží a ony se na mě vylévají, vlna za vlnou, ale já nemám způsob, jak bych je sdílela…“
“Jak bys je chtěla sdílet?” zeptal jsem se.
Napůl se zachichotala a vzdychla. “Jak sdílíš lásku? Existuje nějaký jiný způsob?”
Nastalo nevhodné ticho. Měl jsem pocit, jako by mě najednou někdo posadil do minového pole a jediným racionálním pohybem bylo zůstat nehnutý.
“Nic jsem nenaznačovala…“
“Nemyslím si, že bys to dělala.” řekl jsem.
Přerušil mě rozhlas, který oznamoval, že se podává oběd.
“Solomone, běž si dát oběd. Jsem najednou unavená.”
“Co ti můžu přinést?”
“Oni mi něco donesou, neměj starost.”
“Pak se zastavím, abych se ujistil, že ti Samuels přinesl nový župan. Dobře?”
Usmála se a pokývala hlavou.
Abbysin požadavek se ozýval v mých uších a tak jsem se ohnul a políbil Allison na tvář. Zvedla ruce kolem mých zad a něžně mě objala. Ale můžu říci, že její paže byly vyčerpané, vyřízené od atrofie.
Postavil jsem se a vzal jí cigaretu z úst. “Nechám ji tady, pod žínkou.”

“Je suchá?”
“Ano.”
“Dobře… Solomone, nevysvětluj si to špatně, ale já tě miluji.”
Usmál jsem se. “Vyspi se. Já tě taky miluji.”
A tak si láska našla způsob pro vyjádření svých tužeb. Snad to bylo trochu nemotorné a nevymezené, co se týká svého pravého rozsahu, ale byla tu dvě srdce, mezi nimiž nebylo nic než láska. Ona zaplnila vakuum. Vystoupila zde ve stmívajícím se životě jako střep světla, který nikdy nepoznal temnotu.

Kapitola 102. Tuňák

Pan Samuels dodržel slovo. Když jsem se vrátil z oběda, přes invalidní vozík visela čistá noční košile a na nočním stolku Allison byl talíř s převážně nesnědeným jídlem.
“Jak se cítíš? Připravena na jízdu?”
Allison se na mě podívala s lehkým nezbedným úsměvem. “Abych byla upřímná, ne.”
“Najedla ses dost? Můžu počkat, než skončíš.”
“Ach, s tím jídlem už jsem skončila.” Zamumlala si převážně pro sebe.
“Ty závitky byly dobré.” Nabídl jsem.
“Možná pro tebe. Já se na ně nemůžu ani podívat.”
“Byla jsi někdy zamilovaná?” Změnil jsem téma.
“... Ano…“ řekla ostýchavě a podívala se mým směrem.
“Měla jsi tehdy větší chuť k jídlu?”
“Větší. Proč se ptáš?”
“Byl také muzikant?”
“Proč se tak najednou zajímáš o můj milostný život?”
“To není najednou, opravdu, prostě… to tak přišlo. Je to zajímavější než cokoliv jiného. Tak řekni.”
Natáhla se pro hřeben na nočním stolku a začala si česat vlasy.
“Vlastně nic nedělal. Jeho rodiče byli společenské celebrity.”
“Aha, líní bohatí. Předpokládám, že koncertní pianistka něco takového přitahuje.”
“Nic takového nepřitahujeme. Také jsem měla chudé chlapce.”
“Ale ty jsi nemilovala, ne?”
“Nerozuměli mi.”
“A ta celebrita ano?”
“Byl stejně bláznivý jako já… to pomáhalo.” Podívala se na mě se znaleckým úsměvem.
Vzal jsem invalidní vozík a přivezl ho k okraji postele. “Jak to chceš udělat?”
“Já to nechci udělat… ty jsi ten, kdo to chce udělat.”
Vzal jsem župan a položil ho vedle ní na postel. “Obleč si to, já se otočím. Až budeš připravena, zvednu tě a dám na ten vozík. Dobrý plán?”
“Můžu vstát sama. Nepotřebuji, abys dělal jeřáb. Tak se otoč… nechci, aby ses na mě díval.”
Otočil jsem se a slyšel, jak zápasí s županem. Slyšel jsem, jak její postel zaskřípala, když vstala. “Dobře, možná budu potřebovat trochu pomoc se sednutím si na tu věc, protože je to na kolech.”
Během půl sekundy jsem ji vyrazil na pomoc se sednutím. Držel jsem ji za ruku a druhou rukou přidržoval vozík. “Omlouvám se, zapomněl jsem ho zabrzdit.”
“To je v pořádku.”
“Máš studené ruce, je ti dost teplo?” zeptal jsem se.
“Nikdy mi není dost teplo,” odpověděla. “Ale nechme to být.”
Šel jsem za ní a tlačil vozík ven z pokoje. “Tam je můj pokoj, kdyby ses chtěla podívat.”
“Když vidíš jeden pokoj, vidíš všechny,” zavtipkovala.
“Kam bys chtěla jet nejdřív?”
Ukázala za sebe. ”Zpátky do svého pokoje.”
Ignoroval jsem ji. “Co tak společenská místnost?”
“Tam budou všichni. Já nevím…“
Vytáhla cigaretu z kapsy županu a dala si ji do úst. “Já vím… mám špatný vliv.”
“Chytí tě a vezmou ti ji, což znamená, že ji nebudu moct vrátit Abby, která mě pak bude nenávidět, a tím ztratím svou důvěryhodnost.”
“Dobře, dobře, přestaň bědovat. Už je pryč.” Vyndala si ji z úst a nenápadně ji držela v ruce.
“Cítím ji.”
“Ty jsi horší než má matka.”
Prošli jsme kolem výtahů a řekli “Ahoj” nějakým obyvatelům, kteří zjevně rádi čekali u výtahů a sledovali světla podlaží, aby viděli, kdo vystupuje nebo nastupuje do výtahu. To obvykle byli ti, kteří ztratili ve společenské místnosti privilegium k dálkovému ovládání a stanoviště u výtahu bylo jejich nouzová volba jak trávit čas.

Tak jsem ji odvezl do jídelny, která byla téměř prázdná. Údržbář čistil jeden ze stolů v rohu a dva obyvatelé - obě ženy ve středním věku - hrály karty na jednom z menších stolů. Podívaly se naším směrem, ale převážně nás ignorovaly.

“Kdybys měla jíst cokoliv z celého světa, co by to bylo?” zeptal jsem se.

“Sushi.”

“Jaké?”

“Na tom nezáleží, pokud by bylo čerstvé a připravené někým, kdo ví, co dělá.”

“Žádné sushi tady není, co třeba ryba?”

“Mám ráda ryby, zvláště tuňáka.”

“Počkej tu.” Šel jsem dozadu za nápojový bar a proklouznul dovnitř, aniž by si mě údržbář povšiml. Začal jsem se vzadu prohrabovat skříněmi a hledal něco, co by vypadalo jako ryba nebo tuňák. Bylo to zbytečné, o sushi už ani nemluvě. Poté, co jsem prohlédl několik skříní, jsem uslyšel šourání nohou.

“Co tu hledáte a proč jste tady vzadu?”

Byl to údržbář, starší muž se šedivými vousy jako já, ale na rozdíl ode mně vypadal a zněl, jako že je z Indie.

“Hledám nějakého tuňáka, nevíte, jestli tu nějakého máme?”

“Vy jste pacient.”

“A... vy jste údržbář. Ahoj, já jsem Solomon.” Natáhl jsem ruku, abychom si potřásli, ale on neudělal potřebný pohyb a ve skutečnosti se ode mně úplně odvrátil, jako by se chtěl ujistit, že na něj někdo nepřipravil kanadský žertík.

“Musíte se vrátit do jídelny.”

“Vrátím, ale opravdu potřebuji pro svou přítelkyni sehnat tuňáka. Vidíte, že ona je jen kost a kůže. Víte, kde by nějaký byl?”

Všichni pracovníci tu měli skenery a komunikátory - to druhé jim umožňovalo komunikovat s dalším personálem na podlaží. Začal aktivovat svůj komunikátor.

Zvedl jsem ruku. “Prosím, nedělejte to. Nikomu neublížím… já… já pro ni jen chci sehnat tuňáka. Dobře? Když mi s tím pomůžete, půjdu přímo zpátky do jídelny.”

Odmlčel se a studoval mě, pravděpodobně posuzoval můj sklon k agresivitě - který si myslím, že pro kohokoliv, kdo mě pozoroval, byl nanejvýš zanedbatelný; zvláště když pozorovatel byl někým, kdo měl také šedivé vousy jako já.

“Běžte zpátky, donesu vám talíř s tuňákem. Ale musíte jít zpátky a zůstat tam. Hned.”

Vyrazil jsem na zpáteční cestu do jídelny. “Dvě vidličky, prosím… a možná i něco na pití, jestli to nebude velký problém,” dodal jsem s úsměvem.

Když jsem odcházel, cítil jsem, jak mě údržbář sleduje. Uvědomoval jsem si, že zním jako zhýčkaný obyvatel, ale předpokládal jsem, že jim platím dost peněz za pobyt na tomto místě, a tak jsem měl oprávnění být zhýčkaný.

Vrátil jsem se ke stolu, kde seděla Allison a posadil se vedle ní. “Mluvil jsem s kuchařem… nebo… údržbářem, to záleží na tvé definici, a on se nabídl, že nám nachystá svačinku z tuňáka.”

“Ano, slyšela jsem jeho nadšení.”

“Ty jsi to slyšela?”

“Zdi jsou tenké.” Usmála se na mě.

Doufal jsem, že opravdu pro nás chystá talíř tuňáka, spíše než zavolá pana Samuelse a nechá nás vyprovodit ven. Ale pravděpodobnější bylo, že zavolá a ohlásí mě.

“Takže ten tvůj bláznivý přítel, kdy jsi ho viděla naposledy?”

“Nevím, snad před čtyřmi lety… nebo tak nějak.”

“Kam zmizel?”

“Pravděpodobně na nějaký ostrov v Jižním Pacifiku, kde může popíjet své martini ozdobené deštníčkem a dovádět s pěkně opálenými dívenkami oděnými pouze v bikinách. Pořádně nevím. Po mém zhroucení jsme spolu ztratili kontakt.”

Slyšel jsem slabý zvuk cinkajících talířů, což jsem bral jako dobré znamení.

“A co ty? Co tvoje žena?” zeptala se Allison.

“Viděl jsem ji zrovna včera.”

Allison se rychle usmála a potom se na mě podívala s kamenným výrazem. “Neptala jsem se tě, kdy jsi ji naposledy viděl, ale jaký je váš vztah?”

“To se ještě uvidí, ale právě teď nemám příliš velkou naději. Pouhá skutečnost, že vidím lidi a mám vize, ji docela dost vyděsila… a to ještě k tomu není jen tak, že vidím věci, ale jsou to… jsou to temné entity, které znepříjemňují život mě a mojí rodině.”

“Jak?”

“Když ti to řeknu, budeš si myslet, že jsem blázen…“

Allison natáhla své hubené paže a pokrčila rameny.

“Vím,” řekl jsem, “je to jako vězeň, který tvrdí, že je nevinný. Jsem v blázinci a samozřejmě říkám, že nejsem blázen - ale je to pravda, v mém případě… je to pravda.”

Natáhla se ke mně a poplácala mě po ruce. “Věřím ti.” Byla silně sarkastická, ale její dotek se mi i tak líbil.

“Viděla jsi někdy zdroj těch svých hlasů?” zeptal jsem se tiše.

Pomalu zakroutila hlavou. “Ne, byly to jen hlasy.”

“Vidím entity tak jasně, jako vidím tebe. Jediný rozdíl je v tom, že jsou trochu průzračné, když se podívám pořádně. Ale na první pohled bys ten rozdíl vůbec nepoznala, zvláště v interiéru nebo v noci.”

“Jsou zlé nebo dobré?”

“Vidím obojí.”

“A ty zlé jsou těmi, kterých se tvá žena bojí?”

Nechtělo se mi Allison vyprávět o příhodě s Jonem v nemocnici, ani o mrzkém setkání s Nammu v Jižní Dakotě. “Myslím, že ji otravují všechny, ale ty zlé mě chtějí vyšoupnout mimo hru do nějaké temné uličky jako je třeba toto místo. Doslova mě sem umístily.”

“To jsou skutečně tak zlé?” zeptala se a podívala se mi přímo do očí. “Pro mě jsou to prakticky andělé.”

Je legrační, jak někdy může sobecký zájem člověka, který překypuje nenaplněnými tužbami, být naplněn utrpením druhých. A vypadá to, že to, co v člověku zformuje naději, je právě toto nenápadné vyrovnání se s někým, kdo vylévá svůj žal. V té chvíli jsem pochopil, že Allison má pravdu. Možná že Nammu je pro ni anděl. Je možné, že to, co se děje v široké expanzi života, je tak komplexní, že jakákoliv analýza je nemožná.

Byl jsem rád, že Allison nechala svou ruku na mé.

Údržbář nám přinesl naše po-obědové jídlo a bez jakéhokoliv obřadu či slov ho s jistou péčí umístil mezi nás. Viděl jsem ho, jak se krátce podíval na Allison, a zdálo se, že se jeho výraz trochu obměkčil.

“Děkuji. Jak se jmenujete, pane?” zeptal jsem se.

“Samir.”

“Já jsem Solomon a toto je Allison.”

Lehce se uklonil, potom se otočil a odešel.

Byl to jeden talíř, na němž byl doprostřed vylit obsah konzervy tuňáka s pořádnými kusy, které spočívaly na velkém listu hlávkového salátu. Podle mě to vypadalo tak trochu jako jídlo pro kočku a vzhledem k tomu, že jsem před chvílí jedl, neměl jsem na to vůbec chuť. Vzhlédl jsem na Allison, která mě sledovala. V lidských očích si lze povšimnout něčeho jako vděčnost. Je to jedna z těch nesdělitelných vlastností, ale když ji vidíš, poznáš ji. Dívala se na mě jinak a mě to hřálo u srdce.

Snědli jsme spolu naše první jídlo, které bylo na jednom talíři se dvěma vidličkami. Samir přišel o několik minut později se dvěma šálky vody a položil je na stůl.

“Až budete hotovi, můžete položit nádobí tam na pult.”

“Děkuji, Samire. Jsi druhý svatý, kterého jsem měl to potěšení dnes potkat.”

Podíval se na mě s trochou úzkosti, nejistý, jak mě má chápat. “Rádo se stalo.”

Nepředstírám, že vím, kdy nebo jak se mezi dvěma lidmi objevuje láska. Někdo by mohl říci, že to je jen projekce, ale to si nemyslím, pokud se to týká lásky. Vypadá to, že skutečná láska se rozvíjí z nejmenší molekuly péče a je-li tato první molekula ryzí, přitahuje - díky nějakému božskému řádu - další molekuly. Další lásku. A pak se žíly naplní mocnou substancí, která pohání vesmíry a život se najednou stane magickým.

Hrabal jsem se ve svém jídle a převážně předstíral, že jím. Ale vypadalo to, že Allison ten její tuňák chutná a to mi stačilo. Mluvili jsme o věcech z vnějšího světa jako dvě zlaté rybky, které si povídají o objektech vně jejich akvária. Nebylo to o aktuálním politickém dění ani o fádním podzimním počasí ani o mediálních křivdách. Hovořili jsme o neviditelných objektech: tvořivost, múzy, způsoby, jak se prsty můžou dotknout duše a o tom, jak život plyne dál bez ohledu na to, jak mu odporujeme nebo se vzdáváme.

Do společenské místnosti jsme nikdy nedošli. Allison začala být unavená a tak jsem ji dotlačil zpátky do jejího pokoje a pomohl jí do postele. Umístil jsem invalidní vozík nenápadně do zadního rohu a doufal, že pan Samuels nebo pan Winters ho přehlédnou jako další kus sterilního nábytku. Donesl jsem jí šálek čerstvé vody a dal jí ho na noční stolek. Minutu nebo dvě po tom, co si lehla, usnula a já jsem vylovil cigaretu - aniž bych se cítil provinile - z kapsy jejího županu. Byla trochu pocuchaná, tak jsem ji malinko narovnal a vzal ji s sebou.

Sklonil jsem se a políbil ji na tvář.

“Děkuji,” ozvalo se nejjemnější zašeptání.

“Myslel jsem, že spíš,” zamumlal jsem.

“Pokouším se být vzhůru, Solomone. Pokouším se.” Téměř hned na to začala opět rytmicky dýchat a já jsem se pomalu vytratil do svého pokoje.

Vzpomínám si, že před mou operací bylo mé srdce plné. A věřím, že bylo naplněno láskou. Cítil jsem velkou lásku k Derye a k dětem. A jsem si jist, že ji stále cítím. A teď přitom cítím hlubokou lásku k ženě, kterou jsem potkal teprve před týdnem a jež byla svým životem naprosto zničena. Vyhozená hadrová panenka - to byl nejlepší její popis. A já jsem ji teď miloval bez zábran.

Možná to byla ta izolace. Cítil jsem trochu závrať pokaždé, když jsem pomyslel na Allison. Věděl jsem, že to je vyšší láska, která transcenduje fyzické potřeby, věk či zdraví. Něco obývalo prostor mezi námi, co jsem nikdy předtím necítil. Měl bych být opatrný, ale nechtělo se mi.

Kapitola 103. Návštěvníci

Úterý bylo jako jakýkoliv jiný den až na to, že jsem v podvečer měl schůzku s dr. Aminovou. Jinak jsem měl svobodu se potulovat po pátém podlaží, což znamenalo, že jsem byl v pokoji Allison. Povídali jsme si o našem dětství, a jak byla odlišná. Ona vyrůstala v Pekingu a já v Kapském Městě.

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře a tak jsem se otočil a uviděl pana Winterse.

"Sandro?" ptal se a díval se za mě.

"Ano?"

"Přišla za tebou návštěva."

Podívala se na mě a pusa se jí otevřela překvapením. Do pokoje vstoupil mladý Číňan a ona okamžitě začala plakat. Viděl jsem, jak se objali a ztratili jeden v druhém. Postavil jsem se na nohy a pomalu vycouval. Za panem Wintersem stál napůl zastíněný člověk, který upoutal mou pozornost. Artikuloval slova "Neznáš mě," a silně přitom kroutil hlavou. Byl to Dan Archer. Byl jsem zmatený a vzrušený zároveň.

"Toto je tlumočník jejího bratra. Nebyl si jistý, jestli ona ještě mluví mandarinsky." Oznámil pan Winters převážně pro mě.

Natáhl jsem se, abych Danovi potřásl rukou. "Já jsem Solomon… od naproti přes chodbu."

"Rád tě poznávám, Solomone, já jsem Dan." Měl na sobě džíny a oranžový svetr přes zmuchlanou bílou košili.

Obrátil jsem pozornost zpátky k Allison a jejímu bratrovi. Jejich objetí bylo tak vroucné, jak jsem ještě nikdy neviděl. Dokonce i pan Winters se díval s velkým zaujetím.

"Jak… jak si mě našel?" naříkala Allison.

Dan vstoupil do pokoje a podíval se na Guanghaie a promluvil k němu v něčem podobajícím se čínské mandarínštině. Guanghai odpověděl a Dan se otočil k panu Wintersovi. "Žádá vás, jestli by mohl mít se svou sestrou soukromí. Byl byste tak laskav?"

Allison se na mě podívala a v očích měla úžas, jako by věděla, že něco není v pořádku. Jen jsem se usmál zpět na ni a doufal, že to uleví jejímu zmatku.

Pan Winters se omluvil a pokynul mi, abych ho následoval, ale Allison do toho vstoupila. "Solomone, chtěla bych, abys tu zůstal."

"Přijdu za třicet minut," zanotoval pan Winters a potom odešel.

"Co se děje… jak jsi mě našel?" ptala se Allison a v očích stále měla úžas.

Její bratr ji držel za obě ruce. "Solomon kontaktoval svého právníka - tohoto muže… on je… on není tlumočník, on je Solomonův právník." Guanghai se široce usmál. "Allison, díky panu Archerovi, on všechno připravil."

Guanghaiova angličtina byla trochu kostrbatá, ale dostatečná. "Pan Archer mě našel… žiju v Santa Ana v Californii. Pracuji v malé firmě jako inženýr. Zavolal mi a řekl mi, že jsi v nemocnici, a že jsi nemocná. Věděl jsem, že jsi byla přijata do nemocnice, ale nemohli jsme tě najít, protože oni použili špatné jméno - Sandra Wang."

Guanghai se otočil na Dana. "Přivezl mě sem soukromým letadlem a dovedl sem. Jsem… přešťastný." Oči se mu zalily slzami a on si utíral obličej svými rukávy.

Allison se na mě podívala jako někdo, kdo najednou slyšel promluvit strom. "To jsi zařídil ty?"

Usmál jsem se a podíval dolů. "Mám v tom jen malou roli."

"Pane Archere, děkuji vám velice. Nemůžu uvěřit, že tu se mnou je můj bratříček." Opřela se o něj a pohladila ho rukou po jeho na krátko ostříhaných vlasech. "Guanghai, ty vypadáš mnohem starší… ty plešatíš?"

Rozpačitě se usmál. "Geny po mámě…"

"Vědí to?" zeptala se Allison a její tón zvážněl.

"Okamžitě jsem jim to volal."

"Co jsi jim řekl?"

Dan mi poklepal na rameno a pokynul, abych ho následoval na vzdálený konec pokoje. "Nemáme moc času, Solomone…"

"Člověče, rád tě vidím! Děkuji, že jsi to zařídil, Dane."

"Žádný problém, jsem rád, že jsem mohl pomoci. Teď k naší věci. Nemohl jsem tě odsud dostat, aniž bych tě slyšel, ale všechno už jsem dal do pohybu. Mluvil jsem s doktorem Chaytonem a on nám pomůže."

Podíval se přes rameno na Allison a Guanghaie, kteří teď mluvili mandarinsky. "Je na světě nový účet - který založila tvoje žena. Zcela jasně není zamýšleno, aby ti byl přístupný. Myslíme si, že je možná v nějaké turecké bance, ale nejsme schopni to potvrdit. Prozkoumání těchto věcí trvá delší dobu nebo je potřeba mít vysoké kontakty. Každopádně tvoje žena neudělala tuto akci impulzivně v posledních několika dnech."

"Co to znamená?" Zeptal jsem se nápadným šepotem.

Dan na chvíli odvrátil pohled, jako by sbíral své myšlenky. "Minulou neděli byl tvůj dům prodán na burze. Bylo to uděláno diskrétně a my jsme to zjistili jen díky odkazu na jiném místě, které udělaly některé místní banky. Byl prodán hned první den, kdy byl na burze nabídnut. Hotovostní platba."

Otočil jsem se, abych skryl svůj výraz, ale jedno čtyřpísmenné slovo ze mě uniklo - ačkoliv jsem byl natolik duchapřítomný, abych ho pouze zašeptal.

Dan se dotkl mého ramene. “Podívej, myslíme si, že se stěhuje do Turecka, ale jistě to nevíme. Jen to tak vypadá. Má duální občanství?”

Přikývl jsem.

“A děti?”

Opět jsem přikývl.

“Výnos z prodeje tvého domu je na novém účtu a ten je ve tvé bance. Kdybych se měl vsadit, tak toto bude její dárek na rozloučenou.”

“Peníze mě nezajímají…“

“Chápu, ale to není jenom o penězích.”

“Co můžu dělat?” prosil jsem.

“Pokud provádí jenom právní úkony, příliš mnoho ne. Plně využívá tvé situace. Její právník ví, co dělá.”

“A co děti? Když se přestěhuje do Turecka, jak se s nimi uvidím?”

“To vymyslíme, až přijde správný čas, neměj starost. Důležitější věc teď je, dostat tě odsud ven. Podal jsem žádost k soudu, abych dostal tvé lékařské záznamy od doktora Kendalla, Chaytona, Carsona a všechno, co mají o tobě tady.”

“Jaké je jméno tvého doktora tady?”

“Doktorka Aminová.”

Zapsal si to jméno do malého notýsku, který vytáhl ze své kapsy. “Folsom je generální ředitel a ve skříni má nějaké kostlivce, které chceme využít.” Ukázal za sebe. “Co ona, můžeme využít její situaci?”

“Co tím myslíš?”

“Lékařské zanedbání nebo něco takového.”

“Můžeš odsud dostat taky Allison?”

“Můžeme to zkusit.”

“Dane, nemám představu, jak ti za to zaplatím…“

“Copak už jsem ti neřekl, že Vanessa vydělala mému otci spoustu peněz?” Podíval se na mě s úšklebkem, ale za těchto okolností se to zdálo nějak přiměřené.

Přikývl jsem. “Ano, zmiňoval jsi to.”

Vyndal ze své kapsy něco úhledně složeného. “Tady je deset stodolarových šeků. Doktor Chayton si myslel, že by ti tu mohly být užitečné.”

Vzal jsem je a strčil si je do kapsy. “Díky.”

“Rád bych si udělal pár fotek jejího pokoje…“

Chytil jsem Dana za paži. “Můžeme ji odsud dostat jinak?”

“Proč?”

“Doktor Folsom se zmiňoval, že za financováním tohoto zařízení stojí vedoucí pracovnice v JP Morgan Chase a že její syn je zde…“

“To by mohlo být ta souvislost…“

“Jaká souvislost?”

“Jeden z článků, které jsme našli o Allison byl, že měla bohatého nejmenovaného přítele, a že měli spolu nějakou domluvu ohledně sebevraždy. Oba je našli v hotelovém pokoji… znáš jméno té vedoucí pracovnice?”

“Ne, jen se zmínil, že to byla žena vysoce postavená v bance. To je vše, co vím.”

“Dobře, to možná bude stačit. Prozkoumáme to.”

“... Použil minulý čas.”

“Co tím myslíš?” zeptal se Dan.

“Folsom to řekl tak, že to vypadalo, že tam pracovala v minulosti, možná už bude v důchodu.”

“Dobře, dobře, to pomůže zúžit pole. Podíváme se na to. Jestli je její syn stále zde, nebude se jí líbit myšlenka, že bychom uvolnili informace o jeho mentálním stavu - nebo o tom, co se děje s jeho expřítelkyní.”

“Dane, netahej ji do novin. Dobře?”

“Budou to jen výhrůžky. Neuděláme nic nevhodného. Máš mé slovo, ale s těmito lidmi je to někdy tak, že nemáš nic jiného než výhrůžky.”

Dan se podíval na sourozence, kteří spolu mluvili rychlostí jedné míle za minutu.

“Zlepšuje se to, Solomone. Opravdu se to zlepšuje. Fakt, že skryli její jméno, jim vytváří závažný právní problém. Guanghai nevěděl nic o tom, kde je jeho sestra. S tím začnu. Oznámení příbuzným je právní povinnost. Budou se sice omlouvat tím, že její rodiče žijí v Pekingu, ale podle doktora Chaytona SRC ví, že její bratr žije ve Státech a oni neudělali nic, aby ho kontaktovali. Mám pocit, že za tím bude naše vedoucí bankovní pracovnice…“

Blížící se kroky nás oba varovaly. Do pokoje vešel dr. Folsom, který byl vyšňořený v šedých kalhotách a saku se vzorem, na kterém byly kostky rozbité na zubaté kousky. “Dobré ráno. Slyšel jsem, že máme návštěvníky,” otočil se na Guanghaie. “Ty musíš být Sandřin bratr.”

Guanghai na něj tázavým pohledem zašilhal.

Dan v mžiku přistoupil s napřaženou rukou. “Dobré ráno, jsem Dan Archer. Jsem Guanghaiův tlumočník - angličtina není jeho rodný jazyk.”

“Hm, ano, tlumočník, pane Archere, mé jméno je doktor Folsom. Jsem ředitel tohoto zařízení. Vidím, že Solomona Tonuma už znáte…“

“Ano, zrovna jsme se pokoušeli jim poskytnout trochu soukromí.”

“Dovolte, abych se vás na něco zeptal, pane Archere. Proč by měl vysoko postavený právník, jako vy, pracovat jako tlumočník? Nemyslím, že byste v této fázi vaší kariéry potřeboval dělat melouchy.”

Dr. Folsom neústupně zíral na Dana. Neměl jsem slov. Díkybohu Dan měl.

“Vlastně už práva neprovozuji,” řekl uvolněně.

“Samozřejmě, že ne,” odpověděl dr. Folsom sarkasticky. “To ale nemění skutečnost, že jste vstoupil do těchto privátně vlastněných a provozovaných prostor pod falešnou záminkou. Takže vás požádám, abyste teď hned odešel. Návštěvní hodiny pro vás oficiálně skončily.”

“Jste si jistý, že to chcete hrát tímto způsobem?” zeptal se Dan.

Dr. Folsom zíral na Dana. “Jen následuji doporučení mého vlastního právníka. Což je něco, o čem jsem přesvědčen, že budete souhlasit, že je moudré.”

“Můžu si s vámi promluvit o samotě?” zeptal se Dan.

“Mám tu s sebou pana Winterse, takže soukromí bude omezeno.”

“Jak si přejete,” řekl Dan, když byl vystrčen dr. Folsomem, aby opustil pokoj a počkal na chodbě, kde, předpokládám, už čekal pan Winters.

Allison a její bratr se na mě s obavami podívali.

“Co se děje?” zeptala se Allison, když dr. Folsom vyšel ven na chodbu.

“Dan je můj právník, Folsom je nervózní, že Dan je zde. Chce ho vyhodit. Tak je to jednoduché.”

Slyšel jsem je, jak venku hovoří, ale smyslu jsem nerozuměl, ačkoliv to znělo dosti vášnivě.

Guanghai se podíval na mě a oči měl mokré od slz. “Moje sestra mi o tobě řekla mnoho dobrých věcí. Děkuji ti za všechno.” Zdvořile přikývl.

“Rádo se stalo.” Pokývnul jsem reflexivně zpět.

Dovnitř se vhrnul Dan. “Musíme už teď jít, Guanghai. Řekni sbohem své sestře. Cestou ven domluvím další schůzku.”

Ti dva sourozenci se objali a řekli si sbohem. Guanghai slíbil, že se vrátí, rychle mi potřásl rukou a nejistě vyšel ven z pokoje. Dan stál zády k chodbě a artikuloval slova: “Až odejdu, budou tě prohledávat…“ nezachytil jsem druhou půlku toho, co se mi pokoušel říci, ale ta první mi stačila. Vzal jsem těch tisíc dolarů a rychle je podal Allison. “Schovej to.”

Šel jsem k Danovi a potřásl mu rukou. “Díky.”

“Žádný problém, držte se tu.” Otočil se na Allison. “Oba dva.”

“Děkuji vám, pane Archere.” Allison si dala pro zdůraznění ruku na srdce.

Dan a Guanghai šli tiše chodbou doprovázeni dr. Folsomem. Pan Winters tu zůstal a kynul mi, abych ho následoval.

“Uvidíme se později, Allison.”

“Ahoj…“ řekla s lehkým zamáváním.

Jakmile jsem přišel na chodbu, pan Winters se postavil vedle mých dveří a ukázal dovnitř. “Běž dovnitř.”

Šel jsem dovnitř a pan Winters mě okamžitě prohledal. “Dal ti něco?”

“Kdo?”

“Nehraj na mě hloupého.”

“Nikdo mi nic nedal,” protestoval jsem.

Dokončil své poplácávání až dolů, mumlal při tom kletby a dlouze vzdychal. “Budeš teď tady. Dr. Aminová místo tebe vezme někoho jiného. Přinesu ti večeři, ale pro teď jsi pod zámkem. Rozumíš?”

Přikývnul jsem a posadil se ke svému stolu.

“Můžete dohlédnout na Sandru? Ujistit se, že má jídlo a vodu?”

“Zase mi budeš nabízet, že mi zaplatíš?” Zaculil se sarkasticky.

“Kolik?”

“Člověče, budu potřebovat kalkulačku, jenom abych spočítal, kolik už mi dlužíš. Tvoje lhůta se posouvá a posouvá a zatím jsem neviděl ani dolar.”

“Tak mi s tím pomozte, dobře? Peníze budou.”

“Nevím, proč ti důvěřuji, ale dám ti ještě jeden den. Potom už si, člověče, poraď sám.”

S tím se pan Winters po svém způsobu těžce odvlekl za dveře a v mých uších se ozval neklamný zvuk zamykaných dveří.

Kapitola 104. Dveře

Toho večera dorazilo mé jídlo se třemi dávkami léků. Komentoval jsem extra dávku, ale pan Winters jen pokrčil rameny a trval na tom, abych si je vzal všechny, což jsem udělal a doufal, že Dou Xing se dívá.

O tři hodiny později jsem stále nemohl spát. Bylo zřejmě standardní procedurou SRC, že když vás zamkli, tak vám také vypnuli televizi. Začínal jsem se nudit a tak jsem chodil po pokoji jako zvíře v kleci. Alespoň jsem si při tom protáhl tělo. Léky, pokud vůbec měly nějaký účinek, tak ten, že mě udržovaly bdělého.

Po třiceti minutách neúnavného chození jsem uslyšel lehké zaklepání na dveře. Šel jsem k nim, nejistý, zda jsem si ten zvuk jenom představil, nebo zda opravdu někdo klepe na moje dveře.

Ozval se tlumený hlas, ale nebyl jsem si jistý, kdo to je.

"Solomone?"

Znělo to jako Allisonin hlas, ale protože to byl šepot, bylo těžké to rozeznat.

"Allison, to jsi ty?"

Odpověď byla příliš slabá, než aby jí šlo rozumět.

"Jak ses tam dostala?" zeptal jsem se.

"Pamatuješ na ten invalidní vozík?"

To byl můj prubířský kámen. "Rád tě slyším. Ty mě slyšíš dobře?"

"Ano, dej si ucho přímo na dřevo."

Řídil jsem se podle jejího pokynu.

"Budu mluvit přímo do dřeva," řekla, "takže bys mě měl slyšet, i když budu jen šeptat. Slyšíš mě?"

"Docela dobře…"

"Poslouchej klepání, to je místo, kde přesně budou moje ústa."

Velmi lehce zaklepala a já jsem si představil, jak sedí na invalidním vozíku. Mezi tím klepáním a vizuálním odhadem jsem pocítil přesvědčení, že vím, kam mám položit své ucho, abych nejlépe slyšel, a přesně na to místo jsem ucho položil.

"Dobře, zkus to teď," řekl jsem.

"Solomone, já tě miluji."

Můj obličej - o tom jsem přesvědčen - se rozzářil s takovou intenzitou, že jsem na to nebyl připraven. Téměř jsem se rozplakal.

"Solomone, slyšel jsi mě?"

"Jen jsem tím byl na okamžik přemožen. Slyšel jsem tě a já tě taky miluji."

Myslím, že jsem slyšel její dech na dveřích, nebo jsem si jej možná představoval, to opravdu nevím. Ale cítil jsem spojení mezi námi, které by potřebovalo více než jen dřevěnou desku, aby bylo zabráněno jeho šíření. Není možné, že by někdo mohl říci, že my - naše energie, to, co nás skutečně definuje - jsme velcí jen jako hranice našeho fyzického těla. Cítil jsem to jinak. Věřím, že to tak cítí všichni, ale jen někteří si to připouštějí.

"Solomone, to co jsi pro mě udělal za uplynulý týden… to je více, než pro mě kdokoliv udělal před tím. Myslím, že kdyby ses neobjevil, možná už bych byla mrtvá."

"Ty hlasy mi řekly, že už budu žít jen týden, možná dva. Vyhladověla bych se k smrti. To byla moje jediná cesta, jak opustit tento svět."

"Už ho nechci opustit…"

Čekal jsem svým uchem i srdcem.

"Můj bratr říká, že jsi jediný člověk, kterého potkal, jenž skutečně udělal něco, co dokazuje jeho duševní zdraví. On je velmi jemný člověk, ne tak silný, jak si lidé představují sílu na Západě, ale on je inteligentní na místě, které leží mezi srdcem a myslí. Toto jsem ti každopádně chtěla říci a taky jsem ti chtěla říci, že s ním souhlasím. Souhlasím s ním."

"Allison, jedna věc, kterou jsem se naučil na tomto místě, je ta, že utrpení není selhání. Utrpení má svůj účel. Ve tvém případě už se ten účel snad odhaluje. Můžu ti jen říci, že doufám, že je smíchaný s mým vlastním. Doufám, že jsi se mnou."

"Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že ráda poslouchám hudbu v konverzaci?"

"Ano," řekl jsem.

"Právě teď jsem ji zcela jasně slyšela. Byla nádherná."

Usmál jsem se. "Jedla jsi dnes večer?"

"Však víš," odpověděla, "měla jsem takový denní sen, že jsme spolu jedli někde v restauraci a oba jsme se tak přejedli, že jsme z té restaurace sotva odešli."

"Solomone, budu potřebovat trochu času, abych změnila svoje návyky, ale změním je. Vidím je naprosto jasně a netýkají se jen uplynulého týdne. Měj se mnou trpělivost, dobře?"

Slyšel jsem, jak její srdce hovoří naprosto jasně. Lehce, citlivě, otevřeně, upřímně. Všechny ochranné mechanismy, které mi ukázala v prvních dnech našeho vztahu byly pryč. Vyjadřovala se v pocitech, které s lehkostí procházely dveřmi.

"Pomůžu ti s čímkoliv budeš potřebovat," odpověděl jsem.

"Přála bych si, abys mě tlačil v tom invalidním vozíku, protože je opravdu bolestné řídit tuto věc." Slyšel jsem její jemný chichot.

Slabý zvuk šoupání přitáhl mou pozornost na podlahu. "Solomone, pokouším se ti něco kopnout pod dveře, dosáhneš na to?"

Ve čtvrt palcové mezeře pod dveřmi, která oddělovala konečnost dveří od země, se objevil list papíru. Vzal jsem ho a uviděl nějaké rukou psané písmo.

Vrátil jsem své ucho na portál.

"Přečti si to později."

"Přečtu… to jsi psala ty?"

“Myslím, že bych měla jít zpátky, Solomone. Doufám, že mě ráno navštívíš. Dobře se vyspi. Budu na tebe myslet přes chodbu. Dobrou noc.”

“Dobrou noc, Allison.”

Slyšel jsem zvuk vrzání vozíku a pak jsem cítil její nepřítomnost. Dal jsem papír na stůl a rozsvítil.

Nevím, proč jsi ve mně uviděl to, co nikdo jiný. Ale uviděl jsi to v mém nejnižším bodě. Když jsem na tom byla nejhůř. Před pár dny ses mě zeptal na mé poslání. Můžu ti jen říci, že doufám, že je smícháno s tvým vlastním. Doufám, že jsem s tebou.

Jestli je pravdou, že se stáváme tím, po čem toužíme, tak mám vyhráno. Tvá laskavost přemohla všechny mé pocity opuštění a rozčarování, které mě naplňovaly rok za rokem, den za dnem a transformovala je do lásky. Udělal jsi to tehdy, když se tvůj vlastní svět zhroutil.

Buduji svou sílu a budu ji s tebou sdílet, jakmile ji budu mít. Není lepší místo, kam by mohla plynout. Ale tato síla je v mém světě jako cizí objekt, budu s ní nešikovná a budu dělat chyby, to vím.

Buď, prosím, trpělivý. Dohoním tě. Slibuji, dohoním tě.

S láskou,

Allison

Představil jsem si oblak světla vytvořený z rukou mého srdce, jak pluje přes chodbu. V něm byla vepsána jediná myšlenka, která se snášela na Allison jako jemný, nadějí naplněný déšť. Jaká myšlenka? Odejdeme z tohoto místa. Spolu.

Kapitola 105. Jen moje

Mé dveře se otevřely, když jsem spal. Slyšel jsem zaskřípění jejich starobylých pantů a já jsem zauvažoval, co nový den přinese. Byl to pan Winters. Podíval se dovnitř na mě.

“Přinesla ti zoubková víla taky nějaké peníze? Já stále čekám. Poslední den.”

“Budu je mít,” zamumlal jsem. “Věřte mi.”

“Víra se z nějakého důvodu rýmuje s mrháním,” řekl a odešel. Mé dveře zůstaly otevřené.

Přemýšlel jsem o tom, co řekl a porovnával ta dvě slova ve své mysli, ale nezdálo se mi, že by k sobě pasovala do rýmu. Ale i tak jsem pochopil jeho myšlenku. Proč se mě ptal, jestli mi zoubková víla taky přinesla nějaké peníze?

Pak jsem se ohlédl po psaní od Allison a to bylo pryč. Pan Winters ho vzal a odcházel s ním pryč chodbou. Běžel jsem chodbou za ním, kolem toalet a na křižovatce u výtahů se podíval oběma směry. Zrovna nastupoval do výtahu.

Běžel jsem tak rychle jak to šlo a křičel ze všech sil. “Pane Wintersi! Stůjte! Stůjte!”

Dveře se začínaly zavírat a já jsem do nich v poslední sekundě strčil ruku a dveře se najednou s trhnutím kajícně otevřely. “To je soukromé. Je to moje. Dejte mi to zpátky!”

“Zamčený znamená zamčený. Žádná komunikace. Toto vypadá jako komunikace. Musím to ohlásit. Tady to tak prostě chodí.”

Odstrčil mě dozadu a potom znovu stiskl tlačítko výtahu. Vykročil jsem vpřed. “Dejte mi to!”

Shlédl na mě a jeho mohutná postava se započala vyjadřovat jazykem těla, který nepochybně ukazoval prvotní signály fyzické nadřazenosti. Okamžitě jsem se cítil malý.

Ustoupil jsem o krok. “Podívejte, mám peníze. Dám vám je teď hned. Jen mi to vraťte. Dobře?”

Viděl jsem, jak zvažuje můj návrh. Rozhlédl se kolem. Můj křik vzbudil pozornost několika obyvatel, kteří nás očumovali z chodby před společenskou místností. Vtáhl mě do výtahu. “Podívej, toto je naposledy, kdy naslouchám tvým prohlášením o penězích. Dávám ti přesně jednu minutu, abys mi přinesl pět set dolarů. Když to uděláš, můžeš dostat svůj milostný dopis zpět. Rozumíš?”

Viděl jsem, jak mu žíly na spáncích pulsují a oči září; vypadalo to, že všechny buňky jeho těla na mě tlačí.

Přikývl jsem. “Dejte mi dvě minuty, počkejte tu, budu hned zpátky.”

Aniž bych čekal na jeho potvrzení, tak jsem se otočil a běžel do pokoje Allison. Rozrazil jsem dveře. “Allison, ty peníze, které jsem ti nechal…“ zastavil jsem se vprostřed věty a rozhlédl se kolem. Její postel byla ustlaná, invalidní vozík byl pryč. Do mého nosu pronikl pach dezinfekce a srdce mi začalo bušit tak silně, že se mi začal třást dech. Běžel jsem beze smyslů chodbou k výtahu, kolem obyvatel, kteří mě nyní sledovali s nervózním nadšením a klábosením. Z očí mi tekly slzy a věděl jsem, že se něco děje. Byla to poslední věc, kterou jsem chtěl vědět, ale musel jsem ji vědět.

Doběhl jsem k výtahu a těžce dýchal. “Kde je Allison?” zakřičel jsem.

Pan Winters si dal ruku k uchu. “Kdo?”

V ten okamžik jsem vybuchnul. Nevím, co způsobuje, že člověk zešílí, ale v té chvíli jsem věděl, že jsem zešílel. Zaútočil jsem na pana Winterse. Ne proto, že bych ho nenáviděl.

On byl prostě jen symbolem všeho, co bylo v mém světě špatné. Rozběhl jsem se na něj, jako bych se do něj chtěl pustit. Ustoupil dozadu ke stěně výtahu a pak jsem ucítil drtící medvědí sevření, jak ovinul své paže kolem mého těla.

Osvobodil jsem si pravou ruku a praštil jsem ho pěstí tak silně, jak jsem mohl, mezi nohy. Uslyšel jsem hlasité zasténání a jeho paže na mě se uvolnily a on si kleknul na kolena. Výtah se třásl. Uviděl jsem, jak

mu z kapsy kalhot trčí to psaní, tak jsem ho popadnul a utíkal. Kolem teď stál velký dav obyvatel, někteří mi fandili, někteří se úzkostlivě rozhlíželi kolem, jako by měl nastat konec světa.

Běžel jsem na jediné místo, kam jsem mohl jít: do svého pokoje. Zavřel jsem dveře. Ruce se mi třásly. Podíval jsem se na psaní ve svých rukách. Chtěl jsem ho zachránit. Chtěl jsem si ho znovu přečíst, ale můj mozek nefungoval a slova ztratila svůj význam. Kapky potu a slz padaly na zmuchlaný papír, když jsem se na něj ještě naposledy podíval. Roztrhal jsem ho na malé kousky, hodil je do záchodu a spláchl. Neměl jsem jinou možnost. Nebylo kam ta slova schovat. Byla zamýšlena jen pro mé oči. Byla jen moje.

Ještě jednou jsem zmučeně zaječel a uvolnil všechen hněv a pocit nespravedlnosti, který jsem v sobě našel, a potom jsem se schoulil na posteli a čekal na nevyhnutelné potrestání.

Slyšel jsem, jak se blíží kroky pana Winterse. Slyšel jsem, jak se otevřely dveře. Zůstal jsem schoulený v ochranné zóně.

“Ty budeš litovat toho, co jsi udělal, ty malý parchante. Myslíš si, že jsi v bezpečí, protože sis probrečel cestu zpátky na pokoj? Seru na tebe!”

Ucítil jsem jemné píchnutí na mém bicepsu. Moje dveře se zabouchly a slyšel jsem, jak se zámek zavřel jako závěs, který zve temnotu. Zůstal jsem schoulený na své posteli. Nemohl jsem se hýbat - pohyb vyžaduje motiv, koordinaci nebo obojí, a osud tomu tak chtěl, že já jsem neměl ani jedno.

Kapitola 106. Hrozby

Zaklepání na dveře mě probudilo z hlubokého spánku. Světlo v mé místnosti bylo matné. Bylo pravděpodobně asi tak po čtvrté odpoledne. Jak jsem mohl spát tak dlouho? Dveře se otevřely, ale já jsem byl příliš vyřízený, než abych viděl, kdo to je.

“Solomone, zaútočil jsi na člena našeho personálu, který plnil své zaměstnanecké povinnosti. Toto je soukromé zařízení; máme svá vlastní pravidla, která dodržujeme. Způsobil jsi vysoký stupeň stresu na celém podlaží. Co k tomu řekneš?”

Poznal jsem obličej dr. Folsoma. Byl strohý a pomstychtivý.

Mrkal jsem očima a cítil se naprosto omámeně. Cítil jsem se jako bych se probral z opice. Pokoušel jsem se zaměřit na jeho obličej, ale vyklouzával z mého záměru.

“Solomone, toto je doktorka Aminová - řekni nám, proč jsi zaútočil na pana Winterse.”

Slyšel jsem, jak si něco šeptají, ale stále jsem byl příliš omámený, než abych mohl jasně myslet. “Kde je Allison?”

Další šepot.

“Řekněte mi, kam jste ji dali?” můj hlas byl rázný, ale řeč se mi zadrhávala.

Ucítil jsem další píchnutí na paži a okamžitě jsem cítil nával energie a vzrůstající jasnost v hlavě. Několikrát jsem zakroutil hlavou a protřel si oči.

“Kde je?” Mé oči se zaostřily na oba doktory.

“Ona není předmětem tvého zájmu,” odpověděl dr. Folsom. “Tvá pozornost teď patří zvážení toho, jaké chování ti umožní opustit toto zařízení a znovu vstoupit do svého života jako univerzitní profesor a být tak užitečný společnosti. Není to tím, co si přeješ?”

Otočil jsem se na dr. Aminovou. “Kde je?”

“Solomone, doktor Folsom má pravdu; potřebuješ se soustředit na své chování a terapii. Jsme znepokojeni, že jsi posedlý jiným pacientem a ztratil jsi svou perspektivu, co je pro tebe nejlepší. Co je nejlepší pro tvou vlastní terapii a rehabilitaci…“

Dal jsem si ruce na hlavu a cítil, jak přichází bolest hlavy. “Vaše předpoklady vždycky začínají jednoduchým, ale hlubokým omylem, že jsem blázen. A já nejsem. Vidím věci. To je můj jediný problém. Věci, které vidím, ze mě nedělají blázna nebo duševně chorého. Proto nepotřebuji terapii. Nepotřebuji pomoc s pochopením svých problémů, protože není nic, co byste mohli udělat, abyste mi zabránili ve vidění těch věcí, které skutečně existují! Chápete?”

Ti dva psychiatři se podívali jeden na druhého, nejisti, jak mají pokračovat.

“Pokud si nepřejete soudní proces, který by zničil toto zařízení, pak vám doporučuji, abyste vrátili Allison zpátky do jejího pokoje a okamžitě nás odsud nechali odejít.”

Dr. Folsom se zachechtal a couvnul. “Pane Tonume, vy máte přepychového právníka a my taky máme přepychového právníka - skutečně chcete jít tímto směrem a mrhat svým časem a prostředky? Nemyslíte, že vaše terapie je důležitější, než házení právních ručních granátů kolem sebe? Některé z nich můžou vybouchnout přímo do vaší vlastní tváře.”

Ukázal jsem prstem na dr. Folsoma. “Máte mé slovo; spotřebuji všechny své použitelné zdroje na to, abych vás zničil, pokud nevrátíte Allison zpět a nenecháte nás jít.”

Dr. Folsom si založil ruce. “Pane Tonume, nemůžeme vám pomoci, jestliže nám vyhrožujete. Náš předpis říká, že agresivní pacienty musíme přesunout do Nápravného zařízení Fishkill - zařízení, které je zaměřeno na kriminální šílence.“

“Nejsme financováni, ani nejsme určeni k tomu, abychom pracovali s agresivními pacienty, kteří napadají náš personál a vyhrožují mu. Vyžaduje to jen jeden tah mým perem. Chápete, jak vážná je tato situace?”

Zhluboka jsem se nadechl a nechal plynout čas. Dal jsem si ruku na srdce a doufal, že se uklidním a vnesu novou perspektivu do své situace. “Odvezli jste Allison. Proč?”

“Začala se stávat součástí vašich halucinací. Museli jsme ji izolovat, pro její vlastní dobro.”

“Co by to mělo být za halucinace?” zeptal jsem se klidně a oči jsem měl zavřené v koncentraci.

“Že ji můžete zachránit,” odpověděl dr. Folsom.

“Zachraňoval jsem ji.”

“Vy jste tady pacient, ne doktor. Nemáte oprávnění zvát sem rodinné příslušníky, kteří, jak víte, způsobují její problémy.”

“Skutečně říkáte, že její bratr sem přišel proti jejímu vlastnímu zájmu? Že… že nějak pokazil její terapii? To se mi pokoušíte říci?”

“Solomone,” řekla dr. Aminová, “s tím pacientem jsou složitosti, o kterých nevíš…“

“Jmenuje se Allison.”

“Ano, dobře, Allison je složitý případ a proto potřebuje citlivější přístup k terapii, který ty nechápeš. Neúmyslně bys mohl způsobit vážné škody tím, že jsi sem pozval jejího bratra…“

“Můžete všechno zaobalit do složitosti a klidně se za to schovávat, jestli si myslíte, že vám to pomůže, ale já vím, co vím. Allison se cítí lépe. Zeptejte se jí. Řekne vám to sama.”

Dr. Folsom pokrčil rameny. “Pane Tonume, nenecháváme pacienty, aby dělali diagnózu sami sobě nebo jiným pacientům. To děláme my. Jen my jsme těmi, kteří vidí celý obraz, kteří jsou patřičně vzdělaní a mají nástroje…“

“Ušetřete mě svých zdůvodňování,” přerušil jsem ho. “Máte plno keců a vy oba to víte. Můžete mě nutit, co chcete, ale mé právní hrozby jsou skutečné. Vraťte zpět Allison a nechte nás oba opustit toto místo, nebo tuto instituci zničím. Rozumíte mi?”

Hlas se mi chvěl, ale ne strachy, intenzitou. Chtěl jsem jim dát znát, že svou inteligenci plně ovládám a že ohrožuji jejich živobytí. Pamatoval jsem si, co mi řekl Dan; někdy můžeš udělat jediné - vyhrožovat jim; a v mém případě to bylo jediné, co jsem mohl dělat.

“Vaše hrozby jsou prázdné,” řekl dr. Folsom. “Jděte do koupelny, podívejte se do zrcadla a uvidíte, že jim nebudete schopen věřit o nic víc než my. Jste pacient…“

Zvedl jsem ruku tak mocně, jak to šlo a zíral jsem na něj. “Říkáte, že máte přepychového právníka, skutečně? Potřeboval byste spíše kouzelníka, protože toho budete potřebovat, jestli uděláte něco - něco co uškodí Allison nebo mě. Zatraceně, jsem profesor na Yale! Nepovyšujte se nade mě; zničím tuto instituci, pokud nesplníte mé požadavky.”

“Pane Tonume, jakýkoliv spor, který máte, bude nakonec přiveden před soud k projednání a SRC je prestižní zařízení s dárci z nejvyšších vrstev New York City. Na druhé straně vy jste mentálně narušený pacient, který má záznam na policii, říkající, že jste se pokoušel zabít vašeho vlastního syna. Vaše žena se sice rozhodla nepodat žalobu, ale to se může změnit. A co víc, agresivně jste zranil jednoho našeho ošetřovatele a vyhrožujete svým vlastním psychiatrům - těm, kteří se vám snaží pomoci. Koho myslíte, že soud uzná důvěryhodným?”

Dr. Folsom se obrátil na dr. Aminovou a ukázal s mírným pokývnutím hlavy na dveře. “Nechme panu Tonumovi nějaký čas na zvážení jeho možností. Jsem si jist, že až se mu pročistí hlava, bude s tebou chtít pokračovat v terapii.”

Dr. Aminová se na mě podívala a její oči vzývaly mou vyšší podstatu. “Solomone, Corin a Jaylee zítra přijedou, aby se se mnou setkaly. Chceš se s nimi vidět?”

Pouhý zvuk jména Jaylee mě přivedl do nové skutečnosti. Přikývl jsem. “Ano, rád.”

Dr. Folsom se poprvé usmál. “Dobře, tak začněme odsud. Můžete se s nimi zítra setkat, když slíbíte, že přestanete se svými hrozbami a necháte nás dělat naši práci. Žádné vměšování, pane Tonume. Jsme domluveni?”

Přikývl jsem.

“Tak jsme domluveni?” Podíval se na mě přimhouřenýma očima. “Chci vás slyšet to říkat, pane Tonume.”

“Ano.”

“Dobře. Chci, abyste dnešní noc strávil ve svém pokoji. Nechám vám do pokoje přinést večeři a léky. Obnovíme vaše práva pro pohyb na tomto patře zítra ráno, pokud se zlepšíte. Jsme domluveni?”

“Ano, ale co Allison?”

“Je o ni dobře postaráno. Zabývejte se sám sebou.”

Otočil se na dr. Aminovou a natáhl ruku směrem ke dveřím. “Dobrou noc, pane Tonume.”

Vyšli ven ze dveří a zvuk zámku byl posledním zvukem, který jsem slyšel. Pak se můj pokoj vrátil do děsivého ticha. Světlo venku už téměř zmizelo.

Kapitola 107. Duše-Srdce-Vše

Té noci jsem bolestně toužil po tom, abych mohl opustit pokoj. Je něco na tom nemít žádné rozptýlení a být přinucen dívat se s plnou pozorností na své záležitosti, jež doléhají na duševní stav jedince. Mých záležitostí bylo hodně - Allison byla vytržena z mého života, opouštěla mě manželka, byly mi odebírány děti, byl

jsem obviněn z pokusu o vraždu svého syna, byl prodán můj dům, byly mi ukradeny peníze a zítra bude na toto strašné místo přivedena Jaylee. Tyto záležitosti vázaly mou pozornost a doslova mě doháněly k šílenství.

Potřeboval jsem způsob, jak vidět něco nového. Normálně lidé utíkají k drogám, lékům nebo alkoholu, když jsou vystaveni konfrontaci s tak obrovskými ztrátami, kterým jsem čelil. Já jsem sice léky bral, ale ty na otupení mého pocitu bolesti měly pramalý vliv. Bylo to podobné jako mít operaci bez anestezie a ta bolest byla skutečná, těžká a stále přítomná.

Svět uvnitř mě byl znečištěn a já jsem musel dýchat jeho odporné výpary. V bolesti jsem nebyl žádným nováčkem. Znal jsem její žíznivé hrdlo a pokřivenou ruku. Ale obvykle se bolest nevršila na bolest na bolest na bolest. Bylo to příliš mnoho úrovní. Zkouší někdo mou schopnost zvládnout hustotu nesnesitelného? Rozhodl jsem se, že se na to zeptám. Že budu hledat odpovědi u sebe nebo u čehokoliv, co je hluboko uvnitř ve mě ve znečištěném světě, který jsem vytvořil.

Vzýval jsem Dou Xinga. Představoval jsem si, jak sedím u jeho ohně. Vybavil jsem si všechny detaily jeho tábořiště, které jsem si dokázal představit. Chtěl jsem, aby mi vysvětlil, co se děje a proč se to děje. Mohl to být kdokoliv, nemusel to být Dou Xing a jaksi jsem doufal ve vyšší moc. Potřeboval jsem někoho na samém vrcholu, kdo by mi mohl zprostředkovat nejvyšší perspektivu na události mého života.

Nic se nestalo.

Zkoušel jsem si vizualizovat komnatu naslouchání na ostrově. Nic.

Představoval jsem si tvrdou dřevěnou židli na rozlehlé louce vysoké trávy. Nula.

Myslel jsem na Zenith a její podzemní komnaty. Ani ň.

A pak jsem se začal modlit. Ne k nějaké osobě nebo božstvu. Prostě jsem se modlil. Byl to vesmír svobodné vůle, a kdyby někdo chtěl poslouchat, bylo mu to dovoleno. Mě to vlastně nezajímalo. Mluvil jsem o své situaci, o tom, jak mi je křivděno. Jak jsem uvězněn. Zneužit. Jak moji věznitelé jsou jak skuteční, tak mimo-dimenzionální. Jak všechny věci, které jsem miloval a o které jsem pečoval, mi byly odebrány z rukou, jako bych udělal nějaký nevysvětlitelný, ale hanebný čin.

Dokončil jsem svou modlitbu a necítil se o nic lépe, možná snad dokonce o trochu hůře, protože jsem nic necítil, neslyšel žádnou odpověď. Jen prázdnotu mého pokoje. Byl jsem člověk vizí a přitom jsem už několik dní nic neviděl. Ach, jaká ironie, byl jsem v blázinci, ale nemohl jsem se zbláznit.

Tak jsem si lehl na záda, rozbolavělý od mé konfrontace s panem Wintersem. Vzpomněl jsem si na něco, co jsem četl ve Vanessině deníku o dýchání. Celá strana byla věnována jedinému slovu: Dech. Kolem tohoto velkého, překrásně vyvedeného nápisu byla maličká slova, která byla tak malá, že jsem potřeboval lupu, abych je přečetl. Slova jako - následuj dech, systém dechu je vědomý, lehkost je pravdou a nic nezadržuj.

Jak je možné, že toto jednoduché slovo bylo jediným slovem v celém jejím deníku, kterému ponechala celou stránku? V té chvíli jsem udělal dech středem mého vesmíru. Žádná představivost, pochopte, jen jsem mu naslouchal. Sledoval jsem každý dech, každé nadechnutí i vydechnutí. Představoval jsem si v biliónech atomy kyslíku, jak pronikají do mých plic a vstupují do mého krevního řečiště a hledají si cestu do mých buněk; setkávají se s nimi ve mně jako vyslanci jejich vzdušného světa.

Pak jsem začal uvnitř sebe cítit pohyb. Jakýsi jemný náznak toho, že jsem přešel práh jedné reality a vstoupil do nové. Cítil jsem, že se mi zavřely oči. Vlastně mě ani nezajímalo, kam jsem odešel. Držel jsem pozornost na dechu.

Uslyšel jsem náhlý zvuk podobný lupnutí a otevřel jsem oči do nového světa. Přede mnou byl svět překrásné nádhery, který byl jakoby vyřezaný rukou nějakého andělského ducha. Byl tak přeplněný krásou, že v tomto světě nemohlo žít nic hustého, překrouceného, hranatého, asymetrického, ošklivého či disharmonického.

Vypadalo to, že jsem sám ve velké budově s krémově zbarvenými zdmi a obrovskými otevřenými okny, které nabízely dech beroucí výhledy na zalesněnou krajinu. Stěny zdobily mozaiky z drahokamů ve fantastických vzorech, které se zdály vyjadřovat koncepty, jenž jsem nedokázal pochopit.

“Haló?” Tázal jsem se opatrně. Cítil jsem se jako ožebračený cestovatel, který právě našel opuštěný palác. “Je tu někdo?”

Vypadalo to, že ten palác, nebo co to bylo, byl prázdný.

Kráčel jsem skrz krásně vybavené pokoje a potom jsem uslyšel slabý, ale známý zvuk hrajících si dětí. Podíval jsem se ven jedním z mnoha oken a uviděl, jak si venku hraje několik dětí. Našel jsem dveře, které vedly ven, a vyšel k dětem. Zdálo se, že si mě nevšímají ani, když jim mávám rukama.

Jedno z dětí, malý chlapec, se konečně podíval mým směrem a řekl něco svým přátelům a pak šel ke mně. “Prosím, můžu ti pomoct?”

“Kde to jsem?” Zeptal jsem se.

“Ach, takže ty ses ztratil.” Poznamenal chlapec ironicky.

Bylo mu asi osm let, měl tmavou pleť a černé kudrnaté vlasy, ale jeho oči byly kobaltově modré. Měl na sobě bílou vestu a modré kraťasy, které mu sahaly až po kolena. Mluvil s přízvukem, ale nepoznával jsem, odkud ten přízvuk byl.

“Jsem tak ztracen, že ani nevím, jestli jsem ztracen.” Usmál jsem se a dobře si přitom uvědomoval, že se vůči němu stávám zranitelným.

Chlapec napřáhl svou ruku. “Já jsem Mykelti.”

“Já jsem Solomon, rád tě poznávám.”
“Hm, vybral sis dobré místo pro ztracení.”
“Vypadá to, že to tak bude.” řekl jsem a rozhlížel se kolem.
“Chceš si s námi pohrát?”
“Co hrajete?” zeptal jsem se.
“Na schovávanou.”
“Myslím, že potřebuji něco dělat. Ale myslím, že to bude něco jiného.”
“Co tedy?”
“To nevím.”
“Tak si pojď hrát. Třeba si vzpomeneš později.”
Táhl mě za ruku a já jsem ho neochotně následoval. Bylo tu dalších pět dětí stejného věku a všechny byly stejné, co se týká jejich vzhledu a oděvu. Dívky měly rovné černé vlasy, zatímco hoši kudrnaté. Bez toho by bylo obtížné poznat mezi nimi rozdíl.
“Znáš pravidla?”
“Hry na schovávanou?” zeptal jsem se.
“Ano.”
“Znám. Do kolika hledající počítá?”
“Do dvaceti… chceš být hledající?” zeptal se Mykelti. “Schováváme se tady v zahradě.” Ukázal po obvodě zahrady.
Nebyl jsem si jist, jestli chci být hledajícím na tak podivném místě, ale přikývl jsem. Krása dne byla svůdná. Zdálo se, že všechny děti jsou nadšené z toho, že je bude hledat někdo nový. Asi si myslely, že jejich oblíbená místa, kam se schovávají, pro mě bude nemožné najít.
Mykelti mě vedl k obrovskému stromu, jehož obvod měřil dobrých patnáct stop a řekl mi, abych počítal se zavřenýma očima, otočený ke kmeni stromu.
“Připraven?” zeptaly se děti ve sborovém nadšení.
“Připraven,” odpověděl jsem, otočil se ke stromu a zavřel oči. Začal jsem počítat a okamžitě uslyšel zvuky rozběhnuvších se kroků a smích. Byl jsem v daném okamžiku. Cítil jsem, jak se mi tělem šíří veselost, kterou už jsem dlouho necítil.
„… osmnáct, devatenáct, dvacet. Ať jste, kde jste, už jdu.”
Otočil jsem se a uviděl Strýce, který stál přímo přede mnou a na svém pohledném ošlehaném obličeji měl široký úsměv.
“Našel jsi mě,” řekl.
“Jak?… Jak se to stalo? Jak jste se sem dostal?”
“Jsme rozčarováni?”
“Trochu…“ usmál jsem se, šel k němu a objal ho. “Vlastně není nikdo, koho bych teď viděl raději.”
“Tak pojďme.”
“A co děti, neměl bych jim říci, že už nehraji?”
“Oni to vědí.” Začal odcházet pryč a já jsem ho následoval. Šli jsme po cestě, která se zařezávala do lesa s vysokými stromy a prakticky žádným podrostem. Byla tu silná vůně cedru a vzduch byl čistý, což mi připomnělo to slovo - dech - a to, jak mě sem přivedl.
Šli jsme k malému kruhu kamenů, jenž byly vytvarovány pro sezení a Strýc na jeden z nich ukázal, jako by mi nabízel židli.
Sám se na jeden posadil a já jsem ho následoval.
“Rád tě vidím… jsi to opravdu ty, že?” zeptal jsem se.
“Jistá moje část.” Zaculil se a protřel si bradu. “Co hledáš, Solomone?”
“Před několika minutami bych řekl, že šest dětí… teď si nejsem jist. Možná tebe.”
“Když jsem byl mladý chlapec žijící v rez, neměli jsme žádné hračky. Ale pamatuji si, jak se můj nevlastní otec vrátil z cesty k vodopádům Sioux Falls a ukázal mi kuličkové pero, které tam koupil v obchodě. Dal mi ho. Já jsem byl nevzdělaný. Neuměl jsem napsat ani svoje jméno. Myslím, že jsem uměl trochu malovat. Ale inkoust mě nezajímal. Rozebral jsem to pero a našel pružinu. To mě zajímalo. Nikdy předtím jsem neviděl pružinu. Stisknul jsem ji a sledoval, jak se stlačuje a pak jsem ji pustil. Vyskočila mi z ruky.”
“Netrvalo dlouho a přišel jsem na to, jak přimět tu pružinu, aby vyskočila směrem, kterým jsem chtěl a potom… jsem vzápětí z toho udělal hru. Neměl jsem příliš mnoho přátel - žili jsme na samotě - dokonce i podle měřítek rez to bylo odlehlé místo. Ale těm pár přátelům, které jsem měl, se hra líbila a tato jedna malá pružina nás na mnoho hodin zabavila…“
Na chvíli zavřel oči a odmlčel se. “Víš, proč ti vyprávím tento příběh?”
Zakroutil jsem hlavou.
“Jsi jako pružina spočívající mezi palcem a ukazovákem a oni tě stlačují - stlačují do něčeho malého a ty vší svou silou odporuješ. Chceš zjistit, čí je ta ruka, které ten palec a prst náleží. A jakmile to zjistíš, promluvíš si s majitelem té ruky a možná ho i praštíš do obličeje. Mám pravdu?”
Přikývl jsem a věděl, že mu nemůžu říci, že se mýlí. Byl to Strýc. On se podle mých zkušeností nikdy nemýlil.
“Víš, čí je ta ruka?”
“Moje…“ řekl jsem.

Pokýval hlavou. “Proč si to vytváříš? Proč se stlačuješ do této maličké, těsné formy?”

Pozorně jsem se podíval a uviděl, že má opravdovou pružinu, kterou drží pevně mezi palcem a ukazovákem.

Manévroval svým palcem a ukazovákem tak, aby pružinu ohnul jako luk a pak ji vystřelil vysoko do vzduchu, kde zmizela mezi větvemi stromů. „… abys ji uvolnil. Dost dobré, že?”

Zasmál se s uspokojením, že pružinu vystřelil do lesa a znovu se obrátil na mě. “Není nikdo vně, kdo by tě chtěl dostat, Solomone. Nikdo tě neutlačuje, nestlačuje jako tu pružinu. Tvoji lékaři-šamani (angl. medicine man) jsou dobří lidé. Oni prostě chápou tvůj svět vizí jako plevel na zahradě, který je potřeba vytrhnout. Všichni lidé, všechny entity, dokonce i ty temné, dělají jen to, co věří, že je v jejich vlastním zájmu. To je svobodná vůle v akci.”

“Vlastním zájmu? Jestliže všichni pracují s touto povahou, je to naše zkáza.”

“Možná, ale svobodná vůle existuje velice dlouho. Není v pořádku, když lidé žijí v oddělenosti a chápou svá těla jako svůj první a poslední oděv. Takový je svět ego-mysli, ve kterém je kůže hranicí existence. Teď se rodí duše-srdce. To je tím, co Sonvertové na této planetě připravují po tisíce let. Velký Portál je jen vyvrcholením.”

“To, co žiješ ty, žije i lidstvo. Je přirozeností Sonvertů žít obraz své rodiny. Cítit to, co cítí lidstvo jako celek… svým bytím chápat, čím jsou druzí - v plném rozsahu. Ale co víc, Sonvertové se setkávají se všemi ploty, zdmi a zátarasy s ostnatými dráty, které zabraňují velkému odhalení.”

“Čeho?”

“Duše-srdce.”

“Takže Sonvertové fungují vprostřed všech dysfunkcí ego-mysli tohoto světa? Tak to je? Oni se prostě sehnou a přijmou to? Hm, možná nejsem ten Sonverto, za kterého mě považovali. Možná bych měl ustoupit stranou a nechat někoho jiného převzít moje poslání.”

“Ach, to zřeknutí se poslání,” řekl Strýc se širokým úsměvem. “Zrovna jsem uvažoval, kde vystrčí svou netrpělivou hlavu. Vzhledem ke tvé situaci sis počínal velmi dobře, když jsi tomu odolával tak dlouho.”

“Jestli to bylo myšleno jako lichotka…“

“Bylo to myšleno tak, aby ti to pomohlo pochopit, že láska zvítězí. Nevzdávej to. Neshýbej se. Miluj.”

“To jsem zkoušel, a přesto jsem ztratil svou ženu a děti…“

„… To není láska, o které mluvím.”

“Tedy bys mi asi měl říci, o čem mluvíš, protože jsem tě slyšel říkat slovo láska.”

“Láska není emoce. Láska není pocit lásky, který si člověk představuje nebo projektuje. Láska je stav vědomí, který plyne z duše jedince do jeho srdce a sjednocuje perspektivu jedince s perspektivou Svrchovaného Sjednocování.

“Zase ta dvě slova,” řekl jsem. “Nechápu to. Být zároveň oddělený a celistvý, to nedává…“

Strýc zvedl ruku, postavil se na nohy a pak si klekl na prašnou zem před velkými kameny, na kterých jsme seděli. Nakreslil srdce a asi tři stopy dlouhou vertikální linii. “Vrchol té linie je duše.” Nakreslil dvě linie jako trychtýř. “Spodek je lidské bytí.” Zdůraznil ho velkou tečkou. “Prostředek je srdce. Ta linie představuje svrchovanost.”

Pak nakreslil horizontální linii, která byla asi tak stejně dlouhá a protínala vertikální linii v srdci. Vytvářela velký kříž. “Toto je osa spojení, která umožňuje svrchovaným být v interakci s ostatními a sdílet s nimi. To je sjednocení. Vzato jako celek, je to Svrchované Sjednocení: z duše do srdce do těla; a ze srdce do vesmíru za kůží. Je to přenos. To je tím, co Sonvertové přicházejí učit. Vždycky, ve všech časech a na všech místech. Neexistuje žádné zřeknutí se, můj drahý příteli.”

Strýc se vrátil na své kamenné křeslo a rychle na mě pohlédl. “Kromě toho jsi sotva začal.”

Přijal jsem jeho vysvětlení, ale to jen povzbudilo můj zájem znát Strýcův názor na jinou, osobnější záležitost. “Strejdo, potkal jsem ženu… ona je… je pro mě důležitá takovým způsobem, který mi nedává smysl. Ale mám silnou potřebu ji vzít do svého života. A pak je tu ta mladá dívka jménem Jaylee…“

“To je pro mě příliš složité, Solomone. Já jsem jednoduchý člověk. Učím Sonverty, ale já sám jsem se rozhodl jím nebýt… převážně z důvodů, které už dobře znáš - ženy!” Hravě zakoulel očima. “Jediné, co ti můžu říci, je, abys umístil tento symbol Svrchovaného Sjednocení před každý svůj krok a on tě přímo a pravdivě povede.”

Postavil se a protáhl si záda. “Kameny jako křesla. To je špatný nápad. Až se potkáme příště, místo budu vybírat já.” Po dlouhém výdechu se na mě podíval. “Láska je stav duše-srdce-vše. Jestli je toho potřeba vědět víc, Solomone, pak to přesahuje můj vhled. Tak buď laskavý k takovým, jako jsem já.”

Zmizel doslova s mrknutím mých očí.

“Strejdo?” Postavil jsem se a otáčel kolem, abych našel svého učitele, ale byl pryč. “Chtěl jsem se tě ještě zeptat, kdo mi přidělil mé poslání…“ Můj hlas se vytratil do hořkého ticha.

Les se náhle zdál být chladný a vzdálený. Vědomě jsem se rozhodl vrátit se zpět do mého těla. Našel jsem ho bez jakékoliv námahy, ale v těch posledních třech stopách jsem se zastavil a podíval se dolů na své tělo, které leželo na posteli. Bylo nejníže na vertikální linii svrchovanosti - pouhá tečka. Husté, pomalé, nešikovné, zmatené, ale nehledě na to vše také ve všech ohledech majestátní, protože bylo spojené s duší-srdcem-vším a během jediné sekundy to vědělo.

Kapitola 108. Tisíc dolarů

Probudilo mě ranní světlo, nebo jsem si to myslel. Ale vlastně na židli seděl pan Winters a díval se na mě, takže to mohla být jeho přítomnost, co mě ve skutečnosti probralo z dřímoty.

Podepřel jsem se trochu do vertikální polohy svými lokty. “Vždyť mi rozbijete židli.” Hlas mi trochu přeskakoval, ale považoval jsem to za vtipný komentář u někoho, kdo se zrovna probírá z hlubokého spánku.

Pan Winters zřejmě žádný humor v mém konstatování nenacházel. “Běž do prdele. Mám nějaké informace, o kterých jsem si myslel, že by tě mohly zajímat,” hlásil.

Posadil jsem se na postel a zkřížil pod sebou nohy. “Jaké informace?”

Zvedl ruku s ukazovákem napřaženým nahoru. “Zaprvé se mi nejdřív musíš omluvit za to, že jsi mě praštil do koulí.”

Zhluboka jsem se nadechl; to zrovna nebyl způsob, jak jsem se ráno chtěl probudit. “Dobře, omlouvám se, že jsem vás bouchnul.”

Zavlnil charakteristickým způsobem svými prsty.

„… a už to nikdy neudělám.” Ustoupil jsem.

Doufal jsem, že informace budou o Allison.

Pan Winters se posunul na dřevěné židli a já jsem si pomyslel, že mé předchozí konstatování se stane pravdou, neboť jsem uslyšel, jak židle skřípe námahou, aby udržela jeho váhu.

“Zaslechl jsem doktora Folsoma, jak říká, že tvoje žena a děti se stěhují do Turecka. Rozvádí se s tebou. Dokonce prodala dům. Dala tvoje osobní věci do nějaké úschovny. Jen jsem si myslel, že bys to měl vědět.”

Pomalu se postavil a oprášil si ruce o kalhoty.

“To už jsem všechno věděl. Víte něco o Allison?”

“Máš deset minut na to, abys snědl své léky a snídani v jídelně; pokud mě sem necháš s nimi přijít, zamknu tě na zbytek dne.” Bez dalšího slova odešel z mého pokoje, ale mé dveře nechal otevřené. Věděl jsem, že se mě pokoušel zranit, ale z nějakého důvodu jsem měl dobrou náladu, a protože ty novinky pro mě byly staré novinky, nezaťaly do mě příliš hluboko.

Vpochodoval jsem do Allisonina pokoje s nadějí, že pod mými hrozbami bude zpátky, ale mohl jsem jen konstatovat, že je stále pryč. Její nepřítomnost byla znatelná dokonce už před tím, než jsem nakoukl. Pokoj byl tak, jak jsem ho viděl včera, akorát čistící výpary opadly.

Rozhlížel jsem se kolem a uvažoval, kam mohla schovat těch tisíc dolarů. Zvedl jsem lampu na jejím nočním stolku, ale pod její základnou nebyly. Šel jsem do její koupelny a rozhlížel se kolem, ale žádná místa na schování tam nebyla. Dokonce i ventilační mřížka byla příliš úzká na to, aby skrz ni něco prošlo s nadějí, že se to dostane zpět. Lehl jsem si na její postel a zkoušel si představit, kam je mohla dát. Zkontroloval jsem povlečení na polštáři, ale také bez úspěchu.

Vstal jsem a vytáhl matraci na stranu a prohlížel ji - nic ani z jedné strany. To se stejně zdálo riskantní. Vzpomněl jsem si, že mi Allison řekla, že si v pokoji schovávala cigarety dlouhou dobu. Takže ať už bylo její místo na uschování kdekoliv, muselo být dost velké na to, aby obsáhlo šířku cigarety. Linoleová podlaha měla obvodovou lištu a mě najednou napadlo, že by podlaha pojala šířku cigarety v místě, kde se lišta zahýbá směrem k podlaze. Začal jsem se dívat po obvodu jejího pokoje a pak jsem to uviděl - za dveřmi do její koupelny.

Okrajová lišta byla trochu vypouklá a uvolněná. Dostal jsem tam prsty a něco jsem ucítil. Byl jsem si jist, že to je svazek bankovek.

Řekl jsem modlitbu pro Allison a cítil jsem, jak mi naskočila husí kůže, a kolem ramen jsem ucítil chvění. Měl jsem plán.

Nechal jsem peníze tam - byly tam ve větším bezpečí, než kdyby byly u mě nebo v mém pokoji. Namířil jsem si to přímo do jídelny a našel pana Winterse, jak na mě čeká.

“Zrovna jsem se chystal ti zamknout prdel. Vypij to do dna.” Podal mi tři papírové kalíšky na podnose. “Snídani máš tam.”

Vypil jsem je po řadě a zašklebil se po každém polknutí a podal mu zpátky podnos. Prozkoumal je a podíval se na mě. “Polkni.”

Polknul jsem a otevřel ústa, jak jsem tomu byl naučen.

“Běž jíst.”

Zaváhal jsem.

“Co chceš?” zeptal se pan Winters.

“Čistě hypoteticky, kdybych vytvořil tisíc dolarů, zařídil byste, aby se Allison vrátila do svého pokoje?”

Jen zřídka jsem viděl pana Winterse se smát, ale byl jsem naprosto nepřipraven na to, že uvidím, jak se směje, až se za břicho popadá. Téměř mě vyděsil.

“Člověče, ty jsi srandista, člověče. Běž jíst.”

Naklonil jsem se jeho směrem a ztišil svůj hlas do šepotu. “Podívejte, mám peníze. Jestli to zařídíte, dám vám deset pravých stodolarových šeků.”

Pan Winters přišel téměř až na stopu k mému obličeji a pomalu promluvil. “Ty nevíš, že jsme ti prohledali pokoj, když jsi byl mimo. Prohledali jsme každý čtvereční centimetr tvého pokoje. Nemáš nic!” Pomalu odtáhl svůj obličej a sledoval mě očima. “Běž jíst.”

Vzpomněl jsem si na Strýcovu radu, abych umístil symbol Svrchované Jednoty před každý svůj krok a tak jsem se ze všech sil snažil to udělat. Myslím, že pan Winters uvažoval, co dělám, neboť vypadal nesvůj. Prošel kolem nápojového baru, chytil mě za paži a odvedl k tácu se studeným jídlem, který stál na kovem potaženém stole Formica. Ukázal dolů na nevinné jídlo. “Jez! Hned!”

“Posaďte se ke mně,” řekl jsem. “No tak, vždyť máte čas, můžeme se domluvit. Vím, že jsem byl slibotechna na peníze, ale můžu vás ujistit, že tentokrát je mám a nejsou v mém pokoji, takže jste je nemohli najít. Můžu vás k nim vzít teď hned, když mi slíbíte, že zařídíte, aby se Allison vrátila do svého starého pokoje.”

“Dokonce i kdyby jsi mi dal milión dolarů, nemůžu to udělat. Všechna taková rozhodnutí dělá doktor Folsom. Ošetřovatelé na to nemají vliv.” Zatlačil mě dolů a posadil do židle. “Naposledy, jez.”

“Co můžete udělat za tisíc dolarů?”

Možná ho má vytrvalost udolala, nevím, ale posadil se. “Zatraceně… podívej, snad bych ti mohl zařídit desetiminutovou návštěvu pozdě v noci, ale to je všechno.”

“Ona je zde?” zeptal jsem se vzrušeně.

“Ukaž mi peníze… a já zařídím krátkou návštěvu. To je maximum, co můžu udělat.”

Popadnul jsem vdolek a rychle si vzal sousto studeného jablečného pyré. “Následujte mě.”

Když jsme přišli do Allisonina pokoje, zastavil jsem se. “Dejte mi minutku.”

“Ne, jdu dovnitř.”

“To nemůžete, dozvěděl byste se o její skrýši.”

Strčil mě dovnitř a začínalo být jasné, že můj plán se začíná rozpadat.

“Nemrhej mým časem.”

Sehnul jsem se k podlahové liště a zaryl do ní své prsty, ale šeky byly příliš daleko. Nedokázal jsem prsty strčit pod desku. “Máte nějaký nástroj jako šroubovák nebo tak?”

Ohnul se, aby se podíval na podlahovou lištu a vypadalo to, že je uspokojen, že by to mohla být skrýš. Prohrabal se svými kapsami a podal mi klíč. “Zkus tohle.”

Vzal jsem klíč, přejel s ním přes úzký prostor a vyšoupnul složené šeky ven z podlahy. Pan Winters se pro ně natáhl, ale já jsem byl rychlejší a vzal je z jeho dosahu.

“Teď se podívejte. Uděláme to tak.”

“Ty nejsi v pozici, že bys mohl diktovat pravidla.” Pan Winters mě začal pomalu tlačit do vzdáleného roku Allisonina pokoje a svou obrovskou postavou při tom blokoval východ.

“Dám vám pět set teď a pět set potom, co se setkám s Allison. Dobře?”

Spočítal jsem pět šeků a natáhl ruku. Vzal je a spočítal, uspokojen tím, že jsou skutečné. Pak si je strčil do kapsy. Měl jsem mírnou naději. Modlil jsem se, aby pokýval hlavou a odešel.

Ale pak přišly vlnící se prsty. “Zbytek.”

“Můj návrh je rozumný. Co byste dělal, kdybyste byl mnou?”

“Zabil bych se.”

Jeho okamžitá odpověď mě z nějakého důvodu podivně zranila. Najednou jsem cítil, jak je slabý. Pod touto horou kůže bylo ukňourané dítě. Neměl jsem jak se bránit. Byl jsem tak zranitelný, jak člověk může být. Vše, v co jsem mohl doufat, bylo, že jeho smysl pro čestnost si nějak najde cestu ven.

“Zní to poněkud podivně, pane Wintersi, a opravdu doufám, že si to nevysvětlujete špatně, ale…“ zhluboka jsem se nadechl a viděl, jak mě se zájmem sleduje. „… potřebuji vaši pomoc. Potřebuji, abyste ke mně byl čestný. Jediné, co od vás potřebuji, je toto. Souhlasit s mým návrhem. Je čestný. Je čestný.”

Viděl jsem záblesk v jeho očích. Rozuměl, ale nezastavilo ho to před tím, aby přišel až ke mně a vzal dalších pět šeků z mé ochablé ruky.

“Zkusím to zařídit na dnešní noc,” řekl pan Winters, když si strkal další šeky do své kapsy a odcházel dveřmi ven.

Podíval jsem se dolů na podlahovou lištu, odkud jsem před chvílí vytáhl peníze a uviděl, jak ven vyčuhuje špička cigarety. Šel jsem k ní a jemně ji vytáhl do své ruky. Byla napůl vykouřená, zaprášená a měděněhnědý tabák se lámal a vypadával. Strčil jsem ji zpátky dovnitř. Když jsem to dělal, uslyšel jsem jako by o ní zašustil papír.

Vzal jsem ručník z koupelny, umístil jeho roh do mezery a zachytil roh papíru a částečně ho vytáhl. Stačilo to, abych ho mohl uchopit. Byla to báseň.

Nosí mi věci
jako nikdo jiný. Cigaretu. Sestru.
On přišel a hlasy odešly.
Našel mého bratra.
Nic moc sushi.
Ale ze všech věcí, které mi přinesl,
se žádná nevyrovná té věci jménem naděje.
Neměla jsem semena, vodu ani slunce
a teď přitom mám květinu

ve svém srdci.

Kapitola 109. 48 hodin

Po obědě jsem sledoval televizi ve svém pokoji. Uslyšel jsem neklamné kroky pana Winterse kráčejícího chodbou, které skončily ostrým zaklepáním. “Návštěva. Doktor Folsom si tě přeje. Následuj mě.”

“Kdo je ta návštěva?”

“Tvůj právník.”

Najednou jsem v útrobách cítil úzkost, ale byl jsem rád, že slyším, že to Dan se mnou nevzdal.

Když jsem přišel do kanceláře dr. Folsoma, pan Winters mě doprovodil dovnitř a řekl mi, abych se posadil. Pak zavřel dveře. O dvě minuty později jsem uslyšel kroky, které se soustředily venku na chodbě. Objevily se šeptající hlasy a znělo to, jako když se hádají.

Jediné slovo, kterému jsem rozuměl, bylo na samém konci konverzace. Bylo to slovo “Domluveno.”

Dveře se otevřely a první vešel Dan s dr. Folsomem a novou osobou, kterou jsem nepoznával. Objal jsem Dana a otočil se na dr. Folsoma.

“Solomone, toto je Ronald Jensen, právník SRC. Požádali jsme ho, aby byl přísedícím při tvé návštěvě, protože ty jsi byl velice výřečný v uvalování hrozeb proti tomuto zařízení. Normálně bychom ti dovolili setkat se s tvým právníkem v soukromí, nicméně protože tvé chování za uplynulý týden bylo… nevyrovnané, domluvili jsme se, že první návštěva bude s dozorem. Když všechno půjde dobře, což samozřejmě doufáme, že půjde, tak při příští návštěvě pana Archera se můžete setkat v soukromí v délce do jedné hodiny. Je to přijatelné?”

Podíval jsem se na Dana, který přikývl, ale na jeho obličeji jsem viděl známky frustrace.

“Takže vy jste tu jen proto, abyste pozorovali a poslouchali?” zeptal jsem se.

“Ano… a zodpověděli vaše případné otázky.”

“Dobře, tak začněme s tím, proč jste přesunuli Allison do nového pokoje.”

“Solomone,” přerušil Dan, otevřel složku a nandal si své čtecí brýle, “pro teď se pojďme soustředit na záležitosti, které se týkají přímo tebe.” Podíval se na mě, jako by říkal - nech řídit mě.

“Dobře…“ řekl jsem.

“Zaprvé, začněme s aktualitami. Požádal jsem pozůstalostní soud, aby změnil tvé nedobrovolné přijetí podle Zákoníku o Kriminálních Přestupcích…“

“Co to znamená? Jsem zločinec?”

“Kvůli incidentu v nemocnici se o tvůj případ zajímala policie a v době tvého přijetí vystupňovala klasifikaci tvého případu na nezdařený pokus o vraždu. Proto tě ředitel, doktor Folsom, přijal v rámci nedobrovolného přijetí podle Článku 730 Zákona o Kriminálních Přestupcích. To znamená, že některá nebo všechna z tvých občanských práv můžou být pozastavena a čekat na posouzení tvého chování. To musí být ukončeno do třiceti dní od tvého přijetí.”

“Po této době musí být podáno hlášení k pozůstalostnímu soudu a v tomto hlášení se definuje další plán tvojí léčby a předpokládanou délku hospitalizace. Protože tvoje žena nepodala trestní oznámení, žádám soud, aby změnil tvé přijetí podle Zákona o Duševní Hygieně, který je mnohem vhodnější pro tvou specifickou situaci a minulost.”

“Přestože je SRC privátní psychiatrické zařízení, stále musí dodržovat Směrnice Státu New York, které ti umožňují mít právo přístupu k telefonu a právo komunikace se svou rodinou a jakýmkoliv právním poradcem. Také ti musí umožnit návštěvy, pokud návštěvníci dodrží normální návštěvní hodiny a pokyny.”

“Tato privilegia jsou ti s okamžitou platností obnovena podle Soudce Hendersona, jeho podpis je na této konkrétní žádosti, ze které jste oba obdrželi kopie.” Dan se podíval přes své tlusté čtecí brýle v černé obroučce na dr. Folsoma a pana Jensena.

“Takže… můžu kdykoliv zavolat tobě nebo své ženě?” zeptal jsem se.

“Ne kdykoliv,” opravil Dan, “ale během stanovených hodin, ve kterých můžeš žádat použití telefonu, a tato výsada ti musí být umožněna, pokud tvé…“

“Abych to upřesnil,” přerušil pan Jensen, “tvé chování musí vyhovět našim předpisům a procedurám, abys tuto výsadu dostal. Uhození jednoho z našich ošetřovatelů do varlat ti neumožňuje používat naše telefony.”

Pan Jensen byl pohledný, dobře upravený muž, oblečený v modrém dvoudílném obleku se třemi knoflíky, v proužkované košili se světle žlutou kravatou Versace, ze které na mě zíraly malé hlavy medúzy. Bylo těžké, aby se vám nelíbilo, jak vypadal. Naproti tomu já, ve svém šedivém oblečení zdejšího rezidenta, jsem vypadal bizarně nekvalifikován být s ním v jedné místnosti. Představoval jsem si, že hlavám medúzy musím připadat hnusný.

Dan zavřel svou složku. “Solomone, kolikrát jsi byl přiměn, abys zůstal v izolaci, od té doby, co jsi přišel do SRC?”

“Třikrát… myslím.”

Dan se otočil na dr. Folsoma. “Můžu dostat kopie vašich písemných příkazů pro každý z těchto incidentů?”

Pan Jensen se naklonil k dr. Folsomovi a šuškal s ním tichým hlasem. “Dr. Folsom vám to doručí zítra.”

“Rád bych měl ty kopie, než odejdu,” odpověděl Dan.

“Můj asistent má dnes volno,” řekl dr. Folsom. “Může to počkat do zítra?”

“Ne, nemůže. Počkám, než zavoláte svému asistentovi a vyzvednete ty složky nebo mám zavolat soudce?” Dan vytáhl svůj mobil z náprsní kapsy svého saka.

“Je možné, že dr. Folsom, nemá ty složky u sebe.” Zavrtěl se pan Jensen ve své židli.

“Myslíte tím, že nedodržel předpisy?”

“Je to velmi zaneprázdněný člověk…“

“Jaký je v současné době váš koeficient profesní zaneprázdněnosti?” zeptal se Dan.

“To není vaše věc.”

“A co váš koeficient doktor-pacient?”

“Opět, to není vaše záležitost.”

“Doktore Folsome, William Collins je pacientem tohoto zařízení, je to tak?” Dan si sundal své brýle na čtení a zapíchl své oči na dr. Folsoma.

“Opět, to není vaše záležitost,” řekl pan Jensen.

“William Collins je synem jednoho z vašich prestižních dárců, penzionované vedoucí pracovnice JP Morgan Chase, Jennifer Collinsové. Ta stále pracuje v jejich Správní radě. Její syn, William, byl údajně za nepodařenou vraždou-sebevraždou před třemi a půl roky v The Carlyle…“

“Kam tím směřujete?” zeptal se pan Jensen a jeho znepokojení vzrůstalo.

“Allison Li, nikoliv Sandra Wang, bylo původní jméno na policejní zprávě. Byla obětí pana Collinse, který byl obviněn z pokusu o vraždu. Můj klient objevil, že Allison Li byla tímto zařízením zneužita a to má velký vliv na jeho vlastní léčbu.”

“To je lež!” vykřikl dr. Folsom.

“Dobře mě poslouchejte, pánové,” řekl Dan. “Nechci se v těch věcech hrabat, zvláště když ještě nevypršela lhůta pro uzavření případu, ale bezprostředně můžu ten případ znovu otevřít a přinést světlo na všechny ty špinavé malé machinace, které přivedly Williama Collinse - tu rozmazlenou bláznivou společenskou celebritu - do SRC, když přitom měl čtyřicet let sloužit v Rikers nebo přinejmenším být zavřený ve Fishkill.”

Danův hlas byl velmi tichý, ale rezolutní. “Pokusil se zavraždit koncertní pianistku, jejíž otec je vysoký státní úředník v Číně. Moje firma může zařídit, aby tento příběh doletěl odsud do Pekingu…“ podíval se na své Rolexky, „… asi během deseti sekund.”

“Nikdy nic z toho nedokážete. Je to absurdní.” řekl dr. Folsom.

“Je William Collins zde?”

Pan Jensen se naklonil dopředu a dal svou levou ruku na pravou ruku dr. Folsoma. “Myslím, že bychom udělali dobře, kdybychom toto setkání teď ukončili…“

“To si nemyslím,” pokračoval Dan. “Pan Collins opustil toto zařízení během několika týdnů, co sem přišel, že? Je pryč v nějaké zemi třetího světa a popíjí si tam svoje koktejly, zatímco žena, kterou téměř zabil, chřadne pod vaším dohledem.”

“Chci, abyste okamžitě odešel,” řekl dr. Folsom a postavil se na nohy. “To jsou ignorantské lži a já nebudu mrhat svým časem, abych je poslouchal!”

Dan se postavil na nohy a zabodnul prst do prsou dr. Folsoma. “Kecáte! To nejsou lži. Vezmu si za své osobní poslání podívat se pod každý kámen a nebude mě zajímat, jestli je to pouhé zrnko písku. Využiju všechny zdroje, které mám, a nepřestanu, dokud nedosáhnu toho, aby vám byla pozastavena vaše licence a toto zařízení uzavřeno.”

Dan se odmlčel a posadil se zpět, jeho hlas byl podivně klidný. “Trochu zajímavých údajů pro vás, doktore Folsome. Třicet osm procent psychiatrů, kteří ztratí svou licenci, spáchá do jednoho roku od jejího odebrání sebevraždu. Věděl jste to?”

“Co chcete?” zeptal se pan Jensen rezignovaným hlasem a ukazoval přitom dr. Folsomovi, aby se posadil.

“Mému klientovi a Allison Li bude okamžitě přidělen statut svobodných pacientů a během čtyřiceti osmi hodin budou propuštěni.”

“A když se to stane?”

“Budeme vyřízeni. Už nikoho z nás nikdy neuvidíte.”

“Když to zařídím, podepíšete mi zřeknutí?” zeptal se pan Jensen.

“Pošlete mi to zřeknutí, a já se na to podívám. Pokud to bude smysluplné, podepíšeme to. Máte moje slovo.” Dan se naklonil kupředu a podal svoji vizitku panu Jensenovi.

Dr. Folsom se posadil a vypadal jako ztracená loutka.

Nejsem si jist, jestli jsem za uplynulé tři minuty vůbec mrknul, ale najednou jsem cítil, jak mám suché oči. Energie v místnosti byla najednou tichá, ale před pouhými pár okamžiky tu proletěly přílivové vlny a ty mě ponechaly omámeného jejich probouzejícím proudem. Stalo se to vůbec? Podíval jsem se na Dana pro nějaké potvrzení a jeho oči se s ujištěním usmály.

Byla zvednutá rukavice nakonec odváta pryč?

“Teď bych chtěl mít několik minut soukromí se svým klientem,” oznámil Dan, když se postavil.

Pan Jensen se podíval na dr. Folsoma, ale všiml si, že ten se stále potácí z výsledku tohoto setkání. “Následujte mě. Můžete si pohovořit v místnosti naproti přes chodbu.”

Následovali jsme ho do malé konferenční místnosti se stolem, kolem kterého bylo osm křesel. Pan Jensen za sebou zavřel dveře, když odešel.

Dan a já jsme zůstali stát.

“Říkáš, že Allison byla přemístěna?” zeptal se Dan, jakmile se ozvalo cvaknutí zavřených dveří.

“Ano, včera ji přemístili do jiné části zařízení.”

“Jak víš, že je stále zde?”

“Zaplatil jsem panu Wintersovi tisíc dolarů za to, abych ji v noci mohl vidět.”

“Dobře, že mi to připomínáš…“ podal mi další svazek bankovek. “Pro všechny případy.”

“Díky,” řekl jsem, “pokusím se o ně nepřijít.”

Podíval jsem se zpět na dveře a ztišil hlas do šepotu. “Myslíš, že bys je mohl požádat, abys mohl vidět Allison, než odsud odejdeš?”

“Myslím, že můžu požádat o cokoliv, včetně jejího přemístění do původního pokoje. Její bratr ji chce znovu vidět, než se bude muset vrátit do Californie. Vzal jsem s sebou klientskou dohodu, takže taky potřebuji její podpis. Od teď jí budu zastupovat.”

“Díky moc.”

“Rádo se stalo, Solomone. Jednou ti řeknu celý ten příběh.”

“Co jsi zjistil o tom Williamovi Collinsovi?”

“Stará pokrevní linie. Velmi dobré spojení s finančním a politickým sektorem. Mluvili jsme s některými z jeho bývalých přítelkyň, což se ukázalo být velmi užitečné. Víme, že byl umístěn do SRC, aby se vyhnul žalobě za pokus o vraždu. Neříkám, že sem nepatří, ale kolují řeči, že byl v Paraguayi pouze několik týdnů poté, co sem byl přijat. Jeho stopa byla hodně vychladlá, když jsme kolem toho na policii čmuchali. Rodiny jako jsou Collinsové se na lidi jako je Allison dívají jako na nebezpečné nevyřešené maličkosti. Nejraději by je viděli mrtvé.

“Allisonina pokrevní linie je také zajímavá. Je tam množství prominentních vůdců, kteří se táhnou po tisíce let.”

“Jak jsi to o těch pokrevních liniích zjistil? To nezní jako něco, čím by se právnické firmy obvykle zabývaly.”

“Solomone, my nejsme obvyklá právnická firma, jaké znáš.” Mrknul na mě a vytáhl svůj mobil a podal mi ho. “Nech si ho, pro všechny případy. Jsem si docela jist, že teď s tebou budou zacházet dobře, ale nech ho radši schovaný. Jsou tam všechna moje čísla a taky hotel, kde je Guanghai.”

“Něco od Deryi?”

“Ano, ale nic žalovatelného. Nejdřív tě pojďme odsud dostat a s ní to vyřídíme později. Bude na to spoustu času.”

“Dobře.”

“Ještě něco, než půjdu?” zeptal se Dan.

“Až se s ní uvidíš… řekni Allison… že já…“

“Řeknu jí to, neměj starost.” Poplácal mě po ramenou a otevřel dveře a kráčel přes chodbu, jako by mu toto místo patřilo.

Kapitola 110. Wyatt

Do dvaceti minut poté, co jsem se vrátil do svého pokoje, se zastavila dr. Aminová. Byla oděna v kostýmu s černými kalhotami, které na sobě měly fialové proužky. Pod kostýmem měla košili v barvě světle levandulové. Zdála se být trochu v napětí.

“Corin a Jaylee jsou na cestě… očekávám je každou minutu. Chceš se s nimi vidět?”

“Ano… určitě.”

“Nechám tě, aby ses mohl trochu umýt a až budeš připraven, přijď za mnou dolů do mé kanceláře.”

Na tváři se mi objevil zmatek.

Ukázala na své zápěstí. “Tvůj náramek teď má oprávnění přístupu na třetí podlaží, nepotřebuješ doprovod. Jsi svobodný.”

“Můžu prostě odejít?” zeptal jsem se.

“Můžeš, ale udělejme to vhodným způsobem. Dobře?” Krátce se na mě usmála a pak se otočila a odcházela pryč.

Šel jsem do své koupelny a opláchl si obličej. Byl jsem nadšený, že uvidím Jaylee a Corin, ačkoliv moje situace nebyla příliš imponující. Alespoň jim budu moci vysvětlit, že během jednoho nebo dvou dnů budu propuštěn.

Poté, co jsem se upravil a přišel k výtahům, stiskl jsem tlačítko “dolů” a nastoupil. Pak jsem stiskl číslo podlaží “3”, potvrdil svým nově zmocněným náramkem a výtah sebou trhnul a započal sestup. Po tváři se mi rozlil úsměv. Svoboda je tak relativní věc.

Když jsem přijel na třetí podlaží, čekala tam na mě mladší žena. “Vy jste Solomon Tonum?”

“Ano…“

“Pojďte, prosím, za mnou.”

Měla na sobě obyčejné šaty, asi to byla nějaká administrativní síla, nevím. Doprovodila mě k místnosti, postavila se vedle vchodu a pokynula mi. “Prosím, počkejte zde, doktorka Aminová za vámi za chvíli přijde.”

Zavřela dveře a já jsem slyšel, jak odchází chodbou.

Uvažoval jsem, proč se dr. Aminová chce setkat v tak malé místnosti bez oken. Na vzdálené stěně byly zatažené závěsy a já jsem se je rozhodl otevřít. Odhalily velké okno, kterým byl výhled na sousední místnost, jež vypadala jako herna pro děti. Vypadalo to, že místnost, ve které jsem byl, má jen jeden účel - pozorovat, co se děje na druhé straně skla - o kterém jsem předpokládal, že je jednosměrné zrcadlo. Viděl jsem tam stoly, některé s počítači, jiné s bloky a potřebami na malování. Na protější stěně byla velká tabule - v mnoha ohledech to vypadalo jako školní třída.

Rozhlížel jsem se po místnosti, ve které jsem se nacházel, a povšiml si třech barových stoliček a vysokého pultu s domácím telefonem na něm. Vzadu byl minibar s lampou nahoře, která vyzařovala svých nesmělých 20 wattů intimního osvětlení. Šel jsem k minibaru a doufal, že v něm bude voda. Byl prázdný a odpojený.

Dveře se otevřely a dovnitř vtrhnul dr. Folsom. “Chci, abys odešel. Hned.”

“Pozvala mě sem dr. Aminová…“

Zavřel za sebou dveře, pravděpodobně proto, aby zkrotil případný odpor, který mohl následovat. “Nezajímá mě, jestli tě sem pozval prezident Spojených Států; chci, abys šel zpátky na páté podlaží.”

“Ne.” řekl jsem jednoduché slovo s velkou rozhodností.

“Tvoje terapie tady skončila. Já jsem ředitel tohoto zařízení a ty budeš poslouchat moje rozhodnutí nebo…“

“Nebo co? Moje doktorka mě pozvala do této místnosti a já tu zůstanu, dokud mi někdo racionálním tónem hlasu nevysvětlí, proč bych měl odejít.”

Zíral na mě a zřetelně ztratil řeč.

Pak mě něco vyrušilo. Byla to dr. Aminová, která ukazovala Jaylee a Corin hernu. Jaylee na sobě měla džíny a růžové tričko s bílou kapuckou. Rozhlížela se po místnosti a blonďaté vlasy jí vykukovaly po stranách kapuce.

Corin vypadala rozrušeně a podezíravě si prohlížela zrcadlo. Posadila se na červenou plastovou židličku, která byla příliš malá. Viděl jsem dr. Aminovou mluvit, ale nebyl žádný zvuk. “Jak zapínáte zvuk?” zeptal jsem se.

K mému překvapení dr. Folsom zapnul audio.

„… jestli budeš mít nějaké otázky nebo se nebudeš cítit dobře, stačí říct, ano?”

Jaylee přikývla.

“Víš, proč jsi tady, Jaylee?” zeptala se dr. Aminová.

“Myslíte, proč jsem tady podle toho, co mi řekla babička nebo proč jsem zde podle toho, co vím já?”

Slyšel jsem jak dr. Folsom jde o něco blíže k oknu.

Jaylee pořád stála, jako by se pokoušela procítit, kam nebo zda vůbec se má posadit. Vypadala uvolněně a zvědavě. Její obličej byl drobný a krásný a každý atom ve mně ji chtěl obejmout.

“Tak mi třeba řekni, jaký si ty myslíš, že je ten důvod,” řekla s úsměvem dr. Aminová.

Jaylee chodila kolem místnosti a mluvila. “Dobře, vím, že je tady pan Tonum a vím, že potřebuje mou pomoc. Věřím, že to je důvod, proč jsem zde.”

“Jakým způsobem myslíš, že pan Tonum potřebuje tvoji pomoc?”

“Je smutný… on má v sobě srdce mojí maminky, víte to?”

“Ano, vím. Tvoje maminka byla velmi laskavá, že darovala své srdce. Proč myslíš, že je smutný?”

“Že je zde.”

Když Jaylee vyřkla ta slova, podívala se přímo do mých očí. Podíval jsem se na dr. Folsoma. “Nemůže mě vidět, že?”

Šel dozadu do pokoje a zhasnul lampu, která byla rozsvícená. Pak se vrátil na svou pozici jako tichý pozorovatel.

“Ty si myslíš, že toto je smutné místo?” zeptala se dr. Aminová.

“Vy ne?”

“Myslím, že by mohlo být, ale také to je místo, kde lidé můžou být léčeni.”

“Léčíte někoho, kdo není nemocný?” zeptala se Jaylee.

“Ty si nemyslíš, že pan Tonum je nemocný?”

“Myslíte zde?” ukázala si na svojí hlavu.

Dr. Aminová přikývla.

Jaylee se rozesmála. “Vy nevíte, kým je, že?”

“Co tím myslíš?”

Jaylee dál chodila kolem místnosti a přišla k zrcadlu a opatrně ho zkoumala. Šla přímo před dr. Folsoma a natáhla ruku a dotkla se skla zrcadla. Jaylee začala jemně bzučet a ignorovala otázku dr. Aminové.

“Co tím myslíš, Jaylee… že nevím, kým je? Kým si myslíš, že je?”

“Znáte tohoto muže?” Jaylee ukázala přesně na pozici dr. Folsoma.

“To je zrcadlo Jaylee, na jakého muže ukazuješ?”

“On je léčitel… ale je z léčení unavený. Potřebuje své vlastní léčení.”

“Jak to víš?”

“Dívám se. Vidím. Vím.”

Dr. Aminová se podívala na Corin, která pokrčila rameny.

Jaylee otevřela ústa a tělem jí prošel jemný třes. Viděl jsem, jak se změnila. “Tvůj syn je v pořádku.”

“Čí syn?” zeptala se dr. Aminová.

Jaylee se stále dívala na dr. Folsoma, který se začínal viditelně třást.

“Říká, že ví, že nebylo nic, co bys mohl udělat.”

Dr. Aminová si odkašlala. “Jaylee, můžeš mi říci, s kým to mluvíš?”

“Říká, že je čas, abys vyprávěl jeho příběh… doufá, že to uděláš. Jestliže to uděláš, všechno to spraví.”

Dr. Aminová se postavila a šla k Jaylee, dala jí paži kolem ramen a odtahovala ji od zrcadla, ale Jaylee stála pevně na zemi a soustředila svou pozornost na dr. Folsoma.

“Chce, aby sis odpustil…“

Jaylee zavřela oči a dala svou levou ruku na plocho před zrcadlo. Dr. Aminová stála vedle ní, fascinována intenzivním Jayleeným soustředěním.

“Dej svou ruku sem,” řekla Jaylee.

Podíval jsem se na dr. Folsoma, který se stále třásl, a po obličeji se mu kutálely dolů slzy. Pomalu dal svojí ruku na sklo, zdráhající se následovat slova sedmileté dívky.

“Pamatuješ si ten den, kdy jsme spolu pouštěli draky, a mému drakovi se přetrhl provaz a odletěl sám pryč?”

Dr. Folsom v transu přikývl.

“To je vše, co se stalo; odletěl jsem sám pryč. Nebyl jsi to ty, kdo přetrhl provaz, já jsem si to vybral. Já jsem si to vybral. Nemám důvod ti odpouštět, ale odpouštím ti, protože vím, že ti to pomůže, abys mohl odpustit sám sobě. Jestli je něco, co mi můžeš dát… je to toto. Odpustit sám sobě.”

Jaylee otevřela oči a odtáhla svou ruku. “Je to moc hodný kluk. Moc se mi líbí.”

Dr. Aminová se dívala na zrcadlo a její obličej vyjadřoval něco mezi údivem a úzkostí. “Omluvte mě na okamžik.”

Podíval jsem se na dr. Folsoma, který podle toho jak vypadal, byl v šoku. “Jste v pořádku?”

Ustoupil dozadu jako omámený a podíval se na mě dezorientovanýma očima.

Dveře naší místnosti se rychle otevřely a zavřely.

“Co se děje?” zeptala se dr. Aminová.

“Já… ona… mluvila s mým synem. On je zde.”

“Nevěděla jsem, že máš syna,” tón dr. Aminové se náhle změnil ke vřelosti.

“On zemřel... když jsem... jsme jeli kempovat na vzdálenou pláž v North Carolina. Já… já jsem usnul a můj drahý Wyatt si šel zaplavat a … odlivový proud ho stáhl. Bylo mu tehdy jen osm let… nikdy jsem mu neřekl o odlivovém proudu… a měl jsem, panebože, měl jsem - plav jenom podél pláže, ale nikdy jsem mu to neřekl… nikdy jsem mu to neřekl.” Sesunul se, spadl na kolena a nekontrolovatelně plakal.

Dr. Aminová přispěchala, aby ho uklidnila, dala svou paži kolem jeho ramen a opakovala univerzální poselství útěchy. “To je v pořádku… to je v pořádku… to je v pořádku…“

Pomalu jsem ustupoval dozadu ke dveřím a tiše je otevřel.

“Nechoď tam, Solomone.” Dr. Aminová byla stále u dr. Folsoma, ale věděla, kam jdu.

“Proč?”

“Chci udělat zhodnocení Jaylee, jestli tam půjdeš, změní to dynamiku.”

“Omlouvám se, ale chci ji vidět.” Odešel jsem a zavřel za sebou dveře.

Kapitola 111. Značkovač

Dveře do herny byly otevřené, a když jsem vešel, Jaylee zaječela radostí, běžela ke mně a objala mě. Když její hlava spočinula na mé hrudi, zavřel jsem oči. Cítil jsem, jak mě její malé ručky poplácávají po zádech. Byl to okamžik požehnání.

Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že nás Corin sleduje. “Děkuji ti, že jsi ji přivezla.” zašeptal jsem.

“Chtěla tě vidět,” řekla Corin s lehkým úsměvem.

Vzal jsem obličej Jaylee do svých rukou a podíval se jí do očí. “A tobě také děkuji, že jsi přišla.”

Vrhla na mě svůj úsměv, jasný a uvolněný, jak to dokáže jen dítě. A pak, jak by se jí v mysli nakupily černé mraky, se na mě najednou podívala s obavou. “Přicházejí.”

“Kdo?”

“Neznám jejich jména, jen je cítím.”

Rozhlédl jsem se a nic jsem neviděl.

Corin také vypadala neklidně a postavila se na nohy.

“Myslíš doktoři?” zeptal jsem se.

“Ne,” zakroutila hlavou. “Toto jsou…“

Pak jsem uviděl zapraskání jasného světla, jako by se najednou otevřela a zavřela štěrbina a před námi stála Nammu a Burkhan. Nammu držela provaz, který měl Burkhan uvázaný kolem krku jako by byl pes. Vypadal strašně, měl zkrvavený obličej, červené vypoulené oči a modřiny skoro po celém těle. Byl zbitý jako pes. Naproti tomu Nammu vypadala královsky ve své zlaté peleríně, která překrývala krásné černé šaty.

Srazila Burkhana na podlahu mocným kopnutím. “Dobrá práce, našel jsi je a tvůj život, ať je jaký je, bude ušetřen.”

Nammu začala kroužit kolem Jaylee a mě. Dal jsem ruce kolem Jaylee v ochranném gestu. Otočil jsem se na Corin, ale vypadalo to, že ona si neuvědomuje, co se děje - její obličej byl zmrazený v čase.

“Dobrá, dobrá, Solomone. Vidím, že jsi našel malou přítelkyni. Neměla bych žárlit?”

Ignoroval jsem její otázku a promluvil k Burkhanovi, ale přitom jsem očima sledoval Nammu. “Burkhane, můžu něco udělat?”

“Pro mě… nebo proti ní?” odpověděl ochraptělým hlasem.

“Není to krásné,” vstoupila Nammu, “další přítel, kterého jsi přibral na cestě. Ukázal se být stejně užitečný jako ty. A teď tato půvabná věc, možná, že ona by mohla být užitečná.”

Jaylee zůstala klidná dokonce i když k nám Nammu přišla na několik stop. Slyšel jsem Jayleen dech. Stále jsem sledoval Nammu, nejistý si, co chce.

Nammu měla ruce za zády, když chodila kolem nás a já jsem se k ní otáčel obličejem, abychom nikdy neodkryli svá záda.

“Co chceš?” zeptal jsem se. “Jsem přesně tam, kde jsi mě chtěla mít, v psychiatrické léčebně. Co chceš teď?”

“Proč si myslíš, že od tebe něco chci?” Natáhla jednu ruku, aby se dotkla zlaté lokny Jaylee a já jsem její ruku odstrčil.

“Nedotýkej se jí!”

“Tak jemní smrtelníci… lidé.”

Cítil jsem, jak se Jaylee začíná třást a tak jsem ji chytil pevněji.

“Proč mě hledáš?” zeptala se Jaylee.

“Ach, ona mluví? Skvělé. Konečně někdo inteligentní, kdo pokládá otázku, která je hodná mého času.”

Nammu přimhouřila oči na Jaylee. “Hledám tě, můj drahoušku, protože jsi cenná… jsi cenná, protože jsi mostem mezi přítomností a budoucností. Jsi anomálií. Hříčkou přírody. Mutantem.”

“Vím, že tato slova nejsou ve tvém světě lichotivá, ale v mém světě se pro ně umírá. Jsou prostředkem k transformování celého druhu. Jsou naprosto Darwinovská, jestli víš, co myslím.” Rozesmála se.

“Ale vidím, že mi nerozumíš; tvé oči jsou zakalené jako u všech lidí. Snad jsi méně vyzrálá, než jsem si myslela… řeknu to tak, chci tě, protože jsi pro můj druh nebezpečná.”

“Jak jsem nebezpečná?” zeptala se Jaylee.

“Jak jsem nebezpečná… hmm… to je legrační. Hraješ si na nevinnou? Jsi si jistá, že je to moudré?”

“To, co v tobě vidím, je strach,” řekla Jaylee. “Jsi jako klíšťata na farmě mých prarodičů, která sají krev, a když dostanou vše, co můžou, odpadnou a pak se bojí, že je jejich hostitel zašlápne…“

Nammu najednou namířila prst na Jaylee. “Nemysli si ani na chvíli, že hned teď nemůžu ukončit tvůj život. Neodvažuj se se mnou takto hovořit. Jsi malé lidské dítě…“

„… kterého se bojíš.” dokončila Jaylee větu s perfektním načasováním.

Pusa Nammu zůstala otevřená, jako by jí Jaylee ukradla slova.

“Už bys měla jít,” řekla Jaylee. “Zůstaň ve svém světě. Nepokoušej se kontrolovat tento, protože není tvůj.”

Nammu se otočila a já jsem viděl, že její hněv stravuje její vyrovnanost jako kyselina živé maso. “Opustím tento svět, až to bude hotovo a až takoví jako ty odejdou do nového Ráje. Mezitím, ať si myslíš, že máš jakoukoliv bezpečnostní pojistku ve svých genetických vlohách, ona bude testována těmi, kteří vykonávají mé příkazy.”

“Má značkovač,” zakřičel Burkhan.

“Zmlkni, ty blázne,” řekla a vzala mu jeho hůlku a bouchla ho ze strany do hlavy.

V té chvíli jsem vyrazil na pomoc Burkhanovi, ačkoliv jsem neměl představu, jak bych s Nammu mohl bojovat. Chytil jsem hůlku zrovna, když se chystala uštědřit druhou ránu. Otočila se, aby se na mě podívala. Její oči měly zlatě-zelenou barvu a sršel z nich hněv. Když viděla, že se snažím zasáhnout, rozesmála se, vytřásla hůlku z mých rukou a přibližovala se ke mně.

“Jaký značkovač? Ptal jsem se a doufal, že Burkhan je natolik vědomý, aby odpověděl.

“Může ho použít pro nalezení…“

“Zmlkni!” křičela Nammu na Burkhana. “Drž hubu!”

“Jak to udělá?” zeptal jsem se a stále ustupoval.

“Umístí ho na tvé…“

Nammu vystrčila ruku a pokoušela se mě píchnout něčím, co vypadalo jako hi-tech nůž. Uhnul jsem z jejího dosahu, ale spadl jsem dozadu přes nějaké židle. Pak tím stejným nástrojem udělala výpad na Jaylee a řízla ji nad loktem. To byl okamžik, kdy jsem opravdu ztratil svůj klid. Vstal jsem na nohy a vrhnul se vší silou na Nammu. Podívala se na mě s opravdu divným výrazem, zvedla ruku a já jsem okamžitě cítil, jak se čas zpomalil.

“Sbohem, Solomone. Mám, co jsem chtěla.” Pozvedla čepel svého nože, ze kterého kapala dolů krev Jaylee. Její hlas byl pomalý a přerušovaný a najednou zněl hluboce jako stroj, který převzal její hlasivky, a docházela mu energie.

V podivné směsi anomálií světla a času jsem sledoval, jak mizí. Nebyl to jediný záblesk, jako když přišla, ale spíše to bylo jako pomalý proces dematerializace. Podíval jsem se na Burkhana a ten už byl pryč. Viděl

jsem, jak se Jaylee drží za ruku a tak jsem šel jejím směrem. Ale čas byl zpomalený a já jsem se pokoušel hýbat jako ve snu, ve kterém je všechno zpomalené.

Corin se začala pohybovat a viděl jsem, jak se jí rozšířily oči, když si uvědomila, co se děje. Čas se spravil a já jsem začal cítit rovnováhu času a prostoru a všechno kolem mě začalo obnovovat vzhled reality.

"Co se stalo?" zeptala se Corin a stála s rukama přes ústa. Ještě si ani nevšimla, že Jaylee krvácí.

Běžel jsem k Jaylee. "Podívám se na to, zlatíčko. Jsi v pořádku?"

"Ach, panebože," řekla Corin a běžela k Jaylee. "Co se stalo? Co… co se stalo?"

Krev prosakovala skrz bílý Jayleen rukáv poblíž jejího levého lokte. Vzhledem k tomu, co se stalo, byla klidná, ale byla v mírném šoku a její tělo se chvělo. Strhnul jsem si mikinu a ovázal ji kolem její paže. Podíval jsem se na zrcadlo a uvažoval, co viděli ostatní.

Oba doktoři vběhli dovnitř a vypadali zmateně. Nabízeli, že se podívají na Jayleenu paži. Vzali ji do ošetřovny dál na chodbě a dr. Folsom jí ránu zašil. Všichni čtyři dospělí byli kolem ní a ten nevyřčený incident se nad námi vznášel jako zmučená bouře čekající na uvolnění svého deště.

Dr. Folsom byl velmi klidný, když zašíval Jaylee. Oči měl pořád červené, ale ruce měl klidné, a když dokončil svou práci, myslím, že jsem ho viděl, jak si loknul ze stříbrné placatice, kterou měl v kapse svého saka. Corin byla v průběhu celé procedury velmi tichá, čímž mi během zašívání umožnila poskytovat Jaylee podporu.

Nakonec ta rána potřebovala dvanáct stehů. Když bylo obvazování dokončeno, všichni včetně Jaylee jsme šli potichu do kanceláře dr. Folsoma a posadili se.

Dr. Aminová začala první mluvit o tom incidentu a její hlas zněl vzdáleně. "Slyšela jsem říkat Jaylee něco jako ´oni přicházejí´ a tak jsem se postavila, abych viděla, o čem to mluví. Uviděla… jsem záblesk světla… téměř… téměř jako explozi a pak to vypadalo, jako byste zmizeli na dvě… možná tři sekundy. Nemohla jsem uvěřit svým očím, a když jsem se otočila, abych zjistila, jestli dr. Folsom vidí to, co já, už jsem vás znovu viděla a Jaylee krvácela. Co se stalo? Můžete to vysvětlit?"

Zavrtěl jsem se v židli. "To bylo…"

"Nechme to nejdřív říct Jaylee," navrhnul dr. Folsom a poplácal mě po paži.

Jak Jaylee seděla v burgundově červené kožené židli, její nohy se nedotýkaly podlahy. Měla na sobě standardní mikinu SRC - stejnou jako byla moje - která jí byla o dvě čísla větší. Měla pocuchané vlasy, ale jinak vypadala klidně. "To byla entita z jiné dimenze. Oni nejsou lidmi."

"Myslíš tím, že jsou jako duchové?" zeptal se dr. Folsom.

Jaylee trochu zakroutila hlavou. "To jsou bytosti, které kdysi na této planetě byly nazývány bohy."

"Jak ses tak rychle řízla do paže?" zeptala se dr. Aminová. "Byli jste pryč jen pár sekund."

"Pro vás to vypadalo jako pár sekund," řekla Jaylee. "Pro nás to vypadalo jako tři nebo čtyři minuty."

Dr. Aminová se podívala na mě. "Jak se to stalo?"

"Nammu…" odpověděl jsem. „… je nepředvídatelná. Může dělat věci, které se nám zdají být magické… jako… jako zpomalit čas. Nammu měla jakýsi hi-tech nůž… pokoušela se zranit mě a já jsem spadl dozadu přes nějaké židle a zatímco jsem byl na podlaze, řízla Jaylee."

"Proč?" zeptali se v souzvuku dr. Aminová a dr. Folsom.

Jaylee začala trochu popotahovat a tak jsem se postavil, přivedl ji ke své židli, vzal ji na klín a ovinul kolem ní své paže. "Budeš v pořádku, když o tom budeme mluvit?" zeptal jsem se.

"Jsem v pořádku s tebou…"

"Jenom se mnou?"

"Oni mi nebudou věřit."

Dr. Folsom se naklonil kupředu na své židli. "Jaylee, ty jsi viděla mého syna, Wyatta. On není s těmito jinými entitami, o kterých mluvíš…"

"Ach, ne. On je velice hodný chlapec. Opravdu se mi líbí."

Dr. Folsom se posadil zpět do židle a na jeho tváři se objevila úleva. "Když to děláš… když mluvíš… s duchy, ty je vidíš?"

"Někdy vidím to, čemu říkám kusy paměti. Vidím tvůj zážitek, jak pouštíš draky, jako bych se dívala na film. Byl jsi v parku, kolem kterého byly vysoké stromy, a Wyattův drak byl červený a ten tvůj byl kosočtvercový s barvou žlutého diamantu."

Dr. Folsom zašeptal jediné slovo. "Úžasné."

"Její matka byla stejná," řekla Corin a poplácala Jaylee po zádech. "Asi bychom měly jít. Jsi unavená, Jaylee?"

"Corin," řekl jsem, "budu venku za den či dva…"

"Skutečně?" Ožila Jaylee a vzhlédla na mě. "Přijedeš na návštěvu?"

"Ano, určitě. Domluvím to s tvojí babičkou."

"Dobře. Tento víkend?"

"Pokusím se."

Měl jsem jasný pocit, že oba doktoři chtějí pokračovat ve svém výzkumu, ale Jaylee, to sedmileté děvče, mělo zítra školu a já jsem teď byl svobodný pacient, který bude za den či dva propuštěn. Byl tu pocit lítosti, že tento úžasný zážitek je jen jednou za život a že oni nebudou mít jak ho dál zkoumat.

Ale něco mimořádného a úctu vzbuzujícího se událo v jejich všední herně a oni na to hned tak nezapomenou - zvláště ne dr. Folsom.

Kapitola 112. Šestá fotka

Rozloučit se s Jaylee bylo těžké. Nebylo to jenom o tom, že fyzicky odešla. Také jsem se zabýval tím značkovačem, který Nammu použila. Jaylee si myslela, že ví, proč to Nammu udělala, ale neměl jsem možnost se jí na to zeptat. Jen jsem věděl, že Nammu řekla, že má to, pro co si přišla. Jayleenu krev? Kdyby to bylo o tom, že do Jaylee něco umístila, řekla by něco jako - udělala jsem to, co jsem přišla udělat - ne mám to, pro co jsem přišla.

Bylo to všechno tak matoucí a znepokojující.

Můj nový mobil, Danova pozornost, začal zvonit. Zvednul jsem ho. “Haló?”

“Solomone?”

“Ano, to jsem já, Dane.”

“Jen jsem se s tebou chtěl spojit. S Allison jsem se nesetkal. Přesunuli ji do jiného zařízení…“

“Kam?”

“Je to v pořádku. Mám jejich slovo, že ji přivezou zpátky dnes večer do sedmi hodin. Kdyby se zpozdila byť jen o minutu, hned mi volej, dobře? Mám číslo Jensenova mobilu.”

“Dobře…“

“Jak se ti vede… zníš trochu sklesle?”

“Jaylee tu byla na návštěvě a zrovna odešla.”

“Chápu…“ řekl Dan. “Jaké to bylo?”

“Dobré… podivné, tajuplné, a skončilo to dvanácti stehy…“

“Cože?”

“To je na dlouhé povídání, Dane. Někdy, až se dostanu z tohoto místa, si musíme promluvit. Třeba si někde dáme drink. Povyprávím ti všechno… pokud to vůbec je možné.”

“To zní dobře, Solomone. Líbí se mi to. Mimochodem, řekl jsem Jensenovi, že očekávám to zřeknutí, než skončí dnešní den, takže doufám, že to bude podepsané a uzavřené do zítřejšího rána. Bude potřeba, abyste to podepsali oba, jakmile bude Allison…“

“Proč Allison?”

“Ona je ve skutečnosti tou, kdo má kompromitující svědectví. Já mám jen velké řeči. Myslím, že s tebou si příliš starost nedělají. Takže ano, Allison to musí podepsat.”

“Dobře.”

“Jakmile bude zřeknutí podepsané, budeš moct odejít. Bude to tak dobré?”

“My oba, je to tak?”

“Ano… může Allison chodit?”

“Potřebuje invalidní vozík.”

“A co takhle ji hospitalizovat?”

“Znám sestru, kterou chci najmout, aby s ní byla.”

“Předpokládám, že to není někdo ze SRC?”

“Byla sestrou z hospicu pro Vanessu.”

“Ach… dobře. Hele, Solomone?”

“Ano?”

“Našel jsem pro tebe dům.”

“Co tím myslíš?”

“Až zítra vylezeš, mám dům, kde bys mohl pobývat, než si najdeš něco svého.”

Odmlčel jsem se, protože jsem neměl tušení, proč je ten chlapík na mě tak hodný. Skutečně se mě to dotklo. Ani jsem si nebyl jist, jestli mu budu moci zaplatit a on mě sám od sebe vydoloval ze SRC i s Allison.

“Solomone, jsi tam?”

“Díky, Dane. Jsem tu. Jen jsem dojat tvou laskavostí.”

Dan se pro sebe zasmál. “Už jsem ti někdy říkal, že Vanessa vydělala mému otci spoustu peněz?”

Trochu jsem se zasmál. “Jo, už jsi mi to říkal, ale já nejsem Vanessa.”

“Sedíš?”

“Ne…“

“Hm, tak si najdi židli.”

Rozhlédl jsem se po svém pokoji a rozhodl se, že postel bude vyhovovat a posadil jsem se. “Dobře, už sedím…“

“Těch šest miliónů, které jsi dostal…“

“Ano?”

“Vanessa měla mnohem víc. Ona ti přidělila v této první transakci asi jen deset procent. Myslím že… neptej se mě jak… věděla, že je vezme tvoje žena. Je tu dalších padesát pět miliónů, které v současnosti sedí na zahraničních účtech jako zdroj peněz pro Jaylee, a jakmile budeš jejím poručníkem, peníze se převedou na tvé jméno coby vykonavatele - budeš je moct použít, jak uznáš za vhodné.”

Spadla mi dolů čelist. Mysl se mi téměř úplně vyprázdnila a jakýsi šok se šířil po mém těle.

“Cože?” Byl to spíše reflex, než skutečná otázka a Dan to věděl.

“Sehnal jsem ti dům nedaleko Lisbonu, hned u Řeky svatého Vavřince. Podle toho, co je uvedeno v nabídce, jsou tam krásné výhledy. Je částečně vybavený. Pronajal jsem to na rok... aby jsi měl dost času. Zrovna jsem ti poslal email s fotkami. Můžeš se podívat sám.”

“Zavolej mi, až budeš připraven se tam podívat a já mám řidiče, který tě tam odveze. Jestli chceš, aby tam s tebou jela ta sestra, můžu to taky zařídit. Jaké je její jméno?”

“Ach… sestra Morales… Luella Morales. L-U-E-L-L-A...”

“Mám to. Vanessa se o ní zmiňovala. Ví o tom?”

“Ne…“

“Jestli se starala o Vanessu, tak toho bude vědět dost,” řekl Dan.

“Solomone?”

„… ano?”

“Vanessa to tak chtěla. Ona věděla, co dělá. Vyhovuje ti to tak všechno?”

“Ano. Jsem z toho trochu zkoprnělý, to je všechno.”

“Pochopitelně. Dobře, nechám tě jít. Podívej se na ty fotky a brzy si promluvíme. Dobře?”

“Díky, Dane.”

“Prosím. Opatruj se.”

“Ty také.”

Telefonát skončil a já jsem otevřel emailovou aplikaci. Čekala tam na mě jedna zpráva, jejíž řádka s předmětem byla patřičně záhadná: Ano, je naladěné. Otevřel jsem ji, aniž bych měl mysl spoutanou nějakými očekáváními.

Solomone,

Našel jsem to pouhou náhodou. Ale myslím, že ti to pomůže být blíže Jaylee a její babičce. Doufám, že se ti to bude líbit.

S pozdravem

Dan

Bylo tam šest příloh a tak jsem klikl prstem na jejich ikony a ony se otevřely současně jako karty naskládané jedna na druhé. První byla rozlehlý pozemek; byla tu příjezdová cesta ke srubu, lemovaná stromy. Srub byl vprostřed tři podlaží vysoký a po obou stranách se zmenšoval na dvě patra. Byl obrovský. To nebyla jen letní chata.

Druhá fotka byla vyfocena ze zadní terasy a byl to pohled na řeku, která tekla pod domem. V řece byl ostrov a řeka vypadala, že je asi dvě stě stop široká, takže ostrov byl malý. Myslím, že tam bylo vidět přístavní molo a loď.

Třetí fotka byla z kuchyně - překrásně vybavená kulinářská kuchyně, která bez pochyby rozvine moje zakrnělé kuchařské schopnosti.

Čtvrtá fotka byla z ložnice, která vypadala, že je úplně nahoře, protože z okna šlo vidět vrcholky osik. Byla tam postel, která taky byla z kmenů, a dva noční stolky. Ale jinak pokoj vypadal docela prázdný. Byl obrovský a otevřený a měl dřevěnou podlahu. Koberečky u postele a její přehoz měly indiánské vzory.

Pátá fotka byla trochu rozmazaná, ale byla na ní společenská místnost s ping-pongovým stolem, kulečníkem a různými starými kuličkovými hracími automaty (angl. pinball machine), které byly natlačeny u stěny z dřevěných obkladů. Skleněné posuvné dveře ji spojovaly se zahradou, na které byla vidět staromódní houpačka visící na stromě.

Šestá fotka byla z obýváku s velikým arkýřovým oknem, z nějž byl výhled na řeku. Byl spoře vybavený, ale vprostřed sedělo jako sfinga na překrásném zlato-červeném perském koberci velké piano. Nevím přesně proč, ale když ho mé oči uviděly, zalily se slzami.

Kapitola 113. Dohoda

Vzal jsem si večeři do svého pokoje a vynechal nápojový bar. Všiml jsem si, že mě pan Winters pozoruje, když jsem procházel kolem jeho stanoviště s léky, ale nic neřekl, ačkoliv jsem v jeho postoji cítil brblání.

Bylo už téměř 6 hodin večer, když jsem si ve své ložnici sedl k připravenému krůtímu masu se šťouchanými bramborami a omáčkou a trochou kulatých mrkví, které vypadaly, že jsou utopené v čiré sladké omáčce. Soustředil jsem se na krůtí maso a brambory. Měl jsem doopravdy hlad.

Pokaždé, když jsem slyšel na chodbě zvuk, mé srdce vynechalo pulz, neboť jsem doufal, že se vrací Allison. V 6:40 se moje úzkost znásobila. Odnášel jsem svůj tác zpátky do jídelny a viděl pana Winterse, jak uklízí nápojový bar. Jak jsem se blížil, podíval se na mě s jistou nechutí.

“Nic se nebude vracet.”

“Cože?”

“Nedostaneš své peníze zpátky, protože se Sandra vrací na svůj pokoj - to je tvoje věc, ne moje. Já jsem tě k ní v noci plánoval vzít.”

“Dobře… byla v jiném zařízení, jak jste to chtěl udělat?”

“Mám auto.”

“Já se každopádně o peníze nezajímám, můžete si je nechat. Víte, kdy tu bude?”

Jeho chování se okamžitě zlepšilo. “Každou chvíli, to jsem zaslechl naposledy.”

“Dobře, díky.” Začal jsem odcházet.
“Ty zítra odcházíš?” zeptal se pan Winters.
“Myslím, že ano.”
“Ty a ta dívka?”
“Takový je plán.
“Doufám, že ti všechno půjde dobře, chlape.”
“Díky… vám také.”
Šel jsem čekat zpátky do pokoje.
V 7:01 jsem zavolal Danovi.
“Ahoj Solomone, chápu to tak, že Allison se ještě neukázala?”
“Obávám se, že ne.” řekl jsem. “Můžeš prověřit, kde je?”
“Hned ti zavolám zpět.”
“Díky.”
Seděl jsem na židli a držel telefon. Jediné, co jsem si přál, bylo vidět obličej Allison, až uvidí dům, ve kterém zítra budeme. Modlil jsem se za její bezpečnost a má slova plynula uvolněně, dokud mě nepřerušil telefon.
“Co jsi zjistil?” zeptal jsem se.
“Asi před dvěma hodinami měli problém, Solomone…“
“Jaký… jaký problém.”
“Allison se pokusila spáchat sebevraždu. Je teď na intenzivní péči v Orange Regional Medical Center v Middleton.”
Můj svět se najednou začal hroutit do mlhy. “Co… co se stalo?”
“Rozpárala si ruku, Solomone. Ztratila mnoho krve a oni teď na ní pracují. Můžu se tam dostat tak za… dvě hodiny, když nebude příliš velký provoz, ale to je vše, co můžu udělat.”
Sotva si pamatuji, jak jsem běžel chodbou. Přiběhl jsem do jídelny. “Pane Wintersi, můžete mě vzít do Orange Regional Medical Center?”
“Ne, člověče… ona přijede sem…“
Zkoušel jsem chytit dech. “Prosím… prosím, vezměte mě tam. Ona se pokusila zabít. Musím tam jet. Prosím.”
“Sakra… jak to víš?”
Zvednul jsem svůj mobil. “Můj právník mi to řekl.”
“Dobře, počkej.”
Vytáhl svůj komunikátor. “Mary, je tu někdo, kdo by na další asi dvě hodiny mohl dohlídnout na páté patro?”
Její odpověď byla sotva slyšitelná.
“Teď.” řekl pan Winters a podíval se na mě.
Vytáhl jsem svazek bankovek. “Zaplatím,” zašeptal jsem.
Ukázal mi, abych strčil bankovky zpátky.
“Ano, je to naléhavé.”
“Dobře, díky.”
“Jsem ti dlužníkem.”
Pan Winters se na mě podíval. “Tak pojďme.”
Následoval jsem ho do jeho auta, zatímco on volal dr. Folsomovi, aby mu sdělil, co dělá. Zprvu dr. Folsom něco namítal, ale jak slyšel celý příběh, nabídl se, že zavolá do nemocnice, zjistí více informací a zavolá nám zpět.
Jeli jsme po Interstate 84 West rychlostí osmdesát mil za hodinu. Když dr. Folsom zavolal zpět, pan Winters ho dal na hlasitý poslech.
“Zdá se, že přesně nevědí, co se stalo. Nějak se ji podařilo najít skalpel nebo žiletku a na délku čtyř palců si rozřízla předloktí.”
“Jak… jak je možné, že nevědí, jak to udělala?” zeptal jsem se.
“Ona zřejmě příliš nespolupracuje a nekomunikuje.”
“Našli tu žiletku nebo to, co použila?” zeptal jsem se.
“To nevím, ale vzhledem k tomu, že mi řekli, že to byl buď skalpel, nebo žiletka, zní to, jako že to možná nevědí. Pravděpodobně se to všechno stalo rychle a oni se soustředili na to, aby ji udrželi při životě.”
“Jaký je její současný stav?” zeptal jsem se.
“Zotavuje se, měla dvě transfúze krve a tu ránu jí zašili a zavázali. Trochu nabírá sílu, ale pořád nekomunikuje.”
“To je její volba nebo je v bezvědomí?” zeptal se pan Winters.
“Nejsem si jist.”
“Dobře, doktore, budeme tam tak za pět minut.”
“Já tam budu tak za patnáct. Tak se uvidíme tam.”
“Solomone?”
“Ano?”
“Omlouvám se za Allison. Uděláme všechno, co je v našich silách, máš mé slovo.”

“Díky,” zamumlal jsem. Má mysl byla ochromená.
“Nashle.”
“Nashle.”
Pan Winters vypnul telefon.
Zavolal jsem zpátky Danovi a informoval ho o novinkách. Řekl jsem mu, aby zůstal na příjmu, že mu zavolám ještě jednou později, až budu mít více informací. On zavolá Guanghaiovi a zařídí, aby přišel do nemocnice.
Když jsme přišli do nemocnice, odvedli nás na pohotovost. Allison tam byla v místnosti se třemi stěnami ze zatažených igelitových závěsů. Ze stěny za její postelí vyčuhovala technika, která zajišťovala její životní funkce. Pan Winters strčil hlavu skrz závěsy a pozorně se díval na čísla. Mluvila s ním sestra z JIP a já jsem pomalu šel k Allison. Měla zavřené oči. Vypadala jako sirotek lidstva, tiše přežívající svůj svět pípání a blikajících světel.
Její levá ruka byla hned pod loktem ovázána a skrz obvaz prosakovaly stopy krve. Vzal jsem její ruku do své, dotkl se jejího čela a odhrnul jí vlasy na stranu. Sklonil jsem se a zašeptal jí do ucha. “Allison, to jsem já, Solomon, donesl jsem ti cigarety.”
Trochu sebou trhla. Cítil jsem, jak se její ruka pohnula, jako by se pokoušela mi stisknout ruku.
“Jsi vzhůru?” zeptal jsem se.
Viděl jsem, jak se jí pohnula ústa a oční víčka se jí téměř nepozorovatelně zatřepetala.
“Ty jsi ji opustil, řekli jsme ti, abys ji neopouštěl… nikdy.” Ústa se jí pohybovala, ale já jsem měl pocit, že to není ona, kdo mluví. Její hlas byl chraplavý, kostrbatý a s rytmem, který nebyl její.
“Já jsem ji neopustil, vzali mi ji,” zašeptal jsem.
“Jak jsi mohl dopustit, aby ti ji vzali? To je stejné, jako bys ji opustil.”
“To není to samé. Našel jsem způsob, jak ji můžu vzít s sebou. Mám dům, kam ji vezmu. Mám zdravotní sestru, která se o ni bude starat. Nebude nic potřebovat, kromě lásky. Můžete ji nechat v mých rukách. Odvedu ji odsud.”
“Jak ti máme důvěřovat?”
Odmlčel jsem se. Neměl jsem nic, co bych mohl říci, čím bych získal jejich důvěru. Byl jsem člověk s malým významem a oni měli jistým způsobem pravdu. “Nemusíte mi důvěřovat,” řekl jsem. “Můžete s ní zůstat, ale musíte mi slíbit jednu věc.”
“Co je to?”
“Jestliže ji uslyšíte, jak znovu hraje hudbu, musíte mi slíbit, že ji opustíte.”
“A když nebude?”
“Tak můžete zůstat.”
“Dokazuješ, že jsi čestná osoba a přestože ti plně nedůvěřujeme, myslíme si, že s tvým návrhem můžeme souhlasit. Tak jsme domluveni.”
Cítil jsem, jak trochu zavzdychala úlevou a usnula. Políbil jsem ji na čelo a dál držel její ruku, dokud nepřišel dr. Folsom. Pan Winters stál venku, jako by strážil tuto provizorní místnost. Slyšel jsem je, jak si povídají, ale slovům jsem nerozuměl.
Najednou sebou Allison trhla a já jsem cítil, jak se skrz ni něco pohybuje. Byla to jedna z nejpodivnějších zkušeností, protože ona otevřela oči a podívala se na mě, ale já jsem okamžitě věděl, že to není ona.
“Kdo jsi?” zeptala se.
“Já… já jsem Solomon.”
“Ach, tomu, kdo si přál, nechť je jeho přání splněno…“
“Kdo jsi ty?” zeptal jsem se.
Slyšel jsem, jak dr. Folsom strčil hlavu dovnitř. “Mluvíš s ní?”
“Dejte mi pár minut, dobře?” řekl jsem.
Ustoupil zpět a slyšel jsem, jak odchází s panem Wintersem pryč.
“Já jsem ty a mluvím k sobě.”
“To nechápu…“ přiznal jsem.
“Tvé poslání bylo napsáno mou… naší rukou. Naplňuji tvé přání se se mnou setkat.”
“Proč tímto způsobem? Proč skrz Allison? Nech ji odpočívat.”
“To poslání je jako šíp vystřelený z luku, který je zamířen na cíl, jenž se nepředpověditelným způsobem pohybuje. Šíp není nikdy stejný. Každá osoba má jiné poslání - každé živé stvoření má odlišné poslání. Ani jedno není stejné jako druhé a přitom je jen jediné poslání.”
Odmlčela se a na chvíli zavřela oči. “Rozumíš?”
“Myslím, že ano…“ odpověděl jsem, ale nebyl jsem si jist, jestli tomu tak opravdu je. Cítil jsem podivnou rozpolcenost. Chtěl jsem, aby ten hlas Allison opustil, aby mohla odpočívat, a zároveň ten hlas byl odpovědí na mé přání, které mi splnil okřídlený Quantusum.
“Ale jaké je to jediné poslání?” zeptal jsem se.
“Je to vytvořit potenciál pro vědomí Svrchovaného Sjednocení tak, aby mohlo žít v plném projevu v jakékoliv vnímající formě uvnitř reality.”
“Jen potenciál?”
“V říši svobodné vůle je to nejvyšší poslání.”
“A kdo to učinil nejvyšším posláním?” zeptal jsem se.

“Ty.”
“Já?”
“Svobodná vůle, vzpomínáš?”
“Ne, myslím tím, kdo poprvé vytvořil toto poslání - to jediné poslání?”
“Znovu je má odpověď stejná… ty jsi to udělal.”
“Jak jsem mohl vytvořit něco a přitom si to vůbec nepamatovat?”
“Stejným způsobem, jako když máš sen a příštího dne už je zapomenut.”
“Ve tvém světě, který je světem zmatků a změn, zůstává tvá role psaní tvého poslání nespatřena. Cítíš se jako herec, kterému je dán špatný scénář, a ty hledáš jeho spisovatele, protože to chceš změnit. Chceš to přizpůsobit ke štěstí, protože to je ve tvém světě Svatým Grálem. Ale když jsi psal své poslání, věděl jsi, že štěstí ustoupí a odplyne spolu s jeho protějšky - zoufalstvím a smutkem.”
“Klíčem je přinést do tvého světa lásku jako stav vědomí a to můžeš udělat jen tehdy, když ve svém vlastním bytí budeš dodržovat princip Svrchovaného Sjednocení. Toto je tím posláním, které jsme … jsi napsal. Každý obrat, každý zádrhel, každá nuance změny, se kterou se setkáváš, tě přivádí k tomuto pochopení. Jakmile ho máš, nalezneš způsob, jak ostatním umožnit, aby ho měli také.”
Allison na mě zírala, technologie kolem nás na mě také zíraly a já jsem cítil, jak na mě shlíží celý vesmír. Byl to strašidelný pocit. Prohrábl jsem si rukou svůj vousatý obličej, což mi připomnělo, kolika změnami jsem za poslední tři měsíce prošel. Byl jsem v té nejpodivnější představitelné situaci a přitom jsem cítil úsvit uvědomění. Cítil jsem, jak ke mně přichází jasnost, což byl přesně pravý opak toho, co viděly mé oči.
Do místnosti vstoupila sestra z JIP a zkontrolovala životní funkce Allison. Sledoval jsem, jak se oči Allison zavřely, a cítil jsem, jak se jistá moje část vzdaluje z tohoto místa, kam jsem přišel se svou hledačskou lampou, abych dekódoval svět.

Kapitola 114. Dokonalý okamžik

Asi kolem 2 hodin ráno byla Allison přesunuta do nového pokoje. Její životní funkce se stabilizovaly a už dále nebyla považována za rizikového pacienta. Dr. Folsom a pan Winters odjeli asi kolem půlnoci. Než odjeli, Dr. Folsom mi předal podrobné nejnovější informace o Allisonině vývoji, který byl podle všeho pozitivní.
Stále jsem měl na sobě šedivý oděv rezidenta, který každého, kdo uměl číst, upozorňoval, že mám členskou vizitku psychiatrické léčebny. Dr. Folsom mi nabídl, že mi sežene novou košili, ale já jsem to odmítl. Nebyla to pro mě priorita, ale i tak jsem byl za jeho nabídku vděčný.
Allisonin bratr Guanghai přišel krátce poté, co Dr. Folsom a pan Winters odešli. Byl strašně rozrušený a opakovaně se mě ptal, jak se to mohlo stát. Proč ji přestěhovali? Snažil jsem se mu ze všech sil vysvětlit důvody, ale nerozuměl jsem tomu o nic víc, než on. Dobrá zpráva byla ta, že když Guanghai přišel, Allisoniny vyhlídky už byly mnohem lepší a to způsobilo, že moje vysvětlování probíhalo snáze.
Jak jsem sledoval Allison, zdálo se, že sní. Čas od času řekla jedno či dvě slova, ale zamumlala je takovým způsobem, že i když jsem dal své ucho na její ústa, nerozuměl jsem jim.
Kolem jedné hodiny v noci jsem se pokoušel zavolat Jonovi, ale jeho telefon jen vyzváněl. Žádná hlasová schránka. Zkoušel jsem i Marisu - stejný výsledek. Pochopil jsem, že spí, ale musel jsem to zkusit. Když nic jiného, třeba alespoň ucítí mou snahu.
Když jsem přišel zpět do Allisonina pokoje, Guanghai s ní mluvil, ačkoliv to vypadalo, že Allison spí. Mluvil mandarínsky, a jakmile si mě všiml, přestal.
“Je unavená?” zeptal se.
“Jsem si jist, že tvůj hlas ráda slyší,” řekl jsem.
Usmál se, ale pak rychle ztuhnul.
“Kdysi byla tak silná. Tak silná…“
“Bude zas. Neboj se.“
“Kdy?” zeptal se.
Nevěděl jsem, jak mám jeho otázku zodpovědět, tak jsem ji ponechal nezodpovězenou.
“Musím zavolat rodičům a povědět jim o tom,” oznámil náhle Guanghai. “Ale nevím, co mám říct…“
“Řekni jim, že během několika dní bude propuštěna z nemocnice a bude žít s mužem, který ji miluje a který se o ni postará. Řekni jim, že bude žít u řeky v krásném velkém domě a že jim pošleme fotky, jakmile to bude možné. Řekni jim … o tomto se nezmiňuj. Dobře?”
Podíval se na mě očima, které chtěly věřit, ale on pochyboval. “Je to pravda?”
“Je to pravda,” řekl jsem a oči jsem měl upřené na zavřená oční víčka Allison.
“Máš pravdu. To je to správné, co jim řeknu. Děkuji. Děkuji.”
Guanghai se několikrát uklonil a odešel z místnosti.
Posadil jsem se na židli vedle Allisoniny postele a prohrábl jsem si rukama své vlasy. Pak jsem se opřel do židle, zavřel oči a začal se modlit. Vizualizoval jsem si symbol toho podivného kříže, který nakreslil Strýc, a pak jsem uslyšel zvuk rtů, které se snaží pohnout.
„… kde to jsem?”
Byl to hlas, na který jsem čekal.

Moje židle byla téměř za ní a tak jsem pomalu zvedl hlavu přes okraj její postele, abych ji nevylekal. Viděl jsem jasně její profil, její hledající oči, pátrající po něčem známém, něčem, co by ji přitáhlo blíže do jejího světa. Najednou její oči našly ty mé a já jsem viděl, jak se její duše pohnula směrem ke mně ve formě jiskřivých slz.

"Panebože, Solomone, jsi to ty?" Natáhla paže svázané plastovými trubičkami, do kterých se začala zamotávat, ale já jsem dal svůj obličej blíže, aby se mě mohla dotknout. Naše oči se navzájem našly a v tomto jediném okamžiku, každý krok, který jsem kdy udělal od mého prvního křikem naplněného dechu, mě přivedl sem - přesně do tohoto okamžiku.

Kapitola 115. Pro tebe

Limuzína byla nepochybně trochu okázalá, ale Dan na ní trval, protože nás pohodlně odveze všechny. Řidič nebo spíše bych měl říci šofér, byl vysoký chlap s britským přízvukem, v černém obleku s buřinkou - byl velmi formální. Dan jel na předním sedadle, rozdělovací okno bylo stažené dole a on se na nás téměř stále díval. Guanghai, Allison a já jsme byli na zadním sedadle s Allison vprostřed a naproti nám byla Luella, Tyler a Kohana.

Bylo dokonalé podzimní odpoledne naplněné smíchem a duchaplnou konverzací dobrých přátel. Allison byla z nemocnice propuštěna před pouhými dvěma hodinami a my už jsme teď byli nedaleko našeho nového domova. Allison mě celou cestu držela za ruku, dokonce, i když jsme si trochu zdřímli; opřela se o mé rameno a stále mě držela za ruku.

Tyler nám donesl malé občerstvení, byly to úžasné sushi chlebíčky, jak jim Tyler říkal. Nemám ponětí, jak věděl, že Allison miluje sushi, ale chutnaly božsky. Dan byl opravdu Kouzelný Muž - což byla Tylerova přezdívka pro něj - zařídil všechno tak, aby nás dal dohromady, abychom mohli strávit společnou neděli v našem úplně novém domově a pokřtít ho.

Po poradě s naším šoférem nám Dan oznámil, že jsme už asi jen míli od cíle a řekl nám, abychom naplnili své sklenice na šampaňské. Otočil se k nám a zeptal se, jestli někdo chce pronést závěrečný přípitek.

Allison okamžitě pozdvihla svou sklenici a její oči byly trochu rozpustilé. "Myslím, že moje první slova k Solomonovi byla ta, že jsem se ho zeptala, jestli mě jde zachránit. Nevím, odkud ta slova přišla, ale jak se ukázalo, byla to ta správná otázka pro tohoto muže. Můj přípitek patří Solomonovi." Otočila se na mě. "Děkuji ti."

Nahnula se ke mně a políbila mě. V limuzíně se ozvalo sborové "ach" a potom cinkání skleniček.

Nicméně než se kdokoliv stihnul napít šampaňského, Allison přidala další přípitek. "Také chci připít Vanesse, která podivným způsobem toto všechno umožnila. Na Vanessu."

"Na Vanessu," zopakovali všichni a v souzvuku začali přibližovat sklenice k ústům, ale Allison zatřepala rukou. "A ještě jeden… na opomíjeného hrdinu, který nás všechny dal dohromady a umožnil tato nová přátelství… který našel tento nový domov pro Solomona a mě...na Dana. Milujeme tě."

Červenající se Dan zvedl svou sklenku, a my všichni jsme koutkem oka pozorovali Allison, jestli už se napije nebo jestli přidá další přípitek. Lokla si a tak jsme ji následovali.

Najednou auto zpomalilo a zatočilo na štěrkovou cestu.

"Jsme tu," oznámil Dan.

Příjezdová cesta se zatočila a náš domov se odhalil. Duby a jilmy už byly téměř bez listů, ale velké borovice dům skrývaly až za poslední zatáčku. Koupal se v odpoledním slunečním světle, které mu dodávalo oranžový nádech, a všichni jsme trochu zalapali po dechu nad jeho nádherou.

Ukázal jsem Allison všechny fotky, ale když pak doopravdy stojíte před skutečnou věcí, skutečnost nastane a najednou to vypadá, že nic nemůže zamezit nebo zastavit budoucnost v tom, aby se stala přítomností. Byl to velmi příjemný pocit.

Sledoval jsem, jak se Allisonin obličej rozzářil, když jsme vstoupili do našeho nového domu. Zatímco naši přátelé prozkoumávali přízemí s jeho kuchyní a rodinným pokojem, Allison šla se záměrem. Pomohl jsem jí vystoupat po krátkých schodech do obývacího pokoje, a když uviděla piano, poklepala mě po předloktí a pustila se mě.

Byl to její způsob, jak říci "Počkej zde." Šla k pianu bez pomoci, jako by to byla jediná věc v celém domě, kterou chtěla vidět. Mohl jsem vidět, jak se křivky jejího obličeje odrážejí ve velkém okně s výhledem, a myslím, že se usmívala.

Vytáhla stoličku, otočila se, aby se na mě podívala a se zářivým úsměvem řekla čtyři slova: "To je pro tebe."

Opřel jsem se o zeď nějakých čtyřicet stop od ní a zavřel oči, když nejkrásnější poetická hudba naplnila náš domov.

Kapitola 116. U řeky

Než byly shromážděny dokumenty nutné k adopci, přišla nás Jaylee navštívit do našeho nového domova. Přestože byl tak velký, měli jsme tu i chatu pro hosty, která vypadala spíše jako chalupa u jezera, částečně proto, že byla velká a částečně proto, že byla jen padesát stop od břehu řeky.

Byl chladný den s chuchvalci malých sněhových kuliček, které dělaly hluk tím, jak padaly na zem, střechu a stromy a zněly jako tiché krupobití. Luella a Guanghai připravovali chatu pro hosty, která měla dvě ložnice, dvě koupelny, kuchyň a útulný obývák. Z obýváku byl výhled na terasu, která poskytovala neuvěřitelné výhledy na řeku, jež protékala kolem ve své neúprosné tichosti.

Corin a Jaylee přišly přesně v čas. Farma Longleyových byla odsud jen deset minut jízdy. Běžel jsem ke dveřím a nadšeně je zval dovnitř.

"Ach, to je skutečně velké!" řekla Jaylee poté, co mě objala.

"Ano, je." odpověděl jsem. "Trochu vás provedu."

Objal jsem Corin a vedl je do kuchyně. "Dovolte, abych vás představil Allison. Allison, to je Jaylee a její babička, Corin."

Allison měla na sobě zástěru a připravovala oběd. Pořád vypadala hubeně, ale její síla se stále zvětšovala. Otevřela paže jako archa a Jaylee do nich vešla.

"Tolik jsem o tobě slyšela." Objaly se a Corin a já jsme se usmáli, když se naše oči setkaly.

"Chceš mi pomoc s přípravou oběda?" zeptala se Allison. "Dobrý pomocník se mi bude hodit…"

"Zrovna jsem se ji chystal tady provést," řekl jsem, "ale nechám to na Jaylee."

"Zůstanu a pomůžu. Můžu se tu rozhlédnout později," řekla Jaylee.

Allison přišla ke Corin a také ji objala. "Taky tě ráda poznávám."

"Děkuji za pozvání," řekla Corin.

"Provedu tě," řekl jsem, "a ty dvě kuchařky necháme připravit oběd…"

"Jaylee, pamatuješ si na Luellu?"

"Samozřejmě."

Šel jsem k domácímu telefonu na kuchyňské stěně a stiskl tlačítko. "Luello?"

O několik sekund později. "Haló, Solomone, co se děje?"

"Někdo tu je, asi čtyři a půl stopy vysoký, blonďaté vlasy a vypadá úplně jako anděl…"

"Jaylee!" napůl vykřikla Luella.

Jaylee přišla k domácímu telefonu. "Ahoj, Luello."

"Hned tam budu… dlužíš mi dlouhé objetí."

"Dobře," řekla Jaylee s chichotáním.

Vzal jsem Corin za paži a vedl ji pryč z kuchyně. "Je čas na prohlídku."

Šli jsme nahoru do obýváku.

"Co Jayleena paže?"

"Hojí se, zůstala tam sice ošklivá jizva, ale vypadá to, že jí to nevadí. Je to jen trochu ztuhlé, nic víc. A co Allison? Co její ruka?"

"To byla hlubší rána. Má trochu problémy s koordinací - s tou rukou, ale ta rána samotná se hojí dobře. Luella je v tom velmi nápomocná."

"Pobývá Luella tady?"

"Ano, máme tu dům pro hosty - vlastně chalupu… ale je velmi pěkná. Krásný výhled na řeku. Pojď k oknu a můžeš se na ni podívat."

Prošli jsme kolem piana a já jsem ukázal na dům pro hosty, který byl napůl schovaný za malým hájem holých osik. "Je tam volná ložnice, Corin." Zastavil jsem ji a položil ruku na její rameno. "Corin, je čas prodat farmu. Žij tady s námi."

Podívala se na mě, trochu překvapená mým pozváním. "Děkuji za nabídku, Solomone, ale chci trochu cestovat. Byla jsem zavřená na farmě téměř čtyřicet let. Nejsem teď připravena jen sledovat řeku. Vím, že Jaylee je tady v dobrých rukách… teď mám čas na toulání. Prodávám farmu zpět Jasonově rodině. Chtějí si ji nechat a peníze, které za ni dostanu… dobrá… můžu procestovat svět a mít se přitom dost dobře. Možná, až se vrátím, využiju tvou nabídku, pokud bude stále platit." Usmála se.

"Dobře, to rád slyším. Nevěděl jsem, že chceš cestovat. Jestli budeš něco potřebovat, dej nám vědět. Dobře?"

"Dobře."

"Mám v autě Jayleeny věci," řekla Corin. "Chceš je teď přinést?"

"A ukončit prohlídku?" Krátce jsem se na ni usmál. "Pojď, ukážu ti ložnici Jaylee a pak přinesu její věci."

Odešli jsme k ložnicím a povídali si o Corininých cestovních plánech a o tom, jak se nejdřív rozhodla navštívit Prahu, protože tam její rodina má kořeny. Cítil jsem její nadšení, jak se jí otevřel život. Ona byla mojí adoptivní matkou stejně jako Jaylee byla má adoptivní dcera a láska, kterou jsem cítil ke Corin, nebyla o nic menší.

Měli jsme báječný oběd, plný smíchu a dobrého jídla. Jaylee si opravdu zamilovala Guanghaie, zvláště tehdy, když zjistila, že byl hlavním členem týmu, který vyvinul robonauta pro Mezinárodní Kosmickou Stanici, jenž v podstatě může celou stanici ve vesmíru řídit.

Po obědě jsem šel s Jaylee ke Corininu autu a donesl její věci, což byla dvě zavazadla oblečení a několik velkých krabic, podle Jaylee prostě jen "pár věcí".

"Líbí se ti tvoje nová ložnice?" zeptal jsem se jí.

"Ano, velice."

"Můžeš tam změnit, co chceš, dát si tam kytky, třeba nové povlečení… necháme tě, ať si ji zařídíš podle sebe."

“Můžu si to tam vymalovat?”

“Jistě, cokoliv chceš.”

“To je všechno, co chci udělat,” řekla.

“Dobře, dojedeme do obchodu, jakmile zjistím, kde tu nějaký je…“ Oba jsme se rozesmáli.

Byl to dokonalý den. Toho odpoledne Corin zůstala až do tří hodin. Byl jsem smutný, když jsem se s ní musel rozloučit, ale slíbila, že se na nás bude jezdit dívat každých pár dní, alespoň než roztáhne svá křídla a změní se na poutníka.

Poté, co odjela, šli jsme s Allison a Jaylee k řece. Jaylee byla nadšená, že vidí vodu a okamžitě začala hledat kameny na házení žabek. Dole na březích řeky nějaké našla a rychle nám je donesla. Měla pět “žabek” a každému nám dala jeden a tři si nechala pro sebe - což byla zvláštnost, které jsem si povšiml. Allison si promnula ruku a dala mi ten svůj, takže jsem měl dva.

Sklouznul jsem dolů na břeh, takže jsem byl v úrovni vody a Jaylee a já jsme házeli kameny a počítali, kolikrát skočí a pak porovnávali, kdo je úspěšnější - s potěšením Allison, která nás povzbuzovala nad námi. Bylo chladno, ale mokré sněžení ustalo a bylo nahrazeno nejjemnějšími sněhovými vločkami, které padaly dolů jako měkké polibky od bohů.

Jaylee mi podala kámen a ukázala po proudu. “Hoď ho po proudu, doskočí dál.”

Možná, že to byl ideálně vytvarovaný kámen, dokonalé váhy, trochu zakřivený a možná její návrh byl moudrý, každopádně jsme sledovali, jak ten kámen skáče po vodní hladině tolikrát, že jsme to všichni s počítáním vzdali, až se nakonec zpomalil a řeka jej pohltila.

Epilog

Byla tma. Pozdě v noci - možná brzy ráno. Ložnice byla velká. Malá dívka spala hlubokým spánkem, její duše byla v jiném světě. Žena ve splývajícím rouchu s bílými vlasy a čirou kůží, kolem níž byla záře, shlédla milujícíma očima na dívku. Odkryla dívčinu paži a odhalila jizvu.

Žena sáhla do své vlastní ruky a vytáhla z ní něco, co vypadalo jako zářící světelné částice a něžně je vetřela do dívčiny paže poblíž jejího bicepsu, kde byla jizva, jako linka z rozpuštěného bílého vosku, která pomalu mizela. Žena se sehnula, políbila malou dívku na čelo a přikryla její paži přikrývkou.

Žena se podívala na něco, co zaujalo její pozornost. Když přišla blíže, světlo jejího těla ozářilo nedokončenou malbu na zdi. Vyobrazovala mořského draka a malou dívku, plavající v hlubinách tmavě modrého moře. Dívčiny oči byly otevřené a vypadalo to, že mořský drak s ní komunikuje.

Žena zavřela oči a po tváři jí přeběhl stín napětí. Natáhla svou ruku pro tužku a začala kreslit dívčin obličej tak bezchybně, že neexistoval způsob jak to popsat jinak než slovem - dokonalý.

Doslov

Jestliže jsi jednou vyzkoušel létání, navždy budeš po zemi chodit s očima upřenýma na oblohu, protože jsi tam byl a vždy budeš toužit po tom se tam vrátit.

Leonardo da Vinci